

LEGATORIA
P. AURIEMMA
Università, 3.
NAPOLI

EINLEITUNG
IN DEN
JERUSALEMISCHEN TALMUD.
VON
Z. FRANKEL.

AAA 450 97 26

INTRODUCTIO

IN

TALMUD HIEROSOLYMITANUM.

AUCTORE

Z. FRANKEL.

VRATISLAVIAE.

SUMPTIBUS SCHLETER (H. SKUTSCH).

MDCCLXX.

מִבּוֹא הַיְדוֹשָׁלָמִים

סאו

זבריה פראנקעל.

ברעסלוייא. תריל.
שלעטטער (ה' שקוטש).

לכבוד רעי אשר בארץ החיים

מו"ה יששכר דיר בעער זיל.

אך המשפט כוונת זה הצביע נולית בהתו החוק על פניו, גם דרכיו לא נפתחו וכל קדרה בו יעדתו עליהן בקלות, لكن היה מה רבי מעתים ולא עכשו נבול הורעת אורה סרטיים אישר אין מקומם בפנים הספר. טמפלרי וירושלים המתוארים מקרים ברופום ויעיצה נטעט טלה במלחה ואות באות, ואך לפגיטים גרסס אמר בפי אמר בוניינציאת, ירושאל בת ישר' בוניינציאת. ותי' רבי בוניינציאת בא לרוב בקיזוז ר' ואך במאמר הראשון של כל ערך (או במאמר השני) כתבנו רבי נטלאו אם הוא בן בר' ויעיצה, לש' שיש בו טן הגורן, להבדיל בין רבי ובין ר' וכמבואר בפנים נה ע"א. — ולא מגענו להדפסת בר' ויעיצה אף במקום שיש שם טעות, ולעתים תקנו הטעות בשני חזאי לבנה, ור' ויעיצה לא זו טקסטו.

החוב יד של הוושלמי הגיעו באוניברסיטה דליין שלח לי מאת הפקדים על בית עקד הספרים שם והוא בידי כשלשה תדרשים. ואtan תורה ברכבים להכטים אלה איש תמכז' ידי ברוח נדיבת ולקראת צמא הכאו טים, כבר נודע לתהילה כי שעדי ארגז הספרים ההוא נפתחו לכל מבקש תורה וחון ומעני הביבלאטעק יפוצץ עד קני ארץ. — והנה זה שנתיים יצא לאוד Geschicht der Juden in Erfurt von Dr. Jaraczewski (Dr. Jaraczewski וכתב שם שיש בהטיניסטעריאל-ביבלאטעק בערטודט כי של הוושלמי. ושותה על הבשורה ועל כל הון וחנות ולא חתמהתו לסתוב אל הפקדים על הביבלאטעק ולשלול מדם הבי' לקרוא בו אורה שבאות. גם הפקדים אלה לא טנוו הטוב ממי, אך בפתחי הבי' והנה תחולתי נכהה, כי הוא כי של התוסטה ולא של היישלמי. בסליט הספר כתוב לעתים מ"ת, והבונה על המשפט החדש אישר הגאנטי לאוד משנת 1852 עד 1869.

ונגה לא יוכל שפטו להורות לה על כל חoco אשר נטלתי והעיר
בנפשי עז לנשח אל המלאכה, ולפעות הורך להשואפים לשאוב מהباء
אשר טקו בשעריו ירושלים. זה יטם כבורים נשטו טולות שבת עוכר
אוות, צין נחיה ודרש אין לה, כי האבן גrollה על פ' הבאר אבן הטוען
הטעונות, ולא נאסכו הרועים לנול האבן טעל פ' הבאר. ונגה שתהתי שעוד
כד זו הטעמה עלי' לאשר יש את נפשו לשאות מטען טם חיים ולחות
אטמו תלמוד ירושלמי. ואני חלה לאל כי לחטבי ביטן צדקו להוציא
לאוד בקרב היטם הזרוש לט' דעתם, אשר מוקן כבר ברוב בניו לבית
הרומות. זה גמור בדי' מעשה ידי אל זך.

התורה שבעל פה הפרד לארכעה ראים, נדי נחל טום חיים, על גדריהם אויר אל וטירה טימיהם יפרחו כל עצי שדה ויעשו פרי תנבה. הנדר הראשון הוא המשנה טין חזרה שרים, ר' עקיבא, ר' מאד, ר' יהודה גבשיא: ר' עקיבא יסיד כופר אבן פנת יקרת, אחורי הנדריל ר' מאד לבנות הבן, ודי ר' יהודה גבשיא בצעו הבית. הגור השני הוא המדרש והסובב האין אשר שם הוה והוא התודה אשר נתנה ליעקב לטודיש, והמודש מראה גם יהודה התפשׂת והכספת לשליט הגללה הנבעת מן הטקראי, והוא טין נטה טימי קדם קדחתה, קודם במחשכה ואחד בזון לחובבו המשנה, כי טימיו שתו החבטים אשר טעלם המת אגשי ננטה גבולה אשר גוזאו הגללה טפוקו הטקראי ובו חטבו עמודיה. והמודש זה נ מסר לנו מאנו ונתרחכ נ ballo בשלשה פארים הנודעים בשם מלילה ספרא ספרי, ומסדריהם ומחבריהם נודעו לשבח: רבינו ישמעאל, ר' עקיבא, ר' יהודה, ר' שטען, וגם טסודים אחרים כמו אודידום וקצתם נודעו בשם נון דב ובית מודשו, וקצתם כל נקראו בשמות ולבן טשאכ הביבורה להמשנה כאיש סורה רבינו. הגור השלישי. גם הוא טלא ברכת ר' יהוא בטראתו כתעלת הכרכת להנער והראשון, אך לא כאשר יראה האדם. הגור היה הוא התהוספה והוא ווספה להמשנה ובאהו אז להשליט חלק מתקין הגללה אשר נפקד במשנה או לנחלת מצוניה ולפרש העולותזה; אך לא לבך מהמשנה יצאו טיסיה אבל נבעו גם מהדרי עד ובכמן נבעת עולם טקוּם, כי יש הגללות החוספותה הקודשות ורבבה כמן הגללה המשנה, גם באו בתוספתה סדרים טשנים קדמוניים המפריצים אויד על מצב אומתנו ועל אומן הליטר הגללה טאו. הגור הרביעי הוא התלטורה. הגור היה טיסיו מעגן מתברנן והואليس גדור. בו נכללו המשנה החוספותה המביבליה ספרא ספרי לא תחזר כל טוב בו, מלבד מה שהוציאו אנשי השם בעומק שבלם ורעם במברות ושורשים וחסום חזרה הגללות דינם ומשפטיהם לאין טסרי, והציגו לעינינו ורכם בקורס בקושיות וסדרים עד שבירדו וללבנו ושמו ורכסיהם לטישור והוציאו האמת לאמתו.

ותלמוד הוא שם כולל לשני תלמידים: תלמוד בבל ותלמוד ירושלמי.

תלמוד בכלל ימדתו בהורי קדרש בישיבות הארץ בכל אשר נחיסרו על ידי רב ושמואל והבאים אחרים; ותלמוד ירושלמי הוא הכללי קרני או ר' אשר חפיזו חכמי הארץ ישראל על פni המשנה וכו', ומישאמ ומחנמ של תכמים אלה בהלכות וכו' מיטות רבי יוחנן ואלע' וגם בקבצת הימים אשר קרמו לרבי יותגן. ותלמוד בבלי חמדו להם טאו חכמי כל דור ודור והוא עין ולבם שם כל הימים, בו הגנו ועמלו וינעו והוציאו ממן הלlot לאין חקר, את מאמריו כתבו על לוח לבם ובאהבתו שננו חמיד, לא הניחו בו דבר קטן או גדול אשר לא שקלו כמאני שכלם, גם סללו המטלה מכל אבן נגף משובשים וטעויות, וישרו הנחיב בפיזושים יקרים טאים ומזהירים כשר פרוש על ההרים, וכראשם פירוש רבינו שלמה יצחקי, באורו נראה אורה וזה העקבות למשיר עד כי כל החפש לטלא את ידו ילק' לבטה' בהבטחו אל רשי' זל' ואל שאר רכובינו הגודלים נהוי נש. לא כוה חלק תלמוד ירושלמי: הללו מאו באחיז'ן והוא מבססת, לא חסה עליו עין להסיך הטיעות אשר נכו פניו במשך הזמן, גם אין טyi ביטים הראשונים אשר בא מזו לנו פירוש להירושלמי, וחתה אשר עסקו זקנים עם נערים ותיק עם תלמוד בתלמוד בבלי בכל עת, הירושלמי נשאר גלמוד וועוב אין דריש לו. וחס מלhashים קדטוני זיל ברבר זה, הלא תלמוד והדרישה בתלמוד בבלי רחבה עד מאור ואין לבוא אל חכלה, ובבותינו הראשונים לא מצאו הרוך סלולו, וכמה גייעות יגנו לחפש עולמי או ר' הבבלי ולהוציאו ממן הלכה בזורה, וכל מעשיהם היו לשם שיטים לתלמוד תורה לשמה ולידע ולהודיע דרך דרך להלכה ילכו בה. ונחיק טוביה לרבותינו הראשונים כי בכל עיונים ועתלים בתלמוד בבלי לא משכו ידים מהירושלמי ולא השילכו הנגט' רכבי מערבא אחרי נום, אבל העטיקו לדריש בו ברכבה מקומות הגנעים להלכה והאיו עניינו בפיזושים המשטחים לב. ומאור דוה לנכני כי בכל זאת לא השיאו לנו לברכה פירוש שלם להירושלמי בכלל או למסכתא אחת ירושלמית בפרט.

והנה זאת לקצת נרולי קדטוני זיל עת קרכם אל מצפוני תלמוד בבלי. חשבו למשפט לחפש ולמצוא התבוא ולכניםו דרך הפרוזדור אל המركדן. וידי רבי שומואל הנגיד זיל הנה יסדו בראשונה מבוא התלמוד בבלי, ובכינוי נסימ עשה מפתח לשער הקורש, ומשה איש האלקים הוא הרמץ' זיל האיר פni המורה בפתחתו להמשנה. וגם חכמים אחרים רבי שטשון מקנון בספר כתירות, ר' ישועה הלו' בספרו הלכות עולם והבאים אחריהם התאזרו עז להראות דרכיו ונכלי היבבלי ולחורות במה יזכה ההונגה בו את ארחו. וגם אנחנו נלק בעקבות הגודלים האלה ונחקרו בכלל טרם באו אל הקודש לפריש התלמוד רכבי מערבא, על קוותיו ועל ת浩וכתו וחכמי' וכדומה. וראינו לעמד על החקירה זאת בחמתה פרקים; ואלה הם ענייניהם:

הפרק הראשון. מצב אומתנו באין ישראל עת נחابر התלמוד ירושלמי ומקום ישיבות א".

הפרק השני. הכרת אנשי הארץ ישראל ולשונות וסוגיות של תלמוד ירושלמי.

הפרק השלישי: זו תקופה ירושלמי בהלה וננה וארך נסידת התרבות
ירושלמי.

הפרק הרביעי: מוד האמוראים ותקופה ירושלמי.
הפרק החמישי: מתרשי הירושלמי, והתקופה הירושלמי אשר בזיטו הוותם.

פרק ראשון.

מצב אומתנו בארץ ישראל עת נתחכד התקופה ירושלמי וטකום
ישיכות א"י.

תקופה ירושלמי יסודתו אתי טה רכינו הקדוש והתייסרו אותה שנים
אזרחי סות ר' שטואל בריה דר' יוסי בן ר' בן. ויטי המשך חברו עולין לעד
מאהים ושלשים שנה באשר יכואר בפרק ר'. ובזמן זהה עברו על בני ארץ
ישראל עותות מון לטוכה מון לעעה, ועתות הצההו זו ארכות ען ועטל
ואסילה, ויטי המבואה זו אק. לרוגעים עמוק עיניך בהם ואינם. כי מעט
הוספה העיטה וכואו ישבבי ארץ ישראל תחת ממשלת הוווטים והשם על
ברל על צארים והווטים גנשו אותם בחוק, פערו פיהם לכל חוק לאחד הב
הבר. וכבר בא הסיפור שר שמלאי וריש ביציר לחיב אדרם לשנות בנדרי שבת
מבני חיל והחילה לבנות כי לא הוא להם מדרים להמלחף (ירושלמי סוף
סאה). — והצרות המכפלת מעת נבריה האטונה ההדרה בית הקייס אנטונינוס
(במחצית השניה של מאה ורבעונה לאלף החמישי), והזהה שרדי במניות
איש עבד את הווטים. ותחת אשר כלבו הווטים הקדומים לא בערת מעולם
שנאה הרה ואמריו ילו כל נוי בשם אלחיז, כי מנטמת הזהה לבך ללבך
סכלנות ולבושים ארונות, נולחה עתה קאות האטונה כלבו הווטים על כסא הצלבנה
ונופך לכם לשונו המכחים באטונם ולזרות החם בפירט גדר ההודים, וישראל
הוות סובבונו אשר חלקו לו התלבים הראשונים. ובימי הקייס אנטונינוס אשר
טלך אחד אנטונינוס (משנת צ' עד כק'א לאלף החמישי) מוד התהורה ארץ
ישראל ונגזר עליה נזירות קשות ורעות, כי בשנת צ' לשלפוחו העטד אנטונינוס
את נאלמות בן אחוי אביו לשלפוחן בארצות הקדם ונאלמות חקע מושבו באנטוניה.
הראש נאלמות היה רע טעללים איש אבד ואחוב לשבץ דם והוא שלח שר צבאו
ארטיקנים (אורזיצינוס) ועמו חיל נרול ועשה שפטים באף וכחימה בזיהורים
איש כדורים אי ויגל אותם טעל אדרתם, ונם על היהודים איש נצען אי
העיבר נאלמות כום התרעללה ומגעם תלשבות ולהתענות ביום הכתומים. ובימי
 يولיאנוס אשר טלך אחוי אנטונינוס היה קצת הרוחה לישראל, כי וקייס
זהה מסם באמונה ההדרה ובכח להודים אנרות שלום אמת, נם זהה כלבו
לקיים בית המקדש הורב, אבל לא האריך ימים ועת מטשלחו לא-זהה כי

אם שתי שנים. וטוביתו אישר היב לישראל וזה אישר הקם מקרוב חווים
done by the ^{רשות} המפזר צער בוטה ונקראים כל' רומי פרימאטהם. ובירושלמי נקנאים
בשם אריסטונים (עי' פ"ד ערך אריסטון). ולא ארבו הותם אחרי מות זיליאנט
ונחמת ה תלמוד ירושלמי ולא מסרו עוד חכמים נקנאים בשם בא".

וביטים והעיס דאליה הקם ר' טפלט מעט לבני ארץ ישראל בכית רבי,
המה תנשאים מודע של רבינו הירוש אשר עמדו בראש קהל עדת ישראל
בא"ר הקדושה. והקיסרים החלק להם נבוד וחתת רגילה חטו הוהדים והוא
לאחד בעין עכבר החורש והשנה, והנישאים הוא לנו וrangle להנחות הנחות
אשר שטו עליהם עיניהם בכל המקומות אשר נסעו שמה. והגרול בנשאים
האללה הוה ר' יודהה נשאה בן בן של רבי יהודה הנישיא, ריש מן הנישאים
אשר נתנו בהם היכי זטוף בדור לדור נבות אבותיהם כמאמר חז"ל האב וכלה
לכני וכן ולטנק הרם קין הנשיאות. ומתקצתם מן הנישאים אלה הרש במתה
שנתנו רשות לדון להוהדים המכרים, והוהדים העו לפ"ז לבעל הרין לעלה
ךק אליהם למשפט ולא אל החכמים אחרים, וולד מוח ריב ומזה עד שבא
הרבר לאי הקייסים כאיש יכואר פ"ד (עד' אריסטון).

אבל עוד השادر ה' ברחוותו טפלט וטשגב אחר איש נצלו ישב ישראל
לבטה יותר טבאל תנשאים, מהה החכמים לומדי התורה והתנינים בה ובמצגוניה.
בי תורה היא ארין הבירית אשר הילך לפני בני ישראל בתוך ים התזרות והפק
לهم חם ליבשה; והבטה תורה חמה הבנים אשר נשאו ארין הבירית לפני
העם וקיימו הנחלאים וחוקו ידי העיסים ורבו על כל הנרכאים והפשינו או
חיזם לפני העוברים בעמק הכבא והשכן טפען לא אבוב ההולכים במדבר הנזרול
ווגורא ארץ עירב וגטאן. והם שעמדו טאו ליישרל, ראשי העדה אנשי
השם, הם הוו לאחים לטחה. ולטנק נס חחת הרומים, כי טפחת יצאה תורה
ודבר ה' טוען החכמים, מודשנות אשר הו' או בא".

ושם נזכר על מקום הישיבות נזכיר בקשרו גלילות אי' אשד ישבו שם
היהודים. היהודים ישבו בגאון אי' גנילל, ובחרוזם במלח יהודה. והערים גנילל
אשר שם הוה מושב היהודים הן טבריא, ציפוריין, קריין, פנים, בית שאן ועוד
ערים אחרות. ובדורות אחד, ונם נסוד ובכידון ישנו יהודים. ווקרס דיקלטיאנות
(מל' טעת מה' עד שמת עין לאלאף החמישי) הצר מאד לבני פנים עד
אשר רגנו לעזוב מקומ מושבם. חיל היירושלמי שבעית פ"ט לח' עד':
דיקלטיאנות אעיק לבני פנים אטירן להה אן אולין אשד להה סופטה לא
אולין להן ואן אולין להן חרון להן ואי' בעית טבריא א' ימי טבון ושלוחן
לאירוע החזקה ובסוף אין חירין לאירוען. עבד בן איזי טבון חס' קינחון
בכקס ושלוחן לאפריקי ובסוף חלון שנין חרון לאירועון עיב. ולא ידענו
הסבה אשדר בעבורה היצר דיקלטיאנות לבני פנים כי לא מצען ששננו את
היהודים, ורק כי רבי יודהה נשאה התעלל בהם בשלהו לרבי יהודה שליח
בערב שבת קרוב לעת ערב שבוא לפני פניהם בטיש, ותבונן להעביזו על
מצות שבת, ועשה לר' יהודה נס ובא אצלו לעת טיש וריקלטיאנות שלחו נסבר

פניות ישות, עיי' ירושלמי תרומות סוף פ"ה. ושם נאמר עד כי כעוד היהו הדורות שחקנו בו הנגידים של רבי יהודה נשיאה (טלי ר' יהודה נשיאה) ע"ש, ואפשר שבכבוד זה הרע לבני פניט כי היה בלבו על היהודים, והטמאר כל ישראל עריכים זה בוה חרות מאו על לוח לב קטעו. אבל מצינו בטקום אדר ששהיב להרים; ירושלמי עז' פ"ה הל' ר (ביד ע"ד) בר סליק רילגיטנט מלכא לחכנא גור ואძמ באל אומאי גיסוכן כר מן יודאי.

ולמצוא פישר דבר נתה אוון למזה שפירטו הוספרים הרומיים אשוד חז כוונן ריקלטיאנוס או קרוולו (ארכיאולוג מארגזעללנים, איטליה, אוירולאים טיקטאר ואחרים). ומה שחקנו גודלי, סופרים חדשים (ניגנאן, קלטנאן). ריקלטיאנוס היה שני, פעוט באיזין והCRM. העם הראשון בימי הקי"ר קארו — שנת מ"ג — ואו היה שר צבא, ואחריו טות הקיסר היה ושב בנו — שנת מ"ה — נכחד לקיסר דושן והלך לחוטי, ובשנת ב"ז נצע פעם שניית לאיזין הCRM וישב בגאנטוביה. ומעת אשר הגע ריקלטיאנוס לטלבות לבש רוח חסר ותחנונים ובקיש בכל מאמץ כה להלוך ברוך אנטאנינוס החסיד (אנט. פ"ט) עד שנאסר עליו בידי הרכומד מוסטפר טיקטאר, שהוא אב לעמו ולא ארון (Parentem potius quam dominum). — והנה מספריות אלה נראה כי מה שהচ' לבני פניט היה בעור היהו שר צבא, ואפשר שבעת ההיא עמד עם חילו כגדתי צען א' קרוב למלכים. והטמאר שהבאו לעיל מהירושלמי רשביעין טובייה שלא היה או קיסר, כי מה שאמר לו בני פניט „אנן אוולין“ יאות לכדי לעומת שר צבא אשר יש שופט לטעה טמנו ויראוו על פניו, ואם ישמע שהלום להם כי המרינה יסקוד עליו עונו. אבל כי יעוז לאמר בפני קיסר ורומי אם חוסוף לרודע לנו אנחנו עסעים טבה? הלאו דבר הטלך שלטמן ויצחה להרג אתם ונשיהם ובניהם וטפס על דברי טרידה באלה! — ונם כאשר ישב ריקלטיאנוס על כסאו הטלבות והלך לאיזין קיסר והיה טושכו אנטאנינא לא היה, לו עת ומגאי להלך לטבעים ונם לא היה לבו פשי להתעלול בר' יהודה נשיאה נטספער לטעה, כי היה לו או טלחמה או רוחנית וכברה עם הפטרים ונפשו היהת מלאה ראנות וחרדות כאשר מבואר בספרי הוספרים אישׂ זברנו לטעה. נוקף להה, הוספרים הרומיים כתבו כי טעת היהו קיסר טנע טלהראות א'כדי, ומוגנקם; והסיפור של בני פניט ור' יהודה נשיאה טורה להיק על נטירות שנהא ואהבת נקמתה. והנה מכל אלה יש לדון שלא הגע או עדין למלוכה, אבל מעתה נבדר בכתר מלכות נחקר לאיש חסר, וכואש ידע שבעיני היהודים הניסוך לטלק כשר ודס והוא ענן בעבורות אלילים לא אכה להחריך וזויה שהיהודים לא ינסכו וכטמאר הירושלמי ריעז (ועיי' ערך פ' ר' יהודה נשיאה).

וביש האזרד גאללים מרכז הדודם כאשׂ זברנו לעיל. והטספער טיקטאר כותב שטרודו או היהודים ברומיים ושפטו לרום טלק. ולא מצר מה דבר לא בתלמוד ירושלמי ובכל לו לא כטוריים ונם לא בשאר תוככי רבי היטם לרומיים אשׂ כוון התוא; ואך זה ברור, היהודים אשׂ ישכו בזאת לא מדו בטלות רוט וכאשׂ יבאו להלן. ונראה שהיהודים אשׂ בודוס מדו כי לא

יכלו שעת כובד המלכות הרשעה, וכאשר היו רוחקים ממושב השלטון נאללים אשר ישב באנטוכיה נתנו לבם מקום להכתרון לעמוד גנדו או לנס לאירן ערב הקרובות: לדורות ושם לא השיגם חרב הиона. ונאללים שלח שר צבאו ארסקינס לא"י בראש חיל גודל וארסקינס בא לצפון אבל לא הרע לישובו. גם בציגורין אשר מקצת יושבה זו בעזה עם אנשי דרום לא עשה משפטים בדרך שרי צבא רומי, אשר מאו הרכזו ערים ווישיבה בחמתהiah מודדים ולא שמו רון לאפס להבדיל בין חותא ובין איננו חותא. גם מצינו לארסקינס שהליך כבוד לחכמי ישראל וכאשר באו ר' זונה ור' יוסי לקבל פניו באנטוכיה עמד בפניהם. ירושלמי ברכות פ"ה ט' ע"א ועי' ליקמן פ"ד ערך ר' זונה. וכבר הוכחנו במכות חורי שלנו שנת ט"ז שארסקינס בעצמו לא הלך לדרום אבל שליח שם אחד מפקדיו עם קצת החיל זהה. הפקיד הרע לעשות טאור. ובב"ד פ' ושלח פע'ו אותה אם יבואו אל המנה האחת והכרבו הוא החוט שברורם, והכוונה על המלחמה הזאת ואכזר יושבי דרום אשר נפלו בחרב. ומעט היה נשבת ונדרן היהודים מן הדרום.

ונבוא עתה אל היישובות.

הగדרות בישיבות שבצפון זו טבריא, ציפוריין, קסראין.

טבריה או טבריא — כן נקראת בתלמוד ירושלמי והוא המכון כי נבנתה לכבוד הקיסר טיבוריוס ע"ז הורדום אנטיפאנס אשר קרא אותה בשם זה, ובבבלי טבריא — העיר הזאת יושבה על שם גינוסר וקרובים לה מעינות חמץ, ושם היו מרחצאות ונקראן, "דיטוסין" (דאיסוסען) סתם גם דיטוסין דטבריה, ברכות פ"ב ה' ע"ג פ"ג ו' ע"ג ובמ"א. — בטבריא היו מאן חכמים גודלים ונודע מהמאמר הריני בן עזאי בשוקי טבריא בבבלי עירובין כת' סוף מה' וכמ"א. אך לא ישבו בה בראשונה הרבה חכמים ואפשר ממש שחושו לפ██ק טומאה אישר היה בטבריה. ואחריו אשר טירד אותה ר' שמעון בן יוחי וכדריאיתא ירושלמי שבעית פ"ט לח' עד ועי' בבל' שבת לד' תקע' שם מרבית חכמים מושבם. וכן קובל' שם ישבתו ומין קצת לפני מותה, בבבלי ר' לה' לא ועי' רשי' ד"ה בית שערם. ונдол' כבוד טבריא האחרון, כי ר' יוחנן היל' לשם מציפורין וקבע שם בית מדרשו (ירושלמי שבעית פ"ט הל' א' ביצה פ"א הל' א'), ומעט היה והלאה היתה טבריא עיקר בית ועד לחכמים, החכמים אשר ישבו בערים אחרות לא רבו במספר; ור' אבוחו אישר הזורח שמשו בקיסרין שלח בנו לטבריא ללימוד שם תורה וכדריאיתא ירושלמי פסחים פ"ג הל' ז. ועוד זאת היה טבריא תירה שבאה מושב אנשי המוסר והם הנקראים ספריא ובבלי יחיד ספריא, כי הספריא אישר היה עקר מלאתו למלמד התינוקות ולקרוא הפרשה ברכים עסק נ"ב במטsortה חסירות ויתירות כאשר יבוא להאן פ"ד ערך ספרא.

ציפוריין. כן הוא בירושלמי, ובבבלי ציפורין צפורי, ובמשמעות שבמשמעות ערכין פ"ט ט' ציפורים אבל קידושן פ"ד מה' צפורי. היא היתה עיר נדולה מלאה חכמים. ר' חלפתא חבורו של ר' חנניה בן תרדין הנὴן שם לתקוע בשופר וחצוצרות בבבלי ר' לה' כ"ג. ר' יוסי היה בציגורין והתקין שיוו-המשפטות

עוכרות והאכלות עוגדים, ירושלמי ברכות פ"ב ה' ע"ב סנהדרין פ"ב ב' ע"א ונכלי סנהדרין ר' יוסט ובשנאי... ובבבלי שם נברור עד תקנות אדרות שהתקין ר' יוסט בצעירוי, ושם ל' בע' אחד אחר ר' יוסט בצעירוי. וכן ר' טאוד בא לשם בזומ' דר' יוסט ירושלמי ברכות פ"ב ה' ע"ב. ורבו הילך בצעירוי ורשכ' שם ר' יוסט שנה וקרא על עגנון וחוי יהודה בצעירין שבע עשרה שנה כלאת שיט לב' ע"ב, ומזה שם בבבלי בחרות ק' ג' — ובצעירין הוא ראשוני ואוטודאים. ר' ניא רבו של ר' יהונן ישוב בצעירוי. ירושלמי ברכות קרוב לסוף פר' ר' יהונן ע"ש. — ר' יהונן אני ראותי את ר' ניא עופר ומתחלל בשוק של ציירין ע"ש. — ר' יהונן רבו של ר' יהונן קבוע ישיבו בצעירין ע"י ירושלמי שביעית ס"ט תל' א' ביצה פ"א הל' א' תענית פ"ג ס"ז ע"ג. מתיירין והוה עיר מולחנה של ר' יהוננא תענית שם ס"ה ע"א. — וגם חכמים אחרים ישבו בצעירין ונוקבים על שבת, ר' הונא רחנא דציפורין, ר' אבדוש וציפורין (ע"י עמלם פר'). — ומפניו שחכם טבריא פלני עם המכמי ציפורין וחוויל להוות בחכמי ציפורין. ירושלמי תענית פר' ס"ט סוף ע"ב בתיב והשכתי כל משושה תהנה חדרשה שבתה וכל מועדה דודומאי נהגנה תנאה (ס"ר טריה שנקרה בג' החדרדו בכיננות) ציפוראי נהגנה חדרשה (טריח אוילך) טבריא נהגנה שבתה (שבוע שלל טיב להיות בתוכו) חזרין רבנן וטבריא לטעיגן סרבנן דציפורין (עו"י בבלי שם כבש ע"ב). ואיעפב והוה טבריא נרולח מתודה יהוד מציפורין. ע"י בבלי טהordan לא אמר ר' אמי אפסלו בטבריא לצעירוי ועיי' רשי שם. ירושלמי סנהדרין פ"ג הל' ב' אמר ר' לעזר זה אמר בטבריא זה אמר בצעירוי שומען לה שאמר בטבריא.

צעירין והוה בראע קרת. ירושלמי שבת פר' הל' נ' (יד ע"ג) ר' חנינה רשותאל תירחון אמרין תשעים ותשעה מותם בצעינה ואחר ביר' שטיטס וכו'. ר' חנינה על דוחה שרי בצעירין וציגינה תמן הוה אמר תשעים ותשעה מותם בצעינה ואחר ביר' שטיטים ע"ב (ואפסחד שהבונה שהוא עללה להתקדרות ע"י חילוף התום והגנה). והוה יושבת בראש הדר וזכריהו בכל' מנילה ר' ע"א ולטה נקה שמה ציפורן שיזשבת בראש הדר נציגו. — ציפורין הוה רוחקה טבריא שטונה עשר מיל, ע"י ירושלמי תענית פר' ס"ט ע"א ייח מיל על ר' יה טיל בטין טבריא לצעירוי. — וכטמ' עירובין מצד לעצין טבריא לציפורין ע"י מערות וע' ברונני. — העשות שיזה מהלכין מצד לעצין טבריא לציפורין ע"י מערות וע' ברונני. — והיתה קרובה לעגנו. נישן פ"א סוף הל' ב' עיריות שבתוחם ציפורין וטבוכות לעת עיריות שבתוחם עמו הטבוכות לציפורין מה את עבר לך בעכו ציפורין. ציפורין הוה עד רבת יושבה וגס טבוכיות רוחקות בא' יהודים לציפורין ונתישבו שם. ברכות פ"ה ט' ע"א ר' יהונן. הוה יתיב קרי קומי נישטה רביבל בצעירין וכו', הרי שהיה לבני בבל בית ובכתת בצעירין היה מורה שהרבה בינו בכל' קבוע שם טושכם. שבת פ"ז ח' ע"א ציפוראי אמרין מן בנשטה רביבלא ע"ד ודוחה דר' חטא בר הניינא. מנילה פר' ע"ב סוף פ"ז הל' ר' יוסט פסק לך עולא חננא רכניתא רביבלא. ואמש' שם בטבריא הוה _מנשטה _רכיבלא, כי עיק' מושבו של ר' יוסט היה בטבריא. ע"י פר' ערך ר' יוסט א'

ר' יוסי ב'. — ו גם מן היהודים הדרים בקפודקה נתיישבו בציורין. שביעית פט ליט ע"א קופוקאי דציפורין שאלון לר איטי בגין דלית לאילן עמא ווּנוּ (וור"ש שם משנה ח' נדחק הרבה בוה). —

ואנשי ציפורין נתנו בירושלמי במעשרם. חנינה ריש פ"ב ר' חני נשם ר' יעקב אילן ציפאורי היה הוושך ואפללה. וכאשר התארמו על ר' חニア על שלא העוליה להם תפילה לו מנעו מעלה מטה דבר ועל שלא הוריד להם משור בתפילה כר' יהושע בן לוי לדרכאי, נכנס ר' יהושע בן לוי ואמר להם לא ר' יהושע בן לוי מהית מיטה לדרכאי ולא ר' חニア מיטה עזר מיטה אלא דרכאי לייבחן ר' חי ושמען מילה דאוריא ומתקען ציפורי וציפוריא לייבחן קש ושמען מילה דאוריא ולא מתקען. תענית פ"ג ס"ו ע"ג. ועיי' מעשר שני פ"ה הל' א' כי דאמר ר' חニア חתר בחושך בתים יוטם. חתמו למ' ווּנוּ כך הוא אנשי דור המבול עושים היו רושטן באפקולטטן וגואו גונבן בלילה כך דריש ר' חニア בציורין איתבעבור חלה מהחדרין בתים. — וקצת יושבי העיר הזאת רבת המהומה הוא בקשר עם המורדים ברום, אשר מרו ברום בית נאללים וכמו שזכרנו לטעה, ושער הצבא ארסקינס בא או בחיל נдол לא". והכותב דברי הימים סאקראטעס ואחריו הייראניטס מספרים, שארסקינס החירב ציפורין והperf' אותה עד היסור. אבל לשונם נוב מללה מלבד מלא שנה לבית ישראל. חיל הרוישטט יבמות פט"ז ט"ז ע"ג ביזטן דארסקינס מלכא היין ציפוריא מתבען וחון יהין איספלטי על נהוריהן ואינן לא מתחכטן וכיסיפא איתתר עליהן לישן ביש ואתעדון בולחן בן בירדו ע"ב. והספור של הירושלמי מורה שرك נצת יהשי ציפורין נשאו ידם ברום וזה עצמה לא הווה במדר', וגם ארסקינס לא הענייש כי אם המורדים אבל לא השחית העיר כמו אמר סאקראטעס וננה למאכלה אש כמאמיר הייראניטס. וגם אין זכרן לא בחלטן ולא במדרש לחורבן ציפורין בעת ההייא ולהיפך מצינו בירושלמי שהחיתה נושבת נס אחרי המלחמה הזאת. — אך נראה שהושבה בציורין הלכה ורלה מעת ההייא ולא נמצאו עוד חכמים נקובים בשם כ"א ר' אדריאן דציפורין אשר בעי קומי רבי מנא, ירושלמי ברוכות פ"ד ח' ע"א. ו/or' מנא הוה ראש ישיבה בטבריא איה שנים אחר בוא ארסקינס לא"י (עיי' פ"ד ערך ר' מנא ב').

קיסרין בירושלמי, וכתלמוד בבלי קסרי וממנה סוף אהלוות קסרי. שם ישבו גדור' האמוראים ומהם ר' הוועעה רבבה. תורותם פ"ז ע"א דאמר ר' יהנן כשהיהינו חולין אצל ר' הוועעה הרבה לקיסרין למלוד תורה. — ו/or' אבוחו קבע שם ישבותו והתקין שם תקנות. דמאי סוף פ"ב הנגין ר' אבוחו בקיסרין שיחו שניין משל לוחה. בבלי ר'ה לד' איתתקין ר' אבוחו בקסרי תקיעה שלשה שרבים ורעה תקיעה. ועיי' פ"ד ערך ר' אבוחו. — ועוד מצינו בקסרי חכמים אחרים נקובים בשם. ר' עולא דקיסרין ואמר בשם ר' חニア פסחים פ"ג סוף הל' ב' נדה פ"ב הל' ו' וח' בימי ר' אבוחו או נצת קורם לו (עיי' פ"ד ערך ר' עולא רקסריין). — ובימי ר' מנא בנו של ר' יונה והוא שף כמה חכמים. עיי' דמאי פ"א כ"ב ריש ע"ב קידושין פ"ב ס"ג ע"א אמר ר' מנא אולית לקיסרין ושמעית ר' חזקיה יתיב ומתני. כלאים פ"ז ל' ע"ג אמר ר' מנא אולית לקיסרין ושמעית ר' חזקיה יטיב ומתני.

הושעה בר שמי. פסאות פ"א ב'יה ע"א אמר ר' טנא אוללה לקיסין ומשמעותו ז' זריך. שם כתש ע"ב אמר ר' טנא אוללה לקיסין ומשמעותו ר' אהוו א' בר זעירא. — ומפניו הרבה פעמים בירושלמי רבנן דקיסין, וולוב אמרו בשם חכמים אחרים. ואלה רבנן דקיסין לא הוא במנן אחר כי אם מדור ורבבי עד דוד השש ועד בבבל (עי' פר' ער' רבנן דקיסין). והשם רבנן דקיסין בני לחיישת בקיסין. וקצת נראה שטעות אישר מת ר' אבוחו לא היה שם קון יושב בראש הישיבה ולא חכם טהורום אשר לו ישמען שאר החכמים, וזה לומדי תורה מתודים ונוקטים בכיתת המדרש בתבורה ולא שמו דאס עליהם, لكن בא שם רבנן דקיסין בבבל ואך סח' מסחר נוכרים כפרט.

בקיסין היה בית הכנסת גנול ונקרא נשאה טורთא ולפעוטם הגי מדרתא ושם ישבו גולי הטעמים ודרשו. ביכורים פ"ג ס"ה עד זה בהיכל קראו לא ר' יצחק בר לעדר בכנסתא מדרתא. שנחדין פ"א הל' א' ר' אבוחו היה יתיב ר' יצחק בכנסתא מדרתא וקיסין. מוד פ"ז נ"ז ע"א ר' אבוחו היה זיבוב ותני בכינשתא מדרתא וקיסין. ולי השערת התבסם נערטע בספרו קורות התודים חלק ד מהרווא תניאו סוף פ"ז נאה עיר הקראה טרודה והרב צ"ע.

בקיסין נשתחשו ורכבה בלשון יונית. ע"י סותה דיש פ"ג ר' לד' בר חותה אלול לקיסין שמע קלין קריין שמע אלונתנן. וקצת נראה שלא הביט שפ' היזוריים להק' מודא וראייא עוד שם בעא מעבתקון שמע ר' יוסי ואיקדר אמר נק' אמר אני וכי שאינו יורע לקירות אשוריית לא יקירה בלבד זמא' לבב' לשון שהוא זודע ע"כ. ואפשר שהאות קסין הוא קסין היושבת קרוב לטקון הירון וגקרת בלשונם צענארעע פילצע, ובן מודה הלשון אלול לקיסין ושמענו וכו'. וקיסין מושב החכמים ישבה על שפת הים הגרול ונקרת בלשונם צענארעע פאלעטען. ועי' ניצן פ"א קרוב לסופ' הל' א' אמר ר' אבא בר גבר' מעשה באחד שהביא את הגת מלטניה של קיסין ס"י מהנהל של קיסין. וקיסין זאת ותנה מושב שלטן רומי ונקרו בתלמוד ירושלמי אנטימונה.

בקיסין. ע"י מנילה פ"ג הל' ב' ועי' פר' ער' ר' אבוחו ב'. ווד' וראייא בירושלמי ט'ק פ"ג הרי שמליכין לטקום בנין אלול וקיסין וקברי בבית כוריอาท' תניא אלו שמאן טונין טשיצא המת ונכו (בן הגני ברא"ש שם סי' ל"ט, אבל בירושלמי שלפנינו שם הל' זו ס"ב ע"ג הגני הרי שמליכין אותו לטקום בנין אלו וקברין בבית שדי' וכו') הרי דאנשי קסין לא הוא קברין מתחם בקיסין. אבל במשנה ט' ס"ה ראתהו איתא מזח' קסין וטעלב קסין קברות ובתוכה תאה סוף אוללה העדר ר' יהודה בן יעקב מטבח נובירין ויעקב בר' יצחק מביתו גונען על קיסי שהחויק בה טעלט והחודה שלא במן ע"כ. ואפשר שטעותה שהחודה וגנו בני קיסין להולך מתחם לעדר אחרית רבי להרחק כל החשש טומאה מעידם, או שאחת טוגן קיסין היא הישבת באנטז המרינה והאתה הוושכת על חוף הים ובתו שחררין.

עוד מוד טקומות בלאן אשר ישבו שם החכמים. והם: גוות. שנחדין פ"ג כא ע"ב רבנן דינות הדרו טפי חמץ ביטחוא (להל

מורקלא עיש. וזה מורקלא היה באדי בית ר. מנא ב' עיי' עד ר. מנא פד).

ומטר ביב' ר' שלאל דיניה ורבנן דקדרין אטחו בשם שבת פב' ה' ע"א.

עכבריו ובכל ביט' פיד עכבריא, ומטר בספר מלחתה החרדים לijkop
הכהן דיב' פיב. שם היה בית ר' ינאי כלוי בית מדורשו של ר' ינא, עירובין
סח' כ"ה ע"א חזקה לא אשר כן אלא ר' חייא ור' אמי ור' אמי סלקין לעכבריא
ושמעון מדברית ר' יטאי הלכה כי' יודת. תhorות פ"י טז ע"ב הור ר' יוסי כי'
ר' בן בעכבריא וה' אלף ע"י בראש תhorות פ"י מ"ח וחולין פ"ז כי' לג' (ולא
ק' דעת הריש תhorות שם עיש').

סכניין, ר' יושע ודסכנין נזכר בדורות טקומות בירושלמי, רשם היה מושב
ר' הגニア בן תדרון, בבל' סנהדרין ליב' ע"ב אשר רה בן תדרון לסכניין. ר'ה
כ"ז ע"א וכן הפטיג ר' חלחה ציזורי ור' הגニア בן תדרון בסטניין. — עין פב.
שם הו דבנה פעטם טקומות קדשין וההורש. בבל' רה כה ע"א (ועי' חור שט),
זרושלמי ברכות פ"ד ס' ע"א סוכה פב' הל' ה' ועי' סנהדרין פ"א ייח' סוף
ע"ג. — רוטיג עיד נהלה בית ר' יוסי בן קיסמא בבל' ע"ז ר' ית' ע"א. ועי' פ"ד עד'
ר' חייא בר אבא.

ובימי התנאים היו עוד טקומות אחרים אשר ישבו שם אגשי השם, והם:
יבנה, מושב סנהדרין משות ר' יוחנן בן זכאי (ולעת קצת כמ"ר אריה
זון קורת לו) עד ר' שמואן בן גמליאל. — ערבי בית ר' יוחנן בן זכאי ע"י
שבת פ"ז ע"ג, סכ"ב ט"ג. וגם ר' הגニア בן דוסא ישב שם, ברבות פ"ד ז'
ע"ג ועוד וסלקין חומריא בן ערבי לציגורין ואמריו נזכר שבת רה בן רוסא
בעירו. (ומזה נזכיר שעירב התחה קרוינה לציגורי). — אושא, יהודעה מושב
סנהדרין ומושב חכמים גנולים ור' שמואן בן גמליאל הילך טבנה לאשא
בבל' ר'ה ליב (ועי' בספרינו דברי המשנה פב' עד' ר' שמואן בן גמליאל). —
ברור חיל, זירושלמי דמאי ריש פ"ג מעשה בר' יהושע שהלך אחר ר' יוחנן
בן זכאי לבלי (ציל ליפורן וכן הוא בריש שם) חול. בבל' סנהדרין ליב' ע"ב
אחר רבי יהושע למפור חיל. — סקייעין, בבל' הגינה נ' ע"א מעשה שהלכו
רבי יוחנן בן ברזא ורבי אלעזר בן חסמא להקביל פ"ג רבי יהושע בסקייעין.
סנהדרין ליב' אחר ר' יהושע לסקיעין. וטמה דאיתא הגינה שם מה הזרש
בבית המדרש הוות ורבי שבת של מי היתה שבת של ר' אלעזר בן עיריה וכו'
וראכ"ע ישב ביבנה נראה שהיה בית סקייעין ספק מאד לבנות. — בני ברק
יוזע. ובבל' סנהדרין שם אחר ר' עקיבא לבני ברק. — בית שעריהם, מושב דברי
אהיה זמן. בבל' סנהדרין שם אחר רבי לבית שעריהם. — ובימי אמרוראי
הדורשלא לא מפדו טקומות אלו ונראה שלא היה שם מושב חכמים בית
האמוראים.

ונון עתה לדודים אי. בדורות היו כמה ערים אשר ישבו שם חזירים.
עי' ברכות ריש פ"ט רבי יוחנן ורבי יונתן אוילין מיעבר שלטאו באילין קרייתא
ודדורמא אוילין לחדר אחר ואשכחן להונא ראמ"ר האל הנדור ובור. אבל לא
נכון שמות פרטיהם של ערים בדורות ואך לד' יוצאת מן הכלל. והתלמוד

ירושלמי ובכלי מספרים בוגנותה של זה. ירושלמי מגדירין פ"א י"ח סוף ע"ג ר' דביה בעי קPsi ר' זעירא ולוד לאו מיהודה ר'יא אמר ליה אין וספי מה אין טענין בה אמר ליה שהן נט' רוח וטועני תורה. — ובכלי מספרים ס"ב איתא ר' שטלאי אהא לקפה ר' יוחנן אל' ניתני לי מר ספר יהוסון אמר ליה מהיקן את אמר ליה מלוד והיכן מותבן בנהדרעה אל' אין שונין לא ללוידים ולא למזרדים וכל שכן הדת טרוד ומותבן בנהדרעה. ובירושלמי שם פ"ה הל' ג' (ל'ב ע"א) איתא בקצת שע"ר ר' שטלאי אהא נבי ר' יונתן אמר ליה אלמן אבראה אמר ליה טבורה בידי מאבותי שלא למד אבראה לא לבכלי ולא לדומי שהן נט' רוח וטועני תורה ואת נדרעי ווד בחרום עב. וטשות שודדים הוא שם כלל לחלק א"י הדרומי והוא ארין הדרוה וכטבו שכתב בעל תירט ריש רטא, ולוד הדרוה שם עיר טורי דרום, ولكن יונה זשב לד או לדי על שם העיר או הדרומיא הדרוטי על שם המדרינה בכלל. וכזה אין כאן סתייה במתה שנזכר ברק מעשה בבעל לדוי, ובירושלמי דרום דרום. וגהה בירושלמי לא מבינו אריה חכם טבונה לדוי ובטנו שמצינו ר' הווא צפורי ורוכות, אבל כאמור בכל מקום דרוםיא: ר' יוסי הדרומי, ר' לעש הדרומי, ר' יעקב הדרומי וכו'. מוה עראה שלוד עצמה לא הייתה מושב חכמים בימי האמוראים ולא היה להם שם בית ועד, אף שבטי ותנאים ישבו שם רבי אליעזר ור' טרפון (עי' ספרנו ס"ב ערך ר' טרפון בסופו); ואפסדר שחכמים הוו מספרים בימי הדרום. אבל המתה שמצינו ירושלמי ספקים פ"ה הל' ג' (ל'ב ע"א) הדה מסיע להדרומי הדרומי אבדין איסתוין שאבראו חחוב להן ור' עשי' לד' עד, וכן בכל ימאות מה זקי דרום אמרדו כות' וuber הבא על בת ירושאל חילך בשער, וביחס כיב' אמרדו זקי דרום לא שנ' אלא טמא שרען אבל טמא מת וכור נאה שחכמי דרום הוו יושבען בתבוחה אחת והוא נושאן ומונגן ביהוד והסכימו לדבר אחר וזרקה הלטה מס' בולן, וכמו שמצינו אצל ר' דקין. — ואפסדר ניען עד יותר ייבור לנו שאף שרdom שם כלל לחלק הדרוה הוא נ'כ' שם טרוי לא גבול הקרכ' לאורום. ע"י ירושלמי מסחים ריש פ"ג חומץ הארומי בסיטא דרוםיא. בתיבות פיה הל' ייא להמשנה אמר ר' יוסי לא ספק שעוזרים אל' ר' שטלאל שהה ספק לאורום מהו ספקן לאודום לדורות. וגהה בתחלק זה שבדורות אשד היה שם בית מדרשו של רבי ישטראעל ורבכ'יו תלמידיו אחורי תורה וכמו שכארכ'ו בספרנו שם מאמר תלמידי ר' ישטראעל. ובבית מדרשו של ר' ישטראעל ישבו חכמים נס אחורי טהות ר' ישטראעל והם הגקראים דרוםיא או זקי דרום, והמ הגקבים בשם כגון ר' יוסי הדרומי, ר' יושע הדרומי וכו' נאה שטפערין זה בזאו.

ובדורו ישבו חכמים נזרלים בנין בר קפרא, ר' סס (אסס), ר' הושעה, ר' יושען בן לוי וכו'. חכמי דרום הוו גזרלים בעי' ואמוראים הראשונים. ע"י' עיזובין ס"ז כ"ג עיג סחו לשכור רשות טן הטעונק ר' היננה ר' יונתן סלקין לחמתה וננד אמרו נתנן עד שיבאו זקי הדרום לסאן, אהא ר' נתן דרוםיא שאלהן לה ור' ובכלי שם פיה איתא אמר לנו ר' ריש לקיש נשכח ולכשגען אל' רבותינו שבדורות נשאל להן. — ובימי הורד השלישי עלה

כבר כבוד חכמי צפון על כבוד חכמי דרום. ברכות פ"ב הי' ע"כ ר' חמא אמר
דר' אושעיא הוות ליה עוכרא שאל לרבען ואסרון ר' יוסט בעי אילין רבען רבען
ודהכא או רבען דרוםיא אין תיסר רבען דהכא נטה אין תיסר רבען דרוםיא
רבכיה קומי והוא שאל לועדייא (עי' ס"ד ערך ר' חמא אבי דר' הושעה). —
ובית נאללו נרבה הדות כאשר זכרנו ורבבה חכמי דרום באו לא לנטען
אצל ר' יונה ואישר יבואר בפ"ד.

ובירושלים לא מצינו בית ועד להכתים מיטות חרכן הבית ואילך כל יט'
התנאים והאסורים. ואפשר שהטלבות צאה עליהם לבלתי תקנאו שם, או
שהלא נזעקו מיראת המלשינים אשר אכלו קרבא כי מילא ואמרנו שטעין
בעד מושב טקנישם מוקדם לעשות קשור ולטרוד בטלבות. אבל מה שטמפר
הערנאים בסידוריו לביבה כי שלא הרושה לשום איש ישראלי לעלה
לייזנשלם טמי אודרייאנס עד ימי הפלך קאנטאנטינוס הוא טרי ודין שנתן
ליבו ומחשו ענה בו, כי מצינו בירושלמי מעשר שני פ"ג נ"ד ע"ב אתה ר' חנני
ור' יונתן ור' יודשע בן לוי על לייזנשלם נחטף להן פורות וביקש לפרטן
וכו. בבל' ברכות ס' ע"א התוא תלמידא דודת קא אויל בתריה דר' ישמעאל
בר' יוסי בשוקי ציון וכו'. יכנות נ"ג ע"ב דתניה אבא יוסי בן יהון איש
דייזנשלם טשומ ר' מאיר וכו'. סופה כיה ע"א דאמר ר' יאשיה כי דבריהם מה
לי עזריא טאנשי ירושלים וכו'. ועי' ביצה כ"ז קראלא קריישא דירושלים ביט'
רבבי. וממצינו עוד בטמא של הוזלמי שהז עולין לירושלים. וכל אלה התנאים
והאסורים חז אודרייאנס וקדום לקאנטאנטינוס. — אבל גם אדר שנתן
קאנטאנטינוס להיהודים רשות להתיישב בירושלים וכאמור היהערנאים לא
נקבע שם בית ועד. עי' ירושלמי ספחים פ"ז ליה ע"ב ר' יהון בר מרייא בשם
ר' פינחס מה דאן חמן רבנן רבנן שלחין שנדרין תחת האנוף של ור' הבית ארא
אברה שלא קדשו תחת האנוף וכו'. ור' פינחס דיו' ביט' קאנטאנטינוס בנו
של קאנטאנטינוס (עי' ערכו ס"ד), ואעטב לא נמצאו שם ישיבה ביט' אף
שהו שם כתה הכתים וכמו שטורה המאמר מן מה דאן חמן רבען וכו'.

ורבבה הכתים מארצאות אחרות באו לשיכנות א". טבבל. משם באו הן
נדולים הן קטנים, הכתים ותלמידים לרוב לשיכני א". — מלכטנדריא של מצררים.
כי בני בבל נטו כבוד גדור בחכמי א". — מלכטנדריא של מצררים.
לחכמי אלכטנדריא היהת והחברות וטשא וטחן של תורה עם חכמי א". גם
חכמי א"י הלו לפעמים לאלכטנדריא עי' ס"ד ערך ר' אבא, ר' זבא ואלטנדריא,
ר' יוסי ב', ר' תנומס בר פפא. — טקרטיננא, וזה עד בארמניא הנרוול.
עי' ס"ד ערך ר' בא קרטיננא, חננא קרטיננא. — טארטניא, ר' יעקב
ארמניא. ע"ש ערכו. סקסודקה. ר' בא קסודקה, ר' יוזן קסודקה, ר' בבי
שטומאל קסודקה ר' לא קסודקה. עי' ס"ד ערך כל אחד ואחד.
ובל אלה הכתים נאה שכאו לשיכנות הגזען ואך מעטים נמצאו
שהלכו לדרום. ובבל' מ"ק כ"ז ע"ב אתה רב המתגא איקלע לדמותה שמע כל
שיפודא וכו'.

פרק שני.

הברת אנשי ארץ ישראל ולשונות וסכנות של תלטורים ירושלמיים. התלטורים ירושלמיים טשנה ורבה מהתלטורים בבלין ובברית האותיות הן בשיטוטם הלשוני והרבוים המושאלים. ואף כי טען אחד יצאו הבעל והירושלמי. בכל זאת יש הפרש נרול ביןיהם, גם להווער באור הומכ' לשון הבעל ודרט יש לפעמים דברי הירושלמי כדברי חסר החותם, או טען שאן בידו לטעוד על חוכם הריבוד הלשון או טען שאנו יודע איך מושאל על עין זו. — והנה בענין דרכ' הלשון יש להעיר, אנשי בבל שיטשו בלשון ארמית ואנשי א"י על ידי קרובים לאין סוףיא החזקן. ברוך לשון מוסתת. אף שדרכו ניכ' ארמית, ובנו השמות והפעלים על דרך לשון מוסתת. ולהקווא תרומות אונקלום ותרומות יונתן בן עזיאל להחותה נוער שאונקלם תרגם ארמית וונטה ורבה לדרך לעברית, וונתן בן עזיאל תרגם ארמית וונטה ורבה לארמית. זהה ההבדל הוא ניכ' בין הבעל והירושלמי. הבעל וונטה לל' מוסתת. עכברית אף שלא הפריז על המורה באונקלם, ולא גונתה כלל. לל' מוסתת, אך הגנות בעין לחשים ופושאות יוצאות מן הכלל כי סודות בסיפור אנשי ארין סורייא ומוטותיהם בנווער; והירושלמי הולך לחוב ברוך למוסתת. ועוד אמר לירושלמי שגנטאו בו הרבה טלית יונית כי בארצאות הקדם אשר הוא או חחת טפלת רומי וכברשת בסורייא שיטשו ורבה כל' יונית. ובקצת מקומות שיטשו נס היהודים כל' יונית לבר נראת מהמעישה דרי לוי בר חותא שאל לקסין ושטען קלון קריין שטען אלונישון עיי' לעיל ס"א. ועי' מדרים פ"י מב סוף ע"א ר' בא בר צופר אחעביד חרוגמן דר' יוחנן בדורא איתא דלא הוות המכמת משפטו סורייסם, ומזה המתאמיר יש לדין שנשתמשו ורבה כל' מוסתת דאמור דלא הוות משפטו סידייסון, (בצ"ל ונראה שהאהה וחאת לא. רברה נס בן כלשון יונית דרי יוחנן הבן בדוראי יונית ולא היה צריך לטורטמן). — והל' יונית אשר רבינו. והיהודים אינה ל' יונית אשר שיטשו בה היהודים הקרטוניס והוא מהוורת טאוור, כי אם הלשון אשר התחנה שוניה או בס"י המן העם של סורייא, והיא טחהה בה יווני היל' הקרטוניס הורד או לא-ארץ, ונשתחן ורבה עד כי פעמים אין למצוא נס להבק' ניל' יונית מזגא הדרבר. — גם בה נשתחה הלשון הקרטוניס שיטשו בשמות טרוכטס אשר מקרווב באו ובעת זיהת אור ל' יונית לא נדען. נס הקטן לפעמים על דרך השאלה עיקר בזאת הטלה הוותה לבונה אחרת. עיי' בכלל שבת ט"ג ע"א אמר ריש בן לקיש כל' המナル כלב רע וכמי' שבן כל' יונית קריין לבלב למם. וכבר תעכגע בוה ורביה, כי לא שטענו מועלם שביל יונית קריין לבלב להם. אבל נראה שהה ט' לטס מושאל וכי המן בדוריא טפלת לטס (סומסום) איש פרתנו כל' יונית רעב ויעק כי הכלב לא נשבע ונראה חמד רעב הוא קריין אותו לטס (וכבר הארכנו בענין זה בטכתב חזמי' שנות טז). — וטצענו שלא הבית כבר בימי האמוראים דאי ל' יונית הנקיה. עיי' ירושלמי ביב' פ"ח הל' ט' (ט' עג) תנוי ר' שטען בן. גמליאל אומר

אף הכותב ריאתיהם בלבו היה זו במתנה ר' חנן בשם ר' יהושע בן לוי חרורי על כל בעל לשונתו לדעת מוח ריאתיהם ולא אמר לו אדם דבר עיל' וזהה באמת ריאתיהם הוא לא יונית *סמאלאם*, והוא אחד עם *סינטסמאם*, ואחת מבוגנות זאת חטליה היא צוואת אשר מזכה איש לפניו מותה. וכן ריש ביג אמר זה המשאך לעין צוואת עיי' חוס渺א שם סוף סוף. ר' יהושע בן לוי וגם בעלי הלשונות אשר שאל אותם לא ידעו כבר טרין הטלה. ואוד אשר הקדמן אלה נכו לא לטלט הוריטם.

חברת אנשי ארץ ישראל.

באמורנו מה אנשי ארץ ישראל הבחינה אל אנשי ניל' כי רוב אאטראים ירושלמי היו ניל'ו. והברת אנשי איז' נדעה לנו על ידי מה שיתמ'נו מון הוושלמי ומזה שמסופר בטקומות אודרים מדברת ניל'אי.

איתא בבבלי בק ו' על המטהנה חב המכין חיב המכין טבע ליה אמר ר' יודודה אמר רב האי חמא ירושלמי הוא רתני לשנאו קלילא. ובערובין נני איתא דבנ' ניל' לא דיקן לשנאו, ואפסז' שם דהאי בר ניל'א רתנה קאיל' ואמר לו אמר למאנן אמר למאן אמר ליה ניל'אה שותה חסר לטרכוב או חמץ לטשטי עמר לטבלבש או איסטר לאיתבנטה עכ', הרי שהברת בני ניל' היהת רשותה ולא הבירלו באחותות מכמה אדר בנן אותן לאות. והרטבן דל כסרושו לזרותה בתב' ביה בדרכה טקומות העורות יקרות וגס הנאנן תורה שלמה ליב' רם זיל העדר בוה העין בכוכרי העתים תק'צ' בכאדר זמן ומקומ' ר' אליעזר הקדר, וגס אמרנו וארכינו ביה בספרינו פרשיטו רעדן צו רעד גוטפואגניטא טיג' וגזייה פה ביהר היינא מכל העירות אללה.

ירושלמיים מחלשים אותיות איז'ח'ע וכמו שמותה הר' ריערובין שהבאונו לעיל. ועיי' בבבלי מנילה כד עיב אין מודרך לפני התיכנה לא אנשי בית שאן ולא אנשי טבעונן טענין שקורין לאלאן עיינין ולעינין אלפאן. חיל' הרטבן דבירים כי על הפסוק והଉדים הושטוטה באשר אטראם בחצרם ועל דעתם העוים הם החווים כי המנגב כבתוכו שיחלטטו השטוטה באשר אטראם מלהוות טורים על עין אחד והנחש עוז עצמו בחרך ובבריאשתו רבה אמר ר' אליעזר ברכ' שטען שהוא בקען בעשרות נחשות בניל'א צוחנן להויא עדיא ונגנו בו לקחותו עכנא ולקרותו חבנא (כיצל) ואמר וועתר לו ר' רישען תחנתו אמר ר' זיל' בעדביא צחנן לתחרה עשרה ואפסז' אמרה יעיב באואר ה' אמר ר' חטא בר חביבא איז' חיב ה' ברזניה אמרה דזעוזין לחיבא יעיב חוקים וטorang הוא בלשן ומה עדיא אומר בדבר זה על ר' חייא ובן נרנו ובוחנו לומר על הצעה הרעת שהוא בטקום הצע' הרעת ובירושלמי לועלם הסעוי בטשנה והטע עצמו טלאוביל עיב. • וכל זה מספיק הבהיר הירושלמי עד שהחיה נשטע כמו היא או עירן. — ומזה נני שכא לטענים בירושלמי אלוף בטקום שיש בניל' הא. בירושלמי אוקן בניל' הוכן. וטסיקן חברת הירושלמי עד שלא לבטא כלל אלוף או היא בראש התיכנה, כמו מר בטקום אמר, ר' בא בטקום ר' אבא, ר' ליעד בטקום ר' אליעזר, נ בטקום אנן, נבי בטקום הוכן אויז' לקטן.

גם בהברתאותות ב' ו' מ' פ' ניכר ריפוי הברת בני א"י. היישלמי מבטא ב"ית כמו זו ולכן אמר אביו במקום אויר, תרבד במת' תורן וכו' עיי' רטבץ' בראשית ל' כ'. וגם במקום שיש דני' חזק בכ"ית בא בירושלמי זו, כתו ר' ווא במת' ר' בא, ועיקרו אבא ונפלה האל"ף (וכתו שוכנו קודם לה), וגם הרגש חזק, ואף שנשאר הבי' בדנש קל לא נמנעו לקרות בטקומה זו. חלה פ' ב' ניח' עג' שטפי פירות מהווין, אין לך מוחור, אין לך ירושלים בטקומה מהכرين, מחבר. גם הברת פ"א להירושלמי רסופה לנו בא ב"ית בטקומה עיי' רטבץ' שמות טז' ו' ויקרא יט' כ'). — וכבר מצינו נב' זיו בטקומה פ"א. וקרא י"א ה' ואת השפין חרוג אונקלם וית טפוא וביע' שלשונו ל' ירושלמית חרוג וית טווא. וכן בראשית ל' ב' כ"ה נאות ת"א שוף ויב"ע חרוג שעווה וכן הוא טוונל בל' הטינה (ודעת הרטבץ' בפי' מלת שוף עיי' שמות ל' לד'). — וכאשר רצוי היישלמיים לבטא הבי' בטקמא כבר שמו מ"מ בטקום ב"ית כי הבי' והט"ס שתיהן מטבטה אחד וקורבות קצת זו לו. בירושלמי יטנה בכבלי' יבנה וכן הוא דה'י ב' כ"ז ו'; בירושלמי דמדנית בכבלי' דרבניות. (וחרב רשל' ר' שם חוליות רבינו נתן חינה בעיא כתוב טעם אחר ואינו נרא). — עיי' שביעית פ"ג ט"ח ולא יטוק בעבר ונוי הר"ש ולא יסבוך בעפר ע"ש. וכמשנה ירושלמית איתא ולא יסמן. ונראה שהג' יסבוך היא בכלית והוא עיקריית עיי' בר"ש שם, והג' יסמן היא ירושלמית, כי רוב המשניות בס' זעים ותחרות נראות ירושלמיות. ולכן הרבה תיבות סדרים אלה ע"פ הברת היישלמי כגון פאה פ"ז מ"א ב"ש אומרים הבקר לעניין (וטשים באה למס עדיות פ"ד ט"ג), כלים פ"ב ט"ג וככוב במת' וכפוף ע"ש בפי' הרטבץ' ועי' בערך ובר"ש. שם מ"ה כסוי הלוופ במת' כסוי האלפס ונפלה האל"ף על דרכ' הברת היישלמי שכתבו לעיל ועי' לסתן.

והנה הכבליים בטאו בטקמא קישה והירושלמיים בטקמא רך ולכן ב"ית הכבליים הוא להירושלמי מ"ס, פ"א, ולהפוך. ומה שבירושלמי סוף כלאים ימא רסמכנו ובמת' ימא רסמכנו וכל זה הוא נכון שהוא נקרא כן לפי שהוא אדם, ובכלי ב' עד' ע"ב ימה של סמכ. — וכן לפעמים המלה בירושלמי בו' ובכלי עיי' בכד הברה בפי' א. ירושלמי נדרים פ"א הל' ב' (לו' ע"א) כגון אילין ניווחאי רענן קרין לחספה כספה, וכן ביד (והיא אגדה ירושלמית) פט"ח א"ר לוי ואחד נראה לו בדנותו גווני, ובכלי ב' נוי ע"א נפתחה (והעיקר ננטה והוא שם פלך בארץ עריכא ונקרא ננטיא). — וכבר כתבו שהירושלמי בטקמא פ"א כמו ב"ית והכבליים בטקמאים לפעמים ב"ית כתו מ"ס וכן נראה להם הברת פ"א כמו מ"ס. ומה במשנה ירושלמית עיי' פ"ג עג' מפני שהגנאי נשורת. ובמשנה שבטעניות ט"ח מפני שהגנאי נשורת והעיקר נשיה מן נף. והירושלמי בטא בהברה רכה נביה, והכבלי בהברה כרכה נמיה ובמשנה שבטעני נביה (ועיי עירוך ערך נב' נ). ועי' מעילה במשנה סוף פ"ג ולא בנואה, ועג' נמיה, ועג' נביה עיי' ח"ט שם.
אותות נ' כ' נחלפו בירושלמי ובאה הרגה פעמים (עי' הברה רכה)
ניטל' בטקום כ"פ, נוב' במת' ציב' וכו').

אותיות ס' צ' מתחלפו בירושלמי וכן לפעמים צדי' נט' טט'. וקצת נראה שהברת צדי' הייתה להירושלמיות רורה נט' טט'. ירושלמי חנויות פ' א' ה' ז' כלב צא' טפוזם.onganek וקריא טז' ד' יסר' (גרנות תי' חג'ו) ובכע צער. וכן נא בירושלמי לפעמים צער נט' טט'. — וכטשנה מרות פ' טה קצענערה נט' גוחשרא. עיי' ערך.

לפעמים נא בירושלמי למחר נט' טז'. אנטולינס נט' אנטולינס. — למחר נט' ריש', גלעדי במקום גרעיני.

עד יש להזכיר על אריה וברות ושניות.

בפקום שיש בשפטות שוא נט' בראש התייה הדושלמי מוסוף לפעמים אלף. ברבות פ' ז' עיין רבי יוסי בר הילפהה זהה אני כאיסטמא נט' בסטמא וכן בס' א. ועי' זכימ' פ' טז' מא' מג' האכלום. ובריה ס' טז' פרות טז' מ' כלוותאות בלוננות וכן הוא הגנו כי העיקר בלונס (Columns) וכטשנה זכימ' בתוספות אלף כי רוב התשניות ודדור טירות הן ירושלמיות וכןו שהערכנו לעיל.

ורבה שפטות פרטיטים הכאים בכט' אלף כט' סוף הם לדוב בירושלמי כה'א. בכט' עקיבא, חייא, חניא, חניא, בירושלמי עקיבא, חייא, חניא, חניא (לפעמים נט' אלף). וכן לפעמים בראש התייה בכט' אלף ואיזטמא בירושלמי בה'א. בכט' אושעאי, בירושלמי והשעה (וכאשר הוא חח'ן). —

ובתייה זהה מצינו לדוב אלף כט' סוף בירושלמי, והוא סקאנ' ואומר יודא. בירושלמי משנה ורבה שפטות האלף קודם זיד ואחד זיד' לזרד. יי'ין, זכי', זדיין, רטין, תנין' בטקום גיא', אינן, זכאי, זטאן, רטאן, תנאן. (וכן הוא משפט לארmittel מן אבל העתד ייכל נט' יאלל' יסר' נט' יאס'). זהה מצינו נט' בטשנה וביריתא בתיקת ביהם, והעיקר בטיקת (Bechtel) וגשנה האלף לזרד.

לשונות דורו שלמי.

מדרך ירושלמי לערך בחיקות אל אותה ועל ידי זה הנבלע לפעמים ואלף או והיא אשר בראש התייה שנייה. זהה מצינו לדוב בשפטות פרטיטים. שפט פ' ג' ר' אכטני בט' אכא טרי וכן הוא שמו של זה האמורא בהרבה מקומות. שם פ' א' נ' עיב' ר' יוסטה סליק לבני רוכס' והוא בט' דבי אס. עץ ספה תל' יא' (טה סוף ע'א) שלח שאל להרבע ולרכמי והוא כט' לר' אמי ולר' אס. שם הל' טז' בדרא רוכמי. — זה מצינו גם בכט' שפטים ורבתא. רבע בט' ר' אכא, רט' בט' ר' אמי, רבע בט' ר' אכטני (עי' ערך ערך אמי). — ויבוראו לט' בוה' נט' מלhot אחריות אשר השתרשו בהן בירושלמי, וקשה לפעמים להזכיר לעומד על עיקר בונתם. אתigen הוא בט' איט' אינן, פ' יש' המ. רט' אמי ס' סוף הל' א' טגניאא בר' שפטון בט' נט' אל מה רתני ר' חייא בתכטיטים ופליניא אתigen מתני מתניין בטקום פלוני נהנו לעשות וכו' ס' יש' והם אטודאים שטוניס בטקום פלוני ונור' ולא פלני. — הכנוי כל' הבן היה. יוסט' פ' סוף הל' א' תלטדי' דר' יוחנן בשם חילמי הביי קדש' די' רונלי' וכו' ס'.

הcin הוא, כן יש לפרש. — שם ה' ב' תלמידיו דר' יונה הinci לשיטול הסיס מותך. — רמאי פ"ז הל' ב' אלא האinci ובנין אמרי תפשה מידת הרין וכור אלאinci קנסו חכמים וכו' והinci בת'inci. — וורכה פעמים בא נקצ'ורinci, כי' מתניתה וכו' והוא בת'inci. ועי' לסתן פ"ג. — היירנו כלו הא' דא אנחו. סח'ים פ"א הל' ד' (ב' ע"ד) הי' דנו שעת הביעו. — והירושלמי מרבי' נ' לפעמים ב' חיבות להיב' אתם הברת האות האחרון של תיב'אתה דומה להברת הראשון של תיב'אתה, ועי' נבלע לפעמים איזה אחת ברבות פ'ב ד' ע"ד אין מעבירין לפני החיב' לא חיפנן ולא בישנין, הוא כתו בית שאנן כל'ו אנשי' בית שאן ע"י בבלי' מנילה כ"ד אין מוריין לפנ' החיב' אנשי' בית שאן. ועי' רמ'ים בפירושו לפסאה פ"ז מא ד'ה' וביש'ינו הוא נקרא על שם המקום וכו' ונואה שכון לה.

ועחה נבו לפרש איזה לשונות של הירושלמי ע"פ אלף' ביה.

אהן. פתרונו: הוה, זה. ברבות פ'ב ה' ע"א אהן מלכא משיחא. — שם ע' אהן דנץ. — שם פ"ז י' ע"א אהן דנסב תורמסא וכו' אהן דטר סב. — שבאות פ"ז הל' ד' אהן אמר קנקים ולא שמן אהן אמר שמן ולא קנקים, וכן בהרבה מקומות.

אין. לפעמים כמו אי, אם. כלאים פ"ג כ"ח ע"ד מה אין ר' יהודה דהוא מהימר הכא טיקל תמן ובנן דאלין מקלין הכא לא כל' שכן יקלון תמן וכו' מה אין רבנן דאיון מחרין תמן מקלין הכא וכו'. — שבאות ריש פ'ה שנים שהפקדו אחד וביקש האחד ליטול שלו אין שומען לו ויעשה בכופר בחלוקת יהא חייכ וכו' כל'ו אם שומען לו יעשה וכו' ע"י ראי' ש' פ"ה רשבות ס' ב' בשם חרבין. — ועל המטען לשום על לבו והצד של חיבת אין, כי יש הרבה פעמים מקום לטעות ביה.

אית'פלניין, פליגין. בטוקם שבא בכבלי' נחלקו, וחולקין, אית'א בירושלמי אית'פלניין פליגין ואך. במיעוטא רמי'וטא נאמר בירושלמי נחלקו (ועי' לסתן ערך חפלונטה). וככל קרבן עדה וכבעל פנ' משה לא שתו להם ללשון הירושלמי, ולכן טעו הרבה בהאמיר ירושלמי סוכה פ'ד הל' ה' אמר ר' אמר זאה אמרתך שנון נחלקין נספורות (כיפורוש) וסידרו שהם מחולקים וכו' ועי' בפירושינו לטעם ברבות פ'ג.

את אמר. עיקרו אהת'אמיר והוא תיב'אתה (ובכל' אית'חט' עיקר). אהת'אמיר, גם בירושלמי נמצא אהת'אמיר), ומוציאו לפעמים אהת'אמיר בתיב'אתה. וכוה יוכן החיט' בא דאית'א ירושלמי כלאים ריש פ'ח כהוא דאמר ר' הילא הן דאת אמר לא אמרת מה אתה אמר פ' מה שנאמר (שדר' לא תזרע כלאים) לא אמרת (וחורה) למה נאמר כל'ו שה תורה לא פורשה הטעם דאסור נלא זורעים. ע"י בפירושינו שם.

בדרא. פתרונו אמר או סבר. ברבות פ'ד י' ע"ב לשעבר הא בתחילת לא ברא. שם פ"ז י' ע"ד אבל בטוקם שאן עושין את המטליח עיקר לא ברא וכו' אבל בטוקם שאן עושין את הפירור עיקר לא ברא וכו' אבל בטוקם

שאן עושין את השיקומי עיקר לא ברא. וכן הוא במקומות אין מספר. — ומזה נראה כמובן "יעיא ר' ישען בן לוי שבדו להם חכמים להיות גודר בו ע"ב. ור' ישען בן לוי הוא אמרו ירושלמי ידוע, ופירושו לשון שאמרו להם חכמים להיות. ומזה דאיתא בש"ס שם וכן הוא אומר בחורש אשר ברא מלוי נאה גלוין וכחאי דיומא פ"ג סוף ע"ב כמו אחריו בלותי היהת לי עדנה וכו'. ואפשר שגמ' תינכת עליהם מיטורת וצ"ל לשון שבדו חכמים וכו'.

ב'. פרטנו בן. ר' יוחנן כי ר' ישמעאל, ר' יוסי כי ר' בן. — ולפעמים פרטנו בית כל' בית מדריש ושל חכם פלוני, כמו כי ר' ניאי בבנאי, ובירושלמי בית ר' ניאי בהרבה מקומות. ועיי' ירושלמי עירובין פ"ח כיה ע"א ר' חייה ז"ה אמר ר' אמש סלקין לעכבריו ושמעון מדריכת ר' ניאי. וכן יש לפירוש תנא דבי ר' ישמעאל בבנאי כל' דברת מדרשו של ר' ישמעאל ע"י דרכו המשנה פ"ב ערך תנא דבי ר' ישמעאל. וכן בכורות פ"ז ע"ב דברי רב תנא שנה בשנה וכו', חולין ר' ריש פ"ז בטהר קמיפלני תנא דברי רב וכו' נראה נ"ב לפירוש תנא דבית מדרשו של רב, אבל רשי פ"י שם בחולין בענין אחר. ועיי' בהקדמת בעל קרבן אהרן לhortות הכהנים ועיי' ביצה יט ע"א אמר רבא אשכחתו לנו לבנן דברי רב וככפי רשי' שם.

באיזה צד, והוא כמו בבנאי, ברכות ב' ע"ד פעמים חזות ליל הפסעים קרמו עני אשכחות הא בא זה צד בשעה שהו דוד סודע סודעה מלכים חזות לילה וכו'. ועיי' פ"ר הרמב"ם ברכות פ"ז מ"א.

בעא, בעי. עיקר פרטנו דרש, חקר, חפש, וככל' המקרא אם חבעית בעיו ישעה כי, נבעו מצפוני עובדה. ובכל' המשנה פ"ד ט"ה שלש אכבעיות ביום. ובבנאי נאמר איבעיא להו (פ"י איתבעיא להו), בעי מינה, כי קמבעי לי וכו' על ספק שעלה בלב השואל או השואלים והוא לשללה כל' שאלת הבהא ע"י דריש. ובירושלמי השתחמו בם בעא, בעי, על פנים שונים: ^{א)} בצל' קושיא. ברכות פ"ה ט' ע"ב שמעון בר ווא בעא קומי ר' יוחנן דבר שהוא נתגoca וכא חכמים חולקין עלי. שם ר' מנא בעי מעתה אPsiלו פתח במדרייל בין קודש לחול וחזר וחוזם במדרייל בין קודש לחול. דמאי פ"א הל' א' ר' יוחנן בעי צוח ואמר אתה אמר הכנין, ושם איתא על זה אמר ר' יונה יאות הוא מקשי". שם הל' ב' ר' בן בר חייא בעא קומי ר' למלה לי דמאי אמר ודראי לmeta לי טיעות אPsi' רוב וכו' וכן הוא במקומות אין מספר. — ^{ב)} ולפעמים בצל' החלט וענינו חקר והגה ועליה בידיו דין או מאמר זה. ביכורים פ"ג הל' ב' ר' זעירא בעי יחד שנתענגן ולא בא מכיא נדי וקוריין מצוטות נסף. כהוכחות פ"א הל' א' ר' יוחנן בעי אמר שרופין ועבדו כי עברודה והנו חצי שדה פלוני אם אין שורפן אין נתגן. — ומזה הענן ברכות ריש פ"א ר' יוסי בר' בן בעי אין חימר שנים ספק ראה שני כוכבים בערב שבת והתרו בו ועשה מלאכה מה נפשך אם הארשונים יום הן אף האחרונים יום הן וויאח חייב על האחרונים אם הארשונים לילה אף הראשונים לילה וויאח חייב על הראשונים

עכ' (המפרשים לא ידו להודאה זו דתיכת בעי וכן פדרשו שר' יוסי כי ר' בן אסתפְאָה ליה שפְאָה והוא פטוף דהוה ותורתא פַקְעִיד ברכירום ובו זה נשאוי טעל, והאתה זיהה דרכו). — עוד שם ראה שנ' כוכבים בערך שבת וקדב בחז' טרוריות בשחרית וקדב בחז' גערירות ראה שנ' כוכבים גמגאי שבת וקדב בחז' טרוריות מה נפְשָׁך אם דראשנ' יומ' דן אף האחדונ'ים אם דאחוינ'ים ליל' אף שהודיעת עם של מוגאי שבת ווא' חביב על האחדונ'ים אם דאחוינ'ים עס' דרכם). — דמא' ס' ב' דראשנ'ים ליל' וכו' (גם כהה נהקון המפרשים עס' דרכם). — כיב' עד ר' יונה בעי הוותה שעוזו דהעה זיק' וכו' וצבא אווח' זיך טוח' והאות אסוד וכו' וכל הענן טוח' שהוא כל' הולט. — שם פ' ז' ב' עד ר' יונה בעי טפה רחיכא בווי' בני' עיש'. — שביעיה פ' ז' ע' ר' הנגה ברי' דוב' הלל בעי לא מסתבה ברלעת' יונת. — מעשר שני פ' ס' ה' ב' ד' זונה בעי שעינ'נים נויס לא שעינ'ן בעלים לא אחד' נוי ואחד' בעל לא אלא לצדין איזאטורה. — ²⁾ לפעמים כל' איבעיא כמו בכבלי דמא' ס' ב' ען' ר' יונה בעי לפסחין הוא געשה תנ' או טיק' וללא' ד' מנא בעי הוא ובנו וועלעו טה' שצערפו לשלהה משואן כאחת. — שם עד ר' געד' בעי קומי' ר' יוסי בנין אני לי' שטואל בר' רב' יצחק' ור' שטואל בר' רב' יצחק' וכו' ועי' רק' שאיל.

בקידוחא. טהורנו לפיעמים בראשותם. סח' הל' ו' ל'� עלא ר' יונה ור' יוסי תריהן אטראן בקדוחיא הרין אטראן ישראל עיל' מון' עלו' ולא הווין אטראן כל'ם.

ברם. מלבד הוואתו היודעה בא לפיעמים בטוקום אפת. ברותת פ' ז' ו' עד כתרא ר' ליל' ותבירא הר' יתבן קומי' טונדריא ברמשא אטראן מהו טיפר טיליא דאווריתא אסוד לון' טכין ואיל' הו איטכא הרין חטין מה קוטין ברם בדין אסוד. — דמא' ס' ב' עד בעי בטה' ותיטר תמן דז' אגודה להז' והוא קשוחה (קשחה) בטם הכא דז' אגדה ליש' וזה עונן מה שבנ'ים בחרון וכו'. גראט', גראט'ה ובר. ס' עטמן, עצמא. נט' הו תרנמ' ארמת' של עצם ומצעינו נס' כתבי קודש איוב ט' גראט' בטפל' ברול', צפניה נ' לא גראט' לנוק. וכבר מצינו בטקרה השם עצם מושאל על עיק' ואוטן דבר. נעטם החטם לטוחר, עד עטם הזט הזה, נעטם חטו (עי' רומבן ויקרא כ' ב' ב'ח), ולן, אט' בכבלי עטמ' עטמו כל' את נטך, הו נט' ובר' וט' בדורשטי ערמ' עריטה. וחותמות פ' מ' עד מטלחה שיטחה דר' שטען בן' לקיש תמן הו אומדר טפ' קובל' ברוב' ותבא אטר' היבן תמן כס' גראט' הכא ביש' בר' קסרא. — שם פ' ז' ס' ה' עד אס' ר' שטען בן' לקיש איל' זונען ערמ' ללודין (ובקראקה וקראטאסין בטעות ללוועין). סח' ז' ה' א' זקי' בתיה דשין גרטן בן' נשיחתא. — וטצע' נס' בכבלי 'לטטה עכ'': אך בכבלי עניינו שהוא חתנד' בעין' זה ועבד לדעתה וחכיז' לא הוו לו עיי' רשי' וערוך, אבל ביזוחשלטי ערמה הוא גטשטו ולן אס' בתרומות שהבאנ' ליל' תמן כס' גראט' כל' געם' עצמא' ותבא' געם' בר' קסרא, וטער' בכבלי למור'ean משטה' כן' שטטה' וטלאני.

דלא, דילא. עיקוד דאי לא ונתחבז ה' חיכות ונבלע האלף (ולחוב נס הורד) וופתנו כמו אלה בגבלי. שכיעית פ"א לג עבר שנאמר בחריש ובקער תשנות לא אתייא דלא על רישא ט' והוא והני שם במתני שנאמר בחריש ובקער תשנות לא קאי אלה על הרישא (וזהפרק) עד איטי הווישן בשדה והאיין ער בעיבוע וכון שם לג עיג לא אתייא דלא על סיסא. וכן בפ"א. — וכן מצינו בהרבה טקומות לא צורכה דלא וופתשו לא גערכה אללא, לית טעמא ולה לא אין השם אללא, לא מסתברא דלא אין ההבראה נתנת אללא. כלאים פ"ג הל' א' לא צורכה דוי לא מה לזרקה בית רובען. שבת פ"ב ה' ער לא צורכה דלאו (רלא) תדריך את רバ. — פאה פ"ג י' עיג לית טעמא דלא משוד שטניכו לקיום. שבת פ"ג הל' א' לית טעמא דלא משוד שללא הוואטה ואוד ברוב החק. — חלה פ"ג הל' א' אמר ר' זינה לא מסתברא דלא בחול אבל בערב שבת צירכה לזרר וכור. והנה כלל טקומות אלה קדמתה שללה לא... דלא. ומיצית נב' דלא וופתנו אלה שלא בלא הקדמת שללה. סוכה סדר הל' ב' ר' יעקב הרטיא בעי מתניתא דלא בר דוסא וופתשו אלה כרי ווסא עיש וגידע.

דلمא. פתרנו מעשה, עוברא. ברכות פ"א ב' עיג דלמא ר' חייא רבא ר' שמואן בן הילנא הו מלהבן בהרא בקעת ארבל וכו'. — שקלים סוף פ"ה דלמא ר' חטא בר תניא ור' הושעה והון טשיילן באילן בנימשנא דלוד וכו'. — ביצה פ"א הל' ז דלמא ר' לעזר ר' אבא טרי ור' תניא הורי פיטה לאיסקינן בשותפה. וכבר נתנו ורבה מחרבים בטרון החית דלמא ולא עלתה בידם. וכואש נהור אויחדי המקומות שבאו בהם, "دلמא" יצא לנו שלא בא אויחדי אותן השתמש ביתם בטענה ב". . גם לא בא טעל קדם לה אויחדי כמו בגבלי היה עוברא או עוברא היה אבל עומד תמיד בפני עצמו בראש המאמר וכאליה שהבאנו לעיל. וכן נראה שעיגנו ספרה והוא טל יונם גומפלג'ם הוויתם דבריהם או מעשה, וכן בא על נון דלמא בלא אותן השתמשות וכור והוא עין קיואה לעודו הקורא: ספור!

דלבן. הוא במו דאי לא בן עיג דלא. ברכות פ"ב ד' עד דלק מה בן (עראה דציל נ') אויטין תפאה ור' יוסי הלכה בר' יוסי וכו' — סוחרים פ"ה הל' א' אמר ר' יוסה שבך ר' חזען בן לוי רישא ואומר סופה דלכן בהדא התני תנינה בן יהודה אומר וכו' ט' ר' החשע ספק על מה דאיתא שם קולם בין דבין העربים נאמר על משש שעות ולטעלן וכמו דכתיב כי גיטו צללי ער עיש, דאי לא בן דאמ לא נאמר שבוננו נב' האדרישא יכול להקשות דלמא בין העربים הוא בן ערבי של י"ד ובין ערבי של טז וכמו דאיתא בסרייתא והגניתה בן יהודה. (המפרשים לא ידו לכותנת המאמר כי לא עמדו מה על טרון חיתת רלכן).

הרא דאמר... אבל. הוא במו בגבלי לא שנו אללא. ברכות פ"ה ט' ע"א אמר המלך שואל בשלומו לא ישיבנו אמר ר' אהא הרא ואמר במלכי ישראל אבל במלכי אומות שישב שאילת שלום. ועי' בבל' שם לב ע"ב.

הו. הוא כמו באמת או הרוי. שבעית פ"ב הל' א' הו מאן תנא עד אמתו חורשין שדה הלבן ערב שביעית ר' מאיר, וכן נמי' ואCMDרשים. ומצינו דוגמתו בבריתא בבלי ניטין ה' ע"א הו לא הוציאו לומר בפני נכתב ונכני נחתם להחותו עליה אלא להקל עליה.

ודהוא דרביה מדנה, והוא גודל ממנה כל' הסברא נהנתה להפרה, וזה בעצמו פרטן תיכת אדרבא בכבלי. פאה פ"א טז ע"ד אמר ר' אבן ומה אם דבר שהוא פרעת טוב כתיב למعلن יטב לך ולמעןiarיך יטיך דבר שיש בו חסרון כס וסיכון נפשות לא כל' שכן אמר ר' לוי והוא דרביה מנה גודל הוא דבר שהוא בפרעת חוב מדבר שאינו בפרעת חוב.

ולבן. הוא כמו ואי לא כן עיזובין פ"ד ריש הל' א' ולבן מה נן אמרין ע"ש. חיליה דפלוני. ראיית פלוני. ובא במקומות אין מספר. ועיין פרטן חיליה הוא כהו וכמו דאיתא כתובות פ"ג הל' ח' לית בחיליה טען טרחותיהם דתורי. — ואפשר שם שבא בכבלי "טסייע ליה, סוע וכו'" הוא ג' ב' טענן זה, ואחותות מרעהו תרגם אונק סיעת מרחתומי אלא שבכబלי מושאל מל' עיר כמו כמה לא חלי ולא מרגיש נברא דרמיה סייעיה. ואנן להאריך פה בותה. כי. עיקרו כי הא ונתחboro ה' תיכות ונבלע הייד והה'א, והאלף' נשתנה ליזיד כמשפטו לפני זו' וכמו שהערנו לעיל. ברוכות פ"ב ד' ע"ג לית לך אלא כי דמר ר' יוחנן וכו' כי דמר ר' יצחק וכן במקומות הרבה. כל' עמא. הוא כמו בכבלי قول' עלא. ודע דבירושלמי לא בא בשום מקום שם עולם על הוראת מספר גודל של אנשים או על הוראת ציבור. ועיין ליקון פ"ג.

לייד. הוא להאי דא, לאי דא, ונתחboro ב' תיכות לחייב אחת והאלף' נשתנית לרוד כמו כי. כלאים פ"ח לא ע"ב ליזיד מילה כתיב ושבטה הארץ, וכן נמי'.

למיות הדין. פירושו בירושלמי דין מתן. ברוכות פ"ב ה' ע"א ולמדת הדין אמר ר' יצחק וגזרת הקפה בידך ובכלני בידך. — שבעית פ"י ל"ט ע"ג ר' בא בשם רבנן דתמן שלשה שענין ומטה אחד מהן חותמן בשמות וכו' אמר ר' חני מתני אמרה בן הדרין חותמן מלטמה או העדים ולמדין מידה הדין טפרובלל (פ"י בתמיה) אשכח תען הוא מידת הדין הוא פרובול. — מעשרות פ"ב סוף הל' א' וכמה שיעור הכללה ר' שטראלן בר נחמן בשם ר' יונתן סתום כללה ארבעת קבין ונולדה סאה וקטנה שלשה קבין ר' יונה בעי לטיעשות איזה אמרת או למידת הדין. — נדרים פ"ז הל' א' אלא ר' עמר טימר הדרלען בכלל ירך ורכנן אמרין אין הדרלען בכלל ירך אף למידת הדין אין ירך זה מכדור והוא שם דילען על דעתיה דר' עמרין על דעתה דרבנן דרבנן אין מכורין. ועיין שבעית פ"ט ל"ח ע"ד תען ר' שטראלן אומר טימן להוים טילן לעטקים חמורים לנחלים קנים לשפללה שקטמים וכו' אית דכבי למידת הדין איתמר ע"כ. ובככל פסחים נ"ג ע"א נישנת נ"כ ה'ך ברייחא דריש'ג' ושם איתא סימן לשפללה שקטמים נפקא מינה לטקה ומטעו. —

זהה אף שנטקומותداولת גם כטניות אחרות פדרות לפדה הרין
היא לדין ספק ט"ס אינו יספסטו כל מה שהוא על כי שודת הרין,
ויקי ברייני טמנות ליה לנטול לקולא או לחומר בא עיט התשופט כל
נתות יטנן או שפאלן לך נקרא דין ספק מדת הרין. — ומה בא בכ' בקצת
סקומות מדת הרין להורות שהעטדו הרכיר על עיקר הרין ולא חוטטו עליו.
מעשר שני סכ' ניג סוף עיב עג' אמר ר' יוחנן כל שיש בו הוודה פידה
השבה לש' חשבון וכל שאן בו והווער מדת השבנה לשני וכור מתגנאה פלניא
על ר' יהונתן האשה ששאלה מתקדמתה תבלין וטם ומלה לעיסתה ורי אלו רגנלי
שחדרן אמר ר' בא החומר עשו לפדה הרין כי העטדו אותו על עיקר הרין
(טשאיב במעשר שני שהחטינו בו). ובבביה פה הל' ב' אהוא דק סוני
בקצזר ולשם איתא תחטן עשו אותו כטידה הרין והוא טם זבל לפידה הרין.
(ובעל קרבן עדיה נשתבש בהו ורבה כי געלאה טמן הסוגי רטט טיש').
ובבב' פה הל' א' איתא זאת אומתת שלא הילטו במדת הרין במקצת אוד
הרוב ודק במקצת הוא פדרות מדת הרין, ואפשר שהוא הוספה טוד אודין
וכחנות סכ' הל' א' דמי שלא הילטו לפדה הרין ולטמן אוד זרוב והוא
ני משוכנתה זבל במו נב' נבדת הרין בטמן.

לא הכל ממנה. כי אין הכל תלוי טמן בלבד מדעתו או מדיבורו
הוא כמו בכבלי לאו כל כטניה (וגם שם פרדרשו לא כאילו הכל טניה). —
רמאי פ"א בא עד לקון לאביבה וחישב עלוקן לודע לא הכל טמן. שביעית
פ"ח הל' א' תען המוכר טוכר לאוכלין ולהלקח לוקח לעזים לא הכל טמן
ומוכר טוכר לאוכלין ולהלקח לוקח לאוכלין וחישב עלוקן לעזים לא הכל
טמן. — גישן פ"א הל' א' מג' עיב נתן לה גישה גטלו טמנה והשליטה ליט' אוד
לודע לאחר זונן אמר לה גיז' חלק הוה ושער פרוע היה לא הכל טמן לפוטלה.
לשעכבה, לבא. הוא כמו בכבלי כדייך לפתחיל. ובא בסקומות אין
מספר כאן לשענבר נאן לבא.

מאהה. הוא בסקום טנו בכבלי. שביעות פ"ד לה עד אמר ר' יודן
אין אומת בסקום מאוד דו יכיל טימר לה אתה אטרת ליה הוות ולקון אף
על גב זו אמר לה לא הרותי ולה (ציל ולא) קבצתי טמא. — שם פ"ז
הל' א' רב ר' יהונתן תרידון אטירן והוא שלולחוו בעידים אבל אם הלווח
שללא בעידים יכול טימר לה הלווחני ונתחי לך מזכה אוד יודן אין אומת
בסקום מאוד דינול לטימר לה לא הלווחני ובלטימר לה הלווח
ונתחי לך חזים.

מאי כדין עיי עד ברון.

מה. הוא ל' שאלה וטוק, ולפעמים ל' חטאה. ברכות פ"ז י' ע"א ד'
זרחה בדין קומי ר' יודאי המוציא לחם מן ואצין וקלסה מה כי נחתה
(ראמר שם המוציא לחם). — שם ר' אבא בשם רב טוביין. אטירן לטעות
בלום עד שיטעום המבריך ר' דושע בן לר' אומת שוחן אעים שללא שתה
מה פליג (פי' השם טסוק ושותאל אם פליג רוכבל ארב ועי' טשי) מה דמר

וב בשחו צלט זוקין לכט אוד מת רעד ר יהושע נשאה כל אוד ואוד כומ בדז. — שם פ'ח יב עבד חנא ר יעקב קוף ר דביה טברין על הבשיטים של נויס מהו פלאג (פי אמתניאן הדני אין טברין על חער ועל הבשיטים של נויס) ונראה דעתך מה וולג וכודח הירושלמי ברורה טקסטות — ואפשר שט' מה היא כמו מזו בלא מה הוא ובהתאם מזו בגבלי. ועי' סופת

ספה סוף הל' ב' מה בד' טלבום קב' לה או בד' כל אוד ואוד קב' לנו. מי. לפמי פועל הוא כמו בד' (אומר). ב' פ'ש הל' א' מהרו אריסטהה דוד' שופתי הוות מכוכחה בוניכסה אוחן בנין קדרון לר' לעזר אמר לון ומזה נעבדו, לבון וחונן עמא שפיאו כי נתתק אנטון וכו'. — מהדרון פ'ג' כה עד מ' נפק און פיעיא. — עי' סג' הל' א' ר' אנטו ט' רמק. . . אומשר שט' הווא נמו סן ומי עתון פיזושו כמו סן רנתהון, כי רמק סן דרכן).

מעתה. וזה כמו אם כן, כלאים פ'א ב' ריש ע'ב את חוקי תשטווח ומי' משפט חוקם שהקקי' בעולש מעטה אedor לאוד והראשון ר' יוסי כשם ר' הילא רבי הילא הא משפט חוקם שהקקי' בעולש מעטה אedor להרבנן תאיינה שחוודה על נבי תאיינה לבנה וכו'. — שם סג' כ' עד רותה הון בון מאילו עקרון ומונחן לפחות מעטה פצא כלאים בכיהם גו אוצרין משוט נול. מתגניא. כני' כירושלמי בן לטשנה בן לבריאתא ווק' באוהה טקסטות אמר על הטשנה מהניאן, ובגבלי מתגניא כני' בלבד לבריאתא כידוע. וזה דכדושלמי לא נפצא ל' ביריאתא.

נסיב וידיב. כמו בגבלי ישא ונתק. שביעית פ'ג' ל' עג ר' יהושעה נסב וויזוב כהדרין טויזיס ר' חונא נסב וויזוב כהדרין תלחותא.

עד בדז. עד עתה, עד באן, כרכות פג' ר' עיב תני אם חז' שם שחי רוכחות מהאיסות אחת רוחקה ומוחורה ואחת קרוכה וממאתה אם חז' רביבים הוליך בחרזקה וולץ ברוחקה ואמ' לאו הולץ בקרוכה עד בדז' כטומאה' של רביבם אפי' טומאה' שוויא מדרכי תורה פ'ג' עד כאן אשמעין כטומאה' ודרכן מה רינו כטומאה' ראוידיא. — מעשר שני פס' ניה עיב עד בדז' חדרשות ישנות פ'ג' עד כאן אשמעין בחדרשות (שם נכל לזר' בשנה זו נון להרבה) ישנות (פה דינ'). — עד בדז' טר' עקיבא כני' ישמעאל ברשות פ'ג' ריא ער' עירלה סוב' סוב' עיא ובקטמות ורבת, פ'ג' עד כאן אשמעין לשיטת רע' דורייש כל' לשון לשיטת ר' ישמעאל דלא חדש כל' לשון מהיק שבעין דין זה. ועי' לקמן סגנוון היירושלמי.

וון בא מאי בדז' מא עתה, פ'ג' מא אומא למטר או מא היה עלה. טרכות פ'ג' ר' עיב מה בן סוב' ומזה בן לולב סוב' נהנת כלילות ובטיסות לולב אינו נוג אללא כוים. החיב ר' יעקב דוזמייא ורי תלמוד תורה נהוג מלילות בכיטוטים ט' בדז'. —

על אחר. בגבלי לאלאר אך בגבלי נתבכו דבר' תינכות ועיקו אל אוד (ועדי ריב טסמא ערך לאלאר). ועי' ריש סאה פ'ג' סוף רה ירושלמי אוכו

שאל על ידי שון הביבן בגין על אחר זהה רגש לאלטר עכ' זהה הוא אבל כורוסלטי נמצא כמעט חסטע חמד על אחר.

צירכה. ל' איבעיא וטפּק, ופיזוישו הר' מילטא צירכה דרישת והקודה אמרו בקיצור צירכה. ברכות פ"ז י"א עכ' מהלמא שיטחה דר' זיטה החם צירכה לה והכא פשיטא לה. — שקלים פ"ד מ"ה ע"א ר' בא בר בון בעא קומי ר' יוסא מהלמא שיטחה דר' חייא בר בא חמן צירכה לה והכא פשיטא לה. — כלאים פ"א כי ע"א האכתי והטסען אין כלאים זה בזה. ר' יודה אומר כלאים הקשות והאכתי צירכה ט"י ספק אם הם כלאים או לא. — כבזה פ"א סוף הל' ט' ר' נחום אמר ר' שטואל בר אבא בעי הרדא אשורתו לבבש אסור לקידוח מותר על ד' על ד' צירכה. — יוסא ט"ב הל' א' ד' דימת אמר חולפי שאל ומר ולוא מתניתא הוא וכו' מתניתה לטצתה מה צירכה לה לעכוב. — ועי' ברכות פ"ז י"א עכ' אמר ר' זעירא עד דאנא תמן אשכלה לי מאי לי טין לאשלתה. —

שאל. במשפטו שאלת דבר, ובאהבעל כלאים טיב הל' א' אשכלה ל' הווא טבּיא דסודרא וכן מעישות טיב ריש הל' א' וכטיא. — וכן ניב כל איבעיא וטפּק, כלאים טיב ר' נסא שאל עשה פאה סאנצע דע במו מסע משכני בכמתה. — יוסא טיב הל' א' ר' יעקב בר אהא אמר חולפי שאל איטורי שננטן על נבי טערכת לילה מה הן ר' זיטה אמר חולפי שאל איטורי שנתקע על נבי טערכת לילה מה הן. — וכבר בארנו לעיל ערך בעא שטשומות בעי והוא לפעמים ניב ל' איבעיא וטפּק וכוה והוא אוד עם שאל, אבל בע בא לפעמים כל החלט וכהו והוא נוקף על הזראות שאל. ועי' חלה פ"א נז' עד ר' חייה בר יוסף שאל על דעתה דר' לעד מ"ז שזיא גנד לענן חלה בעית האוווי שטואל בר אבא בעי איזוזו חדש רישן שבזהה שוי שדות אהת הבאה שליש ואחת פחוות טשליש לחלה אלה אחת לטעשות שתום אותה פחוות טשליש ואחת עשבים לחלה שתום לטעשות אחת וכו'. והטיען שם זיטה שמה שאמר ר' רח' בר יוסף והוא בדורך ספק ואיבעיא וטפּק שטואל בר אבא הם נדך החלט, لكن בא ברכוי ר' חייה בר יוסף שאל וברובי שטואל בר אבא בעי.

שטוועה עיי' לקטן פלווי עכ' לה שטועה.

ח'י. הוא כמו אתייא בגבלי, והאלף גמליה בראש התיכה בדורגה כורוסלטי, והאלף אחד ייזד נשגית ליזד עיי' לעיל ערך כי'.

חמן. שם, אמר על המשנה הנשנית בנטם אחרית וניל תמן תנין (וכבכל תמן החם), וכן על המשנה הנשנית באותו פרק. עיי' תורות ט"א הל' ר' (ט' ע"ד) תמן חמן אין תורבן ובו והוא משנה בסוף אותו פרק, וכן בא חמן על מאמר אמורא נטם אחרית או בפרק אחר, ובכלל הסוגי אורתה. — וכן פעמים אין מסגר על כלל כל רבנן דתמן או "בר נזות לתמן" ולעומת זה נאמר "רבנן" על אי' "בד סליק להכא", ובכלל מאמר להfork התם על אי' "שלוחו תפ"ר נלו'

מהם ופירשו מא". — ולפעמים נאמר חתן נס על ארמות אחרות חז' מבכל. ויקרא רכה פ' ג' חתן קורין למלכיא אללהיא ע"ב וכאי ארטוי שקדמו תי האלקי לשם והקיסר (Divus Antoninus, Divus Severus). — ועי' מנילה פ' ד' הל' ה' (עה ע"ב) ר' שמעון ספרא דטרכנים אמרין לה בני קרתיה קשע בדיבוריוא דיקריון ביניין וכי בתר יומן נתח להכא וכו' הרי דאמו הכא לעומת טרכנים שהוהה עיד מעבר לירדן במחוות טרכניא. — שבת פ' ט' הל' א. ועי' ע' פ' ג' הל' ח' חתן צוחן לפעלא טבא עטמיה ע"ב, רמב"ן ס' כי מצא סוק לא התumper בה) ובזוחן לרחותן של מני גלים עטמיה ע"ב, ולא שטענו מועלם שקורין בכבלי לפעלא טבא עטמיה וכו'. — ברכות פ' ח' הל' א' אמר ר' יוסי בר' נהגין חתן במקום שאן יין שליח ציבור עובר לפני ה_ticks ואומר ר' ברכה אחת מעין שבע וחמש במקדש ירושאל ואת יום השבחה ע"ב ולית מאן דאמור כהו בכבלי, ועי' ס' ד' ערך ר' יוסי כי ר' בן. ועי' ערך חנה.

הפלוגתא. כמו שאמר הכבלי מחלוקת אמר הירושלמי הפלוגתא. ע"י לעיל ערךiah הפלוגתא. ואך מקומות מסוימים יוצאים מן הכלל. פאה ס' יט ע' ואין העדרינה נדרוש מחלוקת שםיא והלל (צ'ל בית שםאי ובית הלל). — כלאים פ' ג' כ"ה עד ר' ינאי אמר בחלוקת.

הפרתר. הוא כמו חרץ בכבלי ובירושלמי לא נמצא כלל תריין, וכן לא נמצא חרוץ וטורגא כ"א פיטרא ע"י סוף דמאי אלא כהדין פיטרא קדרmia. ובכ' קושי נאמר בירושלמי בעי שאלה ע"י לעיל ערכם, וגם אקשי.

תרגם. בכבלי נראה הוראות פיזוש הדבר لكن בא זה על העתקה נרידאפסחים מ' ב' ע"ב וכולן של סופרים הכא חרומו פרורא דואשכפי, הэн לחרץ אויה קושיא שם ל' ט' ע"ב מיתבי יוצאי בהן ובקלח שלחן וכור חרומו אקלח, וכן כמ"א. אבל בירושלמי נאמר חרום על העתקה נרידא לבך, סוכה פ' ה' הל' נ' מטו מספקען תירונם ר' חני קומי ר' יוסה משפלים. — שם הל' ה' להמשנה קרא הנבר תירונם רב קומי דבית ר' שליח קרא נברא. וכן הוא שקלם פ' ה' הל' ב' (ועי' בבל' יומא כ' אמר רב קרא נברא). ואך איזה מקום בהנחה יוצא מן הכלל. ע"י ריש פ' דרכות חרונג יעקב כפר נבויא נוצר לך דומה תהלה אלהים בצעין סמא דכולא משתווא.

סגןון היירושלמי

מלבד הבהיר בין הירושלמי והכבלי בהברת האותיות וחילופיהם ושימושו איזה חלקי הרובור יש עוד הבהיר ביניהם בקטצת אופנים הכאים לבאר העניין ולבדר תוכן המאמר. ונוביד פה ראשית האופנים המיחודים לתלמוד ירושלמי, וידיעתם רב החועלת לכל הונה בתלמוד זה.

אלא כפלוני אלא כפלוני. פ' איבעת אימא כפלוני איבעת אימא כפלוני דמאי פ' ה' כ"ד עיג אלא כי יהונן דרי יהונן אמר וכו' אלא כי אלעד דרי אלעד אמר וכו'.

אמר ר' פלוני. בה הפטון בא פעמיין אין מסחר המאכדר במקום שכאלה
להורות שוה ר' פלוני חולק על החכם הקודם לו, ובככל נאמר תמיד כה
הענין פלוני אמר. ר' מאי פז כה עיב ולא דא הוא קידושיתא אמר ר' אהא אם
תיזאה ביניין אמר ר' יוסי הא דתויר טויר בשיקלהן כורך הטකבלן זה
דאית אמר אסוד [בשלא] קבללה כורך הטקבלן אתייא דר' יוסי סר' יוחנן ודדי
אהוא בר' יוסי כי ר' חיננה וכור, הרי והשם עצמו אמר דר' אהא ר' יוסי
פלוני. — חרומות פז הל' א' כתובות פג' הל' א' סבר נתן בר' הושעה
לטוקם מבנות ותשולטן טשלטן ואינו לילקה וילקה רישלים כי רישעו רישעה
אותה אתה מהחיבנו וכו' וילקה ולא ישלם מן עדים זומטן מה עדים זומטן
תשולטן ואין לךן אף וכו' אמר ר' נתן (נכחות אמר ר' יונה) מעסא דעתן
בר' הושעה והפייל השופט והבון לילקו את שבתוכיו ימאותכו בו די רישען
יצא זה שאומר לו עמוד ושלטן עב. ולפי מנגן הבבל היה לו לזרר ר' נתן אמר
הורי הווא חולק גוונן טעם אדר לזררי נתן (בר' הושעה). — ולהיפך איתא בירושלמי
פלוני אמר בטוקם שאין שם חולק ולמנון הבבל ציל אמר פלוני. ברכות
פז י' עא עיב ר' חונא אמר און דאמיר סב בריך סב בריך אין בו משום
הפק ברכה וכו'. ר' חונא אמר הדא שתזהה והרא מורה שחיקתא אומר עליון
שהכל נהיה בדבריו. ר' חונא אמר הדא שיתן לךן פז ושכח ולא בירך אם
זו משקן שלטן וכו' וכן בא בירושלמי נתקומות אין מסחר פלוני אמר
בטוקם שאין שם תילק.

אברה פלוני ותני בן. ר' מאי פ"א כי עד אמר ר' יוחנן ותני כן לקחן
ולעו וחישב עליהן לאכילה בגין מחשבה וכו' ופירשו ר' יוחנן אמר וגס
כבריתא תני כן (זהו בתוסטהא שם פ"א), וחק ותני כן וזה כמו אמר
מושב. — שביעית פז לה עא אתה ואברה לה לפרטנו ותני כן אין סיכון שמן
של שביעית במרחץ. — עללה פ"א ס"א עא אדר אמר ר' יוחנן ותני כן הקירוש
ואדר כך נגע פטור מן העדרל. ועיי ברכות פז ז עג אמר ר' יוסי כי ר' בן
וותני ר' חזיא בכל יום אדר מתחפל יה' כמתזאי שפת וכטוגאי יום הכתוים
וכטוגאי תענית צבוי. — ומפרק הבבל בעינן זה להבאה המאמר של האמור
וואחד מביא הכריתא כל' חנינה או חניא גומי חבי. והירושלמי מקדש
ואומר מד אדר שוכר שם התואמר ותני בן' ואינו מחייב להבאה המאמר
והבריתא. אבל案 על ידי זה לדידי נדען כי לא מביא הכריתא בנסיבות
ולרוב הכריתא משומה באהיה תיבה או אומר מן המאמר של האמורא.

אין מחוור,案 להורות על דבר הנלמד מפדורי השקייה שהזרע את
ברוז כל כך ואין הילבד דzon צאייל' והוא טדאוויריתא. פחדם סב' הל' א' ר'
אברה בשם ר' יוחנן העושה אסלאנית משוד הנקלל ומתחפע שעטר עליז הסכת
איו לילקה שאין לא תעישה שכו מחוור טבלאי חרטם לילקה. — שם סוף פז
מה פעם ורבת וילל אמר ושבבכם מה אתם מעזען הויה בשלישי ובשביעי וכו'
ואינו מחוור ואברה ר' חזיא (חיזי) בר' יוסוף נזהול בר' בניטן בשם ר' סודאי
בית הלל שאם עבר וירק את הווד שדורצט. — טובה פה ריש אל' או דתני

חליל של קדקן דוחה את השבת דברי ר' יוסי ב' ר' יהודה וחכמים אומרים איתו דוחה לא את השבת ולא את יום טוב... על רעתהן ואילין רבק לסתה איתו דוחה ממש שאינו טהור ובו עיש. ועיי לקמן ערך הגיעוץ ועיי סג' אהא חמי. בא ראה, והוא להעדר שיש חסדא בדבר. ריש ברכות ארתה חמץ טשעה שהבוגנים ננכנסן לכל בדורותן טסהה הוא ועם בוכבא הוא טשעה שודך בגין ארם ננכנסן לאוכל פתן כליל שבת שעה ותרתיليل לא הוא ואת אמר קדונים דברין להזות שון. — וכן כשכמה לטשות בדורך בתמה. דמאי ס'א ב' בעא חמץ שנכנסת לצד דין בובי אהא חמץ אם מביאו בכדב טפואה עכשו שנכנסת לעזר חיותך. — וכן אויר אהא חמץ אם מביאו אהיה אופנים ובאו להעדר שרבי הרביריתא או האחדר לא עמדו נם נאחד אלה והאופנים. דמאי ריש ס'א אהא חמץ אם רוב משטרין ורבי הכל דיבין בגין רמאי בגין וראי אם אין רוב משטרין ורבי הכל ספדיין בגין בגין וראי מהזגה על מתחאה לית יטל. — ומצעינו אהא חמץ והשיט לא מחרק כלום ואסדה והאמדר לא נדחה סהלה. פאה ס'ג י"ז עד ר' בינה בשם ר' יודית שיד טפללין לא עשה כלום אהא חמץ שיד קרע כל שהוא יש לו טהייה שיד אכנים טבות וטrangleות אין לו מתחה (ואפה השיטים אינן מדרה דברי ר' בינה עיש בסוני שיד עבדים וכו').

בן אבטליה: נתקם שאמר הבעל לחמליג הדבר עת סקל הבשן אהא ביהישלטן בן אבטליה. בבל יומא פ' סתקוף לה ר' הוושעא אם בן הוה סקל ביש וטהור ב'ה כי אהשליל בעות מלך הבשן אהישליל. וכיוושלט שם פ'ה הל כי (מצ סוף ע"ד) ר' יהודה בר' אדרא בעי קומי ר' מנא ולמה לא תנינה טקל ביש וטהור ב'ה אמר לה טסע לנוו של בן אבטליה עיב. והוא קרוב ל' המשנה נלייט פ'ז טיב ה' הוא אנירטו של בן במתה.

בעון טיריה, סברין מימר. כי רנו לזרר וכור וכו' בן אהא באטמ. ולא כמו בגבלי כבורה שטשטעתו בכל מקום שעלה בן על דעת האומרים ולא נקיינט לפני הטסקנא. ככלאים פ'ז הל ב' ואתייא כי לאמר ר' גיניא אין האיסור מעשה מחיצה להאליל טברן טיריה האיסור מעשה מחיצה לאאלר עיב וכו' בן הוה לפני האמת. — וחוזמת פ'ב מא עד ר' יודית סבר טיריה אהא רואת את הגאנט נארל חפת. — מעשרות ס'ב הל א' הוק בעי טירסמן רואדר שלאל נחשוו תבריהם להורות שלא מן הטוקף וכו'. — מעשר שני ס'ג עין וסברין טירס כי תנינהא התאזרע סלע מעשרות מעשר שני. — שם ס'ג ג'ז עיב סברא הוה סבבה טירס וכו' ואילין רבענן הוון סכין טירס. וכל הנק בעי טירס, סברין טירס קיטין לשח האמת וכו' והוא בעטש בכל הטסקנות (ובבעל ד' טלאכי כל ר'יב' עשה עגמו כטסטוק בוז), ואיך מעשרות זיזאים מן הכלול ונלמדו מעיניהם. עי' ברכות פ' ז עיב ר' יהודא בשם ר' יודית תפילה המזקה והשליח הטוקף חפירלה המזקה קדמת הווון בען טירס בשאן ביום כדי להחסל שנידן וכור ר' עזרא בשם ר' יוחנן ואפי' יש צום כדי להחסל שחוון תפילה המזקה קדמת. — סבחים פ' ז הל ז ר' יודית בשם ר' חסידא הווין טירס עלי' לא על העוכר שלן מון מה דחני וכו'.

בפירוש שטעה מן פלוני או מן שיטודה. בכלל המונח בעין זה „כפרוש שטע לא מללא“, והבבל טסוף לבאר ומי מללא מא ומכאן המשמעות או המאמר שטענו יש לכאורה לhon והרב ואחר שכתה את ראייה שם. והירושלמי מזכיר בדורבו ובמיא כיד המאמר שטענו יש קצת hon (זה הוא הנקרא בירושלמי מן שיטודה) ומפסיק שאין בין טש אמר ר' זעירא פא סיא ע"א ד' יוסי בשם ר' יהונן שדרשים אין בין טש אמר ר' זעירא לר' יוסי כפירוש שטעהו בין ר' יהונן או מן שיטודה האמר ר' יהונן וחני בין הקדיש ואחר כן נגע בטעו מן הערלה נטע ואחר כך הקירוש חיב בעילה ואחנן מבין מישר הקדיש פטור חקנה פטו ולא רטיא קדיש ראי לפרטיו וכו'.

דברי פלוני. בא לפעמים בראש המאמר וסדרו אלה הם דברי פלוני והוא כמו פלוני אמר, ככלא סג' (ה' ר) כי עד כבנא אמר רבי ר' ישמעאל פעמים שיש עשרה פעמים שתים עשרה פעמים שטעהו. שם ה' ר' אמר ר' יהונן דברי ר' ישמעאל אמר שורה חריטה נתן לה עכזה. — חלה פ' א סוף ה' א' דברי חתמים ר' יוסי כי רבי בן ר' דודיה בשם ר' רבי חייהthon שביבאו שליש לפני ראש השנה, פ' אלה החתמים ר' יוסי כי רבי בן ר' חייה בשם ר' אמרו. — ערלה פ' ס' א סוף עד דאמר ר' אמרו בשם ר' יהונן דברי ר' טאו כל האיסדין מצערפן ללקות עלון בכוית. והבדיק בטקומות אלה ונם בטקומות אחרים, שכא שם בראש המאמר דברי פלוני דאה שאין חכונה להליך אלא להביא דברי פלוני וכמו בכלל חניא ר' פלוני אמר. ועטוד על זה שכבר טעו בו טפישי הירושלמי.

דרובא אתה אמר לך. פ' גROLAH טפנה (רכחא) בא לאשטען. מעשרות פ' א מיט ע"א חני משיעעד עריטה בראש גנו ר' זונה בעי הא בשדה לא אמר ר' חיננא דרובא אתה אמר לך אסילו משיעעד עריטה בראש גנו. — עיי פאה פ' ר' יה עיב רוכא וד' יהונן רובה ד' שטען לקיש וכפירושו שם. ועי' לעיל לשונות הירושלמי ערך והוא דרביה מנת.

הבא לך רצעה. לשון נעירה ווינה כשלא נתקיימו כלל דברי ואומר וסדרו ראי את ללקת. ככלא פ' א ה' א ר' יעקב בר זבדי בעא קומי ר' דמתה מתני דר' ישמעאל כי ר' יוסי וכורחו מסתבל ביה אמר ליה מה את טשחבל כי הבא לך רצעה. — ווונטו יכחות פ' ס' ה' ר' יעקב איש נבר בגורה אל לזרע אוקן שאלון לה מהו טיגר בירה דארטיאו בשוכנתה וסביר טישדי hon וכור שטע ר' חני אמר יתי איזיוניה דילק. — ועי' לסתן ערך חוזר בן.

הגעיך (סוק) פ' הוירז אוטק לטף הדבר והקליל ערך. ברכות פ' ס' ה' סוף ע"א הניעיך סוף מלאת הטעים שאינן מהווין דבר תורה. — עירובין פ' ח' כיב עד ההדיות שריבכה אין שומען לו אמר ר' הוועעה הניעיך סוף תחומי שבת שאינם מהווין דבר תורה.

היא הרא דיא הרא. כתו בכלל הוא היא. שכיעית פ' ח' לח' עד ביצת

ס"א הל' א' אמר ר' מנא קומי ר' יוחנן מה אפשר לה פזילה נבי ביצה אמר
לה מן מה דאין חמי רכין מרטוי לה הרא אמרה הא הרא הא הרא.

וידעא אמרה דא, והיודה אמרה וכו' ואידיא וכו' וכו'. עיקר סודשו
שי אתה אשר אמרה זאת. כשהסביר החשי ממשנה או מביריאן ואיתא ללבבי
אמורא והאייה מופרעת אמר וידעא אמרה וכו' ועכני ואלא מאיתא משנה או
ברייתא יש להביא ואיתא. ברכות ס"ז ריא עיב אכל דמאי הרא אמרה אבל
סדרות סעך נתקנו סעך לא נתקנו סומין אמר ר' שמעון אחוי דר' ברבה
בשעה שנgeo על הדומא רוב עמי הארין זו מנגנון לסתורן (פר' זוב עמי
הארין הוא מעשךן וק' איתא עללה פ"ב תל' א' בשינוי קצת עיש ואיב אין
ראייה ממני דאלל דמאי), ווי ר' אמרה דא (ואלא איתא משנה אמרה זאת
מהיק יש להביא ראייה ודעך נתקנו סעך לא נתקנו מומין) בוטח מומין
עליו (משנה בראש הפק) ואון בווי לאו סעך הו. — ולעומתים נאמר
והיודה אמרה וכו' אם מקשה החשי אומורא וטראע, ואומר ויאלו מאיה
משנה וכו' יש לבקשות כליה איתא משנה וכו' אמרה ברכרי המקשין. פלחוט פ"ב
ריש הל' א' אמר ר' בון בר חייה קומי ר' זעירא זאת אומורת ששתור להאלילו לסתורן
הבקץ תחיב ר' יוסיה והתגין פטור סבר ר' יוסיה נבדות אמר ליה ר' יוסי לא אמר
אלא פסוד מבון שבדרו במל' (ונזהה קוש' ר' יוסיה ע"ש), ואידיא אמר דא (ואיתא
ברייתא אמרה זאת כליה מאיה ברייתא יש לזריך כי' ר' יוסיה ואסדור להאליל
חטף לסתורן הבקר) לא אכל חטף חום אספור לבלמים והי זה בה (בא) לאסדור
בגיהה מה און קיטין אם לכלטו ההני איסור הגיה אלא כי ק' קיטין אספור לבלם
אתרים וכו'. ועיי' עללה פ"א ס"א ע"א עללה מאיטוי מונה לו משעת נפעתו
ר' שמעון ק' לקיש ואסדור כלבר ובריס שון בגין במחשבה וכו' אבל עכבה
נכפוע באין ר' יוחנן אמר עדרה והתגין אין טבען ואין מבריכן וכו' על
דעתו וריש בן לקיש וכו' ניחא על רעדיה דר' יוחנן וכו' שניא הא שון
טהחנן בשבעית והיודה אמר ר' גאנשע והטבריך וכו'. — ועיי' סאה פיה
הל' א' ווי דא אמר דא נריש שלא ליקט תחתון, וכשקלט פ"א הל' ב' והיודה
אמורה דא גאנש וכו'. — ברכות פ"ד ז ע"ג ווידה אמרה דא דאסטר ר' גאניה
וכר ושם פורושו אהוי אמרה ר' יוחנן ע"ש.

ולית לה קיים. ההושולטי מקשה בדרכה מקומות על דברי אהיה אמרה
ואינו מתרען ואיתא לא נהוץ דברי האמורא לפ' שיש אפסדור למזאו תודע עיי'
לקמן ס"ג, אבל אם בירוד לו שהקר חוקה כי' שאו אפסדור למזאו לה תודע אמר
ולית לה קיים והוא במו חוכחה בכבל. חוגגה פ"ב סוף הל' ז' (עה ריש עין)
תגיהה סלינא על ר"ש ק' לקיש צנין שכטערה וכו' הרא פלינא על ר' שמעון
ק' לקיש ולית לה (לה) קיים. — נישן פ"ז הל' א' ר' יעקב בר אושא אמר
אייטעלין ר' יוחנן וריש לקיש ר' יוחנן אמר עודחו קודדייקום עליו בותכין
ונתגין נט לאשטו ריש לקיש אמר לשישמה וכו' אמר ר' גאנדיא מתניאן
סלינא על ריש לקיש ולית לה קיים (כבללי נישן ע' טחין השם הק'
קושא ועיי'לקמן פ"ג).

וזה מוכיח לשון אשר מורה שא"א לקיים דברי האומר. ככלאם פ"א כ' ע"א הכא פרש כהנא מצודתיה על ריש לkish וצדיה.

(הזהר בך) דלא בן אני כותב עלייך זקן ממרא. הוא גערה ומיפת. עז פ"ב מ"א עד שטואל אכל (שמן של נברוי) רב לא קביל עלייה מיכול אמר לה שטואל אכול דלא בן אני כותב עלייך זקן ממרא. — יכמתות פ"י י"א ע"א ניתנן פ"ח מ"ט ע"ג ר' יוסי שאל לר' פינחס היאך סכיד רב' אמר לה ר' יוסיה אמר לה חורך דלא בן אני כותב עלייך זקן ממרא. (ועי' פ"ד ערך ר' פינחס).

באינש דשמע מילא ומקשי עליה. אם אמרה מקשי על אמודא אוור והוא בעצמו אמר המאמר זה אמר הירושלמי כאינש דשמע וכוי כל' הו אעטמו מסופק קצת אם ישרו דבריו לבן הוא מקשה פן יאמר לו זה החכם טעם הנון. עי' יומא פ"א ריש הל' א' דיליף ר' יוחנן דמפרישין בה' טביהם ז' יטם קודם יום הכהנים ממלואים וריש לkish מקשה עליו ואח' מכיא הש"ס ודיש לkish עצמו יליף ממלואים וקאנדר השם ולית סופיה דר' שטעון בן לkish משמעינה מן הרין קרי אלא כאינש דשמע מילה ומקשי עליה. — שם פ"ב ליט' עד ר' שמי בעי ולמה לא גנו על שני גוינין בשחריר אמר ר' מנא לא שמע רב שני רדר ר' יוחנן לא גנו על שני גוינין בשחריר ואמר ר' יוסי מתני' אמרה בן וחור ואמר אין זו שטיע אלא כאינש דשמע מילא ומקשי עליה.

לא מסתברא דלא חולופין. הוא כמו איספא מסתברא בנבל. סחומי פ"א סוף הל' ד' (כי' עד) חביריא אמרין חמשית כר' יודה הקירושו מוקדש עישאו תרומה אינה חרומה. . . אמר לנו ר' יוסי לא מסתברא דלא חולופין והקירושו איתו מוקדש עישאו חרומה הרי זו חרומה.

מה דנפל לדין נפל לדין. פ"י מה דישיך בוה שייך בוה. סחומי פ"ז לד' עד ט"י כדורן (אם מרצה הצין על הכהן העובד בטומאת התהום ע"ש) ר' נחמן בשם ר' מגן לכם בן לו בגין לעובד שלו עד כדורן עושי פחה גנו מנין ר' יוסה בשם ר' חבדא הווין מיטר עליו לא על העובד שלו מן מה דתני היה גנו היה עושה פחה הרاء אמרה מה דנפל לדין נפל לדין.

מדלבנה. נאמר בירושלמי לפעמים על דבר שניינו מן התורה כ"א מרבי חכמים. דמאי פ"ג כ"ג ריש עד טורי ר' שמעון שהוא מפריש מעשרותיו מהלכה. ח"ל הריש בכפי' המשנה כתיבת י"ד כספי מה שהובא בתשובות ר' בצלאל אשכני תשוי א' י"ד ע"א: מהלכה כמנה מקטנות יש בירושלמי בלשון זה וכדבר שהוא מדורנן רגיל לוטר מהלכה.

מחלפה שיטותיה דפלוני. פ"י דבריו סותרין זה את זה ובככל' המתנון, "ויתי דיזה אידידה". ככלאם פ"א כי ע"א מחלפה שיטותה דברי תמן הוא אמר כלל טן אחד והכא הוא אמר הכנין. וכן בהרבה מקומות. — ובן כשבא לומר דבריו פלוני סותרין זה את זה אומר תרונה טילין חני (אמר)

פלוני והן פליניין חרא על חדא. חלה פג' נט' ע"א אמר ר' יונה תרთן פלין תני ר' הדיא דוב' ואינן פליגן חרא על חדא טבל מני. בחולין ומכל השוק סולל את החרותה ווסול את החולין מלעשות חרומה וקשייא אם טבל מני (צל' מני) בחולין לכה לא סולל את החולין מלעשות חרומה. — ערלה פ"א ס"א ע"א אמר ר' מישא ל' עירא תרთן פלין אותן אמרין ואינן פליגן חרא על חדא הא אמרין שאן גדויל' אסור טעלין את האיסוד והנא אמרין לוקין עלי' בכויה.

AMILDHON DRBENIN AMORI. בשתקרים אמר השם דאהו אמראו או מטלוקת האמוראים ובא להביא ואיתא אמרוא אחור אמר טילחון דרבנן אמר בלא אמרוא פליגן. זה „AMILDHON DRBEN“ לא קאי לדוב' כ' אמרוא יהוד. רטא' פ"ד כד ריש ע"א ר' יונה בשם ר' גערדא חוסר בצדות שבסוכה דעתו עליהן פערב שבת וכור אמר ר' טנאAMILDHON DRBEN מסיעין לר' יונה אמר ר' דמיון תפן ונבי ר' ינאי כי ר' ישמעאל בשם ר' יוחנן בשנת של פומגנטיא התירו וכו' לא בצדות שבסוכה דעתו עליהן פערב שבת היא. — פסחים פ"א הל' א'AMILDHON DRBEN אמרין לא כתה דהו מנהר כלילא מנהר ביטמא דאסר ר' הווען כד הירק עירקן באילן בוטהא ודסודא ר' בא הוא. מדרילין עלי' נירות בשעה שהו ביחס היינו יודען שהוא ימ' וכשעה שהו מבוקין היינו יודען שהוא לילה. וכן אמרAMILDHON DRBEN פליניין אף בטוקם שאן שם אללא יהוד התולך. רטא' פ"ז בה ע"ד אמר ר' יוסיAMILDHON DRBEN פליניין דאסר ר' אבונו בשם ר' יוחנן השותפין מטלוקת רבי וכו'.

ולפעמים נאמרAMILDHON DRBEN (ולא מטור מה הם אללו רבן) לזרות שכן אמרו הכתבים של אותו רמן. רטא' ס"ב כ"ב ע"ג אמר ר' אמרויAMILDHON DRBEN אמרוי כל הטעין האסודין בקייטין החטים והפת וכו'.

מן אלולן. ס"י בקבלה טרכחו ולעומתו ס"ן דיעה ס"י מסבות עצמו. עדובן פג' ב'א עיב' ר' אהא אמר לה טן אלולן ר' יוסי אמר לה מן דיעה שרבעה זקנין ר' אללער. — שם פ"ט בה סוף ע"ג אמר ר' געדא אין לה הוא אלולן ושטואל' קשייא.

נמנגה בעיליה. בא להוות שפלוני הסכים ברבר והברבר ברור ואין חולק עליו. שכיעית ס"ב ל'ג ע"ד ר' בא ר' לא דוחן ייבין בצוואר אתא עבדרא קוטהון חדוד ר' לא ישפכו פרותין אמר ר' בא אמי לא נמיימי עמגן בעיליה. — שם ס"ה לה' ע"ד ר' אמרי בעא קומץ ר' יוחנן מתנויא עד שללא גוזע על הספחוין אמר לה' וכו' בעיליה היה. וחל דריש שכיעית ס"ה מ"ב וגקט עלייה ל'ס' שהו רגילין לשעות נזירות בעיליה כראמיין בסוף בן טורר בעיליה בית נזירה בלבד ובפרק דשכט בעיליה הנגיה בן נירין ובכתובות פרק גערה מדריסים מוכרים שנאמרו בעיליה עוביל. ואפשר שהוא על דרך השאלה ל'ס' שאל הלות גודלות נאמדו בעיליה בימי התנאים והראשונים והסתכו בויל' עליון לך אמרו על כל הטעמ' שהבכטו חביבי הדור עלה' שנמנגה בעיליה.

עוד. הוא לפעמים כמו בכבלי, גמ'. ברכות ריש פ"ה שכן מצינו בביבאים

הראשונים שהו וחטפין את דבריהם ברכבי שכם וברכבי נחמות אשר ר' אליעזר חוץ מדרשו שהם ברכבי חוכחות אמר לו ר' יוחנן עוד הוא ברכבי נחמות וחום וכו'. — שם עוד בר' חוננא אמר המקין דם נקדשים מעל עד הוא תהallocות קדובות.

عبد, עשה, נזקוק לפעמים על הצעל ובא להוות התמורת העשלה. ר' רטאי סיא כייא עיר חרטה ודר פינחס בן יאיר נבונה ליטמי (ליטמי) בלילא עבדת טפורה נבון תלהו יוטן. — כלאים טט לב עג שנע שנים עשת ארץ ישראל נשrect. — פסחים פ"ז הל' ב' (ל'ג ע"ב) שלש עשרה שנה עשה ר' עקיבא גנום אגלו ר' לעדר ולא היה יודע בו. מה הערך נמצא לרוב בנהגה. פלוני בשם פלוני. נפקם שאמר חכם בשם חכם חסר תיבת אשר לפני האומר והראשון ולפני בעל המאמער עצמו כאחר תרי בשם או משומם. ר' יצחק בר' טרי בשם ר' יוחנן, ר' נחמן בשם ר' מנא (ווזך הבבבל אמר ר' יהודה אמר שטואל וכו') וכן בפקום שבאים נ' או ר' אוטרים כמה אחר זה חסר תרי אמר אגלו נ' או נ' הדאשונים. ר' שטואל ר' אברוי בשם ר' יוחנן, ר' דימתה ר' טמישא בשם ר' שטואל בר' יצחק וזה הוא רוך הירושלמי מכל טקם. — ושטרור זה כי הוא כלל נדול לחיקן לפעמים המשערות בירושלמי. ניטן מה ההל' (ט' ע"א) ר' יעקב בר' אהא בשם ר' יהושע בן לוי טשומ ר' נחמן בר' יעקב בעי ונור והגה אם ר' יהושע ק' לוי בעי טשומ ר' נחמן בר' יעקב הה ראו לחיות ר' יעקב בר' אהא ריב"ל טשומ ר' נחמן בר' יעקב. וכן מגר החומן אי אפסדר שיכיל בעי בשם ר' נחמן בר' יעקב, שהרי ריב"ל קדם ודכה לוי נחמן בר' יעקב עיי פ"ז. וכל זה טורה שהכרה זהה אפסדר וכן צ"ל ר' יעקב בר' אהא בשם ריב"ל פלוני בשם ר' נחמן בר' יעקב. — כלאים טט ב' נ' עדר ר' זעירא ר' אבונא בשם ר' הונא חד אמר תשעת קבין ורונה עד שטונת. ויעכ יש מה זהה חיסין הדא הווא כבוי אמר ר' זעירא אמר ר' אבונא בשם ר' הונא והזאך יכוא אוחיך פלונטה, חד אמר חדינה אמר. ובני הירוש שט' מה הוא מתקן ר' זעירא ר' (בג"ל) אבונא בשם ר' הונא ור' בא בשם ר' הונא חד אמר עד תשעת קבין ורונה אמר עד שטונת קבין.

פלוני ופלוני פלוני אמר פלוני אמר. רוך הירושלמי להציג בראש הפלונתא שמות החולקים ואחכ' מביא רבי האומר זה המאמער ורבכי האומר זה המאמער. ברבות סיא ג' עג ר' לוי ור' סטמן ר' סטמן אמר טפמי שכחוב בון שכבה וקיטה ר' לוי אמר טפמי שעשרה הרברות כלילן בת. וכן הוא בדרכיה סקנות בירושלמי וגנום נ' לפעמים נם בנכלי ועי' לקמן טר.

פלוני עבד לה שטונעה. בפקום שהשימים מסופק ברכבר וווחט לה ואסורה אויר אמר לה פישוט בשם חכם כלוי שאון סטק ברכבי, רוך הירושלמי לזר פלוני עבד לה שטונעה. סוביה סיא סוף הל' א' חמן מכין שחשיכה מהו שزادא ציריך להזכיר זבן ר' הירושלמית אומר ציריך להזכיר זבן ר' אילא אמר ציריך להזכיר זבן ר' זבדה אמר ציריך להזכיר זבן ר' חייה כד אדרא עבד לה שטונעה ר' זבדה ר' יזקק בר' נחמן בשם ר' הירושלמית ר' יודה בר' טט בשם ר' חמוא

אבי דר אוישעה מכיון שהש恵ה צריכה להוביד זמן. — ועיי פאה טג י"ז עד ר' מנא בעי ולמה לנו אמר כי שאן לו קרקע ספוד מן הזרע רכיבת מן ואדרמתה אישר נתת לנו ר' יוסי כי ר' בון בשם ר' יותנן אמר שטוענה כן כי שאן לו קרקע ספוד מן היהודי רכיבת מן ואדרמתה וכו. — והע רשותה בכל מקום אמר אבורה ולא ביריה, עיי מעישד שני ס"ב נ"ז ריש עי רחמנן אמרין בשם ר' חסדא ולא דעתך אם מן שטועה אם מן מתניתא.

קבלה Cainish דאמר בעל דינא קבלה. לפהו מתקשה חכם בפלולו על חכם אשר על דבריו והוא אית משיב ואמר השיט "וככליה" הרי אנו רואין שקיבל הקור ואיך איתותוב ומי אשר השיט שאית השיב לו הוא משומם רלא חש להסביר ומה שנראה שקיבלה הוא במו שארם שמח לזרע בעל דין קבלה בלוי זה שכוננו קבל ריבוז (מענותו) אם הנגען לא השיב עליה ולא משים על לבו שאנו משיב טפוי שרואה שאן במעונחו טפש. מוד ס"ד נ"ד עד ר' אברון בשם ר' יוסי בן חנינה טעם אדר' יוסי לא תשקו את נפשותיכם וכור התיב ר' אליעזר ור' אבידי בהמה טויה ובוי וקיבלה Cainish ראמר בעל דינא קבלה. — עוד שם ר' אברון בשם ר' יותנן כל נתני טעמי אין לךין עליהן עד שיטומם טעם טפישו של אישוד הוותיב ר' חזיא בר יוסוף קומי. ר' יותנן הרי בשר בחלב ולא טעם טעם טפישו של אישוד זהה אמר לךקה וקיבלה ואמר ר' בון בר חייה קומי ר' זעיר מאן וקיבלה Cainish ראמר בעל דיניה קבלה. וכוכמי ערלה ס"ב עבד הני בעאות Cainish רשות קבלה טילה ובעל דינא קבלה.

שروع מיניה. השיטים עצמנו טמה כלוי בה מההיא בעיא או קושיא ולא רחבה להסביר טפוי שהיה מנגם בדבר או שלא רחבה להכניות עצמו בין החולקות. ברכות ה' ע"ב אמר ר' חגי ששוביגיה. דרכי טפואול קפודקיא וחוי שאלילית לר' אישוה ושروع טינה (וירוש דונמטו ר' ני' ערך אמר טהנותך שלאו ונבע זמנה לראות ונישאה). — פאה ס"ב הל' א' ר' זעיר בעיא קומי ר' ישא נחוכון לברות טן המגיד ושרע טינה. — שבעית פט הל' א' ביצה פיא הל' א' (כשיני קטע) אמר ר' ווא אתה עובדא קומי ר' ישא וביא מעכדר בר' יוחנן ס"ד שמע רוב ר' חנינה מתחפלין שרע טינה.

תשובה הפלג השיבו. כלוי ריחוי בעלמא וכטפלתו ברכיות. עז טג הל' ד' חביריא וכור השותה הפלג השיבו (ר' נמליאל לפרשיות בטשנה טם) דלא בן היה לו להוציאו מבעל סעודה שאן עבorthו אלא בטעות.

עוד יש להעיר על אלה ודוכים המוחדרים להזושלטי. בירושלמי נפרק בבמה מקומות את הוכחון וכן מ' החיבור והפיזור: ורבבת טעימות נפקד דליית החיבור וכן י"ז החיבור. — דליית החיבור: ברכות פ"ז י' טוף ערב מילתה רוח אמרה כן וזה פרשי אריא לבני רב וכו. — טחומות פח' הל' נ' מיליהון דרבנן אמר שאית יצא להולין וחור וקיים חתן תגין תנ' לה כספום וכור והוא במו דחמן תגין.

וּמְנַקֵּד וַיְיָה הַחִיבּוֹר. בְּרִכּוֹת פֶּזֶן י' סוף ע' א' וּרְישׁ עֲבָר י' הַתּוֹא אָמֵר
אהן דָּרְשָׁנָכְבּוּ בְּרִיךְ אָנָן בְּזִשְׁוּם הַפְּסִיקָה בְּרִיכָה וּבְרִיךְ הַתּוֹא אָמֵר הַדָּא
שְׁחוֹתְתָא וְהַדָּא מְחוֹתָא שְׁחוֹתְתָא אָמֵר שְׁנִיבָ' י' תּוֹנָא אָמֵר הַדָּי שְׁנִתָּן לְתָקָן סְזָן וּכְרָ.
וְהַוָּא כְּמוֹ וּאָמֵר י' תּוֹנָא הַדָּא שְׁחוֹתָא וּבְרִיךְ רַב הַזּוֹנָא הַדָּי שְׁנִתָּן וּכְרִיךְ
הַעֲלוֹת עַל דָּרְךְ הַדָּקָה לְפָרָסָה לְפָרָסָה אָמֵר בְּסִקְמָה אָמֵר פָּלָנוּ וְנָזָהָה שְׁעִירָ
חַסְרָה תְּוִי". — וּמְנַקֵּד חַסְרָה כְּשֶׁרְיָה בְּשָׂמֶן לְתָקָן עַיְנָה בְּכָבָשׂ וּבְרִיךְ הַזָּהָה
רִיךְ הַזָּהָה בְּשָׂמֶן רִיךְ הַזָּהָה אָמֵר צְרִיכָן לְתָקָן עַיְנָה בְּכָבָשׂ וּבְרִיךְ הַזָּהָה
רִיךְ הַזָּהָה אַרְבָּנָה טִינָן שְׁבָלָלָן נִיטָלָן דָרְךְ נִזְהָלִין עַיְנָה הַמְּאָדָר הַשְׁנִי הַשְׁלִישִׁי
הַוָּא כְּמוֹ וּאָמֵר י' חַסְרָה וּבְרִיךְ אַבְלָל לְפָרָסָה שְׁדוֹן הַדָּקָה לְפָרָסָה
פָּלָנוּ וְלָא „אָמֵר פָּלָנוּ בְּשָׂמֶן פָּלָנוּ“ כְּמוֹ שְׁהָעוֹרָנוּ לְעַילָן חַסְרָה תְּוִי". —
וְנָזָהָה לְפָעָטִים וְזַיְזַיְזָה בְּנָן שְׁעִירָכְרָם. בְּרִכּוֹת קְרִיב לְסֻפָּר פָּאָה וְהַוָּא
בְּתָה עַכְדָּה דְּבוֹתָהָן. דָרְךְ הַדָּקָה לְפָקָdot שְׁלָחָה שְׁלָחָה וּמְנַקֵּד
ס'ב י' ע' אָתָחָן שְׁאָלָן לְתָה.

וְרַבָּה פָעָטִים נְפָקָה תְּיִיחָדָה וְהַפְּדוֹד. תִּכְתְּבּוּ הַחִיבּוֹר אֵי נְטִי: בְּרִכּוֹת
ס'ז ? עֲבָר טָעָמָה וְרִיךְ יְזָהָה שְׁעָטָם לְוָתָה לְוָתָה לְוָתָה שְׁעָטָם שְׁנִי פְּרִיקְלִיטָן
לְוָתָה שְׁנִים לְוָתָה שְׁחוֹתָה שְׁחוֹתָה לְשָׁם הוּמָם שְׁנִים לְוָתָה שְׁחוֹתָה שְׁחוֹתָה
הַוָּם עַיְנָה. וְהַוָּא כְּמוֹ אָנָטִי שְׁנִים לְוָתָה שְׁנִי פְּרִיקְלִיטָן לְוָתָה אֵי נְטִי שְׁנִים לְוָתָה
שְׁחוֹתָה שְׁחוֹתָה וּכְרָ. — וּמְנַקֵּד תְּיִיחָדָה וְכָנָן. בְּרִכּוֹת סְדָה תְּלָי אֵי רִיךְ
בְּשָׂמֶן רִיךְ יְזָהָה וְאָסִי יְשָׁרָם בְּזִים כְּדִי לְהַפְּלִילָה שְׁתָהָן חַסְרָה קְדָמָתָה רַנְצָן
בְּרִיךְ טּוֹבִי אָסִי יְשָׁרָם בְּזִים כְּדִי לְהַפְּלִילָה שְׁתָהָן חַסְרָה קְדָמָתָה וְהַוָּא כְּמוֹ
וּמְנַקֵּד רַנְצָן כְּדִי מְזָבֵחָה. שְׁמָם פָּאָה תְּלָי אֵי זַיְזַיְזָה בְּדִבְחָה רַאֲשָׁוֹנָה וּבְרִיךְ
בְּשָׂמֶן רִיךְ יְזָהָה זַיְזַיְזָה כְּדִי מְלַכְבָּדָה כְּדִי תְּקָנָה כְּדִי אַתְּ הַכְּלָל
עַבָּ. וּבְכָל אַלְהָ נְפָקָד וּמְנַקֵּד נְבָ' י' אָמֵר „אָמֵר“ עַל דָרְךְ הַדָּקָה לְפָרָסָה
„פָּלָנוּ בְּשָׂמֶן פָּלָנוּ“. — פָּאָה סְדָה י' סֻפָּה עֲבָר בְּשָׂבָב (צִיל בְּשָׂמֶן) רִיךְ
סְמָה מְחוֹתָם אַתְּ יְבָלָל לְחָדֶד בְּאָתָא רִיכָה לְאָתָא רַבִּי יְזָהָה וְגַן. — וּמְנַקֵּד
יְבָל לְחָדֶד בְּאָתָא רִיכָה לְאָתָא רַבִּי יְזָהָה אַתְּ יְבָל לְחָדֶד גַּן. — וּמְנַקֵּד
נְפָקָד תִּכְתְּבּוּ הַמְּדוֹד אָזְזָה. כְּלָאָטָס סְדָה כִּישׁ עֲבָר הַדָּא פְּרָאָה מְהַא אַתְּ אַסְתָּה
טְלַפְּעָלָן סְנַת הַכְּדָס פָּרָא אוֹ מְנַחָה. — שְׁמָם סְדָה לְאָיָה עֲבָר וְאַתְּה מְרִיקְמָן י'
זִוְנָה בְּחַבְרָה בְּעֵי מְרִיכָה מְהַבְּנִים מְבָנִים סְדָה אוֹ מְבָנִים. — יוֹמָא ס'א
הַלָּה וּבְנַגָּא שְׁאָל לְבָב מְהַבְּנִי קְבּוֹלָה סְדָה אוֹ עַשְׂרִית מְלַמְּדָן וּמְנַקֵּד
הַלָּה הַרְיָה עַשְׂרִית מְלַמְּדָן עַשְׂרִית מְלַמְּדָן סְדָה אוֹ דְמָאי סְדָה כְּיָא עד עד
בְּזִוְנָה מְקֹדָם. — וּמְנַקֵּד בְּרוֹבָמְקֹדָם מְקֹדָם. דְמָאי סְדָה כְּיָא עד עד
כְּדוֹן כְּשָׁאָן בְּיוֹזָה מְעֹות הַוָּה בְּיוֹזָה רִיךְ שְׁמָעָנוּ כְּשָׁאָן מְעֹות בְּיוֹזָה אָז
חוֹזָה בְּדִיסְקָא וְלֹא וְהַתְּהִלָּה עַבָּ. סְדָה שְׁמָעָנוּ כְּשָׁאָן מְעֹות בְּיוֹזָה אָז
מְאָכֵד אֶת שְׁמָעָנוּ בְּדוֹדִים (עִישָּׁ בְּסִתְיָ) הַוָּה בְּיוֹזָה. מְעֹות הַוָּה סְדָה אָז צְרִיךְ לְהַלְלָה
אוֹ יְבָל לְאָכֵר אֶת שְׁמָעָנוּ בְּלֹא וְהַלְלָה וְעַיְנָה מְשֻׁשָּׁת הַשִּׁש רִיחָוּתָה וּבְוָיָה. חַת נְמַעַט
בְּכָל סִקְמָה שְׁהָצָר הַאֲדָר שְׁפָטָה לְהַיָּה וּבְכָדְרָה וְאָהָרֶשׁ שְׁפָקָה, נְפָקָד תְּיִיחָדָה.
אַבְלָל וְדִישָׁת הַמְּקֹדָם בְּגִוָּה נְפָקָד לְפָעָטִים דְכִתְבִּיבָה, שְׁגָאָמָר. בְּרִכּוֹת
סְדָה הַעֲבָר וְסַבְּרִיךְ סְדָה אָל הַקְּרִיב בְּאָזָה קְרִיב נְזָא עַיְנָה רִיחָוּתָה בְּנָן לְיָ

אטר בקורה של רחוב נשא עינוי כי ביתה בקיר החומה וכו' (זהו כמו "שאנטַרְבָּן" ב'נִיְהָן'). ר' חוננא בר פסא אמר בקדות בית המקדש נשא עינוי כתהם ספס את כסא ומוחותם אגאל מזוהמי ווקיר ביני וביניהם וכו' ורבנן אמר בקדות לבו נשא עינוי מעי' מעי' אהילה קדות לבי.

לרוב נפרק אל תקרי. ברכות דיש פה אין עופרין להפרל אל טהון טבר ר' ראש ר' חזושע בן לוי אמר השתחוו לה בקדות קודש בקדות קודש. ועי' בכלל ברכות שם השתחוו לה בקדות קדרש אל תקרי בקדות אלא בקדות קודש. — פסא פ"א טז ע"ב ר' חוננא בשם ר' אבינו ה'ק אין לפניו שכחה הא בשכלי ישראל נעשה שוכנן מה טעם נהשא עון כתיב, כי אל תקרי נשא (בשין שמאלית) אלא נהשא מל' כי נשני אלהם. — שביעית סוף פ"ד ר' לעדר אמר אסילו גפלים (עתידין להזות) מה טעם ונזרוי ישראל להשיכ ונגזרו (צ"ל ונגדיו), כי אל תקרי ונזרוי אלא ונגדיו (ונגי) והוא מל' וגזר משדרשו יוספה. — בראשית רבבה (זהו אגדת ארץ ישראל כדוע עיי' ליקון פ"ג) פסחה ר' בר אדר ור' ר' ר' ר' בר בירוי בירוי יוספה ויקום איש צדקה כי אל תקרי בירוי אלא בירור. ועי' פסחה פ"ג ע"ב הרי' שהזה אודם רע כל יטזו ולטסוף עשה תשובה הקביה תקבלו וכו' אמר ר' יוחנן ולא עוד אלא כל עכירות שעשה מחשבך לו בכחות מה טעם כוד ואהלהות קביעות כל בנדותך כל בניות שבנות כי וכיה.

לפעמים הלשון אית' מדויק בירושלמי והזכיר לסתו. ברכות ריש פ"ו ומפני שבבל המצות מעונת ברכה ר' תנומוא ר' אבא בר חוננא בשם ר' אלעזר אמרנה לך את להחות האבן והמתוגה והמתוגה הקיש תורה לטוצאה מה תורה מעונת ברכה ובר וציריך לסיטו הקיש מצה להזורה. עיר וונגמוץ סופה פ"ח מ"ו שתחלת נסה נסילה ובבבל שם פ"ד. — שם ריש פ"ז ר' חזק ר' שמעון בן לקיש חזירון אמרין אסילו שנים שדתו אין דיק דין גזיל שנים אסילו שדתו. — ר' מאיר ריש פ"א ספק ר' בר משפטין ספק אין ר' בר משפטין ובבל ספק ר' בר אין משפטין עיש'. — שם פ"ז כי' עד אמר ר' חזושעא בר' דחיפה עיט שקנו שללא חלולך אבל אם כת' עיט לחלוק או' ר' טורה לריביג' וכו' וזל חדא חזירון שללא כת' עיט לחלוק. — כלאים סב' כי עד אמר ר' יוסט מילתא דר' יוחנן מסיע לע' מעשה באחד שלקח זיקה של גזינה מן הנרי וכו' וזל בגיה של זתקה. וחפשר שפטקומות כאלה נשבחו עיי' סופרים.

ואורי העדט על לשונות ומנון המתייחסים להירושלמי מזכר נ"ב קמן הלשונות ומנון המתייחסים לבבל ולא נמצאו בירושלמי. זה הכינ השתא, לאאי, כלפי לייא, ולטנטיך, ותסברא, תיקו, בשלהמא, מידיא אריא, דקארוי לה מאי קארוי לה, תנא קמא (ובירושלמי נאמר הכתים בטקוט תנא קמא) ליטא טפייע, ותילכטה (בסוף החניא), מגדרף בה טלוני, ליטט עליה. וקצת אלה הלשונות יצאו טרי רבנן סבוראי והנאותים והראשונים מאשד בירודין נמכחב חזישי שט' ", ועוד נדר' אריה כהה. — הווי בה נמא איך מטע מזער בירושלמי עיי' ריש תענית אמר לה ר' חזיא בר פדייא

הבן הו ר' יונה אבן הר ביה עיב אבן אין הכהונה ישאל או שהות מתחמת
וכמי שהוא בכבלי אלא הה טבריש (או הה טעטק בו). ועי' מעשנות פ"ב
ט"ט סוף ע"ד מהני פלניא על הוויה ר' מנא. — בטקוט חנו רבנן אמר
הירושלמי תני. — וכן לא נמצאו בירושלמי גנוסא להדר ארליך.
עד ראיינו להדר בחתימתה הפק על דרך הכתيبة בתלמוד הירושלמי
אישד לפניו.

הכתيبة בירושלמי היא לרוב מלאה גם בטקוט חיק קמן או צי':
עיבוי, קיבל, משאלה, שיטתה וכו'. ולפעמים כאה ייד ואין לה מקום
כלל: צוינ. וגם כת' שוא: רילען.
ט"פ התייכת נספת לפעמים ייד על ייד נה נראה: ר' חני כת' חני.
לפעמים כאה ייד כת' דנש חזק, אף שהקדאה בפתח: טקל כת' טקל, הפלז
כת' המרל. —
והכתيبة המלאה והונסתה נמצאת ניב כהכתאות פסק תנך, טע', השיבינו,
טלך, ילהתק, דיאו וכו'.

פרק שלישי.

דרך התלמוד ירושלמי בדרכה ובנהירה ואיך נסדר התלמוד ירושלמי.

התלמוד ירושלמי אשר בדוריו היום הוא רק לארכעה סדרים דיעים מודע
נשים נוקן ולשלשה פרקים והראשונים רטם נרת. ולטס שבת חסנה הנגמוא
ירושלמי טפרק כי עד סוף התמסחה, וכן נפק הגם ירושלמית לטפרק כי
רטם מכות. ולטס עדות ואבות לא נמצאו נטם ירושלמית וגם לא בבלית.
ועקב הירושלמי על ובכלי שיש לו נמרא לכל סדר דיעים ובכלי לא נמצאו
נמרא כי אם לטס ברכות, גם יש להירושלמי יותר על הבבל נמרא לטס
שקלים. והנה התי נהה ס"ז ע"א דיה וחבורק מביאן ירושלמי דפרק רם הנהה
ע"ש, הרי שהותה בידיהם נמרא ירושלמית לטס רטם נהה ומסתמא גם לטרקרים
שלפע סדק זה. ובימי ויספה ראשונה כבר כלו חמו. — ותרט נעמדו על זה
הען יש לנו לחקרים איזה חוקיות הונעות ליסוד עצם הירושלמי.

לכל הנהה בעין בירושלמי ובכלי יבואר כי כמו שיש שיש בינהם וכמהה טרומה יותר הן
וככונן בין שני התלמודים אלה, כן יש שניינו בינהם וכמהה טרומה יותר הן
בדרך חדש המשנה ותביבה והצעערן, הן דרך טשא ומתן של הלכת. —
גם יראה ויבן כל מעין שנם דברי האמוראים הירושלמיים הכאים בירושלמי
והוכיחו ניב' בכבלי יש שניינו ברכבה טקומות בין ב' התלמודים, וכן יש שניינו
דברי האמוראים הכבליים הבאים בכבלי ובירושלמי. ועל ידי התשנויות בלבד
תתפקיד השאלת הוכחות בעגמה על עין סדרו הירושלמי ומי הם המתודים.

נס יכין המיעין שנס במדרש המקרא וכברנדה יש הבדל רב בין היירושלמי והבבלי. — ועל כל עניינים אלה נחקר כוה הפרק בחמשה מאටרים: ^{א)} הצעת המשנה והברייתא בירושלמי ומה בה בית ובין הבבלי. ^{ב)} דרך ליטוד חלמוד ירושלמי וחלמוד בבבלי. ^{ג)} זכרון אמוראי בבלאי בירושלמי וזכרון אמוראי דארץ ישראל בבבבלי. ^{ד)} מסדרי היירושלמי ואופן סדרו של היירושלמי. ^{ה)} הגנות ביירושלמי ומה שיש בין ובין התగורות בבבבלי.

א. הצעת המשנה והברייתא בירושלמי ומה כזה ביןובין הבבלי.

כאשר נרדפה לדעת תוכן היירושלמי יצא לנו שנמצאו ביד חכמי אי' טהאות שונות במשנה ורפי' בידיהם אריה נסחאה עיקריות. זהה יוצאת מטה דאיתא בירושלמי בהרבה מקומות על המשנה „אנן תנין — איתת תנין“, „אית תנין — איתת תנין“. ^{ו)} „אנן תנין — איתת דלא תנין“. ברבות פ"ה הל' ג'. האומר על קין ציפור ניעו וחמיך וכו' איתת תנין עלי ואית תנין עלי עד. — שם סוף פ"ז איתת תנין עלי דקרים ואית תנין עלי מילדים (ועי' שבת פ"ד הל' ג'). — פאה פ"ח הל' א' אנן תנין שיש בה איתת תנין עלי משוחשת. — כלאים פ"ב ריש הל' א' אנן תנין שיש בה איתת תנין עלי שנפל לחוכה. — שם פ"ח לא ע"ג ולא הלבדק את תנין עלי הנרכום ועי' ירושלמי ריש פ"ה דשבת. — שם פ"ט ל"ב ע"ד משוחחות של ארמנן אסוחות איתת תנין עלי מטורות. — סנהדרין פ"ז הל' א' אנן תנין קלני איתת תנין עלי אני. — ברבות פ"א הל' א' (נ' ע"א) אנן תנין אבלת פסחים איתת דלא תנין אבלת פסחים. — ובכל אלה איתת תנין וכו' היבאים נם כן במקומות אחרים הכוונה אריה חכמים שננו המשנה בלשון זאת כל' היהת להם הנורסה זאה ולזאה הכתבים היהת נ' אחרית. ואך מעתים יוצאים מן הכלל שהכוונה באית תנין שאיהה תנא חולק על המשנה. עי' יבמות ריש פ"ב איתת תנין חיליצה בלילה כשייה ואית תנין גנא חיליצה בלילה פסולה, ורק אפלונטה רתק ור' אליעזר שם משנה ב'. וכן סוכה סוף פ"ה וכעוצרת אומר הילך מצה הילך חמץ איתת תנין הילך חמץ חמץ. וזה איתת תנין הוא אבא שאול דברירתא והוכא בבבלי שם. אבל במקומות שהבאו ותורמים להם הכוונה על נימוסאות שתנות כאשר יבין כל מעין.

ובן נמציא „אנן תנין — תנין דבית רבי“ והכוונה ג'כ' אגירותות שונות. פאה ריש פ"ג אנן תנין של בן החותם תנין דבי רבי שבין אלנות. — שבת פ"ד הל' א' (ר' ע"ד) אנן תנין נסוחה תנין דבית רבי גערות. — שם ריש פ"ז אנן תנין כל השוכחה עיקר שבת תנין דבית רבי כל שאין יודע עיקר שבת. — סומה פ"ז הל' ד' נידול נר מניטין בשם רב כל מקום שהבכושו עדות האשה באיש האיש מכחיש את האשה ואשה מכחשת את האיש נתוני עד אשר אמר נטמאת ואשה אמרה לא נטימת אשה אמרה נטימת ועד אמר לא נטימת תנין דבית רבי כן.

ונס מפס' ברבות אשר בידינו יש להוכיח שהו לפני חכמי אי' נטיאות

שנות בטשנה. הנה טס' ברכות טשונה מכל שאר הטענות שבכל הטענות של הירושלמי באה הפסקה המראה על הטשנה בקדשו והובא אק תחילת מאמר הטשנה, ובטס' ברכות באה הפסקה בשלמות. והנה ורבה פעוטים טשונה המאמר הבא כפסקה מן המאמר הבא בטשנה, והגrole שבשניהם אלה נמצאו ס"מ. שם אריה בטשנה בראש הפרק על הוריות על גבויות על זיקם ועל הבורות ועל המדרות הוא אומר ברך עוזה בראשית ר' יודוה אומר ורואה את הים הנROL אומר ברך שעשה, את הום הנROL כוון שהוא דואו לזרוקם. ובפסקא שם י"ב ע"ג איתא על תירם וכו' אומר ברך עוזה בראשית ר' יודוה אומר ורואה את הים הנROL אומר ברך שכרא את הים כוון שהווארו למקרים. ובפסקא שם י"ב עוזה בראשית ע"ג. הרי לך מה שיש בין הגושה בטשנה ובין הגושה כפסקה וכו' לא יcin שהשניהם זה מורה על נידחות. שנות. וכבר העורנו על זה בספרו דרכי הטשנה פ"ג.

ונם על זה יש להזכיר כי נקל בעני הירושלמי לשכש הטשנה בקורסיא או בדוק של מה בנק ולפעוטים נס כל' קר כל'. זטוא ס"א אהיה בטשנה ובזום הכספיות מתחזות ובריגלים מאשורה הריאשנה ובנימ שם היל ח' אמר ר' טנא לא מתחביר דאי לא (פי' לא מתחביר המשנה כאשר הוא לפניו אלא) זט והכספיות מאשורה הריאשנה ובריגלים מתחזות שלא יבואו לידי צמאן. — שקלים פ"א בטשנה טשנין את הכהנים טפי דרכי שלום ובנימ היל ג' ביני מתניתא אין טשנין את הכהנים טפי דרכ הכהן (ועי' תיש' לטשנה זאת). — וינה הכלבי מתחזק ומתחזק לכמה צדדין וגטם לפעוטים כדורק וכדורח חסורי מתחבירו וכורותה כדי להעמיד הטשנה, לא כן דרך הירושלמי אם יש קצת קשיה בטשנה או שנראה בן בעינו בכך חדש כדי לשכש הטשנה. עירובין פה טז' איתא בטשנה אנשי עד גנולה מותלין את כל כל קטנה ואגשי עד קטנה מותלין את כל עד גנולה כיצד טז' שהה بعد גנולה ונתן עירובין בעיד קטנה או שהה בעיד קטנה ונתן עירובין בעיד גנולה מותלן את כל העיד וחזנה לה אליטם אמרה. ובנימ' פ"ט ביני מתניתא אנשי עד גנולה מותלן את כל העיד קטנה ואגשי העיד קטנה אין מותלן את כל עד גנולה כיצד (פי' וא תני במתניין כיצד וכו' או שהה בעיד קטנה עתן עירובין בעיר גנולה מותלן את כל העיד) לית כאן כיצד (וכן צרך לומר נ"כ לית כאן או שהה בעיד קטנה ונתן וכו'). ועי' בכל עירובין ס"א והגי' שם בטשנה ואגשי עד קטנה מותלין את כל העיד לית כאן כיצד (וכן צרך לומר נ"כ לית כאן או שהה טאן דתני אנשי לא מתחבש ומתן דתני אין אנשי לא מתחבש וכו' חסורי מתחבירו וכו' קתני וכו'). — ר' יוש' פ"ב בטשנה אם אין מכך אומו משליחן עמו אחד להיעזר בראשונה והוא סקלין עדות החודש בכל ואדם ר' נחמן קטנה מותלין ושם בנימ' ראש העמוד ואין אנשי עד קטנה רשם אמר ר' נחמן טאן דתני אנשי לא מתחבש ומתן דתני אין אנשי לא מתחבש וכו' חסורי מתחבירו וכו' קתני וכו'. — ור' יוש' פ"ב בטשנה אם אין מכך אומו משליחן עמו אחד להיעזר בראשונה והוא סקלין עדות החודש בכל ואדם ר' נחמן וכו' ובנימ' ר' יוש' הל' א' אמר ר' יומת הכהן צורכת טויגי בראשונה והוא סקלין עדות החודש בכל אדם אם אין מכך אומו והוא משליחן עמו אחד להיעזר אמר ר' יוש' אפילו כמתני אמרה הוא (ועי' נ"ר ורטבים לטשנה זאת).

ולעומוד על תוכן הוריות נגיד בקדשו על אופן סדרו הטשנה וכבר הרצבנו בה וריכבו בספרו דוחט פ"ג. בעל מסדר הטשנה הוא הדוע נס' כל

רבי יהודה והשא המכונה בשם כבוד רבי, אבל הכר קדשו בו ר עקיבא ור' מאור, ורבי הוסף הרכבת עליהם ושינה ברכבה מקומות הסדר וכו עד שיצא חיכוך חורש מתחת ידו ונקרע על שמו. ורבי עשה מהזרא תניינא בזקחו ושנה לפעמים ההלכות אישר הגיג בטשנה בעניהם כלו בעת אשד סדר המשנה בראשונה. עיי' בבל במת פ"ד ע"ז כיב מתני ליה רבי לריש בירה וכיר אמר ליה רבי שנית לנו בילדותך וחזרו והשנה לנו בזקתויך וכו. ועיי' זDSLט ע"ז פ"ד הל ד' ר' חייה בר איש בשם רב ר' הויה זיב טני לר' שטען בטה (צל' בריה) והכרי מבטל עבדה זהה שלו ושל חכיזו אמר ליה עד דתוה חילך ערך בן אית' (צל' א'ת) תנין תנין הגיגי מבטל עבדה זהה שלו ושל יזראלא. — ומואשר געין בטשנה שביוישלט ובמשנה בגבלי מצינו שנוסחת המשנה והירושלט ביט' ריש פ"ד ע"ז פ"ד הל ד' הא כמו שמשנה רבי בילוחו: הבקפה קונה את הדוב, נכרי מבטל עבדה זהה שלו ושל יישאלא; ונוסחת המשנה בגבלי ביט' ריש פ"ד ע"ז פ"ד נכבר שמשנה רבי בזקתויך: הותק קונה את הבקפה, נכרי מבטל את שלו ושל חפרו. וכבר על כל דעת הגאנן מודישל רושאמארט זיל (יט' חד' חולק ב') שהמשנה בירושלט היא מהזרא גנייא ורב הזרא אוותה לבבל כאשר ירד לבבל וכלה בתהיקות אשר תקין כיר רבי עיב. ואם כוה יתיה קצת טוור לחשייטים בטשנה בגין ר' דה תיזום והירושלט הביבלי איש אשר רבו במסחר עיר' תורה בכחות ביב' עיב דה תיזום וכפסרנו פ"ג לא עלתה עור ארוכה להמשנה שביוישלט עצמה, כי המסתות שהבגנו לעיל און תנין ותני ריבת רבי מוריין לטאורה שהמשנה בירושלט אונה בטשנה שנייה רבי. וכן דאיתו שקל בעין היוזלט לשבש הטשנה ולפרוץ נודה יותר וזה מאייש נסגא בגבלי, ואיך יתכן זה הזרק אם מצאו כבר טשנה סדרה ווערכה.

לכן געד עוד שהחכמים אישד הוא ביט' ריבי וקצת אחרי מותו הוסיפו על משנתו וזה יוצא בכירוד מטהה שבאו בטשנה ר' אומר וכדומה. וכבר הבגנו בראיט' שם כל המסתות אישר נשנה בטשנה ר' אומר וכדומה). ואלה החכמים ונראשם בר קפרא ולוי גם ר' חייא (עיי' לקמן) ס"ז מג' רבי בטשנתו וקבעו להם לפעמים ניראות אחדות. עיר' בבל' שבת ס"ה ע"א ולמר קפרא. רתני בבל' גדור' בטיעשד וכו'. ירושלט' ריש כתובות בטשנה בחוליה נישאת ביום ורביעי וכו' שפעמים בשבת וכו' שאם היה לו מעונת בחוליות הה' טשביט לכת' ר'ן. ובגמ' ריש הל' אל' בר קפרא אמר פסנ' שכזוב כמ' ברחה ס' בר קפרא לא היה שונה בטשנתו שפעמים בשבת וכו' שאם היה לו מעונת בחוליות וכו' אלא היה שונה בטשנתו הטעם טשם ברחה (ק' מורה עיר' הסוג' שם). והספרשים גלחצ'ו הרבה בה. — בבל' יבמות י' ע"א ואעט' ב' ברקה לוי בטגניותה. — והמשנה אישר פדר רבי היה חיסוד וכבה הוווקן בני דורו והבאם אתרין, אבל לא נמנעו מהכנים לפעמים ניראות אחדות של בר קפרא וכו' וזריחוק הגי' של טשנת רבי. ומהו גולרו לכני אוי נסחאות שונות קצטן וביאו הניראות של רבי וקאנען הניראות של בר קפרא או של חכם אחר עד שלפעמים נסתהקו

מי הוא בעל תגדרתו. עיי' ספחים פ"ז הל' נ' ר' שמעון בן לוי שקדם אם לא טבל פעם וראשונה ציריך לטבל פעם שנייה (כלו' אינו ציריך שני טיבולים) מותניתא פלניא על ר' שמעון בן לקיש שככל הלילות אלו טביבלי פעם אותה הלילה הוה שתי פעמים סבר ר' שמעון בן לקיש על הדא דבר קדרא, פ"ז דשביל סבר ר' קדשנה היא דבר קפרא ולא של דבר כל' לא הוויה כן סדרה בטישנת רבי. הרי לך בכירוד שהוה זיוע להם שיש בטישנותו אשדר הן בטישנות של הכתבים אחרים.

ויראה כי לא רבנו הווטם אחריו מות רבי וכמו חכמי טבリア אשר היא מקום התורה פאו וכפרת טפי ר' יוחנן ואילך והקימו הטישנה על מבוגר וטישנת רבי הוויה להם לסוד אלכ' בידרו גם איזה דברים של משנת בר קפרא וברי והוציאו אותם על משנת רבן, גם שיט לפעמים הטישנה של רבי על פ"ז משנת בר קפרא ושאר הכתבים. ועל פ"ז הגנהה הוה זו בא"י נסחאות של הטישנה: הטישנה בא"ר יזאה טורי רבי בלבד תוספות ומברעת וושני, הטישנה של בני טבRIA בתוספות קט' ויזאה שניים, הטישנה של בר קפרא אשדר בה הוי הרבה שינויים בטישנת רבי. ואפשר שהו עוד גוסחות אחרות של טישנות של הכתבים אחרים כגון לוי ובר.

ווקן בזה בטה ראייתא בדוחלטי איק תנין אמרתני ובמו ישותנו למעללה, והנץ און תנין הם בני טבRIA ואית תנין הם אישר החזק במשנת בר קפרא. — ווקן נ"ב מה ראייתא און תנין ותני רבית רבי, כי בית רבי החזק במשנת רבי והחזקת הנחתה של בני טבRIA והגנתה של בר קפרא.

ויראה שאלה נ' גוסחות זו בדי' חכמי א' וכן ר' גם והאמוראים האתורנים נשתרמשו בהן, لكن היה קל בידם לשਬש הטישנה וכמו שזכרנו לעיל, וזה ניכ' אשר הגע לב' יונה לרשות במטה פעומים לית בלילה ודבי בלילה. עיי' ביטות פ"ט בטישנה אילו מותרות לבעלין ואסורתו ליכטין ומי כישר שנשא בשירה ויש לו אה חלל ובגנט' חל' א' כישר שנשא בשירה ויש לו אה חלל מותרות לבעל ואסורה ליכט הרוא טפייעא לר' יונה ד' יונה אישר לית בלילה דבי בלילה כישר שנשא בשירה ויש לו אה חלל (מותרת לבעל ומותרת ליכט אין). תנין אמר ר' יוסי כי ר' בן בשם ר' נר וגער משוחזר וחיל מותרין בכהונה כי ר' טגייה כישר שנשא בשירה ויש לו אה חלל (מותרת לבעל ומותרת ליכט בעיל). והרבר עראה עד מWOOD שטשבש הטישנה עיי' מה שאמר רב ובכמה טקומות טקשה נס הירושלמי נס הבעל מון הטישנה על רב והבעל אישר דב' סבר לית נושא תנא או מתרץ בורך אחר ובן הירושלמי אבל לא טשבש הטישנה מקמי ר' ובזה מורה בבדירות על מה שהעדרנו ישחו להן גוסחות שונות באיזה טשנותות חאת הטישנה דיבכות הוה אחת מהן, ובגונחה אחת הוה הגי' כישר שנשא כישרה מותרות לבעל ואסורה ליכט ובגונחה אורה מותרת ליכט ובכירות השיש טרא דב' שגדונחה מותרת ליכט היא עיקרת. (עיי' בחידושי ורשבי' ריש' פרק י' מותרות ודבורי' קשים לתולין ואפשר שהוה לו גוסחה אחת בירושלים).

ועדי' נס' רוטביס לסתונה יש טהרות וכבר דרבנו מה בוספות לוויי הפסנה). זהה הוא שאמר [הש"ס מס' ע"ד] וזה דבריו ליה כללה דברי כלין כל' שגgestה הפסנה לפניו אינה חסיד טוישות ולכן אמרו ג' ב' בטקומות ריבת כני מני וכמו שזכרנו.

הנה זה והוא דרך הירושלמי בצעעת הפסנה, לא כן דרך הביבלי כי אמחד עד להפסנה רתולתו בכל' יבוא שחייב בכל' קבלו הפסנה של חכמי טבריא, כי בכל' המקומות אשר נמצאו בירושלמי אין תניין את תניין, אך תניין רבית רבי הני, הפסנה בכל' היה באו הפסנה של אין תניין עיי' בפסנה בכל' היה באו הפסנה בכל' תקונים וכו' ועוד בוגדיםות הותר מוכחות בזק רבד רבית הוות קונה את הקוף הרק רבד רעדו נכר מכתל עכווה זה של' ושל' חברו, וכן יכותות ריש פיט ליהא במשנתו כשר שנשא כשרה ולו אח חיל. — הענאה שהאמוראים ררבנן, וכברם הראשונים, ידעו עד אלה נסחותו והחויקו לטעמים בהן. עיי' שבת קמ' ראמר רג על הפסנה בש"א מעכידין וכו' אלו אין לנו אלא ביש בר יהודין וביה רבבי שמען כל' הפסנה מוחלת עיש' ברשי'. והל' אלו אין לנו טהרה בקידור שהוו בוה נסחותו רבי החרלט שעירק הנרי בש"א מסלק את התבכלא בוליה וכור וביהא בפסנה ירושלמית סוף סיק נוטל בש"א מסלק את התבכלא בוליה וכור וביהא מעכידין טעל השלון (ובן הוא חוספה שבת פ"ז). — שם סיח על הפסנה כלל נרול אמרו בסבב כל השוכח עירק שבת ועשה מלאות הרבה בשנותו ריבת איט וחיב אלא אחת רבי ושותאל ראמרי ורוייזו בתיק שנסבה לבן הגברים אבל הגד ולבסוף שכח חיב על כל אחת ואחת תני השוכח עירק שבת לאו מכל' רוחה ליה דעתה וכו' עיש' הסוג' ובירושלמי שבת ריש פ' ז' איזה און תניין כל השוכח עירק שבת חני' רבית רבי כל' שאית יודע עירק שבת (ויז'ינו תיעוק שנסבה לבן הנברים). אך בירושלמי שם איזה רבי תני מתניין וסדר לה א' זו שאית עירק שבת קמן שנסבה בין הגוים). — בבבלי עירובין ס"א ע"א וד' אורי אנשי אגשי תניא וכו' אמר ר' נחמן מאן רתני אגשי לא משותבש ומאן רתני לא אגשי לא משותבש ועי' בירושלמי עירובין סיח שהבאנו לעיל כי מתנייא וכו' ואן אגשי עד קתנה וכו'. ולפי מה שהקדמנו בא ר' נחמן לזרם שהוו ב' נסחות, הנרי ואחת כטו שהוא בפסנה בירושלמי שם ואגשי עד קפנה מלהלן והני אהרת און אגשי עד קפנה מהלכין, והנראה דירושלמי חוסס לעירק הנרי והאותה, ור' נחמן הביבלי ידע התק' ב' נסחות און נס' הנרי אגשי עד קפנה מלהלן לאלה יהה רוחקה בעינוי לבן אמר ר' מאן רתני אגשי לא משותבש וכו'. — ולטעמים מציט' שאיה אמהה שנה להזיך מן הפסנה שלפנינו בעלי שודקו איזה קר לך. ככל' שבעות מה איזה בפסנה הוא שנייהם חשובים חזיה השבועה לטקומה דברי ר' יוסי ר' פaddr אמר יחלוק ובנט' שם מ"ז ע"א איזה אמר ר' יוקף בר מניזי אמר ר' נחמן ר' יוסי אמר יחלוק. — וכן ב"ט ח' ע"ב פטך שטואל הפסנה בלאים פ"ז נ' המהガת פוג' את הארבעים והזושב בקדון פוג' את הארבעים ר' טופר ושותאל

תני הכתבים פורטן עיש. זה נראה כי מושם שהויה לו להאמנאה כי אחות עיס הגותאות שוכנו והיא שורה בעינו. — וטפה שוכנו תנוח הדעת בטה שתוכנו רכיבים חזק מניה השים בכל המשנה ואמר איסיך או תני סוף מוחר וכי במקום דאותה במשנה חביב ואסור ונור ולעך, והוא מושם שטמגא לו בעל המאמר עוד באחת סע הגותאות אללה.

הע רלפעטימ הבריעו חכמי כל דבר במשנה עי' תני שהוויק בטה חכמי אי. עי' שביעות לוי סוף עיא ולא ליה לי לריט מלול לאו אתה שומע הן איסיך כי אתה ר' יצחק חנא כדחנן אמר ר' יוסוף השיטה דאנן תנן היכי ובוי את ר' יצחק תנין הבוי שם דוקא חנן. ועייש בטור ורבען ורין שון קייסא מסקנא (ולריה ודשי יש שיטה אחרת בטה עיש).

ומצינו לפעטם בגבלי שהויסאו או נרעו תיבת אחת והען מוכחה שלא עשו זאת עיס אריה נסחא כיא על די אריה אוקטמא אשר ערוא לום כדי להבריע אך הילכו בה לאט וגמצעו טלהבה רדבה. עי' זבדים קיד עיב מחוסר זטן וכוי והני בני אשומות נינזו אמר עידי תנז טצערע בהדריז עולחוון שלטיכון וגי בני שלטם נינזו אמר ר' ששת תנין מוד עידי קבעה תנאי דרב ששת לא קבעה תנאי. וכן הוא במנני בראש הפרק והוולדת והמצוע אבל מוד לא תניא במנני, וכבר סי' רשי קיד דה דוב ששת ומיזו אין משיגן לה בנמי וקבעין לה בוגט הבוי וכל חיטורי מהחרוא דריש עוביל (ולריה שט דה עידי דורך בזה). ונראה דמשום הבוי לא קבע הא דרכ ששת במנני רדבן שכבר היזרו המשנה והזטמו ויבת טצערע לא רצוי להנעה יותר ולוטסיף נס תיבת מוד, וכתרו לסתוך על התקיך חיטורי מהחרוא וכמו שפי' רשי. — ואלה השיעיות בתיבת אחת אשר אינם עיס אריה נסחא והשיט שינה מדרשו הם מעטים חכינום בספרנו סג'. — גם בירושלמי נראה שהניזו לפעטם אריה תיבת כל שטמאו סעד מן נסחא מגותאות. סומה סד איתא בתשנה ירושלמית מטו בעלז העד שלא ישתו בית שטאי או מרים גטלוות כתובות ולא שוחות ובית היל אומרים לא שוחות ולא גטלוות כתובות ולא גטלוות כתובות וטור שם דרייה בחיה (וזני שלין היהת במשנה סומה לא שוחות ולא גטלוות כתובות וכתרו שעביזו עיס מה שהנזה השיט). והירושלמי מביא המשנה כאשר הוא מונה בגבלי ולא נראה כל שטמלו הינה עיס הגבלי (וכמו ששערינו בחיבורנו סג' גז 221) אלא שהירושלמי עשה מעצמו הנזה קבנה זאת. — ובחויברין שם העטי על הוא דאותה בגבלי סומה סד בתשנה שתחליל נשללה נסלה. ובמשנה ירושלמית שם פ"ה אריה שתחליל נסלה, וזה נראה כי שני שעשיה הירושלמי מעצמו ולא עיס הנז' אריה נסחא עיב אך באמת בנמי ירושלמי סומה כ"ג עיא איתא בני מתניתא שתחליל נסלה נסלה עיב הרי דרייך נסחת המשנה בירושלמי שתחליל נסלה נסלה, והסודרים שיט עיס פסקת השיט).

ודאית עוד להצעיד שלפעטם נסחת המשנה שטמלו היז נסחאת המשנה בגבלי והמעין בשיט ירושלמי יראה שהויה המשנה בירושלמי נסחא

אחרת והנוסרים שיטו אותה כל עין ע"ש המשנה בבבלי. וען וראינו כה הרבה בספרנו ס"ג חלק גסחאות המשגה ובתוספות הנשאות לו לא ראנט לאיריך פה בות, אך אחת מכך לדרכם. הנה המשנה בבלית מעשר שני דבר ט'ג' איזה בית שבאי אוטרים כל מעשה בטוחה [חו"ז מהיפסהה ובית הילל אומרים כל מעשה בטוחה חוץ [משורית], וכן ה"ג נהי המשנה בירושלמי, אבל באמת נהי זאת מונה ע"ש נהי דהמשנה בבלית], ע"ק הנה ירושלמי בשיא כל מעשה בטוחה וכיהוא כל מעשה בטוחה חוץ מהיפסהה, והci איזה שם בגט הל' נ' תען זו רבי ר' פאדי אבל רבי ר' יהודה אומר בשיא כל מעשה בטוחה וחוץ מהיפסהה וכיהוא כל מעשה בטוחה חוץ משילתה (משורית). חיל ותוספה ס"ב בשיא כל מעשה בטוחה וחוץ מהיפסהה וכיהוא כל מעשה בטוחה חוץ משורית ע"כ וכמו שהובא בגט הל' מורה כל מני הגט שעיקר נהי המשנה ירושלמי בשיא כל מעשה בטוחה וכיהוא כל מעשה בטוחה וחוץ מהיפסהה והנוסרים שיטו נהי להשות אותה עם נ' המשנה בבבלי.

ונבו עתה להצעת הביריתא בירושלמי והבדל בינה ובין הצעת הביריתא בבבלי.

ביריתא הוא שם כולל למתרים אשר נברו בתוספה (כן היא רעת רשי והיא נכה ומותרת עיר בספרין שם פ"ה), ומילוא ספרא וספרי (ע"ש), ובכללה נ"ב הלוות ומאמרי התנאים אשר לא נברו ב"ר ספרים אלה והם בעירם מן התוספה ואכדו באורך חום. — ור' חייא ור' אוושעיא מה קבצו הרבה הלוות ומאמרי התנאים אשר לא אספס רבעו הקירוש אל המשנה ועשה אותם חיבור בפני עצמו. וכירושלמי ובן בבלאי, אמר הרבה פעמים תען ר' חייא תען ר' אוושעיא והבונה על התוספה. וכירושלמי קדושין ט"א סוף הל' נ' נקרא ר' אוושעיא אב המשנה כל' מהר התוספה, וכבר דיברנו עכ"י בספרין פ"ה ועי' ליקטן.

הנה מצינו ני הביריתא בירושלמי משונה מני הביריתא בבלוי ולפעמים גם מתקף להפוך. ע"י ירושלמי ברבות ס"ו הל' א' ר' יעקב בר אחא אמר איהפלען ר' נחמן (צל' ר' נחמן וברוטה שם לקמן וכן הוא ברוטס אמשטילדס) ודבנן ר' נחמן (נחתה) אמר המוציא, לחם מן הארץ ורבנן אמר מוציא לחם וכו' ר' יומית ביר' קומי ר' זעירא המוציא, לחם מן הארץ וקלטה מה ר' נחמן ורבנן ביריות לה' ע"ב איזה תdz מה הוא אומר המוציא לחם מן הארץ ר' נחמן אמר מוציא לחם מן הארץ וכו'. וכך מבינו הרבה ביריות משונות בין ירושלמי להבלוי ולפעמים זו סותרה לנמי אחת את אחת. וכתהלה העין נראה שיש לשפט על הביריות שבירושלמי, כי הביריות לקחות לרוכן מן התוספה והתוספה נחכרה כא' וכמו שזכרנו. אך סא"ר טדר אל התוספה יבוא שלפעמים היא טסכת עם הבלוי ונגד ירושלמי, ולפעמים עם ירושלמי ונגד הבלוי ולפעמים לא עם ירושלמי ולא עם הבלוי. בבלוי ברכות נ"ב ע"א דהניא אמר ר' יהודה לא נחלץ ב"ש וביה על

המון שבחילה ועל הברלה שהוא כטוף על מה נחלקו על המאור ועל הבשטים כיש אומרים טאו ואחכ בשיטים ובכח אומרים בשיטים ואחכ מאור. ובירושלמי שם פ"ח הל' א' איתא אמר ר' יודוה לא נחלקו בית שמאי ובית הלל על ברכת המזון שהוא בחילה והוא על מה נחלקו על הנר ועל הבשטים שבית שמאי אומרים בשיטים ואחכ נר ובית הלל אומרים טאו ואחכ בשיטים (עיי' בריך ט' אלו דברים). והבריתא זאת היא מחלוקת פ"ה ושם איתא כאשר הוא בכבלי شبיש אומרים על המאור ואחכ בשיטים ובהא אומרים בשיטים ואחכ מאור. — בבבל סוכה ריש החיל תד החיל דוחה את השבת ר' יוסי בר' יודוה וחכיא אף יט אינו דוחה. ובירושלמי ריש החיל ארתה דא של קידון דוחה מתניתא דר' יוסי כי ר' יודוה דתני חיל של קרבן דוחה את השבת ר' יוסי כי ר' יודוה והבטאים אומרים אינו דוחה לא את השבת ולא את יום טוב. ובתוספות פ"ד החיל אמרת דוחה את השבת בתקתו דברי ר' יוסי בר' יודוה, וזה בכבלי. וכן בתוספות סוף סיק דערכן החיל אינה דוחה את השבת ר' יוסי ברבי יודוה אמרת דוחה ולא מכר כלל של עבדה. ועיי' בכבלי שם המחלוקת בה בין ר' יוקפ' ובין ר' יודטה בר' אבא. — בבבל ביצה ב' ליטרא קביעות שודרה על ט' ענול וכו' ר' יוסי אמר ר' אליעזר אומר ר' יודוה את העלינות באלו הן שרירות והתחנות טליתות את העלינות ר' יודעה אומר אם יש שם מאה סוטן יעלן וכו' ר' יודודה אומר ר' אליעזר אומר אם יש שם מאה סוטן יעלן ר' יודוש אומר אכ' יש שם כ' מאות סוטן לא יעלן. ובירושלמי חרומות פ"ג ע' א' איתא ליטרא קביעות וכו' ר' ליעדר אומר אם יש שם מאה סוטן תעלה ואם לאו השוטן אסורי והשוליות יודשע אומר אם יש שם מאה סוטן תעלה לאו תעלה ר' ליעדר אומר אם יש שם מאה סוטן תעלה ואם לאו השוטן אסורי והשוליות מותקין דברי ר' יודוה ר' טאיד אמר ר' ליעדר אמר אם יש שם שלוש מאות סוטן לא תעלה ובתוספות חרומות פ"ה הוא במשמעות שלשה מאות סוטן לא תעלה נטלה כמו בכבלי ע"ש. — ופעמים התוספה מסכמת עם הירושלמי וננד הכבלי. ירושלמי ברכות פ"ח יט' ביצה פ"ה הל' ד' חמשת דרכים נאמרו בנחלת וחיטה בשלכת נחלת של הקדר טועלן בה ושלחת לא פגנן ולא מועלן נחלת של עבדה זה אכודה ושלחת טורת המוד גנאת מהברן אסור בנהלנו וטוהר בשלchetno המוציא את הנחלת לדישות הרים ודי' ושלחתן טהור טברין על השלחת ואין מפרקן על הנחלת. ובבבל ביצה לט' תננו דבנן ה' ודברים נאמרו בנחלת הנחלת טג'ל' הבעלים ושלחת נבל' טקום נחלת של הקדר טועלן בה שלחת לא מגנן ולא מועלן נחלת של עז אסורה ושלחת טורת המטיאה נחלת לר' יוזח חייב ושלחת טטור המוד גנאת מהברן אסור בנהלנו וטוהר בשלchetno. ובתוספות ביצה פ"ד איתא מהירושלמי. — ירושלמי פאה פ"ז יט' עג' עומר שנטלו ווילבו (לולוב) לעז וננתנו על בני החזו ושכח את שינון התהנתן שכחה והעלין אינו שכחה ר' שמעון אומר שניין אין שכחה התהנתן טען שהוא טבון והעלין טפי שכחה בו. ובבבל טומה מה עז' אותה עומר שהזוויק בו להוליבו לעיר וכו' ר' שמעון בן יודוה

אומר משפט ר' שמעון, שעוזם אין שבנה תחתון מפני שהוא טמן והעלין מפני שהוא צפוף. ובתוספתא פאה פ"ג איתא בני הירושלמי. (ואפשר שהרבנן הא ביריתא אדרת כי בכבל נבר ר' שמעון בן יהודה משפט ריש ובירושלמי ותוספתא איתא סתם ר'יש). — ירושלמי תירادات פ"ה הל' ב' מעשה במנוחת של ריסוקים ביבנה שנבנתה ונחרדה וגנטאות חסירה וזה ר' טרפון מטהר ור' עקיבא מטפמא. . . . אמר ר' טרפון למתה זה דותה לעומד וטקייב על נבי המזבח ונודע שהוא בן נרושא או בן חלוצה שעובדוו כשיודה אמר ר' עקיבא למתה זה דותה לעומד וטקייב על נבי המזבח ונודע שהוא בעל טום שעובדוו פולחה אמר לו ר' טרפון מה עקיבא אני מדרה לך לנין טרשת טרפון מטהר לה לבעל טום נראה לחי ר' טרפון אמר לך נרושא הוא דותה גלדיון ואת מדרה לאם לבעל טום והוא דותה אמר לו ר' עקיבא אני מדרה לך לנין טרשת טרפון גנוו ובעל טום פולחו גנוו ואל זוכה בן נרושא שפוכלן מחמת אחרים פולחו פולחו ביהודה ובבעל טום פולחו ביהודה ואל זוכה בן נרושא שפוכלן בבביה ר'ין. ובככל קידושן זו הובא כל זה ושם איתא פולחו פולחו ביהודה ובבעל טום פולחו ביהודה ואל זוכה בן נרושא וכן הלמה שפוכלן בשניהם (ועיש שמתקיך דבאו טהה ראן אחד נאמן בהלה שותק והוא לבד עיס' הגי' בראש טקאות סיב ט'א איתא במו בירושלמי ואל זוכה בן נרושא וכן חלוצה שפוכלן בביה ר'ין). (הברכי הר'יש צ"ע שכתב שם אמר ר'קה השביעי שביריאת שפוכלן ביהודה כי אם על ר'קה שהסביר שםacci' שלח אחוי כל' שהוא בעצמו יכול לברר אם יש בו טום). ובתוספתא מקאות ט'א והוכאה בראש טקאות סיב ט'א איתא במו בירושלמי ואל זוכה בן נרושא וכן חלוצה שפוכלן בביה ר'ין. — (הברכי הר'יש צ"ע שכתב שם אמר ר'קה התוספתא חול' פ' בעל טום פולחו ביהודה בקידושן סיר האומר ס'ו ר'יקון האי בעל טום פולחו ביהודה וכי רמי וכו' ולא הוניש בפה שיש בן נסח התוספתא וכן תנמ' דקדושן. ודברי רבא שם אין עולמים כלל לשי נ' התוספתא). — ומצען שהתוספתא אינה מסכמת לא עם הירושלמי ולא עם הבבל. התוספתא פאה ט'א אמר ר' שמעון מפני ארבעה דברים אמרה תורה לא יתן אדם פאה אלא בסוף שודו מפני נול עניים וטפני ביטול עניים וטפני מראות העין וטפני הרמאם. ובירושלמי פאה פ"ד הל' ב' (יח' ע"ב) תני בשם ר' שמעון מפני חמלה עניים וטפני הרמאן וטפני מראות העין וטשומ שאמורה תורה לא תכללה סחת שוך. ובכבל שบท בין התנא אריש בשביל ר' דברים אמרה תורה לחייב פאה שוך. ובכבל שบท טפי נול עניים וטפני ביטול עניים וטפני החדר וטשומ כל תכללה עכ' ור' דה Tosfata איןנה לא כשי מה שהובא בירושלמי ולא בכבל. (אפשר שנתן הtosfata על פ' התירוץ ודברי רבא בכל' שם אמר רבא מפני הרמאן ע"י לסתך). ובתיכ' פ' קוזושים איתא כמו שהוא בכבל טפי ר' דברים וטשומ שאמורה תורה לא תכללה שחת שוך אך בטוקום דעתיא בכבל. טפי ר' דברים אמרה תורה איתא כתיב' בשביל ארבעה דברים אמרו). — הן אלה קצת השינויים דבן הבבל וירושלמי בסודיו גאים בתוספתא (וין שני התלמודים בתוספתא) ורבו כמו דבו בשאר סדרים.

ומלבד השנויות כנראהו בין הירושלמי והבבלי יש עד להעדר שיש
בריותות גורלוות ועיקרת. שהו ידועות לירושלמי ולא לבבלי ריש שהו ידועות
לבבלי ולא לירושלמי. ירושלמי תורומות פ"ג הל' א' והובא מיל' פ"א הל' ח'
תורבות פ"ג הל' א' ותני ר' נזונה בן הקנה אומר יוס היפסורים בשיטת תלשיטן
ורי שטען בן מסא אמר במחויבי בריותות כך חיבר טירות ב"ד ערך ריש נט
בן ר' מוניה ובין ר' שטען בן מסא גערה גרה ואחות אישתו וכרכפרש השיט
שם, דלא' נזונה מה שכתן אין לה נזורה [אחר איסודה והובא אין לה הזר
אדר איסודה והיב האיל ריש לנו ותני האיל ריש בהן כתה אין מישלן ע"ש
שכתן יש בה כתה וזה י"ש בו כתה והיב האיל ריש בהן כתה אינן מישלן ע"ש
הביבלי איתן מוכיד בשום מקום זה ריש בן מסא ע"ש י"ש ע"כ) בבא
ר' חמא הכל טורים (כללו שטען התכני וריש בן מסא ע"ש י"ש ע"כ) בבא
על הנורה שטשלם קם ומזה יגא בכוורתו שלא זהה חזעה להבבלי ברייתא
ודריש בן מסא. — קרוישן פ"א הל' א' שכונות פ"ז הל' א' המתעם בית
שפא אומרים טעה ובית הלל אוטמן שתי מעין, ובבבלי פשוט בכל מקום
הטעמה שני כקי ולא לישתטט בשום רוכטה להבבאי מחלוקת ב"ש וביה
בזה. — דמאי פ"ז כה עד' תען ישראל ונרי שקנו שדה בסוריה והר הוּא
כמבל וכטערש טעוביין זה בוה רכרי רבי, וכן הוא תספחה תורמות ס"ב.
ובבבלי נימין פ"ז תען ישראל וגבי שלקו שדה בשותפות רכרי והשיט טוק
לה שם בסוריה.

ולחפץ מցינו בריותות ידועות לבבלי ולא לירושלמי. בבל מיל' ביא ע"ב
תנא הדרחח טברך לפניה והוחתום טברך לאחוריה. ובירושלמי בריות פ"ז ר' אס' סוף ע"א
ר' יוזראם בעי אילין שלשה קידוזות מה את עבר לדון בשלשה שאכלו אחת או בשלשה
שאכלו זה בפני עצמו זהה בפני עצמו זהה בפני עצמו אין תעכידין בשלשה
שאכלו אחת וראשתן טברך, ובבבלי לא שפט לה עיש. וגם כמ"א מצינו שלא
זו דעותם ברייתות לירושלמי והובאו בבבלי. דושלמי סוכה פ"ה סוף הל'
ב' מה ב"ד נולות מאה ועשרים למ' או ב"ד ב"ל אחד ואחד מאות ועשרים לת'ת
ולא איסחטא, ובבבלי סוכה נ"ב ע"ב אדריא ת"ש ובידיהם כדי שמן שמן של
שלשים שלשים לת' שמן כולם טאה ועשורים למ'. — גם ברימות אשר
نمגאו בתספחה שכידעת לא הובאו לשפטים בירושלמי (זה נ"ב משפטת הבבלי)
דמאי ס"ב ריש הל' א' אמר ר' לעזר לא שנ אללא הלוקה מן הנר אבל הלוקה
טישראל רמאי ר' יוזק אמר לא שנייא היא הלוקה היא הלוקה מן הנר
דמאי.... התיב ר' הושעה והוא מתניתא טסייעא לר' יוזק רתני אמר ר' יוזק
לא הוכח ריטוני בין הצעיר גבע אלא שמן מתעשרהן ודאי בבל טיקות מה נ'
קייטין אם בלוקה טישראל בהוא רתנן ודאי אללא כי ק' קיטין בלוקה מן
הני היא שאר כל הדבאים דמאי אמר ר' שטואל כד רב יצחק בודאי אכן
קייטין ובלקה טישראל אכן קיטין וחסר שhort אגרוניותם נרול וכו' ובתוספה
דכלים מ"ב פ"ז אדריא כסדרה לא הוכח ראטני בין הצעיר גבע של בית

(צ'ל בין וכן הובא בר"ש ובראיש כלם פ"ז מ"ה ע"ש) הכתובים אלו שמת העדרן בכל מוקם. — שביעית פ"ז הל' ו' (לט ע"ד) מוש לכתבן לאשה על נכסיו בעלה. וכטיקומו בתוספתא שם (פ"ח) איתא ר' חונכית אמר כתובן לאשה על נכסיו בעלה.

نم זאת יש לדעת שלפעמים הובא בכבלי ביריה נס' מה שטרץ' ומישר אורה הדירושלי ונשנית בעייתה בגנין אחר, ולפעמים הובא בירושלמי היריתא נס' התיוון והתקון של בבל. ירושלמי דריש כתובות בר' קפרא אמר טפני שכיב נס' ריבת והלא אין כתיב ריבת אלא חמיש' ובשיש בלבד בחמש' בעשות וכדינס בישיש' באדם וזה אמר ר' יוסט מעטם דבר קפרא ריביע אוור חמיש' חמיש' אוור שיש. ובכלי כתובות ה' ע"א איתא תיש' דתני בר' קפרא בתולה נשאת בריביעי ונבעלת בחמש' הואיל ואמרה בו ריבת לגיט אלטנה נשאת חמיש' ונבעלת בשיש' וכו' הרי שתביא הכבלי לשון היריתא כמו שטרץ' אותה הירושלמי. — ירושלמי ריש סגדון דבר אוצר בשנים הכתוב מדבר. . . ר' אפסו בע' ורבבי דיני טבנות בחמשה ושינמר בכביג' (אלל ב'נ') אשכח תען ר' חזקה הואיל ואמרת תורה הרוג על פ' טבבים הרוג על פ' עדים מה עדים שניים אף טבבים שניים אין בית דין שקל מספין עליהם עד אשר הרי ה'. ובכלי שם י' ע"ב הובא בחלטלת חד דיני טבנות בשלשה ר' אוצר בחמשה כדי שנגיד הדין בשלשה, והוא עיס' מה שעולה טקנית ר' אבבו ומואקומה דר' חזקה. — ולפעמים מביא הירושלמי היריתא נס' מה שטרץ' אותה הכבלי. בבל' ביט' כד ע"ב תען חנא קמה דר' אלעוז ואם בהמה וסודה בערך מה בהמה טמאה טויהה שחלהלה וכולא לשיטים וטוענן בה אף כל שתחלה הקדש וכולא לשיטים מועלן בה אשר לה ר' אלעוז לתאנא בשלמא כולה לשיטים וכו' דילמא לענן וחוטש קאמטה ע"ב ובירושלמי מעשר שני פג' הל' י' (נד ע"א) אמר ר' לער ותני כן אם בכחמה טמאה וסודה בערך מה בתמה טמאה טויהה שהיא תחילת הקדש טסף חוטש אף כל שהוא תחילת הקדש טסף חוטש. והוא עס' מה שטרץ' ומקמן הכבלי. — ויזהר מזה מצינו שהירושלמי אוצר בסדרוש שך' ביריתא נשנת בכבלי. ע"י סוכה פג' הל' י' אלא מן הרוא ואמר ר' אילא ותני תמן קר היה הטנג בירושלים ארם הוילך לבית הבנחת ווללבו בידו קרו את שטע ומתפלל ווללבו בידו נכם לבך את התולה ווללבו בידו. והיריתא אמר איתא בבל' סוכה פ"א תניא ר' אלעוז בר' צדוק אמר קר היה מתן של אגשי ירושלים ארם יוצאו מטבחו ווללבו בידו חולך לבית הבנחת לו לט בידו וכן איתא שם בתוספתא פ'ב.

نم על זה יש להזכיר שלפעמים היריתאות רתלמוד בבל' הובאו בירושלמי כל מסורא ראמורה, וכן טאמרים ותוספתא כאם בירושלמי על שם אמוראי. בבל' ברכות ג' ע"ב תען רבן נחלה לחשות מרין עליין ובירושלמי שם חד ריב' ע"ב רב' חייא כד אשי בשם ר' בר' אם היה תנחים לחשות מביבין, — בבל' מסותמ' קה ע"א אהזבה בבוד' ים ובביד ללחה בבוד' ים

קודם ואם אין לו אלא כום אחד אומר עליו קידוש היום מפני שקידוש היום
קדום לבבון יומם, והוא מן החופשא ברכות פ"ג. ובירושלמי סוף פ"ז דברות
איתא אמר ר' תניחס בר' יודן לבבון היום קורם לבבון לילה קדושת הלילה
קדושת לקדושת היום. — בבלי 'ב'ט' ק' א' ע"א אלא הא דתניא ר' יהודה
אומר מקבל שדה אכתיו מנצח נכרי מעשר ונוחן לו. ובירושלמי דמאי
פ"ז איתא במשנה ר' יהודה אומר אף מקבל שדה אכתיו מן הגוי מעשר
ונוחן לו ובנמי שם סוף הל' ב' א"ר יוחנן מן המתקין. ובירושלמי מוסוף
שם מתן שאת אומר לו כן אף הוא רוחק עצמו פורה אותה. ועיי' בבלי שם
מאי טעמא קנסתו רבנן א"ד יוחנן בר' שיזהא. ברה בירדו והוא בעין דברי ר'
יוחנן בירושלמי עיי' רישי שם, הרי דעתה המתואר של ר' יוחנן בירושלמי תני
ליה היבלו בשם ר' יוחנן וקצת המתואר תני לה בבל' בריתו "חتنיא". —
וכן הוא לפעמים טימרא דאטורה בירושלמי מה שהוא בריתא דחויפתא.
תרומות פ"ד הל' ג' בינוי אחד מחמשים א"ד לוי כתיב ומתחזית בני ישראל
תקח אחד אחד מן החמשים כל שאחתו אוthon מטבח אחד הרי הוא כוה מה זה אחד
מחמשים אף מה שאחתו אוthon מטבח אחד הרי הוא כוה וכור זרעה אחד משש
רכחיב וששיהם האיפה מהומר השוערים (וחובא חור בתוכות צ"ט ע"ב ד"ה פחת
ועיי רישי חולין קל"ז ע"ב ד"ה דאוריתא בס'). ובתוספתא שם פ"ה איתא אמר ר'
יזמי מני להרומה שהיא אחד מחמשים שנא' ומתחזית בני ישראל תקה אחד את
מן החמשים אף מה שאחתו לך מטבח אחד הרי הוא כו מה זו אחד מחמשים אף
זו אחד מחמשים מני שאמ' תרם ועלה בינוו אחד מחמשים שחזרתו הרומה שנא'
וاثת תרומה אשר תרמו ששית האיפה מהומר החיטים וששיהם האפה מהomer
הشعורים. — ועיי' ירושלמי דמאי פ"ז משנה המוטין את חבירו שייאל אצלו
והוא אינו מאמין על המעשרה אומר מערב שבת מה שני עתיד להפריש
לטהור הרי הוא מעשר וכו'. ובנמי הל' א' תני ר' יהודה אוסר מה טעם אדר
יורה ויש אדם מתנה על דבר שניינו ברשותו. ובתוספתא שם פ"ד כל זה
מדברי ר' יהודה עצמו דהיינו איתא שם אמר ר' יהודה היאך זה מעשר דבר
שאל בא לחקין ידע.

ולבד הפסיקות אלה נער על אופן סדרו החופשא ואיך הטענו אשיותה
ואיך נשלהמה כאשר היא לפנינו. כבר הואנו לדבר שר' חייא ור' אושעיא
נקבו בשם מחברי החופשא. ועיי' דרכי המשנה פ"ה בconomics המאמר בבבלי
מנדרין פ"ז סתם Tosfeta ר' נחמיה ואליא דרי עקיבא שר' עני יסוד
תוספתא ור' נחמיה התחיל לסדר אותה על פיו. — והנה כמה שנאמר ר'
חייא ור' אושעיא וחבירו החופשא נראה שאין הכרה שהבירו אותה בגיןה
אתה אלא שר' חייא אסף הכרויות לחבירו אחד ואחריו בא ר' אושעיא ואסף
בריתאות אחרות עד שע"י שניהם נשלהמה החופשא. וממה שנראה ר' אושעיא
אב המשנה וכמו שזכרנו לעיל נראה שהוא חיבר החלק הנורול מהתוספתא. —
נム נראה שר' חייא לא אסף מתחילה ההלכות וכור' לעשרות אותן טפילה
לחמשנה וכאשר הוא עניין החופשא עיי' בספרינו שם אבל היתה עצתו בראשונה
לחקן משנת רבינו ולזהגין לפעמים הלכות אחרות במקום הלכות המשנה של

רבי וכמו שזכרנו לעיל במשנה בר קפרא. וזראות לה טמה ואויהה בירושלמי בקצת טקומות אן תנין. ... תני ר' הואי. ע"י שבת פ"א נ' עלא אן תנין סטוק לטענה תנין ר' חייא סטוק לחשיכת. — עז' פ"א הל' ה אן תנין חריגול לבן תנין ר' חייא חריגול סטוק. ועי' דיש ברכות אן תנין משעה שהרבנן ננמנין לכול בתרומתן תנין ר' חייא משעה שודך בני אווש נכמן לאככל פיתון בלילה שבת, וצמ' א"א לפרש הר' תנין ר' חייא ב"א משנה ר' חייא במשנתו ולא בתוספתה וכמו שזכירנו בפירושנו שם. — ר' חייא עב במשך הימים עצמו וראה לטפח הבריות על המשנה (ולא להצעין במקום הלכות המשנה) ולהבר התוספתה. ר' אוושעיא וויסוף על התוספתה, אבל טעה דר' אוושעיא הוא לא לבד והוספה והורי ר' אוושעיא אפק נ' ב' ברכיות המגןנות לכריות דר' חייא. ע"י ר' מאיר פ"ז הל' ג' (כח ע"ג) טבה לאחר אין בטיערות חד ולקחה טבנו תנין ר' חייא אין לו בטיערות חגי ר' הוושעיא יש לו בטיערות. ובתוספתה שלפעניטו פ"ז איתא טבה לאחר אעט שחר ולקח טבנו. אין לו בטיערות כלום ועי' נבל' ב' ס"ע וזה בתוספתה דר' חייא). הרי לך שתתבררי התוספתה בעגנון, ר' חייא ר' אוושעיא, מחלקין כבר בענין הבריות. זה תורה שרי חייא חיבר התוספתה בפני עצמה וכן ר' אוושעיא וכמו שזכירנו. והבאם אחרידם קיכזו וב' התוספות לאחת ובמקום שנהלקה התוספתה דר' חייא עם התוספתה. דר' אוושעיא חזרו בתוספתה של ר' חייא כאשר מורה התוספתה ודדמי' פ"ז טבה לאחר ובו אשר זכרנו.

עוד נראה שטלבר התוספתה דר' חייא ודר' אוושעיא הייתה עוד לבני הכל התוספתה איש היבורו תלמידי רב כי מציט לפעמים רב מכר בברייתא. ויל בעל העורך ערך רב א' רב חנא הוא וסליגן טורש ד' הא נאן צביל דרישנא דיקט טסומא דרבאותה מזגנו ר' אבא בנו' מקומות חד בפרק שלשה שאבלו ברכות בנדריא (ט"ט ע"א) ר' אבא אמר צ"ק ישאמור והודאה תחוללה סופו. ואיך בפרק האישה. שנפללו לה נבטים (פ"א ע"א) ר' אבא אמר שאלתי את טומבים וכשבנת בפרק ר' אליעזר אומר אם לא הביא (קל"ה ע"ב) ר' אבא (לפעניט הנגידתמא ועייש) אמר המכילה ואחוב יללה ע"כ. — גם הירושלמי תורה שנתחבירו בכלל ברכיות כל' נאספו אל התוספתה. ע"י בדק רשות טג' שהבאת לעיל אמר ר' אילא וחני חמן כשם ר' חזדא ולא דעתך אם כן שטועה אם מן מהגוזא. — ובמה שזכירנו עד הגה יומח לנו כבר קצת כמה שנמצאו שניים בבריותה בין הירושלמי והבבלי. בס' יוק מה דאיתא בכלל ברכות נ' התז מחלים להחותה מביבין עלידים וכירושלמי ברכות הוא טיטרא דר' חייא בר איש בשם רב עיר לעל', רכامت בעל התאזר הוא רב ובמו שהוא בירושלמי אלא ובבבלי קבעו אותו בבריתא וכחך דברכות וכחותות ושנתה שהביא. בעל עירון.

ומלבד ר' חייא ודר' אוושעיא נראה שהוא עד הכתם ידועים אשר היבורו התוספות על דורך ר' חייא ודר' אוושעיא ומהם הם יושבים ועוד בר דליה. ונגה

בכל ביט' ע"א ארתה ר' ר' בשם אבא כהן בר דרא (ע"י סדר ערך בר דליה), ועי' כלאים פ"א כי ע"א עופ' לא תניתה אמר ר' יהונן אמריתה בן דר' דליה (וכיו"שישלט ב'ק סוף פ"ה אותה נבעות בן דר' לוי) חרגנו על השפטוני חרגנו עם הטעון אף על ש שוחטן זה לה כלאים זה כהה, (וכו"ששתה שם פ"א חרגנו טום חרגנו פסונו כלאים זה כהה והוא הר' בר' דליה אלא שיש טם כאשר יזון בכל וגיל חרגנו עם טום וחרגנו עם פסאי וכור). — תורותם פ"י מ"ז ע"ב תענ' ר' יהודא בר' פ"ז דר' דליה וב' מהדור טפל שכבשו עם ר' בר' פ"א מליח אמר. שקלם ס"ג נ' ע"ד תננה ר' יהודא בן פ"ז דר' דליה ואפר' נהנה טום, וע"י פאה ט"ג הל' פ"ג ע"ד כלאים סוף פ"ח תענ' ר' יהודן בר' פ"ז דר' דליה ולא ידען וכור).

ומցינו נ"כ יאמכו מיריות דאמוראי אל התוסתתא אבל הן טרייתות גמוריות. ע"י תורותם קרוב לסוף פ"א אמר ר' אביהו שנה ל' יונתן בן עכמא כת' כהן שהותה עומרה ערבית שנה עם חשיבה ובירה נ' ובתוכו שמן שריפה והרי זו טוססת להוציא שמן של חולין וטולקן. וזה האמර נישנה מכמוץ מלאה בטלה חוסתתא שם פ"ז: כת' כהן שהותה בדודה נ' שלא שמן שרפה בעיש' עם חשיבה והרי זו נתנת לתומך חולין כל שהוא וטולקן. (ואפ"ש דריש לומר להלך, יונתן בן עכמא הביא את הביריה לבית המדרש ולא שנה דין זה טעטמו, ע"ש בירושלמי אמר ליה ר' עזריא מה טביה אמר ליה אדם גדור היה ובקי נישנו והה). ויזהר מוה מצינו בכתה מקומות שני הלכות ע"י בספרינו שם והם נ"כ אושפי ביריות, ושונו הלמה אלה הוועדים לפעמים בבריתא דרב' על שם אריה תנא מה שלא אמר זה התנא טומלים ווזכיאו כן מטה סכרא סבה שאמר זה התנא במקומות אחד. ע"י חולין קט' אה שמע נגב וגולן ישק נכלל מליקות רבבי ר' יהודה והוא הא לאו שיעיק לעשה הוא ורשותה אמר לא חגיגול והשייב את הנגילה שמע מינה טעטמא דר' יהודה משומות רקסר' לאו גזיק לעשה רקין עלי' אמר ר' זורה לאו אסנא לטו כל מהגיאו ולא תניא כי ר' יהודה ור' אושעיא טשבשתה והוא ולא חותבו טעה כי מדרשא, וסר' רישי ריח' ור' אושעיא סדרו את הביריות ודיקוקו בברית' כל חכם לומר כמה שאמר אבל יש תנאים הרבה שמוסרים על משנות ברדי' כי הכא ממש דשמעין לרי' יהודה ובאו רשותיב סכרי טעטמא משומות לאו שיניק לעשה רקין עלי' ווועיסו לומר נגב וגולן עכ"ל. ולא יפה' עוד אם מצינו חוסתתא שנותן החטא טעם לרבי' והוא ע"ט מסקנת השים בהק' חוסתתא דטא' פ"ה שביבנו לעיל האיך זה מעשר דבר שאוט' של'.

ובן מצינו נ"כ שהשיט טסוף לפעמים פירוש על הביריה ומכלע אווז' בברית' הביריה עצמת' חיל הרשב'א (הביאו כי י"ד ס"י קמץ): טערך הגמ' נכל טוקם להוציא ביל' וחוסתתא דרך טירוש בעטמא ושונין צאייל' הדא מנוק' וחוסתתא עכ"ל. ובזה יונה לנו נ"כ לפעמים בטה' שמצינו הפרש בבריתא בגין הבעל' והירושלמי. ע"י טנחות נ"א. ע"ב במשנה והוא שעיה נ"כ באיה שעינן שקלם פ"ח פ"ז לא מיט' כהן אווז' החטוי משל ט' היהת קרי'ה ר' שטען

אומר טשל ציבור ר' יהודה אומר טשל ירושן ובנט תר ב'ג שמת ולא טיט בן אחר תחחו מניין שתהוא טנחו קירבה טשל ירושן תל והבקע הטעיה תחחו מבניין וכרי ר' יהודה ריש אומר חק עולם טשל עולם. ובירושלמי שקלט פ"ז הל' ז (נ' עד) מניין להבן נדול שמת ולא טינו סון אחר תחחו תחוא מכתחו קירבה טשל ירושן ח'ל מבניין עישה וכרי ריש אומר אימת כאה אלא טשל ציבור שנאסר חק עולם כתני שהבריות שלו עב. ובחשוף ראשונה נראה שהבריות שאביבלי משוננה טשל הירושלמי. אבל באחת אותו כן לפ"ז הכלל זה שהגיה לנו ורשכיא, והבריות בעירה לא נשנית כיא ביה הלשון: ריש אומר אימת כאה אלא טשל ציבור שעאי חק עולם. והבבלי הוסיף הירושלמי טשל עולם והירושלמי הוסיף הירושלמי מס' שהבריות שלו. ריש ליתן טעם לשמה כמה שלא פרש הירושלמי טשל עולם. שמי הירושלמי אמר מכל מקום כל עגא ולא אמר כל עלמא וכמו שהערנו לעיל פ"ג הלק לשונות הירושלמי, ולא שיטש כלל בנהנתה,,עלמא" לקיבון אניות או ציבור, אך לא עלה על דעת הירושלמי לפרש הביריא כמו שפי הביבלי טשל עולם.

והנה טמה שזכרנו עד הנה יונטו לנו השתיים שכון הירושלמי והבבלי ובין הירושלמי והירושטמא וכבר. ונשאר עוד לבאר מה שבסאים מאמורים בכבלי כל' ביריא וכירושלמי הם מיטחות דאמוראי. הנה המאמורים אמרו הוכאו מא' לכל' הו מזורק מכל' אל כל' ונשבת לטעמים שם האמור והזוקן ואותם בני בבל לסייעתא. והבבלי עצמו הוא עד בותה. עיי' ירושלמי ברכות סוף פ"ז ר' מא בירה דיד חייא בר אבא אכל מחרך עומד ומברך אבל עומד ישוב. ובבבלי אבל ישוב טסב וטפין, והובא בכבלי ביריות ניא עב בשינוי קצת וכזהה לאמר ר' אבוחו ואמרי לה במתניתה תנא זורה. הרי לשי' שהה מאמר הובא מא' לבבל נסתפקנו בו בני כל' אם הוא טטרוא דאמוראי או ביריא. וכן איתא בכבלי שם ניש' עב' הדאמר ר' אבוחו ואמרי לה במתניתה תנא מאימר' מברכין על גשטים מושגיא חתן לჭירת כללה עב'. הנה ר' אבוחו הווא אמורא דאי' וכו' טש' המאמר זה לבבל ולך הויה כוה מקום טסק. (ובבבלי תעניות ע' עב' איתא לכדר אמר ר' אבוחו וליתא שם ואמרי לה במתניתה תנא, ויש להקש מהה על סדרו הטסיבות דהילמוד בכבלי ושלוא ניסחו בעת זאת ואין פה הדברים להאריך). וכן בכבלי כתובות ח' ע"ב אמר עולא ואמרי לה במתניתה תנא י' בסוטה תיינו חכמים בבני האבל וכו' וועלוא הווא ניב' אמורא ירושלמי (עי' ס"ד). — ודוב המאמורים הבאים כל' אמר אמורא פלוני ואמרי לה במתניתה תנא הנגעאים בכבלי נאמין בטקסם שהאטמא פלוני והוא אמורא ירושלמי. גם בטקסם ישותאדר הווא בכבלי יש לטקסו טעם. עיי' חולין עד ע"ז דאמר ר' יהודה בשם רב אמרי לה במתניתה תנא וכו' יסות מן הហמה מקצת במתניתה טטהטה וכו'. חזת המתניתה היא ביריא דתיכ' ס' שטני רשותה ע' ע"ש, ורב סידד התיכ' כדוע, لكن באתה בותה הספק אם אמר לה רב בשם עצמו או הווא טאמר דספרא.

זהיאו עד להעיר כי לא כל מאמר הבא בירושלמי בשם אמורא הווא טטרוא דאמוראי, ולטעמים טוכה. מחותו שהוא ביריא והירושלמי קצר כהן.

עי' קידושין פ"א הל' ה (ט' עג) חוץ להזות קוניים בקצתה מהו קצתה בשעה שהה ארם פור שדה אהוחתו זו קרכוב מכיאן תביה וטמלו אthon קלחת וגוניות ושוברין לפני התינוקות והתינוקות מלקטן ואוטרי נקצין פלוני אהוחתו ובשעה שהה טהורה לו זו עוזנןך ואוטרי וזה פלוני אהוחתו אמר ר' יוסה כי ר' בן אף כי שהוא גושא אשא אשאiana הגנתה זו קרכוב מכיאן תביה וטמלו אthon קלחות וגוניות ושוברין לפני התינוקות והתינוקות מלקטן ואוטרי נקצין פלוני מטהשחתו ובשעה שהה מרשה זו עוזנןך ואוטרי וזה פלוני לטשחתו. ובכל סוף ט' האשא שנטאיטלה אותה תנן רבנן ביצה ר' קצתה אשר מן האחין נשא אשא אשאiana הגנתה לו בגין בני משחה ומכיאן תביה מלאה פדרות ושוברין אותה באטצע רחבה ואוטרים אהוי בית ישראל שטנו אהינו פלוני נשא אשא אשאiana הגנתה לו ומתראים אלו שמא יערב עזע ביצעו באו וקחו לך ווגט לא להזות שלא עזע בירענו ע"ג וזה טיטרא ר' יוסה כי ר' בן בירושלמי, אך באחת נס ר' יוסה לא היה מעצמו זה המאמר אף כי שהוא גושא אשא אשאiana הגנתה וכוי כי הוא ספר מאשור היה ביטים קרטונים ומי הודיעו אותו לר' יוסי אם לא שטצעו אותה בריהה וכאשד הוא בגבלי (אפשר שצליל בירושלמי התי ר' יוסי כי ר' בן בט' אמר ר' יוסי כי ר' בן), והבריתא זאת באה בהרבה וכישיעו קצתה לבכל.

הוולה מה שוברין: במקום שכא אותו המאמר בירושלמי ובככל כל ברייתא (בככל כל הגנו רבנן או תני ובירושלמי תני) הוא ברייתא גנזה ואף שיש בו לפעמים פרודה בין הירושלמי ובככל, ומה שנאמר בירושלמי בשם אמרה ובככל כל ברייתא הוא בעצמותו טיטרת אמרה ולא ברייתא. וכן יש לדין על מה שכא בירושלמי כל טיטרת אמרה ונשנה בתוספתא. ריש ברייתא בככל הפטוקנות ע"ש תירוזו של הירושלמי והן טיערות בעצמן שכאנו במנן מואדר ט"א לבכל. והשינויים בין ירושלמי ובככל ברייתא נלודו לפעמים טמה שהבריתאות נשנו במנן אחר בתוספתא ר' חייא ובמנן אחר בתוספתא דר' אושעיא או בתוספתא דבר רליה או ע"ש שדי ולכוט. —

וזע דלפעמים נראה לעיניכם שעיקר הבריתאות הוא כמו ששנונה בירושלמי והשינוי בככל הוא בטעות ואשדר שנעל ע"י אותה שונה הלבנה שלא בדוק. ע"י בכלי קידושין כ"ב ע"א חד אם אמר יאמיר עד שיאמר וישנה אמר בתחולת שיש ולא אמר בסוף שיש והוא אמר בתחולת שיש איינו נרעץ שנאמר לא אזא חפסי עד שיאמר בשעת יצאה אמר בפרק שיש ולא אמר בתחולת שיש איינו נרעץ שנאמר אם אמר יאמיר העבר עד שיאמר כישואה עבד. והשים נתקשה הרבה בזה ונרחק לאוקטני בתחלת מזמתה אחרינה בסוף פרושה אהורה ע"ש. אבל בירושלמי שם פ"א ניט עד אותה מזלה: ואם אתה יאמר העבר שמי אמרות אתה בסוף שיש ואחת בתחילת שבע אתה בסוף שיש עד שאתה בעבודתו ואחת בתחילת שכע לא אזא חפסי. (ועי' ספ"י ט' ראה פסקא קכ"א ושם בגין הגבלי אך במקום בתחילת שיש אתה שם בתקון שיש. וכטכילהה ט' טשפותים איתא סהם ואם אמר יאמיר העבר עד שיאמר וישנה). וכן באיה ברייתות שהבאנן לעיל שיש בון שניי בגין הגבלי והירושלמי נראה שדרין עם הירושלמי. —

אבל בו יש גירעון להבריהה דוירושלמי שני הירושלמי הוא בכתה מקומות
שלא כديוק והירושלמי משנה לשון הברייתה או מקרו המאמר של הבריהה.
בענין שני הלשן: עיי' חוספה ברכות פ"ג אמרו עלייו על ר' חנינא בן דוסא
שהיה עומד ומחפלל נשבו ערוד וכו' וכן שם עוד איה פעמים ערוד וכו'
הוא בכלל שם ל"ג, ובירושלמי ברכות ט' ע"א אמרין עליו על ר' חנינא וכו'
נשבו חביבר וכון תמיד שם. — חוספה ברכות פ"ג סופת (צ"ל סוף)
חאים ומשמר שדרשו מפני עניים וכו' וכן הובא בכלל פסחים ו' ע"ב ובירושלמי
ריש דמאי נסחיף החאים וכו'. — חוספה חרמות פ"א ואם היה בור קטן
ואתדים משחטשין בו חרמותה תרומה. ובירושלמי שם פ"ג הל' ר' (טיב ע"א)
או שהיו (הבעלהן) אחרים משכשכנים בהן. — חוספה שם פ"ג אמרו לו
אינו דומה עניים ליזחם עניים וכו' ובירושלמי שם ט"ב ע"ב עניים דירות. —
וכן משנה הירושלמי במקומות אחרים ליה התוספה ל' השנוו ל' ולרוב ל'
ארמית. ומיצינו שימושה ברייתות שלות ל' ארמית התוספה ברכות פ"ז
(והובא בכלל שם ס"ג ע"א) הלל הוקן אומר בעית המכונן פור בעית מפוזן
נעם. ובירושלמי סוף ברכות הלל הוקן זה אומר בשעה רטכשין בדור וכשהע
דמבדין ננש (ואפשר שהלל אמר כל' ארמית וכמו שמצינו אבות פ"א הוא
זהה) אומר גנד שמא אבד שמה וכו' וכמה מאמרי ישנים נאמרו בעיירן כל'
ארמית וככה דעתיות ט"ח מס' העיד (ר') יוסי בן זעיר איש צירהה על אל
קמציא דכן וכו' וכבר הענו ע"ז בט"א). — בכלל ברכות כ"ה ע"א תיר
שמעון הפקולי הסדרוי י"ח ברכות לפני ר'ג וכו' עמד שמואל הקטן ותקנת
לשנה אחרת שכחה והשקב. שהם ושלש שעות ובירושלמי פ"ה ט' ע"ג
שיטאול הקטן עבר קומי תיבות ואישר מנכע ודין בסופה שר' משקרף
עליהו.

ולפעמים מקרו הירושלמי המאמר של הבריהה ומביא רק עיקר העניין.
תוספה רמאי ס"ג חכר שהיה יושב במשתו של עם הארץ וכஸחו של
עם הארץ אף רואן אותו נטול ואוכל מד נטול ושוחה ציד אין לו חוקה
למעשרות שמא עישר בלבו. ובירושלמי שם פ"ב הל' ב' (כ"ב ע"ד) הובא
בקיצור ראו אותו מיסבנה חוקה אני אומר על התאנין שבכלנו הוא מסכ. —
בכל ב"ט י' ע"א איתכיה ר' בא ל' נהמן מציאות פועל לעצמו בטה רכבים
אמורים בזאת שאמր לו בעל הבית נכס עמי היום עדור עמי היום אבל אמר
לו עשה עמי סלאכה היום מציאתו בעל הבית ובירושלמי פאה פ"ד הל' ו'
(ט"ח ע"ב) הובא הרק ברייהה בקיצור חני השוכר את הפועל לעשות עמו בכל
מלאכה מציאה של בעל הבית. — וכן נמציא במקומות הרבה שהירושלמי
מכאן בלבד חוכן הבריהה.

הירושלמי משפט נ' כ' לפעמים שמות התאמים מן הבריהה. חרמות פ"ג
ט' ב' סוף ע"א מאיימי חרוטין את הוויתם איתת. חנאי תנין משיחתנו ואיתת חני
תני טשיטענו, ונחותפה תא שם פ"ב מאיימי חרוטין את הוויתם משיחתנו ור'
שמעון אומר משיחתנו. — פסחים פ"ט הל' נ' איתת חני תנין על השני והוא
ענוש ברת על. הרראשון איינו ענוש נרת איתת חני תנין על הרראשון הוא ענוש

טרת וועל השיעי אינו עניש כרת ואות תנוי תנוי בן על הראשה בן על החשטי
עניש כרת. ובהוסטהא שם פה והובא נכל' שם צ"ג מפהה הילך ב' חטא בשם,
דבי ר' טנן ר' חנניה בן עקיבא. — שם ה' ר' את תנוי תנוי קפ' כל' אוית
תנוי תנוי קפ' אסכמה מאן דאמיר קפ' כל' ואית המיטים ואית המיטות ואית
המיטות מאן דאמיר קפ' אסכמה בתהס ספס את ספי. — חיל המכילהא פ' בא
אשד בקפ' מגד הכתוב שעוקה חוצף גזר (הריא הגיה וחוק עוקה) ושהוט
בחולכה אין קפ' אלא אסכמה שנאמר בתהס ספס את ספי וכחיב' וונענו אמת
הפסים ודבי ר' ישמעאל ר' עקיבא אומר אין קפ' אלא בלי שנאמר והפסים
וומיטות. — סוכה סוף פה ובצעירות אמר הילך מהן הילך חמץ אוית תנוי
תנוי הילך חמץ הילך חמץ, ובכל' שם נז' איתא חמץ הוא דתני הילך חמץ
הילך חמץ אבא שאול אמר הילך חמץ הילך חמץ. — פבל זה עראה
שללא ישנו לפעמים בא"י הבריותות בזיק נסוד. יותר מזה מצינו שהירושלמי
אומר בטהורו רינשניטה איה בריתאות ומעלתה טבון, שבעות פיזו הל' (לייעיב) זה אומר
אוור נודול זה אוור קטן תנוי ר' חייא ולא דעתן טה תנוי. וכבר הבנו ליעיל
דא דפאה פג' וכלאים סוף פה תנוי ר' יוחנן בר פד' דבר דלהה ולא ידען
טה תנוי.

טלכדר הטעטהא אשד טמנה לךו דוב הבריותות הובאו בירושלמי
המכילהא, הספרא, הספרוי.

המכילהא וחכאה בדרכה טקומות וככל' תנוי ר' ישמעאל ולא כל' תנוי
דבי ר' ישמעאל. ומה שמנתק לפעמים במסרים מן הירושלמי תנוי דבי ר' בפי
ישמעאל הוּא ע"ז, ועיי' לקמן סיד ערך ר' ישמעאל.

הספרא הובא לפעמים בירושלמי אבל לא נזכר בשום מסkom שם מתחברו,
ולא שם „ספרא“ או „תורת נתינס“. ולפעמים הובא הספרא בכני יותר נבונה
מאשדר בכבלי. חיל תיב' פ' וקרא פרשה ט' (ר' בורא ור' ברכו) טיל המזוזה
כלב יהא חייב תלמוד לשמר בשרותים ולא כלב מיל שאין מוציא את הנדר
כלב תלמוד לשמר לכל איש יכטה. ובכלל שבאותה בו' אויתא נהיל': בשרותים
ולא כלב נדר כלבו מין תיל לכל איש יכטה האדרם בשבעה, והשים נתקשה
ורבנה בזה עיש'. ולפי לשון התיב לא קשה טרי' כנשדר מבעאר להטעין,
בירושלמי תרומות פיג' הל' ז' (מ"ב ע"ב) נוד' פה ה' א' הובא ממהל
בשרותים לא כלב יכול שאין מוציא את הנדר כלב תלמוד לשמר לנכנא.
וזהו כל' התיב אלא שתירושלמי קיצר בזה חדפו. — וכן עראה שתבריותות
של הספרא לא זו עיקרות בעי' חכמי א' הבריותות והטעטהא המכילהא
ובדרומיה מהן דחרותות ננד' נופה שהבאנן. ולאחר המאמר בששרותים ולא כלב
ובי' אויתא שם ושבואר אמר הנדר כלבו איינו חייב עד שוציא בששתהו והתי'
כל' נדר' לב זה הנדר' כלב' אתה אומר וזה הנדר' כלב או איין אלא המתיאה
בשרותיו כישהוא אומר מוציא ששתהך תשמד הרי מושג' בששתהו אמר הד אמת
אני מקיים כל' נדר' לב זה הנדר' כלב' ערכ', והטמא' אה עראה שהוא מן
המכילהא רדא קאי אקי' רסוד שמות (אף שאינו מכילהא שלפעו), והשם
שבוק מלאקסו טהור בריתאות ותיב' שהביא קודם לנו' יכול שאין מושא' את

הנומר בלב חיל לבטה ומקשה מן המכילה. — ועי' סאה ס"ד ריש הל' א' אית דכען משמעינא מן הרא תיעוב הנח לפערום הבואה בקשה תלון בעטדי חמירים נמנכירות והוא מן הספרוא ס' קורושים פרשה נ' וכן כל' אית דכען משמעינא ולא כל' אית תנ"י וכו'.

הספרוי והוכא ברושלמי ולא נבר נ"ב בשות מקום לא שם מחהה ולא שם הספרי, וקצת טקומות טוירות שלא היה נ"ב עיקר בעי' חכמי א' בחותמתה והמכילה.

עד יש להזכיר ביריתא אותה והוא ביריתא דרכ' מוזה רבבי ישמעאל. ירושלמי מרמו לפעמים אכזריתא שאה אבל מכיא איזה מלה כל' אמר מטהה שהיא ביריתא דר' ישמעאל. עי' סאה ס'א הל' טז ע"ג דר' ישמעאל דרש כל' שהוא בכלל ויצא לדין בדבר חדש נערך מן הכלול והוא בחדוש. וביריתא דר' ישמעאל וגסורתה הפסיאה אותה כההיל: כל' דרש שהזה בכלל ויצא לדין בדבר חדש א' אתה יכול להחוינו לבלו ע"ד שיחזרנו החתום לבכל נסודש, וכן הוכא בוה הסגן ואך בשינוי מעט בכלל י' בכותה ע"א וכחט בטט ע"א. — עד יש להזכיר שבטי העולה מתלמוד בכלל אין ט' שיחולק על י' ג' מדרות אלה (אללא בטקום כלל סרט וככל הבאים רע' ובאי' ומעיות ודברי ועי' בדורבי המשנה פ"א צד 19) עד שהשיבו קצת טפחים שהן פקובלה למשה מסיני, ומהורושלמי שאה שם עולגה והתקבטים פליינ' על המהה, "כל' דבר שהוא בכלל ויצא לדין בדבר חדש וכו'". חיל הירושלמי: על דעתה דרבנן דאיין אמרין הרי הווא בכלל והרי הוא בחדוש וכוי לאיזה דבר נאמר סאה בכורם וכו': — ועי' חרומות ס'א מצ' עד' זעללה על השם למאר דר' אלעדור חולק על המהה דר' ישמעאל, "כל' וופט וככל אי' אתה אין בעין הרטט". וובי איזה שם מה ר' ליעיר כר' ישמעאל דר' ישמעאל זו אמר בلال וופט (ציל סרט וככל) הכל בכלל ווינה מדבי ישמעאל ר' אמר אפלל בلال וופט והו כבל בבל.

ומזכיר עוד טוירות איזות בירושלמי וכואו נ"ב בכבלי אלא שבירושלמי היל' לפעמים משונה מאשד הוא בכבלי. ירושלמי יכתח ס'ב ריש הל' א' מטעוט אשר טיעוט לריבת. — שבכוות פה הל' ב' ר' מאיד דריש גוניה שוה טפקום שבאותה ורבנן ודשי גוניה שוה כאמור בת. וכן שבכוות לא' וכן בורות טקומה נסכח את המהה כל' دون טינה ומינה دون טינה ואוקי בתהה. והירושלמי נתן ~~ונככללים~~ להלכה. חרומות פג' הל' א' רב' וחכדיו (צ'יל וחכדיו ע"ש) הלכה טרבי, ר' יוסי וחכדיו (וחכדו) הלכה כר' יוסי מהכדיו (חכדיו), ר' מאיד ור' שטען הלכה כר' שטען, ר' שטען ר' יהודה הלכה כר' יהודה ואין צרך לומר ר' מאיד דר' יהודה שהלהבה כר' יהודה, ועי' שם ובכלי עיזובין טז. — מלאים סוף סיד הלכה רבבי טוי שהוא טיקל בחוצה לאין. וכן הו כבשויי מעט בכלי ברכות לו ע"א וכמ"א.

דרך ליטור תلمוד ירושלמי ודרך ליטור תלמוד בבלאי

כל הונה נם כמעט עיון בשני התלמידים ישפטן בכל שיש הפרש גדוֹל ביןיהם אף שסודותם אחת, לרשות הטשנה והבריתא ולהרהור החורה שבבעל סה. וההפרש זה יתואר לרוב באמרים הבבלי מאריך והירושלמי מצר, הבבלי אוחק לעלות הרים ולרדת בקעות בשקלא וטריא והירושלמי משים נבול לקויות והיות וטמיו הולclin לאט בדרך הגין פשוט. אבל הירך אל עטמי היירושלמי לא ימצא מרגע בו, כי נם השיס ירושלמי יגבה לפעמים עופ בקשיות וירך עד נבci הום לפרק, נם כונה לפעמים כיפה על נבי כיפה ועליה על נבי עלייה בספיקות ואבעיות. ונם הגש הצמאה לדעת לא תשיקות ברכרים הנאמרים בכל וначילה העיון והוא נכסת לבוא אל מצוא הרבר, להבין משפט כל אחד מהשנינו תלמידים ומעשהו ולהציג הפרטים אלה לעומת אלה אשר על ידם ירע הפרש נין זה ליה. — ולבוא אל תכילת החקירה הזאת.

נקדים הערה כלית בעצם וחובן התלמוד בבלאי. הבבלי סוכב בכלי על שני אבני, האוּן אחד לרשות ולברר המשנה והבריתא, והאוּן الآخر להרש הלכות אשר לא נאמנו בטשנה ובבריתא. והלכות אלה נוללו על ברכיו האמורים או שהוכין האומר טשנה ובבריתא או שהירץ כן ע"פ סברתו, והhallca שהחדרה ע"פ הסברא נתזה או ע"פizia מעשה שכא לפני האומר או ע"פ שאלת חכם אחר או שאלת בני דושינה, וכן חידשו רוכה פעמים הלכות מעצמן בעלי סכה חיזונה ואך הגין שכלי האומר הניעו ליה. — והן כבירוש המשנה והבריתא והן בהלכה המחוישת היו פעמים רבבות הדעות נגידות וכפישיש יפוץ סלע, ונחלקו האמורים בני דורות זה עם זה איך יעלה הפירוש והhalca, והקשרו זה ליה טשנה ובבריתא וכל אחד או טישב וקשיות ועומד על דבריו או יודה לדברי חברו; ואמורים אמורים אשר באו בדור אחר נם הם יצאו לרשות המשנה והקשרו עליהם טשנה ונוסף ליה חס בחנו וחקרו דברי האמורים אישר שנראו דבריizia אטורא סותרים זה ובבריתא הנראות מתגננות להם או מסאייר שנראו דבריizia אטורא סותרים זה את זה. — ועל דרך זה נתקoor על היירושלמי איך דרכו לרשות בטשנה והבריתא ואיך דרכו בהלכות האמורים ונציג לעומתו דרך הבבלי באלה האופנים, וכוה יוכן דרך הליטוד של כל תלמוד ותלמוד וכמה יברלו זה מוה. ונדר בראש אל דרך היירושלמי בענין המשנה. היירושלמי אין מפרש לפעמים הטשנה הצריכה ביאור ופירוש. ע"י משנה דספה עירובין ר' שמעון אוטר מקום שהתוירו לך חכמים מישליך נתנו לך. והירושלמי אינו מפרש בזה כלום וע"ש. בכלי. — ר' ריש ס"ר ועוד זאת הינה יתירה על יבנה שכלי עיר שהיא רואה ושומעת וכו' והבבלי נתירנו רוכה כבירוש המשמר ועוד זאת, והירושלמי שותק לנטרוי. — משנה ריש ביצה וטורים שם שחת שיחזור בדרך ייכסה שאפר נירה. מוכן הוא, והבבלי נתקשה כמאמר זה ואמר אפר נירה מאן דרכ שטה והירושלמי אין מפרש כלום. — וכן לא מפרש כלל המשנה יבמות פ"ד ח' החולץ לכמתו ונשא אותו את אחותה חולצת ולא

תהיינטן וכן המבניש את אישתו ונשא אהוי את אהותה ומvt הד' זו ספורת המלחינה וכן היכום. כחותות פ"ז מ"ד כי שהו נשיו שלוש נשים ומת כחותה של זו מהו ושל מארים ושל זו שלוש מאות ואין שם אלא מנה חולקות נשואה הד' שס מאהים של מנה נטלה חמשים וכו'. ניטן פ"ז מ"ב באשה שאבורה החקלל ל' ניטר עירקה שתי ל' וח' עדין שנים שאטירים בפניהם אמרה ושנים שאטירים בפנינו קבל וקרע. ב'ק פ"י מ"ב מפל טובנן את חזרו ונחנו לו. חמוד אחר נלו לסתם. את כסותו ונחנו לו בסות אדור דרג אל' של טפמי שדבעלט טהייאשן מון המצלן מן הנגר או מן הגיט או מן הלהטם אם נתיאשו הבעלט הד' אל' של. שנחרין פג מג אמר ר' ישעון בטהילה זו קדרין אונן אומשי שביעית טשרבו האוננס חווו לקורתו סוחרי שכיעית. וכל המשניות אלה והרותן להן צדיקות ביאור או שחן תחותם או שיש טהרה בין רישא לסתא; והכבי נהייע הרכה לפרש, וכידושלן אין זכרן שיש בתשיות אלה והרותן להן מן הקושי ואך לנטמא ניאור ופוזש (ועדי לךן).

וגם בטקום שהדושלט יוד אל ביאור המשנה מקשה לעפעמים על המשנה וסתולק ממנה נלא תירוץ. פאה פ"ז הל' ב' וקשייא על ריבית שטא בעגה וכניריש רבר שהוא טוריים ואינן אובי' אינו שכחה וקשייא על ריבית הלל בכקר וככלים רבר שאינו טוריים ואינן אטראן הווא שכחה (ועדי ביש' שם ט''), והשם אינו מפרץ כלום. — שכיחות פ"ש הל' ה (ל'ש ע"א) מה טעמא דר' ליעיר הראשון נתן טעם באחרון מה טעם ודבי יהושע האחרון נתן טעם ביאשון (וני' וריש' שם ס"ה וקשייא על רעהה דר' ליעיר אין האחרון נתן טעם ביאשון) וקשייא על דר' יהושע אין ויאשון וכובי והשיט לא משני מיד. — ועדי רטאי פ"א סוף הל' א' ר' יוסי בר' בעי ואין כל העולם יכול לפניו וירבו כל הדרמן שכבולם על ריטי אותו הטקום וזהו סטורן. — ועדי יומא פ"א לח' ע"ד רטקי יהושלט רבר ר' יהודה רטגני ראנר אף אשה אחת מתקין לו וחוייש לטיהה אטני' דיבין פ"ג' ושתקלים פ"ז נ' ואינו מפרץ כלום. (ובבבלי סוכה כד ע"א טרצין ר' יהוא בירה דר' יהושע מעלה עשו בכורה וע"י שם ניטן כ"ה ומחלך רבעה בן שמא מת לשפטא ימות). וונגה ביכוריות פ"א מ"ד מכיא וריש' קר' הדושלט והשרות לא משני מדי', וכותב וריש' וטמא לא חס לשני רלאו פרטוא הוא עכ' אבל זה אינו עולה לכל המשפטות אשר נאמר שם התקי' כל' חזון (ועדי לךן הראה כהה). —

עוד מצינו להדושלט שוגם בטקום שטפרש המשנה לא נכם לדיק ורבבת כמה שיש לדיק. סחוות ריש' פ"י מתניהו דר' יהודה דתני ערבית שבתון המשנה ולטעלן לא יטעום ארם כלום עד שתחשך כרי' שיבנס לשכת בתאות דברי ר' יהודה. ובבבלי ריש' ערבי סחוות טויק בוה ט' אריא ערבי סחוות אובי' עדכי שכחות ריש' גמי' (ועדי תוי' שם). — שם פ"ש הל' א' אכן תחין שנג או נגנס תני' ר' יהודא שנג או נאמן או היה אדור ר' יוסה מתניהו אמרה כן שאליל פטוריין מן ההברת ואלו וחיכן בכבוד ויחסם. לא טרייך כלל

האך תני שאלות היינן חולל חייב וכמו שטודיק הבעל שם צייר ע.ב. —
ושפעים שאין הוירושלמי מודיע במשנה לפי שהותה לו ני אזהר. במתוך סדר
טייד ארבעה אהון נשואן לאבעע אהוזו ומו אמ רזה הנחל שבותם לכם
את قول הרשות בדיו והבבלי מיד עיא מדריך ארבעה אהון ס"ד אלא אם כן
ארבעה מאחין, והירושלמי אוינו עופר כל על גה הדריך והוניש לכל מעין,
אבל בספקא למתניתין שם היל ז"ב אויטה ארבעה מאחין, ומזה יבהיר שיעיר
האי במשנה בדורשלי הווה ארבעה מאחין הטעורים שיבשו המשנה כרי
להשותה אל המשנה בבלית ובתבו ארבעה אהון. וכבר הערנו לעיל צ"ב עיא
על שנות הטעורים כדריך זה. — ולפעמים עופר הירושלמי על דוקן וקל,
ובבבלי אוינו מדריך בזה. ברכות צ"ב ה עיא ואומנן קורין בראש האילן או
בראש הגרבך מני (איל כינ) מתניתא הטעורים קורין בראש האילן ואומנן בראש
הגרבך. — פאה פ"ה הל' ב (ב ע"ד) זו מתניתא אין נאמנן אלא על דבר
שכן דרכ בני אדם נהוגין כן כי מתניתא אין נאמנן אלא על דבר שבמי
אדם נהוגין כך (כגאל ועייש בפוזשנו). — כתובות פ"ה הל' א' דاشה שנפלל
לה נמסט (עד שלא החארם) כי מתניתא עד שלא נחרשת. — וכבר העדנו
לעיל ייט ע"ב שקל בעין הוירושלמי לשנש המשנה על דוק זעיר, ועיי מה
שבדנו שם מחק דודית ט"ב מא זמא מ"א מ"ה מ"ה.

נム מצינו להירושלמי שאלא ברוח מלתרין המשנה בדורק ולפעמים בדורק
נדיל יותר מן הבעל. ע"י כתובות פ"א הל' ז' להמשנה והוא אויטה מכת עין
אני והוא או אומר לא כי אלא רודמת איש את רבי העס' לטימר ננטה
בחוקת בתולה ונמצאת טובת עין בחוכמה מאותים, וטמא שם הש"ס רב הונא
בשם ר' עזירא לא אמר כן אלא היא אויטה סובת עין אני כן אמרתי עפ"ז
זהו אומר לא כי אלא רודמת את לא אמרתי עפ"ז כלום. — וכן מעת
בהרבת טקמות שהירושלמי מרחק ורבה לחץ המשנה. אך יש בה בין הבעל
והירושלמי, הבעל מפרש לעפעמים בדורק רוחק מואוד וטפסק המשנה בסביבה
הריאת, ע"י סודות מה משנה בזק שבסדרין עיינה וכיש"ס שם, סוכה ע"ט
משנה מחייבת של קיים ונור וכיש"ס שם. בשת משנה הטפקיד חכית איזל
חכינו וכיש"ס שם וכן בשאר טקומות. וזה נתהה ע"י שברוב הוטים תנדרל
השקלא והדריא ואהבו האמוראים האתודונים לשבר הרים ולטצע מלעים
בקישיות טורקים (כי לא אמוראים וראשונים דבר ושפטאל ר' הונא וכו' לא
מצינו דורך זה לפרש המשנה), או לשי' שכונתם לא הווה בלבד לישב אלא
נס להזחיב הולכת וככטו שבדנו לעיל, וראו לעשות סמכון במשנה להלכה
אשר חזיתו וכען שעשו התאנאים אשר סמכו להלכותם אל התקרא והזיאו
אוו טפשומא, ונודח בעיה במקומות אחד הידיכ בזה. ועיי בבעל קידושין ל"ז
יעיא אויביא להו ר' אליעזר לקלא מליג או לחומרא מליג לחומרא פליג וכו'
או קללא מליג והק חזן מן העלה והכלאים ההליכתא נטודא לה וריש
חדש דרושאן כל מקומ שאותם ישבים משמעו ואთא ריא לטעיר חרש אינו
נוהג אלא בארון דמוסב לאחד ירושה וישראל משמע וסאי אף אקסטיה ע"כ,
זי' והמשם נתקמן אם לא נקי המשנה באוקטתא שאין דוחק לטעה הוטנו,

שהמשנה אמרה וכייש חדש והעיקר חסר מן הספר, גם שנדחק לטרור ודרא קאי אקלקטיות, וט' הבאו לך הלווא המשנה מפוזחת כבישומה! אלא שההלך אלצטו יין שהוא משנה מפוזחת סוף עללה החריש בכל מקום (ועיש בירף ואיש), ולכן נדחק להתגיא המשנה מפוזחת.

כל זה מוכיח והכל אבל הירושלמי לא ישא עיניו לפרש המשנה ולא טמך לה הולתו נס לא מוציאה אותה מפוזחת כדי לישכה אליכא הדולכתא, והדנו לפרש המשנה מינה ובזה אבל בה לא חזש לשנוי בדוחק וכו' שפערנו. ומצינו נ'כ' שנכנס בדוחק וטישב המשנה שבעל המאמר לא אמר מאמרו כיישתו כיא בשיטת החולקים עלי. עיי' פאה סה' ריש ע'א בשיטתק השיבו בשפטתו דאת אמר וכו' (עי' ריש שם פ' ז' מ' ב'). — שכיעית קרו לסתה פט' בשיטתו השיבו בשיטתק שאח אוור נתן לאוכליין וכו'. — היה הרוך ודוחק מאד והירושלמי בחר בו (ונככל' נמצאו נ'כ' כורבה מקומות דרך זה לשיב המשנה), לפי שהוא מנייה וזה אין צורך לסתם המשנה וליחסנה וכידותה.

ואשר נחקור עוד על רוך הירושלמי לפרש המשנה ילו לנו כמה הබלים בין ובין ה滚球י, והעיקר שהירושלמי אינו מורייך הרכה במשנה. הירושלמי לא מישב המשנה ברוך חסורי מהסרא וגס לא מעדר כלל שיש חסרן במשנה. עיי' ביצה ט' ב' ניצן פ' מ' פ' מ' שחביבי מקשה מעשה לשחרר ומחרען חסורי מהסרא והבי קני וכו' והירושלמי אינו טפרש כלל, ואפשר ממש שקל בלבד המשנה ולטלא החסרן, וכאמת לא חסר כלום אלא שהמשנה קיזעה ונם ה滚球י לא העיד על זה אלא בלבד הענן יותר. עיי' אך דרבנית פט' ב' מצודות זהה ועוף (ירושלמי ועתות) ודגנס שעשאן מערב יומם טוב לא יטול ביום טוב אלא אם כן יזוע שניגדו טערב יומם טוב ומעשה בכינוי אחד שהביא דניס לבן גמליאל ואמר טערין זה אלא שאין רצוני לקבל הטענו עכ', הגה רב' מסדר המשנה סנק על הקראו שיבין במה שאמרה המשנה ומעשה ברג וכו' וכן כונחה שרין חולק אהנא קמא ולכך לא תאריך לוטר ורג' מתקד. — וזה המשפט הוא נ'כ' בהנק משניות דיבין פ' ז' וט' המשנה באה וכל מקום לקער ולא להאריך. — וכבר קמו קבת האחוריים וסדרו שנם במשניות אחרות במקומות שסתורין ה滚球י מהסרא אין בונת השם לוטר שיש חסרן המשנה אלא שהשת' אמר כן בלבד הענן וטלי החסרן נמצוא ברכרי המשנה עצמה. (אף שבאמת אין הרעת טכנתה לה וכל מקום עיי' עירובין ט' ע' וא מכאן חנני אין אנשי לא משבבש רומיק לה כבוד חסורי מהסרא וכו', וכן בתק' דיבחים צי עיא מא קאפר חסורי מהסרא אם יש בון בנותן טעם וכו', מעתות נ' עיא חנני מאן רבר' שטיה השמי חסורי מהסרא וכו' ועוד ורבבה משניות אחרות. ויזה רראה שבמקומות שסתורין וכמו שהערינו לעיל לך משנה וערובין).

נס זה מפרק הירושלמי אם נראה במשנה כא פיזי או פטור לנכנא אהיריתא אינו מוחיך להעיר על זה בפרק קושיא מפרק ה滚球י אלא מקום מיד

המשנה על מכהה ולודו באמרו כי מתניתא, וזכת כי באה לשורש המשנה ובוגרבה מקומות נאה לומר שיש לפחות טעה במשנה. ריה ריש טע ואה בית דין וכל ישראל ומר כי מתניתא בית דין או כל ישראל, סדורש חוץ, "רוכבי" היא ריו הומתלת. והגבלי ריה שם מודה לטרו מה למתני רואה בית דין וכל ישראלי ע"ש. — ביצה סד מיה אין מכען עזים לא מן הקרוות ולא מן הקרה שנשכחה בירית ואין מכען לא בקדום ולא במנחה אלא בקוטין. וככל שט לא טרייך והאטחת רישא אין מכען כלל אמר ר' יהודה אמר שטאל חסורי שחצרה והכי קני אין מכען טן הושאר של קורות ולא מן הקרה שנשכחה בירית אבל מכען מן הקרה שנשכחה מערב ייט וכשהן מכען אין. מכען לא בקדום וכו'. ויל הירושלמי הל כי שם הווא דאת אמר בקרה שנשכחה בירית אבל בקרה שנשכחה מערב יומ טוב טהור. — זטמא סד טיג שעב החטיב וכל שוואר טרטס בו על ורובר ורכבי שבחיל. וככל שיג עב החטיב וכל אדם לא יהיה באחד מודע אמר ר' יהודה תני של היכל. ובירושלמי הל כי כי מתניתא על ורבר ורכבי שבעיר. (חוירושלמי טקשי סה הרבה וט משבש המשנה. וחני שנעידה בטוקם שבabil רומני, והגבלי טשרד המשנה בנהגה פעעת של היכל בטוקם שסידיל). — גםה זה ראייה למה שהערת לעיל שהזו להירושלמי נסחאות שונות של המשנה).

בטוקם שדברי הכתבים במשנה כרבבי התקיק אין דרך הירושלמי להקשות הכתבים הריינו ת'יק, וכבר הערנו על זה בספרנו דרבבי המשנה פד כלל ר' העיטה א'. גם הגבלי לא עמד חצד על זה עיש. — גם בטוקם שרבבי התקיק במשנה עאן כבודין זה את זה בון רבבות טיג סג סוכה טיג פד לא טפיש הירושלמי לפטעים כלום. עיי' בספרנו שם כלל ח' ונחותות שם. עיי' בטוקם לטפס ברבות. — גם אין טרייך הירושלמי לשורש המשנה עי', כולה חד תנא הא", "ברוך ותני" וכדומה וכמו שהוא בדרכם מקומות בבל.

הירושלמי לא ניחת לזריך בהגבלי מפני אותו לאורי מגניא ומשנה. עי' בבלי יבמות ג' עיא קדרושן נ' עיא מגניא ודרישא לטמעוטי מפני מגניא ריסיא לטמעוטי מפני וכן בשאר מקומות, ובירושלמי לא נמצאו מזה כלום. (ואה"ש שאלת מגניא וברם והופכות ריבנן סברא). וכן לא טרייך לזריך שזה הכבא נשמע נבר מכבא אחר ולעשות צירא בינוים בורך הגבלי. עיי' בבלי קדרושן ג' עא האומר לשלחו צא וקרש ל' אישא בטוקם פלוני והליך וקרשה בטוקם אחר אינה טקדשתה ומגן נמי נמי בוחי בנות וכו' וביריכא דאי פלוני וכו'. — שם סד עב טיג שיש לו שחי בוחי בנות וכו' וביריכא דאי אשטעין קמיהה וכו' והירושלמי לא טרייך כלל. — וכן בטוקם שכא במשנה הובל או הובל אין דרך הירושלמי לזריך בהגבלי כללא לאורי מא. עיי' עירובין טיג פ"א תנינה פ"א טיא וכטיא בגבלי בירושלמי.

וכטוקם של א' גשטו במשנה כל השיעין להובל דרך הגבלי לזריך חנן ושיר (אלא בטוקם שטשיד לכד דבר אחד טרייך טיא שיר דהאי שיר),

אבל הירושלמי טראה שמצוין בה גרעין בסדרור המשטה. עי' יבמות ט' ח' ב' הרא מסע' לר' יונה דר' יונה אמר ליה כללו רובי כללו ואילו אין הוא איתך לך חווינין מותה אסורה לך ולזה חולגנה אסורה לך ולזה פצעון רבע שנשא כישרה ויש לך אוח פצעון רבע אף אסורה לך ולזה הרא מסע' לר' יונה דאמר לך כללו ודבי כללו (יעיר' הל' א' בדיא ואמר ר' יונה לך לח' בלאה דרבנן כללו).

ודרך הדושלט' במשנה הוא נ' רוכו בבריתא כל' שלא לדיין רוכב בטודש הבריתה ולזרוח ביאורה. הדושלט' מניה לעתים הבריתה בקשייא כל' הדזין ען רוכו במשנה. דמאי סב' הל' א' (ביב' עז') אמרו ותנ' כל' שבאיו שנה ושליש (זהו מהו שסתמא שם פ"ד) ר' יונה בעי בגרא שלשה טשואן נאות אין זה תנ' זה אויר זה חער. — שביעית סב' הל' ז' (ליד עז') מein שהילנו בירק בשעת לקחתו עישרו מינך מינך מה גורן ויק שון ווין טמי השנה שעבדה את מלך בון לשעכ' ואלו הויאל והן חיין טמי השנה הבאה את מהלך בון לבא (זהו ודאית ר' יוסי הגליל בכל' ר' י"ד עז'), והחין והר' טול המתני' דען לזרע מתעשר לשעכ' דען לדיק מתעשר לבא וקסמה בידית דען לזרע הוא הח' טמי השנה שעבדה דען לדיק והוא וויה טמי השנה הבאה עכ' הדושלט' איינו מתרן כלום אפ' שעוי הקשייא העצומה הזאת נראת ברירתה טופרכית. יותר מוה מבינו דמאי פ"א הל' א' ר' וו' יוסי כי ר' יהודה נכנו לכל במצוותיהם ונותן בון החומר וסשן ר' יוסי כי ר' יודה את יוציא אוצר לו ר' אבל שבבר נתיאשו הבעלם THEN ר' יהונן בעי צוחה ואת אומר. אכן אמר ר' יונה יאות הוא מקשי ע"כ. ודברי ר' יונה שאמר יאות הוא מקשי מוכיחן שבתקום שהדורש לא מתרן היך על התנא היא בעינו עוטרת וקיימת (ולדברי הריש ביכורים פ"א שהabenן לעיל רהיטים לא חש לשבני' וכיר און סעד כי אם בטקומות טעם מועד), ואיינו מהאמון לישב אותה ולישר דברי התנא, ולרבבלי ר' איזר בונה וכידוע. — ומכלל שאמרו הואר נ' שהדורש לא מתרן לתם טעם בטאי פלני' ב' בריות או התניות חולקים זה עם זה ולחעטיך בסכבות וחדר הכבב'. גם בסקומות שנונות טעם לדביריהם — והוא אך בטקומות מעטים — איינו מהאמון הרבנה לעמוד על עיק' מחלוקותם. עיי' בימות פ"ד קרוב לטעוף הפרק (הלו' טז) ר' יוסי בן גגנא אמר וכולות מאשת אב למו לא יקח איש את אשת אביו ולא יגלה בנה אביו ר' עקיבא וודרש מה אשת אביו מיזהה שהיה באלא יבוא הולך מטר אפ' כל' שהוא בלא יבוא והולך מטר... שמעון התימני ודרש מה אשת אב מזוחה שהובין עליה כתה בדי שפט הולך מטר אפ' כל' שהובין עליה כתה בדי שפט הולך מטר... ר' חזען ודרש מה אשת אביו מזוחה שהובין עליה כתה בית דין וזוחל מטר אפ' כל' שהובין עליה כתה בית דין וזוחל מטר כל' למגנו טעם למלה לא

דרשו ר' יושעיו החמיי ר' יושעיו כוון שם הם למדו מASHOT אב ואשת אב דיא במתה כד. וראה לעומתו רוך הבבלי בוה שם כת'. — וירוח מה הירושלמי מכיא לפעמים טעם התנא מן הוכח וגיט פירוש האך דורש בעל סלונחה הדתוא תנא פקרא ז. רה פ' א הל י להטגה ר' שמעון אוסר אב וגנו וכל הקדושים כשיין לרעות החודש, טעם ד' שמעון תחלה וואחר ה אל משה ואל אהרן הדרש הזה לך ומי ואינו פארש האיך דריש תיק להאי קרא ואחר אב וגנו שדראו את החודש ילכו לא שפטנרטין זה עם זה וכו. ובבבל שם כיב פארש נמי טעם דריש מהירושלמי אבל לא נזהת טלהוד נמי.

לכן ואחר ובכן עדות זו חרא מסורה להם.

והה המקום לדבר נ' ב' על אומן הדרשת המקרא בירושלמי ומה כוה בינו לבנן הבבלי. הנה יוזע שהבבלי דורש לפעמים המקרא ברוך וחוק ורבה, אבל גם הירושלמי לא נמלט מזה. עיי' מיליה פ' א הל יג' (עיב עיל') ר' לעז ור' יוסי בן חנינה ר' לעזר אמר שליטים הקוריבו בני נח ר' יוסי בן חנינה אמר עלות הקוריבו בני נח . . . הדרש ר' לעזר לר' יוסי בן חנינה והא בתיב ישלה את גערוי בני ישראל ויעל' עלות וכור (ויזכה שליטים) מה עבד לה ר' יוסי בן חנינה שליטין בוגון כלא הפסח וכלא נירית. זה טדרש המקרא רוחק וחוק טהור, ונמנא כוה נ' ב' בטקומות אחרים בירושלמי. — ובכל זאת יש רבהה בין הירושלמי והבבלי במדרש המקרא. הביבלי חולק לטרחוק וקיים סקאה במקרא וסקאה בטקראי עד שטמאן סקאן להלכה אאן בן רוך הירושלמי. עיי' בכל פסחים זו לאור הנר טנא הב' מל' אמר ר' חזרא לפרט מציאותה ומיציאותה מושוש והפושע טירות וערות מר וכו. ובירושלמי שם פ' א הל יא' לסתה לאור הנר אמר ר' שמאול בר רב יצחק טני שהרג ברוך כל שהדא . . . ר' שמאול בר רב יצחק ברעהה דרי' שמאול בר רב יצחק אמר סכני שענץ בדור כל שהדא אוף על כי שאין ראייה לרבר יוסר לרבר והה בזם ההדא אחותש את ירושלים בנהרות (וכבר העוט על זה בספרינו פ' א צד 19). בבלי עירובין נ' א הגי אליטים אלה חוק בתיק תגיאו שבו איש תחתיו אלו ארבע אמות אל ציא איש טפוקמו אלו אליטים אלה מנא אין אמר ר' חזרא לטנו מקום טפוקם וטוקם מנישת ונישת מנשה ונישת מנכלו וניכול מחוון טחוון. ובירושלמי פ' ד הל יא' ומפני לר' אמות שבו איש תחתיו ומפני לאליטים אלה אל ציא איש טפוקמו ביום השבעין או חלף אל אלעד ותגין אבא בן עקירה אומד מקום נאסר כאן מקום ונאסר להלן ושטחי לך מקום מה מקום שנאו להלן אליטים אלה אף פקר שנאו כאן לאליטים אלה (זהו מן המגילות ס' טפוקמו). —

וב'usat לרבבי שהוא דורש לפעמים טירוח את בתייה של המקרא וזה רוך הירושלמי. עיי' בבלי יבמות נ' עיב אן ל' אלא הוא צורתה בגין חיל לזרור וכן ל' אלא צורתה צורת צורתה בגין תיל לזרור ולא לזרור, ובירושלמי ריש' יבמות אן ל' אלא הוא צורתה בגין תלסוד לזרר לצידר לא צורתה ולא צורת צורתה. — בבלי חותמות ביש עיב והב' בני קבנא נינדו ואסאי איקרי סאן ולו תחיה לאשת אשת והאורה ל' אמר ר' ריל גערה גערה גערה

חד לנופיה וחד לאתוי חיבי לאוין וחד לאתוי חיבי כרויות רב פְּסָא אַמְרָה בחולות הבחולות הדר לנופיה וכו'. וביוישלמי שם ריש פְּגִ' תנין ולו. היה לאשה אשפה שהוא ואויה לו ומורת היא האויה לו ר' שטען בן לקיש אמר כסוף ישקל כטוהר בחולות ריבכה כאן בתולות הרכת. (ומה שיש כאן חילוף האומר יבואך לסתם). — וכן מה שודרש הכנלי כרת כרויות סופה כד' עד העדר קידושין ט' ובודמה לא מצינו בירושלמי.

ומצינו נ' ב' מורה בדורותה המקרא 'שחיתה ירוש' וטפורסתם בישיבותם בבל ובברי הסומך מאמרו עלייה לא נצרכו לפירוש כי הבינו הכל שנתיסרו על המדה זאת, ובישיבות א' לא נ幡שטה ולא הבינו דברי הסומך עליה עד שתפריש להם. עיי' בכל הוריות ד' תיז' ונעלם דבר ולא שיעקור המצווה בוללה... מאי משמעו אמר עולא ונעלם מרבר פ' ריש' דראוי מס' דונעלם שריא אדרבי רמס' גדרשת לפניו ואחריו עיב', הרי דעתלא לא היה צריך לך פריש דבריו כי המדה דמקרא גדרש לפניו ואחריו וכן גורען וטוסיפון וכו' והזה ירעה בפי כל. ובבודשלמי שם פ' אל נ' (ט' ע' א') הוו בית דין לעקו את כל תנוף כו' ר' חזקה אמר מדבר ולא כל דבר... וכתוון בן כי' דמר ר' אמר בשם ר' יוחנן גורען לדורש מתחילה הפרשה עד סופה. — ירושלמי מוז' פ'ה הל' א' (נ'ג סוף ע' ד') הקריש חמיטים לברך הבית עוכבר בעשה מנין בלא תעישה תלמוד לומר לאו אטוד... וכתוב בן דמר ר' אמר בשם ר' יוחנן גורען לדורש מתחילה הפרשה לסופה. ובכלי פסחים פ'ב ע' א' אין לי אלא בעשה בלא תעשה מין תיז' יזכר בה אל משה לאחריו וכו' כי' רב אמר לאמר לאו אטוד. — עיי' ירושלמי סוטה פ'ה ריש הל' א' על הא דאריא במשנה שם בשם שעממים בדורקן אותה כך בדורקן אותו תנין בוא וכנה וכתיב בן כי' דמר ר' אמר בשם ר' יוחנן גורען לדורש מתחילה לסופה.

ובכלל נאמר שהלמוד מתרשם המקראות נראת בדורבה מקומות רפואי וחילש בעני הירושלמי וזה לו לבר בעין אסמכאה. עיי' ברכות פ'ב ר' ע'ג ר' אבוחו בשם ר' לעזר הגונן תפילין בלילה עוכבר בעשה ומה טעם ושמרת את החזקה הזאת לטוערה מיטים יטימה יטימים ולא לילות יטימה פרט לשבות ויטים טובים... אית דבע' מטר מיטר נשמיעינה מן הוא והוא לך לאות את שהוא לך לאות פרט ליטים טובים ושבותה שכלהן אות ולא בן נקב טיטם יטימה לית לך אלא כי' דמר ר' יוחנן כל מילא שלא מהוווא מסמכן לה מן אהרן טני. (ועיי' בכללי עירובין צ'י' מנהחות לוי' דדורשתה דיטים יטימה היא דדורשת ריה'ג' והדרשתה והיה לך לאות היא ודרשת ר' ע' ישתיין דדרשות גמורות). — עיי' פסחים ריש פ'ב ר' אבוחו בשם ר' יוחנן העשיה אספלנית טשרור הנסקל ומחטץ שענער עלי' הפסח איננו לוקה שאין לא תעשה שבוי מהוור שכללאי הפרס לוכה אמר ר' חנינא פ'ן תקדיש פ'ן תוקף אש. וכבר דרבינו מוה פ'ב חלק טנין הירושלמי ערך אינו מחוור ע'ש.

נון עתה לדין הירושלמי כאשרון השני שוכרנו לפעלה והוא כורחכת הלהב וכשקלא ושיא לביר אותה. הנה נס להירושלמי נס להבבלי דין אחר לחזור בקשיות ווורצט על הלהבנה הנאתה טדי איה חכם ולבאו אל תכליתת. ומציגו לפעמים שהירושלמי מביר הדבר עד קזה ואחרין גם נכם באכיעא בתרן אבעיא ובונה בנין על בנין. עיי פאה ס"ב הל' ה' ס"ג הל' ז' דמאי ריש פ"א וכטיא. אך אף כי דין אחד לשני ה תלמידים יש הベル רב ביניהם חן בקשיות ההן בתודיצטן זה ברכות טליתא לטליתא. הירושלמי חולץ בדין והגין הפשט וברבי הביבלי בעניהם על הקשיים עטוקים ועל הקשיים הוגנא מן הירושלמי, כוה יעדנו הביבלי לטעטם חוקן; לא כן הירושלמי, והוא יאות תמדר דרכו אף כי הדין לפעמים צר מואוד. בענין בקשיות: הירושלמי טקשה טשנה או ברירתא, או מבקשת על דברי תנא או אמרוא מדירה או טפכיא, והקוי בוניה על רובי הGINן אבל לא יעמיק לעבד על כל צדדים ולשקל אם יש למזוא בותם תירוץ וכמיאש נמצוא בביבלי. עיי חולין קלט ע"א הגי מוקשיים היבי רמי אילימא ודוחה להן בחק בירוח ואקדישיה ט מהיביך ובוי אלא דהוא קן בעטמא ואקדישיה טי מהיביך וכור אלא דאנגהנו לאפערותם ואקדישיותם והדרתינו האי אשי בחולין נט לא מהיביך ובוי אלא דאגכהה לאם ואקדישיה והדרת מעקיא איזיב לה בשילוח ובוי. וכן כתובות להה עיב א"ל רב סבא לאכבי לרבה דאמר חזוש הוא שחדשה תורה בקם ואעיג רטיקטיל משלהן מתני' כטאן מוקם לה א"ר ריש' קשיא בתו או ר' נהוניין בן הנקה קשיא אוחתו או ר' יגחק קשיא טמדת וכו'. וכן נמצוא בירוא כהה בביבלי בדרכה סקטות. — ומפניו ניב' בביבלי בקשיות בדין היקש בדין דסכות י"ז עיב אמר רבא דילרא אמרה וכור ואעיג ראיית לו סדרא מא חומרא וכו'. וכן ספסות עיי ע"א סברות דבל' עלמא טומאה דתיריה הא בכזיבר וכור דבל' עלמא אין התין טרבה על אכילת וכו' נימא מתני' דלא כר' יושען. וקרשיות נאללה לא נמצוא בירושלמי. — נס ראיית להביבלי שטקשה מפקומות הרבה ואם יתירוץ הקשיא מבריה שאית טסף להקשות מבריה אחרית וכור וכל סוגיא וסוגיא בביבלי בונה על אופן זה, הירושלמי טשים לרוב גובל לקשיות וכו' להקשות קשיא אהת ואם בגבורות שותם. וכן בואו התודיצטן דין הירושלמי וזה שפטות ומוקובל על השובל, ולפעמים רביי נהיים וזה מרבי הביבלי. עיי שבעות טג' לד' עיג' ר' בנן בשם שטואל שנעה שעתן פלווי ופלוי מנה ונמצוא שלא נתן מואדר שאן בירוי לבא אין בידו לשעב' התיב ר' יוסי הרי חיטולין אין בון לבא וריש' בון לשעב' אמר לד חיטולין טסקום אחר באו. ובביבלי שם כהה ע"ב נתקשה ניב' השים בונה ומחריך לדידין קני. — ספסות ס"ד הל' ב' להמסנה ר' יודה אומדר צא ורבא לך' אף אתה וכחל' טכבריה ולא כל' מציסרין אשר ל' מציסרין הבאתיים אם אין זאת מאטיגני צא ורבא לך' אף אתה, והביבלי שם ניב' נרתק לרבה כו'. (נראה שלא רצה להזכיר הירושלמי טשם ולפי תירוץ הירושלמי ר' יודה לא קלала ולא לחתורה, אך גם ר' שישא בריה דרב אידי אשר לא אסיך

זה המאמר של ר' אליעזר עיש לא חוץ כפורה השות של הירושלמי). — עיש במל' נישן עג' עא חד ה נישן מהו אם טרי מחול'ה ונסל' הבית לעלו' או הבשד נשח אינו נט אם לא אעטוד מחול'ה ונסל' לעל' ביה או הבשד נשח חד'ה וזה נט מאי שנא רישא ומאי שנא סוף ועייש שטטוק השיטס כלאן דקשייא רישא איספא לא איתמד כי סודיש ומשבשתה היא, וכירושלמי שם פז' הל' ר (ווכא כתור ובשארא ראשונים) פטריש בדור' שנות אם טרי מחול'ה ונסל' לעלו' נל או שנשכו נשח אינו נט אלא (צ'ל שלאל) מה מאחו החול' אם לא עמדתי מחול'ה והנסל' לעלו' נל או שנשכו נשח חד'ה מה שלא עמד מאוותו חול'ן.

ומאהבת הירושלמי שלא להרחב בקשותה ותידוגים מניה דעתו לפעמים בתוריון דחוק הרבה. עיי' כלאים פז' הל' ב' (לייא ערג) איס' בן עקיבא אומר אסור לרכוב על בני פרדה מקל וחומר ומה אם בגנדים שאת מוחר לבוש זה על זה את אסור בתערוכתן בהמה שאת אסור ללהיג בה ביו עם ז' לא כל שכן את אסור לרכוב עליה... וזה כתיב ודרכבותם אתה שלטה נני על המודה אשדר לי בזיה משחת ימי בראשית הוית. — כתובות פ"א הל' ז' להמשנה היא אוממת מוכת עין אני והוא אומר לא כי אלא הרשות אשש את מסקן הירושלמי היא אוממת מוכת עין אני בן אנטוני עבן ורב עיי' ליעיל כת' עב. — וocab' אינו עמד ברוחך נטה, ובכלל מצעינו שהוא מעטיק דרבנן מן הירושלמי ונוחית חד דdone זיהר. עיי' ירושלמי סוכה פ"ד הל' ח' (nid ערג) ואחרוא ניכ' רה פ"א הל' א' הגינה פ"א תל' ר' עולא בר ישמעאל בשם ר' לעזר שלש תנייה ששחמן מעוב הרgel אינו יזא בהן ידי חוביו בר' ג'... התיכון והגינע ההלל והשתחוה שמונה הנע עצמן בשל' ים והראשון להללות בשבח לשחמן מעוב הרgel אין את יכול דאמר ר' יעורא עולא בר ישמעאל בשם ר' לעזר שלש תנייה ששחמן מעוב הרgel אינו יזא בהן ידי חוביו בר' ג' לשחמן בר' ג' אין את יכול שבבר למדרנו شأن הגינה דזהה את השכת אימתי אמרו ההלל והשתחוה שמונה אמר ר' יוסי קיימת ר' אפרדי שתורה בכלהים ובשעד והשיטס רה פ"א הל' א' מאי זה התדרין ליסוד לתוך בו קר' איזה ע"ש. ובכל' סוכהים עיי' אהא אמר דבא שוי' תשובות בר' חזא דישעדי התרלים זו אנבלין ושתפה בחוי למא' ועוד כהנים ואבלין ישאל בטה שמחה. — ואישר שהבבלי יוד' יוזר לעמק העין מהירושלמי עיי' עד שבת פז' הל' א' (ט' ע"ב) מה בגין מוד בשבח ושותג במלאות מה בגין שותג בשבח ומוד במלאות אמר ר' יוסי ולמה מוד בשבח ושותג במלאות חייב על כל אחת ואחת שאם אומר את לו מלאה היא זו הוא סודיש סבנה וועשה מלאות אחדות ולמה שותג בשבח ומוד במלאות אינו חייב אלא אחת שאם או' אתה לו שכת הוא זו מוד הוא סודיש. ובכל' שם עיי' ע"א מדרין ר' ספרא כן ודר' מדרין השכט לו כלום פריש' משכט אללא משוט מלאות וכולם פריש' במלאות אלא משוט שכט וודען בעא. — מעשרות פ"א הל' ד' (ט' ע"א) ושוכת פז' הל' ז' אחרוג הובס' ר' עקיבה אומר אינו סרי (כלו' ואין אוד' יונא בו ידי חותמת לולב) וככט' אומרים סרי ר' אליא ר' יוסי בשם ר' לעזר אהיאו

וד שפטען (רטומר שם במשנה אחרונים בקוטן מן המעשין) בשיטת ר' עקיבא דבו כמה דר' עקיבא אומר אינו פ"י בן ר' שפטען אומר אינו פ"י ... מתקניא ר' שפטען יודה לר' עקיבא לר' עקיבא לא יודה לר' שפטען יודה לר' עקיבא ובתיבר פ"י ואינו פ"י לר' עקיבא לא יודה לר' שפטען יודה לר' עקיבא וכבר בטעות פ"י עשו כבודו הי"ה הוא סולל ללול וחיב בטערת. ובכל סוכה ל"ז יודח השם חד דוגמא יודח ואמר דנס ר' שפטען לא יודח ליה ומי אויה חותם אמר ליה אכבי רטמא לא הוא עד כאן לא אמר ר' ע' הכא אלא דבעין הדר ולכך אבל חותם כרבנן סבירא-לה או נמי עד כאן לא אמר ר' ע' חותם אלא דכוביך עשר תעשר את כל תבאות ע"ק בזק שבני אדם מפצעין לזרעה אבל הכא כרבנן סבירא-לה (ושם אויה ותו לא טרי). — מהדורין פ"ט משנה רותה שמתעדרב באחרים ככל שטורין ר' יודה אומר בונין אותן ליחס ושם היל' ז' אמר ר' יהונתן ברוח שמתעדרב בכשידין הוא מתניתה. והשיטים לא הקשה דא"כ איך אמר ר' יודה בונין אותן לכיסוה וכמו שטפסה הביבלי שם ע"ט ע"ב. — שכבות פ"ז סוף הל' א' אמר מטה להלחה לתביו בעדים לא יטמענו אלא בעדים ... מתניתה פלניא עלוי מנה ל' בזק אמר לו חז' למחר אמר לו תנין לו תנין לו פסוד און לך בזק חייב, והוושלמי לא מתרץ כלום ועי' בכל' שם פ"א שהקשה ניב' ח' קשי' ומתרץ בזק בכך נכוון מאור אמר לך ר' אס' אמר כי אס' והוא דטערקרא אחותה בערים ולא לדידה וזמניה הכא דוא הימנית. — וכן טפיש היזדשלמי לפיעמים בדרך רוחק מאו והביבלי בדרך פשוט. מהדורין פ"ח צו עיג' דב אמר כל דיחוי עלי אמא קפל לה חז' מחנינה בן שליאל. דאנא דעתך דלא אוית אלא מסב מנוטה טני, ובכל' שם ע"ב עיב' איתא טשומ' דקיט לה בנורא רטחם עלי כרhom אב על הבן. וכמה וכמה יש בזה לחודש של בבל על החדש של היזדשלמי!

לפיעמים נמא שקל' ומרא ביזדשלמי בהלה והביבלי לא דוד כלל להקשות זלהירא. ורב קשיות פאליה המיהדות ליזדשלמי תשומתן בגין וראה שלא חש הביבלי להביאן לבית המירוש. שכיעית פ"ה הל' ח' (ל"ז ע"א) תנ' וטוכר שוד לתביו ונטצעו ונונח דב אט' ספק טעות הוא ושמואל אמר יכל הוא טיבור ליה לשוחטה מבהיז' לך ... מחולפא שיטחה ודב מלהפה שיטחה דשמואל דאייחטלאן טיבור לו ביזב' עצמו דב אמר קה וויאן מדו ביזב' שמואל אמר לא קה מחולפא שיטחה ודב תמן הוא ואמר זכה וכוא הוא ואמר לא קה תמן זיכל טסורס הוא ברם הכא ספק טעות הוא מחולפא שיטחה דשמואל תמן הוא ואטל' לא קה וכוא אמר קה לאיה דבד טקרה לו לא לזרעה בום הכא כובל הוג' ליה לשוחטה טבריז' לך. ובבניל' ב' ריש פ"ז ובעילין כיט' וובאו הג' סלונחות דרב ושמואל והשיטים לא טקשי ר' ע' ר' ושמואל אהודי כי באמת התיזז' פשוט מאוד. — שם פ"י הל' ז' (ל"ט ע"ד) ר' בא בשם דב פ"י שאן לו אלא קל' אחד בתוך שדרו כתובן לו פרחבל-וותגוי השופטן והאריטן ואספישורון אין להן פרחבל אטרין תמן כל קל' וקלת של שותפות הוא ברם הכא הוא שלו. ובכל' גיטן לו ע"א איתא נ"ז

וזה מאטיר עיש והשיט לא מקשי טשומען וו' כי התעורע גלע מאלי. —
ובן חווין ברוב וטיקות אדר נמנא קר בירושלמי והבבלי לא מקשה כלום.
אך מצינו שהירושלמי העוסק בקשיא עצמה בכותה סייד הל' ב' (ה' עג') והבבלי
ההשיטה. וול הירושלמי ר' בר אמר כל שאפשר לו (ציל שאר אפשר) לעמד
על וחויין אין היין על ספיקא אשם תלוי . . . . מתנייא פלניא על דב
חותינה של חולין וחותינה של קדוש אלל את אחת מהן ואנן ידו' את או' זה
מן אלל מביא אשם תלוי אלל את השניה מביא אשם וודאי אלל את
ודראונה וכן אחר ואכל את השניה זה מביא אשם תלוי וזה מביא אשם
תלוי ונמא ראשון מביא אשם תלוי שי' למה אמר ר' יוסי תימר שדוחה
חותינה גנוליה ואכל ח齊ת והניח ח齊יה עג', זה המאטיר של רב' או'חא נרivot
יע' עג' ב' בשם ר' יודה והוא פריש דברי רב' ואמר ה_ticksה אהות משוח' ח_ticksה
וחיל השיט' שם אמר ר' יודה מיט' דיב' קסביר שתי ח_ticksה אהוש' לפיד איסתו
חותינה אהיך אי אפשר לדבר איסתו עג', והיש לא טקשה טרכ' טנגי ח_ticksה
של קדוש וחותינה של חולין וכו' (יע' בתירט שם פס' ט' וא' ובברכת הובנה
שם יע' וכלהם משנה ה' שננות פה' הל' ד' שנתעצמו ר' בר' ז' ולא
הכינוי שבברך הקשה אהיה הירושלמי). והתיוון של הירושלמי טאה דחוק
קצת ובקש'. יש יותר שרבבלי לא בגיא ה' קשיש' משום שהתרוון היה
טאה ל' טשומ'.

נ' זאת להירושלמי שאף שהוא בהרבה טיקות לדמות טלה
לטלה לא יגניה עף לרמות עי' הקשים עמקם וכונרטם אם הוא בעין רוח
קצת. עי' ברכות ריש פז ר' חונא אמר שלשה שאכלו זה בפי עצמו וזה
בפני עצמו וזה בפה יודה והברורה ההן שאכלו שלשה אהיך ר' יונה על הדיא
חברות על דעתה דר' יודה והברורה ההן שאכלו שלשה אהיך ר' יונה על הדיא
דר' חונא המובל שלשה איזובות זה בפני עצמו וזה בפה יודה וזה בפי עצמו
ונתערבו מוה בין ר' חסדא אמר וזה שבאו שלוש חבילות על דעתה דר'
יעירה והברורה והוא שהמובל שלשתן באתה אין תימוד אין לט דין אובי
מכרכה ואין חזק רבנן קיימין בסוכה ולפען טפיט הנורוק כי' ודגנן חנן הדחק את
הטיקוק מן הרוטנות שלשה טפחים סוללה הוא שותה מclin כשייה מזו לשין התה�
התיב ר' יצחק בן אלישיב הרי מיט' הנורוק משפטים בטקה וזה טמבלין בו
אף הכא טשלים בסוכה ואין ישין חתינו עג', הרי טשומ' שזרעה להקיש
בדרכ' הקיש דק' טבנה על אוב' כל' על דרי טומאה ומזהר והונרך לביא
ראייה שטיקיש' באופן זה. ואל תטע על מוד טשומ' שללא היו מתעסן הרבה
באי' ברכ' טומאות ושוררות הלא מצינו בהרבה טיקות נודל בקיוחן בס'
שוררות. עי' רטאי פה' הל' ח' (ב' עד' ר' יונה בע' ו' מאיר מעשר
טבל קל' וקל' חתן חנן (טכשין פז מ' ב') אמר ר' מאיר וכי טבנה מה
טימו אלא טבי' משקה הפה במתה דתימר חנן דק' אנודה ליתור והוא קשורה
(ציל קשורה) בסיו' רט הא דק' אנודה ליתור והוא נתן מה שבפניהם בחוץ
ומה שבתוכן בפנים. — ועי' מלואים פז הל' ד' (ל' עג') ובמיא שדובאו
טשיות דט' טהורות לביאור המשנה. ובשבט פז הל' ב' (ט' ריש עג') איתא

אמר ר' סדר יהודה ברי עכברין הווי במקשוריין שיטה יהודין בסופו אהוא דז
תלמוד מן דדר טיפשי וישראל להה ולא איגיביה אמר ניכר הויא זה שלא עכבר
על פטוחה של חורה. — ומצעתו להפרק שהירושלמי יערכ בלבו לרמות מלחה
לפלחה ודרכין הוא תחש וקלוש מאוד. עיי' נדרים ספה הל' ד' (לט' עב')
חומרה הגיטה מהביורו בפנוי לא ישאל לו אלא בפנוי שלא בפנוי נשאלין לו
בן נגיד בן שלא בפנוי ר' יוחנן אמר טפי הברשה ר' יוחשע בן דלי אמר
טפי החשד ואיתין אילין פלנוחוא באילין פלנוחוא דתני יומם הבוטרים אריך
לפרוש את מעשינו דברי ר' יהוה בן בחריה ר' עקיבא אמר אריך לפרש
את ההפא (ועיי' תורה נישן להה עיב' ר' יהוחש). ולככבי יש דורך נבור כל
אליה אם מדרמה מלחה לפלחה. הדרטין הוא חוק עיש דרכי והגיוון גם נמצאו
בו ר' יוסי אחד להקישים מעוגנים קרובים ולהקישים מעוגנים וחוקים טקדים
מושורות למברחות וממדודות וכו'.

ונגה כבר הערטו לעיל שהירושלמי טקעה לבעניש על המשנה גנס על
הביביאנו ומגין הקישיאו כל תזרין. וזה הרוך נמצאו ניב בפסקו שטקה
ממשנה או מביריהו על אותה אמורא, ואפק שהקשיא עצומה עד שנדרין דברי
האומר נדרין אותו מתהצטן ורבבה לשבב הקישיא. עיי' ברכות סוף ר' עיב' רב
אבא בר יעקב בשם ר' יצחק רוגבה ר' כשותה אוכבל בשער או ביצה היה או
אישד ברא נפשות רבות וכבר עיר בדרכן בסוף בחרילה אמר ר' תען בורא טפי
נפשות תחיב ר' יוסי והוא מתגיאת פליניא על החוטין ועל הגבוי ועל הנבלות
הוא או' שהכל נהה בדרכו והדין נובי לא טנן פטש הווא. — ר' פא הל'
ז (ניז' סוף עד) ליזכילות מגין... ר' יונה ור' יוסה תורהון בשם ר' שמואל
בר רב ימתק כדי שיטו כל חרשי השמה שווין לא זיא דרא הרש אשר נתקל לשתי
שניות תחיבין והתגין באחד בשבט ראש השנה לאילין ברכבי בית שמא ביה
הלו אומרים כחטעה עשר בו הרי אין כל חרשי השמה שווין החודש אשר
נתקל לשתי שנים. — כחובות סי' הל' ד' (לט' עד) ט' שהוה נשר שלוש גנום בו
שמואל אמר שהודיאו דידיינא לשני שפירותו שיצאו על שדה אתה או זה סנק
שרצוי בית דין להחליש מטליחין מתגיאת פליניא על שמואל און שם אלא
מנה חוליקות בשווה לא שהודיא דידיינ את אמתר, ועיי' בריף' כחובות פט'
ובראיש שם סי' ר' יאה היזבנא תיזון בקישיות כללה, והירושלמי מינה הקישיאו
בי היבכלי מוחוד והרבה למגיאו מזידן בקישיות כללה. ודע גניטן סי' ז
כטיקות אשד וסיגו וככמא על תוקפה ואינו מתרץ כלום. ודע גניטן סי' ז
הלו' אי אתה ר' יעקב בר אהא אמר אריסטולין ר' יוחנן וריש לקיש ר' יוחנן
אמר עוזירין קודיקים עליו' כותבן גט ונונגן לאשתו ריש לקיש אמר
לכשישתפה... אמר ר' יוערא מטבזיא פליניא על ריש לקיש ולית לה
קום והי שהוות צלב או מנגיד ודרכו ואמר כתבו גט לאשתו בותבן וכותבן
בחוקת שוגשנה חלויות בו ואיששדר שלא גטרטה דעתו שעיה אתה והוא פליניא
על ריש לקיש ולית לה קום (ועיי' בכלי ביטין ע' עיב' ושם נשניתן רק פלנוחא
בחילוף שמות האומרים והשים טקעה ניב' תך קושיא מטרביהו ודראחו צלב
או מנגיד וגט מה טענין היבכלי חד' דרגא מהירושלמי ומישב הקישיא).

זהה מטה שאמר כאן „ולית לה קום“ נראה קצת שהקשיות בסוגיות אחרות לא היו כב"כ חוקות בעיני הירושלמי ורימה שאפשר יש למצוא להן תידין אף שהתקשה לא מצא תירוץ, וכך הבהיר שטמekaה ואמר קשיא וס"י רביינו חננאל והיכא דעלתה נקושיא אמרין לא היה ביריה להן דעתלה שטמואה זו לנורי אלא לא אשכחנה פרודוא בהווע שעתה דתלה וקיטט עיי' רשב"ט בכ"ב נ"ב ע"ב דה קשיא. (ויזור מה מצינו לפעמים וחוכתא וככל זאת טקים הבהיר המאמר עיי' כתובות ט"א א"ב היזחה והילחאה אין וכו' וכן וכן תנונה ג"כ דעת המערין בטה שטמואה לפעמים הירושלמי מצינו בת"א). וכן תנונה ג"כ דעת המערין בטה שטמואה להן הקי' על משנה וברייתא אף שנאותה חוכה עד מאור (וכזיאו קושיות שהבאנו לעיל) לא אמר הירושלמי ולית לה קום כי אי אפשר להרים יד במשנה וברייתא ולחות אוטן טפנ' קשיא, אלא שהתקשה בא לבר להעיר שיש כאן יותר קשיא ואפשר שיעמוד מי שיחכם יותר וימצא תירוץ. וזה נראה לנו יותר טמה שפירש והרש ביכורים פ"א שלא חש להסביר כתבו שהבאנו לעיל.

עוד יש להזכיר: בירושלמי לא נמצאו „לטמא מסיע לה“ בדרך קשיא וכורען הבהיר, והירושלמי אומר תמיד ביחסותא, „ותני כן“, עיי' לעיל פ"ב, וגם בכרך הבהיר, הוא לבר דרך חזרה וחקירה אם באתה אך ברייתא מסיע לאמורא פלוני או אם יש למצוא חילוק בין דברי הבהיר לבין האומר. זטיקות אין מספר אמר הבהיר גניא נמי הכה, והוא במקומם אשר אהה השם בוחלת שהבירית היא ראייה גמורה.

עוד מצינו בכרך שטמואה אמרו על דבריו משנה וברייתא והוא מתרץ והור להקשות מביריתא אחרית והוא מתרץ ועוד מרכה להקשות והוא מתרץ, ולא בן דרך הירושלמי להוכיח בנסיבות כמו שכתבנו לעיל, ולפעמים הקשיות והתרומות אשר הושטו בכרך בפי אמראים לא יצאו כלל מפוזם, והם דברי הבהיר אחורונים, והעמידו הדברים כאלו הקשו ותריצו האמוראים החולקים בזה, והבינה שכן זה להם להקשות ולתרץ. עיי' בכוורת ר' איתמה ר' יוחנן אמר קדרשו בכורות במדבר ריש לקיש אמר לא קדרשו בכורות במדבר ומכלים שם ר' יוחנן ור' ל' להקשות זה להו ולתרץ ולכטוף מסיק השם אלא אי איתמה ר' יוחנן אמר קדרשו ולא מסקין ור' ל' אמר קדרשו ופסקו ע"ב. והיאק הקשה לעיל ר' יוחנן לר' ל' והוכיח שקיימו והא נס ר' ל' אמר לפי המסקנא שקדשו? אין זאת כ"א שר יוחנן לא הקשה טעולם הקשיות אלה לר' ל' והשם אמר איתביבה ר' יוחנן לר' ל' כוננו בזה כן היה מקום לר' יוחנן להקשות לר' ל' (לפי מה דאמין מיקרא דיל' אמר לא קדרשו בכורות). וכבר הביאו שם תר' דה לאו ורבה סוגיות נזאת דבכורות. ונמס' כתוב לה' כתוב התו דה נטלי עלטא הוא דקאמר לעיל איתביבה וכו' לא היו דבריהם מעולם ע"כ זהה דחוק ואפשר שכונו למזה שבתבוננו. — ועיי' פסחים ט"א ע"ב שחתטו למולן ע"ט שיתכפרו בו עללים בזיהקה ר' חסידא אמר פסול רבה אמר כשר . . . אמר רבה מנא אמינה לה דוגניא יכול יפסול ונור ולכטוף מסיק השם אלא אמר רב אישי רב חסידא

ורבה כדי קא קטישלי ובי ולהן מסקנא דרכ אשי אין' טיקום כלל לא
ראמר רכה מעיקרא מלא אמריא לה! אלא הבינה כמו שאטנו, החביריא
אשר שטע הפלניא באשר נשנית בחרילה שהטו למולן עית שיתנפחו בו
ערלים וכו' שמו נבר רכה מטא אמריא לה, והבונה דיבול רכה לומר בן. וזה
הוא כלל נורול בכבלי וגארין בערי בטיא כה. והירושלמי לא דיך כלל
כמישא ומתן בהלה כה.

וуд ייחד להטעין כהה יש בין הירושלמי והבבלי בדרך הלימוד, טפק
דבר הכל נשתע שהבבלי מעפיק יותר מהירושלמי, אך נס כהה לא תנוعد
הדעט ונשאעד עוד מקום להקו אך נפזרו שני התלמודים זה מזה, הלא הכל
טליא על כל גrhoתינו טמארים האמוראים וירושלמי, והבנה חכמי בבל על לאי
הרבה חכמי אי ירו לבבל, ואך עמד הכל נורול לעצמו וירושלמי
בדרכ לעצמו. ונחוו על טה שורטנו ונשאאל לקורות חומס והם וכאה יינה
לנו או.

כבר כתבענו שתובן התלמוד בכלל הוא או לרשות הטישה והרביה או
לברר הלהקה שמתהדרשה מפני אסוא, וההקריה בהלהקה התחה או שענטיקו בה
בקשות ותדרציות בני דוד האומר או בני דוד הבאים אודזין. והנה ברכות
הדורות רבבו ההקדורות. ורבה המשא והמתן של תורה כי הרו היזור אחרון מצא
לו טיקם להעתיק ולחרור בחדרי השכל יזרר מן הדור הקדום לנו, והם אשדר
היו בדורות הראשונים מי אפסים נדלו בפרש הדורות והוא לנמל שופך. וזה
הוא מה שנמצא מיטותacci ורבא הפלול יזרר רוח ובוטוק מביבת הדורות
הראשונים, לפי שהם מצאו בכרי ארץ רחבת ידים מלאה טמארים התקבטים
הקדושים להם ומלתאותיהם והם הביאו אותן על כור הבחינה ועל מהקש
להיקש, ולפעמים עברו בהה העתק, והודך. כהה ירוע בשם היהוד ראיי ורבא. —
ובזה החץ החלו נ' ב בראש המשנה וחקו על כל קרע וקוץ ולא הגינו דבר
נדול או דבר קפן אשר לא הביאו בcord הבחינה וחקו להעטיד הכל על מבטן
הלהקה נס כהה בדרכ המשא ומתן רוחב והעטוק אישר בחזו להם. וכבר זבינו
שלא נמצא להאמוראים הראשונים פירוש המשנה כגון אשר נמצא לאחרונים
מיטות אבי ורבא ואילך. ונס דורך הפלול של האמוראים הראשונים אין
בדרכ האמוראים האחרונים, והעטיק לזרק בדרכם של האמוראים הראשונים
בשקל ואטריא ובחרץ הירושלמי ימצא שם קרובים זה זה.

והנה כימי ר' זינה בן הדרו של רבא נתעמו. הישבות באוי והלמוד לא
עמד בתקפו הדאשון אף שנמצאו נס כוון זה הכתבים נורלים חקי לכ' בטנו
ישרתו בפרק ראיין ורבא עוד לט בפרק רבייע. ולא היה רעם אלול
ככ' להקו כמות טרוכיה בחלבות של הקודשים והקדושים קודשים ולחוקות
ולתקין, ואפסה שלא הסכו נ' לבוא בדרכ הוות והחותם ואף כי אין עטוקות
לפי שידעו שיש בדרכ זה מהירות נכונות לט' שאן יודע לשיס' קין לחהלהות
אללה ויזיאו סן יכולו בהם התלמודים ויינז'ו דורך האמת ויבנו להם נסות
ומנדרלים על יסורי קורי עכבייש. ומהו נ' שלא יודע ביכ' לזרק במשנה

ובירותו גם לא לתרץ והקשיות ווי' למ' להערר לכדר על הקושיא יוכא אוד וויתרן וכמו שכתבנו. וכזה יבואר מה שהירושלמי הולך בדרך פשוט והבבלי בדרך עמוק מואוד מי ימצענו. גם יש לנו בכל שבעת הירושלמיות. להוות להלכה שלא כחו בדורותיו בדורותיו וויתר. ועוד עד על אותה פרטיטים בחוץ הירושלמי.

א) היוזלמי מדבר לרוב בקיצור נמיין, ורכבה פעוטם מרטוי לכדר על אותה משנה ולא הביא המשנה כלל, וכן אמר ראתיא בתנא פלוני ולא מכבר כלל המתאר של אותו תנא. פאה פ"ד הל' ה' (ר' ע"ב) להמשנה צויזא בו הטקניש פדרוחז עד שלא באו לעונת המשפטות וסדרון דיבין משכאו לעונת המשפטות וסדרון טפוחין וכור ולמה תנחתה תריין זמין, והשפט לא הקרים כלל להבאו התיקום אשר שם נשנית עוד המשנה רשותה ובכונה על זהה פ"ג פ"ד ע"ש. — דיאא פ"א הל' ב' (כ"א ע"ד) מזו בחרן תמן ריש בוט הארבנן. ולא נפרש כלל הפלנאה דרים ובבן עיי' בבבלי ביט' ניה עיב. — שם כ"ב ע"א מה נן קיטין אין כרבי אפללו ברמאו דהו וחיבן אי סר אלעדר כי ר' שמעון אפללו בודאי זו טפוחין וכור לא נותרה והמלוקת דרביה ור' אלעדר כי ר' שמעון הבונה על והמלוקת השניה תוספתה תורותם סיט. — שם פ"ג הל' ה' (כ"ג ריש ע"ד) להמשנה אמר ר' יוסי אין אנו אהדראן לרמאן, ר' יוסי ור' שמעון בן גמליאל שניין אמרו דבר אחר כתה דר' יוסי אמר אין אנו אהדראן לרמאן כי רשכתי אמר אין אנו אהדראן לרמאן. והשם לא מפרש באזהה סקם אמר רשכתי אין אנו אהדראן לרמאן ובכונה על מש' פ"ה ט"א (וגם שם לא אמר רשכתי בסודו אין אנו אהדראן ע"ש). — יומא פ"ב הל' א' (לייט סוף ע"ב) אחרי כמאן אמר אחידים חזותים מזון בוט כמאן ואמר אחידים לרבות בעל מזון הוא עד היה בעל טום. ועי' בבני יומא כ"ג עיב' ושם טפוחין שוואו מהלוקה רותק' ור' אלעדר. — סוכה פ"ד הל' ח' (כ"ד ע"ד) אותה רבעי מסיר הוא דסחה היא ורשותה היא ודיפוריים.

ובן כשתקנשה ממשנה מקידר לפיעוטם מואוד ואינו אלא כמדמתו. דמאי פ"א הל' ר' (כ"ב ע"ב) בגין המשמשות (כא' אמרני רותני רספרישן דמאי בגין המשמשות) הרא דחנין סק החינה סק לא חשיכת. ומדמי אמרני דסוף פ"ב דשכח סק החינה סק אין חשיכת וכור מעשין' את הדמאי. — כלאי' פ"ח הל' א' אוד יוחנן בשם ר' ינאי המכחת בגלאים לזהק אל' ר' יוחנן ולאו מתניתה הוא לאלאס בערכם אך אם יש כלאים על ידי חורישה לא במחסה, והבונה אמרני דטכחות פ"ג יוש תודש תלם אוד וויב עלי' טשו' שטונה לאוין החורש בשור החמור והם טוקדרים (כלאים בכרם). ולפעוטם מביא לכדר. הרישא ומונתו להקשות מן הסיפה פ"ה הל' ח' (י"ז ע"ד) קידושין פ"א הל' ה' תמן תנין ר' עקיבא אומר קרקע כל שהוא חיך בסיסאה וככבודים קרקע כל שוואו טהו טב, ורק תמן תנין כא' אסוף דרבינו של רע' במשנה סאה ח'יל המשנה רע' אומר קרקע כל שוואו חייכת בסיסאה וככבודים ולטבוב עליה פרחבלן ולקבות עפה נכסים ישן להן אזרחות בכקס' וכשבוד וכתחקה, עז' שאמר רע'

דKENIN עם קרקע כל שהוא נכסים שאין להן אחריות מקשה העשוי קייק' כל
שרוא מושבב (רו' הרו' שלמי מונר וצורך להיות גבורין עיר בבל' קידושין כז),
ועיקר מקום והקשרו חסר מן הפסה. — חרומה פ' א' משנה אין חרומין זיתם
על השפטן ולא ענבים על הין ואם חרטו בית שטאי או מדים חרומות עצמן
בן ובית הילל או מדי אין חרומתן חרומה. ובנמ' שם מ' ריש עד תמן
(במשנה סוף פרק) תגין אין חרומתן מטרב שננמרה מלאותו על דבר שלא
ננמרה מלאותו וכואת אמר היבן, והקר' מטה דאותה בסיסיא והקר' מטה
חרומו חרומתן חרומה. — והחוור' ר' יונה יט' טקה ע"א ר' חזון ר' שמעון בן לקש חד אמר
דברי ר' מאיר עשרה דברים מקדשין וחינה אמר דברי ר' מאיר כל הדברים
מקדשין ר' יעקב בר אושא אמר שטומעתה מני פלייא על פאן דאמר דברי ר'
מאיר עשרה דברים מקדשין הדען חמן (כלים פ"ז מ"ה) אמר ר' יודה לא
חחים ר' יוסי ברן וחוץ' (במשנה הנני החצדי') נבע אלא שזו מהטערין דאי
בכל מקום עכ', והקר' הוא. מן היריא דחק מני דילט הרטמן שאמר לא
קמן ולא נ дол אלא ביעני ולמה החהר' ר' יוסי בדאן אלא שזו מקדשין 'בכל
שון דברי ר' מאיר. — וכן מצינו נ' שבביאו ירושלים וראה מן הכתוב
ועיקר הראייה חסר מן הפסה. עיר וונמותו מיליה פ' א' עיב' עיב' התיב' ר' לעוד
לי יוס' בן חנינא והוא כתיב ושלח את נער' בני ישראל ועללו עולות וגוו
(וכבר הובנו כל המאמר לעיל לא ע"ב), ועיקר הראייה מטה ונכתב כתורה
וחבתו שליטים. ואפשר שקדשו הטערים במאמרים אלה וחרומין להם (אבל
המאמר דעתלה טויח שאין להלota הקցה בטערים ולא בעריהם וצע'').
נס במאמר האמוראים ובכיוןיהם וחזרותם מצער נ дол בירושלמי
עד שלפעמים הטערי הוא נזכר ושם החותם. עיר יוסא פ' אל' ב' (יל'ח
סוף ע"ד) ואינו טמא משום חמיו אמר ר' יודה ב' ר' בן משווה טקיף
קבנותה היו מין עליון. ובבבל יוסא י' א' איתא מאן תנא אמר ר' חסדא דלא
כרע דאי כרע וא אמר מהו שנמלחה עליו הואה טמאו היכא עכיד עכודה
תרニア וכו' אמר אמר תיאו ר' עכיד עכודה בוליה. יוסא ולפניא מוד
עליה ושביל ועבד העיר השמש עכ'. — שבויות ס' ג' הל' ד' (לד' ע"ג)
ד' בא בר מפל בעי על רעה ר' יוחנן ואמר בכלל שבויות תלות על איסורין
ניתני שבויות שלא אוכל ואכל. וכן לנטואו ובנה לך אתה, ועי' בבל' שם
כיד ע"ב מתייב דבאת בירת רדכת יש אוכל אכילה אתה וחיב ארבעה חטאות
וכור ואם איתא ליתני חמץ בנון שבותה שלא אוכל תריס תולב. ועל זה
כין הרו' שלמי שברנו, ומ' בהחכם לנטואו שדר ברכבי הקברים עד מאו'. —
סוכה ס' ב' הל' ח' (נ' ע"א) לא סוף רבר' שלוטנו אלא אשלו' כדי שולחנו, ובא
להריך ל' סולין עיר' בבל' שם ב' ע"א שמאיריך והרבה בנות. — וניג' פה מס' אמר
הבא בירושלמי ובבבל' ה' לערמת זה וטמנ' נששות על קערו הרו' שלמי
וחחבתה הבעל' בבל'. ירושלמי סוכה ס' ה' הל' ח' (נ' ע"ג) ר' זדונה עיי' עשרית
טלמעלן עשרית טלמען, ובבלי' שם נג' עיב' בעי' ר' זדונה לטעה עשרית
דענות חמשת וקאו עשרה או דילמא דעתה עשרה וקאו אהמשית.

. ומצביע לכך שהירושלמי מפרש ובר הבעל הם כתותם. • וולין קיו עד כאן לחולין עד כאן לזרומה (עי' לקמן מאמר ד'), ובירושלמי ברכות: מה ר' בעא ר' זוסה בשם ר' חייא בר איש' ר' יונה ור' חייא בר איש' בשם רב נשלח דים לזרומהעד השתק ולחולין עד קישרי אגביעתו. — גם מטען לפעמים בירושלמי שמת ית' וארכיות לרבים ללא צורך. ברכות פ"א נ' ע"א כל האבלין לירם-אחד מצתון עד עמוד השדר אם כן למטה אמרו חכמים עד חצות כדי לזרוחיק אדם מן העכירה וכבר אם את הוא אומר עד פיעלה עוד השדר הוא סבור שלא עליה עמוד השדר נמצאו אבל ומתהיב מזמן שאת אמר לו עד החצות אמר והוא אבל אחד הגזות אינו מתהיב. — שביעית פ"ב הל' א' באסיד שני פרקים فهو שהוא מורה לעשרות בסדר הזה נישבעינה מן הרוא טוביין וטוביין ובלים עם העישן שביעית עד ראש השנה עם הגוי ועם החותי אף' בשבעית וככלב שלא יפרק את המטהלה לא אמר אלא ובכלב שלא יפרק. אה המשפהלה הא לנצח טוביין והוא אמתה שהוא מוחר ואין חימר שהוא אסיד וזה אסיד מלחתיא. וכן טפרש לפעמים במקומות שאין צוק ליפורש. עי' ריש פ"ב רשותות נחוא שנחננשה נתארטלה כי ועד היהודים.

ב) הירושלמי מחד למצוין שהאנט פלוני ופלוני אמרו דבר אחד. פאה ריש פ"ג אהיא רבית שמאי בר' יוס. רמאי פ"ג ב"ג עד ר' יוס ושביג אמרו דבר אחד (ובבאנו לעיל). כלאים פ"ו הל' א' אמר ר' זפקן ר' יוס ור' ישמעאל ור' יוחנן בן נורי שלשתן אמרו דבר אחד. תורות פ"ח מ"ז ע"ב אמר ר' יוחנן ר' חרשע ור' שמעון שעינן אמרו דבר אחד. שבת פ"א כ' עד אמר ר' אבן ר' בון עמאי ור' עקיבא שלשתן אמרו דבר אחד. ביכות ריש פ"א אמר ר' לוד פומביות (כיצל) ור' הונאן בן נוני' שעינן אמרו דבר אחד, וכן בגדבה סקמות (לפעמים לביר ברכיה וכמו שלתבנו אותן א'). וגם בכבלי מצינו לפעמים פלוני ופלוני אמרו דבר אחד וכבר אמרו וראשוונים שכא להוזת שיש כאן שיטה ואין דבר אחד ר' אבון ר' אבון התלמוד ל"ש תנגד ור' פ' פ' לא חמור ר' הללה באחד סתם (עי' סבואה התלמוד ר' י"ש תנגד ור' פ' פ' לא חמור ר' קע ע"א ור' קדושין ס' ר' ריג' ע"ב). אבל השנות הורבר הוה בירושלמי לאין מסדר נראת שטוהה שדוֹה בעין סמן להקל על הובין, ואפסה שלחה נחכוונו מה שאמרו בכלי עירובין נב' ע"א בני יהודה ור' יוחנן בלשנא ומתנו ללו ספננא תקירתא תורהן בזם (אף שאמרו שם בני גליל לא מתנו ספננא וכו' נראה שלא נחכוונו בזה על היחסות טבריה וטיטורי וכו' בזם ר' יוחנן ר' אלעדר ור' אבון ורב' כ"א על אריה ישיבות קודם זמן זה).

ומצביע סימני בירושלמי כמו שמצינו בכבלי בכרנו זשב שמעתחה והם מיר מאחר. ואלה הם הסימנים: יומא פ"ג הל' ח' (מיא ריש ע"א) נריש בדורתמא עיליתא עד מקדו של מטבח הגזוני ועד כוחל העוזרת. — שם פ"ח הל' ב' (מד ע"א) נריש בחריל קדרתיתא. — תנוכות פ"ד הל' ח' (כח ע"ד) נריש בחלילה קדרתיתא ורטאת. — נור' פ"א הל' א' נריש בראשה דנדרי קדרתיתא עד ר' רטט'. שם ס"ב הל' ב' (כ"א עד') וליה מל' קברית בראשה. — מכות פ"ב הל' ו' (לא סוף עד') והבתבב ודבר אלהים בו נריש (ואפשר שנמצאו עד אחרים). והפטוש הקא

כתב יומא פג הל' ח' ריה נריש טראה שהזו הגה' נרשות רבינו שמשון ע'ב, ולא אמר כלום. יותר נכון פי' בעל קיון עדה שם חול נריש שם וכו' ובוינו על הוא דלעיל והמעתקים הם שקדשו הבריתא עכ'יל, וכן הוא באמת, עיי' פה מאמר כתבי יד של הירושלמי.

ומצינו בכבלי ברובם מקומות שהמחלוקת סטף בסוגי זו על מה שהעלו' ואסכו בסוגי' אחרת, וזה בא-כל', "וירון בה" או, "וקרא לא". ובירושלמי נשמט לפעמים עיקר הדריך ולא באה דמייה כלל בכבלי שנשאו ונתנו כדבר, אך שאי אפשר למסגיא בטקתו ביאור המאמר, וסטף הטסדר על מה שנאמר במקום אחר. עיי' שבת ט"א הל' ג' (ינ' ע"א) ר' חי בעה קומי ר' יוסה ליה הרא אמרה שיטוע מודינה כלטמן ע'ב, וכן למסגיא חזרותן ב'א ע"ס מה דאיתא בלאים פ"ז ל' עת עיש. וכן בא לפעמים בלבד ברמייה בטקום אחר ומרחיב בטקום אחר. ר' מאי פה הל' א' לא בן אמר ר' יוסי כי ר' הענן ד' אלעדי בן זorthא איש בידותה דהיא, ולא הומא רבי ר' יוסי כי ר' הענן אמר ד' אלעדי תליה פ"ב הל' ג' (כח ע"נ) הומא אמר ר' יוסי כי ר' הענן איש בידותה טשם ר' יוזהע טפל את כליה. וכן מצינו ברובם מקומות שהירושלמי קיזנו בטקם אחת והקישיא או התירוץ וכט' אחת מרחיב בותה. — גם מצינו שבתקום שהמשנה מדברת כל בכור וטמותה הנגות הירושלמי מביא בטקם אחת המשנה בעותה ובט' אחרת כל גנות הפטורות. לנוות ט"א מ"ז איתא שעדר של יה' נאלל לעיר הבבליים אוכליין אותו כשהוא צרי טפ' שעדרין ישת. ובירושלמי עודובין פ"ג הל' א' הוואה והמשנה כאזהרת, אבל בטקם פאה סודה כ'א ריש צ'א איתא בטהיל בשער חי דתניין הבבליים אוכליין אותו נשחתה צרי טפ' שעדרין מוקלקלת.

כבלי מצינו סוגיות הפטות פי' שבתקום אותה הווא מחלוקת אמוראים פלוני אמר ופלוני מtrad' ובט' אותה אהודה הפלנמא בפרק, ופלוני האודר שם הוא המתיד בט' ואת המתיד שם הוא תה האוסר. וכבר הביאו והtro מהות נ'יה ריה ואיכא דאורי הסוגיות הפטות בכבלי ע"ש. ובירושלמי נמצאו אך לפעמים סוגיות הפטות. שביעית פ"ח הל' א' (ל' טפ' ע'ד) אלא כי ק' קיימן בישען לו מעות ואחר כך משך הפלנמא ד' יוחנן ר' שמען בן לקיש על עתיה ד' יוחנן זו אסר אין המעות קיון דבר תורה רמי אוכליין נתן זו על דעתיה ד' שמען בן לקיים המעות קיון דבר תורה רמי עזים נתן לו. ובט' ביט' סד הל' ב' (כח ע"ל) אהוא ר' יוחנן דיב' דינין לקיימי לע משיח יקר טשה אהוא שאל לר' ימאי אמר לה' מדבר תורה מעות קיון ולמה אמרו אין קיון שללא אמר לו נשרכו חישך בעלה ע'ב, וטימות וחותמי ד' יוחנן קבל רבי ר' נאי, ובכובל' מוסכם בכל טקם ד' יוחנן סובר דבר תורה מעות קונות וריל סובר דבר תורה משיכה קנית. ואפשר שיש טס בירושלמי שביעית וצל על דעתיה ד' יוחנן זו אסר המעות קונות רמי עזים נתן לו. וטעות בותה נמצוא נ'כ' ב'מ'א בירושלמי עיי' לקמן פה. — שביעות טן הל'

ח (ל' עד עז) שבעה שאוכל כבד זה היום ועכבר היום ואכלת (צל ולא אבלה) ר' יוחנן וויש לkish תריהון אמרי פטוד לא טעמו דאותן (טעמא ראותן) טעמא דרי יוחנן משות שאיןו ראוי לקבל התראה טעמא וריש לkish משות שהוא בל' העשה שכן בו מעשה. ובאמת סודות סיה תל' ר' וכטוף פ'יא ריבכות איזהו ריאתפלין בשני ימים טובים של גליה ר' יוחנן אמר סקבילן הדריה על הספק ר' שמעון בן לקיש אין מקבלן הדריה על הספק. ובכללו איזהו בכל מקום כהורדשלמי' דסודות ויכנות דרי יוחנן אית' ליה הדריה ספק שמה הדריה וכבר (עיי' כתני משה שבבבויות שם). — ומצינו בכבלי חילוף בסמכחות שנות בשם האותרים, ומה שנאמר נסכים זו בשם חכם פלוני נאמר בשם איזה בשם חכם אחר, והורדשלמי' דרכ' איזה לו' בנה עם הבבלי.

ולפעמים נמצאו בירושלמי' הוספות מאחרות (וכאשר הוא ניכ' בכבלי') שכנותו פג' הל' ב' שחייה בכלל אבלה... ר' יונה שמען כלחן פיכא על בן אמרתו לבני ישראל כל נשך טבם לא תאכל גם מה ק' קיטין אם ברם שקיים התני רם שקרש אוינו לא אוכל ולא משקה אלא בן ק' קיטין בלבד שהוא כל שהוא אבלה פרר לה נרבי עקיבא ורבנן עקיבנה אשר כל שהוא אבלה עב. ומן "כל שהוא אבלה עד כל שהוא אבלה" והוא הוספה מארחה קרווא מבסול השהטעתו נהי המישובשת אלא בן ק' קיטין כל שהוא בת' כתות שהוא, והוסיפה טעות על טעות וכתב, כל שהוא אבלה פרר וכבר. ובאמת כת' ש' ס' הל' א' זומא סיה תל' נ' איתא, "בטות שהוא" ולייטה שם כל קהוספה המושעת כל שהוא אבלה וכבר. — ועיי' פאה פר' הל' א' תעוזב נהג לפניהם תבואה בקשה תלין בעסיד תמיים במכברות עכ' ומן תבואה בקשה עד במכברות הו הוספה איזונה (עיי' בדורותש שם). וכבר כתבו. הדר חולין סיד עכ' דה ניעול ביצים על רך ירושלמי' סוף פ' ותרומות שוו עכ' ולא גיעיל, והזמנה שאט' מסתנית הורדשלמי' ושום תלמוד טועה הנינהו.

ג) ירושלמי' נקט אם אמר אסורה רבר בשם אסודה איז שסדר בוה כמותו (וגם בכבלי' נראת כן). רמאי טור הל' ב' (כיד ריש-יעא) ר' זינה בשם ר' ועירא תישתר נסודות שננטה דעתו עליהן טערב שבת אכל בטירות שלא ננטה רעתו עליהן טערב שבת לא ברא אמר ר' טמא מילחן ריבנן טסיעין לר' יונה אבלה וכבר. והורי ר' זינה לא אמר בשם עצמו כי בא בשם ר' ועירא. — כלאים סוב' הל' י' (כיה עב) ר' יוחנן אמר איזתפלין ר' חייא בר בא ור' שטומאל בר רב יצחק חד אמר אסילו שלשה לחך ששה וחינה אמר אסילו אחד טין ואחד טין באנצע ולא ידען מן ר' ראמץ דיא ומן אמר דיא מן מה ראמץ ר' יוסי ר' חייא בשם ר' יוחנן ובילד שרלא טין וחינה והרי נאנצע עכ' והרי וטשטו לא להלhist כוון דאמר ר' חייא (זהו ר' חייא בר בא בר פלוניתה ד' שטומאל בר רב יצחק בסלוניתא דלעיל), ועיי' פר' ערך ר' חייא בר אבא) בשם ר' יוחנן ובילד שרלא יהא שם חינה סבידא לה כוותה ר' יוחנן.

ד) בירושלמי נאמר בהרבה מקומות תין אמוראין חור אמר וכור חור אמר וכור ולא נזכיר שמות אלו האמוראין ונראה שנשחכו שמות האמוראים בעות אשדר והכוו מאמיריהם לבוט המדרש. עי' ברכות טג ו עי' לחמשת קבורי את המת וחור, כיון זה אמרו תין אמוראין חד אמר באתן של האל הקדוש וזה. א' באטן של שומע פסילה אד פיטום ולא פלי מאן דטר באטן של האל הקדוש בשכחה ומאן רט' בשומע פסילה חולל עי'. ושמות דרבנן תין אמוראין כבר היו נשכח בימי ר' פינחס שהיתה ברוד ורביעי, גם נראה מטהוני שם שלא הוא וכן רב קדום ר' פינחס. — שם ריש. פז שטוחאל אמר כאן בחוללה כאן בסוף איז זו בחיללה ואיז זו בסוף תין אמוראין חד אמר נתנו דעת לאככל וכור והרנה אמר אככל כוות וכמי ושנותה בגין תין אמוראין דפלני אליכא רישטוחאל והוא בזון אחרון בגין נשכח. ועי' ליקון. מאמר ר. — נס מצינו "תלהא אמוראין" ואין עוד מהם נזכר בשם. רמא פז הל' יא (כיה עד) עקilm הג' חילך עם אהזו והחמיד על עצמו והולך הגיה לים הפלחה תלהא אמוראין חד אמר רמי עבדה זהה הולך לים הפלחה והרנה אמר רמי הולך של עבדה זהה הולך לים הפלחה והרנה אמר עבדה זהה עצמה הולך לים הפלחה. — סנהדרין פ"א סוף הל' ב' (יש סוף ע"ב) אין עוזין עד הגהה (בספר) ר' יוחנן בשם ר' הושעיה תלהא אמוראין חד אמר אהיך עישין שתים אין עישין והרנה אמר הסוכנות עישין הסופרות אין עישין והרנה אפער סופרות אין עישין כל עקר. — גם אם נזכיר שמות החלקים לא נתרנש ט' בעל מאמר זה ומ' בעל המאמר אחד. זהה נמאנם במקומות אין מספר וגם במקומות שטוחאל בבבלי מפורש שם כל האומר נשאר בירושלמי כתום. עי' בבבלי סוכה טד עי' וכמה שיעורה אמר ר' נחמן נ' כדי עליון לחן ר' ששת אמר אפי' עליה אחד וכור אחד עי'ז. ובירושלמי שם פ"ד הל' ב' (נד ריש ע"ג) חמן אטירן ר' ששת ר' נחמן בר יעקב חד אמר שלשה בר' עליון והרנה אפלו בר אחד.

ונככלו נזכיר תמיד שמות האמוראים והחולקים גם במקומות שנשארא הדבר בספק ט' בעל המאמר זה ומ' בעל המאמר האחר, עי' חולין קיג ע"ב המכשלה הלב בחלב ר' אמי ד' אס' חד אמר לךה חד אמר אמי לךה וכורמתה. גם במקומות סאלה מהוד היבנלי להוב למցואו בכירוד בעל כל מאמר ומאמר. עי' גיטין ה' ע"ב בפלוגה דר' יוחנן ר' ששת ר' יוחנן בן לי' חד אמר למי שאין בקאו לשאלה חד אמר למי שאין עדין מבצעין לקיטו חפחים וריבניל והוא אמר למי שאין עדין מבצעין לקיטו וכור וכן בדורות מקומות. וירושלמי נשאר להוב בספק ט' הוא בעל המאמר ואיך במקומות מעיטש מהוד הירושלמי על זה, בחק רבלאים דבר בפלוגה דר' חייא ס' כא ו' שמואל בר יוחנן שהבאנו לעיל. ועי' ריש גיטין כתוב כל נכסיו לשני בני ארם באותה הוו עדין כשרין להו וסתולין להו ר' אללא בשם ר' אמי אחפלגן ר' יוחנן וריש לקיש חד אמר מאור שון סטלין להו סטלין להו והרנה אמר כשרין להו וסתולין להו ר' טנא לא טרש ר' אבן טרש ר' יוחנן אמר מאור שון סטלין להו סטלין להו וריש לקיש אמר כשרין להו וסתולין

לה. — וזה כי בלבלי לא נמצא הפטגון פלני בה תרי אטורי כ'א בחסופה "בטעבאו" כל' אטורי דאי, גם שם נזכר שפת האטורים. ברכבת ל'ן ע' פלני בה תרי אטורי בטעבאו ר' יוסי בר אבן ור' יוסי בר זעירא ח' אמר טמי שטמיל קבאה בטעה בראשית ועד אמר טמי שעישה מרותיו של הקה' הרחים ואין אלא נזdot. וכן נזכר,, שנ' אטורי בטעבאו" שבת' כא ע' צו ע' (וכתקומות אלה הם ניכ' ר' יוסי בר אבן ור' יוסי בר זעירא). ולפעמים אסכל' בן בירושלמי בן בלבלי מ' הוא האטורי והומר. ובירושלמי כא כל',, טמי בה" מודר חמד ט' הוּא הפטמי או שכא כל',, טמו" אט' מכרו רב' הטמי', וכככל' כל',, וממו בה" או כל',, איטומא" ולא מכרו ט' דם הטמי'. ע' ירושלמי' יכחות פ' ח' ד' ר' בא בשם ר' יהוח' זעירן טמי' בה כולם דבר, ועי' ברכות פ' ז' ע' ר' פינחס ור' סימן ר' אבא בר זמין' טמי' בה נשם דבר. ואיש' ברכות פ' ז' ע' ר' פינחס ור' סימן ר' אבא בר זמין' טמי' כטו בה בשם ר' אכדריאן ר'נן הושע ע'ך ושם לא מודר טקודות ישנאמר טשומ' חם אחר. (אසחר שיש שם ט' ט' תכל' טמי' בה כל' ר' פינחס ור' סימן אט' נשם ור' אבא בר זמין' טמי' בה בשם ר' אבדומא).

(ד) בירושלמי באים לפיעמים (ובஹ' נסוד זרים) סוגיות שלמה בכל' שם אומר בכל' הסוגיא. ע' ריש פאה שובלות הראישונה טהו שתוארו חיבת בשאה ובר עד הפהה יש לה שיעור מלפטן. — שם פ' ח' ה' (יז ע'א) קיד' חז' אינדו ובר עד סוף ההלבנה. — בלאים פ' ח' ה' (כ'ז ע'ג) דע' בגדר ואמצער ובר עד סוף ההלבנה וכל' המאדר מחודד מודר. — شبיעות פ' ח' ה' (ל'ז ע'ב) פ'ק פ'א הל' י' מה ק' קירין וכו'. — כתובות פ' ג' הל' ר' רנעה שנתארה כר' מא טעם ר' יוסי הנגלי וכו' וכן במא. — וכן בלבלי מצינו סוגיות כל' שם אומר בתק' דסחרים ט' ע'א חשעה ציבורין של מצאה וכו' (ועיש רשי' שכח ספיק הלכות ה'). עריןין לב' ע'ך ואלא בכאן בכל' וכו' וכן סוגיות ורבה.

ולפעמים נסכו הרכה מאדרים זה לה' ואין להם קישור פניט אל'ו שיבאו קפ' אומר אחד ואישר הוא בלבלי. ע' ר' ברכות פ' ט' ע'ג ר' חוקה' בשם ר' יהוח' הבינו ולמזרן ר' חוקה' בשם ר' יהוח' העונה אמן וכו' (וחסר ר' יהוח' ובר הערנו על זה לעיל ס'ב).

בירושלמי באות הרבה פעמים סוגיות שלמות אישר אין טקוטן בתק' ענייא' וגטשכו טה מחתמת איזה מאדר השיך למוניגנו, ע' ר' ברכות פ' ט' ע'ג מאדר ד' שהדא מחתמת פריך המדרדים האחרוניים וכבר העידו טפישי' ירושלמי על זה באורה טקומות (אט'ו שהדא מחתמת הסופרים), אבל לא שתו לכם ע'כ' בכל' טקוט' וצוח' לפיעמים. וחיר' זה בכל' אם באנ' בטוניא,, חטן תנין' או,, חטן' והדא קאי' אטשנה שלטני' אשדר אלה נמשכה אורה הלהבה, ואין זה מודרך' הירושלמי (גם לא טרך' התגין') לחדר חתן על המשנה שלטני' וכברט אם אמר חתן... אא, וחיר' קאי' אטשנה שלטני' וכו' קאי' אטשנה נפרק אוד או' בטנטומה' אחרת. זה מורה בכיר'ו' של' הסוגיא איז' מקומה' כאן כ'א

במסכתא אחריה ותובאה שה עי' אישרת הפסחים או אשורת הפסדה. עיר פאה פ"ג סוף הל' ח' (יז ע"ד) חמן תנין רבי עקיבא אומר קרע כל שעוזא חיב בסיאה ובכורוים. ונה המאמר דודע הוא במשנה בפרק שלפנינו ועלה קאי הילכה ח', אבל עיקר הסוגיא היא קידושן פ"א הל' ח' (יענ' ע"ד) רפסטהה החם השם הוא קריוקה בסוקם אחר וטפלין בטוקם אחר (כל' אי בעין צבורין) ועי' קאמר השם אחר שהביא ראייה והשיב עליה חמן תנין קרע כל שעוזא חיב בסיאה ובכורוים (ולחכוב עליה פרוחבל ולקוטה עמה נקבות שאן לחם אהירות וכור והשיס קוצר בוה וכמו שהדרעו ליעיל ל' ע"א) דברי ר' עקיבא קרע כל שעוזא מהו טק כלא אלטאו דלא בעין צבורין. ונה בפס' קידושן שסדר קאמר השם חמן תנין רקי' על המשנה רפס' פאה, ועי' שנירה וובא בפס' פאה ונשא' נס הל' חמן תנין. — עטוד ע"ז כי הוא מפתח לטעיות וטסחות הירושלמי ובו יוסחה שער לטסחות אשר אין בדיעו הום. עיר פאה ס"ה הל' ב' (יח סוף ע"ד) אמר ר' יוסי והוא רדי בא פלניא על רדייש לקיש וחנן חמן אלא מוכה את העני בגדריש וכור והנה הר' כתמי' אלא מוכה את העני הוא בפרק שלפנינו ועליה הילכה ולא שיך כלל ל' חמן. זה מורת דהמאמר אמר ר' זמא דר בא וכו' נשנה בעיקורו בפס' בכוורות (עי' פאה שם) ומשם הובא להילכה זאת רפס' פאה. חכינו בוה לסתור שהותה בירושלמי נטאו רפסטהה בכוורות ועי' ליקון מאמר ר'. — ונה לטעיטים יבודך בכל המסכתא אישר שם עיקר טוקם הסוגיא. כדך רפס' פאה ופס' קידושן דלעיל, ולטעיטים לא חמצע המסכתא אשר עליה רומי הירושלמי כיא אחר חסוש גרוול, ולטעיטים המסכתא. אישר שם: נשנית הסוגיא בעקריה הוא בחק האברה של סמי הירושלמי אשר אבדו באורך חמן ובחק רסאה ס"ה אשר היא מן טס' בכוורות. ועי' בראש' שבאות פ"ז סי' כ"ה בטה שעתיגע הרטבן זיל ברבי הירושלמי סוף פ"ז דישבעות וכותב זיל ולשון הירושלמי משונה דאספה הוה. לה' לטסר במקום חמן באה ובמקום כא חמן עכלי, ועי' בטה שפדייש בוה ומזרשו. איתנו עולה יסתה נאשר כתוב בעל פ"ז סי' טקה סוף פ"ז דישבעות ופדייש בענין אחר, אך נס היפוי של בעל פ"ט אינו אלא דברי נניאות ע"ש. אבל האמת יודה ודרכו שעיקר הסוגיא נשנית בטוקם אחר ומשם הובא לאן, ואפשר שנשנית באחת מן הים בכוות דמיון, אשר רק קצתם נשאראו בדיננו. ועי' ב' י"ד טלאכי דב' בל' י"א שנגע בקיצור בוה ורבוי הרטבן הובאו שם שלא בדוק עיש.

ולטעיטים נטאו מאחר ואין לו טוקם כלל בטעיא זאת נס לא עי' שנידה הפסחים. ברבות ס"ב ר' ע"ד עירב את האותיות איתן תנין בשער כור והוא מן הירושלמי רפס' מנילה פ"א הל' ט' ואין כאן מקומו כלל. זמא פ"א הל' א' (לח' ע"ג) ריש لكיש אמר כאשר עשה בותה גזה ר' י"ז נער ולא הכרת הגינה כור וגנטס באמצוע הסוגיא עיש ואין כאן מקומו כלל. וכן נטאו בטקנות אחרים והוא עי' עירוב הפסחים. ועי' סוף פ"ט טnilה ודא מותה יתבק לה הוכא וכור עד סוף הפרק ונשנין שם הרבה דמי מorthה, בטוקם זאת הסוגיא נראה שם פ"א הל' י"א כי שם מדבר בענייני טorthה. ונראה שהסופר שכתב

לכתוב שם ואחר שנזכר כתבה בסוף הפסחא, או אפשר שאינה קורא לפה
זה רוי טווח והטיילם לפס' מגילה יין בפס' מגילה פ"א נסיך דין טווח.
נס זהה יש לדעת שלפעמים חסר בדוחשטי ציון הכהן של המשנה
אשר עליו קרי הגרträ ומכאן כל הטעירות הבודאות זאת לאאת כל הפסק, פאה
פ"א ט"ז לעלם הוא גוון משותם פאה ופטור מן המעשירות עד שימחה ונען
משותם הפקר ופטור מן המעשירות עד שימחה (בכא זה אין בטשנה ירושלמה
זהו עיי' שנית הטעורות עיי' דרכי הטשנה צד 230) ומאל לסתה וליה
וליענות ופטור מן המעשירות עד שימחה ונען גוון חורע ופטור כן
המעשרות עד שימחה רבבי ר' עקיבא (ונם מה יש שני עיי' טיס בין המשנה
שבטשניאת וכן המשנה דוחשטי עיי' בחובדנו שם) סהן ולוי שלקו את
הגוון המעשרות שלין עד שימחה. ובירושלמי בנט' ט"ז עג לעלם הוא גוון
כרי ר' יוסי ר' יעקב בר זבדי וכרי מתני דביש הוא הבקר עניים הפקר
ואתוא דר' עקיבא בתניות בני חנן וחנא למה חריב הגות בני חנן שלש
שנים עד שלא דבר בית המקדש שהוו מוגזיאן את הבודאות טכלל הטעירות
זהוון ודרשן שעש' תעשה פרט ללקח ואכלת סרט ליטור אמד ר' יהונתן קנס
קסו להן שלא יהו קופצין לניחות ולברחות עיב. והגה המתאר מתני דביש
היא ובר לא נקשר עם הקודם וכי אכבה דמתני ונען משותם הפקר וכו'
(ועיי' בסדרשנו שם), החטא מס' ואתוא דר' עג בגוון ובר קרי אכבה ונען מן
הגוון חורע וכו', והמאמר אמד ר' יהונתן קנס קנסו להן ובר קרי אכבה דמתני
סהן ולוי שלקו את הגוון וכו'.

ג. זכרון אמרורי בבלאי בירושלמי זכרון אמרורי דארץ ישראל בבבל.

התלמוד הדוחשטי והבבלי הם שני אחיהם מהארameים ורבתה הכתבי ארץ
ישראל ומאמריהם נזכר בחלקו של בבלאי, וכן מפורסם לרוב הכתבי בבל ומאמריהם
בתלמוד דוחשטי. והנה דاشי המתברים נאותה מסכתות בבלאי והם ר' יהונתן
ודיש לקיש ונמה מלאות מאמריהם מסה אל פה, נס אין לך מסכתה בבלאי
שנעדתו בה שטוחות. וגם ר' יוסי בר חנינא, ר' אבוחו ובר באס לרוב בבלאי
ואלה החפות הם הכתבי ארץ ישראל ולא ירו כלל לבבל. ולהלן מפורסם
בירושלמי טענים אין מסחר שטוחא, ר' יהונתן בר יעקב, ר' יהודה ונבר וטושבם
זהו בבל ולא על לאאי. וגם עירק ישיכת דב' הזיהה בבל וכמה וכמה
מאמרי באים בדוחשטי. ומלאך הכתבים הגוכים בשם נבר בבל הכתבי
אי' בבל כשם ,,מערכא" או ,,תמס" והמ זו אמו החם כלדי אי', הכתבי בבל
מוסחו בדוחשטי בבל כשם ,,רכנן. ותמן" או ,,תמן". ובבל נהגו בכבוד
גדול הכתבי אי' ורבך דבני טריכא היה לחם כဆ' ישאל איש בדבר אלהים,
עד כאשר רצוי הכתבי בבל לחת חוק לדבירותם אמרו אתה אינערואה טמערואה
עיי' שבת סוף פ' ואלו קשורים, וכן מצינו בבלאי בדרכה טקומות,, שלחו

שם, "אמור במערכו" וכא לוחק הלהנה או ללמד הלהנה. והכמי בכל החזק בני א' בכלל מדרלים ואסמו מחותמת ע'ה עא חד מיניהם עזיף כתי טין. — ובכל ביצה כיה עיב אתה אל ר' נחמן לחטא בר אדא שליח צין כי סלקת להם אקורף חיל אסלאם ואריך ויל נבי דר יעקב בר אידי וכי טני ובר ונאה דשליח צין היה אשך קבע אשר בידו שלחו בני בבל שאלות לאי ונקרא שליח צין כדרך כבוד עיש מצין תגא תורה (ושי). ס' שם בענין אחר ע"ש).

וק הכמי א' נשאים ונתנים דרכה ברכבי הטעים בבל, יונמה שעה לך עם הטעים א'. שבת פ"ג הל' ג' (ר' ע"א) תמן אמרין חמה טוורת חולחת חמלה אמרה רבנן דהמא אמרין בן חמה בגין חולחת חמלה טוורת טגנית פלניא על דבנן דרבנן וכרי מתניתא פלניא על דבנן חטמן וכו' — מתניתה פ'ב ה' ג' (כז ע"ב) רבנן דהמא סברין כן רבנן וחטמן אמרין משעה שהגאות עדות ברוחה יצאת וכו' איד יוסי מודו רבנן וחטמן וכו' וכן במת' א' (ומה שמעיטים בגבב' אחoco עליה בטערבא כל' על דברי אמרוא בבל עיי' לקמן פ'ד ערך ר' בכ''). ומצעיטו נ'כ' ששהלו בני א' דבר הלכה מהכמי בבל ב'ט' ד' צ' דשלחו לה לאבבה דשפטואל הלין תורי ארטאי וכו' אמר רב פפא בני טערבא וכו' וכו' רשי' דישליך לה לאבבה דשפטואל. — ביב' קמ' דישליך מטה חבירא לע' דיטה עד אחד נקבע ועד אחד על פה מטו שיצטרפו. וכן נקבעו בירושלמי לשכה ובותינו שבנלה עיי' ס'ז ערך ובותינו שבנלה.

והנה הרנה מאටרים של אटוראים בבל'יים באים בדורשטי ולא מכו' בבל'. ברכות פ'ח י'ב ע"ב אמר שפטואל המסתמש בכהונה מעל, והטמאר זה לא נזכר בבל'. ועי' ברכות ריש פ'ב ר' וחונה ר' אוורי ר' זיקף ר' יהודה בשם שפטואל ציריך לקבל עליו מלכות שמים טעומת, והטמאר זה לא נזכר בבל' (יעיש ר'ג). — סוכה פ'ג הל' י'ב (גיג' ע"ד) מגילה פ'א הל' י'א דב' ושפואל חד אמר הלאו והודנא אמר הלאו י'ה, ובבל' סוכה ק'ז ע'א איתא ארכעיא לנו הלאו לרב מא' ת'ש דאמר רב חזיא חיל' דבי הטעים דרכוב בחו הלאו בחד נימא זה כחד נימא ופלניא דרבנן וכו' ולא נזכר הא דשפטואל. — רה' פ'א הל' י' (גיג' ע"א) שפטואל אמר ט' שהוא אין את ישראל הוא אין את האותות מה טקיות שפטואל דין לאומות כבנישרים דן בכםirs שבנן מוכד להם טעהה חז'ז מוכד להן מעשה רחוב הונגה, והטמאר זה לא נזכר בבל'. — נימן ס'ז חד הל' א' דב' הווא בשם רב אין האשה עושה שליח לקבל גיטות טשלחה של בעלה שפטואל שמעה מינה ולעתה בתורי ארבעים ומני. ובבל' נימן ס'ז נושא וגנות השיטים הרבנה בהלהנת אתה ולא נזכר שם שפטואל סבר כוותה דרב ואין האשה עושה שליח לקבל גיטות טשלחה בעלה. — וכן מצינו לפעמים שהגבלי לא הבירע כטמורי דאטורי דרבנן ט' והוא בעל המאמדר והדורשטי הצען בראש המאמדרים שם אמרו. עיי' בבל' עירובין ג'ג ע'א דב' ושפטואל חד תני טעכין חד תני מאטרין. עיי' ב' דב' ושפטואל חד תני איזדין חד תני עידיהן. ובידושלמי ברכות פ'ח י'ב ע'ג איתא תמן תניך כיצד

מעברין את הערים ובן אמר מאכרים ושותיאל אמר מעכרים... חמן תניין לפני אידיתון רב אמר עידיתון ושותיאל אמר אידיתון ועייש בירושלמי (קדום הגז שני מאටרים) אין מברין על גור עוד שיאתו לאויר רב אמר יאחו ושותיאל אמר יעחו, וכככליל לא מבר מהו כלום. — וכן כאשר עוד נידישטל מאטרים של מאטראים אחרים רכבל ואלא ניכרו בככליל. עי"ה כתובות פ"ב הל' ד' (בז עג) אמר ר' זעירא תען כתובות דבית רב דרכיו ר' לעזר (לערת הוא טס וגיל דרכיו רב) על השער ודברי הכתמים בטיעד על הפללה, וככליל שם ב' סוף ע"ב אהרא בשחטני למסר לדרכי רבי על כתוב יין הם מעידין לדברי הכתמים על מנת שכשברם הם מעידין, ולא נזכר כתובות דבית רב בטיקום זה ונום לא בטיקום אחר. — וחומר מזה מצינו, שנאמר לפמעטם בטירוש בככליל ישתמאר של אמרדא פולוי בככליל נשנה בטערבא (ככלו וטשנ הווא לבכל). עי"ה ביצה ח' ע"ב אמרדי בעטערבא פליין כה ר' יוסי כד חטא ור' זעירא ואמרדי לה דרבא בריה דדי' יוקף בר חמוא ור' זעירא, ובירושלמי שם פ"א הל' ב' (ט' עיל) אמרדא ר' יוסיה כי רבי בן אמר איזהפלען ר' יוסי ור' זעירא ור' אמרדא בר יוקף, ורוצע דרבא הוא ר' אבא והוא בן של ר' יוקף בר חמוא. ועי"ה פ"ד ערך ר' יוסי כי ר' בן. — כתובות י"ט בטערבא משכיה דרב אמרדי אם אין בירך ודריחקו זה שפוד אמרה וכו' (ועי' פ"ד ערך רב).

וון נמצאו חרכיה מאטרים של חכמי א"י בבל ולא מכוון כלל בירושלמי וחאן להאריך כוח כי כל רף ודף בכ' תלמידים מעיד עלי'. נס אין בזה תוספת כי הירושלמי לא ניסדר כראוי וחרכה מאטרים לא הוכאו על הספר ועי' למשך מאמר ר'. אך מה שעריאה יותר זו, לפעמים כא' כל אותו הענין בעצמו בבל ובירושלמי, וככלב' נזכר המאמר של האמורא הירושלמי ובירושלמי נפקד אותו המאמר. בכלל ברורות ט' ע"ב ועל כן אם אזכיר שהבל נהנה בדבריו (יעז) אמר ר' זונא אמר הוין מן הין מון חמת ווי' חזקן אמר אמר' טת ווי'. ובירושלמי שם פ"ז י' עיב אמרה ר' זונא אמר הוין מן הין מון חמת והפת, ולא מכר המאמר של ר' יוחנן. — פסחים פ"ז ע"א אין שם ביזיגא בו מהו אמר ר' אבונו אמר ר' שטען, בן לקיש כד' שילך אדם טברני נגנא ועד טבריא טיל. ובירושלמי שם פ"ג סוף הל' ב' (ל' ע"א) לא היה שם אדר ביזיגא בו שהחומרין עד איקין ר' יעקב בר אחא ר' עולא ודקמן בשם ר' תנינה עד כד' הילין ארבעת טיל ע"ב, ומאמורו של ר' ליש לקיש אשר היה אמורא דאי' לא' נזכר שם. — ועי' בכלל ברורות ט' ע"ב בעניין עמדת בקש ואיתא שם ר' יוחנן וגסק מאטורי של ר' יוחנן (וון נפרק בבל' שם מאטורי של שטואל אשר הוכא שם בירושלמי ובבר הערת לעיל על זה).

ולשעניטים בא בככלו אמר בשם אטורא דאי' וכירישלמי בא נס בן זה המכמד אבל נפקד שם האוטה. בככלו סוכה דין והאוצר ר' יוחנן שבועה שלא אשין כי יטיס מליקון אותו וישן לאלה, וכן הונא בדורכה טקומות בככלו. וכירישלמי שם פשה ולה ב' (ניד עב) אחריו והוא חני שכבע שלא אשין כי יטיס מליקון אותו

וישן מזד. — ספחים ל"ז ע"ב וכט"א דאמר ר' אלעוז מנין למעשר שני שנטמא שפודין אותו אף בירושלים ח"ל כי לא חוכל שאתו ואין שהה אלא אכילה, ובירושלמי מס' פ"ג הל' ח' (nid ע"ב) כתיב כי לא חוכל שאתו מה נקייטן אם בירוחוק מקום כבר כתיב כי ירצה מפק אם בקרוב מקום כבר כתיב ונתה הכסף אלא מהו לא חוכל שאתו לא חובל לפדרתו (צ"ל לאוכלו וכן הגהה הנ"א) וכתיב ונתה הכסף ע"ב. וזה הוא מדרשא דור' אלעוז רבנן ובשינויו קצת כאישר הוא בדורבה מקומות, ולא נזכר שם האומר ר' אלעוז.

ומצינו ג"כ שהבבלי מביא מאמר דאמורה ר' יוסטלי כפי מה שהוא מתרגם בירושלמי. בבלי ב"טnid ע"א אמר ר' יוחנן הכל מורים בהקדש שהיל הויל וגנברין תוכעין אותו, ובירושלמי מס' פ"ד הל' כ' (nid ע"א) אמר ר' יוחנן הקדש פרדיו ולא הוטיף חומש והרי זה פרדי מעישר שני שפודיו ולא הוטיף חומש הרי זה איני פרדי טה בגין הקדש ומה בין מעישר שני אמר ר' הילא הקדש יש לו תוכעין מעישר שני אין לו תוכעין ע"כ, הרי שהכenis הבהיר טעםם דר' הילא בחור דברי ר' יוחנן. — וכן מביא הירושלמי דברי אמורא רבנן כבלי כפי מה שעוללה דין הבהיר. ירושלמי ניתנן פ"א הל' ב' (ט"ג ע"ב) רב אטר עשינו עצמנו נארין ישראל לגיטין ושמואל אמר אף' משכונה לשכונה, ובבלי שם ר' ע"א אהא אמר רבנן רב אמר כא' לגיטין ושמואל אמר כחוצה לארץ ומסיק שם השיס ר' ששת מצוריך משכונה לשכונה (וע"ש ברשב"א). — וכובשי הובא לפעמים מאמר אהוואר א"י וטעמו בצדון, ובירושלמי איתא זה המאמר בלבד טעם והבהיר הוסיפו (וכאשר דרכו ג"כ בהכיאו הבהיר ע"י לעיל מאמר א'). בבלי בחוכות ט' ע"א אמר ר' רבנן ר' יוחנן ר' אלעוז בשיטת ר' עבו אבירה דאמר יש לה קנס וקנסה לעצמה ממאי מדקני יתומה וכו'. ובירושלמי שם פ"ג הל' ז' (כ"ז ע"ד) אמר ר' יוחנן אתיא דור' אלעוז בשיטת ר' עקיבא רבו כמה ד' עקיבה אמר יש לה קנס וקנסה לעצמה נן אמר ר' אלעוז יש לה קנס וקנסה של עצמה ע"כ ולא אמר כלל טעם בו.

ונחוור עוד על שניי שמות האמורים ושינוי המאמרים בגין הבהיר והירושלמי. שניי שמות האמורים מצוי לרוב, וכבר הענו לעיל דנים בבבלי גם בירושלמי נשתנו שמות האמורים ממשכתא למשכתא, ואפשר שלא ורקן הרבה בשמות וכבר נשחכח ר' יהודה ואפס' ספיקא רגברי נרים חולין ז"ה ע"ב, או שהשינויים נולדו ע"י מסדרים שונים או ע"י ספרדים. — ושינוי המאמרים כלוי' שמאמר של אמורא פלוני ירושלמי הובא כלוי' אחר בבבלי ולהפוך, והוא ג"כ מצוי בהרבה מקומות; ונכוא פה לכל העיר כי מצינו לפעמים בירושלמי שניי במאמריו של אמורא בבבלי והדרין נראה עם הירושלמי. ע"י בבלי יומא י"ט ע"ב מתני ליה ר' חנן בר רבא לחיזיא בר רב קמיה דרב אמר ר' גבירה בן קפוסל ומתיו ליה רב בידיה קבוטל. ובירושלמי שם פ"א הל' ז' (ל'ט ע"ב) איתא, כהנא שאל לר' מה ניחני קבוטר קבוטר והרי קאים מצל' וחוי לה באצעביה צפר קבוטר ע"ב. והמעשה נראה אחד עם המעשה דרבנן אלא שבא בשינוי וכאשר יורה ג"כ שבירושלמי נשאל רב בשעה שהחപלן וכן

בככל עיש. והנה לפי היברלי היה הפסיק בין קפוסל לקפוסל ולהירושלמי בין קפוסל לקפוסל. ובפרי הירושלמי נראן עיקר שנחון טעם לשנה „וחוי לה רב באגבעתיז צפר“, פ"י צפר הוא עינול וכודאיותא כלים פטץ מג הקופה משיעשה שת צפירות (ע"י בעין) וכן מפישין פה סיב העושה צפר בתים. וב עשה אצבעש עין עינול והוא נקרא צפר בראש ותודיע בו שיט לזרות קבוצת לאו קפוסל (וטפרשי הירושלמי לא יוזז כלל לעונק הענן). וטמה שטפרשי הירושלמי אך אוור ר' ובפרי היברלי כתובות נראה שהמאמר של הירושלמי עיקר. ולפעמים נראה שטפרשי המאמר של אטהורא ירושלט חוכה לבבל ולא כלו, ואטהורא בבל אטהור אטהור מדרידת איזיך חלק המאמר אשר לא בא לבבל. ירושלמי ר' ר' סב הל' ה' (כח ע"א) עד יוזק אפלו טעה שבמוציאן אטטו טעה ברבר זהה לפני החמה לא איזרכא די לא פרטתת לפני החמה פרטתת לאחר החמה . . . אדר יהוק בירב הפשט ושחר עמו עשה שלום במדיטו טיטה של חמה לא ראתה פיטחתה של לבנה. ובככל שם כע' אויה, היינו לפני החמת הייט לצזונה וחיט לאחר החמת היינו לזרומה אמר אבוי פנימה לפני החמת או לאחר החמת אם אסר לפני החמת לא אסר כלום דאזר יהוק טאי רוכח הפשט ושחר עמו וכן מועלם לא ראתה חמת פנימה של לבנה ע"כ. הר' אבוי ידע המאמר של ר' יהוק מעולם לא ראתה וכו' ומתרין בשם עצמו הקר על המשנה פנימה לפני החמת וכו' וזה בעגנו התודזון של ר' יהוק לא זרכא די לא סגנתה לפני החמת (ומה שיש לדוחק בזה לא ראותו להעלויות על הטפר). — יותר טה ע"י ירושלט ר' פ"א הל' א' (ניז עג) ניזא גנלים בלבד שנה שניה בלא תגלים תמן אסרים תישטר שהזה מחותר זמן לפסה כמה ראת אסר תמן הראו לפקת שנה או ר' לטלה ואטדור אוף הכא וזראוי לפקת סח ראיו לכול אסר ר' אבא טרי תישטר שהזה עזרת הבאה בחמתה ועליל בששה והיתה עזרת הכא בשביעת. ובככל שם ר' עיב אויה בשלמא תגלים בלבד שנה משנתה לה אלא שנה בלבד גנלים והכא משנתה לה וכו' והנה מהירושלמי נאה שביבל הקישו הקר שנה ששה פעמים שבעה וכו'. והנה מהירושלמי ר' שטעה עזירת טעמים ה' טעמים בלבד גנלים והכא משנתה לה ושם תודזו שהזה מחותר זמן כסוף, וכל המאמר הזכא לאי והקש על זה כמה ראת אסר תמן הראו לפקת שנה וכו' ועל זה תידין ר' אבא טרי שהוא אטדור אדי (ע"י סדר ערך ר' אבא טר') תישטר שהזה עזרת הבא בחמתה וכו'. ובככל לא מצר כל התודזון שהזה מחותר זמן כסוף והשים משני ליד כהות ר' שטעה וכו' וזה תיזוז של ר' אבא טרי בירושלמי, ר' שהירושלמי ידע הקישיא שנטקשו בה בכבל והביא תודזון בשם חמי בכל אשר לא נמצאו בכבל, והתודזון אשר נמצאו בכבל לא ידע ואטדור אדי אמר ליה טנשיה (ע"י תורה שם ר' שנה שכתבו ובירושלמי טפש וטשר נון ר' אקיסיה כשהזה מחותר זמן כסוף ממשע שלא היו נורשן בירושלמי, "חמן אטדין", אך לסתן פה יבואו שההדראות אשר זו לפני הראשונים נמצאו לפעמים חסרת, גם לא ורק לפעמים ברבים שלא זו בעיניהם עיקר נב').

ולפעמים נגאל תקופה בן הירושלמי ובכלי נאמר יש אלהו אמרו
כל לפעמים הובא בירושלמי מאמר אמר אמורא ירושלמי והמאמר הזה איתא נב'
בכלי וכשם אמרו אבל בודך טהה שהוא בירושלמי. ירושלמי הורות ס"ה
הלו' מ' (מ"ז ע"ב) לא בן אמר ר' יוחנן הדרת דבר תורה, ובכלי פסחים
ליד ע"א איתא ר' יוחנן אמר לישת הדרת פסול פסואה היה ע"ש. — גם פ"ב
הלו' נ' (לט' עד') אמר ר' יוחנן תמר ד' שמעון איש המצאה הוא, ובכלי
שם יד ע"ב איתא אלא אמר ר' יוחנן טאן תנא סדר יוסא ריש איש המצאה
בל' וזה מס' התנא אדור דוא ולא ריש איש המצאה ע"ש. — ביצה ס' הל' א'
(ס"א ע"ב) גם טוב שלל להוות בערך שבת אין טריבן לא בחזרות ולא בחזרות
דרבי מאי הכתמים אמרו מערבן בתכירות ואין טריבן בחזרות טריבן
בחזרות שכן את מתייר לו דבר שהוא טורר לו ואין טריבן בחזרות שכן
את מתייר לו דבר שהוא אמר לו איתת תניא גני מטהף אמר ר' לעוד האיל
וזה תניא מטהף ציריך אין טיחש. ובכלי שם ט' ע"ב הווא הר' סלונגה
(אללא רבתקום ר' מאי איתא שם רבי וכבר העוט בדורות המשנה זד 26
הערה שהחולוף בן ר' טאר ורבי נמצאו נס בשאר מקומות וכן ע"י שניאו
הספורים), ואיתא שם רשלוח ר' אלעד לנלה לא כישאות שתין בכלי ר'
מתייר הכתמים אמרין אלא ר' אוסר הכתמים מחדין. — נימן ס' הל' ב' (ט"ז
ע"ב) אוד יוחנן לא אמר ר' שמעון אלא כללה אבל למשר אף ר' שמעון מודה
ריש לקיש אמר לא שמעיא הווא ליליה הווא למשר הווא לאחר בכתה. ובכלי
שם ר' יוחנן אמר ריש לקיש לא הבשד ריש אלא לאלא אבל مكان ודע עשרה
יטים לא וכבר ר' יוחנן אמר אפי' مكان ודע עשרה ייטים (ובכלי אמר שם
גבוי הא ודריש לקיש חישטן שם סיס ובירושלמי לא גנור טעם כלל, ואיתמר
שהוא הוסתת הבכלי וכמו שזכרנו לעיל להא דרכלי כתובות ט' ע"א טמא
טרוקני יהומה). — שם אמר ריש לעשרה חתמו בגט הזחותו מקצתן הווע
ולמשר סקחין ר' שמעון בן לקיש אמר בישר והשאר על תניא ר' יוחנן אמר
פסול עד שיזחטו בולן בו נזם וכן הוא עד שם ס' הל' א'. ובכלי שם
איתמר אמר לעשרה כתבו נט לאשטי אמר ר' יוחנן שיטים טושים ערים וכולם
משום תנאי וריש לקיש אמר נט משום ערים ע"ש. — שם ט' הל' א'
ר' יעקב בר אהא אמר אורחעלן ר' יוחנן וריש לקיש אמר עודו
קדודיקום עלדי בוחנן נט וגונגן לאשטי ריש לקיש אמר לכשישחה.
ובכלי נימן ע' איתא בהק אמר ר' בוחנן וגונגן נט לאלאר ר' יוחנן אמר
אין בוחנן אלא לכשישחה וכבר והרניש דין בה בסודשו להריך' נימן
ע"ש. — שבועות ט' הל' ח' (לד' עד') שבועה שאכל נבר זה הווע וער ווע
(ולא) אכלה ר' יוחנן וריש לקיש תריהן פטור לא טעמא ואותה (טעמא דאותה)
טעמא דר' יוחנן משום ישאנו ראיו לקבל הזריה טעמא דריש לקיש טעם
שהוא בלא עשה שאין בו מעשה, ובכלי שם כי' וא' ובכ' וא' והוא איתמר שבועה
שאכל נבר זו הווע וער הווע ולא אכלה ר' יוחנן וריש לקיש ראיו
איו לך ר' יוחנן אמר או' לך משום והוה לאו שאן בו מעשה וכל
לאו שאן בו מעשה אין לך עלי' ור' אמר או' לך משום והוה והווע

סוק (וכבר הערכנו ע"י לעיל לו לה). — ניתנן דבר ה' כי (מד סוף ע"א) אשר ר' יהונן סכל טפבי אכילה שירות וריל מקשה שם על המעם זה. ובגבי נימצן ר' יהונן טפבי מה תיקנו זמן בניתן ר' יהונן אמר טבון כתה אותו וריל אשר טבון פירות (ועיש בעקב הערשר והובא ברא"ש שם). — והחילוף בין מאמר ר' יהונן וריל מציגו גם כנראה. נודים פ"א הל' ב' (לי' ע"א) ר' שמואן בן לקיש אשר לשון אמתות הוא ובכלל שם ר' ע"א אמר ר' יהונן אשר לשון נכירים הם. ובגבי טסוק ריש בן לקיש אמר לשון שכחו להם חכמים להזות נוד בו (ועיש לעיל סוף ערך ברא). — והוא אמר לשון שכחו להם חכמים להזות נוד בו (ועיש לעיל סוף ערך ברא). — והתקידה שוכרנו בין היירושלמי והבבלי במאמר אמורא ירושלמי נמצאה בהרבת הפקות. יותר מזה מצינו שמאמר של אמורא ירושלמי הובא בירושלמי ובבבלי על שם אמור ובירשונו, ובבבלי נטען אריה טלה תע"ז משוני היירושלמי והבבלי בפרש של המאמר. ירושלמי ברכות פ"א נ' ע"ג תמן תנין אמר לך הפטונה ברכו ברכה אותהthon בידכו מה בידך ר' מתנה אמר בשם שמואל זו ברכת התורה וקראי עשרה הדרימות שעט והזה אם שטעו ויאמר ר' אמר בשם ר' ל' זאת אומרת שאין הרכבות מעכבות אז בא אין כן הרא לית שם כלום שעשרה הרכבות הן זו גופה של שמע עכ', הרי והפרוש של המאמר אתה אמורת שאין הרכבות מעכבות הוא שאין מעכבות אם לא אמתן כלל. ובבבלי שם יא סוף ע"ב איתא דאמר ר' דרייק אמר ר' אמר אשר ריש בן לקיש אתה אומרת ברכות אין מעכבות זו אתה וזה (אללו חיבות "זו אתה זו") נטעתו על היירושלמי) ומ"ש רשי אם בירך את האחת ולא בירך את השניה נפקא טהרא ד' חובתו בההיא שביריך ואין חברתה מעכבת לומר שאן זו טעהה כלל זו ע"ב, וכן מוכיח ביל והסני שם.

ומוציאו גם פנויות אשר לפעמים הןอาท' בירושלמי ובבבלי בענין ובגנוגן ובשיטות האומרים. ע"י ירושלמי בתוכות פ"ב הל' ד' (ביז ע"ג) תנין מותב ארט ערתו וטעהה אפי' לאחד כמה שנים ר' חונגה אמר והוא שיראה וכורע עדותו ר' יהונן אמר אף על ס' שאינו כורע עדותו. וכל זה הובא בבל' שם כי (ור' הונא ה' ר' חונגה בידוע). — ולפעמים בשני הסוגנן ושיטות האומרים והענין אחד. ירושלמי ברכות נ' עד מלחה רחיק בר בא מליגא רחנן בר בא אמר להבריא נימוד לבן מללא טבא דחmittah לר' עכבר ואמריתיה קומי' שמואל ועם גנט על טומי' בירך אתה שוחח בא להבהיר את השם זקוף שמואל אמר אתה אסירת טעמא ה' זקוף כטופס אד' אמי' לא סתבהרא אלא טפי' שם נחתה הוא אד' אבן אילו היה כתיב בשם נחתה הוא שיאו לית כתיב אללא טפבי שמי' נחתה הוא קודם עד שלא הוכר את השם כבר נחתה הוא. ובבבלי שם ייב' ואמר רבנה בר חננא משטה דרב המהפלל בשחווא בורע בברך וכשהוא זקוף זקוף בשם אמר שמואל טאי טעמא דרב רבתיב ה' זקוף כטופס מתייב' וטפבי שמי' נחתה הוא כי כתיב בשם טפבי טמי' שמי' כתיב אמר לה' שמואל לחירא בר רב בר אוריאן תא ואיטה לא' טילה טעליתיא דאס' אבן ה' כי אמר אבן בשחווא בורע בברך וכשהוא זקוף זקוף בשם עכבר. ויעק המאמר נשנה בבל' כי האומרים הם רב' שמואל וזרק טפבי שמי' וטבי

ההזהרין נראה יתמאו בא"י (ו' אבן הוא אמורא ראי' גם ר' אמר עליה עלי' עיי' ס"ד) ומישם באו לבב ונשכח שם התקינה והמתין ואמורו חסרה. — ולעתים בישורי הכנן ובקצת שיני האותים והענן אחד אך הדבבלי מוחיב העין. ירושלמי ברכות ס"ב ה ע"א קרא ומשה חזור לפקום תשפעה פעה בין כתיבה הראשונה לשניה חזור לסתיבת (לסתיבת) הראשונה תשפעה ואינו יודיע היכן פעה חזור כבחדלה לפיקום והברור לו רלטס ר' יוסא ר' אמר סליקן טענדו גונגה דד אלעד שצען קליה ר' חייא ר' יוסא ר' אמר סליקן טענדו גונגה דד אלעד שצען קליה ר' יוסא ר' אמר מהדרית מילה אמרין מן נהזה שפע לה טיניה אטיך וייחודה ר' אלעדי דהוא צחורי סנק נחית וסליק אשץ לנוון אין אמר ר' יוחנן קרא וטבאו עצבטו במלטן חוקה בכורין. ובכל שם מצ"ע ר' אמר ור' אמר הוות אנטרין ליה גונגה לד' אלעד אמר לד' אלעד והוא זודם והבי אוול ואושטען מילאה רבי מודיש ואותיו ואיסא למ' ואיל ואשכחנה לתנא דתני קטיה ר' יוחנן קרא ומשה ואינו יודיע היכן פעה ובאטצע החפרק יחוור להראש בין פרק חזור לפיקום ראשון בין כתיבה לסתיבת יחוור לסתיבת ראשונה אמר ליה ר' יוחנן לא שן אלא שלא שתה בפלטן דבו יטיכם אבל פרה בפלטן דעתו יטיכם סרביה נקש ואותיא אטרא ואמר להו אמר ליה אלו לא בטוט אלא לשכטוע דבר זה רינו עכ' . והסוני אתה כטמורה בעיקקה בא"י, כי מושב ר' יוחנן היה בטמורתה. — ולפעמים מטמא סדנא בשיטרי גודל בין בערך הצען בין בשיטות האותים והכנן, עיי' ירושלמי כתובות פג' הל' ב' (כז ע"ג) אילו ישאן לנוון כס' נר אמר לר' יוחנן לא ריבבה אותה ר' יהודה אלא לקט תני ר' דודתיה אף לכתובת מנה מאותים ר' שמעון בן לקש אמר אף לאכילה ברוחמה על רעתה ור' שמעון בן לקיש ר' דודתיה ור' דודת שאזון אומרים דבר אחד ותനן חתן השבוייא אובלית דברי ר' דודת אהא ר' חנעה בשם ר' שמעון בן לקיש הלהנה כר' דוסא. — וכן מבבל כתובות לו עיב א"ד יוחנן ר' יהודה ור' דודת שאזון דבר אחד ר' יהודה הוא דאס' ר' דודת רתניא שבורה אוכלה ברוחמה דברי ר' דוסא . . . אמר ר' ריבבה דלא הוא עד כאן לא אמר ר' יהודה והא אלא שלא דוא חותא נשבר וכו' ועיק הסוני נשניה בא"י ומישם באהך לא לשמע אונן לבב, ודעו שם אך מקצתה ושלא בדיק.

וורד עתה לברך אך נתנו הפתוחות והשנויות בין הירושלמי ורבנן לאלו, וללאו הפסלה מהחזרות אלה. הנה ידו שמכביה חביבים ותלמידים על טכני מוציא בדרכם מקומות נככל אבד והוא מרכן אוכה ואסקן להם, ור' אבניר שלח לר' יהודה בני אדם העולין שם לאן זה קיימן בעטן וחונן את בונה נין ר' עיר, והרבבה תלמידים טכני ישבו לפניו ר' יהונתן עיר תר' סנהה מס' דה והא אמר ר' יהונתן אמר. ותלמידים אלה הבאו עסם לאלא המאררים של חנמי נבל, וכקצת אלה המאררים נמצאו נבל נברוןישלט, ותקבוקתיהם נמצאו לכד ביזנטלי. וזה לא יכולאי כי עד יט' רב אש' טכדי התהשש והבאים אחריו היה גבור בעל מה ביזנטו, ותלמיד אחד שמע מאמר רבו וחודרים לא שטעהו, ובאשר עליה וההתלטד לאוי נדע המתאר למכמי או ונעלם מוחכמי נבל. — ונגה התלמידים אשר על טכני לאלי אסן

לפעמים מאמר של חכם נבנלי באוון אחר מאשר אמרתו ההלפרדים שביבנלי. אין להסתה על זה והרי גם בביבנלי עכמו המראה היה לעינינו ואמר אמרו או סחמא ורשם חכם פלוני אוסר או מחר ואומרו אחר אומר להזכיר בשם אוחו חכם. עיי' טק' יד אשר שטואל קפן הנולד בטעוד טהור לנלה בטעוד ... אמרו ואיתנא רב שישא בריה דרב אידי מתן הבי אמר שטואל קפן מוחר לגללו בטעוד לא שנא געל בטעוד לא שנא געל מעיקרא וכו' וכמו ריבת בביבנלי עד אין מספר. וחומר מזה איתנא שכובות בו עי' א' בדבר איסי ריב בתנא כי הו קיטי קמיה דרב מר אמר שכובותה דהבי אמר רב ומיר אמר שכובותה הhei אמר רב כי אותו לקמיה דרב אמר בחד פיניהו אמר ליה אידך בשיקרא אישתבעי אמר לה ליבך אסק עי'. הנה רואה שלפעמים מעיה אריה הילפרד ברברי רבו וסבר ששטעט טפנו לאיסוד רבו אמר להויר ולזרק. (ועיטה שלפעמים תקופה על אריה תלפץ משנתו ושכח היאך אתה רבנו).

והחכמים וההלפרדים אשר עללו לאין מוגבל עמדו שם לפעמים אותן ומן ואחוב חזון לבבל. עיי' חולין קי אמר לה אבוי לרב ספרא כי סלקות להחט ורב כי אתה לבניה וכו'. גם מצינו שהרב חכמי א' ייזדו ממש לבבל. עיי' דירושלמי ברכות טוף פרד ואיתנא כי רה טוף פרד "מעירנא נהנתן", וכן ערלה קרוב לטעוף טיג אמר ר' הוונא בר נתמן מעירנא רחמן (ציל לחמן) אמרונה בשם ר' יהגן. וגם קצת חכמי היישוב אשר בדורות נהנות לבבל. עיי' בבבלי מרכות ניד כי אתה ר' אהוא בר הינאי מדורטא, בק' ספ' עיא כי אתה ר' חני מדורטא אתה ואיתוי מתניתא בידיה. — ומצינו טפורש בביבנלי שהחכמים אישר באו מא' לבבל היו שונים דברי חכם א' זה באוון זה וזה באוון מתנבר לו. עיי' ספחים נז' עי' אמר עולא א' שמעון בן ל קיש טהורת בשל מכבודות ור' אבל בשל בין היכין רבני הכל טהור ... כי אתה רבנן אמר ר' שמעון בן ל קיש מחלוקת רבני היכין ור' אבל בשל בין מכבודות רבני הכל אהו. — וחומר מזה שם עי' עי' אמר עולא אמר ר' ר' אלעדר שלפעמים ששהמן טעיב ריש אינו יוזא בנין לא מושם שמה ולא משפט חינה והישם נושא וגthon הרבה בהו ולכוסוף טיק' השם' (עי' ע'א) כי אתה רבנן אמר ר' ר' אלעדר שלפעמים ששהמן טעריש אינו יוזא בנין משפט שמהה אין יוזא בנין טשומ חינה ועי' ירושלמי סובת פיד הל ה' (ובכר הבאו לעיל לג עיא כל הסוגיא) ושם אתה לבנד ר' רעלולא בשם ר' אלעדר ואינו יוזא די שמהה, והר' אמר רבנן משפתה ור' אלעדר יוזא די שמתה לא נודע באין כל בלא כהיאר מורה כל הסוגיא שם. ורי לך שלפעמים הביא אמרו א' אמר לבבל ולא נודע בא'.

הגנה טפה שhortינו יוחזרו כל הטעיות בעין הטעיות והשנויות שבין ירושלמי ובבלי כאשר יבוא להטעין.

ולא יטלא ניב אם יטאגא בביבנלי חד עוכרא ולחור אמרו והוא בירושלמי חרוי עוכרי ולכמתה אמרו אין. עיי' בביבנלי כתובות כינ' עיא נבי בנתה דרב שטואל דאסתבעין ואסתקנו לאירוע רישיאל אוקטן לשוביינו מאכאי ויעיל'

לבי מדרישה דר' חנינא הא אמרה נשכתי וטהורה אני והוא אמרה נשכתי וטהורה אני אמר ד' חנינא בגין רטורין אונון אנגלי טילתו ובנטהה דמר שטוחאל הוין אמר ללה ר' חנינא לר' ישען בר אבא פוק איטפל בקוזחוטך אל לר' חנינא וואיאו ערים בסתירות הום היטהטה מטה ליתטען קמן עדיט בעדר אסתן ותאסר עב'. ובירושלמי שם ס'ב הל' ו' (ביז עב') איהו כל זה המשעה רושם לא נאמר כלל שר' ישען בר אבא (בירושלמי ר' שמעון בר בא) השיב לר' חנינא וואיאו ערים בסתירות הום, אבל צצינו שם היל' ה' שהשיטות תלמידיו של ר' יוחנן לר' יוחנן בעין זה בעבודהו אמרה.itol ויל' ר' הונא ור' חנינה תירחון אמרין לא סוף רבר' משנישאת אללא אפי' והתיוויה כד' להגשה בהדא חדא איזהו אהת לנבי ר' יוחנן אמרה לה אשת איש התיו ונידשה אני התיויהו מן רנסקון אמרין ליה ר' הרי עיידה בלוד אמר ק' אני אויר אפי' עיידה בקסומן חתמן עב'. וקצת נראת שנוסחת הירושלמי עיקת', דר' יוסי בר בן טרש שם המעשה אשר בא לטעי ר' יוחנן והתשובהஆשד השיב אפי' עיידה בקסומן ובר' עיש', והטלטד אשר בא לבבל צירף הנך כי עוברי דר' חנינא ור' יוחנן רושם והקר וואיאו עדים בסתירות הום נס' ר' שטן והתיוויה עדים בעדר אסתן (והוא הפטון לבני הכל במקום קסומן לטעי אי') בפי ר' חנינא. — וכוה נמצאו נ' במא שהמאמר של אמוראי דאי' מהזקן יודה בירושלמי טככלי, וכן המאמר של אמוראי רבבב מתקון יודה בבבלי מבירושלמי. אבל ממש לא לעיל שלפעמים המאמר של אמוראי אי' עראה עירך כאשר הוא בבבלי ולא באשר הוא בירושלמי ובאה וביצה ר' דשלח ר' אליעזר לנולחה ובו, ובין שהזה ידוע כן בנהלה אי' לדחותו ולומר שאיה תלטר טועה הביאו לבבלי, ולהקע המשעה דיזטא בעין ר' סביה כן קבוצל עראה וזה עירך כאשר הוא בירושלמי אף שהושאל והמשיב, בהגא ורב, הוא בבבלי, וכמו שבתבונו לעיל. וכמסרט בטקום שמציט טיריה בין הירושלמי והבבלי בטאורי כי אמוראים, שבירושלמי אמר ר' יוחנן בבה וויל בבה וכובבלי להקע אין להחלת שחדין עם הירושלמי, שדרוי נס בירושלמי נמצאו לטעמים מתרה בוה וכמו שהבאנו לטעלת. נסוף להו שהטועמים הוטטו לחטא בירושלמי ובתחבו פעעים שם המתיר בטקום שם התאזר ולהקע וכما שירוא ליקון פ'ג.

ומאמרי חכמי אי' נתשכחו לרוב בבבלי כי העראה מעהה איש באו עולא ורב ר' דיטי ורבנן לבבלי עולא זהה בר אי' וזה זמן רב בבבלי (עי' ס'ד ערך עולא). ור' דיטי ורבנן זה ביחס הישטר של גאללים עיי' ס'א ונחתו לבבלי טפוי הישם. ור' דיטי זיך בבר קורם השטר לטעמים לבבלי חור לאי'. וככה הכאנו לעיל שוכן שנה בבבלי מסמר של אמוראי אי' אישר לא נודע באיז', וכן מצינו לר' דיטי ישנה מאמר בעין אחד טאשר הוא בירושלמי. עיי' ירושלמי פאה סוף ס'ד להמשנה ר' טאדר אומר הбел לעניים שטנק לסת لكم, אמר ר' הודה ר' דוד הודה בן הודה והוא חמי נר' שטניגר וויהה לו קטה נקדחת עד שלא נטניגר טפער משנתני תיב' ואם

סקק ספוד ר' חזיה בן חניא מחייב ר' שמעון בן לקיש אמר דברי הבעל היא יזראאל שעיקרו חיבר ספיקו חיבר ומי שעיקרו ספור ספיקו פטה. ומחולין קלד ע' איזהו כי אתה ר' רמשי אמר דמי ללה ריש בן לקיש ול' חזון תנן סקק ספוד אלטס ספיקא לקללא ורטינו חורי הגמלים שבתוך הבקה וכו' ר' מאיד אומר הבעל לעניין שספק לך لكم עץ והקר הוא הקי' דירושלמי פאה, ושם מחרץ לה ריל, ור' רמשי איזהו דריל מקשה הקי' ור' יותק אדרוי לה אל חיקיטני וכו' עיש. (ובבבנלי שם מחרץ רנא בהזוזו של ריש לקיש בירושלמי עיש).

ויה התפשטות מאכתי חכמי בבל בא"ז נראה מיטות ר' זדא ור' יטיה ואילך שעלו לא"ז ובאו שם ישיבת. וכן כבר קודם הונן היה על ר' אשי ור' אלעדי לא"ז (עי' ערך פ"ד) ומכהן נס הם וביאו מאכתי חכמי בבל לא"ז. גם צפינו שר' ריש הילך מאכתי ללבול וזה לא"ז ובהוא עם מאכתי חכמי בבל, בין הכהנים התלמידים אשד עלה לרוב לא"ז.

ד. מסדרי הירושלמי ואופן סידורו של תלמוד זה.

כבר בא לנו בפתחה הפרק זכרין מה שיש כידוע היום מתלמוד ירושלמי
ובי נפקדו סוד קדושים וסודותיו וגם אריה מסכתות וסרקים של שאר סדרדים.
ויש כאן מקום שאללה אם נפקדו עיי' שאבדו באורך הומן וכמו שאבדו אריה
טרקם מטפס נודה טומן בעל חור עד הרוסת הירושלמי וכמו שהערכנו שם,
או שלא נסחפו כל אלה החדרים והמסכתות. ונגה החכם אוזלאר כתוב בסמ'
שם הנורוליט חיב ערך ירושלמי (ר' ווילנא) שעראה קצת מטו מנתות סד
יעב ד'ה ועל אותה שעה שזהה להם ירושלמי על מס' עדויות עיב. וחל חורי
בירושלמי וشكلים חנוי לה איזידר עונראן ובו וכמס' עדויות תניא עונראן
ודחכא על ההייא וחתמא של شهر קרב בר שעות עכלי. והמעין בדורש
ריש פ' חסילת השומר ששם איתא לך עונרא (באיה שעיניהם בדורכו). בין
בקל שיש פ' ברכרי חורי ובצל וכמס' ברכות נטקס ובסמ' עדויות. וגראה
שנמא החכם אוזלאר והרניש בויה ולך לא רצה להחלהש הורר וכותב לדב'
,עראה קצת". — ונם על סוד מדרות דצ'ו קצתם לשופוט שהה ירושלמי
לה השדר מטה שנמצאו לר' האריナンן בסודרשו ל' טהרות כלים פטץ מז'
ההברוך ס' אפריו שנטגנו תלמוד כלים באין דומא ונטגנו בו ס' ה' הריכוב
וכי עיב, והוגא בעיריך וביריש ובאריש, ורצו קצתם לפרש שנאמרו "תלמוד
כלים" ובונה לשלמוד ירושלמי פס' כלים, והזינו טהרה שהה ירושלמי לסת
שורות. אבל כבר הוכיחו בספרו ורכי המשנה עד 319 הערה שרבעינו האי
ביזון על סדרוש אריה כתוב לפטץ כלים.

ווחדר יש טקסט עין אם נסידר דוחשלי לח' קדושים. והרכב' כתוב בהקדתו לסדרו להטshaה חל': והמצא מן הדוחשלי חטשה סודים שליטים אבל סוד טירות לא נמצאו כל תלוון בשם עין לא בכלל ולא דוחשלי

אלא ט' נדה ע. והרבות אלה מורות שהות לעיני הדת'ם של נפטר
 דודשטייט ל' קדושים. וגם ההשכה והראשות מורה שאמוראי א' החעסכו
 הרבה בס' קדושים, והרי ט' חולין הוא מסדר קדושים והוא מלאה הלכות
 בראשות ועד סוף הנזרות מדי יום בז'ו. גם אם נסתבל בנט' ט' ונហט
 בכבלי הלו ראשי ואנומרים הם ר' זיתון וריש לקיש גם חכמים אחרים א' ז'
 מני' לרוב בנט' זברחים. וגם בשאר מטבחות ר' קדושים נפטר הרבה חכמי
 א', הרי דעסקו הרבה מה הצדד ואיך נעדרה לו נברא ירושלמי? וכבר
 מצינו שהשיבו חכמי א' לבב עניין קדושים להלבה. עי' ובחות ט' ע' א'
 שחקף לה ר' יוסף טאן ליטא לו עיקול שלוח מטה הלמה כר'
 דלאן כל היכי רמשיכאה לו טשויא להו עיקול שלוח מטה הלמה כר'
 יוסף. — אך לעיטות זה תעללא כל מעין, אך לא הביא אחד מן הראשונים
 מאמר או הלמה מן הירושלמי ר' קדושים? וזה י' ז' לשימוש הרבה
 בירושלמי ובאו בחרבו הנגדל בתקומת אין טעם להזכיר טמן הלמה
 לטעתה, ובמס' חולין לא הבהיר. וכן לא נבר ירושלמי להלן בתוספות
 ורשכיא וראיש ווין ושאר גוזלי הראשונים, וכל מקום ששובין הירושלמי
 בזאת המסתה הוא ט' זרעים ולפעמים ט' מונע באשר יבואר טפעריהם.
 יותר מזה הגה ורטבים בפירושו להמשגה מוביד לאעטifs הירושלמי ובפרט
 להמטבחות שאין להן נטרא בבלית, וכן עשה בס' ז' ע' ט' פ' שאה ואילך
 ואמר ברוב מקומות אלה, אמרו נפטרו. — ומונתו על הירושלמי, ובס' קדושים
 לא דבר ר' דרבא ודרכם בפירושו הגם ירושלמית גם לא מוטטו עליה. הן אותן
 שברשי' בט' המורה איתא באיה מקומות,, ל' ירושלמי,, אך כל מעין
 בדעת יראה שכנותו על נטרוא אישר הוכאה מטרושלים. (הטפסותה אין
 צירויות ראייה, אך להוציא מן הכל טעוקש מוביד רשי' שם ר' עיב דה' הג'
 לא בהגי' שער' רשען ובין הא ליישגן להאי לישנא רשתען לי בשינוי קונה
 לאי טדי אלא זה ירושלמי וזה בכל עכלי, ואיא לפרש שהוא נטרוא ירושלמית
 שהר' בירושלמי לא מבר טעולם שלונאה דאבי ובבא, ולא נטוץ לא ר' אהא
 בירה דרבא ולא ר' אשיש טשאים והוגדים ישם ועל פלאיהם או ר' אהא
 שם בנט' לא בהגי' שניוי' רשען. — גם יש לפסקן הרבה בפירוש
 המיחס לחשי' לט' המורה, כי נראה ישאי' ובינו שלמה יצחיק ואין מה
 הטקס להאריך).

והחכם אוולאי בחב' עד בטקם המבר שערואה מודרכד בהשנות שב'
 ובכורים שהות לו ירושלמי ל' קדושים ע. וגם טה המטה ט' ט'
 הראבד ש' טה ר' סוף ההגנה ואם העירין קדום הוכחה ובעברה עליתן הוכחה
 יזקנו ורבו אהוא בירושלמי במנחות טיק נ' קבנאות צינור או ר' מונגה לא
 קדשו עיב, והוא בטעת טלה בטליה ירושלמי בקרים פ' יש מביאן ה' ח'
 (ס' ע'ב) ואין דורך הראבד להגיה המסתה אישר בה אנחנו עוטרים, בטל
 בכורים, ולישא עינו לטעוק לט' מנות. — ומזה שכתב עוד החכם אוולאי
 שערואה מודרכ' הרב המגיד פבי' מה' מורה שהות לו ירושלמי ל' קדושים
 ע'כ' הטיעי' בט' טה ה' כי יראה כמה יש' בין השען בויל ורב המתנד

בhashנות א' ר' ר' זה מזא א' ו' ז' (וכמס ערך) ולא מצאיו אותו במרתנו וואר להוות ביז' נספחין ערך, ואילו היה לר' המניר ירושלמי למס' ערך לא אישתטף לה לוביא ל' ירושלמי או לציין ערך הערך, ואפ' שצ'ל „וראו להוות בתשעתה למס ערך" ע"ש פ' ו'ע'. ובכלל נאמר שאן לשומות טמאר אחד או שניים על ספר כללו. — ומה שהביא עוד אולאי ראייה טתקוי הווער אין למירן ור' הלכה פרבי קבלה.

ולבד הענין חדש על סדרו היירושלמי בכלל וגוחה בגדולם. ור' י' דיל בתב סוף עירובין ח'ל: וחווין לפקצת דבוחא דסבירותו לח' בעלה וטטי' אגמרא דבני מערכא דרשותן הח' בס' יומ' שב' א'ר' ר' אלעד כל משפטיע קל אסורי בשכת וכור ואק לא סבידא ל' כי ר' בון ר' טרין דנטיא ר'ין להויזרא לא איכטיה ל' כמ' ר' אסורי גנטרא דבני מערכא דעל גנטרא ר'ין סמכין דבוחא וא' ואונגו הווער בקאי גנטרא דבני טריבא טרי' טין וא' לאו רקס' לח' ר' אסורי מיטרא לאו דסמכא הווער לא קא שר' לח' אינגו ע'ב. והעליה לפאהו מדרבי ר' בינו הניגול שהירושלמי בולו הה ידוע לספריו השם' בכל'. וזה הוא הנאמר בסדרוש' להדר' יהונתן דל (וגובא נשים' כ' וטש' כ' י' טלאכי ח'ב כל' ב') שכח' ואין אנו חווישין לגנטרא ירושלמי דאותן ובכן בחראי שסידרו לנו התלמוד בכל' הביאו בו אותן סכירות שהן ההלכה הנאמרת בתלמוד ירושלמי ורבו התלמוד בכל' מתק' בין ר' יהונן וריש' לקיש' וכל' הגראים' בס' ר' וטה' שרוא' שהוא שלאל' מה' להלכה הגיתו אותו בתלמוד ירושלמי ע'ב. ודרבי ר' דל' יהונתן מראן קצת שהירושלמי הזה נבר' מסודר למי מסדרי התלמוד בכל'.

ובמננו קמו שני חכמים הרבה מירושלים ר' והרב טהדר' צבי' חזות' זל' ואמרו בחדל' שהירושלמי זהה הכר' מסודר ננד עיי' מסדרי הכל' והביאו ראיות לה. וזריאות האלה ישא דזה ואין בין מפש' ונגיד קצ'ן ומתק' יש לדין על השאר. התכס' ר'ין חזות הביא ראייה בס'ר'ו אסורי בינה ר' י' מטה דאיתא בכל' תענית ט' ע'יא ולמה יוצאן ל'כית הקברות וכור ואל' נס' מה' בטשנה ובגנטרא אבל' בירושלמי איזא' וכט' שכח' ר'שי' שם ע'ב'. ומה בות' הגוזך להביא ראייה בטשנה או גנטרא? ר'בר' כות' לאאת לבית הקברות נעל' לרוכ' מן המנג'ן מן טורה היל' ולמה יוצאן לבית הקברות ולא נאמר ולמה איסורי זבאנ' וכור. ובאמת נס' בירושלמי לא נטצא' שהויבין לאאת לבית הקברות ושם איתא כט' בכל' ולמה יוצאן ל'כית הקברות ע'ש'. ואשער שהויבין למי' ר'שי' נ'י' אורתה וודרכ' שהויבין לטש' תענית אינו לר' שלמה' יצחקי' והטפיש' כוחב' ור'בה' פעוט' שלאל' ברז'ק. — עוד וביא ראייה טפה' ואיתא ב'ק קמ' ע'יב' מאן חתני טסיקן לא טשגביש' ומאן רתני טסיקן לא טשגביש', והשיט' לא הוביד' חדר' תני טסיקן חד' תני טסיקן והשיט' של מה ב'ק', הלא נס' בירושלמי סובב' הוולך' ע'כ. וכן אלה הם ר'בר'ים של מה ב'ק', הלא נס' בירושלמי לא מוכ' כל' חדר' תני טסיקן וחדר' תני טסיקן, לא בטקומו ב'ק' ולא בטק' ברכות פ'ח י'ב ע'ג' ולא בדיש' צה' ר'יעובין ולא בע'ג' פ'א ה'ל' ב'; וביערובין וכע'ג' הובאו במה' שניים בקריאת הטשנה (ע'י' לעיל

ט ע"כ), ולא מכר וא רפסיכון וכו' ואיך הביא זה הוכח וראייה שהגביל ביזון על הירושלמי? ואם ישיב המשיב שלא מכוון שם ביא השינויים נמשנה בין רב ושותואל, אבל יש להוכיח לכך שהירושלמי לא היה טסוד לפניו טסורי הכלל, והרי בירושלמי ברכות שם איתא ומין בעירובין ובב"י אין סברין על הנר עד שיאוונו לאזרו רב אמר עד שיאוונו ושותואל אמר עד שייעו, ומפרע לא הביא הכללי פלנמא דרב ושומאל בקידוחת המשנה רפס' ברבות? אבל כאמור אין טפש בראיות נאלה הלא אם גם נודה שאלה האוטרים טסיקן מציקן זו באי מה יוכיה והובת בוה, הרי ודבה אמרים של חכמי אי' נשמעו בכבול וכמו שהבאנו בסיטון הקורם, והיאק יש לשפטות מהה שorthודישלמי כבוד טסוד? — ועד הביא ראייה רנדה ח' ע"א איתא ואמד ר' אלעזר הלה כר אלעד ראמירה ברכה רביעית בפני עצמה ונונה שם לא שאלות כשם והכי איתמד ר' אלעזר כדריכם, ווש"י הדריש בוה וכותב שם ד"ה ואמר ר'א ירושלמי ברבות, ראיינו דברם נודעו לסת רבי ר'א טפש ירושלמי ומכו עלי' עכל. גם זה החשובתו בצרו, המאמד של ר'א היה נודע בכבול במאמרים אין מספר של חכמי אי' וחן זה טורה כלל על דעת הפיזור של הירושלמי לטסורי הכלל. ואם גם דריש אמר "סכנות ירושלמי", מה בכך, דיש" הראה הטקום בוה, ומאשר מצינו לו לפעמים. ובכלאייה יש לפסקין הרכה אם זה הריבו הוא לרשי' יול או אם הוא הזוכה טדי אחר, הרי הירושלמי לא היה שוחט לפני דריש' ב"א בראיה טקומות עיי' לקמן פה. — וכל הראיות שהביא מחרץ היהון בדרכ' זה ועלות בקנה אחד שון דברים אין בון טפש.

וחרב רישיל ר"ש הביא בתחולות ובגינו ניסים העירה צ"ז וראייה מאזה טקומות שנראה מכך שהסידור של הכללי הוא דומה להסדרו של הירושלמי ע"ש. וגם נאלו ראיות (וון בערךן מן הנורות) אין בין רבי לפסקין ונורינה טקומות אי' אפשר להזות ומצוד בזוקן אחר, ולוי זיד חרב וללאוקן סוד הכללי וכמו שיבואר להלן לא שט לבו לראיית נאלה. גם זה לו להבין שאין מה הונחה כלל שהירושלמי היה טסוד לפני טסורי הכללי, אבל נאמד שהוניהוזה חז' שנויות בא" ומשם באו לבבלי, ובזהך שהוו שונן בכבול סוגיות שלמות בעל פה טרם באו טסורי הכללי. ואם יש טפש בדברים בראיה נזכיה לכך שהגביל היזה נכר טסוד לפני טסורי הירושלמי, שורי' הרכה מאמורים נמצאים בירושלמי אשר אין להם הכהנה ב"א עס' הכללי וכחך ירושא פ"א הל' ב' ושבועות פ"ג הל' ר' שהבאנו לעיל לע' עכ'.

ומ' דברי הרדר יוזמן ול' אינ' עולם יסת'. שמה שכתב ואין אין תיחסין לנטריא דירושלמי ראותן רנק כתראי שסידרו לנו התלמוד בכבלי הביאו כי אותן סברות שהן כהלה הגאותו כתלמוד דירושלמי וכו' וטה שדראו שהואה שלא בהלה הגנוו אוחזו כתלמוד דירושלמי עכ' המכ' גוזל' והאשונן ובראשם רכינו חננאלו, רכינו נמס, ודריף וכו' מכתיחסים אווועו שטבאן מאמרי הלהה טהירושלמי בטקום יאל' נטצע פק' הלהה ככבלי או שאין להסרי' הלהה טהירושלמי, הרי לך שלא עלה על לכם, מעולם שמה שתגוזו המסוריות בתלמוד ירושלמי הוא מפני שרואו שהוא שלא כהלה. — וגם נכד הבאנו

לעיל מאמורים של חכמי כל הגטאות בירושלמי ולא בכבלי, ולמה הגיזו אותם טסורי הבעל? hei נם בוה יש לזרט פuni שהם ישלא כהלהת, והלא כמה וכמה טסורים של חכמי כל גטאותו בכבלי והם ישלא כהלהת. ומה זה ומماר של שטואל בירושלמי טיה דברות אשר הבאו לעיל, המשמש בכהונה טעל עיש ולית מאן דשלג לטה לא הווא בכבלי, והאך גטאות הטסורים לבם לדוחות המשער הזה והחותם אלוין מן הלהלה? נם הדאיו לעיל שיש סגניות הגראות מדוקיות יותר בירושלמי בכבלי, ולמה הגיזו אותן טסורי הבעל? הלא כל אלה שראן בכירור שהירושלמי לא היה טסורי לפני דבנין הבעל, ובם טסורי הבעל לא בדורו מן התלמוד ירושלמי וכדעתו ורבץ חזותן. — ובם דברי הרייך ציע בטה שבtab ואילו דיקט לו רהא טמרא דבנין טערא לאלו דספנא הוא לא קא שיiri לו אינדו עכ, רטשען דכל גטרא דבנין מעבאה הזתה יודעה לנטרא דילן וזה איןנו וכמו שגותנו. אבל כאמת אין להויה מדברי הרייך שזעטעו שהירושלמי היה טסורי לפני טסורי הבעל, והרייך מכיא שם סוני נרולה מהירושלמי ריביצה (זה הל' ב') ונוטרו בה מה אטהוראי דאטהור האנטעטן קול אסור, ולא געלל ישלא הו קצת טאלה המאמורים דודים בכבלי ואעפ"כ לא נור נס אתר טעם בכבלי, ועי' אמר ריכינו הנודול בדין דאי לאו דיקט לו ומי לא הוור קא שיiri להו. (ונרייך יש ט"ש אמר ליה אבי ובצל אמר ליה אבא ובאשר הוא בירושלמי).

ואחריו אשר פנוי לנו הדרך והותנו שאנן בטש בדברי האומרים שהירושלמי היה טסורי בירושלמי, נבווא לחקו על טסורי הירושלמי ואונן סדרו בהקורתו איזה העוצות באונן סדרו הבעל.

טסורי התלמוד בכבלי הוא רב אש בידוע, ובוגנה בזה ד אשיה התייחס לסדר השם, ולא נשלהה הטלאה הנדרלה הוא על דיו, כי הלא מכוון בשם בטה אטהוראים אשד חז' אטהור ר' אשיה וכידון. ונמשן הסידור כל ימי תכמי השם אשד קמו אחד ר' אשיה וכל ימי רבן סבואר ויטי הנאנים הראשונים. ובאשר נעטיק לשאול איך סדרו ר' אשיה והכאים אהירו את התלמוד ונשים על לכ שא אשדר שהעלו על זכריהם כל מטורי התנאים הקורומים לחם והקשיות והתרומות והאיביעות והאטשטעם לזרו ובור, חנוך לנו שנקה שיטות נטען כבר בשאלותיהם בבמי המורשת, כלו מאמר של אטהורא פלוני או מחלוקת אטהוראים הוא שנדרים בפי התלמידים עם הקשיות והתרומות אשדר באו עליהם בדור הקודם, וזה נקשרים בפי התלמידים לאחד עם עיקר המאמר עד כאשר חווו על המאמר חווו ניכ' על כל התשא והחטן של הרוברים. — ועי' כתובות עיג עיב אמר רבה מחלוקת בטעות שותי נשים אבל בטעות אשיה אותה דברי הכל אין צירכה היטהנו נט אמר ליה אבי ורא מגניהן דעתה אשיה אותה היא ואענ' דאנן הוא דאותבין מיניה ומי' רשי' דיה והא קשייא היא לרבה דראי' דברי הכל דקאמר סברא דיריה הוא ולאו טיב ושמואל שטעה שורי לא הוור ברום אלא דקסבר ליכא למאן דאטר כהאי

ונוגן רלוֹן דעתה אהנאה וואָן אַחֲרָן דכל בני סדרישא דאותביה סלְקוּ
דעתן ליטשׁ חמי עבֵיל. הָרִי לְךָ שָׁלָא לְבָרְךָ הַלְוָתָא דָרָב וְשָׁמָאָל הַתָּה
דִתְהָעָאָלָא נֶסֶם הַקְשָׁוּ אַישׁ הַקְשָׁוּ שֶׁסְמַכְתָּא דָרָב וְשָׁמָאָל הַתָּה
שָׁאָבָי טְקַשְּׁה טְמַה לְבָנָה. וּן בְּגַל מַקְםָשָׁאָרְטָה הַשִּׁיסָּס, וְהַוִּין כְּהָאָזְמָנָה
עַל קְיָה וְתוֹרָעָן אַשְׁר באָן בְּקָטְקָט אַחֲרָן הַסּוֹנָא הַהְוָא' האַהֲרָה נִשְׁנָה תְּפָדָה
כְּהַוִּיתָה וְכְזַוְתָה של וְקָרְעָה הַתְּרוּעָה הַזָּה, וְהָהָה בְּפִי תְּהַלְדִּים וּבְלַטְדִּים
לְאַדְרָעָם עַמְקָרְעָה (וכָבֵר הַאֲרָבָנוּ בָה בְּכִיחַ שְׁתִּי'). — וְסָלָבָר אַלְהָה
סְנוּוֹת שְׁלֹטוֹת אַשְׁר נִשְׁנָנוּ בְּכָרְמָא בְּבָתָה הַמְּדָרֶשָׁ נִמְצָאוּ הַרְבָּה מְאָסָרִים
וְהַרְיוֹתָה וְכוּרְקַצְמָה זוּ נִכְלָלָה אַישׁ פְּנֵי אַישׁ וְקַצְמָה חַצְמָוּ לְהָם אוֹ נִרְטָה
בְּעַלְמָא אוֹ בְּבִיאָוּ רַחֲבָה, וְהָאָ דְּרִיאָה בְּכָל יִבְטָה כִּיא עַבְעַב אָמָר לְהָרָב
הַלְּלָה לְרָב אַשְׁר לְדִידָה הָאָזָה לְשָׂנִינוּ טְרַבָּה וְתְּבִינָה שְׁחָרָה וּכוּ
יְוִישָׁלֶט בְּלָאָם סְאָסָוף הַלְּלָה אָרְרָזָה בְּשָׁמָשָׁ רְחִיאָה בְּרָבָה
עַל סְנִיקָה דְּרָר הַיְלָל בְּרָאָלָה. —

וחביבים סְדָרִי הַשִּׁיסָּס מְלָכָר הַגְּנוּעָה לְהָם בְּלִימָודָם וּבְכְקָיָאתָם הַגְּנוּולָה
צִירָעָה אַלְהָה הַמְּנִילָה אַחַת לְאַחַת, וּכְסָקָם שָׁבָאוּ בְּקָעָה הַעֲטִיקָה לְפָעָם
לְבָאָן וּלְפָעָם הַגְּנוּעָה אַחַת כְּמוֹ שְׁמַצְאָהוּ. וּמְתַן הַאַדְחוֹלָן קְיָה עַד בָּאָן
לְחוֹלָלָה עַד בָּאָן לְתְּרוּמָה. וּבְלָהָי סְעַק הַתָּה יְדוּעָה לְסָדָרִי הַשִּׁיסָּס אַישׁ פְּנֵי
אַישׁ כְּנָתָה זְהָבָה (וכָבֵר חַמְבָּנוּ לְעַיל מָה שִׁשָּׁה בָּהָה כְּיוֹשָׁלֶטָה). וּמְנַחַת
קְמָז עַאָרָה זְהָבָה קָאָה וְחַבְבָּה דְּרָר זְרָא אָמָר לְהָרָב סְאָרָה אַלְלָה
אָסָר וְהָבִי בָּאָי אַל אָסָר וּסְאָרָה רְשִׁיאָה דָהָר הָבִי מָאָי קָוָלָט חַילָּוק בְּגַעַן
אָתָד וְשָׁוֹאָלָה בָּנָעָן זָה בְּרָכָה אוֹ לָא וְחַזְרָה וְקָוָלָטָה בְּגַעַן אָתָד וְשָׁוֹאָלָה עַבְעָה. עַד
שְׁמָקְמָה קְמָז עַיָּא רָב אָרָה הָהָה יְתִיב קָמָה דְּרָב יוֹקָה שְׁנָיאָה לְהָהָה יְדָה אָמָר לְהָהָה
הָבִי מָאָי אָסָר וְהָבִי מָאָי אָמָר לְהָהָה אָסָר וּסְאָרָה רְשִׁיאָה הָוָה
וְשָׁוֹאָל עַבְעָה. הָרִי הַגְּנוּעָה הַסְּדָרִים הַמְּאָסָרִים אַלְהָה בְּמָוֹשָׁבָצָאָמָו וְלֹא סְדָרָשׁ
כָּלָמָם, כִּי בִּסְדָּם הַתָּה יְדוּעָה הַפְּרוּזָה. וּבְנִישְׁרִיאָה דְלָכְרָה נִפְסָקָה שְׁלַשְׁלָתָה
הַקְּבָלה וּלְקָמָן לָא נִכְמָן לְפָרִישָׁם בָּאָרְהָבָה. — וּנְדֹולָה מָה אָתָה הַלְּיָן יְדָה
אָמָר דְּרָב הַגְּנוּעָה דְּרָשׁ חַיָּא בְּרָב טְשָׁמָה דָרָב אָסָרָה בְּאַכְילָה לְזָמָא וּנְסָכָן
חַבְרִיאָה לְסִימָר דְּרָב יְהוָה הָיא עַבְעָה. וּכְמָה טְרוּחוּ וְגַעַן בָּאַתְּהָה הַסּוֹנָא גְּדוּלָה
הַאֲטוֹרָאִים רְאָה (רַבָּה) רְיוֹקָה רְאָה (רַבָּה) רְיוֹקָה רְאָה וְרְאָה לְמִצְאָה
פְּתָרָן הַסָּמֵר הַקָּרֶב שְׁלַח חַבְרִיאָה, "רְאָה יְהוָה הָיא". הָרִי לְךָ מה שְׁקָצָרָה לְפָעָם
בְּמְאָסָרִים וּבְרַטְזּוֹתָם.

ועתה מְתוּדוֹ לְסָדָרִי הַיְוֹרֶשֶׁלֶטֶן וְאָסָמָן סְדוּרָה. הַרְמָבִים נִתְבָּחָב בְּחַקְדִּיטָה
לְפָרָוּשׁ הַמְּשָׁמָה חַילָּה וּנְקָעָה כְּמַיְאָה אַיִל שְׁרָאָל מֵהָ שְׁעָשָׂה דְבָבָא אַישָׁי
הַתְּלָטָר יְוֹשֶׁלֶטֶן וְרְיָהָן הָוָא הַמְּחַבָּר עַבְעָה, וּמְנַחַת הַרְאָבָד כְּסָהָקָה
וְזְרִישׁ טְקִיעָן בְּמִרְיוֹתָה. וְעַבְעָה אַיְן הַבּוֹנָה שְׁרָיָה וְיָהָן חַבְרָה לְיְהָוָה
גְּמִידָה דְּרָוב הַחַבְבִּים הַגּוֹכְרִים בְּיְוֹשֶׁלֶטֶן מְאָוָדִים לְיָהָן וּמְאָוָר יְבָאָר
לְקָמָן סְדָד, וְעַיְיָ כְּסָהָקָה וְרַחַת פְּטָזָה סְאָרָה עַיָּא דְּרִילְעָן שְׁפָקָקָה נִכְבָּה
וְזָהָן בָּהָה רְיָהָן יְסָד הַתְּלָטָר יְוֹשֶׁלֶטֶן בְּלָיָה הָוָא תְּחַדֵּל לְמִירָאָה וְחַבְבָּאָה

אחריו השליטו, וכמו שהערנו לעיל בענין הסדרה של הכהל' ע"י רב אשען. אבל גם בזה אין הדעת נחתת, הלא ר' יוחנן ח' בדור הראשון ובדור השני של האמוראים וכאייר יבוא לסתן פ"ד, ואייר איסוף התקום להסדרו בכלל, וב' מצא ר' יוחנן בדור השני מאמרי חכמים מזמן סוף התנאים עד זמנו אשר לחצטו לנשלה אל טלאכת הסדרה? אך מחד שהగוראים אלה יזדעו עולם ואומרים שר' יוחנן חיבר הירושלמי טסטמאן חותה קבלה ברום. ווגראת להשאות הקבלה והסבירה שאין הבונה על ר' יוחנן דרייקא כי אם על ישיבתו והישיבה נקאה על שם רבבה וטסירה, ור' יוחנן הוא אישיך קבע ישיבתו בטבריא ומטמות ר' יוחנן ואילך היה שם עיקר מקום החוויה, ובברכהנו לעיל טאמרים בככלו על שם ר' יוחנן ובירושלמי הזכאו בסתרם, וזה מורה ישחכני קורא לפעמים ישיבת טבריא על שם ר' יוחנן. והאמת, ר' יוחנן חיבר התלמוד ירושלמי לא בא להורות ע"ש הנהנה הותאת כי אם שהירושלמי נסדר בטבריא טעם ישיבת ר' יוחנן גם עטורה על מבנה אתדי תום שאור השיבות בא".

ובענין הסדרה של התלמוד ירושלמי נראה שודה באופן סידור המכבל. קצת המתארים והקושיות והתdzיות וכור היזנורים בפי היישיבת והעלום הטסורים על סדר, וקצתם העלו מאישר. כתבו להם החכמים ותלמידים בקיצור נץך ונען רמזה וכאליה שזכרנו לעיל. אבל הימאים היו רעים עד מאד, ומעט איש נבנה האמונה החרישתית עת צחה לישראל וכמו שזכרנו בפ"א, וט' לא יאה בעניין ובין כלבכו שבעת רעה בזאת אין פנא' לדיד מאמר אחד אמר שרואין ולהוציאו מן היום הנורול יש' הכנויות ומאתרי הקרכוניות כל אחר ועד על פקומו, וכperfט להעתיק כשה שרטטו התבטים והטלמידים במנייתהם להזריח מה שכתבו לזרין בעלטה בקיצור נetzach. ולא טלא איב בעניין אם נעדר לפעמים סדר ראוי בירושלמי, גם אם נמצאו בו קזר אויש יגעו נדרלי המפרשים לירק לבוא אל כותחו. וכבר הבאנו לעיל כמה סינויים קדושים, ונסוף זה עוד שבנותות פ"ב הול' ו' חזקה אמר טהילתך ביניון עכ. וכי החכם הידוע פשר בזה? והטסורים מצאו אווד ע"ש המכבל שם ר' יה, ואך יעלה על הלב שהירושלמי חמק יתרותו בהגבלה? אין זאת כיא שהירושלמי הגין מה שנטצאו במנילה אותה הוכם ברטה בעלטה ולא דורך לשפשח הדבר.

ודע כי גם בסידור התלמוד בבל' יש מקום ספק אם נסדרו כל המסתכוות בודע אחד של חכמים. שא נא עיניך וראה היאך משונה הסוגנן והלשון של סס מעילה משאך מסכחות, ובבר כתבו והר שם ט"ז ע"א דה ו' יהודה הוא לשון רכינו טשה טקשי מעילה הוא משאך מסכות. וכן נראה משונה טשה מהורה וט' נדירות ונוי, וכבר עטנו קצת האחורונים על זה. — ובဆ' געטיק לחקו בירושלמי נראה אף שהירושלמי נסדר בטבריא ט' הסדר של כל המסתכוות בפרט עליה טמה שסרורו אריה חכמים קצת המסתכוות לעצם, והטסורים האחרונים לקשו יותר מה שמצוין מן הפוך להבטים שונים הקודמים להם והשליטו לסדר הטסטמאן, אך ע"נ שהותה השעה מושחתת לא מזויא ים

לפדר וללן הכל כראוי. וכזה נגא לרווחה מכתה זוות אשר זכרנו לעיל, והאתה מהן שטצינו לפاعتם בכם את הדיבור טרorth ובכינור כראוי ובטע אהירת הוא ברטיה אין הבן. ולפי מה ישבאינו אמר טסורי זאת המסתה סדרו אותה ע"ש סוד חכם אחד שצדד לעצמו המאמץ בארוכת, וטסורי המסתה האחרת ע"ש חכם שצדד לעצמו ברוחית. — נס נבון מה שטצינו שלפעמים יוד הירושלמי לשער המשנה על בוריה ולידיק נס דיק קמן בתק רבתבות ריש פ"ח כי מוגנתה עד שלא תמאסת, ולפעמים מנה בלא פרויש טשנה העיינה ניאור נдол בתק דיק דיק עירובין ודייש סוד דירה ולא ירד לבארה נס כאיה רמן. וע"ש ההנחה איש ברנו סודה התמಡא כות, המסתורים סדרו והעל על החפר את אשד מצואו, ולאיה משנה מזאו נכתב לחכם אשר הכל מושיק, ולאיה משנה לא מצאו פירוש וכנראה אבד זה הפדרוש נבצר חומן ולמן באה המשנה למד בעזותה. ועיי פ"ח אמר איבות הירושלמי איש בדיע.

ואלה המסתורים אשר העלו על הסדר את אישר מזאו כסדר אויה חכם והשליטו עליו המסתה מזאו לחם ר' בסודו הר' סודים. הלא נס התמלוד בכל' איש נמשכו ישי סדרו עד הנאות והראשונים לא המפיק לסוד אווז עד חוטו ומ' חמץ החילו הבבואר לסוד ולא גברנו אותה (עיי' בטיח' שת' י), ואיך יש להתפללא על שלא נטרו טסורי הירושלמי והדוד של כל הירושלמי ומה נשכחו טסלאחים בטה מאות קורות השלטה סודו הבבל! זה לך האות, הנה לנו' מסכתות דניזקן ב'ק ב'ט' ייש סודו מעט הכותות והגמ' רбел' י' מסכתות אלה קבנה מפואר בפסкар. ומה שעלה על לב מהרישיל ר'ס יול רפסקי רני טמונה לא רבו נאי' בעת תלמוד דושלמי ולא התעסקו בהם ורבנן, כל העוכר נס בעיון, קל על טס' בתיבות שנדרין שכעות ובוי' ימצאו להעף שדו' דינ' הרבה בדיני טמונה והטעסקן כהום לרוב. אבל העיקר שלא מזאו יוד לסוד הכותות כראוי כי בכר נתלבטו ורכבה בסודו המסתרים הקודמים וכי הצורה קיבנו לבוא ונפקנו היישבות ונתממעטו הלבקות ולמן קצינו בהבות. (ומס' שנדרין מנות ישבעות נראה ישנדרו קודם הכותות, ואפשר שהסדר חראי נס בטשנה הוא שנדרין מבות שבעות ב'ק ב'ט' י, יודר במחילה על הוריות ועל העדרים שבשניהם מקומות האלה מתחלן הרין ועל השבעה שהיא נ' ב' חלק מהחוקר הרין עיי' בספרנו דרכ' המשנה 26, ואחדב על רני טבאות). — וכזה חנוה דעתנו נ' ב' אם לא נסוד הירושלמי ל' קדושים ושורות כי לא מזאו העת לנשת אל הטלאה, אך טס' נרה סדרו לרוב ערבה ונס אינה נдолה' בכותה, ומסתה קיבנו נ' ב' לסוד טס' חולין לרוב דינ' ואפשר נס למס' אהרות דס' קדושים כטס' מנות כבשות הנגעות נ' ב' בחלק נdal או כן כדרים וונוגים אורי' הבית. אך לא השליטו הטלאה ולא עליה בדים רק טעם מוער. והרמב"ם שכתב ונמצאה חיטה סודים שלמים נקח ל' שלטים על הרוב בלוי' על תדי סדרות כי בודאי לא מזאו ביטס' כ'א אויה ר'ס מות הסדר וכמו שהזכירנו לעיל שלא היה לוירף ירושלמי לטס' חולין. —

גם זה מטעט אישר היה עוד מצוי לזרטבים בלה ספה, וכמו שאמרו באורך חוףן הדר טרקי האותניים רטס' שכת ופיג' רטס' טבט, ואלה הטעט הו טסודאות כשלמות.

ה. הנחות ירושלמי ומה שיש בין ובין גזרות הבבלי.

בתלטוט ירושלמי כאום מליצות וטיטוים וטורשי הטקאות והם הגקראים בכל ירושלמי אנדרה ובבכלי הגירה. והוא שם טשולוט נדר ובועל הגדי ומזה הנודה בככלי, ובירושלמי הוא על דורך אפעל כל' ארמתה כנודע ומזה אנדרא. ועייק מהריש הטקאות בתגודה הוא ברובי טשר להורות החץ ילכו נו, או ברובי נחמה לקום האטאלטם והנרבאים בעול הנגלות ושעכבר טלנות. והתגאנאים והאמודאים והחובו המיטרים והטמאנאים הננסאים בספרי קדרש והטופחים ניטים קרטוגנים שטו אוחות לאחור לדרכו על לב העם ולהרבה בנסיהם עד כי תבאו הנחתה לא תארח המתמן לא יהוש. — ומפניו בירושלמי „ספרי אגרתא“ עיי על זה בס' מאור עינים פאייז וכט' ערך מלין עץ אנדרה.

ומצעינו „רבנן דאגרתא“ מעשרות פ"א פ"ח עד ינפות פרד הל' ב'. וזה טורה שכטנו שעטנו קצת חכמים לשנות בריתות והם יודעות בשם שני הלוות בן עסן קצחיםanganות והם גקראים בשם רבנן דאגרתא. ואלה רמנן דאגרתא דריש הטקראי בשם עיס' לשון יונית. עיי' מעשרות שם דילטסמן רבנן דאגרתא הוא שטע לה אחינו התמן את לבכינו שלין לבכינו, והוא טלי' זיינה טענערן' בלבד חז'.

ודורך ורשה באגדה הוא לרוב על דורך אל תקי אף שהירושלמי לא אמר אל תקי וסנק על התבכין וכטנו שהערינו סב. — גם נסנא באגדה חילוף ה"א בחרית ברוך הבהיר בני א"י (עיי' סב') וזה אפר' בדורות הטקאה להלכה. עיי' פאה פ"ז כי עיב' ר' עיריה בעי' קומי ר' אכחו מניין שהוא טען (פודין טנאר), וכן הוא פיש פיה נז עיא) קדרש היילטם קדרש חולותם (ועי' בבל' ריש פ' ביצה טברין) לא מהמעין רבנן בין ה"י להricht. — שבת סמ' הל' א' (ט' טוף עיב') רבנן דקיסין אפטרן מ' אחריה לא חסנה בלאם אלף' חד למד תלען ה' חמגיא לא מהמעין רבנן דהשען בין ה"א להricht.

שם טמארים בעגוי ורשותה נבללו בשם הנודה. ומתגאו בירושלמי טס' חרומות פ"ח ה' שבת פרד הל' ג' ד' עז' סב' הל' ב' ובכט'א, ובבכלי שבת פרד טחחים טי' ניטן טי' וכט'א. ויש בעקבן והబROL בין ירושלמי ובין הובכלי, ירושלמי טכיא רשותה אשר יש להן תחולת בדורך המבע עיי' קישוד פנימי עם ומלה, והובכלי בדור לרוב בסגולות וכט'יו רשותה אשר לא ירושאו כ"א באיזה נח נסחר ולא עיס' המבע. וכבר נשאל ודרשכיא זיל אום יש טפש ברשותות אטלה והשב (חשוי תי'ג' תכח) שהוא נבוך ורוכה בזאת

עיש. — וכן לא חיש בא"י לסתה סכנת ע"י מיקון וכדרואתא בכל סחאים קי' ערכ במדרבא לא קפרי אונז. — והרבה ספרורים באים בשני התלמודים והם נכללו נ"כ בכלל הנדה. ובככלו באים לפעמים ספרורים אשר אין מוכנים כלל לשפטם בכך ודרכו כר' נהג ועוד אחרים בספה רב"ב וכמתא וכו' וחמי סכך יש להם תוך משנה טעםם, ובזרושלמי היספרים נאמרים לפ"ז שפטם ואף שנמצאו בהם לפעמים קצת זהות. — וכן המליצה נאה להכלי יתר שאות על הזירושלמי. כי אף שהנהנה בשני התלמודים טלאה כן והוא ככל על ארץ עיטה להנפש השוקקת להגביה מפעל לחשכת החבל והבליה וdagותה ולשאוב מהטען אשר מירוח יסודה שלום השקט ורמלה, הכל זאת נבר והכלי על הזירושלמי בירוח המליצה וכו' הדמיין. נימנות הטשל בירוח דככל הענית הי' ערכ' לטה הרכר רומה לאדם שהזה חולך כסדרה וזה עיף ועכ' וצמא ומצא אילן שפיזוח טוקן דו בסתוך ערכ', הפקד בזירושלמי ומיל המשלים והגמצאים בו וכרכבת לאם לאם הילכו ולא יגיבו עוף על שדה חרותם המליצה כהכלי. ונחל כה התלמוד הוות שטליכש נס חרדת המות בלבוש המליצה, לפניו הרון ואבבה טפני עת החירוד טן החיטים, וכן מלך הארץ ולזרבות חללים. מה געטו היטוריים נבל' פק' כה ואיך הפק' שם המלך המשוחה לאחוב לאגשים אידיקט — וגאי' פה זה לעומת זו ספרור הבא בנכלי והבא בזירושלמי בורה העניין. בכלי סוכה נ"ג ע"א: אלחוור ואחתה נבי' שיערא ספררים רשלמה הו יומא חד חוויה למלאך המות רקא עצי' אמר לה אמאי עצבת אמר ליה רקא בעו טיניא הני תורתו כחשאי ריתבי הכא מסרינו לשבדים שהדרינו למחאה רלו' כי טפי למתואה דלה' שביבו למחר חד למלאך המות דהוה קבorth אמר ליה אמאי בידית אמר ליה בה אטור רבעו טיניא חתן שודותינו מיד פחה שלטה ואמר רגלו' רבר אינש איען עדין ביה לאטור רטבער חתן מובלין יתה. — ובזרושלמי כלאים ס'ם לב' עג' כתובות סיב' תל' נ' אלחוור ואחתה תרין איסקבטדי רשלמה חטא מלך מוחא מתבל בון וזריך בשינוי אמר טילה ורבנן בחלא אול ונטחן טן חתן אמר קאים לה נחץ לקליה אמר ליה ההי שעתה הוויא איזחווק בשנייך וכורן את נהץ לן אמר ליה (אמר, כן הוא כתובות ש') ורמנא רינכ' לאלהחוור ואחתה טן הילא ואומרת טן זוב' ל' אילן לון דרישתלהו טסטיק ורב' כליך להיעבר בן בנק רטעהכדר' שלחווי אויל ואוטעל בן זון (גיל טן וכואשר הוא כתובות) חתן ערכ'. וכל ט' שיש לו חוץ לטועם יבן מה שיש בונה בין הubbleי והירושלמי. — אבל מצינו גם בזירושלמי מליונות נאות מעירות חקקה ונחתה כרא דריש ברכות ב' ערכ', ר' חיא רבעא ור' שמעון בן חלסטא הו טהילין בהדא בקעת ארכל בקריצתא וראו איילת השור שכצע אורה אמר ר' חייא רבעא לר' שמעון בן חלסטא בירכי' ב' חיא נאולמן של ישראל בתחילת

קמאתה קמאתה כל מה שהוא הולכת הוא הרבה והולכת עב, וכן נמצאו מילצות
ורבה המשותחות את לב השואבים לאות צין כיטה ותורה.

נס זאת להגביל שהוא שומר יותר יוסי הלשון והטלה בהפילה
טהודשלטי. עיי' ברכת ובכינו בגבלי ברכות כת' הבינו ר' אלקינו לדעת ר' ר' בר
ומול את לבינו לדיאך וסמלת לנו להוות טאלים והדקנו טפכאניט ושבשנו
בנאות ארץ וכו'. ובירושלמי שם פ"ד ד' ע"א הבינו ר' ר' חזקה חשובתו של
לו נואלנו ר' ר' חזקה בר' שנוטינו. — עיי' בגבלי יוטא פ"ז ע"ב גנותה
הדרוי ביה"כ, עיי' ירושלמי סוף יוטא כיצד הוא מתחווה ר' ר' ר' ר' ר' ר' ר' ר' ר'
בר' בינה ר'
היהי טהרה וכשם שעשית איי עשה זיו רצון טלאך ה' אל'ו שחטבך ל-
על כל פשעיך וחתולך לעל כל עונשי וחסלה לעל כל חטאך. —
וירושלמי אהב נ' לסתות בתפילה פסוקים על פסוקים ואין כן דין הגביל.
וזה מה נס בה בון ובבל והירושלמי. בגבלי ברכות נה' ע"ב מכר נטה
התפילה הדועה לתעניות הלום. ובירושלמי שם פ"ה ט' ע"א נבר נ' המטבח
של בון אל'ו שנותסכו שם ר'
ירקינו על' לשון ולשמה לר' ר'
הקשין ומה שחלתו ל' אהרים לאוננה לר' ר'
ולשלום הפתת טפדי לטהול ל' שחתה ש' ותאורי שמתה לסען זטך
נכוד ולא יוזם ה' אל'ו לעולם אודך ולא אבכה ה' אל'וק לשושע אל' בעם
וזפק ה' אל'יך ל' את הקלה לר' ר'
במוחו חקינ' חזיו והאכתי אבלם לשון וגחמים ושותחים טנומם
(עעי' בגבלי שם). — וזה בעל המתאר בירושלמי של זיו רצון של תענית
חולם הוא ר' יונה בשם ר' תנחים בר' חייא. ובגבלי שם נה' איתא אמר
ומר זומרה ודב' אש' וורי יתבי בהרי ודר' אמר' כל חד ודד ליטא טלה
ר' לא שטעה ליה לתרביה פחה חד טנייתו ודר' אמר' האי מאן דודו תלמא ולא
ידע מא' הו לא لكم קמי כהני בעידנא ר'
שלך וחלומו שלך וכו'. וזה אלה הנקטם זומר' מובי טר' תנחים בר' חייא
שהוה קודם לר' ר'
ירושלמי ובשינוי. ונראה שגם מאן לבל, והטלה ר' לא שטעה לה לתרביה
זה נמה שתיקון המטבח זה ברוך הנותן גבלון ומטילה. וזה מודה נ' ב'
שחכתי בגבלי חקרו וברילו בין הנאות לאיש איש נאות.

ונמצאו הפטות בגבלי ועיקן בירושלמי ולטף הנותן בירושלמי ועיקן
גבלי. עיי' ברכות קה' ע"א לוי נפק לקיריאו بعد סביה נדמת מזע
שחלהין יכלה שركה דם מזו אבל אנד לך' ורישום בכתב אמת טבל
ראיכא כתב שאינו אמת לא הוות בידיה אתה שאל בי מדרישה אמר' לה
ט' כתיב וחלמה כד ט' כתיב ורקה רוק אבל אנד לך' ורישום בכתב אמת
וב' יש כתיב שאינו אמת לא קשיא אמן בגוד דין שיש עמו שבועה בגין
דין שאין עמו שבועה עב. ובירושלמי שם קרוב לסק' טיב אויה זה החסיד

בהחכבה גודלה ויל. בני סיטוניא אתון לגבי רבי אמרין לה בעא תחן לנו
 חד בר נש דריש דין והעס ספר מתניין ועבד לו כל צורכין ותוב לבן לוי בר
 סיטי עשו לו ביטה גודלה ווושבנוהו עליה אתון ושאלון לה הנידמת כמה
 הוא חולצת ולא אגיבון רקה דם ולא אגיבון אמרין דילמה רלה הוא מרי
 אולפן נישאל לו שאלון לה ראנדרה אתון ושאלון לה מהו הרין דרכיב אל
 אגד לך את ורשום בכתב אמת אם אמת למה רשום ואם רשום למה אמת
 ולא אגיבון אתון לגבי דרכיב אמרין לה הרין פיסונא דיסינטך אמר לנו חיכין
 בר נש דרכותי זביה לבון שלח איזיתיח ושאל לה אמר לה רקה דם מהו
 אמר לה אם יש בו צחצחות של רוק כשר הנידמת בטיה היא חולצת אמר
 לה בשניה אמר לה מהו הרין דרכיב אלב אנדר לך את הרשם בכתב אמת
 אם אמת למה רשום ואם רשום למה אמת אמר לה ער שלא נתחת גור
 דין רשום משנתחת גור דין אמת אמר לה ולמה לא איניכתינו אמר לה
 עשו לי בימה גודלה והשיבו אווי עליה וטפה וווח עלי וקרא עלי אם נכלת
 בהחנשא ואם זמות יד לפה טי גוט לך להתנצל בדברי תורה על שנישאת
 בהן עצמן ע"ב. והמעשה היה היה בא"י, כי שם ישיב רבי והסיפור בא לבבל
 ע"י חכמים אישר נחטו מא"י לשם והם סיירו אותו בקיזור ולא דיקין ביה כל
 כך. וכן באו הגנות דרבנן לא"י חכמים אישרulo לשם ועי"ז נהרו שניים
 וכמו שהענו לעיל בעניין ההלכות. עיי' בבבלי כתובות סי' ר' חניא תורה והוא
 עניא דהוה רגיל לשזרוי לה ארבעה וחוי כל מעלי שכחה יומא חד שורינחו
 נחללה ביד דבריהם אחיא אמרה לה לא צריך מה חיות שמעי דהוה קאטי
 לה בטה אתה סוד בטל בסוף או בטל רהכ אמר היינו ואמר ר' אלעד
 בואר ונחוך טוביה למאן ע"ב. ובירושלמי פאה כ"א ע"ב אהיא שטואל ערק מן
 אבר אוול וקס לה בין תרין צירפין רטסכין שמע קלון אמרין בהדין אגנטין
 אנן אכלין יומא דין בארגנטוין דרכה ואברגנטוין כספה עאל ואמר קומי
 אבי אמר לה צריכין אנו להזחוק טוביה למאן שבכם ע"ב. וזה הירושלמי
 מראה בעצמו שהוא המעשה היה בכבלי, דאבה רשטואל שטואל והוא בכבלי,
 וככבי מיחס זה המעשה לר' חניא ונראה שהוא אסורה בכבלי (מן האחרונים
 שחי אמר "היגנו ואמר ר' אלעד" ואפשר שהוא ר' חניא מסורא), והוא
 להאמין שהוא שני מעשים מכוננים וכאשר קרה לר' חניא קרה לשטואל.
 יותר נראה שהמעשה דרבנן הוא עיקר ומכבי לא"י וכשינוי.

ויש סיפורים בכבלי אישר עיקרים בירושלמי, ובכబלי יש קושי להבינם
 ובירושלמי מובנים בלבד ועקש. עיי' בכבלי סנהדרין ה' ע"ב ותניא סעם
 אתון הילך רבי למקום אחד וראה בני אדם שמנבלין עיסותיהם בזומתאה אמר
 להם מפני מה אתם מנבלין עיסותיכם במזטאה אמרו לו תלמיד אחד בא לאן
 והוועה לנו מי בצעים אין מכםין והוא מי ביצים ודרש לו והוא סכו מוי
 בצעים קאמר ע"ב, וכבר נתקשו הותי שם איך טעו בין ביצים לצעים ור'ת
 נזדק בזה ע"ש. אבל בירושלמי שביעית ריש פ"ז איתא כו"ל: רבי הוועה בעכו
 חמאתן אכלון פותא נקייה אמר לנו מה אתון לחן אמרו לה תלמיד אחד

בגין ולתקן במדון סנרטן טרינטן טרינטן טרינטן ואן שאלקן
געטן. — ויעי מנהות סייד עיב ועל אותה שעה שנינו מעשה שבא עטר
מננות צירסן ושוחי הלחם מבקעת עין סופר כי טפא עוזר לא הו דע מהובי
אייזו עומר אברון אהה הרא הרשא אוטוב חברא ידא אאנטיא הרא ידא
אעריסא אמר לו טרדי כי איינא רונטה דשמה גנות צירסן או צירסן גנות
ברוך ואישכחיה כי בעו לאטווי ישתי הלחם ומר אמר לו טרדי וכור. וכבר
תקשו הדר שם דה אמר לו טרדי היאך הארך טרדי טיס כל בר עיש,
ובידנור הקוטם כתבו שבידנור ליטש שקלטן חני לה אהיך עונברא. וול
הירושלמי שקלטן פיה והל' א' אמר ר' חסרא פעם אהת יבשה ארין יושאל
ולא דען מהבן להבא והוה תמן חד אילם רותה יתיב חד דידה על גנות ומי^ו
אייזוניה קטה דסחחא (ציל פחהה) ומר אמר ר' יוסה כי ר' בן פעם אהת
נישך (נשך) כל העולם כובל ולא הו זיידען טאיק להבא והוה תמן חד
איilm והוה יטיב דידה על עיניה ודידה על טומא אייזוניה נבי סחחא ומר עיל
הרי בידנור ליטש לא נאסר כל שזה המעשה הזה בימי הרכס ואורוסטומל
וכמו שענירו כבר הוו'. ועוד יש שניין בין הביבלי והירושלמי בידנור ליטש
אייזא ואיזוניה לנבי סחחא ובביבלי אמר לו טרדי, וזה השניע נזווה
עיז מה דאיתא במשנה שקלטן שם סחחא זה טרדי וועהען בביבלי טרדי
בטקם סחחא בידנור ליטש. — ועוד יש שניין שבידנור ליטש מרכז היך וו'
עובי בטקם ולא דען מהבן להבא ומשמע רקאי תודיזו אउסער, ובביבלי
אייזא חד אउסער חד אשוחי הלחם.

וקצת מאדרים וסיטורי של הנרה עראה שבעו בכתב הביבלי, כי
לפעמים עיגו לרם טער אנדאה והיך סרי לא הו חונטס בידיק.
ירושלמי ברבות פין ר' סוף ע'א אייזא ר' יוסא שמע ראתה איזה
לבוניה אהא שאל לר' יהונן מזו לאזאת אל' איז טפנ' סכתה דודלט
אי' משם בכוד אבוי ואבוי אני זייד איז שמואל בר יצחק עוד הו
צייכת אטרדיה ר' יהונן עלי' (נראה ציל אטרדיה עלי' דר' יהונן) ומר אם
גמרת לאזאת תבאו בשלום שמע ר' אלעד ומר אין רשות גROLה מש עב.
ובביבלי קידושין לא עיב אייזא זה המעשה בשינויים ובוחבתה. ר' אמי היה
ליה הרא איפא זוקנא אסורה להה בעניא תבשיטין וכו', בעניא גברא דיטסרו
בזוק שבקה ואול לאריעא דישאלט שטע דקה אוולה אטחרה אהא לקטה דר
זיוק אמר להה מזו לאזאת מארען לוחגה לאירע לקראות אמא מזו אל' אני
יעדע אחרה פורה חד אהא אמר להה אמי נרצעית לאזאת המוקם יהונן
לשלום אהא לקטה דר' אלעד אל' (חו' דלטא) מידוח דחת אל' מא אמר
לך אל' המוקם יהונן לשלום אמר להה אמא אהוא דorth להה טפנ' קל
ארהבי ומי שמע לאיזונא דקראי אמר אי דען לא נסקי עיב. והנה טפה
הראה בידנור ליטש אטחרה ובביבלי אטחרה בראה שוה וטפנ' בא לבבל בכתב
הគות טעה בין אטחרה לאטחר, גם יוסה היטסן בהנטוות וטפנ' הו לא לוב
מכתב כתבי סיטורי.

עד ראיינו להעדר כי סנהרות הירושלמי נמצאו גוונאות שונות במטפסות שנותן. עיר סאה פ"א פ"ז עד התשעה דר' שטואל בר רב יצחק דוזה נסוב שבסאה וכור וועז ריש סג. במס' סאה אורה וורי ר' זעירא חמץ לה וטיטפורן טן קומי אמר חמץ לזרין סבא און מבהותן אין ובמס' עז אורה והוון רנקו מרגנן בה אמר לנו ר' זעירא ארפן לה ליה אהן סבא ייע מה עבד. ועוד יש שיטוטים אחרים בין הנאמר במס' סאה וכוכב עז ע"ש.

עוד יש לדעת שבכ"ה הנאה מן הבבלי באו לאפעמים וורשי הנורות מליל לבבל בעין ודישנים עוברים מעדר לעדר. ע"י שבת פ"ח עיא הרש הוווא נלילאה עליה ר' חפרא בריך והחמא ר' יהיב אויראן תלייתא לעם תלייתא וכו'. חולין כי ערב חדש עובר (אפשער שחכונה בט' "עובר" רישן העודר מעדר לעדר וכמו שהעדרו אלא רוא היה צל ההוא עובר) נלילאה בהמה שנטראתמן הובשה והכשרה בשבי סימנים וכו'. ע"י שבת פ"יע ר' דודתו בר גליל ר' איילע לבכל דאמרי לה קום והושע לנו במעשי מרכבה וכו'.

ומדי דברנו על הנורות הירושלמי נעדר כי הרבה הנורות של הירושלמי באות במדרש רכה ובຍיחוד בבראשית רכה, וריש' דל' ס' וינש פ"ז כי מכנה הביר אורת אוי. והנה בויה עראה מעין נפתחה לכדר וללבן מזור הנורות הירושלמי שלפנינו הטלאות לאפעמים טוויות, וכבריט מהביד ימצא לנו תיקון להעטדים על תכונתן, אך כאשר נשים עין בקדחת על תכד וגינה איזו לעומת הירושלמי יצא לנו שטחוני ורכות שלחו בכ"ר י"ד בירושלמי ולא נתנו טקסט להנורות הירושלמיות כצורתן ותכונתן, אבל שינו ותקנו ווסטו ביאור. ולדגם נגע מה איזה מאפרים של הירושלמי והביר זה לעומת זה. ירושלמי בלאים סט' לב' ע"ב כתובות פרב הל' נ' אורה וב' וזה יתיב לה בצייטוין שבע עשרה שנים וקיא על נרטה ויר עקב בא"ץ מצאים שבן עשרה שנה ויזה דודה בצייטוין שבע עשרה שנה ומון נבען (כתבותה תני ומון נביזון סי' טווין) עבר תלה עשרה שנים חשש בשני... ולמה חיש שיניו חד זמן עבר חמא חד עינול מגכם געה ואסר לה רבי שיטבי אמר לה לך נצירת עלב. וכבר סל'ן איזה רבעין הזה יתיב לעי באורייתא קמי ניגשא רבבלי בצייטוין עבר חד עינול קורמי אל למתנכתה ושרי נע' כטיר שיטבי אמר לה וזה אמי יוביל לטיענער לך לך נצורת וחושש רבי את שנייך יג' שנה עלב. והטיען יבן כמה שיש בב"ד טן הביאור. בירושלמי חטא חד עינול מנכס בבד אל למתנכתא. בירושלמי געה ואסר לה רבי שיטבי, בבד ושרי געה בטיטר שיטבי (ומליצאת הירושלמי געה משליצת הביר). בירושלמי לך נצורת ובבד מחרבה ומתה אמי יוביל לטיענער לך לך נצורת. נס ההתהלה בבד רבעין הזה יתיב לעי באורייתא וכו' הואה בעין יטוי. (והטיען שרבי ישב ר' שנה בצייטוין איזה בד פצע ע"ש). — ירושלמי שם רבי הזה ענון מן הווא אמר כל מה דיטר לי בר נשא אמא עבר חוץ טפה שעשו קני בתורה לקי רישוון נרטון מנשייאותיה ומונגה און סליק ר' הונא ריש

נלחאה להכא אנה מותיב ליה לעיל מינוי הדואן דהוא מן היהוד ואנו מכינין
הדאן מן רכיריא ואנא מן עוקביה דוד זון עאל ר' חייא רוכא לבבה אמר לה
הא ר' הונא לבר נחביבמו פניו של רב כי אמר לה ארונו בא עיכ. ובביד שם
רבינו זהה ענתן כי והוה אמר כל ריאמר כל בר נש אנא עבד חוץ מטה
שעשוי בני בתודה לך שירדו מנדרולחן והעלו אותו ואין סלק ר התגה
ריש גלהואה להכא אנה קאים לי סן קורטובה יה' ר' חייא רכה ודי הוא
ויהוא מן רוכיריא ריהודה ואנא מנוקבאטה אמר לה ר' חייא רכה ודי הוא
עומד בוחן נחביבמו פניו של רב וכיון שרואה שנחביבמו פניו אל
ארונו הוא ע"ב. וכמה יש בבדן התוספות וטן השינוי ללהק כרי לכארא!
וים בכמה שטחיחל הירושלמי הנק ש夷 טיסטרס נחביבת, ר' כי' הבד נחר
ר' כי' טוביה שהבד טשנה לבכור וכורך האחים. — חרומות סוף פה
דיקלוט חזוא מהוניה טלייא דר' יודא נשיאו איזעהכיד טלק מטה לסתים
שליח בתבן נבר רבען הדרון נבי' בטבק שוכחה מד אמר לה לשלהואה
לא תחן להן בתבן אלא בעירוביא עם טטעט שטשא ע"ב. וכן סגן
דיקלוטים טלאה הזה ועי חזין בהרא טכירה ובין דהוה יתיב לה בהרא
טיעא נזקן ומיחסין לה לבר זיטן איזעהכיד טלק מטה יתיב לה בהרא
טסיטים ושליח בתבן לטכירה טפני רושטא דערוביא אמר אנא יתי (היב)
קלון ריזוון רכרכני דההוציא קיימן קודמי בגזרא חדר בשכנא סקירה לשלהואה
אמר לה לא תחן יתחן להן אלא עם טטעט יוסט דערוביא ע"ב. והמעין
יזאה בכל נפה יש כבנ' נאליה שורות מן ההגבהת נבדך. וזהו יותר בכל
הסיפור, עיי' בירושלמי ובביד שם. ווע שבוב הביד לא דקדק טראיו ברכרי
הירושלמי ותחוק זה נא לטעות גROL. ובירושלמי איתא דיקלוט חזיא,
זהו סדרוק ווטב, כי דיקלוטים היה נקרא בתחליה דיקלוט (רויקלט)
ומישתחו היהת טכגה חזיא על שם ארץ טולחה אלילדיען, ואגשי
אלילדיען הו יוזעים לודען חזירם מבואר לטסורי ורומיים ואחרונם, ואחדב
הכב שמו לבבו וקרא עצמו ויקלוטים (ע"י ווסטום). וסודר הביד לא יוד לכל
זה ושם אוינו לרווחה חזירם וטם קרא שמו בתחליה ויקלוטים. — התגה ס"ב
היל א' (ע"י סוף ע"א) שבב מעשה כי ר' ירושע שהיה מהלך בדור ובן זומא בא
כגנוז שאל בשלהוט ולא השיבו אמר לו זומא וליאין בן זומא אמר לו מטהכל הייחי
במעשה בראשית און בן טים העליזים לטיס התהווים אלא כטלא פוחה
טפה אמר באן ריחוף ואמר להן בקשר עיר קנו על גחלץ יתקה טה ריחוף
שנאי להן נגע ואינו נגע אף ריחוף שנאי באן גגע אינו גגע. ובביד ס"ב
וכבר היה ריש בן זומא ישב ויהוא עבר ר' ירושע ושאל בשלהוט טעם
רשימות ולא השיבו בשלישית השיבו בנהיל אלן זומא מאן והרגלים אלל
טען הייחי אלל מעוד אני על טים וארע' שאיני ז' טבן עד שתהדרענין
טאן ורגלים אלל מסתכל הייחי במשעה בראשית ולא היה בן טים העליזים
לטיס התהווים אלא כטחים ושלש עכבות ורוח אליות מנשכת און כתיב
באן אללא מירחט בעוף הזה שטרכף בגיןז' וכטסנו גגענות ואין גגענות נתקך
ר' ירושע ואמר לתלטזי הילך לו בן זומא לא שהו יטס טוענים וכן זומא

כעולם ע"כ. הנה הבד מרחיב הרבה כוה ומכאן, גם הפגנן בדק משבחת אין כתוב כאן ובו הוא סאוחר. — ובבר הבאו לעיל הדוחשלי דיבכות טיב בני טומנו אthon לבני דבי אשור ליה בעא תחן לו חד בר נש דריש דין וחון ספר מהגין ובדר לון כל צורכין וכבר ובצד ט פ"א רביינו זהה עבר על טומנו ובעאו אגשי טומנו ליראתו אשור לו ר' נון (ח) לנו ארם אשור שידוא טקיא אותן ישונה אווננו ווון את דיננו וכבר. ובבודשטי שם ולא אגיכון אthon לבני דרכי אשור ליה דרין טומנו וטיכן, ובצד ולא השם ולידן שדרה שצורתו צדה החסום בנקר והלך לו אצל רבינו איל מה עברון לך אגשי טומנו אמר לו אל חוכמי צרכי שלשה שאלות שאלו אחותי ולא יטלחו להשיכן ע"כ הרי מה שיש בו מ"ה השני במעשה ובסנינו, והבל מודה שזוא מאוחר מן המפור בבודשטי. ועי"ש עוד שיטי גROL. — ועי"י זודשטי שבת ציו ד' ע"ג בענברא דד' לעוד אלול לטומיין וכבר ובצד ט' ר' אלעוז הויה יתיב טפייל בכית הכסא אויל חד רומאי ותורה ומי ותבד טספ' ומבא. זודשטי סוף פ"ב רענאנין בהדוא עוגרא דיזי טעוני וכ"ז ט' ס' ס' ומכן במקומות זרבנה הבד מרחיב ומבא ר' הטעו של זודשטי.

הבד לא מדויב לנדר וטיפוד הכא בבודשטי בקידור אללא שטמנה וטהון לפעמים הסוד, ובזה יבואר הענן יותר מאשר הוא לפניו בבודשטי. כלאים פ"א כי ע"ב ואם כן למלה נתקלה הארץ ד' יהון בר שלום אמר ע"י שעבירה על נזירותו של הקביה תרשא הארץ ד' רשא עשב טרייע זע והיא לא עשת אלא ותנא הארץ דשא עשב טרייע זע לטינוו (בכל זה ספק אסיפה ר' קרא עין ט' לטינוו...). עין עושה ט' ר' ליקון הבד) ר' פינחים אמר שטמה במצויה וווטטה אללי טק על רעתיה ד' יהון בר שלום יפה נתקלה הארץ על רעתיה דר' פינחים למלה נתקלה הארץ כאיגש דאסטר ליט בזיא דן איין ואתייא כי ר' נון שלשה נכמו לין וארבעה יצאו טקלין אדרוה האמתה בעבורך ע"כ. ביד סה תני בשם ר' נון כי נכמו לין ור' יצאו טחיבין ואלו הן ארם וזה ונחש נכמו לין ונטקללה הארץ עטחן שנא' ארווה ואורתה בעבורך שההיא טעללה לך ר' בריטים אוודים בנון ירושן זובבן פרושין אמר ר' מזק מלאה אף הן יש בזאת לטחה נתקלה ר' יהוה ביד שלום ור' פינחים ר' יהודה ביד שלום אמר שעבריה עלמצויה שטקה אמר לה הקביה תרשא הארץ דשא ומי מה הער נאכל אף העז נאכל והוא לא עשתה בן אלא וווצא הארץ דשא גור הער נאכל (והען איט נאכל) ר' פינחים אמר אף חוטפה על ומצויה שטמה לעשאות רצון בוראה עין עושה ט' אמי' אללי טק עשו פוזה על רעתיה דר' יהודה בר' שטען (שלום) גורא אלא על רעתיה דר' פינחים למלה נתקלה אלא באנש דאסטר יהון ליטין בזיא דר' יהון טיק ע"כ. וריש בגין הרחבה בכיר ונעם הסדר מהופך בבודשטי איזה הוא דר' נון בסוף כל המתאר ובצד הוא בטוחה המתואר. (ואפשר גם בבודשטי היה כתוב הוא דר' נון בראש המתאר ואחד' ולמה נתקלה וכו' והני שלפיגטו קשה להולמה ע"י כסרוישטן שם). — וכן בזא הבד למאר ולשנות לפעמים מתארו ההלכת. ע"י זודשטי ברשות ט' י ע"ג אמר ר'

חנינה משכני ר' יישמעאל ביד יוסי אג' פונדק אחד אמר לי כאן נתקל לאבנה של ליל שבת בערב שבת וכיו' עד מaan רמצל' יצלי רמשא עד יומא קאים עיב'. ועי' ביד פ''. — ירושלמי ברכות פ"ז י"א ע"ב כל הלהכה למשנה נשים ועכדים וקטנים אין טומנים עליהן ועי' המשעה דשטען בן שוח' עם ינא מלכא, וכמה יש בוה מין הורכתה ושינוי הסדר ביד פ' צ' אין הן במאמרי הלהכה הן בהסתיר דשטען בן שוח' — ועי' לקפן פ"ד ערך ר' הונא רובה דציפורין שטעה מסדר היב' בכונת היושלמי.

ודע שבכider באים מאמורים ובפרט סיפורים כל ארמית קרוב לו' סודשית וכידך היושלמי עיי' ריש פ'ב, ומאמורים וסיפורים כל הפלוי והם נלקחים בעקרים מן היושלמי. והסיפורים מתין הראשון הם בלתי ספק קודטן בזאת כלו' נאספו בכידך קודטן להסיפורים מתין השני, אשר כבר הורקו על ידי אהרון מלכי' אל כל מין לשון היושלמי ללשון הבבלי', עיי' הספר דאניש טימוניא היושלמי יכמתו פ"ב וביד פ' פ"א אשר הcano לעיל. והנה על הסיפורים של מתין השני אין מן הצורך להביא ראייה שמאפס הוסיף ביאור על הסיפורים הראשונים והוריכו אותם וכידך כל המספר בזאת לאחר קורות זמן קודטן, אבל גם על הסיפורים מתין הראשון אשר הם כל היושלמי יש להבהיר עיי' המקומות שהcano לעיל היושלמי פ"ט דכלאים וביד פלאג והוריכם להם שמאפס אל היב' כנור הוסיף לכידר מאמרי היושלמי ואין לנו' מהבד על היות ספרו היושלמי. — אבל ככל זאת היב' רב החוללה לתבחן על ידו הנרות היושלמי בהק הספר דרי אלעד או' לפוניא שבת פ"ח ע"ג וביד פ"ז שצינו' לעיל, אשר אין לו הבנה היושלמי ועי' היב' יבואר היב'. וכן נמצאו לפעתים ביושלמי סיפורים ומאמרים משוללי הבנה עיי' שניאות הטעורים וכידר הם מתקנים.

ומה שהחלטנו על היב' הוא ג' משפט שאר הרכבות, ואין צורך להביא ראייה על זה כי כל הרכבות חוו' מוקרא רבה ואיכה רבתי הן מזמן מאוחר, וכל מעיין' בין' بكل שהן מלאות הוספות ובאוורום על הסיפורים אשר מקורות ביושלמי ובבבלי'. אבל גם בזוקרא רבה ואיכה רבתי באים ספריו היושלמי בכיאור וכחותפה ואף שםם כל היושלמי. עיי' סוטה פ"א הל' ד' הר' עבדרא דרי' מסדר זהו ילק' ודריש בכנשא דחתמא כל ליל' שוכן והוא חטה חזא איתתא וכו', ובזוקרא רבה פ"ט. — הורות פ"ג הל' ז מעשה ביר' אלעד ור' יהושע ור' עקיבא שעלו לחולת אנגוכיא על עסק מגבת חכמים וזה חתן חד' אבא יהודה וכו', ובזוקרא רבה פ"ה וכן גמ'א. — ר'יה פ"ג הל' ח' (גיט' ע"א) שמואל אמר וגבא תנחן על החתר בטישע בפשעה של תורה וכו', ומדרש אי' ספקא ר' אבא בר כהנא פתח ט' האיש וכו' שמואל תני לה בשם ר' שמואל בר אמר אי'תוי הטלכות נהorth גורה וכו'. — מ"ש פ"ד נ"ה עיב' חד בר נש אתה לנבי ר' יוסי בן חלפתא אמר ליה חmittה בחילמא מיתמר לי איזיל לקופרא ואת משכח מדלא דאבקן וכו', וכמדרש אי'ה ספקא רבתי בגוים חד בר נש אתה לנבי ר' יוסי בר חלפתא וכו'. — ברכות פ"ב ה' ע"א עבדרא היה בחר

זרואו דהו קאיס רדי געת תורתיה קומי עבר חד ערבוי ושמע קלה אל ב' זרואו בר יודאי שרוא חוץ ושרוא גבקן וכו', ובתධיש איכה ססקא על אלה אני כובית עוכרא תורה בר ניש רהה קא רדי געת תורה תורה עבר עלה חד ערבוי אל מה את אל זרואו אל' שרוא חוץ ושרוא פנק וכו' ועי' שם כל המאמר וכמה שהוא טרוחב הפסטור רהורשלטי.

ואין להאריך בחרחכת שאיר' המדרשים, מרדש שטוטאל מודש תhalbם טודש טשל' טסיקטא וכו', והם בכל טקום שלא בדוק, וגם וילקוט שמעוני נראה שתקין הגדירות הירושלמיות. עי' פאה סג' י' ע"ד ר' סינחס משמעי הרים עוכרא הרין אהון באשקלון הו לו טנירין נטפאנין אהון כהן אלין זרואו סלקן לירושלים וכור עי' ילקוט מלכים א' סי' רבכ' (ובחרחכת ר' מודש חזות ס' מה י"ז פעמץ גנעלט).

עד יש להעיר: שיטות האמוראים משונות בהרבה טקומות רבבות מן הירושלמי (ולפעמים גם שיטות התגאים). גם נמצאו ברכות שיטות אמוראים ירושלמיים אשר לא נוכנו בירושלמי. ואין לסכך עליהם כלל כי נראה טקומות לא מעש זופם מתוכם וכי הם ילדי שניית הסופר.

פרק רביעי.

סדר האמוראים ותלמוד ירושלמי.

דעתו סדר האמוראים ההלסוד ירושלמי ובהתועלתו כמבואר לב' מבן' כי על זה יש לבחד ומון התהלה וזה ההלסוד והתייחסו ובLERİ הדעה זאת נשש בעורום נאשללה. גם גודע לפעמים על זה פ' השם על בדורו וודר המכשלה אשר יצליח בה بكل המשולל מהדעה זאת. וניגן מה לדוננא המאמץ רבבות פ' ר' יונה ור' אבא בר זומנא בשם ר' זעירא לשני בתים נזכרה אמר ר' זעירא והן שנכנמו משעה ראשונה על מנת כן ופי' קצת הפסדרים הא ומציגרין בכ' בתים היינו שנכנמו מהחילה עיתן כן ור' זעירא קרי אודא דעתך ר' יונה וכו'. ولو וביתו סדר האמוראים לא באו לטענות זו, ור' יונהן קرم ורבה לר' יונה ונום לר' זעירא. — גם יש כוה תועלת נורולח להקן פעיות הפסדרים ושינוי הגידושאות, עי' לפקון ערך ר' תנומת בר' דעתה.

וניגן מה אויה כללים אשר היו לנו לעינים בחקודה הזאת.

א) מצינו בטקומות הרכבה פלוני אמר בשם פלוני. הדעת ר' ש' חולין י' עיב כל היכא דאמיר טשפתה רסלוני לא שטעה טטע אלא מאורירים שטע שקבלת טטע עכל, וכן כתוב שם קיג' עיב דהה הוא דרביה. ובירושלמי אורות

במקומות אין ט��ר פלוני (אמ' בשם פלוני והוא שמע טח בעל המאמר). ובבר הוכחה בעל ד' טלאבי כלל עיה שם בכלל מצינו שהאומר בשם פלוני שמע טבעל המאמר עצמו. אך זה אמת שמצינו נס בהרבה מקומות פלוני בשם פלוני והאומר לא ראה מעולם בעל המאמר. ביצה ס'א הל' ח' (ס' עג) ר' חנניה בשם ר' יוחנן הדריו טעום משום תחילתו, ויש במה דורות בין ר' יוחנן לר' חנניה (ב') עג' ערך כל אחד ואחד על טקומו. וכן מצינו ר' יונה בשם בר קפרא ויש ביניהם במתה דורות.

(ב) מצינו שאמרו אחד קרא לאחר ר' רב' ואין להזכיר מה שהיה רב' טפש אלא שהיה נ дол טפש ודרכו עמו כי' בדור, וכבר עמד בעל סדר הדורות על זה. אבל אם אמרו איש ר' כי על אמרו אחר שלא בפניו או הוא בגדיר רבו טפש.

(ג) מצינו, "פלוני אמר קומי פלוני". ובהרבה מקומות האומר, "קומי פלוני" הוא תלמידו של זה אישר אמר לפניו. ויש מקומות חזאים מן הכלל.

(ד) נמקם דאיתא פלוני משום פלוני לרוב בעל המאמר נ дол מהאומר בשמו או בשמיים (עי' כלל א') או בחכמתו בל' שהיה רב' או מופלן בחכמתו, ולפעמים בעל המאמר היה חכם של האומר. אבל שהאומר היה נ дол טכען המאמר נמצא בלבד מונדרון סיג הל' ר' (ב'א סוף עג') ר' בא בר זבדא ר' אכחו בשם ר' לעוד הלכה בר' יודה רטמגיא אקלם ר' בא בר זבדא ר' מרד שטועה משום הדער מיניה.

(ה) נמקם שמצינו פלוני פלוני בשם פלוני בלו פלוני אמר בשם פלוני שאמר בשם פלוני (עי' ס'ב), אין להזכיר כלל שהחכם האחרון הוא תלמידו של החכם השני אישר אמר בשם בעל המאמר וכמו שהוא בכלל המאמר נמצא בלבד מונדרון סיג הל' ר' (ב'א סוף עג') ר' בא בר זבדא ר' החכם המאמר של פלוני ודרישון ואמר על שם האומר לו אף שהוא חברו.

(ו) נמקם שמצינו הרין אמרוין חד אמר... חד אמר... או פלוני ופלוני, פלוני אמר... פלוני אמר... הן לרוב בני דור אחד כאשר מראין דרביה מקומות. וזה יסוד נהול בחקירתו זון אמרויאן דירושלמי.

(ז) הרבה פעמים בא ר' פלוני בר ר' פלוני אמר וייש חכם ירע בשם זה ר' פלוני האחרון, ולרוב האומר הוא בנו של החכם וההדור, בגין ר' יהושע בן לוי הוא בנו של לוי (חולמיה ר' רב' הדור), ר' לעור כי ר' יוסי הוא בנו של ר' יוסי האמור הדורו, וכן אחרים יש מקומות שהענין טווה שהאב הוא החכם הדור, וטמכו יש לדין על הדור של בנו. ולפעמים הדבר בספק אם האב הגובר הוא החכם הדורו או איש אחר.

(ח) אם לא נזכר מקום החכם כסודו יש לנתק שזה מושבו בטבריא, כי שם ישבו רוב החכמים מר' יוחנן ואילך, והרבה עניות בירושלמי מודיע על זה.

ט) ורבה מאמרים של הירושלמי מוכאים בABEL ושות התואמים
משונים בשני החלורים וכמו שהערת פג. ואנחנו הלאנו ברוך הירושלמי
ונם הכספי היה לט לעינש בטוקם שאינו סוחר הירושלמי. ושות האתודאים
ברבות ובר זרכו אך מעט טעם הטעם הטעם לעיל סוף פג.

ויש נס נס לדור האתודאים כסדר נציג בראש סדר הזרות בכלל. ויש
פה להקרים מה שעהרנו בספרנו דרכי המשנה פרק ב': הזרות לא יטרדו
טרוד נטו זה מה עד שלא יהו נכללים קצחים בקהלם, וזהה חכמי דור
האו יהו נבי בדור הקדם אבל חשבו לדור ההלכים אשר חוב מאמורים
ומשאום ומথג זה עם זה היו בעית מיוחדת פון העתים. ונוסף פה עד כי
הרבה אמוראים ייחסו לשני דורות והורייהם בדור אחד תורתם, אך בדור אחד
יהיה עד בכם בחירות ובדור השני קמו גם בתור הגורלים, ולכן השבנו למספק
להוניכם בדור השני, וכן קצחים להוניכם בשני הזרות.

זרות האתודאים הירושלמיים הם ששת, והחלותם אחריו מות רביינו
הקשה וזה לערך התקין או התקים לאלו ורביעי עד שנת קס או קע
לאלו החטשי. סך שנות הזרות מאהים ועשר שנים. (וין שחכמי זה
השיש טעמים וקצתם נבלעים מכל וכל בדור החטשי, لكن אפשר להעסיך
סך שנות הזרות על מאהים שנה).

ונציג פה הזרות כסדרם על שם החכמים המתודיסים בכל דור ודור.

הדור הראשון.

ר' חייא רבת, בר קפרא. ר' יצחק דובת. ר' חטא אבוי דר
חשיעיא. ר' אפס. לוי בן סייג. ר' חנינה. ר' הוועיא דבת.
ר' ינאן. ר' יונתן. ר' יהושע בן לוי. חזקיה. ר' יהודה נשיאה
הראשון. ר' יוחנן. — וכותן זהה בABEL: ר' שלאל, אהה שטואל, רב.

הדור השני.

ר' יהודה נשיאה הראשון. ר' יוחנן. ר' שטואן בן לקיש.
כהנא. ר' יוסי בן חנינא. (ר' אטין, ר' אסין, ר' אלעוז). ר' חייא
בד יוסוף. ר' יצחק. ר' לוי. ר' שטואל בדור נתמן. — וכותן זהה
בABEL: רב, שטואל, ר' הוועיא, ר' יהודה, ר' יוחנן.

הדור השלישי.

ר' אבהת. ר' אטין. ר' אסין. ר' אלעוז. ר' חייא בר אבא. ר' שטואן
בד אבא. ר' סיטון. ר' זעירא. ר' שטואל בדור רב יצחק. ר' חילא. (ר'
חני). ר' זריין. ר' הוועיא השני. ר' חנינה חברון דרבנן. ר' ינאן ביר
ישמעאל. ר' חטא בר חנינה. ר' אישיה. ר' בא בר טמל. ר' יעקב בדור
אידי. ר' יצחק בדור נתמן. ר' פישא. ר' מנא בר תנחות. (ר'
ידמת). — וכותן זהה בABEL: ר' נתמן בר יעקב, ר' חסרא, ר' ששת, דבת, ר' יוסוף.

הדור הרביעי.

ר' ירמיה ר' יהורה נשיאה השני ר' יונתן ר' יוסי ר' בא בר כהן ר' בון בר כהנא ר' חנני ר' פינחס ר' חזקיה ר' יודע — ר' חלכה ר' חסרא ר' חיננה — ר' אבא טרי ר' טבי ר' יודה בן פזין — וכומן היה בנכלו: אכיה, רבא.

הדור החמישי.

ר' מנא ר' חנניה ר' יוסי ביר' בון ר' יהושע דסכנין ר' יונה בוצריג וכומן היה בנכלו: ר' נחמן בר יצחק ר' ספא.

הדור השישי.

ר' חייה בר אדרא ר' שטואל ביר' יוסי ביר' בון ר' נחמן רבנן דקסרין האחרוניים וכומן היה בנכלו: אטמר ר' איש ר' טדי.

ובאו עתה להזכיר האמוראים והירושלמיים ע"ש אלפיא ביתא וחוות של כל אחד ואחד. ואיש לביבא אצל כל אמרוא אריה אמראים אמראים על חד ליטחו או על מודהו, ולפעמים הרחיבו זהה הדיבור וסתחנו לו גם קורותיו, ועיין יודעו כי הכתבים הרם וטפעליהם. — והעלינו על הסדר נס' שמות אמראים איש לא נמצאו מם כ"א מאמר אחד ולפעמים גם בלבד ואומריהם בשם אחרים. — ולפעמים יסקנו בספק זה שמות האמוראים כאלה, ולדעתם סדר האמוראים לא יניע נוק מות. ובירושלמי נבירים ורבה אמראי דנכלו, חסינו לביר כמה שכא מם בירושלמי, ועיקר מקומם בסדר הזרות לנכלו.

ובעניןסדר הזרות דירושלמי בדורות ודורו של האמורא במקום שצרכן בירור, ולפעמים אמרנו סתם כי בדור פלוני ובאו אגלו אמרוא אחר שנזכר דהוא במתיא והוא היה רבו או חבירו, ועל הקורא לעיין בערך של זה אמרוא אחר. — ולפעמים לא היה בידינו לומר הרור של האמור, ולפעמים יש לפדר קתת אם נזכר שם אכיה ובאו במקומו אחר חכם בשם זה ודورو ידוע וכמו שזכרנו לעיל כל זה.

עוד יש לזכור שבירושלמי ר' וייצאה בא בעדבוביא דברי פלוני דבר מלוני, ולרבנן רב פלוני. והזטור רבינו אמר מורה שזה החכם וזה ספק ואיש כ"א כמי כביה, כי אין זו מוגבלים בא"י לבנות והחכם בשם רבינו. ובכפי לידין (עיי' ס"ה) לא נמצאו כלל אצל אמרוא דאי רבוי או דבר ב"א ר' (אך עיי' ע"ד שטואל בר בא ועורך שפטען בר בא, שטראוה שהז מודיעקים בזה). עיי' הטעאות ואמראי שהיכני ר' פיא לחוב טידי המומרים). אבל אמראי דנכלו מכך אין בר וייצאה הן ב"כ" בשם רב אם לא שהוו יטמים ורבים כ"א בנן רב זעירא, וכי רטמה (ובר' קראקה וקראמאסין קלקלו ורבה בה והרטמי בכל אותן נפשם רבין, רב, בעלי הבחנה). וזה לנו למראה עינים בהזרות מקום האמוראים.

בכל מקום שנזכר בה הזרק האמורא סתם הוא בן א", ואיך נאמרו

שהוא בן הכל ראיינו לפרט שהוא בן הכל (ולרוב יפורט ע"י שנקרה רב וכמו שזכרנו) ואמ' עליה לא"י או לא.

לפעמים מכר בירושלמי שם אומר בלי כינוי רב או רב, והוא לפעמים ע"י שנית הփררים, ולפעמים האומר לא הגיע למלעת חכם ולהיות מכונה בשם רב. ולפעמים יש טעם אחר בזה ע"י ערך כהנא.

לפעמים בא במסכתא אחת מאמר בשם פלוני ובמסכתא אחרת בא זה המאמר בשם פלוני אחר, וזה נמצאו נימ' בחרכה מקומות בבבלי וכידוע. ולפעמים נראה לעינים בירושלמי שהשניון נולד לבך ע"י ט"ב. ע"י פאה פ"ד הל' ד' (יח ע"ב) ר' יונה ר' חייה ר' יהושע בן לוי ובמס' חלה פ"ג הל' נ' (נש ע"א) ר' חונה ר' חייה וכו' וצ"ל בהגנ' ב' מקומות או ר' יונה או ר' חונה והפסוף מענה וכותב ר' חונה בת ר' יונה או להיפך.

והנה כבר הערינו פ"ב שהטופריהם הוסיפו במקומות אין מספר אותן יזר, ונמצא ר' פרידה (oho הנכון ואשר הוא בתנק) ור' פרידה, ר' בנייה ור' בנייה ואנחנו ציינו לרוב בראש הערך במילוט案 להיבריד את לבך, ר' פרידה, ר' בנייה וכו'.

אות אל"ק,

אבא ע"י ערך רב.

רב אבא שקלים פ"ב הל' א' מתני' בשומר חם אבל בשומר שר' לא כרא אמר רב אבא ואפי' תימא בשומר שר' גנבו ביליטים מזווין אכדה כתמי שטכבה פסינחו ביט' ע"כ והם דברי רנה בבבלי ב"ט נ"ח ע"ש. — יממות טיב' הל' א' ר' בא ר' יהודה בשם רב אם יבוא אלהו ויאמר חוליצין במנעל שומען לו שורי ורביכם נהנו תלוחין בסנדרל. ובבלי יממות ק"ב ע"א איתא אמר רנה אמר ר' כהנא אמר רב אם יבוא אלהו ויאמר חוליצין במנעל שומען לו וכור, הנה ר' אבא ור' בא בשני מקומות אלה הם אחד עם רנה ר' דרבנן (אלא שבבבלי איתא ביממות אמר רנה אמר ר' כהנא ובירושלמי ר' בא ר' יהודה, ושינוי כוה מצינו לרוב וכמו שהעינו בפרק הקודס). — וכן מאמרם מעתים דרכה נמצאו בירושלמי (ע"י ליקמן ערך ר' בא). — ורביה לא עליה טיטז לא"י ולא שמע טפי ר' יוחנן אשר לא יזר לבבלי, וזה דעתה בבל' שבעות ע"ב אמר עולא אמר ר' יוחנן תמידן שלא הוציאו לצייר נפרין חמיטים יתיב רנה וקאשר לה להאה שטעה אל ר' חדדא מאן צית לך ולך יוחנן ר' בר ע"כ, אין הכונה ר' בר מטהש אלא גדור וטפודס כדורו ואת אמרת הילכה משטה והרי הוא ר' בר' שלמה תורה טמן. וכן צל הכל נדרים נש' ע"א וכטמא (וע"י סה"ד ערך דרביה).

רבי אבא מר' בדור החמישי, חבירו של ר' מתניה (ע"י ערכו). ביצה פ"א הל' ו' (ס' ע"ג) ר' לייזר ורבי אבא מר' ור' מתניה הורי פיתא לארכיניס בשוכתא שמא יצרכו לו ורביכם. ואין זה ארנסטיניס שר צבאו של גאללום אשר בא

לאי' ביטי ר' יונה ור' יוסי, ור' יונה וד' יוסי התווו לפסיר לו בשותהא (עי' ערך ר' יונה) ויזהה הכהנה בפאמר זה ביב' שדי לעידר ור' אבא מרי וכבר התווו לאסות לחם בשותה (ובטנו שהשפטו קצחות) חורא והשות קאמר שטמא יצרכו לו, וכי עליה על הדעת שטמאו לכתהיל להחל שכת באסיה שטמא יצרכו לו, ועוד מה זה ואמר שטמא יצרכו לו הרבים. והמעין שם בסוגני בין שהתחווו לפטעטם שבוט טשות צוזך הרבים וכבראותה שם ר' יריטה הורי לביר ניזונמי אסא מיטענה בסדינא מעיל מבקרוא ביישיא בשותהא מישוא בר בריה דר' החשען בן לו' מיטען בסדריאן מעיל מזידוש בעיבורוא בשותהא וכו' שטמא יצרכו לו הרבים, ומסדר השם אה"ב דר' לעידר וכו' הורי פחה לאיסקינס, זהה איסקינס היה דוזא והתיו לו סחאה שטמא יצרכו לו הרבים. ומיתה הוא איזה מלחש אשר יש בו צד שבוט ובאה הורי ר' יריטה לביר ניזונמי אסא מיטענה בסדריאן. ויזהר ניאה שצעל פריחת הכהנה בסא בעין הבית כלו' שייש עלי' בעין גג עשו לצלל (ופתחם ביל' יוני תבוחת ספלג'ה ומבל' ביצה פיז' עיב' פטמן), ובזהוא לרעליל שם ד' חונת הורה ליריש גלוותא לאאתה בכאסא. — סחחים פה סוף היל ב' שקלים סיב היל ה' טקייש ר' אבא מרי ארבורי ר' בן בר חיות בשם שטואל בר אבא. ועי' ליקון ערך ר' בן בר חיות. — יוסא פיח היל א' תענית פיא היל ר' ארבורי אין לית כאן סק לית כאן שותה. ובכט' מש' סיב היל או איזה אמר ר' אבא מרי אין לית כאן סק וכו' בטוקס ד' ארבורי דנט' יוסא וחותנית. — שביעות פיא לג' דיש עיב' אמר ר' ארבורי לח' יכל דתביב מלבד עולת התודש (וכד' לווינו היל ר' בטוקס ר' ארבורי) והוא ר' אבא מרי בדבוקת האותיות וגטשכו ב' תיבות לתיבה אתה עיי' לעיל ריש ס'ב. גטגא ניב'

רבי אבא מרי אחוי דר' יוסי ואפשר שהוא אחד עם הקודם. ערלה בג' היל א' סחחים סיב היל א' הכתיב ולחם וקל' ונרטל לא תאבל לו (פי' קשתה לר' אבונו ואמיר התם בשם ר' לעד כל מקום שנאמר לא תאבל לא תאבל לא אקלל את תומס אישוד הגיה באיסוד אבלה וכו') אמר ר' אבא מרי אחוי ד' יוסי שנייא היא שקבע לו הכתוב וכו' — תענית פיא היל נ' (ס' ע"א) אמר ר' ארבורי אחוי ד' יוסי הכל מודים בשבעה עשר שהוא זמן בימה לשעק שביו זיד מובל לעולם. — זהה ר' יוסי נראה שהוא ר' יוסי חביבו של ר' יונה וחוי בדור הרביעי, עיי' ערבו, ור' אבא מרי היה קצת זומר טניה וח' ברוד החטמייש.

ר' אבא קרטינגנאה עיי' ערך ר' בא קרטינגנאה. וכן כל ערב ר' אבא אשד לא מקרים בטהולקה זאת עיי' ערך בא. גם מצינו ר' בא והוא ר' בא ויבוא ניב בערך בא.

אבא בר אבונו ב"ק פיא היל א' (ב' סוף עיב') ועי' ערך רב.

אבא בר בא פאה סוף פיח אבא בר בא דיב' לשטואל בריה פריטן (עי' לעיל נ' עיב' כל הסיטו). — נתנות סיב היל ר' נישט שנבו לשם אמרה

עכברא קומי אבא בר כה ולי רשותא ומי אמר ליה אבא בר כה אלו דמי נתקן כן היהת אומר עב. וכל זה אתה בכל תוצאות כי עיא בשם אבא רשותא רשותא. — יבמות ס"ד ר' עיא אמר לנו ר' נחמן בר יעקב בהונן עובידרא אתה קומי רבה בר בא ואכשורי, והוא ר' אבא בר כה (עי' ערך אבא אבי רשותא). וכן אתה שם ספק לך אבא בר וזה פlige על רשותא בריה עיש. וכן נוד שם פס"ז פ"ז עיא קם אבא בר בא ולחש לה וכו' רשותא אמר חתן הוייא ובר אלא אבא הוא דלקה. — והנה בכבלי אתה בכל מקום אתה רשותא ולא מבר בשמו הערתי, ומזהרושטני זייננו שפטו והה אבא. — עיי' בכל פסחים קג עיא שלח לך אהוה רשותא לך ליטרנו רבעו סדר הגדלות האך שלח לך כך אמר ר' ישמעאל בר ר' יוסי שאמר משום אביך וכו'. וזהו שרבי ספוד המשנה חיבכ מואוד דברי ר' יוסי רשא לא ר' ישמעאל בט בדורה מקומות מה אמר אביך בכך, ומזה נראה שהוא רבי שלח אליך אהוה רשותא הוא רבעו הקירוש ולא ר' יהודה נשיאה. גם יש לזרן מה שהותה כבר ישיבה בגבלי בימי רבעו הקירוש. אך בכל יבמות קצת עב אהוה ושלחה אהוה רשותא קמיה דר' יהודה נשיאה. עיי' ערך ר' יהודה נשיאה א'. — פסחים פ"ה הל' ב' (לב עיא) שהמו לשפטו לזרק רמו שלא לשפטו בשאר ימות השמה על דעתה דרי יוחנן כשר על דעתה דר' שמואן בן לקיש פסול אמר ר' יוחנן על ר' אבא בר אבא ור' ואב' עלה אהוה רשותא לא"ז כי ר' יוחנן לא צדר לבבל. אך שקלים ס"ב הל' ה' (פס' עד') הגי על דעל' (הוא כתבו דאעל' וכן עוד שם אמר ר' יוחנן על דאעל' ר' תנינה ובו' קראקה וקרטאשין בטעות על ר' אע' עיל').

אבא בר רב הונא תורות פ"א ט' עיד אבא בר רב הונא אמר שתו אל חיטלן ואם חיטלן הפללו חתוגנים שיבור אל חיטלן ואם חיטלן חיטלן גוזגן. ובכל עירובין ס"ד עיא אהוה אמר רבה בר רב הונא שתו אל חיטלן וכור בטשטש פלה במליה נך דיזושטמי תורות, מהו תוכחה שאבא בר רב הונא דיזושטמי הוא רבה בר רב הונא ובככל. — ברבות ריש' פ"ב מנילה פ"ב הל' ב' אבא בר רב הונא ור' חסידא הון יתבן אמרין אף בתקיעות בן סלקין לבי רב (כמגילה הנ' לבית רבי) ושתפען ר' ותנה בשם רב הונא (כמגילה הנ' בשם רב, והוא הגנן) אסלו שטפען עד תשע שנות צא עב. — אבא בר רב הונא הוא בכלאו ובנו של רב הונא חלטיזו של רב ומי' ר' חסידא וכמאתר הירושטמי רבבות וכו' (ולא בלשנא אחריתא שטבcia ושפי' מ"ק כי עיב דית פ"ר מלחותה שהוה בנו של רב הונא דיש נלחאה בימי דבי, וכבר הוכחה בעל סה"ד בן בראיות אחרות), ומזה בכבלי כדאיתא ט'ק כה. — ונראה שלא עלה טמי' לא"ז.

רבי אבא בר זכיה, זמיינא (כחילוף בית ושם עיי' ריש' פ"ב) ברודו ורבכיעי, תלמידיו של ר' זעירא. כלאים פ"ט ל'ב עד כהרא דר' זעירא מפקד לר' אבא בר זכיה ואמיר לבר ואשען דלא חזות לה מסאגיה בזיתן אלא בצעעה וערש שהוא ר' זעירא והוא ר' זעירא הראשון דר' לא חולק שם עלי'

עי ערך ר הילא. — דמוי פ"א ב"א סוף ערך דברי אבא בר זכינא בשם ר' זעירא אמר איןthon קיטמי בני טלאבים אין בני נש ואין חון בני נש אין חטין, וכטט' שקלים פ"ח עד אוֹתָה ר' אבא בר זכינא. עי עי' בכל שבת קידב אוֹד זעירא אמר רבא בר זכינא אם ראשונים בטלאבים וכו', גוי הירושלמי נראה עיקרת רבנן טיקום מאיינו ש"י אבא בר זכינא היה תלמידו של ר' זעירא (זרא), עי' ברכות פ"ג ריש ע"ג רבי אבא בר זכינא היה טבשש קומץ ר' זעירא בגן לה בכא אמר ליה סב פירך וכו' וכטט'ו. — סנהדרין פ"ז הל' ט' (כג ע"ד) ר' בא בר זכינא בשם ר' הוועשה נדול הוא קידוש השם מחלוקת השם בקידוש השם כתיב לא תלחן נבלתו ובחליל השם כתיב וזהו תלמידים עד נתק טיס עליהם. — שכיעית סד לה ע"א סנהדרין פ"ג הל' ו' ר' רבי אבא בר זכינא היה מהוים גני דוד ארמשי (סנהדרין הגי' גני דוד בר נש) ברוטי אוֹתָה לה בשער דרבלה אמר לה אבל ע"ש התעשרה שריצה לטסור נפשו על זה. — כת' פ"ה הל' ח' (י' ע"ג) אבא בר זכינא (כהנא) היה חד רינר לקפילה וסיב פליה בשעה וללה דבל שתא.

אבא בר חנה בר דילא, דליה פאה פ"ד י"ח סוף עראןינן פ"ח מ"ט ע"ג ר' שפעון בן לקיש בשם אבא בן בר דילא אדם צחה ללבינו במציאות וכו' ועוד אמר ריל בשפטו ביב' פ"ח פ"ז סוף ע"א ושם אוֹתָה בר דליה. — וככל ביט' ע"ב אוֹתָה ואמר ריש לקיש משפט אבא בן בר דילא. עי' ערך בר דליה. רבי אבא בא, ברהה ד"ד, היהו בר אבא ברוכות ט' ע"ג רבי אבא פ"ה ד"ה היה ר' חייא בר חנה בשם ר' יוחנן היה קוזא בדורה ונשתתק וכו'. — פאה טז ריש עט' (סומוח פ"ט הל' טז) שאלת את ר' הוועש מהו שלפלד אודם אמר בנו יונינה וכו' רבי בא ברהה דרכי חייא בר וא' רבי חייא בשם ר' יוחנן טעני הפטשות. — והוה כדור השלishi עי' חולין טז ערכ' חיש דרי אבא בריה דדי' חייא בר אבא ולו זיווא הו קיישי בשוקא ורקשי וכו' אמר לו ר' זעירא לא שבקחון לי דארישיללה לסבא וכו'. עי' ערך ר' זעירא וא' ערך ר' חייא בר אבא.

אבא בר חנה עי' בערך שאחד אה וערך ר' חנה בר אבא.

אבא בר בר חנה ברכות ט' ב' הל' א' (ר' ע"ב) אבא בר בר חנה בשם ר' יוחנן בר שאלה שלום בין הרוב לתלמידיך וכו' והוא רבתה בר בר חנה הנזכר בבבל. — עי' ירושלמי ברכות סוף פ"ח רב בשם אבא בר חנה והו אבא בר חנה ואית דאסטריה לה אבא בר חנה בשם רב. אבוי של אבא בר בר חנה היה שמו אבא ובאוואו ב' פ"ז הל' א' אמר ר' בא בר חנה לא היה ר' הוועה חביבי טהור לה וכו'. עי' בבל סנהדרין ה' ע"א דתנה הד איזדו של ר' חייא. — נימן פ"א הל' א' (ט' ע"ב) ר' זעירא בשם אבא בר חנה שעיס שהביאו את המת איזדו צרך לומר בפניהם נבבב וכו'. — ואבא בר בר חנה היה אבוי של רבתה בר בר חנה, ולכן נספהקן בירושלמי ברכות דלעיל אם אמר רב בשם אבא בר חנה או אבא בר חנה בשם רב. עי' שבת קרוב לפ"ז פ"ד פלונטה דרב ואבא בר חנה או בחריות שגדען לשביבת, וכן ביצה פ"ד הל' ד' (סב ריש ע"ד) פלוני רב אבא בר חנה דרב

כמצלין מכהה לתנו. — וזה דעתו בא' פה הל' ז' אמר רב בן נון אמר
לרביה בר בר חנה ריבקה בר בר חנה ל' הווא טס וזלן לנו לאבא בר
חנה ואבא בר חנה ל'. וזה שהוו קורין לאמורא דריש הערך ריבקה בר בר
חנה ולא ריבקה בר אבא בר חנה נראה כדי שלא לבטל שם אבא. — אבא
בר חנה וכנו אבא שידיהם הו' בבלאי, ואבא בר חנה לא עלה לאי אכל בו
אבא בר בר חנה עלה לאי ולמר אצל ר' יהונתן ולמן אמר הרבה פעוטים בשטו.
ומאי' חד לבבל בימי ריבקה ודרכו הונא עיי' בבלוי פסחים ניא עא.

רבי אבא בר יוסטיה ביצה פ"א הל' ג' (ס' ע"ב) ר' יוסטיה כי רבי בן
אמיר אויתעלן רבי זורה ורבי אבא בר יוסטיה ח' אמר יש הבן לצואת וחורה
אמיר אין הבן לצואת. ובכלי ביצה ח' ע"ב אויתא אמרי בטעמאנא פלני בה
ר' יוסטיה בר חמא ור' זורה ואמרי לה ריבא בריה דדר' יוסטיה בר חמא ור' זורה
וור' (וחפלנטה בשני קמת באישׂה הוא לרוב עיר' פ'). ודודו יוסטיא בריה
דר' יוסטיה בר חמא הווא ריבא הנדע בבלאי, חבירו של אבוי. ובאות הפלנטה
דאטוריאו וכבל מא'י לבבל. ובבר העירנו על זה בערך הקורת. ור' אבא בר
יוסטיה בר ריבא חביו של אבוי לא מבר בירושלמי כי אם מעת מזער, ור' מא'
(ע"י ערך ר' נבא) איטו ריבא, וגם ר' אבא הנזכר בירושלמי איתו ריבא כאשר
יבין הטעין בטישות ריבא בנבלאי,ஆש' במעט אין זאת מהן הובאה בירושלמי. —
ובפס' יבמות פר' ח' ר' יא (ו' ע"א) אויתא ר' אבא בר עטיא בשם שטואל
כל שהוא בה' ריבא בלאין דכא ומי בעל קרבן עדיה כל שהוא בה' כהף
הוא ריבקה והן דהכא ריבא אסיה עיל', והוא טעות נטורה אכן אמר שטואל
שוד קדם ריבקה כל שהוא בה' ריבקה וכו' ועוד ריבקה ורבא לא מכוון
בירושלמי כי אם בצד איזו שיטם טקומות ונקריות ר' אבא. אבל הגי' למגניט
טשוכשת, והעיקר בטו שהוא נהה פ"א מיט' עיב' כל שהוא בריבקה הרי' הווא
בראבע (צל' בארכיה) ובכדי פ"כ אויתא כל שהוא ריבקה ואורה ועי' יוסטיה
יבמות שם.

רבי אבא בר יעקב ברכות פ"ז י' עיב' רבי אבא בר יעקב בשם ר'
צחק ריבקה ר' בישחה אובל בשער או ביצה היה אומר אשר בריא נסיבות רבות
להחותות מתן נשש כל ח'. — ועי' בכלי סנהדרין כי כי היא דבר חמא קטול
נסaea אמר לה ריש גלותה ל' אבא בר יעקב סוק עין בה וכור ור' פס'
תלמודו של ריבא תשוב עלי' ע"ש, מז' יצא לנו שהוא בבלאי ואפשר של א'
עליה לא' טיטין.

רבי אבא בר יוסטיה, ברודו השני, ברכות פ"א ב' עד רדר' ר' זעירא
בשם ר' אבא בר רותה שלוש חכימות זו תקופה לסתוכה שחותה ומי וכבל
ברכות מ'ב אויתא אמר ר' חייא בר איש' אמר רב ב' תביבות זו וכו'. —
מנילה סוף פ' ג' ר' זעירא אבא בר דיסחה ר' מתנה בשם שטואל (כ' פטיטי). —
ברכות פ' ג' הל' א' ר' זעירא בשם אבא בר רותה שני ברים אמר מגן הלמה
בוראו בן. — זהה ר' זעירא האומר בכל טקום בשם ריא בר יוסטיה הוא ר'
זעירא הראשון שהוא ברודו השלישי. ועי' בבל שבת סוף פ' מה' שנשחטה רב

הרבבנה באבא אבונה חד' רדימה בר אבא ואבמי לה לאחא אחות דאבא וכור
ובכל נודה לא עיב אהיה אמר ר' יודא אמר ד' אבא בר רדימה אמר שטוחאל
אשה שאן לה וסת בעיא בדיקה וכו'. ונראה שהה בבלאי ר' יודא היה
תלטטו רפס שעלה (ו') לא' והוא רודוסלמי ברכות כי תבישות נאה דעתל
ר' יודא ר' אבא בר רדימה בשם רב, או שלא הוא יודען בגין' שאמר לה
רב וכו' לשם השםעה עי' איש תלמיד (עי' פג) אמר ר' ר' בשם ר' ר' כר
לטמת.

רבי אבא בר כהנא ברור השליishi. טעשותת סג' ניא עא רלמא רזעידה ורבו אבא בר בוגנא וויבי לוי הון יתבן וזה ר' זעירא מקנעד לאילין דרביהה ומצוות להן ספער קיטמי אמר לה רבי בא בר כהנא לטה את טקנור להן שאל ואינון מגנין לך וועש שחה בעל אנדרה. — פסחים סדר הל' ט (לא ערב) רבי אבא בר כהנא בעי קומי ר' איטי המשכיד בית להביו ונძק לרבנן עיי.

אבא בריה הד' נחמן אטמורא בבלאי ביטוי דיבר בר וב הונא. ערלה טב' הל' נ' (סב' ע"א) אבא בריה דרב נחמן רבי ר' פאר משים שאוכת ניכרת. — סנהדרין ס' בז' עדר רנה בר נחמן אמר לה בשם ר' ברכיה ור' עד אומת השעה זכות אבות קיימת. — ובכלל ינטות כה' ע"א איתא שלח ליה דבנה בר הונא לרנה בר ר' נחמן ילמדנו רבניו בסוג ובור. ועיי' לעיל ערך אבא בר רב הונא.

רבי אבא בר נתן בדור השני. טיק סיג היל ד' (סב עא) חור בר נש אוכדר חפלין בטעודא אתה לנבי ר' הונגאל ושליחיה לנבי רבי אבא בר נתן אשר להה הב להה חפלין חיל כתוב לך אשר להה רב איזיל כתוב להה. ועיי מוד סיג היל ב' (כוז ריש עז) שהוה נשוא ווותן עם ר' יוסא (אמ' מילטניא) אלל ר' יומנן וב' יאנא איזאנד עללו ווותן.

רבי אבא בריה דרבנן פמי בדור הרביעי. ברבות הצד ז' סוף עב' ביכורות רישׁ פ'ב אמר רבי אבא בריה דר' פמי ד' יושע דסיכון בשם ר' לוי בכל עגב היה מוחר ורבב שפטים אך לא מהחרה חנה על ידי שיבכה בתעללה קדשה בימיו של שמואל. – שכת פג' הל' א' אמר ר' מנא (הוא ר' מנא המשני) אמר קשיותה קומי רבי בא בריה דרבנן פמי אין חמד לשענבר וכו'. – ונזכר ניב יומא פ'ז הל' א' עיש, ובטעמ' מנילה פ'א ע"א עין איתא לא יתמוד אדם ויזעלל בטקסים נכהה מה טעם אמר ר' בא בשם ר' פסא בטבעוקים קחטץ ה' והוא פס' ומיל' אמר ר' בא בריה דר' פס' ובראהו ברות פ'ב ר' אגד.

רבי אברומ' כיב' פט הל' א' היה שם לאילו ולאילו מון שנים עשר
חודש ואלמנה לון מהו שיאCORD בנים לבנות כלום אין לכמ אלא מון שנים
עשרה וחודש אמר רבי אברומ' נשענין מהדרא אם אנטו הותוטים דרי אנו טעלין
ニיכPsi אביע יודר און שומען לון. ועי' כתובות ס' הל' א.

רבי אבדימי דחיפה. עזע עזע ר אבודטא דחיפה.

רבי אבדימי דציפורין ברוד החטישי. ברכות פד ה עא רבי אבדימי

רבי אבדימי דיזידריון — רבי אבוחו ב'

דיזידריון בשי קוטש ר' מנא איקן אומתיה טר' הברכה דטיבך, ועריש טר' חירא דציטוריון תוקן ברמה ליהיד נטיבך. ויעי ערך ר' חירא ציטוריון ומזה תבן שתה ר' מנא הווא ר' מנא השני.

רבי אבדימי (אבודמי) אחוי דר' יוסי שבת פ"ב ה' ע"א הבעריך ובינה נספחה אהת חייב שותם אסיך רבי אבדימי אחוי ר' יוסי הדא אומתיה נצח בכלים ושיבין משלהן נוק שלם. — מלואים פ"ז הל' ה' (ל' עלי) רבי אבדימי אהת ר' יוסי חז' ובינה אה אומר חז' ערים לטיקטו. — ומבר' עוד ברכות פיה ט' ערב עיש'. ואנן לבדר אם הווא אחו רבי יוסי הראשון וחוי בדור השני והשלישי או אחוי ר' יוסי שע' הו' בדור הרביעי.

אבוחו בדור הראשון. ברכות פ"ד ז' ע"ג רבי מפרק לאבוחו אומתיה אברוי קומי ציבורא מאן דטצלאו ער' יצל' ורטשא ער' יומא קאים. — שם ריש' פ"ה אבן שאלא ללבוי במתה טעלות בקדרש וכור. עיי' בבל' יכחות קה עיב' ובמה שכתבנו הור' שם אבא יוזן בירושלמי ואבוכן לישנא קללא עכ' אבל בירושלמי איתא ניב' אבן וכומות הור' על הבדר פ"י ושם איתא אבא יוזן, וזהיאוניס בינו לבך דושלמי, עיר' פ"ג.

אבא אבוי דישטואל ביט' פ"ד חול' א' אמר ר' אדי אוף אבוחו אברוי דישטואל בעא קוטש רבי מזו ללולות ריעין בדערין. — ווועו אבוחה דישטואל המתר בבל', אף שבירושלמי לא נזכר במא על שם נבו גם לא נקרא אבוחה כ'יא אבא ולבד יכחות פ"ד יוגאמן ובבל' עיר' לעיל עריך אבא בר בא. זהה רבי ישאל אבוח דישטואל קומת' הווא רבכש והוא קדוש בעל טפורה המשנה, דאף שובי הווא לפעיטים ניב' כינוי לר' חירוה נשאה (יעי ערך ר' חירוה נשאה א'). והוא לבך בסחט ירושלמי אבל בפי האמוראים רבי הווא רבכש והקרוש. וזה מכך ניכ' שאבוחה דישטואל זה מומן רבכש הקירוש ושלה' לו שאלות וכמותו שכתבנו בערך אבא בר בא, גם היך בעא קוטש דרכ' הוא בשלוחות רלא מטען כל' שאבוחה דישטואל עללה לא'.

רבי אבוחו א'. ברכות פ'ה ה' סוף עיר' ר' אבוחו בשם ר' אבוחו דרשו ה' בומצאו אין הווא טגוי בכתמי ננטיות וככתמי מהישות. — וכן מס' ביכורים פ"ב סד' ער' איזה חללי' בר' בריה ודרכ' אבוחה אסיך שמעית' קליה דר' דריש' וווער' בעשרה וויטס וויעפ' ה' את גבל' רישת תליה לו והקבה' שבעת' ישי' אבל של שטואל ובר' עיר'. ומפה שטנאטר בר' בריה דר' אבוחה טוכח שהוא ר' אבוח א' דר' אבוחה כ' לא ראה רבכש הקירוש טעלום גם מז' צון זרכבת אודר ר' חירוה נשאה. — ומזה האמור וביכורות ישי' לחין שר' אבוח א' הויה קדשן באמוראים ובכיס' דרבכש הקירוש נס' אם גנעה שר' האורן בגין הואה ר' חירוה נשאה, דרי' חלפי' בן' בנו של ר' אבוח שטנע' זה ר' דדרש' (ואפשר שחרר איה תבכה אוד שמעית' קליה דר' הויה כחוב בגין שם איזה אמורא).

רבי אבוחו ב', בדור השלישי. הווא האודם גבורל הניגר להוב בירושלמי ובבל' וזה מטלמי ר' יוזק ואחרונים (יעי ערך ר' יוזק). ר' יוזק קרא אותו כל' חובה, "בני", ברכות פ"ב ד' עיב'. — עיק' טשנו של רבי אבוחו

היה בקיטרין. רטאי סוף פ' בהגין ר' אבבו בקיטרין שהיה שערין (החלב ונוד הנשה) מישל לך בדין דידוזן מרכץ מכואות. סוגורין סיא היל א' ר אבבו הוא זיין דין בכינשתא מדראה ודקסן לרנטה. ועוד נמר בדרכה פקוטות ביזושלט שישב בקיטרין ונס נבנלו איזהו דתתקון בקיטרין עיי לפקן. — ר' אבבו הילך לדודם. ברכות פ"ח היל א' ר אבבו כד הוה אויל לדידותה הוה עפירות כי חונטאו (איך נראה שיש שם סיס דוד חונטאו לא היה בדורות עיי ערנו). בבל עזובין כי עכ' אמרי לר' אליעז בענינו והיכן ר' אבבו אזען אמר לנו נתיען בסחדר והוניב לסתירותה עיי ברשי' שם (ובעדון עיק בחר ני' אחרית). — והיל ניכ' לנטצ'ה. שכת פ' היל א' ר' אבבו הווי בנטצ'ה סטלא גנרא רטה וכור. — נס היל לאלטסנדייטה. עיי עירובין סוף פ' גיג ר אבבו אויל לאלאטסנדייטה מאשיגים ללבלון בשוכחה ובן.

ביש ילווחו הויה בטבריא כי למד שם אגאל ר' יוחנן, וنم אויד שקבע
ודעתו בקיסרין תלך לפיעמים לטבריא, ואפער לאקלט פני ר' יוחנן. פסחים פ"י
לאז ע"ג שקלים דג' ט"ז ע"ג ר' אבוחו אהא לטבריא חטוניה תלמידיו דד' יוחנן
אפסוי נהדרין אמרון קומי ר' יוחנן אשכח ר' אבוחו מיטא אמר לנו לסתה אפסוי
ליה אפסוי נהדרין אמר לנו רילטנא אויריזא חדתא ישמע סלק לבנה אמר לה
סמה אויריזא חדתא שטעת אמר לה הוספה עתיקתא וקרא עליי חכמת אדם
חאד ועוד. (ועי' דדי' מסנה 307 העדה ב'). — וنم ביש יקווחו ולהלך
לפיעמים לשם. ביצה פ"א הל' ר (ס' ע"ג) ר' אבוחו הויה נתן טסחו נהדרין
וירטומן דשכירה והוה טסחט על חתרין נתין שרען ווקען שרען ווקען
אפרון להו מהו הבין אמר לנו שטחי בתי ליקותי. ועי' בבל' בטורות רב.
לו' אבוחו נמצאים הרכה פלארים בכל טסכתה וטסכתה המורדים על עטוק
לייחסו. נס אהוב להעתיק בחישובנות עיי' חרטומת פ"ה הל' ג' (ס' ע"ג) אמר ר' אבוחו
כל יטינו היינו פטען כה בטקל הויה של סוטא עד שלמדנוהן טן חשבון
ניתמראיא קבא בטה עבר עשרין וד' ביעין וכו'. — מוכחה סוף פ"ה אמר ר' אבוחו
הישבותים (צ'ל חמשבתים וכואשר הוא תעניית פ"ד הל' ב' עיי' בהסבירת חכם
צבי להירושלמי סוד ארעט ר' אנטשטיילדם) שאן משמד גוטל ושנה בשודה
אהווה עד שישטול תבידו (עי' פרידוש בהסבירתה ובוכורת).

ר' אבצ'ו אמר בטקומות אין מספר בשם ר' יוחנן. נם אמר בשם ר' שטען בן לקיש, בשם ר' אלעד, בשם ר' יוסי בן היננא. ועי' ביט סוף סדר ר' אבהה מה עפיק באילין לסתוטיא אתה שאל לך יוסי בן היננא וכו'. — והחותה מחוזות על אסנניה שלח ואזריך מות החוכמים אלה הוה ר' אבצ'ו נדול הרוד ול' נתאספו הרבה תלמידים. וטיט לא פסקה והישכנה מטבריא. וכקצת זמן לאחר שם נטש ר' אבצ'ו האחוותים היהת ישכנת טבריא נדולה מישיבת קיסרין כי ר' אבצ'ו שליח בן לטבריא למלוד שם תורה. עyi ספונים סג' הל' ז (ל' עב) ר' אבצ'ו שליח לר' היננא בריה ייז' במטבריא אתנן ואומירין לה' נטול הוא חמד שליח ומר לה' המפליג אין קברים בקיסרין שלוחתך למטבריא.

וקרא לו רבי. ברכות פ"ח י"ב ע"א ר' זעירא סליק נבנה ר' אבוחו לקסטרה. וכור אמר ליה חכם ר' כי ללב הונא וכו'. ור' אבוחו נבג נבג בר' גערוא. ביצה פ"א הל' ט (ט' ע"ד) ר' זעירא בעא קומי ר' אבוחו מאן דעכדי מטבחות לא שחקק לה' מאיתחול אל אין וכו' אלא בגין ר' אבוחו ידע ר' זעירא מהמר ואין מהתרי בגין כן הוא עבד רכחותהן. — ר' יוסטה ישאל לפניו. נישן פ"ט הל' י" (ט' ע"ד) ר' חייה בר' איש בשם איש האומר אני זו וטבנין כונן אותו להוניא ר' יוסטה בעי' קומי ר' אבוחו וכונן אמר ליה ואדרין את לוי' (ציל לו!) אם מפעריך רע נומן לא כל שמן תפמי חי' נשך. — ר' יונה ור' יוסט' הו מטלטיזן האחרוניים.¹ עז' ס"ד הל' א' אמר ר' יוסט' קשיה קומי ר' אבוחו. — מטלטין סוף פ"ו איתא ר' יונה ור' יוסט' על' לבקר את ר' אבוחו באישר מת לו' יל', ומזראו עלהם לא אמור לו' דבר תורה וופחה הו. ועייש מסטר הנחמה אישר בו והנתמם ר' אבוחו, והוא מורה על' עוזם דעתך שפט של שודר והוועז עודנו ומחר איננו נאסר בה הקורבן בגין ישואlein שלום ר' יוסט' והערדים לומר שאן כלביכו עלייכם כלום שדרן אמרת ר' יוסט' דעתך של מען שאן בה לא כוב ולא שקר ולא גניבות דעתך ולא טשוא מינ' ולא טקה שודר והוא חי' וקויים לעולם ולעלולטי עולמים על' אתה כטה וכטה שעדריבים און לקל' בידך הרון". ועוד זאת לר' אבוחו שנתקדם גדרלוו ש' עונתגא. עי' בבל' טומה ט' ע"א.

ר' אבוחו ננד על ימ' של טותם שקלקלו טעניהם ביטוי. עז' פ"ה הל' ר' (ט"ז ע"ד). — ר' אבוחו היה קרוב למפלנות (פי' להשלטן רומי אשר היה או בקסטרין) ונם המאמר ובכלי מטבחות י"ז טומה על זה ע"ש. וכן טוה החסיד דושלטני מגילת פ"ג סוף הל' ב' שלחו לו ר' חייה ר' יוסט' רבי איש להשתדר בערמ' אצלי אנטיסיונה (וכט' אנטיסיטוי) דקסטרין.² — לרב' אבוחו היה הרכת פעמים וטחים עם הטבאים. עי' בבל'. סובנה מיח עיב, עז' ד' ע"א ואלה מינ' הו טשי' השלטן עי' עז' שם. והמעין בטקנות אלה דזאה שדמנים הגוטרים שם הו אנשי אסונה החדששה איש חוקטה על עי' הקסר אנטיסיטוי שמת עיב לאלף והחטישי עי' ס'א. וכבה יוכן היטב המאסר בכל' פסחוי נז' ע"א התקינו שהיו אופרים אותו (בשביט') בחשאי... אמר ר' אבוחו התקינו שהיו אופרים אותו בקהל ר' טפני תרומות המין ובנרדיע ר' ליכא טין עד השטא אסורי לה בחשאי עיב. פי' ד' אבוחו אישר וזה בא' ר' שטט' נבריה האטונה והחדששה אישר התקען שייזו אופרים אותו בקהל ר' טפני שהטט' ועם בעליך האטונה החדששה העיללו על הווורות שודקרים אישר שם אופרים כלחש אדר שקבנלו' עליהם אדרות הבודא הם נירוטים ננד האטונה החדששה אישר עיקרת השיליש. ועז' אמר השם ובנרדיע ר' ליכא מינ' כלו' שם לא נפשטה האטונה החדששה בידוע עד השטא אמר' לה בחשאי.

¹ ἀνθέπατος proprio Proconsul. Gloss. Basil. Ανθέπατος δὲ σάμεργον
σολ. cf. Ducange Glossarium.

ר' אבוחו אמר בשם ר' יוחנן מותר ארם ללמד את בתוazonת מפני שעשו
תבשיט לה וכן עשה לבנותו. פאה פ"א מ"ז ע"ג.

ר' גמליאל בנו של ר' יהודה נשיאה היה נשיא כייסר ר' אבוחו ושאל
לפי אבוחו מתו לילך ליריד ואסר לו אף שמן הרין הוא מותר מפני שרין
ארם קפין היה וביקש ר' אבוחו לנזהרו. עז' פ"א הל' א' כד ר' מ"ק ר'
ר' אבוחו היה נודע בחוץ ונודע בפנים. עז' פ"ג הל' א' כד ר' מ"ק ר'
אבוחו בכך עטודיא דקוטרין וכו' ר' אבוחו ט' ר' מ"ק עברון קווטרי יין מדרין
דאפרסטען וכו'.

לפי אבוחו היה שמי בנים גדולים בתרזה. ר' זעירא, ר' חנינא, עז'
עריך כל אחד ואחד על מקומו. ובכלי שבת קריש עיב קידושין ל'ב ע"ב
נמצאו בן לר' אבוחו ושם אבוי. היה ר' אבוחו איש לא ר' אבוחו של פלגיינו
ולא ר' אבוחו דעריך הקורום בא אמודא בבלאי, והוא אבוחו של האמורא דבה
הקרה תמיד על שמו רבה בר אבוחו. — ועוד מכר ביק קרי ר' אבוחו אמודא
אחרון והוא היה בימי רב אשיש ע"ש.

בככלו איתה לפמעים מפרק זה ר' אבוחו, עז' ערך ערך נך. ותו
סתומות כי עיב בתבו שלכל אמורא היה חוספס לשונו ע"ש. ובוירושלמי לא
נמצאו בשום מקום מפרק ר' אבוחו. וכבר ציינו שהה נ' בא אמודא בבלאי
הקרויה ר' אבוחו.

וזע ובבבלי רה לד עז' איתה איתה ר' אבוחו בקסמי תקעה נ'
שכרים חרואה תקעה. והרבה יש להמתה שללא נובלה תקעה זאת בירושלמי.

רב אבודמא (אבודמא) נזהה כדור השלישי, גקריא נהווא על שם
שהיה גובל לילך לבבלי. שקליט פה הל' א' אמר ר' יוקף מן ואמר טמא
כרי יהודה וכו' אמר אלה רב אבודמא נהווא ואות ר' יודה מדיניה דינשייא
זהה. סוכה פ"ד הל' ה' נ"ד עז' ריה פ"א הל' א' חנינה פ"א הל' ד' קיימה
רב אבודמי (כסובה ותניתה הגי ר' אבודמא) נזהה בכהנים וכשיער. היה
הוא תודזו של ר' הווא בר יהודה בכל פסחים ע"א עז' ד' אבודמא שבע
התקדזון בגובל והעללו ממש לאיז ואמר בסי' אבודמי לא היה או בגובל או שכבר
בבלי שם שרבע בקסמי עז' ונראה יש' אבודמי לא היה או בגובל או שכבר
מת. — נ' ב' פ"ג הל' א' אמר רב' אבודמא נזהה בנכסי גבר אהאמיר ר'
חסדא אמר ר' יצחק בגין דלא חיטר וכו' וקיי אהא דאמיר ר' אבודמא, ור'
 יצחק חי בדור השני וכדור השלישי וצעיק. — ועז' ערך ר' שמואל כר'
אבודמי. — עירובין י"ט ע"ב קיימת וב אבודמי נזהה. — ואינו דחוק שדר'
אבודמי נזהה הוא ר' דימי הנזכר בגובל שיזד טאי' לשם כי אהא ר' דימי,
ואבי הוא בינוי וכמו ר' אבא טרי וכו'. ועז' ערך הבא כד' אבודמי דירושלמי
גקריא בגובל ר' דימי.

רבי אבודמא דהוּתָה מן האמוראים הקדומים של דור השלישי. כלאים
פ"ד בע"ב עירובין י"ט עז' סוכה פ"א הל' א' (גב עז' ר' זעירא ר' אבודמא דהוּתָה

(כעидון הנ"י אברטיט וחויסטר) בשם ר' שפטון בן לוי שփשש לנובה אפללו עד
מאה אמרה. — מגילות פ"ג הל' ר (עד ע"ב) ראש חדש שחל להיות בחנוכה
במה קדרן... ר' פינחס ר' סיטון וד' אבא בר זמייא מפי מה בשם ר'
אברטיט וחוויסטר קדרן שלשה בחנוכה ואחד בראש חודש. ועיי' בבלוי
אברטיט ביט ושם הניל ר' דומי רמן חסיה אבל בשאלות ח' עד גני' ר'
מגילות ביט ושם הניל ר' דומי רמן חסיה אבל בשאלות ח' עד גני' ר'
אברטיט. — סק פ"ג הל' ח (פ"ב ע"ג) אמר לה ר' יעקב בר אחא (ולר'
אברטיט) עפק חירוי ושאלתו זו לר' אברטיט רמן חסיה. — נדה פ"ב הל' ר'
(ג' ע"א) ר' יצחק בר נחמן ור' אברטיט רמן חסיה הוו יתיכן וכבר. — ברכות
ר' עד ר' לוי ר' אברטיט וחוויסטר בשם ר' לוי בר טיטי ציריך להחן לטען חוסר.
רבו אברטיט בר תנחים סק פ"ג הל' ח (פ"ג עד) על כל החותם
איינו סכללה את לבו אלא על עצמו ועל אותו רבבו ר' טיטי ציריך בשם
רבו אברטיט בר תנחים מפני שבטללה טענו מצוח בבד.

רב' אבן, אבן א' פסחים פ"ד הל' א' ר' אליעזר בשם רבי אבן
כל דבר שהוא יודע שהוא מותר ורשות בו באיסור נשאל והן מתרין לו וככל
דבר שירצ'ך בו שהוא מותר והוא נודע בו אסור נשאל אין מתרין לו. ותענית
ס"א תל' ר' הני רבי אבן נס יש שם שניות אהורים ע"ש. — שכבות פ"ז
הל' ר' (ל"ג ע"א) ר' לעניר בשם רבי אבן מסיק לישגנא מתקין רמשחת.

רבי אבון, אבון ב', בדור הרביעי וכדור החמישי. רמא פה ה' א'
רבי אבן ר' שמאי בשם ר' אחא שמע לה מן רכתרה. עיי' ערך ר' שמאי. —
שקליט פד הל' י' ר' אבן ודי בון בעי' ערך ר' בון. — ואמר במתה פעוטם
בשם רבנן חתמו. פאה פז ב' עי' א' ר' אבן בשם רבנן דחנן אני אומר עם
הנקודות עם האישיות. סחנות פד הל' י' (לא עיא) ר' אבן ר' אבן בשם
רבנן דחנן זאת אומנות שאותה להמציאו לחן דעת. עז' פג' הל' י' (מג' עיב')
ר' אבן בשם רבנן דחנן זאת אומנות שאאן מומאה הפתות מזוודה. וכן
במ' א'. — וזה ר' אבן היה דגניל לילך לבבל כבר קודם זמן השמר נאללים
(עיי' פסא). ועיי' בבלי סחנות לד' עיב' כי סליק רבנן אמרה לשפטנית קמה
די דימת, חרי שיר נבר לפעוטם לבבל בימי ר' יוסטיה. ועייש פד עיא אל
ר' יוסטה לד' אבן כי אלוית לסתה דר' אכטו רמי ליה וכור נאה שלטיך ניכ'
אנגל ד' אכטו וזה איב' בדור השלישי והרביעי וה חמישי, כי אמור בשם ר'
שמאי, ודי' שמאי היה ברדו של ר' מנא השני בדור החמישי. עיי' ערך ר'
שמאי. — זה ר' אבן נזכר בהבנה מקומות בבבל, ונזכר רבנן כלו ר' אבן,
וזה בא כנה בapterים ראמוני ראי' לבבל, וזה הוא דאיתא כי איתא רבנן וכבר
רבונו מוה בפרק הקודם. ואובי' קרא אותו אבן תכלא סחנות ע' עיא (ודבר
טראשל שם אימן פרויטם בכל הגדרה).

ויש לנו שני אמוראים נקראיים ד' אבן, אחד קרטון ואחד ר' אליעזר בשפטו ואחד איזידר, (ועדי ספקious פ"ד הל' א' ד' אבן בשם רב' אליעזר), אך אין להזכיר לטענים כי הוא בעל התאמיר והסתמאות. ע"י הפסחון ברשות פ"ה

ט' ע"א ר' אבן על קומר מלכחות כי נסיק הפק קל אהן בעין טיקתולינה והמן תרחין יוקנן רנד נסמן פרדלה ושבקתה. ומה שמנברד יותר ההקדלה הוא שבא לטעמים בהחסור ר' סנה עם ר' אבן והוא נ"ב שני אמוראים בטעמים שונים הגראים ר' סנה ע"י ערך ר' טנא כ'. — ובענין המתארים עראה שסתם ר' אבן הוא ר' אבן א', וכחו של רבי אבן ב' גודע יותר — כי מה שיזוא מחדושם ומחדבלי — כמה ששנה מאמרם אשר נארו טפי אחרים והביאו לבית המדרש בא'י ולכבל (נס נקרא לחוב ר' אבן). — ע"י ערך ר' בון.

רבי אבגא שכיעית סב' לג' עד רבי יוסי אמר רבי אבגא בעי מה בין החותם לעיטה לה בית וכוכ. ר' יונה אמר ר' אבגא בעי מה בין קשין ומה בין עפר. — כלאים פט' לב' ע"א אמר ר' דיקין יהבו לר' אבגא ביעיטה בסטה ראתה בה כלאים והוא לא טקל. — נידים פ"ה הל' א' רבי אבגא אמר ר' דימה בעי און יוספה טבון ר' טחון וכו'.

רבי אבוני בר שחורה מסחים פ"ז הל' ז' (ל' עד) התיב רבי אבוני בר שתורה לא בכר הוכד על הבוט.

אביי-Pacific כוף סב' לב' ע"א אמר אביי תלטד הכם ציריך לפרש את עצמו הו' בר נש דוחב חרא מיכלה ואול לאלר אוינן טירקין להה כד הו' הא חכם חרך מיכלה ציריך לומר לנו חרא מיכלה אונא חיכים ע"כ. והעראה שהה אביי הוא אפיהא דאי' ולא אביי תלמידו רובבה וחבירו. דרבנן, שאבוי לא עללה לאיי הלשון המכתר טורה שנאדר בא'י. ועי' בבל' מנהרין סד' ע"ב שאלאי אמר את ר' דיסי האי קרא בעמברא נמי אוקטיא, וזה נ"ב ראייה שלא עללה לא'י. וכן דושטני תורות ריש' פ"ז בחוכות סב' הל' א' (כ"ז ע"ב) רבי אמר בכליא בשם רבנן טעמא ודבי שטען נן לקיש רישע ובר הו' טירא דרבנן בnelly בחוכות לה ע"א. והריף סוף ע"דובין מבייא הדושטני רפס' ביצה רבי דימה שי' סקristol על חורע בשbeta אמר לה' אבוי מאן שי' לך ע"כ. אבל בירושלמי שמאנני דמי ביצה פ"ה הל' ב' (ס"ג ע"א) אמר לה' אבוי פאן שי' לך ע"ש, ונבר ריברטו מוה בסוג.

רב אביהא סוליה סב' הל' ז' (כט ע"א) רבי חומו בשם רב אכיה טהנתיא אמרה כן ומי ועיראה טיס ובל' רבי אבניה.

אביי טדים פ"ז הל' ז' (ל' ע"ב) שבעות פ"ג הל' ח' אכימי אחד והוספה אמר שטניות בנדרים שמשית בשבעות בעי חיטה מיבדקונית ובור. ועי' בבל' שבעות כ"ח ושם והפני בשינוי. ואכימי זה הוא בבלאי תלמידו של רובה עדי בבל' שם.

אביי בר טובייה ניד דיש' פט' חזא גניה אתה לנבי ר' אבינו אמר לאכימי בר טומי פוק וווחה לה גנולו.

ר' אבן בריה דר' תנחות בר טריפון ביטורים סב' הל' א' רבי אבן בריה ורבי הנחות בר מירון שמע לה טן הכא יש' שנותו בום' שבעות שמעה

ר' אבא בריה דר' תנחות בר טרפון — רב אדא בר אהוה

בא מתק עשרים שנה שנין כד של טעלן עונשין וכוחנן נמצאת אומר המת לחמיישם מות בהירות.

רבי אבגנא ברור השלייש. סחומי פה הל ה (ליב ע"ז) דלמה רבי ועוואר ורבי יעקב בר אהוה ורבי אבגנא הו יתיכן אמר רבי אבגנא טען והרטאי. — נדרים פד הל ה' רבי אבגנא אמר רבי ירמיה בעי אילין קוממי דיא ראות עליהן אסיך מישראל לנו. וראהו שהה רבי אבגנא אינו רבי אכימא רסוחם ויתיב עם ר' ועוואר דבו רובי דעתה. — פאה פ"ג י"ז עד רבי ביבא בשם רבי ירמיה שיר טלטלין לא עשה כלום, וראהו שצל ר' אבגנא, והוא רבי אבגנא רנדדים.

רבי אבנתר ברכות י"ג ע"א רבי (ברdots אטשיטוילט אינו, וכן הגנבן) אמר רבי אכימר ולא עד אלא שניתנו החרב מעל צוארו של משה על צוארו של קומנייזו. ועיי' בבל' נישן י' עיב' ישחה בימי וב' יהודה. אבלט שבת פג הל ד (ו' ע"א) ביצה פ"ב הל ה' אבלט שאל ללו. חכם מחכמי אה. עי' ערך מלון ערך אבלט.

רבי אדא (אידי) דקיסרין ברור השלייש. עי' ערך רבי יוחנן, ברכות סוף פ"ד בשם רבי יהונתן הואה (ידיח זיאא בתחלת ש"צ) שהה שם בראש התפללה. ובבל' טיק ב' עיב' איתא תנא רבי ארא דמן קשיי קמיה דרביה יהונתן טיק פג' פ"ב סוף עיג' רבי אידי דקיסרין בשם רבי יהונתן באת לו שמיטה קרונה בשכת קרייע למדר ומתחבל.

אדא ברור הראשון. עי' ערך רבי יונתן, תורות פ"י מ"ז עיב' רב שיטא בר נתן בשם רבי יונתן העד אדא חבידינו לפניו בששים ואמר מי שיביא לו יותר טשיטים מכשך אני וועיש האונאי.

אדא שיטיא שבת פ"ג ד' עד אדא שיטיא שאל ללבוי אמי בגין דאנא צבע טהילהן מן חולא, וסידושו לסייע עניינו שוחה משטש חולם. אדא בר רב כי פאה פ"ו סוף הל ה' א' אווא רב כי אמר קומי ריש לקייש בן רבי בס' דואכיד למפע עדות פד מ"נ ועי' ערך אדא בר. ובוישטמי שלפעני גני' משובשת.

רב אדא בר אהבה סחומי פ"ט הל ה' א' היה האיבור חמיז זכרים וחצין טמאן רב אדא בר אהבה אמר זכין געשין אצל טמאן בטמאן אגאל טהורן. דרב חומר חילק שם ואמר און חשלטן לפסח הבא בנטואת, ובבל' נסנה. — שבועות פז הל ב' (ליז' סוף ע"ד) מנה לי בידך אמר לו זה אל נתנו לי אלא בפני פלוני ופלוני וכו' רבי ינאו רבי המנוגא רב אדא בר אהבה בשם רב מעשה בא לפני רבי ואמר ינאו פלוני ופלוני. ועיי' ערך הבא.

רב אדא בר (אחווא) אהובה אמר משטה דרב שבת סוף פ"ד וסוף שעילם. ובפט' תענית סוף פג' הל י"ג (ס"ג ע"א) מספר השיטים שחדה מלמד בנטס רשם נקרא רב אדא בר אהובה (בשני וו'ז'), והובא נ"כ בבל' תענית ג' עיב' עיש' ונקרא רבי ארא בר אהבת, וזה מראה בכדור שרבי אדא בר אהובה הוא

ר' אדא בר אהבה בחילוף היא בחרית ובית כור, וכברך הירושלמי עיי לעל ריש סב. ועיי שבת פ"א ב' ע"א אמר לה רבי אדא בר אהבה אמרן בשפטו, וכטוף פרד שם אמר לה רבי אדא בר אהוא אמרין פישטו. — ועוד דרבנן שם אמר אדא שאלו תלמידיו לרבי אדא בר אהבה בטה הארץ יטעם, ובירושלמי תענית שם שלחו הכתבים ואמרו לו מה מעשיהם טובים יש בזידיך ועוד יש שיעיריים בן רבנן הירושלמי ע"ש. ובבבלי אמר אדא דרותה בהרי רוכ ושותאל, מהו נראה שorthה בבלאי. ועיי תורה שם שהוו ר' רבי אדא בר ארבעה וחמש לזרבנית.

רְבָא דָא בֶּר בַּיִתִי (אֲבִיטִי) בְּרוֹדְוּבְּעֵי. בְּכָתָה סִטְּרִיךְ רַישׁ עַזְּרָא
וְרַבִּי חִזְקִיהָ וְרַבִּי נָחוֹם וְרַבִּי אֶודָא וְרַבִּי כִּימָן (צָלָל וְרַבִּי אֶודָא בֶּר בַּיִתִי כְּאֶשְׁר
מִזְחָה בְּסֻמְנִי שֵׁשׁ) הַוָּה יְתַבֵּן אֶמְרָרְבִּי תְּגָהָנָהָם לְרַב אֶודָא בֶּר אֲבִיטִי לְאַמְתָּבָא
לְרַבְּכָה נָמֵאָר אֶמְרָלְלָה הַחַן, וְרַבִּי עַזְרָא הַהָרְבוּ עַשְׁשָׁ. — וּבְכָלְלָה
הַלְּלָה נִי (סִד עַבְּרִי) אַחֲרָא וְרַבִּי חִזְקִיהָ וְרַבִּי נָחוֹם וְרַבִּי אֶודָא בֶּר אֲבִיטִי
וְרַבִּי שְׂמִיעָם אֲמְרָמָגְדָּלָה מַסְמָךְ וְרַבִּי אַבְּרָהָם.

ארדא בר גרשון הורנות פ"ז מ"ז ע"ב רבי עוזיה ארא בר גרשון וכי
וידי רבי לוי בר פלטא קוזן אחד בשם רבי שמעון ואחת אסירות שיטים
ושתים מותחות, ובחולין ציה ע"א אותה אמר רבי שמון בר אבא אמר ר' אידי
בר אידי וכו'.

רבי אודא אידי, בר שמעון. ברכות כיב ר' עיד מלילה טא ול' א (עא ע"ג) רבי אודא בר שמעון בשם ר' יוחנן לא יעמוד אדם ויתפלל וצריך לנקבוי. וברכות שם איתיה רבי אידי בשם רבי שמעון בשם רבי יוחנן מן רצתה מלבנון וכור הוא טם וציל רבי אידי בר שמעון בשם וכו'.

רבי אורי ברכות ריש פ"ב רבי חונה רבי אורי רבי יוסק רבי יהודה בשם שומאל צרך לקבל עלי מלכות שמים טעומת.

רבי אושעיה בר אבא נישן ספיק הל' כי (ספה עט) רבי אושעיה
בר אבא אמר ללב יוזן ונשיא באגדה רבנן מאן דרייך לך, זהה רבי זיון
ונשיא רוא ר' יהודה בן נבו של רבינו והקדוש עיש בסגוני. וורהא שצ'יל רבי
אושעיה בר חמא, והוא רבי אושעיה טבורי הדריה שאו ביטין רבי יהודה
נכשאות. עדי ערך ר' הושעיה אמר ר' חמא. ר' זודה נשיאו אי.

ר' אחא ריבא ברוכת סב' ה' עא רב' לא רב' יפה בשם רב' אחא ריבא נמלל ופצע עצמו בשוטע חטלה חורה כו'. ונראה שהה ברור והראשון, ע"י ערך רב' יוסי. ולא נמצאו לו הרבה מאටרים, ואפשר שנקרא רוכא להברילן סתם רב' אחא ע"י בערך אחר זה. ורוכא פרונטו חקן (הקרטן) וכמו רב' חייא רוכא. ועי' מה שכותב בענין רוכא רב' רישל ר' ליל כרם חמד חז. לפעמים נאמר סתם רב' אחא והענין מורה שהוא רב' אחא רובב.

רבי אחא בדור הרביעי והוה מלחה. סנדירון פא הל' ב' (ರיח סוף ע"ג) רבי דעתה בעה קומץ רבי זעירא ולוד לאו מתחודה היא אמר ליה אין וומני מה אין טעבין כת אמר ליה שחן נס רוח וטועני תורה הפקד אמר

ולא דבר רבי אחא ורבי יודה בן פזי אמר להו איטה עבדתני מבה רבן. — שבת פ"ד הל' ד' (יר' עד) רבי יונה הוה ליה צטרטזון איזתון ליה פן זורתא דדורו ושתה רבוי אחא איזתון ליה ולא שותה. — תענית ס"ב חול א' ואתיא ר' דמר ר' שטואל בר ינא בשם ר' אחא ה' ר' בריט הוה המקיש האזרחן חסר פון בראשון ואלו הון אש וארון ואדרים וווטים ושם התשחה והוה הקודש על שם וארצה בו ואברה ואבדר בתיב חסר הא'. והוא נ"כ טבות סוף ס"ב הויתה פג' פז' ע"ב וככל' יומא כ"א ע"ב. ועיי' ערך רבי שטואל בר ינא. — תרומות ס"ב פ"א ע"ד ר' יונה ור' יוסי חרן אמרין דין התמה לבטוק ונור אמר לן רבי אחא בן ר' אליא רבנן הוי בת. — ברכות פ"א כ"ס ע"ב ר' יוסי ור' אחא הוה יתבין ונור אמר ר' יוסי ל' אחא ונור וועיש שהו ר' יוסי השני. — עירובין פ"א י"ט ע"ב איתא ר' אחא ר' אחא בשם סנא, ר' אחא בשם ר' שטואן בן לקיש, ר' אחא בשם ר' חרמי. — ושם תני ר' ש"ן קומי ר' אחא קם ר' יושע דרומיא עם תלמידיו ר' אחא. ור' אחא נזכר בהבנה מקומות. ואמר בשם ר' אכתי שבת פג' הל' ג' (ה' עד).

רבי אחא בר חיננא (חנניא) שבת סוף פ"ג ר' אחא בר חיננא ר' יוסי בשם ר' יוחנן מורה קמנה טורה לטפלתלה. — וברכות ס"ב ה' ע"א אחא ר' לו' בשם ר' אחא בר חיננא מה וואר לסתוך טברן השניט לסתובן נהדי ישראל על שם ואתם ר' ישראלי ענסכט חתנו וסידים תשאו לעמי ישראל. ואסוחר ש"ז אחא בר חיננא הווא ר' אחא בר חיננא אבא חי ברוד החני. עיי' ערך ר' לו'. ואיך ר' אחא בר חיננא אמר בשם ר' יוסי (אמ' כבר כתכנו בפתחות זה הפרק שאן להקיש מזה שהזה תלמידו.

רבי אחא בר יעקב שביתת פז' הל' א' (ל' סוף ע"ב) עט עצמה מה היא ר' אחא בר יעקב בשם ר' יוסי מן חרן עוכידי ר' יוסי און ילפין עכו יש מה ארץ ישראל ויש בת חתמה לאין ובור. וזה ר' אחא בר יעקב מבר הרכת פעמים בככל' וזה בעל פלונטה דודא, ודמא שיבחתה לבי נחמן דודא גנדול הוא ב'ק ט' ע"א, וזה בבלאי. —

ר' אחא בר יצחק ברוד השלישי. שבת פג' הל' ד' (ו' ע"א) ור' אחא בר יצחק עאל מסיח עס בא בר טפל. עיי' ערך בא בר טפל. ומפר נם בטמא. יומא פ"ד הל' ד' (פ"א עד) אמר ר' אחא בר יצחק בשעה שבנה שלמה את בית המקיש צר כל מיני אילנות לתומו ובשעה שהזו אילן שנחווין עושין סידות הין אילן שבכלי עושין סידות הרא והוא דרכיב סידות מהר וחגיל וכו'.

ר' אחא בר עיליה עירובין פ"א הל' א' יה' עד ר' עיליה בע' תחאת הקורה אפור וטזר את המבוי אמר ר' אחא בר עיליה ולמה לא' ובור. וכן הטעני שם עראה שר' עירוא הנזכר מה ר' עירוא הראשון שעוז ברוד השלישי. ר' אחא בר פסא, פס' ברוד השלישי וברוד הרביעי. ר'ה פ"ד הל' ר' (נ"ט סוף ע"ב) אדר אחא בר פסא קומי ר' עירוא חמיריא בעון קום ר' שטואל בר טמן וכו'. — נדרים פ"י הל' י' מב' סוף ע"א ר' אחא בר פסא מלך

טשורי נודה ד' אמר איזידר נטעמה בר' למיר אין כאן נור. — ובכבותו סב היל' ב' (ט' עיב) אהוא אמר רב' אהוי בר' סב' קומי רב' זעירה, ומזהה שהוא אחד עם ר' אהוא בר' סנא.

רב' אהווא (אוחיא) ב' ר' זעירא. ברכות סב היל' א' רב' אהווא ב' ר' זעירא אמר בקרית שטען הוּה עסוקן (אלתו ואלישע בשעה שנפמר אלתו מלישע). — שם קרוב לפסוף פא' (ע' עד') בעון קומי רב' אהווא רב' זעירא האך הוּה אבן' נתנו, והוה ר' זעירא הוּה ר' זעירא הראשון כתו שמוטיבת הענין ברכות פא' וס'ה. ועיקר שם זה אספורה הוא אהווא והוא כמו אהבה ועי' ערך רב' ארוא בר' אהבתה.

רב' אידי ססחום סט' הל' א' סנהדרין פא' ייח' עד אמר רב' אידי טפבי אלטני נשדים שהוו חוקים בשער (עשיה חוקה סבב שני עיש'). — סובכת סב' היל' ח' (ט' טוף עיא) אמר רב' אידי נאמר בית היל' שנ' אותו עד שללא גודו לם בית שמאי. ועי' שעיה קודם לרבי יוסי (ב'). וזאת נס נסמא'.

רב' איבבו בר גנדי ברודו ורביעי. סוכה סב' היל' ח' (ט' עיא) רב' יודה בר' סדי ור' איבבו בר' גנדי הוּה ייחנן אבדין תניין אחר שתוון כי יהודה לפס' ובר' גנסקין ושפטען רב' חזקה ב'ר, ועי' ערך ר' חזקה. — שקליט טוף סד' ור' איבבו בר' גנדי אמר קומי רב' אילא עיי' ערך ר' הילא. ובכלל ר'ה ב'א עיא אהיא רב' איבבו בר' גנדי וזה הילא בר' אבא איקלעו להוואו אהווא ואברה ומי שטען ר' יוחנן ואיקסיד ומי' רשי תלמידי דר' יוחנן הוּה שפטען טפי ע'כ. אמר היה ר' איבבו בר' גנדי כבר בימי ר' יוחנן וגיצע. ואפשר שר' איבבו בר' גנדי והוא טפש דעתם לא היה לו להשיס להקרמו לר' חזיא בר' אבא (עי' עריכו), והוּה להפליג רשי נני אהורתה (הexasרומים שזיכרנו נס בריש' ותבנו רב' איבבו), ועי' שאלות טוף ט' בא ושם נני אהורתה, ולהיא כל ד' איבבו בר' גנדי וזה חזיא בר' אבא אתון לסתה דר' יוחנן.

אלילוסה החומרת פא' ט' עג' אלילוסה יהב לרבי שמעון בר' אבא מעשר אמר לה מהזק הוא אהוא שאל לרבי יוחנן אלה אלילוסה אהינו גאנטן הוּה.

רב' אימאי, אימא, אמי א'. תלמידו של רב' הושעיה ור' יוחנן, שבת ט'ג' טוף היל' א' אמר רב' אימאי ומינן בגין תיבת קומי רב' הושעיה. שביעית סב' לה עד' רב' אימאי בגין קומי רב' יוחנן מתנווה עד' שללא גוזו על הספחוון וט' סבר רב' אימאי אמר אישור ספחוון תורה. — נתין סב' היל' ו' מ' ריש' עג' אהוא עזברדא קומי רב' אימאי בעבר שדביא את הגט כשר. ועי' בכלל נתין כ'ג' בעי טניה מרבי איטי עבד מזו שיעשה שלחה לקבל נט' אשא מ' בעלה ועי' שטבשד, הי' לך דרב' איטי דירושלט' הוּה רב' איטי רב' רבכלי, וגומ' בירושלט' נקרא נקמת טקומות רב' איטי, אבל בכבל לאל נקרא רב' איטי. — רב' איטי והה תברוך של ר' חזיא (ר' חזיא בר' אבא עיי' עריכו) ור' יוסי (איטי עיך' ערך ר' יוסי). ברכות סב' היל' יא' (ר' טוף עיא) אמר רב' חנינה בר'ה ד' אבאו היה לה' עזברדא ושלחו שאל לר' חזיא ולר' יוסי ולר' יוסי

אמ'. מגילת פג היל ב' (עיר ע"א) ובי היה ר' אימי ר' דנין לתמך אולת ורכבת עליהן לאנטיפוסה ורקסרי שלהון וכובען ללבו אבונו. — וזה ניכר חבו של ר' יצחק (עמ' ערכו). ככלאים פג היל א' ר' יצחק ור' אימי דון חכין טקשי חנין היה לו נובל גבוח טפח ובה. שבעית סוזי היל ב' לו עד מזו להשביד בחתמו שם ורבי לד אכבריא שאל לר' יצחק ולר' אימי ואסראן. — והליך לפיעלים להחטא ונורא. עז' פ"ב מב' ע"א רבי אימי סלק עס ר' חיה ר' יסא להחטא ונורא והמור חלט שלחן. וכן עירוכין סוזי כגן עז' ר' חיה ר' יסא רבי אימתא טלקון להחטא ונורא שאלון לד' חמא בר יוסוף. וישראל שטען רבי יוחנן ומר' יוסה עשותם (הרי לך ורב' אימתא הוא ר' אימי תלמידו של ר' יוסי (אמ') יוחנן). — ואמר בשם ריש לקיש מעשרות פ"א מ"ה עד ר' יוסי (אמ') חולק שם ומזה נראה שהוא ר' אימתא.

ר' אימי היה כהן ופסורסם נמי הכהני בכל ואיז'. בכלל ניטן נט' ע"ב ר' אימי ור' אמי בוגי חשייבי דאי'. ירושלמי נימות פטיזו היל ר' (טיז' ע"א) רבי שטואל בר ר' יצחק בעי הגע עצק' שהוא אוות טפויים כגון אימתא. — ר' אימתה היל עס ר' שטואל אצל נביה מלטה לאחיזל עזר' בר חננא (עמ' ערכו) שנותפס, והצלחה ר' אימת' בשילוחתו תרומות סוף פ"ה. וכמי' ר' אבונו היה בצורה עז' תמד' שהלשינה עלי' אצל המושל דיקיטין ושליח ללבין אבונו ליחסרל בעדו וכטטו שוכרנו לעיל. ומה נראה שהאריך ימים, רמתסתא כבר היה לאיש בעת אישר היל אצל נביה, ונביה הוא עזענאי' הדועה אשר טשל' בפלטראק (חרומו) בשנה לב' ולג' לאלף החטפי. וכבר כתנו לעיל עז' ר' אבונו שר' אבונו היה נורול בעת אשר הקמה האמונה החדשנית עז' קנסאנטינום עב' לאלף החטפי. — גם שיטש ר' הושעיה ר' ר' יוחנן וכמו שוכרנו לעיל וזה עוד בימי ר' אבונו.

ר' אימת, ר' אמי, הוא מנדול' חכמי היודישלמי והגבלי' ושםנו מזכר לרוב בשני ההלמודים. ובכל' שנדרין עז' ייב' איתא דרי' דאי' ר' אימי ור' אמי. — ושם ברכות ח' עב' ר' אמי ור' אמי אעיג' הדוו לו' תליסר כי נימותא בתבריא לא הו' מצל' אלא בני עטהי' הדוו עט' עב' ושמענו טוה שר' אמי היה בתבריא. וכבר בתבונ' נפוא' שטטמי ר' יוחנן ואילך הורתה מבריא עיק' ועד החכמים.

ר' אימ' ב', ברו' בשלישי ובדור הרביעי. נודים פ"ז היל ז' (פ"ב סוף ע"א) ר' אהא בר פסא סלק טישרא נדא דדר' אימי וכו' עז' לעיל ערך רבי אהא בר פסא. שבעית סוזי היל ג' (לצ' ע"ד) ר' יוסי בשם ר' יוחנן בעל שעקו' וחתלו' וכבר ר' לא ר' אימי ור' יוחנן אמי' אסורה. ועי' ערך ר' הילא. — ועי' יכחות פטיזו היל ח' (טיז' ע"א) שר' אימי עשה מעשה הותה ר' זעירא סקלט ליה זו טיקס' מלטה על ברדא עב', זהה אליו ר' אימי הקרטן שהה קשיש ורבה טרי' זעירא. ובירה פג היל א' איתא ר' יעקב בר' אהא ר' אימי בשם ר' הוויה בר פט' קדשו'ו ואחד' נטגאו' העדים וטמן' ורי' זה טקוויש, ורבי

יודה בן פס הוה ברוד היביעו, עיי ערבו וא"ב זה רבי אמי הוה רבי אמי ב'.

ר' אמי בר חיננא מנילה פ"א הל' יא (עי' ע"ז) ר' זעירה בשם ר' אמי בר חיננא בכתב ספרין בן כתוב תפלין וטוחות. ומשטע מתקן הסוגי שם שזה ר' זעירה (ועירא) הוא ר' זעירא.

ר' אמי אבוי דר' אבודמא דציפורין מצה פ"א הל' ט' (ס' ע"ד) רבי יצחק כי ר' לער בשם ר' אמי אבוי דר' אבודמא דציפורין מה פלין ליתן לצלל הוא לקידת טוהר. ורבי יצחק כי רבי אלעוז היה ברוד החמישי. עיי ערבו.

امي אבוי דישטואל בר אמי יכתות פ"ז סוף ע"א בשם ר' יהודה הלמה רבי שמעון, ועי' ערך ר' שטואל בר אמי.

אלבסא, ליכסא כתובות פ"ט הל' י' (לע' ע"ב) מחדא אלכסא אמר ול ר' מנא אנן עברין טבות פניא מגין ובר ובשבועות פ"ז הל' ט' (לח' ע"ג) ליכסה אמר קומי ר' מנא אנן עברין טבות פנין מבנן ועוד יש شيئاוים אחרים בסוגי שבבות. ועי' בספר ערך טילין שהוכחה שהוא אלכסא אמר נמי. ומצענו ניב אטראח כתובות פזה הל' אי (בשת סוף ע"א) רבי אלכסא.

רבי אלבסנדורי מן האמוראים הווור קרטוניס. רה פ"ד הל' ח' (בשת ע"ג) ר' הירושע בן לוי בשם ר' אלבסנדורי שמע לה (חווקין בתשלית טומק) מן הדא שטעה ר' צדק זה קרי שטעה הקשيبة רינתי ע' רינן תורה האותה תפלתו ע' תפלת בלא שפט מרצה זו מוקף מה כתוב בהדרה מלפני משפטיו פאה. ברכות פ"ב ד' ע"ד א"ד אלבסנדורי שטו רגליך באש תלק אל בית האלהים שמו עצמן מן החיטאים וכו'.

רבי אלבסנדורא דזרוקא דטאי פ"ב ב"ב ריש ע' רבי זעירא שלח שאל לרבי אלבסנדורא דזרוקא אילין נקלולוסא והכא מה אתון מסעירין וכו' עיש. מזרוקה הו שם מקום בנהיל ומצענו ניב ר' ישובי דזרוק עיי ערבו.

ר' אלעוז עיי ערך ר' לעוז.

ר' אלעוז בן אנגטיננס. עיי ערך ר' אלעוז ב' ר' ינא'.

ר' אלעוז בר אבינה ברכות פ"א נ' סוף ע' וכפז פרושות השטחים . . . א"ר אלעוז בר אבינה נבכים הלו שלא נתנו בגין בית המקדש כלום.

ר' אלעוז, לעוזה ב' ר' ינא' ברכות פ"ז סוף ע' רבי אלעוז בן אנטיננס בשם ר' אלעוז ב' ר' ינא' זאת אמותה שאסוד לעשרות מל'אה עד שיברילן. ועי' בבל' וולין נה' ע"כ ר' אלעוז בן אנטיננס מזוזים ר' אלעוז בר' ינא' אמר מקום טבומו בעי' ר' ינא' בר שטואל ובר ניטל מקום טבומו ובר, וזה טבחה שר אלעוז בר' ינא' הוה בע של ר' ינא' הראשון (עי' ערך ר' ינא' א' וערך ר' ינא' ב' ר' ישטואל) והוה ברוד הושני. ועי' ר' ירושלמי נישן פ"ג הל' ח' (ספה ע"א) ר' אלעוז בן אנטיננס בשם ר' לעוז בן ינא' זאת אמותה שאן לך טקלקל מעט לעת אלא יומ התארון בלבד, ור' ירושלמי חולק שם עלינו. — ועי' דברי לעוז בן אנטיננס בשם ר' לעוז ב' ר' ינא' מעשרות סיד הל' ב' (נא ע"ב), בשת פ"ז הל' ר' (יא' סוף ע"ב).

רבי אמי בבליאו, בבליה (אך לטעת דבר איטו) בדור הרביעי. שמו מורה עליו שהה מבכל ואמר הרבה פעמים בשם „רבנן דתנן“. עיי' הורות פ"ז ריש הל' א' סחיות פ"ד הל' ג' (ל' ע"ד) כתובות ריש פ"ג וכמ"א. ווק וזרותות וכחות הווא טטרא דאבי עיר ערך אבוי. ואמר נ"ב בשם עצמו ביצה ס"ד הל' ב' (ושם גני איטו), ניטין ס"ב הל' א', ביב פ"ט הל' א' וכמ"א. וברתת פ"ג ו' עד ארთא אמר רבי אמי דבר שפאי תימפר במשורה של כוכן אשר לה ר' מנא אם במשורה של בוכן וכור רבי שפאי שבאוי ז' בדור החמשון וכן רבי מנא, אמר זה ר' אמר הווא רבי אמי בבליאו ולא רבי אמי (איטו) תלמידו של רבי יוחנן עיי' ערך ר' אמר. — בראש ברכות פ"ג ס"ר פ"ז גני אמר ר' שטלאו ולא נבר שם ר' אמר. וכמס' ניטין ס"ב הל' א' ארთא דר' יונה היה חמוץ של ר' אמר. זה ר' אמר הוא נ"ב ר' אמר שלסנינו דר' יונה ז' בדור הרביעי, וחסר נס בספק זה ח' בבליאו (אם לא נאמר שהה ר' אמר הווא ר' אמר ב' עיי' ערכו).

והנה בכלל שבאות מז' ע"א ארთא להיקח חורה אמר רבי אמי רבותינו שככל אמרו חורה שבאות לסתוריב לה אמר ר' פסא רבותינו שככל ר' רב ושמהל רבותינו שכאי ר' אמר ומי רבותינו שכאי ר' אמר וההו נבראו דהנפ' נסכא מתריה אתה לקפה דר' אמר יתיב ר' אמר קפה ומי וההו נדרקי שם ורוכה בכאי דאמר ר' אמר רבותינו שכאי על ר' אמר ומי אמר יתיב קפה דר' אמר ע"ש. ולמי מה שטבואר בות העוזן אין סקן שדרבי אמי אמר אמד על ר' אמר רבותינו שכאי הווא ר' אמר בבליאו ז' אמר אשר ישב ר' אמר לפניו הווא ר' אמר תלמידו של ר' יוחנן, ור' אמר אשר ישב לפניו ר' אמר הווא ר' בא א' (עדי ערכו) וזה היה בימי ר' אמר.

امي בר יוחקאל עירובין פ"ה ביב עיג' ר' בא אמר בר יוחקאל בשט רב עד שהיא בניה על שפת גתול וכו' והוא דמי בר יוחקאל דרבנן.

ר' אינייניו (אינייניא, איגנייניא) בן סוסי (בר סיסי) בדור השני או בדור השלישי. יומא פ"ג הל' ה' (ט' ע"ג) ויחס לו החזן ר' יהושע בר אבון (צ'יל אבן או אבן) ר' סיטמן בשט ר' אינייניא בן סוסי טעם הדרון תנייא שלא זו אומ' דאיתו בן נודל טובל במטים שאובן ביום הכתומות. — שם הל' ז' (ט' סוף ע"ד) ר' אינייניא בר סוסי טלק נבי תגינה ליצטוריין אמר ארთא ואנא מס' תיהה (שם הפטודה) לך ע"ש. — ברבות פ"ג ר' יוא' ייב' אמר רבי נאה כמה יטמן אקלית עם תחליאו אמא ועם אינייניא בר סיסי תביב וכו'. ונכבד פג'א הגי' ר' חנייא בר סיסי ורואה שהיה תיקון טדי אחורון (עדי סוף פ"ט). — וכמס' מש' פ"ד נ"ה ע"א רבי אינייניא בר סיסי טלק גבי דמי יונה אמר ליה אפריקן לך בהדא סלעא ועייש שנראה שהה קען מ"ר יונה ואנו רבי אינייניא דעך ז' שהרי רבי יונה ז' בדור הרביעי, אם לא נאמר שר' תנינה דיווטא פ"ג הל' ז' והוא רבי תנינה תפוץ של ר' מנא ב' וגצע. עדי שע' ר' גנסא.

امي, אמא איסנא איסוי עיי' ערך ר' יוס' א'.

אריסטון יכחות סוף פטן חור אריסטון כע' קומי רבי מנא ליה תורה מלת על רבי שמעון בן לקיש ועוד ע"ש. ונהה היל חד אריסטון טורה שטן אריסטון אינו שם פרטוי, גם הpri שהוא שם מקומ אינו עלה כלל, אבל התא ל' יונית (ουזאפעה) וטהרונו אורם השוכן. וכבר דיברנו על זה במאמר שמן מז' ונזכר מה בקיצור מה שכתבנו שם. מאיו בספר חוק מהעראדייננס שבאו לפני הקסרים ארתקאים והאנטרכאים ריב החשוב היהודים על שאות אגנישם רנו דין וטשפת^{*)} אף שלומם לבדם אותן לחזרין דין וטשפת. והקסרים השיבו בשעת קמץ שלא דין איש כלתי החשובים אלה והם דין ברשות הגשא^{**)}. וכבר נתנו אגשי חזקיה לב' לעמד על טב „האנשימים החשובים“. אבל במאמת נמצאו ביזדושלמי במאמר הנזכר כוון „החשובים“, ואמרו חד אריסטון. והנראה שהאריסטונים והוקמו עי' يولיאנוס והקסר אישר היה מוב להיהודים וזה בימי רבי מנא או קצת קדם לו. וויליאנס תלק כהה בגדוד יהודים ווקים להם אריסטונים ודנטת האטריצייד ברומי, ואלה האריסטונים אשר טהום הו לטעי תורה ובכו שוטרה המאסר הגוט נטלו רשות מהגשא לדין, אבל הרעו כמשך הטעים ואכזרו עליהם לבר והשוו לדין ולא להקטין אחרים, וזרעו עד יותר שגהיגו ריבם לפני הקירטים הנගרים ושכנו אותם פליליים. עי' ערך רבי יהודה נשיאה א', וע"ז יוסט טעוני.

איש' שבת פ"א ב' סוף ענ' דבר הדרא בשם איש' קמה נזען ברשות ריבים נבנה עשרה פטחים המשחטש מטווכו לרשות ריבים וטישות ריבים להטמו חביר. ונראה שהה איש' הוא אכן של רבי יהוא תלמידו של ר' הגאון לוחב בשם רבי יהוא בר אשי.

רבי אשיאן, איש' תרומות סוף פ"א ענ' רבי אשיאן בשם רבי יונה מתגנאה אמרה אין לךן על טיכלו דבר תורה וכו'. — יוסט סיח היל ז' (פה ע"ב) רבי אשיאן דבר יונה וכבר מודה רבי יונה זם וגיסירותים טכוד אלא בחשובה. עי' ערך רבי יון.

אשיאן נגרא עז' ס"ג היל א' אשיאן נגרא בשם רבי יוחנן איקניות לכהן חן אסורת טמי שטפערין לפליהן בשעה שעולה.

^{*)} Cod. Theodosian. L. 16 Tit. 8. §. 8. Imper. Theodosius, Areadius et Honorius: Judaeorum quaedam auctoritate judicum recipi in sectam suam reclamantibus legis sue primatibus asservant, quos ipsi iudicio suo ac voluntate projicunt. Qnam omnino submoveri jubemus injuriam, nec eorum in ea superstitione sedulus coetus ant per viam judicum aut rescripti subreptione, invitus primatibus suis, quos virorum clarissimorum et illustrium patriarcharum arbitrio manifestum est habere de religione sententiam, opem reconciliationis meantur. Dat. XV. Kal. Maji etc. (392).

רבי יוסי היה ליה עבדא שאל לרבי יוסי אמר ליה ליה ציריך אמר ליה והתניין אמר רבי חייא אונין וטיטראן על הספק.

אשיאן בר נידבה מנהלה סיא הלי ר'יא (יע"א ע"ג) רבי זורה בשם אשיאן בר נידבה נוקב נקב ואבגבע ברית אם הווד הנגיד טקומו כלב צד כשר ואם לאו סול. והענין שם טורה שהר' רבי זורה (זעירא) הוא רבי זעירא הראשון.

אות ביתך.

רבי בא, ווא, אבא א' בדור השלישי. ניתנן סיב הל' ר' (מד ריש עג) אתה עבדא קוטר' רבי איטי בעבד שtabיא את הגט כשר אמר ליה ר' אבא והתני רבי חייא עבר שהובא את הגט סול' אמר רבי איטי אלולא ר' בא כבר היה לו להזכיר את אשחת איש. ועי' ערך רבי איטי א'. ומפני בטකומות הרבה ר' בא בשם רב, בשם טיטראן, זהה ר' בא נראה שהוא ר' בא רוח העתק. והוא לבב ולמד שם אצל ר' וב' טיטראן כי טיטראן לא עליה מיטטו לאין. — ונראה שה בא חור טבלל לאין. וזה שצאנינו ר' בא. בשם רבנן דתמן, שביעית ס' ליש טוף עג ר' רבי בא בשם רבנן דתמן שלשה שננו ומת אחר מהם חותמי בשנים ואמר אף על ס' שחתחנו בשנים דנון בשלהש. ועי' בכל נחכחות ביב' עג עד זדרא הא טילהו פרבי אבא שמע' לי ואילו לא רבי אבא רטנן עכו שחתחנה כי שישבו לקים את השטר ומזה אוד מעתן ציריכן ליטמכתב בטוחה תלהו הוויא חזר ליתחו עיש, הרי לך שתה רבי בא ואמר בשם רבנן דתמן שלשה שננו ומת אחד מהם ובר הוא רבי בא א', דרבי בא ב' הוה וזרר פרבי זדרא. עי' ערך הbab. — נודרים פ"ח הל' א' רבי בא בשם רבנן דתמן והוא שאמר יומם כתה ובר עיש. — ונודרים פ"ג הל' ב' (לח' ע"א) אתה רבי טפעון בן ליקש בעא קוטר' רבי בא רבי עקיבא להוטף על דרכי בית היל ובר וויאה שיש באן טס והשביל והה קשייש טובי טרבי בא.

רבי בא, אבא ב' בדור השלישי ובדור הרביעי. שביעית סיב הל' ר' לע"ג) אין גטען וכור ערב שביעית פחתה מל' יום ואם גטע וכו'. יעקר לא עקר פרדרתו מה תן רבי בא ר' לא הון תבן בדורआ עבדא קוטינון הוו רבי לא ישפכו סודתו אמר רבי בא אוי לא גטער עטעה עטעה עלייה אפרין גנא להחן נלמוד נסוקן להוין וטפעון רבי זונה רבי יצחק נר טבל' בשם רבי לעשר אין מהדרין על הגוירות. — וזה חבירו של דרכ' יומתא. שבת סיד תל' יג' (יד ע"ג) רבי בא שאל לרבי יומתא מה גטוי דקוריון רקלין. פחסחים פ"ח הל' ב' (לב' ע"א) אמר רבי יומתא אמא חמתה לרבי יומתא חסם לרבי בא אמר ליה אמור לי מעטה חדבי יותקן. נתנות סיב תל' ד' (כז ע"ג) רבי בא בשם רבי יומתא אף כדעי סיטאים בן. — ורבי יומתא נוגן בו בגבו. שבת

סיד ייד עד והן דעיניה שאלון לרבינו ידימה אמר רבי בא קומינן. — ר' יונה שאל טבי בא. כלאים סיט הל' ג' (ילב ע"א) אדר יונה לר' בא ולמה לא אמר לה טלא טסלחתה. תענית ס"ד ס"ג עיג אמר רבי זונה לרבי בא (רכבת ס"ד ז עיג לרבי אבא) והואר ייז שבע סופרות שמונה עשרה. גם רבי יוסי היברו של רבי יונה שאל לפניו. ביצה סוב הל' ח (ס"א ע"ג) אמר רבי יוסי קשייתי קומי רבינו בא ואשר לא תגין וכו'. וזה רבי בא נראת שתהה בכלא ועה מכבלי לא". עיר חולין נ"ז כי סלק רבינו אבא אשכח לרבי זושא (יעי" בטה"ד). — ומցינו בירושלמי במקומות אין מספר לאמר רבינו בא כשם רבינו יוסיה, והוא ששה רבי בא דוחה הערך. ועיי' בבבלי ברכות כד ע"ב רבינו אבא הוא קא משתחט טעה דרבינו יוסיה דוחה רוחה קא בעי לטיסק לארעא דישראל, ואפסיד שווא ר' אבא א'.

רבי בא חסידא נודים פה הל' א' רבי בא חסידא בשם רבינו עזרא הוא מסעימתה אין נה לא טשומ ברכה ולא טשומ מל ולא טשומ דמי ולא טשומ הפקת העינות.

רבי בא סורנינה סונגה סיד הל' ג' (נד ע"ג) ודושר בא סורנינה והושע הי' את אהיל יהודה בראשונה והושע בתיב. וسورננא הוא שם מקומ, עיי' כלאים סיט ל'ב סוף ע"ג.

רבי בא אבא, קרתינגניה, קרתינגניה, קרתינגניה כלאים פה לא עיב שבת פ"ז ט' עד מהדורין פ"ז כד ע"ג אמר רבינו בא קרתינגניה (שנכת קרתינגניה וסנהדרין קרתינגניה) טעמא דרבי יוחנן שיש שנים חוץ שדך לא בשכיעית וכו'. שבנות פ"ג הל' א' רבי בא קרתינגניה בעי' מחלוקת שיטת ריש לקיש וכו'. עי"ש שר לא טרין הקישא, ודרכי לא זהה בדור השלישי והרביעי, ואיבר רבינו מא קרתינגניה כי או בדור השלישי או בדור הרביעי. — ונמצאים לו עוד טמאים בטמא. ברוכת סיד ח' ע"א תשע של ראש השנה מנין אמר רבינו אבא קרתינגניה כנבר תשע אסירות שבתוב בדורשת תנאה. — דמ"א פ"ה הל' ג' (נד ע"ג) אמר רבינו אבא קרתינגניה מתנה ואומר המערש הוה וכו'. וכנבר צויט לעיל שא' שקרתינגניה היתה עד בארטעニア הגROLAH.

ר' בא בר אחא ברכות פ"א ג' סוף ע"ה. רבי בא בר אחא בשם ר' אם לא הכר בברית בארץ או שלא הוכד במבנה ירושל' מלכות בית חזקיהו ואחרו. ורק בשם ר' צ'ל בשם רב עיר' בבבלי ברכות מ"ט ע"א דמי אבא אומר וכו' וכל שאינו אומר ברית ותורה ברכבת הארץ וממלכות בית חזקיהו כבונה דושלם לא יצא ידי חוכמו, וזה רבי אבא הוא רב עיר' עריך ע"ז רב. — ורבי בא בר אחא ייד מא' לבבל וכוראות בירושלמי שם (קצת קודם להמאמר דלעיל) רבי בא בר אחא נזות לחתן וכו'.

רבי בא בר ביאנא ביק פה הל' ג' ה' ע"א דמי בא בר ביאנא רבי שם בשם רב' יוחנן נתנן לו (אם עבר עלי הדרשן ולא נסחו החשי ולא כסאו וכו' ע"ש) שחות לסתות ארדים טן הלבנן.

רבי בא בר בינה (וחוֹן כָּמוֹ אַכְרָא) ברור הראשון. יומא פ"א הל' א (ל' ע"ב) אמר רבי בא בר בינה למה ספק הכתוב מחתה טים למסכתה פה להפוך שבשם שאמר פה מסורת על ישואל כך מיתחן של צדיקם מבורת על ישראל. — שם פר' תלו ר' (ס"א ע"ד) זהב טומן כי ספקך אתה ודמי רוזא בשם רבי בא בר בינה דומה לאיש מצחת נבנרת. — שם סוף פר' ביבר הוא מתחה רבי ברכות בשם רבי בא בר בינה ובמי חמאתי וכור (הובא לעיל נ"ע). — ביט' פ"א הל' ד' בדור א' אריסיה רובי מא בר טינא סליק לדוקלא אשמה גנולין ונמתהן אוול שאל ליב לא אמר ליה נלט אוול חור אמר רבי בא בר פניה וכו'. וראה שפעגא הוא בינווה וזה רבי בא בר פ"א הוֹא רַבִּי בָּא בֵּר בִּנְהָה דָּעֵךְ זֶה, וּבְרַבְּרַתְּעָמָן סָבָּן עַל הַחִילָּפָה דְּבִירָה וּמִפְתָּחָה.

רבי בא אבוחה דרבי בא מאורי ברכות פ"ט י"ד ע"א ר' בא אבוחה דרבי בא מאורי בשם רבי אהא כמה אומר ברוך שהגענו למן מהו ניתן לו אשר בדקה הטעוב והטעוב. — סאה פ"א ט"ז ע"ד רבי אבא אמר ודמי אבוי בר מרי (צ"ל אבא מרי) בשם רבי אהא כתוב אשר אומר וכל הצעדים לא ישוו בת וכותוב אשר אומר וכל הצעיך לא ישוו בה הצעדים אלו אבנים טובים ומרגלים וכו'.

רבי בא אבא, בר זבדא ברור השני ונדרל בדורות. מנהדרין פ"א הל' א (ל' ע"ג) רבי בא בר זבדא טהרה (פי' בחודשה או במלבה) ורבי יוסא ורבי אמר חתמן. — קידושין פ"ג הל' י"ד (ס"ד ע"ג) חורה רבי אבא בר זבדא נפקם כל רבנן חולד (של נמי ובעבר הבא על בת ישראל) נשלה. — ע"ה שכיעיטה ט"ז ל"ז ע"ג וסנהדרין פ"ג הל' ר' (ס"א סוף ע"א) רבי בא בר זבדא רבי אכזר בשם רבי לעזר הילכה סבוי יודה רוטכאי אקלם רבי בא בר זבדא לרמר שמעעה מיטום עיד מיגית, ושי' המפרשים ואחר שפטום רבי אכזר הקען פגנו. ואפשר שהבונה על מה דאמר בשם רבי לעזר, דחויה ראות טהר מונדרון פ"א שרבי בא בר זבדא וחוץ נדרל נס טרבי יוסא (א"מ) ר' אמי. — מגילה פ"א הל' ר' (ע' ע"ג) רבי בא בר זבדא בשטח רבי חנינה בישק' רבי לעקד תשעה באב ולא הוו לו אשר לו רבי אלעד עסך חייתי ולא אחותאחותה אלא בקש רבי לעקד תשעה באב שלול לחותות בשנתו ולא הגווח לו ומר (ע"י בבלוי שם ה' ע"ב). עד שם רבי לעזר בשם רבי חנינה הילכת רבי יוחנן בן חזקיה אמר ליה רבי בא בר זבדא עסך חייתי ולא אחותאחותה אלא וכו'. — רבי בא בר זבדא היה בן א' ורד לבבל ולמד שם אצל ר' וב' ומגיט בככלי ורבה טעמים שאמר בשם ר' ובירושלמי ברכ' פ"ב הל' ד' איתא רבי בא בר זבדא אשכח חסר מוכרי בחומרה ונסתהן אוול שאל לר' וכו'. — וחדר לא' וחלק ונדרל כဆור טראן המקומותDKidushin ומנדרין הדיאש העתק. ע"ה שבת פ"א הל' ה' (נ' ע"א) וסוף פר' רבי בא אמר רבי עוזיה לרב' בא בר זבדא חפס רבי ליב ראה אמר שמעיטה פן שבתת אמר ליה רבי ארא בר' מותחנה (ונכון פ"ד הרי רבי ארא בר' מותחנה ע"ה לעיל ערך רבי אדר' בר' מותחנה) אמרן טשומ, מות גראת שרבי בא לא נשתחוו יוסט ריבט בגנבל.

אבל יוזר נראה דחוק דעתך והוא גם דאותר (עי' סב) ועיקר פרדוען
זהו את שחק הלה נאמנה מטהה ורב כלו שטעה את פניו הלה לא
והשבר לו שובי אדא אמר משפטו.

רבי בא בר זנואר בדור השישי ואמר תמד כשם אחים. שבת פ"ד
הלו ר' (יד ע"ד) רבי זנואר רבי בא בר זנואר רבי הגינה בשם רבי מעילן
עטם של איש נשכח. בכתות פ"ד הל' י"א (יע"א) רבי זנואר רבי בא נז
זנואר אמר (עראה טיס) רבי הגינה בשם רבי חיה רבה אמר וכו' של ראשון
זהה. עוד שם רבי אבא בר זנואר בשם שטוחל כל מהוזה ח' ר' (טיב ע"א)
הובי בא היה בקי בלשונות כאשר נאה מאה מאה דינורום פ"ד הל' י (טיב ע"א)
מהו להדר על ידי מחרוכין נישמעה מן הדא רבי בא בר זנואר אהעכדי
תרוגטן והובי יוחק בחרא אדא דלא הוות חכמה מישמע מדריכתי (צאל
סודיטין וכן תוכא באין נודרים ח עיב ר' ר' געל מהו).

רבי בא בר חנה עי' ערך אבא בר בר חנה.

רבי בא בר כהן ברור החמישי. רמא פ"ב כב עד רבי בא בר כהן
בעא קומי רבי יוסי לא כן אמר רבי חייא בשם רבי יוחנן רבי וחבירו הלה
כבי ואמר רבי יונה ואסילו רבי אצל רבי לעזר כי רבי שמעון עכ' וזה רבי
יוסי הוא רבי יוסי השני חברו של רבי יונה אשר ח' ברוד ורבכען. — וכן
אתה בטקומות אחרים ששאל לפני רבי יוסי. שקלים פ"ד הל' ה' (ט"ח טפ'
ע"א) רבי בא בר כהן בעא קומי רבי יוסי מהלמא שיטחה ודבי חייא נב
נא חתן צירכה ליה וכו'. מיליה פ"ד הל' ד' ע"ב רבי בא בר כהן בעא
קס' רבי יוסי לית הדא אסירה שעובדים נסורים בשלשת. חענית פ"ד הל' ט'
(טט ע"ב) רבי בא בר כהן אמר קומי רבי יוסי וכו' אמר לאט אלה בערב
שבת. ועוד שם רבי בא בר כהן אמר קומי רבי יוסי ר' ערש. — גם עט'
למי ר' יוסי. מש' פ"ב הל' ז' (יג ע"ג) רבי בא בר כהן אמר קומי רבי יוסי ר' ר' ג' ר' ר' ג'
אתה בשם רבי יוסי כל שאמרו ברמא מהלמן בוראו עבד וולדיו מהלן.

רבי בא בר ממל בדור השישי. בכתות פ"ב הל' ב' (יב פ"ז) ר' ר' ג' ר' ג'
יזמה בעא קומי רבי גערוא' מהו להחלה' אמר לה שדי אסילו נק אמר ליה
טוק חמץ חד סב' וסטן עלי' נפק ואשכח ר' בא בר ממל ושהאל לה' ושרואן. — מלומת
טג' הל' א' רבי בא בר ממל רובי שמעון (ציל' רבי שטוחל) ר' ר' ג' ג' ג'
הוון יוזקן רבי בא בר ממל בעא קומי רבי שטוחל ר' ר' ג' ג' ג' ג' ג'
מגן' שזרה נאכלין ר' ר' ג'
עם ר' יוסיה וכו'. — שבת טז הל' א' (ט ע"ג) רבי בא בר ממל בעא
קס' דובי זנואר ודוא' חיב על כל אחת ואחת כמה דוחיפר נבי שבת לא
תעשה כל טלאכה כלל וכו'. — וטצענו רבי בא בר ממל נס' עט' ר' ארטם. ר' ר' ג' ג'
חל' א' (נד ע"ג) רבי בא בר ממל בעא קומי רבי ארטם בזוב' בישטוני' נבי
עט' ולוא' הביא מזו' שעיבוד. — ועי' בבל' בכתות קה ע"א כי הדא אהעכדי
לקבצה ורובי אמר ר' יוסיה ר' יוסיה ר'
ובירושלמי שם חול ר (יב עד) איתא רבי בא בבא קומי רבי אמי הקידוש
ויקפה להליצה איל כתבי שון על סדר ע"כ, הנה בירושלמי איתא רבי בא
ונבל רבי אבא בר טפל וסמה נראה ראייה לכלע ס' היזחן שכתב שרבי
אבא בר טפל נקרא לפצעים ורבי אבא (א"א) סתם. אך כבר תבנתו ששותת
האמוראים והירושלמי נשתבשו כהרבה טקומות בכבלי, גם יש בכל זה המתאר
עכמו ישיעי נדול בגין הירושלמי והబבלי. — רבי בא בר טפל בצע ברר לפסי
רבי הושעתה. בתק פ"ב הל' א' רבי הושעתה רבתה ורביה יוזן נשיא דוחן חיבין
על רבי בא בר טפל ושאל כייששה בונגה וכו'. — ומתי קודם רבי יוזן,
שבועות פ"ג הל' ד' (לד עג) אדר זואר כל יומי רובי בא בר טפל לא
אשכחן תותבה וכן דמקט איסכטן תותבה. — והיה בן אר' וטעד טפל, וזה
הוא הכוונה של בר טפל ואישר בירוד הרבי רשל ריש זל. — רבי בא בר
טפל (וככבר רבי אבא בר טפל) מכר חרכמת פעםם בשני תלמידים.
ונמזהו לו בן רבי אדר ע"ז ערך חגיגא בר רבי אס.

ביבלי. מלבד חרכמת הכתמים אשר על מכבלי לא"י נראה שם חרכמת
טההמן עליו לשם ומציגו שקבעו להם בית הבנכת מיוחד בציורין. ע"ז שבת
ס"ז ח' ע"א ציטוריא אשכנז בן נישטה רביבלי עד דorthיה ורבי חמא בר
חגיגא. — מנילה פ"ד הל' ח' (עה עב) רבי יוסט מפקד לרבר עולא חזנא
דנישטה רביבלי. — וכבר הערט על זה לעל פ"א.

רבי בן שקלים קרוב לסוף פ"ד רבי אבן רובי בן בצען קומי רבי
יעודה ורבי הרכבע והרבכע הרי אין ראויין לקובך לא כאן ולא במקום אחר
ורבי חן שעשן חמורה. — ברכות פ"א ר' עג רבי יוזיא (והוא רבי עירא
השנוי וזה ברור החמשי) בעי קומי רבי יוסא לית רבי פשת כי (פ"ט ובדפוס
אד איזו) עם רבי בן (צאל בן ואישר יהוא בר אדר, כי לא נמצאו בירושלמי
בשות טקוטם רבי בן) טירקה בבלילא. — ובעירין ע"ז אכבי חוכמה בשם רבינו
שרירא ורבינו ואיר שרבי בן אבן שצוו עיש' המאמר ורשקלים רבי אבן רובי
בן מהנד לחת, ובכל זאת אישר דרין עם רבינו שרירא ורבי האי, דעתך
שם בן הוא אבן, וזה שני אמוראים בוגון אחד נקומות בשם רבי אבן
וקצתו שם האחד וקראוונו בגין להבדיל בין זה ולה' עצה. — ורבי בן מכר
חרכה טקומות בירושלמי (ואישר שבאותה טקומה ציל רבי אבן והסופרים
קאוו וכטו ר' בן).

רבי בן (אביין) בר חייה (חייא) ברוד דיביע תלמידיו של רבי
יעירא ור' הילא. ר'ה פ"א חול א' (ט"ז עג) רבי בן בר חייה בבא קומי רבי
יעודה כתיב לא יזכיר בן מוב לעט ובירק מה שיעבוד. וכן בבא קומי
ר' עודרת ביצה פ"א חול א' (ט' סוף עא). — רמאי פ"א כיא עיד רבי בן
ס' חייה בשי קומי ר' לא למלה ל' רמאי אסילו ורואי למלה ל' מעוט אסילו
וחוב וכו'. יוסא פ"ג חול ח' (ט' עג) רבי בן בר חייה בבא קומי ר' הילא הכה
את אפר תעשה הקרים בו מעשה וכו' את אפר תעשה אחר בו מעשה
ניתן פ"ד חול ב' (ט' עג) אמר רבי לא ציריך שיאר מבד לאיש בנט

תלאשה בשופטה ר' אבן בר חייה בבי קומי רבינו עגמך עכ', ונראה וציל
ר' אבן בר חייה בבי קומיה (קומי' ונשפט הקו על החיז') רבינו עגמך עכ' –
והיה חיבורו של ר' דימתה. שקלים פס' הל' י' (טיח סוף עיב) רבינו דימתה ורבינו
בן בר חייה הוו יתבנין ואומר תמן אמר ר' יוחנן ובר וקצת טראה שהה
קשייש מרכז דימתה עיי' טיק פס' הל' י' (ט' עיב) רבינו דימתה ר' בן בר חייה
משמעות רבינו בא בר טפל טפחים מארחות העין. אך נראה בתבוננו כבשדחה זה השם
שaanן לבקש כל טפחים מארלה על אדריות וקריות זון האוטומים. – ומפניו
שודיר עס' ר' מנא אשר היה ברוד החטמי. חלה פס' הל' י' (ט' עיב) מחלוקת שיטחה
דיבר וושעיה תמן אמר אמת קדישם עלי' ואנו נתן לךון רבינו שאנו מתוקן
וכא הוא או ר' און בר חייה אני אומר אתה של און נתן לו אל' ר' מנא
לא תני רבינו וושעיה וכו'. ועי' עוד בסוף הלכה רבינו בן בר חייה ורבינו
מנא (אכל שם לא נזכר שדריבו שניהם יוד מאט'). – ורמאי ריש פה
אתה רבינו אהא ר' בן בר חייה וכו'. תה יאות למי החון עיי' לעיל עד
ר' אהא. וחללה פס' ט' עיב אהא רבינו אהא רבינו אהא בעי' כמה דאתא מיט
שתי חלות כסוריא ורבותה שוו' חרטות כסוריא אוד חני חלה אין אהיה
כלום וכו', וגמ' זה טפסים עם החון עיי' ערך רבינו תנאי.

רבינו בן בר כהנא בדור השלישי וכדור הרביעי. תוצאות פ"ח מה
יען ועי' סב' פ"א ע"א רבינו יני' בר ישמעאל אבאיש מלך לבניה רבינו זוא
ורבינו וושעיה ורבינו בן בר כהנא ורבינו חנניה ורבינו חבדון דרכן סCKERותה. ועוד
שם בר נתמן קם ורבו אילא עס' רבינו בן בר כהנא וכו'. – וכדור הרביעי היה
מן החכמים המטודטמים. מיק' סוף פ"א רבינו מנא איתבר עוקא וטלטה שליל
לרבינו יונה אבר ושראו לה איזילו קם אמר ליה פוק חמץ חד סב' וטפס עלי'
נק' וושעיה רבינו בן בר כהנא ושאל לה ושראו לה. – ורבינו יונה אבר בשם הרויז
סב' הל' ח' (פי' עיד) אמר רבינו יוחנן מן הפקודש לא יצא ולא חיל לא
אם יצא אוינו מחלל רבינו אשכנין ר' יונה רבינו בן בר כהנא מקס' והפתיב
אלטנה ווועיטה ווללה זונת את אלה לא יקח הא אם לך אוינו מחלל. –
נדידס פס' הל' י' (לו' עיב) אהא רבינו אהן בר כהנא אמר דס' שטען וזה
וועטה וציל ר' אבן בר סגנא והוא רבינו בן רענן ג'.

רבינו בזורה נרכות פ"ח ר' יע' עיב רבינו לי' בשם רבינו בזורה שלשים
ושש שנות שיטחה אותה האורתה שנבראות בזום ודאסון. וביד' ס' סב'
הבר ר' נזודה והוא הגנט, שם נזודה מצוי בירושלמי, לי' בר נזודה, רבינו
שטען בר נזודה, בר נזודה. אכל לא מצית שם בזודה.

רבינו בזוקין, בזוקין בדור החטמי תלמידו של ר' מנא. קידושין פ"ג
הל' ב' (סיג ע"ד) התיב רבינו בזוקין קומי' ר' מנא ואם אף בסיסטונג כן.
עי' סיג הל' י' (מג' עיב) תען רבינו בזוקין קומי' רבינו מנא מלמד שלא גונזו
הכגענים לא הדר לא נבעה שלא עבדו עליו. – זוסא פ"ח הל' י' (מג' עיב)
ר' בזוקין בשם ר' יוחנן אמרה שהשוריות טעכין רותגן וכבר את
טקדש והקורס וכו'.

בפריטים בר יטסם שבת פ"ג ר' ע"א בפריטים בר יטסם חטא חד בר נס
טולף על נרמיה אסר לה כוח אסוד בשבת מפני שהוא שועה טרבה את הולבל
ומכגד את הקרכע.

רבי ביבי ברוד השלישי. שקלים ריש טיח רבי ביבי היה זיב מתני
הדין עוכDAO אמר ליה ר' יצחק בר ניסנא עד רביעית טהרה יותר מין טמא
ובגע בעיה אמר ליה ר' דריין בגין הדוא שאלי לך את בעיטה ביתך וכו'. ועייש
שנאהה שור' ביבי היה עיי' בגבסטס. — תרומות טיח מה ענן ר' אימאי היה
לה אורחון אמר לנו אלולא דראיה גלוי חטאו מבשלו דידי חוריא משקי לנו
טיניה אמר ליה ר' ביבי אהתי ואנא שמי וכו'. ומשמע שהזהה החזרו של רבי
אימאי, וזה ר' אימאי הוא דבי אימאי השמי עיי' ערוכו. — תענית סוף פ"ב בחודש
רבי ביבי היה זיב קומי ר' ישא בעי מילך טיניה חוץ עוכדא והוא זה רבי
ישא הוא ר' אס' עיי' ערך רבי יוסי א'. — קדושון פ"ג הל' יד (סיד ע"ג)
רבי ביבי אמר קומי ר' זעירא בשיטת ר' תנינה החלד (של נברוי ועכדר הכא על
בת ישואל) בשאר. שם פ"ד ס"ז ע"א חד פון נבר בת נירם אהא עוכדא קומי
רבי אבוחו ומוי אל ר' ביבי לא בן אלמן ר' וכו'. — ורבי ביבי נבר נס
במקומות אחרים בירושלמי ונזכר נס בגבנלי ושם איתא רתמי קמי ודרכ' מהן
חגינה ביב' ע"ב, וכן בעי טיניה פ"ר מהן ביט ביב' ע"ב, ואב' יוד לבנלו. ויזהר
נראה שדר' ביבי ררבכלי איתו רבי ביבי ביבי דירושלמי.

ונמס' ניתנן פ"ה הל' ז' (ט"ז ע"ב) איתא עד כהן בשני שטרות היה
שמר אוד ... רבי חנניה ור' ביבון תירחן אמרין כי"ש מקחו קיים וכו'
ואפ"ש שרבי ביבון הוא רבי ביבי, וכן רבי חנניה זו בומו עיי' ערך רבי
חנניה א'.

רבי ביהתום עדובנן פ"ו כ"ג עיג ר' יוספי כי רבי סטפן בשם רבי
ביהתום אין בתינו שלנו לחוד עטנו הא ליצאת אין טבזאנן אוונו ובסונוק
טבזאנן אוונו ע"ש. ושם משמען קצת שהזהה קרוב לחוזו של רבי יהונתן
וריש לקיש.

ר' בימי עיי' ערך ר' אודא בר ביבי.

רבי בוסא ניתנן פ"ד הל' ר (ט"ז ריש ע"א) רבן רקסין אמרין בשם
רבי בוסא אהיה רבי שמעון בן גמליאל ר' ביבי מוד כטה דרביה פאדי קומ
בדברים בן ר' שמעון בן גמליאל קומס ברברחים ע"ב. אבל פסחים פ"ב הל' ב'
(כ"ט ע"א) הני רבן רקסין בשם ר' נסא.

רבי ביסנא ברוד ורביעי. פסחים פ"ד סוף הל' ב' (לא ע"א) ר' ביבי
תיכנס דבי ביסנא חנן בר בא בשם ר' חונה גסה כנהמה דקה. — פ"ק ריש
ס"א ר' ביסנא בשם ר' ביבי לא שען אלא במווער דוא בשכערת מותה. —
מעשיות פ"ה ניב ע"א תניא רבי שמעון בן גמליאל אמר אין מרכען מששא
יש' בראשית התיב ר' בריכה והאנין גוסה של כהנות נגידס הקיליק טרובי
אמר ר' ביסנא כל נרמא אמרה לית לה טרובי וכו'. ווארה קצת שהשיב
שם לר' ביביה, והוא ר' ביביה ב' עיי' ערוכו וערך ר' הילא.

רבי בירוי תורומות פ"ז מ"ז ע"ב ר' זעירא ארא בר נישן רבי בירוי
ו"י ע"י ערך ארא בר נישן. — פסחים סוף פ"ב ח"ד ס"ן אלין רבי בירוי
זה לה נובן דרשנו לנו אמרה רוזטה שאלו לובנן אמרין לה איזיל ערוף
מן תוחתתון. אבל בראש שם ס"ר י"ד הגי חוויא טן אילין רבי פרואו זה
לה ומי שיל לבי בן.

רבי ביראים ע"י ערך רבי קוויט. — וועך רבטוקם רבי בירוי תורמות
ס"י שופרנו בערך הקודם אותו חילין ציה ע"א רבי בירוי.

רבי בניה בדור הראשון. — ר' יוחנן אמר בשפטו. אהא ס"א מ"ז ע"ב
ר' יוחנן בשם ר' בניה ואיש צוה ה את משגה עבדו וכו' איסלא' רביים שללא
שפטע פ"ר רבו הסכימה ועתו וכו'. ויע"ש שם ר' יוחנן ר' בניה. — פסחים
סוף פ"ה רבי יוחנן בשם ר' בניה ישואל על מון עלי' שkn מצינו שקבכלו
אבותינו במרבי הויה ערלים. — נורם ריש פ"ה ר' יוחנן בשם רבי בניה
בכל השוחטן מעבקן זה על זה בתאזר חוץ מן הכלביסה טפי כבוד בנות
ישראל. ועי' בבל' ביב נ"ז ע"ב ושם נקאר ר' בניה ע"ש. — ר' בניה היה
איש פסחים ובית מדרשו היה נקייא על שמו נם אוורי טהרה. שכת פ"ב
חל' ג' (ע"ג ע"ג) וזרחות סוף פ"ג עאל ר' יוחנן וזרחה בגין מודשא ודבי
בניה איסלא' פ"א ר' יוחנן יתיב ודריש בגין מודשא ד' בניה. — ובטמ'
בטמ' קרוב לפסוף פ"ב ר' יוחנן יתיב ודריש בגין מודשא רבי בגין שם שמואל וכו'
זה אינו ר' בניה דערן ג', והוא ר' בגין אותן דד' חוויא בר אבא הגופר
בכל חותונות כי ע"ב ע"ש והוא בבלאי.

בנימין גנוכיה ברכות ס"ב ה' ע"ב בגין גנוכיה נסיך ומוד טשפתה
ודב טהור (לבועל לתחילה בשפט) שמע שטואל ואיסלא' עיליד ומות. ועי'
בבל נהה פ"ה ע"ב.

רבי בגיןין בר גורל ברור הרביעי. מעשרות ס"א מ"ט קרוב לפסוף
ע"א רבי חזרא אמר שהן מהותין להזה ר' אליא בשם רבי יוסא שהן מהותין
זהו... התיב רבי בגיןין בר גורל (נדיל) התאנן השטן משיד לעוק, מאן
דאכט שהן מהווען נחיא וכו'. — ינכות פ"א הל' א' רבי בגיןין בר גורל רבי
אהוא הו יתבן ויעש פטלול ארוך בגיןום וטטה שקאדי רבי בגיןין בר גורל
בטמ' מעשרות אר' חזרא ואיר הילא (עי' ערכם) מוכח שר' אהוא הגופר מה
הוא רבי אהוא ב' (עי' ערכו).

רבי בגיןין בר יוסט ברור תשלישי תלמידו של רבי יוחנן. ברכות
י' ע"א פסחים פ"ב הל' ח' רבי חוויא בר ווא בשם רבי יוחנן זית כבוש אומר
עלוי ברוא פ"ר העץ רבי בגיןין בר יוסט בשם רבי יוחנן זיק שלק אומר
עלוי שהבל נזהה ברבר� וכו' אסיך רבי זעירא מאן ידע משטע מן רבי יוחנן
יאוות לרבי (פסחים הגי ר') חייא בר ווא אמר (ציל או ואשד הוא בספקם)
רבי בגיןין בר יוסט לא רבי חוויא בר ווא. ועי' כל זה בגבלי ברכות לה
עכ'... — מהדרין פ"א הל' א' ר' בא ר' בגיןין בר יוסט הווע דינין קוט' רבי
יוסק ע"ש.

רבי בנימין בר לוי סאה ריש פ"א רבי בנימין בר לוי אמר ר' יצחק
ודבי אמר ווון יתבין מקשר אמר לטה לא תגינין תורה עמהך. — סחחס
ס"ז הל ר (ליד עג) הוויות פ"א הל ר רבי אבן בשם ר' בנימין בן לוי
קייא טסייע למאן דאמר כל שבט ושבט קרי קול ני וקהל גיטים היה מפקד
ואירין לא עלדר בנימין ע"כ, והנה מטהה אמר רבי בנימין בר לוי בסוף פאה
רבי יצחק ור' איש הון יתבין ובור סוכח שר' אבן אשר אמר בשמו בסוף
סוחס הווא רבי אבן כי אשר זו בדור דרבכיע עיי ערנו. ומזה נראה שרבי
בנימין בר לוי היה בדור השלישי וכעיסט איטן מאוחר לדoor דרבכיע. — עיי'
לו איבעיא מושכלת סוחס פ"ב סוף הל' א' חלות תורה שנעשה נורח נימר
אם נעשו נורח עד שלא הגע זמן ביעוזן את מעין בכל רבי משה שניין צוין
בעורן את מעין בשירות.

בנימין בר עשתור בדור השלישי. בכודים פ"א ס"ד ריש ע"א אמר
רבי יוסי קייטה בנימין בר עשתור קיט רבי חייה בר בא וכו' בנו שבא
בעבדה על בת ישראל היא מתגיא. — ועי' ערך בר עשתור.

רב ברונא שבת פ"ב ר' עד רב ברונא אמר הלב טפיו לתוט שטן
כל שהוא ומדליק (ועי' בבב' שבת כ"א ע"א). — שם אתה בגינה רב ברונא
בשם רב הלב טהורן וקידמי רגינס טרליקן בון (עי' בבב' שם). — ורבי
ברונא ממר ורכת פעוטים בגבלי ועראה שלא עלה כלל לא".
רבי ברכיה א' בדור השני. עליה פ"ב ריש הל' א' רבי יוחנן שאל
לנטלאל זונה נהנית אתון טפזון חלה מן רטיא אמר לה לא כן אמר
שיטואל אהוה ודב' ברכיה וכו'. — סנהדרין פ"י ב"ז עד עין הוותה זכות
אבות קייטה ר' חנומא אמר לה בשם ר' חייה רבנה בר נתן אמר לה בשם
רבי ברכיה ר' תלבו בשם ר' בא בר גנדי עד יואחות. ועי' ערך רבי שיטואל
אתוי דבי ברכיה.

רבי ברכיה ב' בדור השלישי. קידושן פ"ג ס"ד עד פ"ן זיקמן קם ר'
מנא עם ר' ברכיה אמר לה לא החatta והו, וזה ר' מנא הוא ר' מנא ב' ע"ש. —
ואמר דרכ' פעוטים בשם ר' תלבו. נם אמר בשם ר' יוסיה, סוכה פר' הל' ב' (נד'
עג') רבי ברכיה ר' דימתה בשם ר' חייא בר בא וכו'. — ועי' ברכות פ"ב ר' עיר א' אד
ברכיה עת ללחת ועת למתה אשר ארט ששתו מיתתו בשעת לידה וכו'. מילא
ס"ג הל' ר' (עיר ע"א) ר' ברכיה אל לבנישטא רביה שאן עיש המעשה ואמר (שם)
בשם ר' יהושע בן לוי, ואון להכיע בטקומות אלה והוותה אם רבי ברכיה
הוא ר' ברכיה א' או ר' ברכיה ב'.

רבי ברכיה בר יעקב בר בת יעקב מש' ס"ה הל' א' מנן ליצין
רבי ברכיה בר יעקב בר בת יעקב בשם ר' חייה רבת חווון וכו' אבל שקליט
פ"א מצ' ע"א ט' פ"א ט' סוף ע"ב רבי ברכיה בר יעקב בר בת יעקב.
רבי ברקירה סוף טס כלאים (ל'ב סוף עג') וכו' בר קירה ור' לעדר הוון
טפילין נאיספין ראו ארונות שהז באנן מהזאה לאין לאין אשר ר' ברקירה לרבי
לעשות מה העילן אלל אמי קרא עליהם ונתלו שטחים להערכה בחריכם ותבאו
וחטמא את הארץ במתהכם וכו'.

ברבי הוא כמו כי רבוי כל' בני היישוב. סוף פג' סב עג' חד נבי אמר הדוא ד' יותן קומי דובי שמעון בן לקיש ולא קבל עלה. — והוא ניכ' נבי נבדה. סמ胡子 ס' היל' א' ר' יוסי בעא קומי רבוי סיטון אסילו עבד לפני רבוי אסילו אישא למפני בעלה אמר ליה ברבי ערד כאן שמעוני. וכן רה פס' היל' ב' ר' יוסה בעא קומי רבוי סיטון אסילו מבית טפריקלן לקיטון אל' כי ר' רק שמעוני. — יוסא פב' ליט' עג' חות' בשטאל' חפלוניא דובי יותן ו' יהודה כי רבוי. וכן ר' ריה ס' היל' א' (ניז' עיב') יהודה כי דבי אמר השבען טרובה בולען להשבען טעטן. ובגבבלי סמ胡子 ק' עג' אל' רשבען לרבי יוסי רבוי ופי' ורשכ'ס בר' קא'ו רשבען לוי' יוסי בן הפלטה כל'ו' נרול' הורו. חולין פס' עיב' והשיב ר' אליעזר הקסר רבוי ופי' רשי' ארט' גודול'. וכן ניב' עיב' רתגנא רבוי אמר ויש שם מהנהה לשלשי' ריה רבוי ס' א' לא' נדול' הדרה, ועי' רשי' עירובין ניג' עיא' ריה אוישעיא רבוי.

בר אבוי, אביהו סמ胡子 ס' היל' ז' (ולב' עיב') הענית סוף ס' ג' חד בר אביהו (בחענית בר אבוי) עבר קומי תיבותה אמר לנו ענן בחורי מה דנה אמר. שביעות ס' היל' ה' (ליג' ריש' עיב') חד בר אבוי עבר קומי תיבותה ולא אדר' דריש' דיזא וקלומניה. — ונראה שזק' אבוי טהורו חפהלה וזה או מל' ביא' ביא' עיב' רשי' בראשית ס' מקץ על הפסוק כי אורי, או מל' אם תכען בעדי והעין גבלעת כמו שהזא לדוב בירושלמי. ובעהוא או בעו' ל' חפהלה ייזע, ובא כבד' באונקלם בראשית יט' יח' ל' ח' וכמא' (על ביא' ל' חפהלה השיג' ורומכין ס' מקץ עיב'), ואיך בר אבוי הוא שליח ציבד וועל' יוסה הל' חד בר אבוי. (ומה ששי' בעל קרבן העודה,, בר אבוי' ק' שמו וכן מה ששי' בעל פני משה,, בר אבוי' בן של אבוי' גודה מעצמו, כי אך שיז' לחמי לזרושם חד בר אבוי').

בר דליה שם עיד והוליה זאת חכמים נון רבוי יהודה בר טוי, אבא חון (עי' ערכם). ובנטס' עירובין ס' ז' כד עיא' איזא נון אגש' בר דליה שאין ספקדין על פרוטמן. ועי' כלאים ס' היל' ו' (כח' עיב') איז יותן אייחיטה מן דבר דליה חרונגל עם חסיטינו חרונגל עם הטומס ומי' כלאים זה בונה (וכי' סוף ס' איזא בטעות דאייחיטה מן דבויות לו'). ומה נראה שבר דליה דליה מקום ועד להכתימי. — והראה שצורך להיות בכל מקום אבא חון דבר דליה ולא אבא חון בר דליה (עי' ערכו) וכמו שמצוין בכל מקום ר' יהודה בר טוי רבר דליה, כלאים סוף ס' ז', חרותות פ' היל' ז' (כח' עיב') וכמא' א. ואסחר שאבאו חון לא היה בן עיד בר דליה כי אב' אשר שמו דליה ואון להזכיר.

בר זומינא שקלים סד' היל' ד' (מח' עיא') והוא בר זומינא אהתקד' נביה מל' דיחסן אהא ושאל לרבי טמא וכו'.

בר טבריא פnilה סד' היל' י' (עה עיג') בר טבריא שאל לרבי יצחק הגע עגבן שהוא שעיר נביה (לענן מורה) אל' נתגה בנ' כחדשו.

בר טיריה פ' ק' פג' היל' י' (סיג' עיג') בר טיריא אמר האומר שטעה טעם אוטהה שטעהו ורשות נCKER ופי'. ועי' ברכות ס' ב' ד' עיב' ושקלים סוף ס' ז'

בר מדרה בדרכו י' עב' בר מדרה ביך קומ' ר' אודיא וקומי ר' זיהו בר ווא שהבל מוה ברבו (על פרשנות שבישלון ע"ש).

בר נזירה שקלים סוף ס"כ' בר נזירה נהדר רשות קונדרות, ועי' ערך בר פדרה.

בר עללא בדור הרביעי. שבת פ"ד י' ע"א רבינו יונה ר' יוסט מלך לסתורא' זכר' עללא דזהה ובעה חתן וזה חתן כלגניות אתון ואלהן לה' ממו לטפלתן אסיד להן אם החשכתם עליהן מאחמתן מוחר לטפלתן וכו' — ע"י מילח סדר הל' ז' (עה ע"ב) רבינו יוסף מפקד לנבר עללא חונאת רבניתהו דרבנן.

בר עשתור ביכורים פ"א ס"ד ע"א ר' חזקה בשם ר' חייה בר בנו קיימה בר עשתור קומין ובו והוא נימצין בר עשתור ע"י ערנו.

בר פדרה בדור הראשון, ור' יהושע בן לוי אמר ונרכה טעמים בשמו. טאה ס"ד י"ח ע"ב ולמה תניינה תרין זימן ר' יונה ר' חייה ר' יהושע בן לוי בשם בר פדרה (במס' חול' ט"ג נ"ט ע"א ובין רב' פדרה) אותה לטורה ואחת לשולש. עדלה פ"א ס"א ע"ב רב' יוסט בשם רב' יהושע בן לוי בשם רב' פדרה נתנו טעמים אחד ושלשים (ובמנין ס"ד הל' י' יש בכל זה כמה טיעות ועי' חולין צ"ה ע"א ר' יוסט ואחריו משום בר קפרא). — תענית ס"ד הל' א' רב' יהודה ר' חייה ר' יהושע בן לוי בשם בר פדרה מסעיה מה סנק הכתוב פרישת נוד לבשיותם בסיסים ללטוק שכש שונינו אסיד כין כך נשייתם בסיס אסודה ב"י, (וע"י בכל תענית ושם אהו נ"ב אמר רב' יהושע בן לוי משום בר קפרא לטה נטמיה ס' כתן טבון ל"ט ניד וכו'). — טהרות ט"ז הל' ר' יא (לה' ע"ב) רב' טבון רב' יהושע בן לוי משום בר פדרה השנוגל והנעוג מגאריכון לטמא את הזרעים עד כדי עונשין בכוחות. — גם ר' יוחנן אמר בשמו שבת טהרות שטפאות בר פדרה (ויבא בר פדרה בטהרות בר פדרה) ראת אסיד שטפאות בן שטפה אמר ליה ר' יוחנן (ובשקלים בטහות בר פדרה) ראת אסיד שטפאות בן שטפה אמר ליה ר' יוחנן אמר משום. — ושקלים סוף פ"ז איתא ששה לרבה חזקה אמר לנו ששה בתיה אבותה בר פדרה אמר לנו ששה בתיה בר פדרה. — ועי' טבות ריש ס"א ששה בתיה אבותה בר פדרה אמר לנו ששה בתיה. — ובכל ריש ס"כ' בר פדרה אמר המהلال לא מנהל לא האז' זה מתהלו. — ובכל ריש ס"כ' בר פדרה אמר המהאל ושם שם האמור בר פדרה, והוא אמר ע"מ בר פדרה בדורשטי. וכטעה ר' יוחנן אמר ליה בר קפרא לר' פותה ס' ביה ע"א סנהדרין ס"י ביה ע"א בטהרה י"ה במלחין בני ביהה (בנטהדרין הביר בני ביהה ונראה ט"ס) רב' קפרא אמר' זכר' ועי' ערך רב' חייא בר אורי. — ואפשר שע"י ששה בר פדרה בן אהו של בר קפרא וזה לו עמו משא ומתן של תורה נאמרו טעמים בכבל הולכת של בר פדרה על שם בר קפרא ומתק' ומק' חולין איש' זכר'.

בר טיקה נור שיש הל ב' (נ"ז ע"ד) אדר יוסי כי רבי בן בר טיקה
שאל לבי עד כdon נסעה פקודה אסלו בטענה שאימה פקודה ורב עיש.

בר קפרא תלמידו של רבינו הקדוש בדורו והבון של ר' חייא עיי'
בבב' יבמות לב' ע"ב. בר קפרא הוסיף על חמשנה של רבינו הקדוש נס
שה אורה כל אחר, וכאשר בירנו בפרק הקודם, נס היה שותה רדבה
בריהות עיר ירושלמי טופ הוויז איש אשד יון לו ואלהים ורב עיש גה
המקרא נכסם אילו הלחט וכבוד זה התהספה... מכל אשר תראה אל משבית
מחלות בגין משנתו של ר' חותה (טיט ובל ר' חייא וכן הבא בס' כיריתות
הראש מוקדם) משנתו של ר' הושעה ומשנתו של בר קפרא.

בר קפרא היה מתווד מאד ובכל משלט עיי' טיק כת' הל' א' ועי'
בבב' מדיט ר' בא. ושב בדורות וטש ומכאו לצעון רוכח בידיותו ששמה
הביבאן הווא דבר הושעה השני (ע"י ערכו). ואפשר שהלך בר' לרום בדי'
רבי ולמן לא צוה עלי רבי, עיי' תענית סיד סיח עאי בבבלי שבת כת' עיב
טבומת קג' עיב ועי' ערך דנא ועך ר' חייא. ובעה מיחסו של רבי היה
כיפוריון סקסום שיבת רבי במן הווא. ככל תבונתו קד', ואפשר שבא לשט
עם השמעה ששתען כי נבר החול על רבי. — והמעין בטකותה בעיס אשר
שם באו קוזחו עם רבי בגין שלא היה ארוב ורוכח בעי רבי, מזרוף לאז
שפיטלי וזו מושט קאמ' ללבנטו ואפשר שזה היה רענו לו שלא פניו רבי
לאש ישיבת בשעת טהנות. נוקף לה שותה לו לטענים תנורות עם רבי
שען בגין של רבי עיי' בבבלי מק' מז עאי ומפא, וכן ר' חייא שהתאות
הוביל אוורי צוחט אם ישב בר קפרא בראשה.

בר קפרא נקרא על שם אביו. וכמס' שבעות פז הל' ב' (ל"ג ע"א)
איתו רבי מילוט ערב למלהוה והוה דינין כס' רבי חטאacci בר קפרא ורב
הושעה הווא טעות הוראה לעילם, דבר קפרא הויה קשיש מרבי הושעה ואיך
ישב רבי הושעה עם אביו דבר קפרא ובל קומי רבי חטאacci ורב הושעה
ובר קפרא, וכן היה בעל סחד ערך רבי מירון. ועי' ליקון ערך רבי חטאacci
אבי דמי הושען.

בר שלטמא ספרא. עיי' ערך ספרא.

אות גימל.

גבילה עיי' ערך מבילה.
רבי גורין ברור הרכיעי. מק' ס"ב ערד רבי יונה טלק לנבי רבי
נזרין נס' לבנה ליש טולוי אל מה את סבר דילעגן עוכרא טנק לאז
למן עוכרא מן בר נש עיר. — רבי גורין אמר לבר' מטה אדרים ולא
טאט עכמי (ואהאר קיאווע ר' יונה בר נש עיר). פיש טיב הל' ח' (יג' עג') רבי
נזרין בשם רבי יוסי בן חנניא דבר רבי טרכון אין פדרין את הקידושים

להאלין לכלבים. — מnewline פג הל' א' דבי נורין אמר טונדרלי' שאלו לרבינו שמעון בן לקיש מהו לך אכenis מעדר זו ולבנות בעדר אחרה אמר לון אחר. — גיטין פ"ה הל' ח' (ט"ז ע"ב) וכמה דם רכיבים (להטונה וועל חזאת גוזלה שלא גוזעה לרכיבים שתיאר טבחתה) רבי נורין בשם ריש לקיש שלשה בני אדם. — ועי' ערך רבי מנחם אחוי רבי נורין.

רבי נידול בדור השני. מnewline סוף פ"ג בפה נידול רבי נידול אמר בשם המפורש. (ובברכות פ"י י"א עג הגי בפה הוא נידול נידול בשם המפורש והוא מ"ס ועי' בבבלי זומא סוף ע"ב). — ביצה פ"א הל' א' רבי זעירא בשם נידול עגל שנולד מן החיריה ביום טבוח מטור געשה בדור טמן טמן בדור שאיתו טוון (ועי' בבבלי ביצה ו' ע"א). — ובבבלי נידול נהנה הרחבה טעמים אמר רבי נידול אמר רב, ונראה שהה בבלאי, וכן רוחב עם אמוראו רבנן (nidol בירושלמי הוא בבבלי נידול).

nidol בר בנימין בדור השלישי. ספקות סוף פ"ח ואחד רבי חזיה (חייה) בר יוסף נירול בר בנימין בשם רב מודוי בית הלל שאם עבר וירק את הרים (על נר שנתנייך ערבית פ"ח) שהזרצת. — שקליטס סוד הל' נ'nidol בר בנימין בשם אסי שני דיני נילות נוטלן שכן מחרוזת הלשכה (ועי' בבבלי כתובות קה ע"א עד אסי נהני מזרות בו).

nidol בר מניינמן ביב פ"ג הל' נ' (יר' ע"א)nidol בר מניינמן וזה לה' שעבדה והוא דיזינה חלקה בר טובי רבי הונא והויה בר רב, ובבבלי שם לס' אריהnidol בר מניינמן היה מושי אהיה למלורי אשכנזנו לרוב הונא ולהריא בר רב ולרי חלקה בר טובי וכו'. מושי צבא לנו שנידול בר מניינמן (יש בו בלחן ספק מ"ס גזיל מניינמן) הוא נידול בר מניינמן, ושרה עוד שטניינמן ומיגזום' שם בנימין ונידול בר מניינמן הוא נידול בר בנימין דעת הקדום.

נידרא רושא סוד הל' ר' (ביד ע"א) ע"י פ"א הל' נ'nidrai שאלאן לרבי אומי' יומ' משתה של גויס מזו ע"ש. ונידרא דם יהודים הוזבכים בנידר ולא גערעה הפדרינה או תעדר החאת.

נטלאל נטלאל זונא בדור השני. הל' פ"ד ס' ע"א נטלאל זונא אינשי מהקי איסטאנגייטה איטה שאלו לרבי יהונתן אל' איה תמן קיבת אפרישטן קובחתה. ערלה פ"ב הל' א' ר' יהונתן שאל נטלאל זונא נהנין אהון וכו'. ע"י לעיל ערך רבי בריכה א'. — סוכה פ"ג הל' א' בהרא נטלאל זונא עבד ליה טפלא נ' שוקא עבר רבי שמעון בן לקיש אמר ליה מאן שרא ל'. ע"ז פ"ג הל' י"ג (ט"ג סוף ע"ב) נטלאל זונא הזה טאטחן בראשכל טמן בז' תביהוא אמר ליה מוש' ניעבור קומי' אמר ליה עבדו קומי' וסכי עיניה. — שבת פ"ב ד' ערך נטלאל זונא שאל לרבי אשי. מוש' להטיפה להוינו שטן חלון ומדליק. — ביצה סוף פ"ה בדור נטלאל זונא אוקרייה חד סקיי כההן אהוא שאל לר' טנא וכו' והוא ר' טנא א'.

וכל המוקמות אלה טראן שנטלאל זונא לא היה מן התקבטים המפורטים ס' אם מן הבאים לlesson ולכך שאל לרוב לתקבטים אחרים, וכן מציין רושא

סב כיב עיד חד מען ציטומין על ליטבריא שאל נמליאל זונה לבי בו בר בוגא וו'. ובנדירם פט' פ"א עיא הנ' חד מען ציטומין על ליטבריא שאל נמליאל זונא לר' בא בר זבדא והוא יותר בגין שם ר' בא בר זבדא חי ברוד השמי עיי' ערכו. — וכטט' שקלים פ"ג הל' ב' (פ"ז ע"ג) איזהו נמליאל זונא שאל לר' יוסי כי רבי בגין אי זו מטבחו שבכלהן ובר' והנה זה נמליאל זונא והוא נמליאל זונא דעך זה לש' שנות הוא מן השוואלים וכמו שעשינו, אך ציע הילך האריך ייטם טן רוד השמי עד ר' יוסי כי בגין ר' יוסי כי שחיה ברוד החמייש. ווראה בברוד שישי כאן טס', ואפשר שצ'יל ר' יוסי כי ר' חעינה שהה נ' בברוד השמי עיי' ערכו.

וועד בא נמליאל זונא פאה פ"ח כי עד אלין רבית איז בשלהן ייך גושון מתקנימה סלק נמליאל זונה וחכיה (ציל ותקינה) טן נוע לאסא. ועי' עד סבלת פ"ז עג. — ומוציאו לו אה ושמתו היל נמליאל זונא זהה גודל הבית. סק פ"ג סב עג.

ר' נמליאל בר' א'. בן של ר' וביתו חקוש (איש טינוח לנשייא איזרי, בעלי תובות קג עיא). תלה פ"ד ס עיא בקס ר' גע בר להוניג את הרמאס כסורייא ולא הוניח לו ר' תושעה.

רבנן נמליאל בר' ב'. בן של ר' יהודה נשאה בן בן של ר' בר' הראשען. עז' ס"א ל"ט עיב אמר ר' אבחו ואיז לא שאלי רבנן נמליאל בר' מטו לילך ליריד ואסחוי לו ובי טאר ברון ר' גע ארטס קפון היה ונוקש ר' אבחו לטורו אбел ר' יוחנן נשיא ארט גודל הו. ועי' לעיל ערך רבני שכטבנו שפטווט לפעמים ארט גודל, אбел בכ' אלו הערכיט שפטווט הכהנה בן נשיא, (ותגשא היה נקרא ר' ביבי עיי' ערך ר' יודה נשאה א') כי הלאו השיס אטר כפרוש על ר' גע בר' דעך זה,, ארטס קפון הו.

רבי נמליאל בר' אינייא ברוד השלישי. פאה ס"א פ"ד עיב עד הין (זה טביש מנגכו למצוה) ובן (טס' זבל ר' ב') נמליאל בן אינייא ור' אבא בר' בגא חד אמר ר' בר' תרומה וחרותת טערת ותרונה איזר כבד את ה מהונך וטראשית כל תבאותך. — ור' נמליאל זה שאל קומי ר' מנא (א') עיר שם. וכן סחומי פ"א הל' א' (כ"ז ע"ב) ושם איזהו רבנן נמליאל בר' אינייא זומא פ"א סוף הל' א' (ליח' סוף עיד) ושם איזהו רבי נמליאל בר' אינייא. — וככטבות פ"ד כי עיד איזהו ר' נמליאל בר' אינייא בעי' קומי ר' מנא מה חוטש הכל' שנה ובי' הווא נ' פאה פ"א טז עיב ושם איזהו ר' בר' אינייא וכן ציל בכטבות.

רבי נמליאל כי ר' אלעאי שבבות סוף פ"ה ר' נמליאל כי ר' אלעאי בעא קומי ר' מנא רבנן נמליאל בסאנ' דאמיר מוחר לישור (לישורו). וככטבות סוף פ"ג איזהו ר' נמליאל כי ר' אבניה בעא קומי ר' מנא רבני נמליאל בסאנ' רסר' ובר'.

רבי נמליאל כי ר' ליאני נהה סוף פ"ג הווא ר' נמליאל כי ר' ליאני בעא קומי ר' מנא בפיזן ראת איזר וולד והוא מעתה הבא איזרי איזר בכור לא'

להחלה ולא לכתן. ועיי' לקמן ערך ר' הילא שר הילא נקרא ב' רבוי לא, לאא, אליעא. ונראה שחק ב' ר' לאגי הוא מיס חביב ר' ליא, וא"כ ר' גז דרך זה הוא אחד עם ר' גז ב' ר' אלעאי דעך הקודם והוא בנו של ר' הילא, ר' הילא זו בדור השלישי, ואיל' ר' טנא ששאל ר' גז בנו של ר' הילא לפניו הוא ר' טנא ב' עיי' ערבי.

נטלאל, גמליאל דקונתו. נודים פ"ז הל' י (ט"ב ריש ע"ב) ר' טנא סלק משורי נדרא גמליאל דקונתו אידר בעסירה כדי לזרר אין כאן גנד אין כאן שכונה. — ס"ק פ"ג ס'ב עג' גמליאל דקונתו קברינה בוסטא"י נבן ברכ' תלואו יוסfn אטילון מהוזא היה אחות ואשלון לר' סיטון אסר לה ר' סיטון בשם ר' זושע בן לוי בפיון שלא נהותם עותכם שלא היו טשיסחים גובלין וזאשון ע"כ. ר' סיטון זו בדור השלישי והוא ר' טנא הראשון עיי' ערבי, ואיל' ר' טנא שההדי נדרא גמליאל דקונתו הוא ר' טנא הראשון עיי' ערבי. ובנודים שם אויהו עד ר' טנא סלק משורי נדרא גדר גמליאל בר בריה (גמליאל דקונתו).

גניבא, גניבאה. מפר' בכבלי הרובם פעוטים וזה בימי רב ואחריו. ובירושלמי ברכות פ"ז ע"ד גניבא אסר שמן למותמא אין ציריך לרבע. — ביצה פ"ב הל' ח' (ס"א ריש ע"ד) גניבאה אמר הילנה היה מלבד במא (ס"ר ראכ"ע בה שטרויז זאטה ברצועה שבין קנייה). עיין גניבן פ"ז הל' ז' (ט"ח ע"א) תעיר בבל' שם סדה ע"כ. ר' גרשום. נודים פ"ז הל' יב (ליח' ע"א) רבינו ערשות בשם רב' אהא דזק כובב טקי דזק כובב ועדין לעסדו טקי.

אות דליית.

דייני נרדדעתא. שבאותה סוף פ"ז חד בר נש קם עם תריה בשוקא אמר להה תרין דיטין ל' בידיך ומשבניך שי' תרין דיטין אמר להה חד דיטין אן בעי לסתין לך ומשבנוי טב תרין דיטין אתה עובדא קומי דייני נרדדעתא אמר כיון דכל עמא טווו דמשוכנא טב תרין דיטין אהורהו יתי עליו שורי. ובכלי ספחוין זי עיב אהא דייני נרדדעתא ר' ארא בר מזומץ. וביק שס לא עיב חרמגה ר' ארא בר מזומי טקיה ודביבא שהוחק כלם בכלם. ומהירושלמי זה מוכח שدوا רביבא הראיון ואסורה של דרוו של רביבא והארון לא מוכח בירושלמי. — והק' דיטי נרדדעתא (ר' ארא בר מזומי) נאה שלאו הו נחלשים בניין והירושלמי מן החכמים התוטומיטים. ריבשכבותו שם אהא-אוד המאמיר דעליל ולא שמע ר' יוחנן נאמן מטהה עד כרי' משכנתו עיב הר' רטשות להירושלמי ואיל' שמע חד בר יוחנן לא והדיב בתפשו עז' לחולק עליל. ואפשר ממש דתוה צורף לד' חזון בדורות ובצע.

ר' דיטי. נודים פ"ט הל' א' רב' יצחק מתוך איל' היה יוזע שההדי כל' נטפל חרב והקורה בלבבו מוד' היה ונור' רב' דיטי בשם רב' יצחק לא' דינ' מה' שאומה לך' התורה אלא שאומה מבקש לאסורה עליך דסיטים אחרים.

רבי דניאל בריה דרב קפיטא מוכה פד הל' ב' (ג' סוף עב) רבי גוורה שלה שאל לרבי דניאל בריה ורב קפיטא שטעה מאבן (ערבו) טעונה בכח ונטלת בפני עצמה ויש לה שיעור אתה רב' אייבו בר נמי בשם רב' חונה ואמר טעמא וכו'. ונראה שהה רב' גוורה הוא רב' זקורה או דודו השלישי, דהרי' רב' איibo בר נמי אמר טעמא על זו דשליח רב' זקורה וכו' ורב' איibo בר נמי חי בדור הרביעי (עי' לעכו) ורב' זקורה בדור השלישי. שבת פ"ג הל' א' דניאל בריה דרב קפיטא בשם ר' אשי שירוי הדרות וכו'. עירובין סוף ס"א (ירש ריש עד) ר' דניאל בריה דרב קפיטא בשם רב' חונה אם הוא עשרין חילה אסורה. — ובככל מס' מכמה טקומות ואמר בשם רב. ונראה שהה רב' גוורה דדורתיי, קביצה התכמים אשר ישבו בדורם. תורות ס"ב הל' ר' (ס"א עד) דרומאי אמרו והוא שידא כוות' במ"ר (טעיקין), טהורים מה הל' כ' (ל'ב ע"א) הרוא מביאו לדודמי ודודמי אמרין אימודין שאבדו מחשב לנו בטיחון קיטין. שם פ"ז הל' ז' (ל'ד עד) דרומאי אמר במקצת מוסאה זכה וחומסת צערת און קיטין אבל בטמא כת און מטלל מאידך שהוחדר מכל טסואה לבים בספח מהיב רב' שטען בן ליקש לדודמי וכו'. ועי' זכותם כיב ע"ב אמרו זקי דרום לא ישנו אלא טמא שרען אבל טמא כת וכור אמר עלא תקע לו רל לדודמי וכו'. — וכבר דיבינו לעיל ס"א בעין דורומי.

אות ד"א.

רב הונא חוננא א', וזה רבי הונא תלמידו דרב הוזע. וזה בכבל ומופלג בחורה טארד, ורב' אמי ורב' אמי ברבי חשבין דאי' הו כייס' לה (בכלי גיטין ס"ט עב). שכבות סוף פ"ז מלע הלוחני עלי' וכור זלה אומר אמי יודע (כללו מהנה לי בירך זה האומר אמי יודע) ורב' בא רב' הונא בשם רב אמר אמת לית ידע און ידע. עיי' בirk פ"ה הל' ח' (ז' ע"ג) ושם אחרא רב הונא אמר (ולא בשם רב), והוא באמת טיסרא דרב' הונא בבבל בirk קירה ע"א ע"ש. — סאה פ"א פ"ז ערב רב הונא אמר לטבאות עד שליש, וכן בכבל בirk ט' סוף ע"א אמרה זה המאמר לרב הונא. — ורב' הונא הו א' הבוץ דנטול. קידושין פ"א הל' ה' (ס' ע"ג) שטואל שאל לוי חונה שוחת ונתעוק בקדושים אמר לה לאצנכם פרט למתעוק, עיי' חולין ג' ע"א בעא טינה שטואל מרבי הונא מנין למתעוק בקדושים וכו'. — ב"ב ס"ה הל' ה' (ח' עב) שטואל שאל לר' חונה מתחנה שכתוב בה בלשון מבר מהו אמר לה ארכבה ארהי ויכשי בריך ועי' קידושין פ"א הל' ה' (ס' ע"ג). מגילת טהרה חד חשלחה וטהרה מ' קודם שטואל אמר מזה קדמת רב' חונה אמר חילה קדמתה. — בס' ה' לו ר' דרבאים עם ריש גלותא עיי' עריך ריש ריש גלותה (ואפשר שההוא ר' הונא ב' ע"י ערך שאחר זה). — ובכלי חותבות קץ נזכר עזם ישכטו. ומאמורי דבאים וגבורו בראש הכללי עד פסכו ועם בורקה טקומות ברושלמי.

וועוד נזכר בהגדה דכלאים פיט ל'ב ע"ב רב הונא ריש גלולה אמר היה בישר רבוי והובא ארונות לא' וחאן טקומו כאן. — עורך איתא שם כד דמק' רב הונא ריש גלולה אסקינה להמא ועי' הביסטר שרבוי חנני דיב ארונות אגאל ארונות של רבוי חייא, ואב' הו שמי רב וונא ריש גלולה (עי' ערך רבוי חנני). או שיש כאן טעם מצל' כד רמק' רב וונא אסקינה להמא ואב' הו רב הונא דעתך זה, והו סתמה, "ריש גלולה" סתמה דאיתא קורת לה רב הונא ריש גלולה, והוא היה בימי רבוי וכמו שופרטו. ועי' בבל' טיק כיה ע"א ושם איתא כל זה הוא הסיסטר של הירושלמי ושם נזכר נימ' רבוי חנני (ביבלי איתא דבי חננא) אע"ל לארכות, ע"ש וזה דיב' חייא ואנן לארכן.

רב הונא, הונא, חונא, חונה ב', ברוח ורבכיע. פאה פ' ג' י' עד ניטין פ' ז' ריש ע"ב רב חונא רבוי טיק'ם רבוי חקקה סלקין מבקרה לבני זיס ועי' ערך אלה האסוחאות. וכטפס נזהום ע"ה ע"ב אהוא רב הונא ורבוי חקקה תלמידי דר' יוסטה אמר ט' דט' וכור. ועי' ירושלמי יוסטה פ' ח' (פה ע'ג') אמר רבוי חונא אמרת כתפי רבוי יוסטה. — ונקצת נראת שהה בעין תלמיד חבר לרבי יוסטה. ע"י מהדרין פ' ג' כי' עד דהוה לה דין לרבי יוסטה ווקבלו עדים שלא בפניהם חוויבו לדבי יוסטה והוה רבוי יוסטה ישוב ומגעמע ואמיר אפשר שטקבליין עדים בלבד ר' דין ואילו עטפון באזונו העיד ואמר לה רבוי הונא בן חמת דיתון דרבנן. — ורבוי הונא אמר כמה פעוטים בשם רבוי יוסטה, ע"י שקלים ס' ד' הל' א' וכמ"א. — נם אמר בשם רבוי פאה ט' ע"ב קדושין סוף פ' א.

רב הונא אמר בשם רב וונא, כל' רבי הונא והראשון. ברבות ריש פ' ב' מגילה ס' ב' הל' ב' אמר בר רב הונא ורבוי חקירה הוא יובנן אב' בתקיעות בן סלקין לבית בר' ושפטען רבי חונא (במגילה חנני בשם רב) בשם רב הונא אמר שפטען עד תשע שעות ביום יצא. ועי' ערך רבוי חונא ציטוראות. — ניטין פ' א' הל' ב' (פ' ג' ע'ג') רבי חונא בשם רב הונא אמר תלמיד שחוודה אפללו תhalbלה אין הדריתו והדרית. — ואמר בשם ר' יוסוף (ויט') קדושין סוף פ' ג' ר' הונא בשם רבוי יוסוף אמר אין הלהה בר' יוסוף לעתיר לבואו. ועי' ברבות ריש פ' ב' רבוי חונא רבי אורי רבוי יוסוף ר' יהודה בשם שטפאל עיר ערך רבוי אורי. רבוי הונא עלה מכבב. ר'ה פ' ב' הל' ב' אמר רב חונא כד סלקין להמא סלקין לאש בית בלחן וכו'. — וכטפס פ'יש פ'ה ג' ע'ב אהוא רב הונא לא נטב טער, ואב' היה בון, ואב' שטצעינו שם שהזע תנענן מעשן ליחז אוף שאינן כדוגמ' טעם טשטוען והונאי שלא נטב מעשן תנחות בון ע"ש.

רבוי הונא, הונא, רובא (רבב) דציטוריין. ברבות סוף ס' ד' ר'ה טק' ס' ד' רבוי הונא ווונא (בר'ה ורבוי רבבה) דציטוריין בשם רבוי יוחק הלהכה טבן גמליאל נאילין תקעתא. (ביבלי ר'ה ל'ז' ואמר רבוי חננה ציטורואה אמר ר' יוחק הלהטה כר'ג'). — תענית פ' ב' הל' ב' (ס' סוף ע"ד) ר' יעקב כד אהוא ר' הונא רבבה רציטוריין בשם רבוי יוחק בית אב אחר בית אב אחר אהוא לאלאער ישנותוקף לו בתוי אבות אחרים ואחר אהוב לאיתמר מה שטעם תפס ועי'

בבלי העניה כי ע"א. וקצת לאחר מכן שחתה תלמידו של רבינו יוחנן, — שקליט פ"א הל' א' רבינו יוחנן ורבנה רציטוריין אמר הנוגן רבינו יוחנן בציטוריין נהדרו דברי שפטען בן גטלאל (ראפר מזוהה נဟנות באדר שני אין נהנות באדר ראיון חוץ מן התענית). — תענית פ"ב ס"ה ע"ג רבינו יוחנן בר' יוחנן בר' יוחנן טען יצחק בשם רבינו יוחנן ורבה רציטוריין יחד נשעשה באב צידך להחדר טען המאווער (ברכות ס"ד ח' ע"א הגי' בשם רבנו חייא רציטוריין). קידושין פ"א הל' א' (כיה ע"ג) מרו שיראה להם (לנכרים) נידושין רב' יודה בן פוי ורב' מגין בשם רבינו יוחנן ורבה רציטוריין או שאן להן נידושין או ושניין מערשין זה את זה.

ונראה רבינו יוחנן דובכה להברילו מן רבינו יוחנן דעתך הבא. וביד פ"ה איתיא רבינו יוחנן רבכה של ציטוריין אמר עיר שמלאי השרת טריינן אלו עם אלו ומי ומי בעל מתנתה מהונגה רבכה של ציטוריין רב' והארון של העדר עיב. דובכה אמרת היל' רבכה של ציטוריין טורה על זה, אך המאפס של הבד מעט, לעס שלא מנא לרבינו יוחנן ורבה הלהבות גורלוות אשר על זין ראוי לבנתו ובגדול דיכה שרבי יוחנן ורבה רציטוריין פרטרו העדר של ציטוריין; אבל תלשchan אינו מסכים כלל לה, נס מבינו ורבה אצל אל אמוראים אחרים אשר לא אמור נ"כ הלהבות ורבה כגון רב' אהא רבו וכור. ורבה פרתרו הוקן להברילו מן אמורא אחרון בשם זה וכמו שהערט ערך רב' אהא רבו. ועי' פ"ג מאמר ה' בענין דב"ר.

רב הונא ציטוראה לא נמצאה בדורותלוי אבל בכלל יוסא עז עב' איתיא אמר ר' סימח טישום ר' הונא ציטוראה מעין הוזמא מבית קדריש הקראים מחילה רומה לךני תגביהם וכו'. ועי' חולין נא ע"א טפסיד בנוסחות אמא לעילא מער' דבכה והו ר' הונא ציטוראה לר' ייזר מדרתא יוסכין לפניו וכו'. — ודע בדורותלוי טהורין ס"א יה' עיג' איזא ר' הונא זהה זיע שהוו לחדר בר נש אויל בעי טיזון קטינה וכדר ביה אמר ר' שמואל בר רב' יצחק בנין דאות זיע דר' הונא איניא רבכה אוית בדר ביה. והנה ר' שמואל ח' בדור השלישי וקדריש קאצ' ס"ר עיזדא עיי ערבען, וזה ר' הונא אינו לא ר' הונא א' דהוא לא עלה מבלל לא"ז. ונמ' רווה קשייש ט"ר שמואל בר יצחק, ומ' לא ר' הונא ב' הדוא זהה בדור רביעי ותלמידו של ר' יוסטה תלמידו של ר' זעירא. ורואה שדוא ר' הונא דעתך זה, חספה תר' ציטוראה, או שתה נקיא נ"כ חסת ר' הונא בללא נמי ציטוראה. וכן הוא רבבות ס"ב אבא בר רב הונא דר' חסדא ומי מליקן בבית רב' ושמטען לר' חונה בשם ר' הונא (עי' ערך ר' הונא ב') בראה שתה ר' חונה הוא ר' הונא ציטוראה, שדי' הונא ב' היה זופר מוכא בר' חסדא. וכן נראה לדון נ"כ במאמרים אחרים המתארים על שם ר' הונא וא' אפשר להסכם לא לר' הונא א' ולא לר' הונא ב'.

הונא ספרא דסידרא עיי ערך ספרא.

ר' הוועעה (הוישעיה) הרבה, ובכלל ר' אשעיה ולפעמים גם בדורותלוי (ומצטו בדורותלוי גם ר' יושעיה), והוא טסדר התוספתא. קידושין

פ"א טהך הל' זי (ס טהך ע"א) קראו ר' לעזר אבי המשנה, וביק סיד הל' ז (ר' ע"ז) קראו ריש לקיש נ"ל בוה שם הבודה. וכן ר' יונה כתובות ט"ט הל' ז (ליב טהך ע"ז) ועיי' פג' לטה נקיא אן. — ר' הושעה מלמד אצל ר' חייא. שבת סי' טהך הל' זי ר' לעזר בשם ר' הושעה מסכת היינו את ר' חייא הנזכר והיוו מעלה לו חתן מדיוט התהונגה לירושי העילויו וכו' (עיי' בכל' שבת לח'). ועיי' מסאה טהך פ"ג דרב הושעה אמר רומס וחיטויים עם ר' חייא הנזכר אמר ל' כל זה שאתה יכול לפastos זיך לשלול את שבתת. — ובכלי ט"ק כ"ד ע"א בדרכות חי ע"א אותו רלמוד ונ"כ אצל בר קפרא, ובירוחם שם נאמר דטהיחיל למד אצל בר קפרא ואחריב אצל ר' חייא ע"ש. — טוטבו זה בקיסרי. תזרות סי' טז ע"א רואבר ר' יוחנן בשஹיטו חולין אצל ר' הושעה רבתה לקיסרין ללמוד תורה וכו'. ונקצת טראה שבקע קודם לנו' ישבה בדורות כי שם היה מושב אביו ע"ז ערך ר' חמוא אביו דר' הושעה א'. וכוכם' שבת סי' ח ע"א במתה זיא בהילקון בני ברותה רבר קפרא אמרין מן רכית רבתא רבר קפרא עד בית רבתה דר' הושען (צ"ל הושעה וכן הואר מתרדרן סי' ב"ח ע"א), ובר קפרא ישב בדורות ע"ז ערך בר קפרא. ועיי' ברכות פ"ב הל' ע"ב חמי בטקסם' שעננו לשאול אקלים בשכת שוחאלין ובדורות שוחאלין ר' הושעה ר' דובא אל' לדוד אמר ר' חוא אקלילא בשוכתא ושאיל' בן אמר לנו' אני איני יודע מנג' מקומכם אלא שלום עליכם מבוגר טקומויגן.

מנROLI תלמידיו של ר' הושעיה ר' יוחנן אמר הילך אגאל לקסין למלמד תורה ושיטש אותו גם אמר שלא וזה ציריך למלמדתו. עירובין ריש ספה מהדרין פסא ל עיב תלת עשר שנין עבר עליל (ר' יוחנן) קוסט וכבה (ר' הושעיה) דלא ציריך. ועיי' בבל עירובין ריש פה ופסкар ר' יוחנן נודעתו של ר' אושעיא ואמר ר' אושעיא בריב' ברוזו טר מאור בדורו מה ר' מאור בדורו לא יכול תבריז לפסח על סוף דעתו נק ר' אושעיא בדורו לא יכול תבריז לפסח על סוף דעתו. — ר' יוחנן אמר בשם ר' יוחנן אמר בשמיו, וכן ריש לקיש ר' אלעזר אמרו בשפטו, ובכמה מקומות אמרו תנוי ר' הושעיה וכבר זכרנו שנקרא אב המשנה. — ר' הושעיה היה בשיסכיה עם ר' יודה נשיא בימות סח' מ' עיב' קדושיםן פסח ספה סוף עד ביצה פסח הל' אי (ס' סוף עד) ביך פסח הל' אי. — ועיי' מלילה פסח הל' ו' (עי' עד) ר' יוחנן נשיא שליח לר' הושעיה רבבה חדרא עסם והזוא לנוין והופר שליח קידמת בענו ונתנות לאלביונים וכו'. ובבבל מלילה ד עיא אורה קידמת בענו רבינו. וגם הגי' אמר אפסкар לקידמת עיי עד ר' יודה נשיאה אי.

ורי הושעתה לא היה لقد טופסם בחורה אבל היה ניכר גומשיהם טובים. עיי' סוף פאה הפסוד ורי הושעתה רכה עם רביה ורביה וספיא מהדרה ואך נתג' בו כבוד. ואישר המגע לחורה ולמריבת הלב ולענות רוחו כמותו.

ו' חנינה חבירוון דרבנן. — מהדרין פ"א י"ח דריש ע"ג אמר ר' הושעה חבירתו ואעל' ר' שטואל בר רב יצחק לקדוש החודש. ועי' ערך כל אלה האמוראים. והתו עירובין ס"ה ע"א הוכיוו רב' ר' אושעיא הוו, ואחר נקרא ר' אושעיא והשני רב אושעיא. ובירושלמי הוא מוכח מעצמו, ור' הושעה הראשון נקרא ר' הושעה הרבה (אהיה מקומות טעם יוצאים מן הכלל ע"י לסתם) ור' הושעה ואחרון נקרא סתם ר' הושעה.

ודע בדורותה מקומות אהיה אליו איתי ר' הושעה מתניה דבר קפרא מן דרומה. שביעית פ"ה הל' ג' (לה' ע"ד) יומא ס"א לה' ע"ד מגילה פ"א הל' י"ב וככאת. והיה קצת מקום לומר שהוא ר' הושעה רבה, כי הוא היה תלמידו של בר קפרא ונום ישב אהיה שם בדורות (עי' ערך הקורות) ונקרא פה ר' הושעה סתם משום שלא אמר הלכה בשם עצמו, כמו שאיתא ר' הושעה סתם פאה סוף ס"ז שבת סוף פ"ד משום שאינו כ"א מספר מה שעשה קמ"ד דר' חייא (עי' ערך הקורות). אבל האמת יורה דרכו שהוא ר' הושעה דוה העך, דביצה פ"ג סוף הל' ד' (ס"ב ע"א) אהיה אתה עוכרא קומי ר' איטי ומבר טימר ר' יודה ור' שמעון הלכה ס"ד יודה איתי ר' הושעה מתניה דבר קפרא מזרען ותנא וחכמים אומרים כל שמו ניבר וכבר (ועי' בבלי ביצה כ"ז ע"א) וקיבלה והור בה עכ', ור' הושעה רבה קرم הרבה לר' איטי, וזאת כ"א ר' הושעה דעך זה ור' איטי הוא ר' איטי ב' עיי' ערכו.

ר' הושעה נזכר בדורותה מקומות והיה מפלג בתורה. ונקרא חברוון דרבנן. אבל מקומות אשר הכננו בראש העך (ועי' ערך ר' חמוא חברוון דרבנן). מושבו היה בטבריא שבת פ"ז ד' ע"א כמה יהא בהילין וכי טיבrai אמרין מן טירוא רובא עד חנויות ר' הושעה נפל קלון וטיבrai.

בע"ז ריש פ"ג אהיה כד דמק ר' הושעה נפל קלון וטיבrai.

רב הושעה בר רב יצחק ביצה פ"א הל' ו' (ס' סוף ע"ג) חני לא את המפתח בית הלל מתוין ואמר רב הושעה בר רב יצחק הוא דעת אמר בפתח של אוכליין אבל בפתח של כלים לא בדא. — ונראה שהוא בנו של ר' יצחק שהוא ברור השני והשלישי. עיי' ערכו.

ר' הושעה ב' ר' שמי בדור החמישי. מגילה פ"ג הל' ב' (עי' ע"א) ר' מנא משליח כתב לר' הושעה ב' ר' שמי ראשית מצער מאד חסנה אחוריתן (ובתר ניטין ר' דיה אמר ר' יצחק גני ר' מנא שליח כתב לר' אושעיא בר שימי והוא טס וציל שטמ). — כלאים פ"ז הל' ג' (לה' ע"ג) אך מנא אלולית לקיסרין שמיית ר' הושעה בר שמי בשם רבי יצחק בן לעזר אם הו שמי ספריות מותר. — סוטה פ"א הל' א' (ט"ז ע"ג) זה אומר ראיית ב' שעורת נבבו זה אומר ראיית שעורה אחת בכיסו ר' יוסט ב' ר' בנין ור' הושעה ב' ר' בר שמי חד אמר פסול וזה אמר כישר. — מ"ק פ"ב הל' ג' (ס"א ע"ב) ר' יצחק ב' ר' לעזר מפקד לר' הושעה ב' רבי שמי דוהה פרוש וכו'. — כתובות פ"ב כ"ז ע"ג אהיה ר' יושעיא בריה דר' שמא והוא ר' הושעיא וכו'. ועי' ערך ר' יצחק בר אלעזר.

רבי הילא אילא אילו, אילעא הילא לא, ליא. רבי הילא ורבינו יודהה הפסידים בדורותם ורבנן נבנלו. ובכל זומא ריש פיח אסור עונש סרת והוא אמר ר אילא ואיתוכא ר' יודהה לא נזכה אילא לחציו שיעור, ובירושלמי שם עונש סרת אותה אמר הcken אמר ר הילא לאשוחת מכשיערין נזכה. ובירושלמי נקראה ר הילא גם ר אילא, ובככל נמצאו לכל ר אילא. — ור אילא נקראה ניכר ר אילעא. ערךן כי ע"א אמר ר אילא באושא התקינו המבוקם אל יטבוי יוזר מוחטב, ובככל תחובות כי ע"א איתא אמר ר אילעא (ושם ס"ז ע"ב אמר ר אילעא) באושא התקינו המבוקם וכו'. — וכן בככל תחובות ג"ט ע"א עד אילעא אלמה לא ורבנו ונדרים שם פ"ו ריש ע"א אמר ר אילא ומה אילו אמר לחביזו שדה זו וכור ע"ש. — והוא הנקרא ניכר ר אילאי. ז"א ט"א תל"א (ליח ע"ג) ר' יוסה הוות מצטער ולא חטא להילא ר' אילאי, ומיליה סוף סדר זהה ר' יוסה מה מצטער שלא חטא להילא ר' אילעא. — ועיי קדושים ס"ג עד והוה ר' חנינה מחריס כליו קבל ר' חנני איל ר' רבינו הילא קבל תבוי וכור, וכבר נזכיר להבן שדר הילא הוא ר' אילעא, ונשא ונתקה עם ר' חנינה (והוא ר' חנינה חברון ר' רבנן ע"י ערוץ), ומזה נגן ניכר שר' אילעא ור' חנינה הגוברים בבבלי תחובות מטה עיב הם אלה ר' הילא ור' חנינה דירושלמי. — ר' הילא נקרא ניכר ר אילאי. ניטין פ"ד תל"ב (טיה ע"ג) אמר ר אילאי מתחילה צ"ק לומר איש פלוני שפהוועה עם כל שם שיש לו נבליל ומוי מתגניטה פלניא על ר' אילאי וובי ואמר ר אילא בטניש ברצונו. — ונקרוא ניכר ר' יילא. ט"ש פ"א ניכר סוף ע"ב ר' יוסי בשם ר' זעירא ר' יוחנן בשם ר' יילא. ושם ריש ע"ב אמר ר' יילא מעשה הוות והוויז כרבבי בטבעות. — וכבר פעמים אין מסדר בשם ר' לא. — ונקרוא ניכר ר' לייא. ברכות פ"ג ו' ע"ב אמר ר' לייא מעסן ר' רבנן שמן אם הוות מיזוחת לו ליום וללילה שהווא חייבות בעציות, וקדושים פ"א ס"א ע"ב עד הילא מעסן ר' רבנן וכור, וכברות ס"ב ה' ע"א איתא ר' לייא ר' יוסה בשם ר' איה דוכה תעצלל ומצע עצמו בשוטע וכו' וואה דצל' ר' לייא. ועיי' ברכות ס"ג ר' עד בהרא לר' לייא וחבירא הוות יתבען קומי פ"ז הנרי ר' אילעאי ורבינו הוות יתבען. — ושינוי השמות אלה נבע טפוק טפומה הדירושלמי ובקצת טקומות שניאת החופרים ילדו. ועיי ערך עילאי.

דבריו של ר' הילא הועם ר' זעירא ור' חנינה, וגם עם הכתבים אחרים ברויז נשא ונתקן דרבנן. ר' זעירא שיבתו מסוד ע"י יוסי ס"ג הל' ה' (ט' ע"ג) רבנן ר' בן בר דיה קומי ר' הילא ור' הילא השיב לו דבריהם נכווים ואיתא שם ווהה ר' עיריה טקלל לה וזווח לה בניה דאריזיא. — והוא רכם של ר' יונה ור' יוסי. תרומות ס"ב הל' ד' (ט' ע"ד) ר' יונה ור' יוסי תרין (צ'ל תריהן) אמרין דזק התוחה לנטוק ואון דזק הגזק לתוחה וכו' אמר לך ר' אהא ק' ר' אילא רבנן הוות בת. — ר' אבן אמר הרבה טפומים בשפטו, ומזה נראה שהוות תלטיזו של ר' הילא. — ר' הילא מות באוד ראשון, קדושים ס"ג עד.

הע וסתוכה פד הל' ח (גדי עד) איתא ר' שמעון בן ל קיש בעא קמי ר' יוחנן הקדרמן לכה מה דן וכוי אל' נישטעהה מן הרא ואמר ר' אללא בשם ר' טרי ונכח אחד נסכי טם וכו'. עובך קך אל' טם, חד הילא היה ברור והשלישי ומאותר לר' יוחנן. ועריך לטעוק קך אל' וסתומה רישום אשר נישטעהה וכו'.

רבי הילל. חרומות פ"א ט"א ע"א אדר חנינה בשם רבי הילל ואף אם תניין הדא וטשייע להרא וכו'. ברכות פ"ב ה סוף ע"א ולטיחת הרין אל' ימץק ופתה הכסף בידך ובכלך בידך ר' יוסי בר' אבן הווי לבוי הילל חנינה וכו'.

ר' הילל דכיפרא ע"י ערך ר' לא רוכסרא.

ר' הילל כי ר' וולם, אלם, הילים כלאמס פט הל' (לב ע"א) רה הילל כי ר' וולם היה לו גבר בשלשים ריבוא ריש ורביה לבי ומצעו בו כלאים ושפטו. (עיי' בבל ניטן נט' ע"א אמר רבנה בר' רבנא ואויתמא ר' הילל בריה דדי' וולם שאגי מנייא רב' רבי וכו'). — כלאמס פ"א סוף הל' אל' ר' יוסי טשות ר' חייא בר' והוא אשבחון כתיב על סינקסה דרי' הילל כי ר' אלם רבי זונה בשם ר' חייא בר' והוא אשבחון כתיב על כתלה דרי' הילל כי ר' אלם סילה פישנותה וכו' (פי' שמות הבנינים הגוכרים במשנה שם מחרונטס כל' זוניות). — חלה פ"א נז' סוף עין ר' זעירא ר' יוסי ר' חמוא בר' עוקבא רבי הילל בן הילם טטו בה וכו'. ר' חמוא בר' עוקבא היה ברור השלישי ומאהה שנם ר' הילל דעך זה ההז' ברור השלישי. — ונמצאה סיה הל' כי (סגן ע"א) איתא ר' הילל כי ר' אלם טקיש על כסא, ונראה שהוא טם וצל הילל כי ר' אלם וכו'.

רבי הילל בן פוי ברור והכיע. רמא פ"ז כי ע"ג רבי הילל בן פוי בעי' ופצע אטר רבי זונה טהור לפצע. ועיי' ערך ר' שמעון בריה דרבי הילל בן פוי.

ר' הילל בריה דשומואל בר' נחמן ברור והכיע. שכיעית ריש צו קידושין פ"א פ"א ע"ג ר' הילל בריה דשומואל בר' נחמן פטם הטעוב נכוד צדק בקידר טפוני בכוד צדק בשתו.

רב המגנא דרבבל ברור הראשון. תענית פד הל' ב' (ס"ה ע"א) רבי הוה יתב טמי חכמי פלטחים אוית וכו' אל' הדרים כינוי בגיאיות כלם הומת אמד (ר' חמוא בר' תענית) לה' וחותמת אמר ליה הון קיריה אמר ליה קום רבי המגנא דרבבל ועריש.

רב המגנא ברור השלישי. הדריות פג' ט"ז ע"ג ר' חסידא ר' הטענא וכו' מהיב ר' חסידא לר' הטענא וזה טגניהא טשייע לך' וטליגא על' וכו'. — ביצה פ"א הל' ב' (ס' טוף ע"ב) ר' זעירה בעי' קעריה שחוקקה קוף טטו ר' יוסי כי ר' בון אמר אויתלען ר' זעירה ור' המגנא חר אמד אסוד ורינה אמר פטור וכו', והנתה זה ר' זעירה דבעי' הואר ר' זעירה השמי איזיד יוי ברור התפשיטי (עיי' ערנו), ור' זעירה בר' פלונזיה ר' המגנא הואר ר' זעירה הראשון ובورو' השלישי כטבואר בערכו. ומצינו באזיה טקומות ר' זעירא בשם ר' המגנא

כלאים פ"ד הל' ד' (כ"ט ע"ב), תוריות סוף פ"א ונראה שהוא רבי זעירא ב'. — סנה פ"ד הל' ב' (ג"ד ע"ב) רב המונא מפקד לחכמיה כד תחונן יתכן מתנה פ' אחורון) ביווטא טבנא לא תחונן הבן אלא לדעת גמורא. — קידושין פ"א הל' ח' (ס"א ע"ג) רב המונא מפקד לחכמיה פקוח לנשchan כד הויין קיטין על מנת רלא ליהין מחלשין בשערוין של אלו יכווא לדי' קורתה. — רב המונא היה בכלאי, תלמידו של רבי יהודה ובחינו של רבה. בכל שבעות ל"ד יתיב ר' המונא קטה רבי יהודה וכוי עד אל' המונא את תא על. — שם סנהדרין פ"א ע"א רב המונא אמר לו לה' חורי פצע ביה ובה וכי. ונראה שלא עליה מעולם לא''. ובירושלמי נזכר באורה מקומות, ובבבלי נזכר לרוב. — ועי' מה עירובין ס"ג ע"א כתובות י' ע"ב שבתו שב' רבי המונא הוועיש. ור' המונא הנזכר בירושלמי נראה שהוא רבי המונא א'. **רב המונא ספרא עיי' ערך ספרא.**

אות ז'ו.

ר' זבא עיי' ערך בא.

אות ז'ז.

זברי בן לוי בדור הראשון, דמאי ריש פ"ז ר' הושעיה הוה לו תנאי כדי חריא אותה בשללה ייך אנשיית מתקנתה אחת לבני רבי הושעיה ושלחה לבני בן לו' דיתקן לילא. ויעש בסוגי שהוא רבי הושעיה הוא רבי הושעיה רכח (אף שלא נזכר רבה עיי' ערך רבי הושעיה ב'). וקצת נראה שלו אביו של זברי הוה לוי בר סטוי עיי' ערכו. — ע"ז פ"ג הל' א' זברי בר לוי (ב' פ' ס"ב ציב הגי זברי בר לוי) רבי יוסי בר פיטוס ורבי הושען בן לו' אמרין תלאה פסקון ט' דמבחן חד מבחן אמר על זאת יתפלל כל חסיד אלך וגוי וחר אמר וישמו כל חוטי בר וגוי וחר אמר מה רב טוקן אשר צפנת לראיין וכו'. — ועי' זבחים כ"ה ע"ב אלא איד' יותן תני זברי בר לוי. ורויות ה' ע"א הגי זברא בר לוי.

רב זבריה בריה דר' יעקב בר זבריה ברותם פ"ג י' סוף ע"ג רבי זבריה בריה בריה דר' יעקב בר זברי בשם רבי יונה עד שמעייה רחוק הרי זה קרא את שמע ייודד וטובל וועלה ומתחפלל.

רב זבריה זבריה זבריה עוללה פ"א סוף ע"ב הורי רבי זבריה באילן פג' תמרה שקיברו רבי יונה בעי עבר ופדו שמא איתו פרדי ותמר טעון קבורה עיי', ואפשר שהויה בדורו של רבי יונה והוא דור הרביעי. — סותה פ"ז הל' ד' (כ"א ע"ד) איד' יוחנן בגיןין היה החזוין בן מילן מינון איד' זבריה ויאות ט' כתיב ששה שמותם לא אלא משמותם משמותם ולא כל שמותם. — ובמס' שבת פ"א ג' ע"ב איה דמר רבי יוסי י' רבי בון בשם רבי זבריד אהת

לשבע שנים הקביה מחלף את עולמו עיב, ונראה שהוא רבי זבדה (ואפשר שהיתה בתום ק' על הירליה ונישטת עי' שניות החומר), אבל לא רבי זבד רכבלו, והוא איתן מכר כל בדורשטי.

זונא א' בדור הראשון, נהג פא' סוף עג' איז דיטה נק' זונא לבר שאלון לה רבי חמא אבוי דרבו הושעיה ובר קסרא שת' עינוי טחות מזוז אהא ושאל לרבו אמר להן צא ובתוכו לך איתן וולד עיב, והובנה גנטק לרבר שלכל לדרום ושם שאל אותו רבי חמא ובר קסרא, ונראה ששאלו אותו שיאשל לרבו בחזרתו לישיבת רבי ולא שונא היה אוד נדול, שורי לא טציט לו מאמרם וזה הוא שאמר לו רבי צא ובתוכו לך, ועי' ערך דרב חייא. — ונזכר עוד ממש פה ריש ולה' א' זונא שאל לרבו מה נתנו פט רכען או נתן רבכע (ועי' ערך רבי יצחק רוכא).

זונא (זונא) ב' בדור הרביעי ובתקין, מעשיות סוף פה זונא קיבכה - דרבו בא בר זונא בשם רבי אכחו בקייא נלקחת מכל אדם בשכיחות איז יוס מתניתא אטרה בן וכור (זהו רבי יוסי ב'). — דמאי סב' כב עג' איז מא אולית לクリין והמתמן מתינן בהרוא ובילתה שורי (פי התויר) שאלית לרב יצחק בר אליעזר ואמר לי' ק' תנ' זונא שורי רבי יצחק בר אליעזר בשם זונא רקסין כל החטא טיה' שורי".

מר זומרא ממש פה הל' ח' (ג' עד') כגון מר זומרא רטנצל על הדרין ומתניין ועל נשניה לא מתניין. ונראה שהוא בבלאי, כי בדורשטי לא מטר אסודא בשם מר. ובקצת נראה שהוא מר זומרא חסידא דרבבי נדרים ז' עיב.

רבי זבא, זב' בימי רבי יהונתן ובאו טבבל לאיז. שבת פ"ז ט עג' ניד פ"ז הל' א' תנא רבי זבא (בניד זב') קומי רבי חזק זבח קטר וניך בעלים אחד חיב על כל אחת ואחת אמר לה רבי יהונתן בבלאי עכרת בזיך תלוא נדרין ואיתברת אינו דיב אלא אהת. ועי' יבמות פ"ח ט' עג' ושם אמר ניב' רבי יהונתן לרבי זבא באה הלשון. — זבא קרוב לסוף פ"ז תנא רבי זבי ד' ששורף מטהמא לנדים.

רבי זבאי דאלכסנדריה בדור התמישי. כתובות פ"ד הל' ר' (כ"ה עד') זבאי נשביאתא רבי זבאי דאלכסנדריה משיאלא' של מביא שנשלחה לו (צלל לה) מחתמת שודה מה את עבד לה במציאות או סואולת פרות. — עג' ס' ב' טב' ריש ע"א איז יוסי כי רבי בון חזבן נדול הו ובר רבי זבאי דאלכסנדריה וזה ידע לה אמר ואילו בעיתו ילפתה טיניה. — יכחות פ"ז הל' ח' (ח' עיב) רבי זבאי ר' אלכסנדריה (צלל רבי זבאי דאלכסנדריה ובן גיטה בעל פחד) משלחה שאל בת נר עסוני וכות דוד שני של מנז' אמר לה רבי יהוה לא שמע להרוא רטמר רבי דיטה ובר. ונראה רצבל אמר לה רבי יוסי כי רבי בון וכחוא דע'ו. נס בראת שר זבאי לא עלה מלאלכסנדריא לאיז, ושלה שם שאלתו בכתוב ואישד מורה הל' טישלה שאל (ונס כתובות פ"ד עראת שצל טישלה שאל). ועי' ערך רבי תנומות בר פסא.

רבי זבי דכבלו — רבי זעירא א'

ר' זבי דכבלו מיליה סדר הל' ה' (ורה עב) רבי חיננא בר אגדה בשם רבי זעירא רבנן טעה בין תינה לתוכה מהירין אותו, ועיש שקרם לרבי זעירא זרתו.

ובאי טבחא מיליה סדר עד סוף עד זבי טבחא בשם רבי יוחנן הרבה את ריקן והעקס את נקטרק ומוי (כלן כן פCKERיך אויד קייאת המיליה עיש). רבי בבריה סמחדין פיא תל' א' זיח ערב רבי זעירא בעי קומרי רבי אסמי עכדרן עוכרא מלהן תניא (ס' ואמר מצאה לבצע עיש). ואפסדר שהוא רבי זעירא חתינה רובי לוי רעדך האבא ובאי אסמי דראשתן.

ר' זביריה החגניה דדר' לוי מסחוטס פיא תל' א' (בז עב) ייבא בהדא תנא רבי זביריה החגניה רובי לוי נהה חוספאת וסודיקת בדעת אימת חוספאת טהורן נבניר וספה באצערען. — רה פיא נ' עב רבי זביריה החגניה רובי לוי בעי דישא אתחן טהורן נבניר וספה באצערען. — פאה פח בא' ד' שאליטס פיה הל' ר' רבי זביריה החגניה רובי לוי הו ובבל מלידין עלוי אסמי ולא זיניך והוא נסיב כד דמץ ברקון ואישקון והוה מפליג לה לחרונן, ובגען דורו עי' רבי לוי. — וכטומה פיא תל' ד' (בז עב) אתחא רבי זביריה החגניה רובי לוי והוה מיטעתין הירין עוכרא ובר זעירא שהוא פיטס וצעל רבי זעירא ובין הגיה געל סה'.

ר' זטיננא בכיריות פיג' פה הל' כ' (סה עד) רבנן ורקסין אמרין טמנן זקיטים כתהנה לאץ עיט להזר רבי זטיננא זהה בגזר ומנוגה עיט להזר. ושם אתחא עוד אופר רבי יונה הוה בטהקה ולא קובל עלי' מיטמגה אמר עד זון דטיטטני ר' וטינה ר' וטירה וצעל עד זון דטיטטני רבי זטינה ואთ ר' פט.

זעירא, זעיר בר חיננא בדור השני. ברבות פיה תל' א' (ח עד) עוד כי חיננא אמר הפקרי רס נקדשים מעל עוזר והוא מהלבות קצובות. — שבת סוף פ' עוזר בר חיננא בשם רבי חייננא הווא דאות אמר באווות אל בישחוות טורשתה ת'. ואמרי עוזר בשם רבי חיננא (רב' יהודה) סמחדין ריש פ' ד'. — ונשבה כסמסואה ורבי איטי ור' שטואל הלטו אצל גנבה מלטה לא להשתREL בעוזר ואיתעכיד לה נס ניצל. חורשות סוף פ' (בז סוף עד). ועי' ערך דבי איטי א'.

רבי זעירא בר חמא זטמא פיה תל' א' רבי זעירא בר חמא רבי זעירא כי רבי חיננא בשם רבי יהושע בן לוי כתהנית ציבור טריהן פגוי ידיו ורגלו ברדרו וכלה, וכטט' תענית פיא תל' ו' (ס' עג) יש טני' עיש.

ר' זעירא זעירא, זעיר בר' של ר' השלשי. הווא רבי זעיר דכבלו תלסדו של רבי יהודה ורבו של ר' יוספה והו משפטים מניה ורבי יהודה ללולחה לא' (ביבלי כתובות ק' עב). וכואשר בא אל נדר ולא טמא טברא אוiso טרוכ תשוקתו לאץ הקירושה בתבל התהזה על עין משפטה הנדר אל שפטו האחדה ועבר הנדר (שם ק' עב). וכובאו לא' מעכו בו טבח ליצן אשר התועלל בו ומון השיטים תבעו עלכטנו ומota הטבח (ירושלמי ברבות ס' ה עג). ובאי' למפ' הריבא אצל רבי אליעזר. חורשות ס' ר' ט' קרוב לטעפ' עד רבי זעירא כל דוחותות ודוחות שטעה בשם רבי לעדר (ונאמה לא' זו עסוקן זרבה בגין בטחותה ביש' רבי יהודה ובאי של רבי זעירא עי' בבל').

תענית כד עב), ואמר הרבה פעמים בשם רב אלעזר. — נט שיטש שם רב יוסא (ר' אמי, עיי' ערך רב יוסא א'). פאה סדר סוף הל' ב' (יח עב) אד אבונו כל אילן התובנה דוחה רבינו ויעידו סותיב קיטי רב יוסא וכו'. יערכנן פ' א' יה' עד אשר ר' זעירא עד ראנא חתן איזטריכת ל' ומר סלחת להמא שפטיעת רבינו יוסא בשם רבינו יהונתן וכו'. קודושין פ' א' ע"א ואמר ר' זעירא לרבינו יוסא חכמים רבינו לטר פרידת. עיין עז' עז' בכל' ל' עז' אמר רבינו זעירא צער נדול היה לאל ר' אמי. — והיה עז' חלטיד חבר לר' אבונו ואמר בשם רבינו נדול היה לאל ר' אמי. פאה ספה הל' א' ר' עזורה בשם רבינו הרא חתיר עד שלא אבונו. פאה ספה הל' א' ר' עזורה בשם רבינו הרא חתיר עד שלא תחיד רבינו לרביא ייך מתחזה לאין. ושאל לטני ר' אבונו. שם ר' עזורה בעא קיטי רבינו אבונו ארבעת קבן לכור או לבית כוה. ר' ר' טיב הל' א' (נכח עא) רבינו זעירא בעא קיטי רבינו אילין וחומץ צפת טבו דסכךן. — ר' אבונו מגן נבדך רבינו זעירא. ביצה פ' א' הל' ט' (ט' עז') רבינו עזורה בעא קיטי רבינו אבונו מאן דעכיד טבאות לא שחיק ליה מאחטול וכור אללא בגין דרבינו אבונו ידע דר' זעירא מהסיד וכו' עיין ערך ר' אבונו ב'. ונככל' ברכות מצ' עז' ר' אבונו עשה עזורה לבנק כאיש חלה ר' זעירא וקס' מחלין. — ר' הל' נ' כל' עזורה נר חיעול לדודוטא את שאליה לה אשוחאלת לר' טיסון אמר לך ר' טיסון בשם ר' יוחשע בן לוי לא סוף ר' ר' טיסון אמר לך אללא שטא ישיטו לה הרכבת (עיי' ערך ר' אבא טר). — ר' לוי לא קרב אל ר' זעירא (ונראה מצד ענוותותיה עיי' ליקטן) ושאל לקללה ר' זעירא עברית דרבינו זעירא נשיא שחיק הוא טיקן קומיטון בזומא טבא ביצה ט' (ט' עז'). — והזה בטיחת ר' זעירא נשיא, ור' חייא בר אבא והזחתה להרטמא להגשא. ברכות פ' ג' ר' עז' (עיי' ערך ר' זעירא נשייא ב') ומזה נראה שר' זעירא היה כהן, תבידין של ר' זעירא גדריא הדור השלישי, ר' שמואל בר רב יצחק, ר' הילא, ר' חנניה, ר' הוועה וכו' וזה הנဂול שככלו. תלמידיו ר' רטיה, ר' זוניה, ר' יוסא וכו'.

ר' זעירא היה גדור בתרונה ובמנזרות. דרך ליטחוו מודע מן הכלל אשר טלא' כבונו מכל טבאות וטסחאות, והוא הולך לטיסיריים וככז' כאיש נא לאיז' תיב' פאה תעניתא ולשלחנה גטרא בבלאה ביגיה (ככל' ב' ט' פ' עז' עא) ובחדר כליטדור דרכ' יותר ששות (ונכר' דרכינו טהה לעיל ט'). ובככל' באים הרבה מאמריהם אשוד אמר ר' ר' בואי, עיי' ר' ר' זעירא נשייא ב') ומזה נראה שר' זעירא היה הא תירגמו שלאל אמרו שירה כל עיקר, ר' זעירא אמר שאמרו שירה של חלול עם חמד של בין הערכבים. עיין' שבת קידר אמר רב' זעירא כי הורמא בכבל אלמוני לה וכור כי מלכא וכו'. ובירושלמי מצינו מאמרי שאמר בכבל, עיי' ברכות פ' ר' יא ע' אמר ר' זעירא עד ראנא חתן איזריכת ל' טיטרי ל' טיקן (כבוד' פ' צ' א' ודפוס א'ך הנ' סינה) לאישלהה. — ועל עצם הדודו טוריים מאמריהם נגאך ודומאי הל' ז' פ' א' ב' עג' אמר רב' זעירא דרבינו הטעים והזרותם והרומה להבניהם מאה החאים וכו'. ככלאים ספה הל' א' ר' זעירא מהו

להבריא תשע שורין מן שכונע שכונע וכו'. — ר' זעירא שנא הנחות וקרוא להקבום שלון ספרי קיסטי עיי' ערך ר' בא בר ברגא.

עיג' ר' זעירא רוזן בעון ממניתה ולא בעי סקלל עלי' בר שמעה הון תגיאו חמי חם חתן גושא גודלה מכורה קבל עלי' טמיהתיה. — ושרם מתחו צוה שלא יקבלו עלי' אבלות, וזהו בעצמו קיבל אלמת על ר' ישואל בר רב יצחק, ברכות טב' ר' עזא. — ואף שהזה עני לא נשא פנים בחרווה וכדריאו קידושן פסא סא עזא, ואיש אומנין כי מוצא זה ר' זעירא דאסטר ר' זעירא לית און חישן על שטוחה הרבה ששת דהוא נברא טפחטהו.

ר' זעירא זהה מצטער על דלא הוות לה' הא וב' אום ריקיטים בום סצאות כיבוד אב ואם וכאשד שטען עד הון קיטו ר' פרומן ור' ישטראל מצאות כיבוד אפר' ברץ החטנא דליה לי רלא הוייא כיל עכיד בר פרומן וכו'. קידושן פסא סא עזב. — ר' ר' לא חד לבבל מטה נאי', בנכל פק כיה עלב. ועם שבת קיד' איזא אדר זעירא כי סליקא להוות וכן מטה ניד עלב עיש', טפשע כישאדר זה המאמר היה בנכל ואיך חור טאי' לבבל, אבל באחט זוון „להותם“ בשפת וסמה הוא הוספה מאיזה קרא בבלאי. וחווילת האמර כי הוייא בנכל מוכיה שהמאמר נאדר פשי ר' ר' בהוות נאי'.

הראבן בס' אבן הער כתוב לר' זעירא הווי קורין ר' זעירא מל' עד זוב. ולא נאה כי בדורותלפי נקיא ר' זעירא עוזה זעירא, ואם נמצאו לפועמים זורא הווא עיי' אשורתה הופערת טפה שהויגולו בו בנכל. ובנגנון נקיא חבד ר' זעירא ולא ר' זעירא וכו'. והגנון שהבבליס הבליעו העין ברובם וקראו אותו ר' זעירא ותיק שמו ר' זעירא.

ר' זעירא, זעירא, זעירא ב' בוד החמש תלמידיו של ר' יוסט. ברכות סי' י' עד ר' יוסטה בעא מיבורך לר' זעירא אמר ליה ציד הוא או ערל שמן ערב. — ואמר זבנה פעימים בשם ר' יוסטה. ברכות שם ועד ח עלא. שבת סדר ז' ריש עיא תענית פסא סדר עט' ובטיא. — ונראה שהה ק' נשים ביתר ר' יוסטה, כי בפי זבנה מדרבה מקומות הויה חביבו של ר' טנא בנו של ר' זינה ובעי' קמלה עיר שביעית פס' הל' ט' (לז ע"א) רב' זעירא בעא קומי ר' טנא מתגיאו בסכתם וכו'. הורותוט סח' הל' ט' (פז ע"א) אמר ר' זעירא קומי ר' טנא חסיד בחלדה וכו'. קידושן פסא הל' ד' ס' עיג' ר' זעירא בעא קומי ר' טנא אלין בלטיא, ור' טנא השיבו כל' שחוק. — שם סרב הל' ה' (ס' ב' עדר) ר' זעירא בעא קומי ר' טנא קידושה חמת גיורשה מן התודען מה אמר ר' שбел. וכן נשא וננתן עם ר' טנא בטיא.

ואין שום ספק שהויב ב' ר' זעירא (זעירא) ובמו שכתבו הורי מנותה כי ר' זעירא, ועי' ניטין פס' הל' א' ר' חנינה דר' אמר אדר זעירא מה פלין ביהוא מתחה די' אדר וכו' מתיב ר' זעירא לר' אמש וכו' איזו ר' אמר לר' יונה חמי זבנה לה' וכו', הרי לך ב' ר' זעירא. ועי' ערך ר' רב המונן. — וראה שר' זעירא הש夷 היה ר' אי', ור' זעירא הראשון בבר' ידען שאול

מכבל לאי. ואძמזר דרבנן נקראו חסיד רב ואძמזר אראי נקראו רב, ולבן ארואן בבל פהבות מג עיב אמר רב זעירא אמר ר' מתנה אמר רב כל ר' רואשון, ואמרי לה אמר רב זעירא וכו' כל ר' זעירא השני אישר היה בר' איי, וושי סדרש שם בעין אחר.

עוד יש להזכיר שבבבלי נמצא אמרה בבלאי קרטמן ושמו זעירי אשר עלה לאי. עיי' ביב' טז עיא חולין קי' עיא ב' סלק ר' אלעדר אשכבה לעיריו וכבר בדורותם לא מכר בשום מקום עידי. אמרת שבדורותם אמרה לפמעים ועידי (בלא דבר) אך המעין יראה שהוא שוכן מחתמת המוסרים והבונגה או אר' זעירא או אר' זעירא ב'. ואפשר שהה זעירי הוא ועוד בר' חננאה עידי ערנו. או שערידי מת בקרוב ארדי בוואו לאי (או שהלך לדודם) הביע.

ר' זעירא תנאי ברכות פ"א ב' ריש עיא ב' דמר ר' זעירא תנאי אחר דרי' חירא בר' אשיאו וורי' אבוי בר' חנאי הקראו עם אנשי טשרטן לא יאנאי כי טשבטן הו. — והניאה והכונה ר' זעירא תנאי שוניה ביריותות (ועי' ערך ר' שמעון דחוטטה). — ועי' בבלי יומא ל"ז עיב' ושם הזכא הך וקראה עם אנשי טשרטן וכבר כל' ביריתא (בשינוי קצת) והוא שניהם שטחוטטה סיב'. חוספהה סיב'.

ר' זעירא בריה דרי' אבוי ברכות פ"ח י"ב סוף עיב' אין מברך על הנר עד שאיתו לאודו ודיש ר' זעירא בריה דרי' אבוי זעירא אללהם אתה האדור כי סוב ואחריך זיכר אלהות וכו'. — עיי' סג' הל' א' (ביב' עג') דריש רבי זעירא בריה דרי' אבוי קומי ר' לעדר אשוי שלאל יעקב בעורך ומזה כתיב בבריה עשויה שטם וחין ומה עין זה לה אלא מלך כשר ודם יש לו טשרון באיסרבייא זו אינו שליט שמא נארותה וכו', אבל ברכות סט' י"ב עיב' הגרי ר' זעירא בריה דרי' אבוי ר' אבוי בשם ר' אלעדר וכבר והוא יוזר נכן למד סדר היריותות. עיי' ערך ר' אבוי ב' וערך ר' אלעדר. (נס היל' יותר מדריך ברכות).

ר' זעירא בר' אבינה שבט פ"א ב' עד ר' זעירא בר' אבינה בשם רב' יוסיה זוקף בן יעור איש ציריה וווס' בן ייזקן איש ירושלים גנזי מוסאה על ארץ העמים ועל כל' ובוכות.

זוקני הגיליל טק סג' פ"א סוף עיד' נודים סט' הל' א' (בשינוי קצת) בתדא ר' שמעון טרבי לא מצאו סתת לרודו עד שבאו אחד מזקן גיליל עיש. ר' זוקן (זריקא) בדור השלישי. שקלים ס"ח הל' א' רב' ביבי הוה זוקב מנג' הדרון עוגדאה אמר לה ר' בזחק בר' בסמוא וכבר ובצע כה אמר לה ר' זוקן בנין הדוא שאל לך וכו' (עי' ערך רב' ביבי), ושם סג' טז עיב' איזרא ניב' זה המאמר ושם איזרא אמר ר' זוקן ובכבודה טרבי ייב' עיג' איזרא איז דזקה ולא רוקה. — ביצה פ"א ס' עיג' אמר ר' זוקן לר' זעירא כד תיעול להזמנה את שאל עיי' ערך ר' זעירא א'. — פסחים פ"א כ"ה סוף עיא אמר ר' פנא אללה לקסין ושותעת ר' זוקן בשם זעירא וכו'. — ר' זוקן נמר ברכבת מכותם בדורותם, ובבבלי נמצא ר' זוקן. עיי' בבלי יומא

ר' עיב ר' זיון רמי קרי קמיה דר' אלעוו' ובו כתיב ולא יכול משה לכווא אל אוחל מועד כי שכן עליו הען וכחיב ויבא משה בחוך הען וכו' ונראה שר' זיון דרבלי הוא ר' זיון דירושלמי גם הומן טסכים להו, ר' זיון חי בדור השלישי רומי קמי ר' אלעוו' אשר היה בדור השני. וחולין קי' עיב אתה ואמר ליה אבוי לר' ספרה כי סלקת להתחם בעי' מניינו הכרדא מה אتون כיה כי סלק אשכחה לר' זיון וכו' ואבוי ור' ספרה הוא בתחלת דור' זרביעי עיי' עריך ר' ספרה.

ר' זיון בר חמוי דר' זיון בר ברכות סוף פ"ז ר' זיון בר חמוי דר' זיון הוכיח של חונכה בארץ ויקילסו אותו. — והנה ר' זיון דעריך הקודם רמי קומי ר' אלעדר עיש' ור' מנא אול ליקיטין ושמע ר' זיון בשם ר' זורה ואב' האריך ימים הרבה, מיר אלעדר שעלה בדור השני והשלישי עד רב' מנא שהוא בדור החמישי ועוד רנאה שר' זיון דיקיטין בימי רב' מנא הוא ר' זיון בר חמוי דר' זיון דעריך וזה השיס קיצ' וכיונו ר' זיון ססתם.

אות ח"ת.

רב (רבבי) חביבה פאה פ"א טיז עיב ר' הונא אמר למצות עד שליש וכו' רב חביבה בשם רבנן ותמן מטו שליש לדיטס היך עבדיא לך אדם מצוחה ורואה אחרות נאה הימינה עד כמה מטריחין עליו עד שליש. ועי' בבבלי ב' דמסיק שם השיס בן על המאמר דר' זרא אמר ר' הונא. — מנילה פ"א ע' עיב רב' חביבה בשם רבנן דחתון בכל מקום שכחוב יום טוב אין כתיב וקיבל וכל מקום שכחוב וקיבל אין כתיב יום טוב וכן כתיב יום טוב וכתיב וקיבל.

ומתק' ומה שאמר ר' חביבה בשם רבנן דרבבל והורץ שטשנה השיס בבבלי על דברי ר' זרא (דמה שנאמר שם אלא איד' זרא הבונה כי יש לפреш דברי ר' זרא עיי' לעיל לה' ע"א) יצא לנו בברורו שר' חביבה היה מאוחר לר' זיאו ואינו ר' חביבה דרבלי שבנה ניד עיב ובמ"א רב' ור' הוניא ור' יותנן ור' חביבה מתני וכו'. ואפשר שהוא ר' חביבה בדור טוטקי הנזכר בבבלי ימא ע"א אשר עליה לא"י ואמר שם הקרי שהקשחה רבה בר' עולא עיש'. וכן ר' חביבה דהה הערך אמר במקומותש הבאו בשם רבנן ותמן, וגם הוניא רב' חביבה (ובמנילה רב' רנאה פ"ט) מורה שווא באלאי.

רב' חגיג, חנוי. בדור השלישי ובדור הרביעי היה תלמיד חבר של רב' זעירא א'. רמאי פ"ג כ"ג סוף עיב ובו חנוי. הוא מיטסק ל' זעירא עבר חד טען חד מיכל דקיסין וכו'. ושם פ"ד הל' ג' (כ"ד ע"א) בעא ר' בון בר חייא (ע"י עריכו) קומי ר' זעירא ור' חנוי השיב לו. — ר' חנוי אמר הרבה פעמים בשם ר' זעירא והוא מפורנס בימי חבירו של ר' זעירא שעומד על שמותם דרבו. עיי' קידושין פ"ג ס"ג עד' דסילוי ר' חנוי (הוא ר' חנוי החברון דרבנן ע"ש) וה' חנוי בשם ר' זעירא, והוא שמו ר' חנוי מתרם כליו קבל

ר' חי אל ר' הילא קבל תני דתני איגשי סכורה הוא דמר ר' געדא. פ"ז
ויב ננד תני אתה רוגזה לזרם והוא איש חכמים ואמר ר' זעירא כל' הוא
סודיק שטוענה רבו ובין רואצ' בשם ר' זעירא והזק אתה טהורם עלי' (המפרשים לא עמדו על עיקר הענין). — וקצת נאה שהוה בבר תלמיד
שנתגע להוזהה ברורו השלישי, עיי רמא' סד הל' נ' הווי ר' לא (עדי עך
ר' יילא) כהרא ר' חי. — וכבר ורביעי היה מפוזרט ובדל טר' יונה ור' יוסי
הכדוריים ברודם. שנחרין פ"ז ר' יודה עג' ר' חי טהרה ר' יונה ור' יוסי החמפני.
ועיי שבת פ"א ר' ריש ע"א אין נוגטים חיטים לחיותם של מים וט' אמר
ר' חי נמי פנוי שהן משטיעות את הקל אמר לה ר' יוסי אותן רבי ספר נר'
יזודה. — ואף שבתי יוסי חלק נכוד ל' חי בצע' מצינו שהולך עלי'.
תובות פ"ב הל' ד (ב"ז ע"ג) אחר אומר ראי' שתי שעירות נבנו ואחד
אומר ראי' שתי שעירות בכירום רבי בא אומר דברי הכל בשדר ר' חי אמר
רבי הכל פסול ר' יוסי אמר במחלוקת אמר ר' יוסי לר' גני וזה ר' יוזן ספר
רכחות ובר' עיי' סופת פ"א הל' א. — ודע דאותה לפטערם ר' חי בעא
קומי ר' יוסי, עיי' תורות פ"ב הל' א' מיש פ"ד נה קרוב לטעוף ע"א. עיי'
טוכה פ"ה הל' ב' (נ"ה ע"ב) מהו מפקיעין תיזוגם ר' חי קומי ר' יוסי ובר'
וממה שהבאנו שר' חי היה נרול וקושיש טר' יוסי טוכה שר' יוסי אשר קומה
בעא או תרגם ר' חי הוא ר' יוסי א' (ר' אס' עיי' ערכו) ואיל' למ"ד ר' חי
נס אובל ר' יוסי א' בצע' דר' חי אמר חמד בשם ר' זעירא ולא בשם ר'
יוסי. ואפשר שלמוד רק קצת ייטש אובל ותיק תורתו זה ול' מר' געדא.
וחותר יש להזמה דאותה סחרים פ"ד תל' ב' (ל"א ע"א) ר' חי בעא קומי ר'
יוסי לית הדא אמרה שאדר לחבזיא להן עכידות אמר לה בכר קדרן ר' אבן
דמר רבי אבן בשם רבנן דחמן וכור' וא"א לחמר דזה ר' יוסי הוא ר' יוסי א' דדר'
אמר בכר קדרן ר' אבן דמר בשם רבנן דחמן, וזה ר' אבן הוא ר' אבן ב'
שדי ברורו והריעי בטי' אובי' (עדי' ערכו) ואה בכר מת ר' אס'. ואפשר שיש
כה טש' וציל' ר' מנא בעא והוא ר' מנא ב' עיי' ערכו.

ל' חי מגינו ורבה מאברים והוה מחרדר מאד בשאלותיו. עיי' תורתות
סח' הל' א' ובכ"א. והוה רגיל לומר משה כל' בקייה רמשות, רמאי' פ"ד
כד' עיי' חענית פ"ד הל' א' וככ"א עיי' יוסא פ"א לה' סוף עג' מתקון לה
כתן אמר תחתון ובר מה מייחין לה עיטה אדר חי' משם (צל' טשה וכן
הוא הוריות סג' מ"ג ריש ע"ד) דאן מיחיון לה עיטה זו קפול לה.
סנודרין ריש פ"ב וריש לקיש אמר נשיא שחטא מלךן אוthon בבית דין של
שלשה מה מהוון לה אדר חי' משם אין מהוון לה די' קטול לה. — לא
מצינו לר' חי ורבה משא ומתן של תורה עם ר' יונה אף נשוא ונין ורבה
עם ר' יוסי. וכתגעויות פ"א ריש הל' א' אותה אמר ר' מנא קומי ר' חי מה
ופליג', ור' מנא הוא לנו של ר' יונה.

בכללות שם לב עכ' איתא הביסטר דר' חי שהבאנו ארנו של ר' הווא אבל
ארונו של ר' חייא עיי' עך ר' הווא א'. ונראה שהוא ר' חי אדר וקודם לר'

תני דעך זה. — ובבבלי ברכ' מ"ב ע"א איתא כי אתה ר' חי טרומות אתה ואיתו מהנתא בדירתו, ובידושלמי לא בגין שホールך ר' חי להרומי. ואפ"כ שר' חי דרבנן איש רבי חי דעך זה, והוא ר' חי והסיפור בכללאים. ועיי' ערך הבא.

ר' חי שושבינה דר' שטואל קפודקיא ברור השלישי ברכות פ"ב ה' ע"ב אדר תני שושבינה דר' שטו קפודקיא הווען שאליה לר' אישיה (ט"ז לבעל בעילה שנייה) ושיער טיניה ועיי' ערך ר' אישיה.

ר' חיוניא הונגה ע"ז ערך ר' הונגה. ר' חיוניא יעקב מעשרות שם רבי והצד ה מסך כל חולי וה שירפה.

ר' חיוניא דבית הווון שקלוט פ"א מצ' ע"א וכטמא מניין ליבין ר' ברכה ר' יעקב בר בת יעקב בשם ר' חיוניא רבת הווון וכו' טמא טמא יקרא בר' שהחאה הומתאה קוראה לך בפה אוותה לך פרושה.

חקוקה טנרויל ואטרואים הראיונות. ועיי' כלאים פ"ט לב' סוף ע"ב הסיפור של מקם קברות ר' חייא ובני יהודה וחוקה. ובבבלי נהנה ביז ע"א אתה יהודה וחוקה בני ר' חייא וכן בטמ"א. — מאמרי חקוקה מסופטים בכללא ובידושלמי אף שכאים לפצעים בבב' התלמודים באition שנייה. ע"י בבבלי ספסחים ריש פ"ב אמר חקוקה טנן לחץ נפסח שאסור בגראה תל לא יאלול וכו' ובידושלמי שם רבנן ויקיסין ר' אכטנו בשם ר' יוחנן כל מקום שנאמר לא תאכל לא חאנלו און את חושש איטור היהוה באיטור אלילה ור' חי תני חקוקה טפייע לר' הונגן טפשטען שנאמר הלב שו' וכשב וו' לא חאנלו לאו זה דבר שנאמר חלה נגילה הלב טרפה עיישה לכל מלאתה אסרי למלאתה נבזה וכו' (עיי' בבל' שם בג' סוף ע"א), ועייש ריש הנטניא וכטמא ערלה פ"ב הל' א'. — בבל' ניטן גיג' ע"א אמר חקוקה דבר תורה אחד ישוגן ואחר מוד' חביב וכו' וזה טעם אמרו בישוגן פטור בו' שירועין. וירושלמי שם פ"ה הל' ד' (מצ' ע"א) ר' יהודה בר' אווטר בר' בר' היה שעאי' בצד' יהא סטטור (צל' שאשי' בשוגן דיא הייב') למזה אמר' חביב (צל' פטדור) כדי שיחיא פדריע, וגונה כל הטעוי שם משובשת ע"י שניאת הפטור ע"יש ואפ"כ שצל' חקוקה אומר בדין וכו'. ועיי' ערך ר' יהודה בר' ר'. — בבל' כתובות לה' ע"א תנא ר' חי תני חקוקה טבה ארט ומבה בהמה מה טבה בהמה לא תלקת בה בגין בשוגן בין בפ' בפ' בין מתקון לעשאות טבחון בין חזק' דידה לדקה עליה לסתורו טבון אלא לחיבתו פטון אף טבה ארט לא תטלוק בו בין בשוגן בין בפ' ובור' להו' פטון פטון אלא לסתורו פטון, והמאמר ההה איתא נ' בירושלמי פחחות פ"ג הל' ב' (כ"ז ע"ג) אבל בקיצור בוזיל, אמר' חקוקה עוד תני מתניתא טבה בהמה ישלהנה ומבה ארט' יומת מה טבה בהמה לא תלקת בה בין בשוגן בין בפ' להו' פטון אף טבה ארט לא תטלוק בו בין בשוגן לטבוד' לאפ' טבון. וכן איתא שם גיג' הל' א' (כ"ז ע"ב) אבל לא נזכר שם חקוקה.

חקוקה היה רבו של ר' יוחנן, בן הא טוסכם בשם הראיונות. ע"י ר' ר' עז' פ"ב (שפח' ע"ב) הור' ניטן פ"ד עיב' דה' ר' יוחנן ודשבא שם וכטמא נרול' הראיונות, ויצא להם בן טבה דאיתא בבל' שבת קירב עיב' ר' ר' נרול' הראיונות, ויצא להם בן טבה דאיתא בבל' שבת קירב עיב' ר' ר'

חוקה ניקב כמגא זית וכור א'ל ר' יוחנן רב' שנית לו וכו'. אבל מהירושלמי משפטו שהוקה לא היה רב' של ר' יוחנן, דהיינו איתא סנהדרין פ"ז הל' א' הוקה שאל הרוי שהוה יוגزا לירוב ונשתתק כן אנו אומרים הוא לא נשתחק היה ללם על עצמו וכות שמע ר' יוחנן ואמר הוא שאלתא דחטרא אלא כי' הרי שהוה יוגزا להרגן ואמר יש לי לפסד על עצמי וכות ונשתתק וכו' ע' כי' ואיך אמר ר' יוחנן על רם' דא' שאלתא דחטרא? — ואפשר שר' יוחנן לא התרים אלא גניד האומר לו השאלתא בסוגנון זה בשם חוקה, דחוקה לא שאל בפני ר' יוחנן וכאשר מורה ה' שטע ר' יוחנן, ועל זה אמר הוא שאלתא דחטרא כלוי' בודאי לא שאל חוקה כזה הסוגנון וכו'. — אך לא מזמן בשום מקום שאמר ר' יוחנן טשיטה דחוקה, אבל ר' ל' אמר בשמו ערלה פ"א ה' (ס"א ע"ב).

חוקה עליה עם ר' חייא אכיו מבבל לא' (בבלי סוכה סוף ס"א), ועיין
לימודו היה בא' ונקבר שם אצל אבי. ירושלמי כלאים פ"ט בבבלי מק' ב'.

רבי חזקה ברור הרבכע, תלמידו של ר' יוסיה. זכהו ע' רב' רבי הונא ור' חזקה תלמידי דר' יומתיה. ירושלמי שביעית פ"ח הל' ב' (ל"ח ע"א) רבי חזקה על מסחי וכו' אתה ואמר לה (לרי' יומתיה) למדתנו וכו' (כן העתיק ולא כבבלי פ"ט שכח רב' יומתיה אמר לר' חזקה למדתנו ועיין נפרושנו שם). ביצה סוף ס"א עד כרונ בתכשיטין של זהב (טוהר לשלהן בירט) ואפי' תכשיטין של כסף אמרין בשם ר' יומתיה אסור ואמרין בשם ר' יומתיה מותר אמר ר' חזקה אני ידע ראשונה וסופה. — ואמר הרבה פעמים בשם ר' יומתיה. — ונתงDEL מואוד בתורה ונטצאו לו כמעט בכל מסכתא ומסכתא כמה מאמורים.

ר' חזקה היה חברו של ר' יוסי ב' ועל לבקרו (עיין ערך ר' הונא ב'). ר' מנא בנו של ר' יונה נראה שהיה תלמידו. ביצה ס"א הל' ב' (ס' ע"ב) ר' אכחו בשם ר' יוחנן בן לביירו בן לאכילה ביתו קם ר' מנא עם ר' חזקה אמר לה מן חן שמע רב' (ציל' רב') הדא טילתא אמר לה מן ר' אכחו. דמאי פ"א כ"ב ריש ע' אמר ר' מנא אולית לקיסרין ושטעה ר' חזקה יתיב ומתני וכו' ואמרתו ליה ממן שמע רב' הדא טילתא. — ר' חזקה שמע תפ' רב' אכחו כאשר אמר בעצמו ברך דברה פ"א, ואמר בשם ר' חזקה פ"ב הל' א' חטמן אמר חזקה (ציל' רב' חזקה דהיאך אפשר דחוקה אמר טשיטה דר' אכחו) ר' אכחו בשם רב' לעזר כל מקום שונה רב' מחלוקת ואחר כך חור ושנה סתם הילכה כתפם. — ואמר בשם ר' אילא שבת פ"א ריש הל' א', ושם אמר גם כן בשם ר' אחא.

בבלי שבת ל'ח ע' ב', ק"ח ע' חולין ק"יא ע' נוכר חזקה (שבת ק"ה רב החוקה) בשם אבי, ואפשר שהוא ר' חזקה ירושלמי ועליה מבבל לא'ו. מושבו היה בקסרין, כאשר מורה המתאר דר' מנא אולית לקיסרין ושטעה ר' חזקה וכו'.

קירותין פ"א ע"א איתא ר' חזקה בר ירמיה בר יונה בשם ר' יוחנן אם יכול את לשלשל שמועה עד מיטה שלשלה וכו' וביל ר' חזקה בר ירמיה וכו' וביאשר הוא שכת פ"א ב' ע"א.

רב' חזקה חזקון מנהדרין פג' ב"א עד ר' הונא ר' סנחים ורב' חזקה חזקן לא עלין כסדרה בדורו יומא וכו', ונראה שתרי חזקון פ"ס ומזהירות לתרמי, והוא ר' חזקה דעך הקורת והיה חבירו של ר' הונא ור' סנחים, ע"י פאה פג' י"ג עד ר' הונא ר' סנחים ר' חזקה סליקון מכברא ל"ז יומי, ועי"י ב"ט פ"ד הל' א. (והכו"ר טעה וכבר חזקה חזקה ב' פעטס ושכח לפתקח תרי חזקה שנית ומהו געטה חזקה חזקון).

רב' חזקה עביה נשמה פ' ר' י"ד עד ר' חייא בעכיה בשם רבנן דקיסין והוא עכשוויתה סכנה.

רב' חזקה בר יעקב בר אחא שביעית פג' לד' ריש עד ר' חייא חזקה בר יעקב בר אחא בשם ר' יוסט בן תניא אילין שעירוא צאנין שעירוא, ועי"י ערך ר' חייא בר אחא.

רב' חייא, חייא, רובה רבא (רבבה) עליה מבבל ולמד אצל ר' חייא,

וזהו בעל טסדר התוספתא צידוע ועי"י ליל פ"ג. הוירושלמי והבבלי מלאים מadol תחנות ושבת מעשיו ועי"י מנילה פ"ד עד ערך, ובכלי כחות ק"ג ע"ב מוסיף וסילקנא למחרא לרילית בה פקי ודקדוק וכוכבמא חמישא חותשי להשתא ודקדוק וכו' והיינו ואמר ר' חייא במתנה גורמים מעשי חייא. ועי"י טיש פסה נ"ד ריש עד וחולין פ"ז ע"א. — ועי"י כלאים פ"ט עובידה עם ר' חייא. — בעל פלנאה ר' חייא חם: ר' שטען בר רבבי. ביצה פג' סב' ע"א ע"ב וכטמא וכן בבל באיזה טקומות. — ר' ינאי, ברכות פ"ד ח' ע"ג. — בר קפרא, בכלי יכחות לב' ועי"י ערך בר קפרא. — ר' החשעתה פסוד הכריתא היה תלמידו ע"י ר' הרשעתה א. — ר' חייא היל' לדוד, נהה פג' ב' ע"ג ר' חייא רומה אל להודחנא שאלון ליה ר' חמא אמר ר' חייא והרשעתה וכדר קפרא כלו אום ופנוי ברכה טהו אתה ושאל ללב' אמר לך זה צא וכחוב לך איטו ולוד. ועי"י ערך גונא א'. — ובכלי סוכה ב' ע"א איתא ואמר ר' חייא לך לך ר' חייא ובנו שבתוליה בשישחתה תורה מישראל עליה עוזא מבבל וסודה וכו' חזקה ונשחתה עליה ר' חייא ובנו וסורה ע"כ, ואפשדר דקאי אסרווד התוספתא ע"י ר' חייא (ובנו לאו דקאי) או דקאי על דה וdochות שצובנו שדר' חייא הוה מהעס ר' חייא בלבשו תינוקות ע"ש. וזה נאה יותר.

ר' חייא ע"י ערך ר' חייא בר אבא.

רב' חייא ציפורהה עליה פג' סג' ע"א איתוביה ר' חייא ציפורהה קומי ר' איש לישר בשטונה וכו'.

רב' חייא, חייא, בר אבא, בא ווֹא כדורי השליש. מאמרי דבו, ואן מסדר להאמורים אשער אמר בשם ר' ברכו. — ר' חייא עליה מבבל ולמד אצל ר' חזקע בן לוי שבת פ"א ב' ע"א קודשין הל' ז (פס"א ע"א) או ר' חייא והושע בן לוי הוה יליף שמע פרשנה פן דבר בריה בכל ערכות שוכן וכו' והוא מסתפק על

בחמתה דר חייא בר בא ובו איל ר' חייא בר בא לא כן אלף רבי וכבר ורביל השיב לו בחרנה: היה בני וקלה והוא בעינך. — ונראה שלמד ניב אגאל ר' תנייא. תודיות פג' מיח עיב ר' חננה (ציל ר' חננה עי' ערכ) היה טסתמן בר' חייא בר בא בצפרין וכו'. — ועיקר למדחו היה מר' יוחנן ואמר רוכח פעמים בשטו. ור' יוחנן קרא אותו בבלאי. מעשרה סוף פה אמר עוכרדא קומי ר' יוחנן ושרה אמר ליה ר' חייא בר וזה לא מתגנאה היה ור' אמר לה בבלאי מן גלויות לך חספה אשכחת מרגניתה. ועי' בחמות פט' תל' א (ליג' עיב) בבלאי ביט' זי' עיב. — סוכה פ"ד הל' א ר' יוחנן אמר לר' חייא בר בא בבלאי תריין מלון כליקן כדיין טפשותה ותענוגה וערובתא ריזומא שכיעיא. — ואמר משמה וריש לקיש וממשתה דר' אלעדר ומם שיבורד לקמן.

רבי חייא בר בא הוה כהן ואעפ"כ פצע על קב"ר דבוז לזרות ריאקלטיניטס מלכא ברכות ר' ע"א. — ויצא לחיל מדורק עיירות לבקש שם פרגה, נידים מופ' פ"י מהו לטונה זוקנים ליטים נישטענה מן הווא דר' חייא בר אבא אהא לנביה ר' לעוד איל פיס' לוי' זיון נשיאו ריטוב ליה הווא אינרא ראנקו ראושוק לרטוטיא לארעא ביריתא ופייסיה וכותב להה הווי ששלוחת לכם ארט נдол שלוחת זיגזאג בנע עד שינייע אונטלט. ועי' לו עוד שם שכח אחר הר' שלחנו לכם ארט נдол שאינו ביש למור לא שטעהו". וכטמ' מיש זו עיב אהא דיזא לחיל שלא ליטוב מעשר עיש' המעשה. ואשא רע"י שנדר על עצמו שללא לך מעשר בא לידי ענייה והוצץ לבאת לחיל. — מושבו של ר' חייא היה בטבריא. סחחים פ"ד הל' ד (ללא ע"א) הרש ר' חייא בר בא לטבריא כדא דר' שמואן בן אלעדר. הווית פג' מיח ע"א ר' חייא בר בא עבד ר' ספיק בהון בית מדרשה רשבירא וכו'. — והה בס' ביצהוין ומוא דהוירות שהבנטו לעיל דר' חנינה טסתמן כי בציפורין. — בגין צבינו לו שלחן לבעור. שבת ס' ב' ר' עיג' דיש ר' חייא בר אבא לבעור רה שעבור זמנה טוביה בן בום בן בון בבליה. — והה ניב' בדורות שורי למור אגאל ר' יוזען בן לוי ורבילען, ורביל ישב בדורות עי' ערכו. — והה ניב' ברחות. מיש פ"ד הל' א' כהדא ר' חייא בר וזה ברוט וחותמן טראקן אילין ניקולסא וכו' (ואן שאט רותם העדי הנדרלה הוועעה כי' עד גניל גזורה בטלהמת ההורדים ליטסן ח'ג פ"ז ט' כ"א נוקראת שם כפר (קַוְעָנִים), אבל בעיל עי' ר' יוחנן טשען שהחזה קצת עד גוולה). — ר' חייא היל' בענורו ולא' שהרי למור אגאל ר' חנינה ורביל, ואיריך ייטס והוא אגאל מותת ר' יודה נשיאה ברכות פג' ר' ע"א. — תבורי של ר' חייא בר אבא: ר' אמי, ר' אמי, ר' זעירא וכו', ור' שטואל בר יצחק קיבל עלי' אכילתות במתחו. ברכות שם.

מצינו ר' חייא טהר והוא ר' חייא בר אבא כאשור מוכח בדורבה סקנות. ביצה פ"א הל' א (ס' ע"א) ואדר חייא בשם ר' יוחנן בראשותה היו אומ' אין מעטדין לא בקיות הגבלת ולא בקבות העי' וכו' אדר יוס' לשון מתגנאה

טפייה ל' חייא בר בא. פסחים פ' כל ה (ב' עג') ר' חייא בשם ר' יוחנן זת כבוש אומר עלי' בראו פ' העין ובר' אדר עורה מאן דע טפשע מן ר' יוחנן יאות ר' חייא בר בא וכו'. וכחרכה מקטנות איתא ר' חייא בשם ר' יוחנן ואן זה כיון זה אמר תלמידו של ר' יוחנן האומר הרבה פעוטים בשמו. — וכן מצינו ר' חייא בשם ר' יהושע בן לוי (חלה פ' כל ה נ' (נ' עג') חנונית פ' ריש הל' א' וכטמא), ואן זה כיון ר' חייא בר בא שהות תלמידו של ריביל. — ומפסחים נס להה סה שפטינו ר' חייא עם ר' אשי ור' אמי ושליחתם הוא תלמידיו ר' יוחנן, החלה פ' כל ה (נ' עג') רבי יונה ר' חייא בשם ר' יוחנן ר' יוסי ר' אימי בשם ר' יוחנן תון שנשכו. רברות פ' כל ה עיא ר' חייא ר' יוסא ר' אימי סלקין מעכבר גונניה ר' לרוע שפטען קלהה ר' יוחנן וכו'. טnilה פ' ג' עד' עיא ר' חייא ר' יוסא ר' אימי ר' רונן להפר וכו' עיי עיך ר' אימי א. ועי' ברכות פ' כל ה עא בר דמק ר' יוסא קכל ר' חייא בר וא אכילה. — מכל אלה יש ראייה בורחה שמתה ר' חייא הו ר' חייא בר בא. — ר' חייא בר אבא אמר בשם ריביז לקליש החלה פ' כל ה (נ' עג') ר' חייא בשם ר' שפטען בן לקיש להלה ולנטילית דיטס אום טולך אכבעת מלין, וכן טש פיה נו עד' ד' דמתה ר' חייא בשם ר' שפטען בן לקיש מתניתא טשחשו להוות נתונין מעישר להוניה וכו'. — ואמר בשם רבינו אלעד להלה פ' כל ה (נ' עג') ר' יעקב בר זבדי ר' חייא בשם ר' לרוע ויטל רטמו מן השבט.

ובחוויות פ' ג' מה עיא איתא ר' חייא בר בא עכיד פסיק' ור' עיר ליעל ומפסחים והוון תמן מן אילין רבד סילוי ופסק הרא למשר' רהוב נטול ר' חייא דבה וחושיכו אצלו וכו', וורי' רבה מס', כי ר' חייא רבנה בבר מת קומת ר' חייא בר אבא, והסומר לא הבין שר' חייא הו ר' חייא בר בא והסומר מדרעטו רבתה.

ר' חייא בר אדא א' ברוד השגע. מעזרות פ' אל' (ט' עיר) ר' חייא בר אדא בעי' קומי ר' יוחנן בטהון ושרירתו מונו שיוחנן בטערות. — ר' חייא בר אהתיה דבר קפרא ומוה בעודו, ברכות פ' ה עב' בר דמק רבי' ר' חייא בר אהתיה דבר קפרא קביל רל עלי' דונה וביה עיש'.

רב' חייא בר אדא ב' ברוד החטביש. רב' חייא בר אדא בעא ודרבנה פגימות קומי ר' מנא, רטאי פ' ב' עיג' טיש פיה ניד סוף עיב' יומא ט' מה מד סוף עד' יוכמת פ' ח' סוף הל' א' (ט' עג') וזה מורה שהה תלמידו של ר' מנא, ומפסחים טיש עאה שהה לו תלמד חבי', והוא ר' מנא ב' אשר ר' ברוד החטביש ננו של ר' יונת. — ר' חייא בר אדא ב' נזכר בדורגה מקטנות וראה שהה מטורוד. עיי' פאה פ' ה' הל' כ' (ר' עג') אדר חייא בר אדי' לטודת הרין מטבכח. — ר' חייא פ' כ' ח' סוף ע' א' סנהדרין פ' א' ימי עג' תנ' לקידוש החורש מטהילין מן הנבול אדר חייא בר אדא מתניתא אמרה ב' נאש בית דין אדר אמר טבכח. — הורות פ' ג' פ' עד' אדר וער' הרא אמרה שטמאנ' קווינ' כהה אדר חייא בר אדא מתניתא אמרה ב' נאש ב' נאש בית דין אדר אמר ומעשך אב בית דין

ליישואל. — וכמעט מלאה ס'א ניו עיב משיב בדרכּ חדוד על ר' יהושע דודמייא (עדי ערכו).

רבי חייה בריה דר' ארא דיטו ב'ק פג' ס"ג עז' שלמו אללו ואילו
 (הקריעות טלפנו ומואחריו) ר' חייה בריה דר' ארא דיטו אמר געעה כפוחה. —
 מנילה פג' ע"ד סוף ע"ב רבי חייה בריה דר' ארא דיטו ר' דיטיה בשם ר' יודה
 צירן לאומשן כנסחוה אמת עשרה בני חנן עט欢ן.
 ר' חייא בר אשיש תלמידו של רב ואמר דרכה פעוטים בשמו ביכרל

וגם ביזורשטי וורהא שלא עללה מיטו לאין.
חיה בר בן אסואו בבלאי בימי רבי, הווא ר חייא בר אבון' בכבלי,
וביזורשטי מס' רק לפעמים. מש' פ"ד הל' ז' (נדה ריש ע"ב) חיה בר בן
ארוא בר מהלמא בשם ר' הרשעה מה פלינן כההשלט דענן לערינט
אברהם גראן

רבי חייה בר גמרא מילא פד הל' ח (עד ע"ב) אין מפסיק בכללת אשר רבי חייה כר' גמרא אל תקון בתcheinו אל תעשה קבצט קבצט. רבי חייה בר טיטס תרומות פ"ח מ"ה ע"ג ולא כן א"ד יוחק כי נהמן בשם ר' יהושע בן לוי החר והמר והמתן אין כתן משות גילדי רבנן ובפרטם בעש' רבי חייה בר גמרא במקואו בשותה או למלמאן.

רבי חייה בר יצחק עמושיא ברור הרביעי או בדור החמישי. מוד סצ' היל' א' ר' זטמה הווי לרב יצחק עמושיא ואית ראמטרו לרב חייה בר יצחק עמושיא לנלח יום שלשים. — טיק פג' ס'א סוף עד נבי וק' עוכרא דדזה ר' יעקב כי ר' בנן לרחות ר' ייטמה והה ר' חייה בריה וד' יצחק עמושיא חייחיב חתן אמר לה שטעה שאן מניין זיין אלא אם כן עשה כיבורע בן

גנט ותבידין. — חרומות פ"ז מ"ז סוף ע"כ ר' יudeא סלק טckaה לר' חייה ברי דר' יצחק עטושיא אשכחיה יתיב אמר לא שט אלא כלוכן חלפן אבל כלוכן חלפן טהור. ור' יudeא ה' מוא ר' יudeא ב'.

ר' חייה בר לוליבא ערלה סוב' חל' א' ר' תנינה בשם שטואל רטאי ציך חלה אמר ליה ר' חייה בר לוליבא נטל הוא רטוי מן השבט. — ע"פ' ב' ט' ע"ג ר' חייה בר לוליבא בשם ר' תנינה כל המזות עדרין בני מה לקלבל עליהם ומזה מעם כי או אהונך אל עסם וכו'.

ר' חייה בר לוליבא ערלה סוב' חל' א' ר' יוסי כי ר' בן ור' חייה בר לוליבא ערלה בשם שטואל אמר חור אמר בארכנן ובגנולות ורונה אמר אעה בארכנן ובגנולות. — מוד פד' ג' ריש עת פריש שור ר' יוסי כי ר' בן ר' חייה בר לוליבא ערונה אמרין בשם שמי (צל' ר' שמי) חור אמר כטפריש מזות וחור אמר כטפריש בתמה (ע"י ערך ר' שם). — ומיצט נאה מכותות תלמידיך דר' חייה בר לוליבא יומא סוב' לט' עד מדירס פג' לו' עד' וכטמא. מזה נראה שהזה מזורעם כתווה וחותם בישינתך. —

רבי חייה בר מדריה בדור החמישי. עירובין פ'ח כה' ע"ב אמר ליה ר' חייה בר מיה (ל' סמאנ) הביא אמר ר' יונה אבן. ונזכר עד שבת פ"ד יד עד', ר' חייה פ"א נ"ח סוף ע"א, סנדוריין פ"א ר' עין וכטמא, ואמר חוץ בשם אחרים (ר' יונה). — ולפעמים הגי בר מדריא כובלת, והעיקר מדריא וכטמו בכבלי בר מדריא. וע"י ערך ר' יוחנן בר מדריה וכטפו זה הפרק.

ר' חייה בר פטיא ברכות פ"ז הל' א' ר' יעקב בר נגיד בשם ר' אמר שמן זית ואמר על' בווא פר' העין אדר חייה בר פטיא קומי ר' יudeא ומוגנתה אמרה בן חוץ בן חוץ של הין הוא ואמר בודיא פר' הנגן וין לא שחוק הוא. —

חייה בריה דרב שבת פ"א ב' סוף ע"ד חייה בריה בריה דרב כל המיעקב דסה נירושות ורבינם ניזוקן בברטלתי. — כב' ט' י"ד ע"א ניחול בר מנייטמן וכור (ע"י ערך ניזול בר מנייטמן) אמר לנו חייה בר רב בן אמר אבא וכו' — ורואה שלא עלה כלל לאין, ובככלל שנגאים דרביה מאמרי על' שמו.

ר' חייה בריה דרביה שובי שוביין יעדרון פ'ח ב' ע' ר' חייה בריה דרביה שובי טקי' האין הו זיאן לביה מדרשו של משה מיטה עשה להן שלשה ארונות ושלשה מונגן, וע"י ערך ר' שבת.

חלפי חילפי (מה שנגאמו יומא סוב' קרוב סוף חל' א' טגניה אולנא על ר' חילפי הו ט'ם, וכן אמרה שם בכל חוניא חילפי בלבד בלא בגין ר' כי) ובככלאי אילפא. ברור הישני חיבור של ר' יוחנן, ובככל הענית ביא ע"א בא הספוא באורך אין נסדו זה מטה, והלך לו אילפא ותקם בפרקוטיא, ואיתא שם שבאשדר שב אילפא תלא נפשחה באקריא דספיקתא אמר אי איתא דשאיל לו במתניתא דר' חייא ור' אושעיא ולא פשיטמא לה מתניתא נפלנא מסקريا דספיקתא ומכנעא, אזא ההוא סבא התא לה האומר לנו שקל לבני בשנת וכו', וע"י כתובות פ'ט. ורוכא בקיצור ובשינוי קצת ירושלמי כתובות סוף

סיד. — ועוד איתו ירושלמי קידושן פ"א נ"ה עד חילופי אמר איתחובינו על נקי נדרא דלא אסיק מוגיאו דר' חייה רבא מנהנזהן זקנין לדרא אמרין להה והתי ר' חייה טלעה ארבע עדרין אמר לנו אף און תנימתה האותאה ארבע עדר וכור ווד שאל לו שם כמה בחריותה דר' חייה וזה הבא לסת משניות דאותה בתן גוך דר' חייה עיש. ע"י שאה ס"ג כי ע"א תורות ס"ד מ"ד ע"ב לח' הדא פשיטא שאילאה וחלופי של' (כתרותה גני שאילתת דוחילופי וחלופי שאל) לך נשירוו מהו שקידש, וכתורהה כ"ה ע"א הובאה גוך אכעיה באחד חיננו רבבי אלפסא אמר על הלקט עם נשורת רבו זיין דסקך לך ווי או הפקה הו ובר עיש.

לחילופי מצינו ורבה מאמרין ושאלות ונפרות בענייני וקדושים. ע"י יומא ס"ב הל' א' הל' ב' זכותם כי ע"א, ובוגחים שם אמר ר' יוחנן בשפטו. וכן מצינו ירושלמי זומא שם סוף הל' א' תלמידיו דר' יוחנן בשם חילופי הבני וכו' (ושם הל' כי תלמידיו דר' יונה בשם חילופי הבני לשטאל הרים מלהל'). ואנו נ"כ שהחלופי שאל מ"ר יוחנן וריש בן לקיש. נ"ז ס"ז הל' (נ"ה ע"ג) חילופי שאל לר' יוחנן ולד' שטען בן לקיש (וכמס' עדלה פ"א ס"א ע"ב לר' יוחנן ולד' שטען), וצ"ק להסביר בן לקיש) מכל מה שזכר בדור מעתה.

ונגה טלבד מה שהללא כמאמרין ושאלות נראה שהשאוד נ"ב אחורי ברכה במתה שחורה מאפק בבריותות ושונה אהון. ע"י תורות פ"א פ"א ע"א לפ"ה מה הוא וודס לפ' שטען או לפ' אובלן א"ז יוחנן איזתותה מדרלמי ר' אומר לפ' אובלן וכו' (ע"י מוסחה פ"ג שם ובריש ס"א מ"ט). — חלה ס"ב נ"ח סוף ע"ג א"ר יוחנן איזתותה מדרלמי נשבו כאן וכאן מצער. — וקצת נראה שהחלופי כתוב לפעמים אותה בריותות, וכמו שהוא גוילן לסתוב פעמים בריותות ובירוע. ע"י מעשיות ס"ב מ"ט עדר ר' הילא ר' לעדר כספ' חילופי א"ר יונה אשכחון כת' בפיניקיה וחלופי אובלן מהן עראי ומתקון ורא, ס"ר ר' הילא וכו' אמר כשם חילופי כל'י וחלופי הוא בעל המPAIR, ור' יונה אמר ואשכח כתוב כפיניקיה וחלופי כל' שתה האמאר הוא בריתא. — וכן הירושלמי נראה שהחלופי לא אפק אלא בריותות דר' חייא, דברי ירושלמי כתובות סוף ס"ו וקוושין פ"א איתא מנהנאה דר' חייה רבא, נס לא וחכאו ככמה בריותות וקדושין שם כי"א בריותות ודר' חייה. אבל בככל חענית ותובות אהוא תנימתה דר' חייא ודר' אושעיא ואסחר שהוא אשגרא דליישטאג.

חכשו וחלופי הוא ר' יוחנן וכמו שוברנו, ע"י ערכן ס"י כי ע"ג ר' רדא יוחנן משכני חילופי הראי של בית ר' קישור עאים שאנט תלה. וכן המאמרין שהבאנו נראה שהחלופי זהה קצת קשי"ש טר' יוחנן.

חילופי בר בריה דר' אבדו ע"י ערך ר' אבדו א'.

רבי חיננא ולפעמים חיננה ברוד ורביעי. אמרו זה גור בדורות טקומות. מ"ש ס"כ נ"ג ע"ב סמחים פ"א כי ע"א סוכה ס"ג הל' א' ובמא. ואנו אחד עם ר' חנינא שר' חנינא (חנינה) הוא מן הדור הראשון (ע"י עד

ר תניא) ורבו חיננא אמר סוכה פג הל' א' בשם ר' סימן בשם רבי יהושע בן לוי, וגם בשם ר' פרנק בשם ר' מנחנה וכו', ור' סימן היה בדור השלישי, וגם ר' מנחנה היה בדור מאוחר עיי' ערכם. — ונראה שהיה בימי ר' יונה ור' יוסי שהרי במתוך מ"ש פ"ב הל' א' שביעות פג לד ע"ב מכיא השם דרישות הרכה אמוראי דישתייה בכלל אכילה והולן הן בני דור הרביעי ע"ש, ובכללן ר' חיננא. ואפשר שהה קהה קשיש מר' יונה, ע"י בבל פחסין ע"ז ע"א אמר ליה ר' הונא בר חיננא לבירה כי אלת לסתה דר' זוקא וכו' ר' זוקא היה בדור השלישי ע"י ערך ר' זוקא. ואיטה עוד שם נדרים כ"ג איבר ר' הונא בר חיננא סבר למזרישה בסירוקה אמר ל' רבא וכו' ורבא היה בימי ר' יונה. אך שם פחסין ע"ה ע"ז איתא והאמיר ר' חיננא סבא א"ס אמר ר' יוחנן תנור שהסיקו וכור מהו נאה שהיה שני הכתמים נקבים בשם ר' חיננא, והאחד קשיש והאחד זופר. וביוושטמי סוכה פ"ד נ"ד ע"ג איתא ר' אחא ר' חיננא בשם רב מ' שסוכתו ערבה עלון מקדרש בלילו. יום טוב האחדון בחוץ ביתו וכו' ונראה שהוא ר' חיננא הקדרמן, אך יש כוה שיבושים נירושאות ע"ש ובכחות פ"ז ע"ד. — ועיי' נידר פ"ז נ"ה סוף ע"ב התיב ר' חיננא קומי ר' טנא והוא כתיב ועשה הכהן וכו' ור' טנא היה בנו של ר' יונה, ונראה דצלל ר' חיננא והוא ר' חיננא חביבו של ר' טנא ע"י ערכו. וכן במתות פ"ח ט' ע"ב ר' חיננא ור' טנא וזה אמר כי יש ציל ר' חיננא.

חיננא קרתיגנאה שכת פ"טו ט"ז ע"ג ייב' כי דמר ר' יעקב בר אדא אמר חיננא קרתיגנאה בשם ר' הוועידה דיסקיא שיש בתוכה מעות נזון עליה נכר וטפללה.

חיננא אבוי דרב ינטה פחסין פ"ד הל' א' תענית פ"ד ס"ז ע"ד חיננא אבוי דרב ינטה (בתעניית הג' אבוי דבר נשח) בשם ר' בניה ולכפר על בני ישראל וה השוו.

חיננא בריה דר' א"ס גיטין פ"א הל' א' (מ"ג ע"ב) חיננא בריה דר' א"ס היה מסין וורך נטה לאיזתיה אמר לה הרי גנטיך וכו'. שם פ"ג הל' ח' (מ"ה ע"א) חיננא בריה דר' א"ס בר מלל (בכ"י לירין טפל והוא בלתי ספק הגון) בשם ר' לעור ז' להוציא מדרבי ר' לעור וכו'.

ר' חיננא ביר' חנןיה סתדרון סוף פ"ז אמר ר' חיננא ביר' רבי חנן משיל הונא באילן גנטהא דציטוריון וחmittה חד טני נסוב חרוא גנלאו ורקה לומטא והוא נהטא ומתעבדא על איזות ואמרת לאבנא אמר אין אכילת טינה מעשה הוא ואיל לא אחות עינים הוא.

רבי חיננא בר יצחק תענית פ"ב הל' ד' (ס"ה ע"ד) ר' חונה בשם רבי חיננא בר יצחק כל אותו היום היה אכורתה ורואה את האיל נאחו באיל זה וניתור יווצא נאחו בחורש זה וניתור יווצא וכו' אמר לו הקביה כך עתידין ביך נאחוין וכו'.

רבי חיננא בר פפא בדור השלישי. שביעית סוף פ"ה רבי חיננא בר פפא ור' שטואל בר נחמני עכירון על חד מתקודשי שביעית אמר ליה שטואל

בר תמן אישד אמר ליה ר' חננא בר פפא ולא כן אולמן רבי ולא אמרו העוברים ברכת ה' עליהם שאסוד לווט לחורש שבעית אשיד אמר ליה לך ר' את יודע לדורש אין את יודע וכו' (ונע' נימין סוף פ"ה ושם הגי' משובשח). — תרומות ס"א הל' ב' (מצד ע"ד) תנ' ר' חננא בר פפא קומי ר' עזרא ר' רבי ישמעאל את אביה היה מחללה וכו'. — מנילה ס"ג ע"ד ע"ב אדר חננא בר פפא חזנו על כל המקרא ולא מצענו שנקרו יהודא צין אלא זה ולאמור לביון עלי' אחת. — מצק בג' ס"ג ע"א ר' חננא בר פפא חזנה לכטotta הא' יומ אדר ואיזחתני ליה יין כי מירתה. — ועי' סוף פאה שנות מחלל ארוכה בלילה ומי השובגד שם.

ח'יפה והוא עיסא (כנו של רחבה רוסטנברג) ותלטדור בכלי חילוף תריית ווען ואלף והא. נדרום פג' הל' ב' אביג'יט אחוי החיפה אמר וכור עי' ערך אביג'יט, ונזכר בג' ריש' ר' ר' וג' זונת גונזא גונזו, ברברנו עי'.

חכמי נוים בלב פה הל' א' חכמי נוים אמרין בן וכות שון כאחת דאיתן ודיש וכן אין לו הוא אם יש לו שנין שני. ועיי' בבל' שבת כט' עב.

רבי חלבו ברוד הרכבי. טנילה שב הל' ב' (עט' סוף ע"א) ר' חלט ר' זוטה בשם רב כהוב אחד אומר ספר וכותב אחד אומר איננה וכו'. — שם פ"א הל' א' (ע' ע"ב) איד' חלבו זמגן סניין יתביה קומי ר' שטראל בר נחמן וכו'. — ר' חלבו נזכר הרבה פעמים וורען מאנטו שם ריש הל' א' איד' חלבו זום שלשה עשר זום מלחה הזה הוא מובייח על עצמו, והוא בראייש ריש מנילה ושאר רושנותם. — ואוצר בשם רב הונא ובשם הכתבים אחרים, ור' ברבית אמר בשם גשומג. ע"י ערך ר' ברבית ב'. — ובתעניות ריש פ"ב אמר רבי חלבו אמר לר' יודן נשיא פוק עימן וצעיר עבר והובא בראש פ"א דתעניות ס"ט, וזה ר' יודן נשיא הוא ר' יודן נשיא ב'. ועיי' ערך דבר חמאת בן הגנית.

ר' חלפתא רמן הוּה ברוד הראשון, יכמתה פ"ג הל' ט' (ה' ע"א) ר' יותן בשם ר' חלפתא רמן הוּה ומולן (שהו בtan ספק קדושין או ספק גדרושין השווין שם במשנה) אם נישאות בו לא תצא שלא להוציאו ליה על בנית וועיד בעבל נימן פ"ז ע"ב וכן א"ל יותן לבני ר' חלפתא רמן הונא רבבי אמר ארבנית לעטולות לא תצא, ועוד שם פאמאר ל"ל מלפקא ע"ש.

רבי הילקיה אמר בשם אחרים תלוב בשם ר' סיטון. שקלם ס' א הל' ח (מז עב) רבי הילקיה אמר בשם ר' סיטון שאל. מעתה אין מחייב מון לאמת הטע ולחומר העיר ומגדלו ווכ. ינותן פ"ח הל' ב' (ט' עב) ר' הילקיה ר' סיטון בשם ר' דוזען בן ר' לוי לא שנא אלא מצוע דכא ישראאל אבל מצוע דכא כוון לא בדא. — שקלם ס' ב' הל' ד' (ט' עד) ר' הילקיה בשם ב' אמר בראי ישותה בור לאלתני שאלתי שאלתך חומרם בשונת.

חולקה בר פובי עיי נדול בר טיניין. ובכללן נמצאים כמה מפארים על שםנו, ונראה שהזה בבלאי.

רבי חמא אבוי דרבוי הושעה בדור הראשון בימי ר' חייא ובר קפרא. מישבו היה בדורום עיי' ערך זוגא א' וערך ר' חייא. אכן פאה פ"ח כ"א ע"ב שקלים פיה הל' ר' איתא ר' יעקב בר אידי ור' יצחק בר נחמן הוו פרנסן והוון יבין לרבי חמא אבוי דרבוי הושעה ואך הו פרנסן בימי ר' חמא זה אשר ר' יצחק בר נחמן חיו בדור השלישי ואך הו פרנסן בימי ר' חמא זה אשר זו בדור הארץ? ואין לך לומר כ"א גם שם אבוי של ר' הושעה ב' (עיי' ערכו) היה ר' חמא והוא חי בימי ר' יעקב בר אידי ור' יצחק בר נחמן, עיי' ברכות ס"ב ה' ע"ב ר' חמא אבוי דר' אושעיא היה לה עובדא ושאל לרבען ואסטרן ר' יוסי בעי איילן רבנן דהכא או רבנן דדוריא אין תימר רבנן דהכא נחנא אין תימר רבנן דדוריא וברבכיא קומי והוא שאל לעריריא עיב, והנה זה ר' חמא אינו ר' חמא אשור היה בימי בר קפרא, והוא ישב בדורום וכמו שזכרנו ואיך מספקא לה להשש מי הם אלה רבנן, הלווא וראי דשאלא לרבען דדורום, ומאי אמר רברבכיא קומי הלווא הרובכיא והם החכמים דטבריא היו דחוקים ממנה. אין זאת כי זה ר' חמא הוא ר' חמא של דוד שלישי והוא ישב בטבריא. עיי' שביעית פ"ב ל"ג ע"ד ר' יוסי בשם ר' חמא אבוי דר' הושעה ר' יעקב בר אחא ר' יוסי בר חנינה בשם ר' חמא וכו' ר' יוסי בר חנינה היה תלמידיו ר' יוחנן הראשונים עיי' ערכו נהאה שר' חמא אבוי דר' הושעה הנזכר פה הוא ר' חמא הראשון, עיי' ערך שאח'ז. ודע דברלי כתובות ס"ב ע"ב כ"ב נ"ט ע"א איתא דר' בסא היה אבוי של ר' חמא אבוי דד' אושעיא. והתו כתבו שהוא ר' אושעיא הוא המסדר הביריות וצ"ע.

רבי חמא הבודהן דרבנן ריה פ"א הל' א' (כ"ז סוף ע"ג) רבי חמא הבודהן (חכرون) דרבנן בעי אמר רהי עלי וחור ואמר רהי זו ר' חנינה השיב עלי"ע. והנה מצינו אליו חכמים נקברים בשם חכرون דרבנן והם ר' חנינה ר' הושעה ר' ויעודה ר' בן בר כהנא וכו' חמא. וראה שהחכמים אלה הוו לומדים בזעם אחד ולמן נקראו חכرون דרבנן. ר' חנינה וכו' הושעה וכו' הוו בדור השלישי עיי' ערוכם, וזה מוכיח בשם ר' חמא דעתך זה היה בדור השלישי ואפסח שוואו ר' חמא אבוי דר' הושעה ב'. —

רב חמא בר איש כתובות פ"ב הל' י' (כ"ז ע"ד) אי זוז כיקום וכו' ומר ר' בא בשם ר' חמא בר איש מעשה היה ובמה משם סומא אחת. רב חמא בר גורייא קידושין פ"ג הל' י"ד (ס"ד ריש ע"ד) חד בר נש אהא לבני דוכ אמר ליה בנין דילוחה אימה מון אמראי אמר ליה כשור אמר ליה רב חמא בר גורייא הון דעימך מגליך עד דאתاي שטואול ויטסלינגן. — ובככל נמצאו האמורא היה באיה מקומות ולרוב אמר בשם רב, עיי' ב"ק ציטש ע"ב שדריר פא"ק עם שמואל ונראה שהיה בכלי ואשר מורה נ"ב הכנוי וכו', ולא עליה טמיין לא". —

רבי חמא בר חנינה שקלים סוף פ"ה רבי חמא בר חנינה וכו' הושעה הוו מטיילן באילן בנישתא לדוד א"ד חמא לר' הושעה כמה טפונ שיקעו אבותוי בכאן אמר ליה כמה נפשות שיקעו אבותיך כאן לא הוו

אית בני נס רילען באודיתא. וטמה שונבר שם קודם לכן ר' הושעה רבא נראה שדר הושעה דעובדא זה הוא ר' הושעה ב' עיי' ערכו, ואילך זה ר' המא בר חנינה בדור השלישי. — ככלאים פיט ל'ב עיג בתוכות סיר' הל' נ' רבי חנינה בשם ר' המא בר חנינה רינלא דר' נשא ערובה לטיקתיה כל דהוא מטבח (ובתוכות בשינוי קצת).

טושבו של ר' המא בר חנינה זהה בעצמאותו. שבת פ"ז ח' ע"א מתרדין פ"ז בה ע"א כמה דיא מהליכן ובר ציפורי אפרין מן בניותא דבלאי עד דorthia דר' המא בר חנינה. — ר' שטאלא לד' נתן (עיי' ערכו) אמר בישומו שבת פ"ג הל' א'. ובמ"ש כלאים פ"ט הל' ע"ג א' איתא ר' אבא בר זומיא אדר חלבו ור' המא בר חנינה חד אמר מה שם ונקבר שם יש בדין שותים מט שם ונקבר כאן יש בדין אתה והרנה אמר קבורה שנבקע מכפרה על מיתה שלן. ר' בון המא בר יוסוף בדור השני. עירובין פ"ז בג' עיג ר' חייה ר' יוסוף ר' אבא טלקון למאתא רנדוד שאלון לרבי המא בר זוקף ושודא שבעין ר' יוחנן ובר יפה עישתם. ואפשר שצל לר' חייה בר יוסוף שהיה זהה בדורו של ר' יוחנן. עיי' ערך ר' חייה בר יוסוף. — עיי' בכלי עירובין מה ע"ב וטמה משמע קהה שיש לטרום ר' גננא בר יוסוף, אך לא נמצא בדור שלושת חכם בשם ר' גננא בר זוקף.

ר' בון המא בר עוקבה אמר לרוב בשם ר' יוסי בר חנינה. כלאים פ"ח לא עג' פסחים פ"ז הל' ח' ב' פערם וכמתא. ואמר בשם ר' יושע בן לר' יוסוף פ"ב הל' א' (לט' ע"ז). — ור' דעתה אמר בישומו כלאים פ"ז הל' א' ר' דעתה אדר המא בר עוקבא מקשי חנן את אמר אן השדרין מהליכן פ"ן הנדר וכלה. — עירובין פ"ג ב'א ע"ב איתא ר' גננה אמר ר' המא בר עוקבה מקשי מתני ולא כר' אליעזר וכו' ונראה שצל לר' המא בר עוקבה. וטמה דטקthin ר' יומתא ור' יונה בשתמו טראה שהוה בדור השלישי. ר' חייה עתיד הקביה לעשות צל לבעל מצות בזיתה של בעל תורה מה טעמא כי בצל ה Habituation נצל הבקף ואופד עין חיים הוא למחוקק כת. רב הנה בר אבא שבת פ"ד ז' ע"א אשכחת אדר חנן בר אבא ורבי יוחנן ול' יונתן הורא. אך המשער בטעמי שם יראה שהוא ט"ס וצל ר' אבא בר חנן, וכן הינה בצל ק"ע.

ר' בון חנן יכחות פ"א (יב' ע"א) אדר חנן פשטו גואן נן על דברי ר' מאדר על כן יעובי איש את אביו והוא אמרו בספק לו מאבו בספק לו מאבו. — סוטה פ"ג הל' ה' (ב' ע"ד) אדר חנן פשטו לה ארבעה מני אבניהם הן, וצל ר' חנן, וגם תלשון „פשטו לה“ מורת שהוא אדר עס ר' חנן דיברות. — דמ"י פ"ז ב'ה ע"ג תנא ר' חנן קומי ר' לא תרין אמודאן חד אמר לסתומה ור' וטמות טוק פ"ט ג'ר' חנן. חנן בר בא סחומות פ"ד סוף הל' נ' (לא ע"א) ר' בון חנן ר' בון ניסנא חנן בר נא בשם רב חייה נסת בנהמתה ודקת. — ברכות ר' ש' פ"ד

מלתיה רחנן בר אבא פליינא רחנן בר והוא אמר לחבריא וכו', ועיי' בבל' ברכות יב סוף ע.א.

רבי חנינה, חנינה מגורי האמוראים והאשנום ומתלמודיו של רבי (כינוי הקירוש), ורבי צה לבנו ישמנה ר' חנינה בראש. הענית פ"ד הל' ב' (ס"ה ע.א) בכל' שבת נ"ט ע"ב בתוכות ק"ע ע"ב (ונורוישלמי יש טס ומני לרבי חמא בר חנינה בראש ובצל' לחנינה, ואשר מוכחה שם כל העניין וכן הוא בכבלי, גם צ"ל בר חמא במקום בר חנינה). — ר' חנינה היה מציטוריין וודד לבבל ושם שמע מר המגנו. ירושלמי הענית שם (ועי' שביעית ריש פ"ג ונראה שיש שם טס), "זהור לא" ע"י פאה פ"ז כ' ע.א. יותר נראה שהיה מכבב ועלה בימי גערתו לא"י ונתיישב בגיטרוני, ולמן מספר פאה שם גודל ברכחת של א"י אשר ראה עת בואו לאין הקירושה. — רבי חנינה היה ענו מאו ולא רצה לקבל ההתחמות לריאש אחר מות רבי ואמר שיטמו ר' פס (אפס) הענית שם, ועיי' בבל' בתוכות ק"ט. — ישיבתו הוויה בציטוריין, ביצה פ"א הל' א' ר' חנינה הורה לצייטוריין בטחוי ורדיל ובכינעה בר' יוד. עיין ערך ר' יוחנן. — וציטוריין התרעם על שלא הגן עליהם בשעת דבר והוא השיב להם דבריהם נוכחים זמרי אחד היה בדורו. ונפלו על ר' עשוים וארכעה אלף וגנו כתבה זמרי יש בדורו. הענית פ"ג הל' ד' (ס"ז), וכן השיב להם דברים נוכחים כאשר התרעם עליו בעה עצרת גשטים ע"ג, וכן מה שכחובו לעיל פ"א במעשי דאגשי ציטוריין. — ר' חנינה אמר בשם רבי, ואפשר ששמעו אלו הלחמה מפיו. שבת פ"ד י"ד ע"ד ר' זעירא ר' בא בר זוטרא ר' חנינה בשם רב' מעליין עצם של ראש בשבת ועיי' לקמן. — ושם ר' חנינה בר מדריה ר' יונה ר' זעירא ר' בא בר זוטרא רבי חנינה בשם רב' בנות אנים מעלה בשבת. ובतס' מעשרות פ"א הל' ב' (מ"ט ע.א) איתא ר' חנינה בשם רבי זיתם וענבים שלא תביאו שליש אף המשקן היוצאן מון להכשר אין מושרין, וראה דעתך ר' חנינה בשם רב'. — ושמש את בר קפרא, נהה פ"ב הל' ר' (ט' ע.א) ר' חנינה מון לבר קפרא אל' כוה מה וכו'. — ושמע מפי ר' חייא, שביעית פ"ז ל' סוף ע"ג י' שמעון בן לקיש שאל לר' חנינה וכו' אמר לה אמי לא שמעתי טר' חייא הנדרן אלא וכו'. — חבירו: ביצה פ"א הל' א' (ט' ע.א) שיר פרילה שדי מדרודה שדי שמן שכבו בשbeta מטו להדריקם ביום טוב רב ור' חנינה וריהון אמרין אסיך. ועיי' בבל' שבת נ"ד ע"ב רב' ר' חנינה וכו' יוחנן וכו' הביבא מתני וכו', ומאמיר שהויה רב' בכבלי ור' חנינה בא' נראה שהבוניה בלבד שנדרה אמרו הלחמה אותה. ואפשר שהויה בתורה אחת טרם רדה רב' בכבלי. ועיי' בבל' יומא פ"ז ע"ב. — בנתיה דשותאל אשתביין ובאו לא"י בימי ר' חנינה, ע"י בתוכות פ"ב הל' ו' ובבל' בתוכות כ"ג ע.א. ולא מצינו שהויה לו עסק עם שטואל בהלהה. וקצת גנא שטואל היה כבר מת בעת ההיא ולמן איד' חנינה לשמעון בר אבא איטסל בקריבתק ע"ש ואתם פ"י אביהם שטואל לא' שאלא. — ר' יונתן היה מן הכריו ועלה עמו לירושלים מש' פ"ג הל' ו' (nid' ע"ב). ובעורובין פ"ז כ"ג ע"נ איתא ר' חנינה וכו' יונתן סלקין לחטין

רנד ורבנן ר' הוניא ור' יותם, ר' הוניא היה סואור לר' יותם עיי' ערך ר' הוניא. — ר' יהושע בן לוי היה חברו ממש שם, ועי' שבת פ"ד י"ד עיד ר' יהושע בן לוי היה לה קולות והוון לר' הוניא ור' יותם מישוק תלולותן בישובתא. וככלאים פיט לב עין כחנות לה עיר איתה לר' לעוד שאל לר' הוניא ואית דאטראן ר' הוניא שאל לר' יהושע בן לוי. וראה מכל זה ר' הוניא היה קשיש קצת טריכל ולך שאל לר' יהושע להלכה לטוענה, וללמוד לא בוש ר' הוניא לשאול לר' יהושע וכחן החניטים האמתיתים, וכבר זכרנו וך העונת של ר' הוניא. ועי' בבל זמא מס' ער' באה' שנתקשתה השם שם. — ומצעו שבת עזרית נשטים שללה ר' הוניא לר' יהושע שבאו אבל לציירין ויהפלל עמו, עיי' חענית פ"ג ס"ז עג. — ברבות פעה ט"ז ע"א ר' הוניא ור' יהושע בן לוי עלון קומי אנטיפואה וקיסין הפתון וכם כן קומיהון וכבר עי' יש הסיסורה. — מנדרול חלטדיון של ר' הוניא ר' יותם, הוריות ס' ב' מ"ח ע"כ ר' הוניא (על ר' הוניא וכבר הערט בספרות הדמי פ"ב על שכיאת הסופרים בחילוף הוניא וחגיגת, והבבל טרייק מה ר' יהושע עיב אמר ר' הוניא ואיתיא ר' הוניא ועי' ערך ר' הוניא א') הנה מתחמץ בר' חיה בר בא באצערן חמא כל עמא פ"ז (ר' רצימ) אל למה כל עמא פ"ז משפטיעיה אמר ברך וחטנא חמי ל' מהושא ודבי בניה וכל עמא פ"ז משפטיעיה אמר ברך וחטנא חמי ל' טרין עד דאנא בחיזס. — ור' יותם קע' כדני שבת שלל על שמועת מחת ר' הוניא, ב"ט סוף פ"ב. וקצת נראת שעד יותם היה לר' הוניא בען חלטדי חבר ובן ר' שטען בן לוי. עיי' מהדרין פ"א יה עג ר' הוניא סתח רב' יותם ור' לוי לקיש חותמן, ועי' נהה ל' עיב רציף ר' הוניא עטה ר' יותם ודיל בשאללה שבאה לפניו ועי' ערך ר' יותם. — ר' חייא בר אבא ור' שטען בר אבא חלטדיון עיי' ערוכ. — ור' אלעדר הויל לוב' בשיטו, עיי' הוריות פ"ח ט"ה עג' יעקב בר אהא ר' אמי בשם ר' לעוד אם היה ישן מותר רב' הוניא (על ר' הוניא בין הואר עג מס' ער' עריא) ור' יותם בן לוי חור אמר ישן מותר וחינה אמר ישן אסדור ולא ידען סאן אמר דא ומתן אמר דא ומתהברא דאדי הוניא ישן מותר ובככל אחר ר' לעוד סטיך לר' הוניא, ועי' ערך ר' לעוד. מאפיין של ר' הוניא גורמים וובאים בטבען חן בהלכה חן בהנורה, ומণדרל ענותו שארבו יש נב' שלא חן כמי עצמו הלכה לטוענה אם לא שמע אותו בברור מרבי להלבה נ' פעוטם, ואיתיא נא לפניו מעשה אשר לא שמע מרבי כי' שא שחי פטעים צוף עמו ר' יותם וריש לוי. נהה נ' עיב. — ועי' שביתת פ"ז לוי וריש עד בגין ולהת ר' הוניא אמר טילה ולא שמע מון זומו. — ר' הוניא והאריך ייטים תענית פ"ד ס"ח עג. וכיניז מות רב' שבת קורת שטואל, גם שטואל מות ביטוי וכמו שהערתו לעיל. — ביטוי ר' הוניא הוא טובל שחרית ברוכת פ"ג ר' עג ע"ש. — נמס' שביתת פ"ז לוי עיד איתה ר' יותם בר נחמן ור' (על ר') שטען בן לוי אמר טילה לר' הוניא והקונה מעטום ומואב מות אמר לה קשותה קשי' ר' יוסי וכבר וריש כאן מס' דרכיו הוניא היה קשיש ורובה מרבי יוסי (עי' ערך ר' יוסי א' ר' יוסי ב'), וראהו שצלק קשי' ר' יוסי רב'.

רבי חנינה ברוקא יכחות פ"א נ' ע"ב דברי חנינה ברוקה בשם רבי חנינה ברייה דר' אבוחו לא חיש לו אלא ממש ספק כלולות. ובקדושון פ"ד ס"ה ע"ג איתא ר' חנינה בן בוקה בשם ר' יהודה בני מישן וכו'. — ועי' חנינות פ"א הל' כ' (ס"ד ע"ב) ר' חנינה בריקה (ברוקה) בשם ר' יהודה שוויש חמת בוקען באץ חטישם אמרה וכו'. מכל אלה מאמריהם נראה שהה תלמידו של ר' יהודה, ור' יהודה לא עלה לאי ע"י ערבו, מות נראת קצת שר' חנינה ברוקה זהה בבלאו, או שרד פ"א ללבול.

ר' חנינה דברת חורון ע"ז פ"ג הל' א' כד ר' רמץ ר' חנינה דברת חורון איתבעו ימא דיטיביריא אפ"רין כד הוה סליק לעיבודא זהה ימא מטבחע קומי. ועי' ערך ר' חנינה דברת חורון.

ר' חנינה ענתרונייא בדור השלישי. שבת פ"ז י' ע"ב והוא חנין בדור בדורו בחק' וכתמי' עד חנינה ענתרונייא והבן גמליאל היה ודרכן גמליאל אומר אף מדיח ושולחה. פאה פ"א ט"ז ע"ב והמגלה מים בתודה וכו' הגי ר' חי חנינה (חנינה) ענתרונייא קוטש ר' מנא זה שהוא עובר על דברי יהודה בשפהisia. תורותות ריש ס"ב ר' חנינה ענתרונית סליק עם ר' זעירא להחת נוד וכו', ור' מנא הוא ר' מנא ב' ור' זעירא ר' זעירא ב' שהו בדור השלישי עירען. — ברכות פ"ז י' ע"ג ר' זעירא ור' זעירי סליקן לפשחתה דברי חנינה ענתרונייא וכו'.

ר' חנינה דציפורין שבת פ"ז ט' סוף ע"ב ר' חנינה דציפורין בשם ר' אבוחו אל' פ' חד למד תלען הוא חתשה דבר חד ודבריהם תרי טיקן לאיבערען חדר אחת טלאות. — נידרים פ"ז הל' א' ר' חנינה דציפורין בשם ד' פינחס נטפרק אין צביב כן אללא כבדקיות וכו'. — וזה או בדור הרביעי או בדור השלישי, ע"י ערך ר' פינחס.

ר' חנינה תורהיתיה (תורתא שם מקומ' ובמ"מ הענית פ"ד ס"ה עד אל' ר' יוחנן בן תורה עקיבא יעל' עשבט בלחיך וכו') בדור השני או בדור השלישי. פאה פ"ג י"ז עד מניין לנכסים שאן לנו' אחריות שהם נקומים ע"מ נכסים שיש להם אחריות וכו' ר' זננה ר' חנינה תורהיתיה (ובקדושון פ"א הל' ה' ס' ע"ג ר' חנינה תורהיתיה) בשם חזקה כתיב ווון לחם אבוחם מתנות רכבות וכו'. — ברכות פ"ג ו' עד ד' יעקב בר אבא בשם ר' חייא בר וא' הויה ר' חנינה תורהיתיה כהרא דריש בן אלעוז וכו', הרי שהה או קודם לר' חייא בר אבא (עי' ע"ב) או בדורו.

ר' חנינה ברייה דר' אבוחו חנינות פ"א הל' א' (ס"ד ע"א) אמר ר' חנינה ברייה דר' אבוחו בספרו של ר' מאדר מסאו משא רומה טשא רומט (נראה דעתך רומט). — כתומות סוף פ"ד ר' חנינה ברייה דר' אבוחו ואית דאספי לה בשם ר' אבוחו קסין כדורה ושאל כל האיזיות בדורשלם. — בכורים פ"ג ס"ה ע"ג ר' חזקה ר' חנינה ברייה דר' אבוחו בשם ר' אברומא דמן חמת זוקן ד' אפטה. ועי' יכחות פ"ד ר' ע"א אדר' חנינה ברייה דר' אבוחו אבא הויה ליה עובדא ושלה שאל לד' חייה ולד' יוס' ולד' אפס. ושם אדר' חי

עד אמר רבי יוסי (הוא תבדו דר' זינה) קשייתו קומי רבי חנינה בריה דברי אבתו (ועדי' ווספות).

רבי חנינה בר אלסי חרומות פד מ"ב עד אדר חנינה בר איסי לא חן בר קפרא אלא תרם וועלה ביזו וכו'. — ובמס' מעשרות פ"א הל' ז' (מ"ט ע"ב) חנינה בריה דר' יוסא אמר מה פלינן ר' יודה ודכנן בטבל שטבל מדברתן ובר' וראה שהוא ר' היננה בר איסי דרך ז' ר' יודה וטולקן אם והבא ר' ואיה לזרה נאמנת.

רבי חנינה בר אנדרי' ברכות ס"א ב עיג' רבי חנינה בר אנדרי' בשם ר' שטולא בר טופר המלכים אין להן קשין וכו'. וכן ר' גני טנא ר' אנדרי' —

רבי חנינה בר סמי' סמי' מהדרין קרוב לסת' פ"ב ר' יהון סלק נבי ר' יהון נשיא וכו' ט' נפק חמא רבי חנינה בר סמי' טבען קסן אמר לה' רבי לית הוא כנוך ורש שהוה טופן. — ברכות פ"ז י' עג' רבי חנינה בר סמי' הון אילין דנשיא משלחן לה' ניקלומין והוה שבק לו' בתר טזוניה ומברך עליה תחילת וסוף ועדי' ע"ג ר' סמי'.

רבי חנינה בר עגול ברכות פ"ז הל' ו' (ו' ע"ג) רבי חנינה בר עגול בשם ר' חזקה לשלישי עגלו אין לה כתובות.

רבי חנינה בן שטולא בדור השני. סוכה פ"א הל' א' (ג'א ע"ד) חנא רבי חנינה בן שטולא כל הבלתי שהוז במקיש תננה תורה מודה אמן וודחן ושיעור קוטעת וחוץ מן הנחותות וכו'. וכמס' רמאי ס"ב ע"ד חד ט' ניש' ובר' שאל לר' יהון אמר לה' פוק שאל להננה בן שטולא וכו'.

רב חנאנל תלמידו של רב זהה בכלא ונזכר בהרבה מקומות נזכושלמי ונבל. — ווע' דרכו של רב ירושלמי כיב' פ"ט הל' א' איתא רב חנאנל בשם ר' יודא בשם ר' אבא בר יוסיה שני דברים אמר חנן ונבר והוא טעות דטופחה ודר' הנאנל קדם לר' יודא, וכן הל' ,,בשם בשם'' סורה שיש בגין טעות. וכנותות פ"ג הל' א' הוי ר' יודא רב הנאנל בשם רב ר' יודא בשם אבא בר יוסיה ונבר והוא דגנן (זההద הוא ר' יודא א' והשני ר' יודא ב').

רבי חנינה א' בדור השלישי ונקרא לזר חבירון (חברון) ורבנן, ברכות ט'א ב' עיג' חרומות פ"ח ט'ה עיג' מעשרות פ"ה ג'א עד שבת פ"ג הל' א' עדזונן סג' כ'א עיב' יוסא פ"א הל' ב' (ל'ט ע"א) מ"ק פ"ג ס"ב ע"א עיג' יבמות ס"ט ר' עד נדה פ"ג ב' עיג' וכמ'א. ואך בקצת מקומות נקרא רבי חנאנא או ר' חנינה והענין מוכחת שהוא ר' חנינה חברון ורבנן. והבוחרים טעו לזרוב בין עך' חנינה חנאנא חנאנא. — וטבינו אותו בירור עם שאר האבותים ונקרו חברון ורבנן. חרומות פ"ח ט'ה עיג' ר' ימי בר ישמעאל איבאש סלק לבביה ר' זרא ור' הוועעה ור' בן בר חננא ר' חנינה חברון ורבנן. — שבת פ"ג הל' א' בעון קומי ר' יודא ור' הוועעה ור' חנינה חברון ורבנן. וכבר הערט עך' ר' חמא חברון ורבנן על עין חברון ורבנן. והם מצינו אותה

הכטמים לא נקראו חבורין דרבנן כי אם הם בודע עם אחרים כגון ר' זעירא ר' הושעיה ר' בן בר בוגא, וכשהם בטוי עצם לא נקראו חבורין דרבנן וליהוין ר' חנניה נקרא חוץ חבורין דרבנן ואך סקנות טעימות יוצאים מן הכלל. וקצת לאחר מכן שדי חנניה היה הגערן בעודות והוא קוראן אותו בירך בבודד חבורין דרבנן כל' שאע"ס שהוא הגערן לא ממען טלהות חבורין דרבנן. ובאמת אם נדבר על המאטמים של ר' חנניה עלה שברין זה נקרא חבורין דרבנן כי מאמי עטוקים וחזרות כאלו. — קידושין ט' הל' ב' (ס' ג' עד) אהוא היה מדרעתו סטפנן ומדרעתה קידושין ר' חנניה (הויא ר' חנניה חבורין דרבנן אשר מכונה שם מתח' התגיא) סטפנן וכו' ועי' שם העובדא עם ר' הילא ולאתר כתה ר' הילא לא ברוש להזרר בו ע"ש. — ר' חני אמר בשמו נהנה ט' י' עג ר' חני איד חנניה חבורין דרבנן טקשי לה על דרי' מאיד הפללה דסותו עורב עופר בראשו והקל וכו'. גם ר' יוסיה אמר בישומו עירובין ט' ג' כי עיב ר' דרימה ר' חנניה (חניא) חבורין דרבנן בעי ולמה כר' מאיד. ר' חיונה אמר בשמו חלה פיר ס' עג. ונראה שהה תלמידו עיי' מיק' ט' ג' בעג ר' חיונה וזה ליה עוכרא שאל ל' חנניה חבורין דרבנן אמר ליה משיסותם הנול וראשית).

ר' חנניה זה המכ טפורה טיק ס"א הל' ר' (ס' ג' עד) ואין עם המת נחש הדוא דת אמר במת שאע"ט טפורה אבל במת שהוא טפורה עשיין לו און אסילו בשוק כד דמק' ר' חנניה חבורין דרבנן עבדין ליה און בשוקא.

ודע רבכלי' כתובות טיה עיב איזא ואמא נערה התוארה אמר ר' ר' חננא ודר אמר ר' אילעא וכו' אל' ר' חננא ל' אילעא וכו' ועי' ערך ר' הילא שר אילעא הוא ר' הילא, וכבר הבנו לעיל הירושלמי קידושין שרבי חנניה זה לו טשא ומתן של תורה עם ר' הילא. מהו נראה שר' חננא. הנזכר בכל כתובות הוא ר' חנניה דעתך וזה וכוכו שעבורו בערך הגובר.

ר' חיון חנניה ב' בדור החמשי, תלמיד חכם לד' מאן כי חולק לרבה טעימות עמו נאם והוא ר' חיון טעימות לפסון עיד ערך ר' מאן ב'. — ווראה שהה תלמידו של ר' פינחס. עז' פ' ג' ס' ע"א ר' חנניה בשם ר' פינחס אמר מהתקנתה וכו' (ובמס' ערלה סוף ס"א תניר טשובה שתקנתה). — מנילה ס"א ע' סוף ע"א ר' חנניה בשם ר' פינחס לד' ואוטה הן הן נא החורי. — ניטן ס' ט' הל' א' התיב ר' חנניה בשם ר' פינחס נתני שיש עשרה נשים כר' אליעזר.

ר' חיון חנניה בן אחוי דר' הושעיה בדור הרביעי. שבת ס"א ג' ע"א ר' חיון חנניה בן אחוי דר' הושעיה אמר מתניתן בעמ' האין ס' מה ותני ר' חיון בתבידיין. — תעניית ס"א הל' ב' (ס' ג' ע"א) איד' יוסי לר' חנניה אחוי דרב' הושעיה נהיר את כד הוין קיטין קומי חנונית דר' הושעיה חביבך עבד ר' חיון עשרה ושאלין לה וכו', וזה טוביה שר' הושעיה חביבו ר' חנניה הוא ר' חיון הושעיה ב' שחי בדורו של ר' זעירא בדור ב' עיי' ערכו. ואיך חיו ר' חנניה בן אחוי בדור ד' וזה ר' יוסי וזה ר' יוסי ב'. אך בסמס' מנילה פ' ג' הל' ח' (עד עב') אהוא איד לר' חנניה אחוי דר' הושעיה נהיר את כד דהוין קיטין קוט

חנוניתה דר' הושעה חביבך עבר ר' בא בר זברדא ושילין ליה ובר' ר' בא בר זברדא חי בדור השני עלי' ערכו, וא"כ היה ר' חנניה בדור ב' ור' הושעה חביבו הוא ר' הושעה רבבה. ונראה שיש ט"ס במת' מנילה וצ"ל ר' בא בר ביזנא והוא אמר בשם ר' ספא בשם ד' יוחנן עלי' ערכו, וא"כ נכן הוא שהיה בדור ג' או בדור ד' (נem הגי דמלילה אמר ר' לר' חנניה וכוי' משובשת).

ר' חנניה בריה דר' אקלא ברכות פ"א ב' ע"ב ר' חנניה (סנהדרין פ"א ל' ריש ע"ב ר' חננא) ברית דר' אדא (ובע"ז פ"ב מ"א ע"ג חנני' רב' חנניה בשם רב' אידי בשם וכו' והוא בכירור ט"ס כאשר מוריין הב' פעמים בשם) בשם רב' חנוך בשם ר' חייא חמורים דבריו וקניהם מדברי נבאים וכו'.

רב' חנניה בן גמליאל סנהדרין פ"ג כ"א קרוב לסוף ע"ב ומניין שהומציאו מhabתו עליך הדאית ר' קריספא בשם רב' חנניה בן גמליאל נש אליכם ניש ואיתויו (ועי' בבלי ב'ק טז ע"ב). ור' קריספא היה תלמידו של ר' יוחנן (על' ערכו), א"כ זה ר' חנניה הוא בן גמליאל בנו של רבינו הקדוש ואחו של ר' יהודה נשיאה. ואפשר שצ"ל ר' קрисפא תוי ר' חנינה וכו' כי ר' חננא בן גמליאל הוא מן התנאים עלי' בבלי פחסים ג'.

רב' חנניה בריה דרב הילל בדור החמישי. שבת פ"ג ו' ע"ב מהו לערות מן הקולות אמר רב' חנניה בריה דרב הילל מחלוקת ר' יונה ור' יוסי, ור' יונה ור' יוסי היו בדור ד' ביזועו. — ועי' תורות פ"ד מ"ב סוף ע"ד אמר ר' חנניה (חנניה) בריה דר' הילל מתני' אמר בן השוקל משובח משלשתן אמר ר' חננא חיפר בשלהשון ע"ב, היי דר' חננא משיב על דבריו ר' חנניה בריה דרב הילל ור' חננא היה בדור ד' עלי' ערכו, מוה נראת שר' חנניה בריה דר' הילל היה קצת נס בדור הרביעי. — ונמצאו לו כמה מאטרם.

חנניה בריה דר' יסא עלי' עריך ר' חנניה בר איסי.

רב' חנניה בר עכברי (פי' מקומות ששמו עכברא) שבת פ"ב ד' ריש ע"ד רב' חנניה בר עכברי היה אז ומיעבד עבדותה נבי רב' חייא ציפורייא וכו' ע"ש. רב' חנניה בן פי' מנילה פיד היל נ' (עה ע"א) רב' חלבו וכו' שכעה חזין מן המפדר החביב ר' חנניה בן פי' והתנין המפדר בנכnia לא יפותה מעשרים ואחד ספקין וכו'.

חנניה בן שליא סנהדרין פ"ח כ"ז ע"ג רב אמר כל דיתוי עלי' אנא קטל ליה חזון מהנניה בן שליא דאנא ידע דלאathy אלא מסב מנוסהה מניינ. ועי' בבלי שם ע"ב ושם הגי רב חננא בר שליא, ועוד יש שם שניו אחר ועי' לעיל ל'ג ע"ב.

חנניה בר שלימיא עירובין פ"א י"ח עיד חנניה בר שלימיא הויה יתיב מיתנא לחייה בריה דרב אפיק רב רישייה מן כותוא וכו'. ובבלי שם צ"ח ע"ב נקרא ר' חננא בר שלימיא. — ובבבלי אמר לפעמים בשם רב.

חנניה בן שמואל דמאי ס"ב כ"ב ע"ד חד בר נש איתתי חד אשפלה דקפולתן לר' יצחק בר טבלוי שאל לר' יוחנן אמר ליה פוק שאל

להנעה בן שטואל רתיניהה וכו', ואיב' הוה בימי ר' יוחנן, אבל המעיין כתוני שם יראה שיש כאן פ"ש והגנון דעתן של ר' יוסי, ועי' ערך רב' יוסי יצחק כר' טכלי.

רב חסדא ואמורא הבבלי הודיעו רבו וחבירו של רבא, ומוכר הרבה פעמים בירושלמי ולפעמים מאמריו בככלי הוא מאזכוריו בירושלמי ובשינוי קצתן נכל בברות זה ע"א אמר ר' חסדא לעולם כולם אינם אודם שאין מהרום בברות הנבות וכו' ובירושלמי שם סיד ט' ע"א אמר ר' חסדא אמר שהשנבס לבית ההנחת צרך להבננס לפעמים מושדי רלהות (זהו מתקון ע"ש תירוקן הבבלי ע"ש). — סידרות ט' ע"ב רב חסדא אמר וזה שכת וشنגנת מלאות אפי' ר' יוסי סיל ודנטון דיטין וכי בע"ז מיטה שנתה שכת וחדרן מלאות ונזכר ובירושלמי שכת פ"ג כי ע"ב רב' נבא בשם ר' חסדא אמר בשננתה שכת ובוחדרן מלאות ושאללו ההה בוחדרן שכת ובשננת מלאות אף ר' עקיבאה יזרי לר' אליעזר וכו'. — לפעמים נזכר בירושלמי מאמר בשם ר' חסדא ולא נמצאו בככלי, וכבר הראיינו ודונתו פ"ג מאמר נ' והשנו למגיאו מעם להה. מיש סיב' נ' ע"ג רותמן אמרין בשם ר' חסדא ולא דעתין אם אין שמותה אם אין מתניתה אפי' עבטים ע"י ביצה סוף ס"ה, ובככללי לא נזכר כלום מה בשם ר' חסדא. — תלה פ"א נ' ע"ג ר' דה ס' א' וה' ד' (נ' ע"ב) תמן החן לזכאו רבא הירין יומין אמר לו ר' חסדא להה מבנינן עצמכם לטסוק הזה וכו'. ר' דה סוף סיד ר' עורה ור' חסדא הווון תיבין תמן בתקיעתא מן זצלאן את צלהותא קם ר' חסדא בע' מגילה איל' רב' עורה לא נבר צלען איל' מגילנא והזר וטכלי ונחנן טערבייא ואשון חן בשם רב' יוזנן הלכה סרג' באילן תקיעתא ואגנא דלא בוניות ונזכר מן הווא ברכות סוף סיד, ובככללי לא נזכר כלום לא מהא דחללה ולא מהא דרכה על שם רב' חסדא. — וنم תכידיו ואמוראים בישמו בירושלמי חז' רותמן ר' חסדא דרבנן. ע"ז שכת פ"א תל' א' רב' חסדא שאל לר' הווא על רעתה דבן עזאי אין אדם מתחייב בתוך אורבע אבותם לעולם וכו'. הורוות פ"ג ט' ע"ג רב' חסדא זו' המגנוו ובו' מתיב ר' חסדא לוי' המגנוו. — ווי' גזירה אמר הרבה הרבה פעמים בשם ר' חסדא וגמ' טרפה רבייזו עירובין פ"א י"ח עד ר' רה טג נ' יה' ע"ג מגילה פ"א ע"א ע"ג וכטנא, ווי' בימי ר' חסדא.

אך בכלל זאת יש מקומות נדול להסביר אם ר' חסדא והירושלמי הוא בכלל מקומות דברי חסדא דרבנן, כי נמצאו מאמריהם לריית בירושלמי המתגנירין להה. שכונות פ"ז הל' א' איתא ד' בא רב' יוזנה בשם שטואל כל מקום ששניים מתייבין אותו סדרה וכן מפן עד אחר וזקקו לשכונה... ווי' שעומ' מתייבין אותו סדרה וכן הוא דתניין שכונות תוריין המתענה שחו' כקס' והתודייה שהה סדרה מתניתה בשנשבע טפי' מה דטר' רב' שטואל בשכגע טפי' אודים ר' חסדא ותבorthה פלני' שכונת הירין כל שכונות הירין לא שנייה בין טפי' בין טפי' אחרים ע"כ. והגה נבל' שם ט' ע"א איתא אמר ר' רותמן בר' יצחק אמר שטואל (וכהנתה ט' גני' ר' יוזנה אמר שטואל וזה טביכם לנו הירושלמי) לא שננו אלא בטענת טלה' והווארת להה אבל מענת טלה' והווארת עד אחד אפי' לא פגע אלא בדורותה חי'ב

וכך ואם ר' חסידא המכיר בטקומות זה בירושלמי הוא ר' חסידא דרבנן והוא וכל חברתו פליני האן לא נזכר מזה כלום בגבנלו? ואל תבעה לרשר שרי חסידא היה פליג אחדי אשר עליה לאין ולא גודע מארתו לבבלי, ורבי חסידא לא עלה כלל לאי וונלד בבל ומת בבל כאשר יעדון טקומות אין בספר. — נס התאמיר דחללה פ"א שהבאו ליעיל דר' חסידא אמר לבני בבל שלא יגניבו עצמן לסנק לגזם תרי יומא וביחסו טורה שתה ר' חסידא איתנו ר' חסידא דרבנן, דוא איתה בבל רה ביא עא רכא תורה וניל דהוה יתיב בתגעיתא תרי יומי ומי רוכא הוא חלטתו של ר' חסידא ואיך לא חש לרבי רבו? גם מה שהגבנלו שם לא מזכיר כלל רבי ר' חסידא אלה עראה ד' פרא, ואחרובת מדרבי השיט שם רטסיטים בדרבי רoca זטנא חרוא אשכחנה כוותיה משמע קצת רטאן דעתים תרי יומא שפ"ד עבד וע"י הבאים ריש הל' שביתה עשו. — נס מצינו בירושלמי שר' חסידא טשא ונונח גורבת נסדר ארעים, וכככל לא נמצוא שהיה נודל ליטוור באה הדר, וירוע שככבל לא עסוק הרכבה בס' ארעים. ועוד יש הרכבה טקומות בענין (הרביה טקומות בענין) זה.

ודע ומצינו בירושלמי ר' חסידאי וזה ר' חסידא. ע"י מהדרין פ"א י"ח קרוב לסתוף ע"ד ר' זעירא בשם רב חסידאי אותה השנה נתקללה, ובשביעית פ"י הל' ב' (לט' ריש ע"ג) רה ס' ב' ה' א' אמר רבי זעירא בשם רב חסידא אותה וכו'. וכן עידובין פ"ז בין ע"ד ר' המגונה אמר בית שמינוחן בו את העודוב אינו צריך כלל רבי חסידאי אמר געשה בשותף ושם מקשה ר' המגונה לדבי חסידאי, וכבר זכרנו לעיל רק הדורות פ"ג שר' המגונה היה בעל מלומתא דרבנן. אך מה שיש להסתה דרבנן לא מזכיר טולומ' ר' חסידאי בא ר' חסידא. מה ראה שזה בא' א' אטורה ושטו ר' חסידא, והספרים ערכו וכתבו לפעתים ר' חסידאי בט' ר' חסידא ור' חסידא בט' ר' חסידא, והמאמר הנזכר בירושלמי בשם ר' חסידא והגבנלו טורה שאינן ל' חסידא וכשהר זכרנו, הם לד' חסידאי. — ובמ"ט נודרים פ"ז הל' ה' (לט' ע"ב) איתא רבי שוממי ורבי חסידא אעלון עובדא קמי ר' יוסה, ונראה דעתך ר' חסידא וזה ר' חסידא — חסידאי — אינו ר' חסידא דרבנן, כי לא מצינו בשום טקום שהוא השלישי וכדור הרכבי ע"י ערך ר' שבתי). ועי' ערך הבא.

רבי חסידי עידובין סוף ס' ר' אהא בשם ר' חנניא ור' חסידי תירחן אמרין לא טר אלא שיטות וכו', וחסידי הוא חסידאי כמו ינאי גי' (עי' ס' ב') ור' חנניא היה בדור הרביעי ע"י ערכו א' נראת שם ר' חסידי אשר אמר עמו ביהוד היה בדור הרביעי. ונמצא נבל ר' חסיד מיליה פ"א הל' ח' (עי' ע"א) אמר רבי חסידי דר' יודא היה דר' ר' יודא בשם שמואל וכו'. אך שם קודם להו איתא תנ' בשם ר' יהודה אף מכשדי אובל נשח התירוד מה ביהודה רבי חסידי אוטר לחדר וऐיש של שפוד ביהודה, והוא מפרש המתאר של ר' חסידא בבל' ביהודה כ"ח ע"ב דרש ר' חסידא אחד סכך שנפוגמה ואחד שפוד שניצץ וכו' נבא לסתלקות דר' יהודה ורבנן. ואפשר דרבנן שם צל

ר' חסידי, וכבר תקשׁו ואחרונים בדורות מקומות ואטרו שדו שני ר' חסידא, ולדברינו נחיא יותר האחד הוא ר' חסידא רבו דרבא והאחר ר' חסידי, ובככל אמר לרוב ר' חסידא ואך במקומות ענשין ר' חסידי ולבן טע החופרים וכחכו בכל מקום ר' חסידא, ובירושלמי כתבו ניב ר' חסידי, ר' חסידי, אך כמו בוה לדידי ערבות גודל. — וכוסמת פט' כד ריש עב' איתא רב' חסידה שאל לר' חסידה לא מטהכירה עד סוף יט' ובר' ר' חזק' היה ברור דבריו דרביעי עדי ערבו מה רב' חסידה הוא ר' חסידא. ויש עוד להעיר ובמקום דאיתא בירושלמי ובו חסידא, ר' חסידי איתא בכינוי רב' כי, ר' חסידא איתא בכינוי רב' חסידא, כי הגביליס אשדר לא עללו לאין' נקראי ורב' ולא רב' וכמו שהערנו בפתחה זה הפרק.

רב' חצננא ברכות פ"א כי עת אמר רב' חצננא מאילת השorder עד שאזר המורה ארום מלהך וכו', ובב"ש הגי אמר ר' תניא והוא בדעתן.

אות ט"ז.

רב' טבי ר' מני אמר הרבה פעמים בשם ר' אישית. שקליםם פ"א הל' א' בתיבות פ"ז ל' עד תרומות פ"ב מ"א סוף ע"ב. וכןnelly ברכות ט"ז עב' שתי פעוטים ושם סג' ע"א ובמ"א. מות נראת שהזה תלתו של רב' אישית (עדי ערך) וזה ברור דרביעי.

ר' טבזומי ברוך הצעיר. ברכות פ"ב הל' א' ר' טבזומי שאל לרבי חזקה לית הרא אמר شأنן לך ציריך בונגה אללא פסק הראשון בלבד.

רב' טבלאי, טבלאי. עירובין פ"ה ע"א ר' יعقوב בר אחא ר' טבלאי בשם רב' אנ הורבה לטעם. שבת פ"ז ח ע"א ר' יعقوב בר אחא ר' טבלאי ע"ז ע"ב כהesh בשם רב' הילכה ס"ר יהורה לענן שכת. — וכככל' נקרא רב' טבלאי, ועדי חולין קל'ב עב' שהזה ביט' ר' נתמן. — ונראה שהזה בכלאי, ואפשר שעלה לאין' ולכן נקרא רב' או שהזה מ"ס ובעל רב' טבלאי.

רב' ט"ז מה שפוקה רמא סג' בג' עג' רב' ט"ז מה שפוקה בשם רב' אכחו כוthon טאמין על הפקודת. — ובבבמות ריש פ"ה איתא ר' ט"ז מה שפוקה בעי קמי ר' יוסי ובר' והוא ר' ט"ז מה שפוקה.

אות י"ד.

רב' אישיה ברור השלישי. שכונות פטחל'ה (לט' ע"א) ר' יצחק ברודו ששה זה לה ומכרא אתה שאל לר' דmitta אמר לה מה אוריותא קמץ אתה שאל לתעליא אתה שאל לר' אישיה. — מההווין פ"ג ב' א' עד מתגא דמן ושבק דדו לר' אישיה ובקיל ר' לעד מהדו ולא באפי חמי לר' אישיה וכו'. וזה אישיה אמר משפטה ובבגא ריה פ"א הל' א' (ז' עד') ובמ"א. —

ר' יאשיה מכר ברכבת טקומות. ובתרומות סיב פ"א סוף עב איתא ר' טבי ר' יאשיה כי ר' ינא הלהה ר' ליעו, א' כי הזה בן של ר' ינא. — ובכלי קדרשין לו עב איתא אל ר' אלעד לר' יאשיה זדרה ועי' בראשי שם. ואפשר שהו כי ר' יאשיה, האחד בנו של ר' ינא, והאחד תלמידו של חנוך. ולבעלי יאשיה בנו של ר' ינא נמצאו אך מאටרים מעטים ונראה שלא האריך ימים, ר' יאשיה תלמידו של חנוך היה כיש ר' אלעד וכוכך דסנהדרין געל זה קאי ר' יאשיה ודדרת. אך טפה דעתה בפרק דדורותם ר' טבי ר' יאשיה כי ר' ינא וכבר הערכנו ערך ר' טבי שיר טבי אמר לרוב בשם ר' יאשיה נראה שטפה ר' יאשיה הוא ר' יאשיה כי ר' ינא בעז.

רבי יהודה הנזיר שכת פריח הל' א' אמר ר' הוועעה שאלנו את רבי יהודה הנזיר ואמד לנו בכינוי שאיתו מפולש, ועי' בכלי שם קל עב.

רבי יהודה האמוראי הבעל והודיע נזכר הרכה סעיטים בדושלמי ולרב אמר ר' בא במשמעותו. ובב' יהודה לא עליה לא"ז ועי' בכלי תחובות כי שהתריס גנער העולסים לשם. — שקלים פ"ז ולה' ר' נ' עב' איתא ר' יהודה בשם א' דה שלמה נשל אלף נכרו זרב וטבנבן לבר וכור. ועי' בכלי נימות פ"ז עב' אמר ר' יהודה אמר ר' אשי נכרו שקדושים בומן הוה וכור ועי' שם פ"ז ע"א ריש' דקה כי אבדתה ובמודרשלה. — תענית פ"א סיד עב' רב' יהודה בר יהוקאל אמר הכן הוה יהוקאל אבל טברן על דירות נשטים טנראל יהוקאל וכו' וזה טמ' ר' יהודה בנדעת.

יהודה בר חייה הוא בנו של ר' חייא רבא וחתו של ר' ינא, ולבעלי חייא היו שני בנים בידוע חקיה ויהודה (עי' ערך חקיה). ביצה פ"א הל' ר' (פ' ריש' ע"ג) איתא יהודה בר' חייא נסק לר' שאלאן לה' סולט של עלייה מהו ועי' בכלי שם פ"ז עב'. — בכורות פ"ג ס"ה עב' יהודה בר חייה הוה יליף סליק ושאל בשלמה ר' ינא חמתה מערב שבת לעוב' שבת והוה יתיב לה' על אדור תלי' בגין מלחמתני וטוקים לה' פון קומי ורב' חד' פון עני מסקין לית איטשא' דיהודה בר' טשנ' מנגינה אמר לית איטשא' רלא' גיעען ייטוינ בוהוא נסוא צדיק טבחברא שאן לו יהודה כד' (עי' התוס' זה בכלי תחובות סיב ע"ב'). והסומר נשתחבש וכוכב בר' בשני קווין על התיכה ואיך בונתו כי רב' כל' בן רב' חייה וכוכב בר' התחל לופר שהוא יהודה בר' חייה וכור. וכן טעה כמה שכתב קודם לכן איטשא' דיהודה בר' וגיל רב' ועגניו ארם נדול ע"י ערך כרבי, וכבר הבאנו שם אויה טקומות אשר נקרא שם ר' יהודה כל' בכור כי רב'.

יהודה בר נחמן סוכה ס"ה הל' א' ר' לוי יהודה בר' נחמן הון נסבן תרנן סילען פיעול מצטחנה קלא קויט' ר' יהונן וכור, ועי' ערך ר' לוי. רבי יהושע אונייא שבת פ"א כי עג' תנא רב' יהושע אונייא תלמיד' בש' עמו לאות מלטה והוא הורין בתלמוד' בית הלל. — שם ע"ד תנא וכי יהושע אונייא לוסר את ביציה.

רבי יהושע דרומיא ברוד רכבי וכבר הערנו פ"א שכתה הכתבי דרכו בעת שליחות הרב בהדור ע"י ארכג'ים ובאו לאבן אשר שם זיהה בעת הדוא שטשו של ר' יונה ור' יוסי. ור' יהושע דרומיא אמר לפניו ר' יונה סובנה סוף פ"ד שבנות טופ' פ"ז (ויש אהיה בטוחה ר' יהושע דרומיא ואצל דרומיא) חלה פ"א נז' דיש ע"ז וכט'א. — ווצבינו לו נ"ב הרבה מפארדים בשם עצמו, ומורדים על עוגם חדרו, ע"י חלה פ"א נז' עכ' ר' יהושע דרומיא בעי' עיטה עספה מהמישת המין והור' עיטה חמש עיטות טפ'ן אחר וערכו חפן שבנו מהו שיבטלו חיטין שבנו וכו' ור' היהה בר אבא טש'ב (ע"י ערכ'). — ברכות פ"ט י"ד עג אמר רבי יהושע דרומיא שלשה דברים גנוו בית דין שלטתן והבבם בית דין שלטעלן עטנן ואלו הן זרומה של זריהם ומגילת אמת' רשאלית שלום בשם. ע"י ערך רבי יהושע בן לוי.

רבי יהושע דסיבנין ברכות פ"ד ז עכ' ר' אבא בריה דר' פפי רבי יהושע דסיבנין בשם ר' לוי בכל עצב היה טהור ונזכר שפטים אך למחחד תהה על ידי שרינה בחפללה קירה כיiso של שטואל. יומא סדר הל' א' נ' חינין חן וכור חן טקום בעני' ושבוי וכו'. ר' אבא בריה דר' פפי רבי יהושע דסיבנין בשם לוי (נראה רציל בשם ר' לו) אף לעתד לבוא הקב'ה עשרה ק' וכו'. — וזה ברוד ורכבי' (ואפשר ברוד השלישי) ע"י ערך רבי אבא בריה דר' פפי.

רבי יהושע בר אביוון ע"י ערך ר' אנגי'ין בן סמי'.

רבי יהושע בר זידל חרומות סיה מ"ה ע"ז ס"ב מא ע"א (ושם אהאה זידל) רבי יהושע בר זידל היה ל' חמרא מבשלא' שנחיהה בראשות הגוי שאל לדבי גיא' וכו'.

רבי יהושע בן לוי מן האמוראים הנගולמים בדור השני וראשו מגע' אל הדור הראשון, אביו הוא לוי בר כס'י, וחבירו ר' תננה ור' יונתן. טרבות היה בדורות והיות בתפקידו למחרת ולמסחר לבני דורם בעת הדבר ועצירתו נשם עד שעצ'וריא והתרטטו על ר' גינעה על שלאל הבין נס והוא עליהם חענית פ"ג הל' ר' (ס"ז ע"ג) וע"י ערך ר' גינעה. ובבר' זבורנו שם שרי' תנינה היה קשייש קנת מר' יהושע בן לוי. — בס' ר' יונתן היה חבריו של ר' יהושע בן לוי, ע"י טערות פ"ג ג' עכ' ר' תננה ור' יונתן ור' יהושע בן לוי עלו לירושלים חמננו להן סודות וביקשו לשלוחן בגובלין אמר לנו חד סבא וכו' — וטערו' תלמידיו (כ' ברכ' הח' לו) ר' סיטאן, והוא אמר במקומות אין סכדר בשטו' רשב' נ"כ בדורם (ע"י ערכ'), ר' חייא בר אבא, ר' חמא בר עקיבא. גם דיש לקיש ור' אלעד אמרו' בשטו', אבל בענין ר' יונתן יש ספק כי לא מצינו בירושלמי שאמיר בשם ר' יהושע בן לוי. וקצת משפטן בוה התלמוד שהה רבנו ע"י יוסא ס"ב הל' א' (לט' ע"ג) תרג' חזיה הפלוגה דר' יונתן ורב' יהושע בן לוי ואמר ר' יונק קומץ שקדש בכל ובקטינו אס' ששתוטפן י"א ר' יהושע בן לוי אמר מתנו' לא אהיה בן ובר' הר' דר' יהושע בן לוי ק' אדרבי ר' יונגן ואן זה מפרק' המש' שיקשה לר' בסיג'ון כהה על הכתלאיר. אמר אהאה נישן פ"ד הל' ד' (מה' ע"ד) יש' ליטני ר' יהושע בן לוי אן

זה דרכו של ר' יוחנן ואמר נ"כ יפה לימדי ר' לעזר עיי' ערך ר' יוחנן. — אבל זה וזה בדורות שרכיבל הוא הلتדרו של ר' יוחנן באשר חשבו Kata מחרקים, דהא ריב"ל היה חברו של ר' חנינה ור' חנינה היה רבו של ר' יוחנן. עיי' ערך כל אחד ואחד עיי' ערך ר' יוחנן.

בפט' פאה סוף פ"א איתא טבח כהן חביריא בשם ר' יהושע בן לוי פטור לו שבת אחת אמר ר' יוסי אלות לדורמה ושמעית ר' חנן אכבי ודריש בשם ר' ש' (טיס וציל ר' יהושע) בן לוי פטור לו שבת אחת ועיי' חולין קליב ע"ב בשינוי. — ונראה שהיה מושבון בלבד. עיי' תורות סוף פ"ח עללא בר קשב תבעתיה מלכותא ערך ואול ליה ללוד בגין ר' יהושע בן לוי עיי' כל הסיסור שם. — ונראה שמתה שישב ריכבל בדורום יחסו לו בכלל מנות כ"ג ע"ב המתאר ג' דברים גוזו ב"ד שלטתן וכו', וזה המתאר הוא בירושלמי סוף ברכות לר' יהושע דורטה עיי' ערכו (אפס שחרנויבו בכבלי עם זה המתאר גם אמר רובי'ל בירושלמי שם אף המשורות).

מאמרי של ריב"ל הן בהלכה הן בתנורא עצמו תלפרtan. וכמה מאמורים מראים על עצם ישרו ונרב רוחן. וודוע לו המתאר בכ"ד מקומות נקראו תנוגים לוי חולין כד וכטמ"א, וכן כלל כה האמור באשר שטענו סכת המתאר. עיי' מש' פ"ה נ"ז ע"ב ביזומי ר' יהושע בן לוי ביקשו להימנות שלא ליחס מעשר להכמה אמרין כאן עילו ר' יהושע בן לוי והוא מסיע ללויא עאל וסיע לכהני אמר בעשרות וארכעה מקומות נקראו הכהנים לויים וכו'. — אף שדרש הגנות לא היה גROL עירין בעיניו והורה אפס בחוקקים אותן על ספר. שבת פט"ז ט"ז ע"ג אמר ר' יהושע בן לוי הרבה אנורתה הוכחה אין לו חלק ההורשה מתחך השומעה אינו מקבל שבר ועיי' ס"ג אמר ה'.

ובנות פ"ה ט' ע"א איתא ר' חנינה ור' יהושע בן לוי עליון קומי אנטיפואה ודקיסרי חמתון וכם מן קומתון אמרין ליה מן קומי אילין יודאי את קאמ' אמר לנו אפיקוון דטלאכין חמתה. — וכן ע"ז ס"ג ע"ג זבדי בר ליויא ור' יוסי בר פיטרין ור' יהושע בן לוי אמרין תלה פסקון מי רמפני. עיי' ערך לוי בר זבדי. — בכבלי באים ספורי נפלאותו של ר' יהושע בן לוי עיי' כתובות סוף פ"ז, וכפסרים אחרונים הוסיפו עליהם בטידה מרוכה. ובירושלמי לא נמצא מה רבר.

רבי יהושעיא בריה דר' שמאי. עיי' ערך רבי הוועעה כי רבי שמאי.

רבי יודא בר צדריה נודים פ"ח הל' א' רבי יודא בר צדריה אומר קויטוין הן כויק.

רבי יודה, יוזן, נשיאה, נשיא א' בנו של ר' גמליאל בנו של רבינו הקדוש, הוא הנזכר במשנה ע"ז לוי רבי ובית דינו התירו השמן עיי' ריש' שם. ובירושלמי עיי' פ"ב מ"א ע"ד אותה יצחק בר שמאול בר מרחא נחת לניצבן אשכח שמלאי הדורות יתיב ודריש רבי ובית דינו התירו בשתן וכו' אמר ליה מד בשם גרטה לא בשם ר' יוזן נשיא. — שבת פ"א ג' עד גיטין פ"ז הל' ג' עיי' שם גיטה פ"ג הל' ד' איתא גני מקומות נקרא ר' יהודה הנשיא רכובתוינו

בכינען בשמן ובמנדרל. זהה ר' יודה הנשיה הוא ר' יודה נשיה דוד ערך זה, וכוכב שבט צו ה ע"א סנהדרין פ"י ח' ע"א. תואיתו ר' קריפא בשם ר' יוחנן תלמידו דר' חייה רבו אמרין הראשונים וזה אושטראין טערדיין והשניות הם אמרין אין טערדיין ואיתשלת לרבי מורה אין טערדיין אמר ר' עזרא הא אומרת חדא מן תלמידו דר' חייה רבו ע"כ, וזה רבי הוא ר' יודה נשיה כאשר יונק בכל גוראו רבי, כי הנשיה היה נקרא מן בחיזיו לבבונו, וזה יודה נשיה א' כי עוד בימי ר' עזרא האומר טה עיר ערך דבר יודה נשיה ב'. (אבל בכבבלי לא נקרא רבי טהם כיון בסעיט טקומות).

ר' יודה נשאה היה תלמידו של ר' חייא וככאש מורה היה המאכדר רשבת סנטנדרון, זו הושעה רבה היה תבידו וישב עמו, בימות פה כי עיב בק סוב' הל' א', ור' יודוה שלח לוי מנות בפודים מHAL' סא הל' ועי' ערך ר' החשעיה א'. — ר' יהונן היה מבני חברותו, וככאש שב' ר' החשעיה עם דבר יודוה בא ר' יהונן שאל רבר הלבנה ממר' החשעיה אמר ר' יודה לר' החשעיה מה אמר לך הדבר להה ר' החשעיה טלה ונערין וכבר נערין לא טפרק לדעתם יוכותם שם). ור' יהונן היה יקר מאד בעיניו ר' יודה נשאה ור' יודה נשאה שפטע לרובי ומחל על בבוחו עיי' לכאן). — עם ריש לקיש היה לו רב עיי' לכאן), חידרל אמר והרבכה פטפטים ביטחון. — חכמי דורו נתנו בו כבוד נדול. עיי' עמי שם שרב לא רבה לא-אלול שמן של נכרי אמר ליה שפטאל אבל דלא אין אלא כתוב עלייך וכן מפרא עיש' ור' יודה נשאה הוא והבדר השם). ואפסחד אנא כתוב עלייך וכן מפרא עיש' ובאותה בידורטה שפהבאו לעיל בגין טקומות נקרא בבית דינו. ובראה הדא זאיתא בידורטה שפהבאו לעיל בגין טקומות נקרא ר' יודה הנשיאות רבותתו בנין וכו' שוואו גב' טבעם זה שאללה ב' דרבנן עשה בזירות בית דינו. אך שבת פא ב' עד אתה אמר ר' יודן כי יובי ישמעאל בית רינו חלק עליו נגיטון, ואפסחד שר' יודן בא להלך על וא דראמר בגין טקומות נקרא ר' יודה וכבר בדורותינו). עיי' מנדידן פ' ב' סוף עיג' רב תנייה סליק נבי ר' יודן נשיא נקע לנכיה לבוש אותוניותה אמר ליה חוויל ולביש לנוין וידיך פטפטים מלך ביפוי החזינה עיניך וכן אמר לך לר' יודון עיש' והכבד היה הה בשביב הנישאות). — ובככל' ב' קראי איתא מסתמא ואילו ר' ניא אמרתך דידי ר' יהונן נשאה ואיתו ר' יודה נשאה לאסיזיו וכבר אמר ליה (ר' ניא') לשפעה ליה דין בעי לילך. ואפסחד שר' ניא' היה וכן (עיש' רישכמים דיה ר' ניא') ור' יודה נשאה היה אז עוד צערם ליטים. וכבודשולטי שם סח' מון עא איתא ר' ניא' ור' יהונן הווון תבן עאל ר' יודן נשיא ושאל' וכו' אמר ליה ר' יודון אמרתך מן תבן ליה און נברא בעי טבעם מילא דראדיין). ובראה שיש בנה פט' בצל אל אמר ליה ר' ניא'. — ובגע' סא ליט' עיב איזא ר' יודן נשיא אדם נרול הוה. אבל נראת קצת שלא הנגע'

ונודל שהובן של ר' יודה נשאה היה מוד ענוו. עי' סנהדרין סוף ס' ב' שודש יוסי מעוני בכתישיא בטבריא גנד בית הכתישיא דברים קדשים נגידין, ר' יודה נשאה שמע לפוסין ר' יודן ור' לישע ואסתיים. וכן הוכחתה ההיא יש לדון שכבר

בעת והוא התחילה אלה ובית נשאה לודע בדין עי' ערך אריסטון. — וכאשר קצף פעם אותה על ריש לקיש ונברח ריש לkish טפנוי שמע לדברי ר' יודן והלך בעצמו והשנוו, מהדרין ריש פ.ב. — ומצינו ניב' ישלה ר' יודנה נשאה שאלת לפני ריש לקיש עז פ.א הל' א' (לט ע"ב).

חוותות סוף פ"ה הובא במספר ארוך מה שקרה לר' יודנה נשאה עם דיקלטיאנים וכי דיקלטיאנים שליח אצלו שליח בעיש' שיבוא לפניו חקף במש ונעשה לו כן. ולעל פ"ג הבאו המשעה והוראות שהMASTER דיקלטיאני מודוק פאוד והבותב של הביר לא ריך כלל וערבע הרכרים. נס' בדורנו לעיל פ.א שדריקלטיאנים לא היה עוד קיסר בעת התוא בא' אשר צבא גודל. ומdryik נס' בה הזרושלמי במה שאמר שט' דיקלטיאן חיוירא ובוי' איהעכיד טלק, ולא אבר איהעכיד קס', וכן שם דיקלטיאן חווירא בזין ולא דיקלטיאנים טלא, ורודע כי טלק נאמר בתלמודים ובמדרשים על יש' נרול ועי' יבמות פ' פז הל' ב' אסתקאים טלא ונטמא. ובאשר נזכיר עוד על המקומות אישר בהם נבר דיקלטיאנים לא נמצאו שנקרא קסר כ' טלא או דיקלטיאנים בלבד בינו. עיי' ברכות פ"ג ר' עז' כלאים פ"ט לב' עין שביעית פיט' לח' עיד יומא עד הל' ד' עז' פה הל' ד'. מזה יש' להבין שדריקלטיאנים נודע לנו'ני א"י עת הוותו נרול ומושל ולא נברוד עוד לקיסר, ובאשר על' לאין הקום למלהטה עם הפסדים שעת ני', אדר התגשאוו לkusir, לא היה לו עסק עם בני א"י עיי' פ.א, ולבן לא נודע לבני א"י כ' טלא בשם דיקלטיאנים טלא. — ר' יודנה נשאה אישר קורה לו זה המאוד עם דיקלטיאנים הוא ר' יודנה נשאה דה העז כאשר מורה פיט' המMASTER, גם יש' דים' טוביות לה' טבה שנבר תרומות שם דר' שטואל כד' נתמן היה עם ר' יודן נשאי' הווא ר' יודן נשאי' ר' שטואל בר' נתמן נתמן למשיח וכו' עיש', ואם הוא ר' יודן נשאי' הווא ר' יודנה נשאי' ב' הויה לר' שטואל בר' נתמן אריבות' יטן יוזר טראוי כי הה' כב' תלמיד טובזק לר' יודן עיי' ערך ר' שטואל בר' נתמן. ומצינו שר' יודן נשאי' ר' דבר עם ר' שטואל בר' נתמן (עי' ערכו) בדבר איש עם חברו, ואיך יאות זה לאיש עיי' טובא עיי' ערך הבא. וקצת בותכי קורות הזרורים התאמצ'ו לבר' שובי' יודנה נשאה דעריך זה היה לו עסק עם הקסר אלמנדר שעווורים אישר נקרא כיב' אגטניות וטלק' משנת נ' אלפלט' ט' מאות פ.א עד נ' אלפלט' ט' כאות עיה (עי' נס' קורות זוזדים להחכם דר' נרעץ חז'ז) והביעין ייכן תה' שיש טן' הקשי' בוה, כי לפי מה שבירנו ר' יודנה נשאה זה ח' בימי דיקלטיאנים ואלכנדוד טה' (נהרנו) לעק' ב' שנים קודם דיקלטיאנים (עי' הוספה).

ווגה טמה' שונרנו שר' יודנה נשאה וזה נקרא ר' כי סתם' וגם ר' כי' יודנה הגשיא יש' לעמוד ג'כ' על בינוי של ר' כי' יודנה טפוד' המשנה. ר' יודנה טפוד' המשנה נקרא ג'כ' ר' כי' סתם' ויש' כוה' בינוי וכו' ר' יודנה נשאה: ר' כי' יודנה טפוד' המשנה נקרא כב' הדורות ר' כי' סתם' והוא ל' כב' בינוי כב' כלם' קיבלו אותו לב', ור' יודנה נשאה נקרא כן' לבד' כב' בינוי והוא בינוי כב' לדגשא, או כב' תלמידיו (ואר' בטודשי' נשתבשו ורבבה בוה). וכל' טקם' שנבר' בית ר' כי' ר' כי' בpsi' התלמודים הכוונה על בית טודשו

של רבי יהודה טסדור המשנה (עי' סג' מה שזכיר בענין בית ובב'). והעומד על סדר האמוראים וכמו שטבואר עד הנה ובהמשך יבוא עוד בערכם הבאם ב'ג', כי אין בזה וודרך מילא אמת לאמתנו, וכי ערך ר' דומנן.

עד נקרא ר' יודוה טסדור המשנה גם בירושלמי ובכינו הקדוש. מהדרין פ' כ'ש עין רשם אהוא התעם מאיש הווא בככלו. — אבל ר' יודוה טסדור המשנה לא נקרא בשום מקום בירושלמי בשם ר' יודוה הנשיא, ואך ר' יודוה נשאה יונה בשם זה כי טקומות וכאשר הבאנו ליל בשם הוירושלמי ניטין וכו', ריש עד להוטיף שאה סוף פ'א חני לא מהליך ר' ר' יודוה הנשיא על הלוך פרות טוחברין וכו' וזה ר' יודוה נשאה הוא ר' יודוה נשיאה (והפרשיות לא מצאו ידעת בנה). — ובככלו נקרא ר' יודוה טסדור המשנה בשם ר' יודוה הנשיא, (קצת משפטן ולא היה לבכלי ברור כל כך שיש יודוה הנשיא הווא רבי, ולכן החיצן לרשות יוכחות מהה ע'א ומאן ר' יודוה הנשיא הינו רבי קוזחן סג ע'א וניחשב מני ר' יודוה הנשיא הינו רבי היינו ר' יודוה הנשיא). וду' דברי, בסתות מה אתה דבר אתה רבנן אמר ר' נתן ר' יודוה הנשיא מתיון בח' (בכדי ועבד הבא על בת ישראל) לחתדא, ובירושלמי קוזחן סג תל' י"ד סג' עד איתא ר' יונתן מלך עם ר' יודוה נשיא לחמתה גנדוד הורי וול' בשער. עיש' ועי' לעיל סג' בענין החולפות שבין הבכלי והירושלמי.

הנה אף שבירושלמי לא נקרא ר' יודוה בעל טסדור המשנה בשם ר' יודוה נשיא אבל זה ברור שנקרו ר' יודוה נשיא. עי' ביב' פ' הל' ז (ז' ע'א) דבר פריזא אוק ד' ר' יודוה נשיא תרין פוגלן בן ריש שהא לא צומא והוא פקי שיטחה וזה איתן בון טענא גנטלא אמר לד' רב' שליח אינן אסידן לאו סחון אינן אמר לה' בעסיק שיטחא איזה דען באחותה שעיה התדר רבי ליקח זיך בטוגאי שביעית סג' (ועי' שאה פ' ב' ע'ב). והנה ר' יודוה נשיא גונדר מה הוא רבי יודוה טסדור המשנה דהווע התדר ליקח זיך בטוגאי שביעית סג' ובדריאו בטקומות אין מסדר רבי היזדר ליקח זיך בו', וא' לא לפועות שהוא ר' יודוה נשיא בן נבו של דבנע הקדוש דוא שביעית סג' לוי' ע'א איתא רבי ר' יוסי בר יודוה נהנתן לענו וכו' וחוכא שם אתך דרב' התדר ליקח זיך רבי עיש', ר' יוסי בר יודוה הוא חנא ותבירו של רב' הקדוש בירען. — ובמ' הא דאיתא ברכות סג' ר' ע'א כד דמך ר' יונן נשיאה אכני ר' יטאי ומר אין סוגה הום עלי זה רבי יונן נשיאה הוא רבינו וකדוש ולא ר' יודוה נשאה א' דאנ' אכני או ר' יטאי, ור' יטאי ד' בבר' זקן וכמו ביטים בעוד הזות ר' יודוה נשיא א' צער ליטטס ומכו שופרט לעליל נב' נעהה בכל מקום שר' יטאי מה ביט' ר' יונן ר' יונן טת קודם ר' יודוה נשאה א' עי' ערך הבא. וככלי כתובות קג' ערך איהו אוחזו הום שמת רב' בטלה כרונה ורב' גונדר בכל אותה חסונא הוא דבינו הקדוש. — ונשאר לנו עתעה לבאר עת מיתה ר' יודוה נשאה דעתך זה, ולעמו על עיק' הענין נקדמים הערך הבא.

ר' יודה (יודן) נשיאה (נשייא) ב', בן נבו של ר' יודוה נשאה דעתך הקדוש הזה בדור ורביעי וכדור החמשי. דרכיו היו כמו מה דאיתא בגנבל עם

רב אמי (ר' אמי ב') והיה לפניו ר' אמי ממעט כתלמוד לפניו הרבה עיר בבל טיק ר' ייב ע"ב עיר עיר לין ע"כ וויש חור דה בעא בזיה. ובירושלמי מיללה פ"ג הל ב' (עד ע"א) איתא ר' יוסיה טלח כתוב לר' יוזן נשיא לשג� את אהובך ולאהבה את שונאך ע"כ והוא ר' יוזן נשיא דרעך זה. ועי' ספרות ס"ג הל א' ר' יוזן נשיא סחה וגודה שאל לר' מנא בגין דחא (צל דאנא) צדו מזו נשוי ובור מה ר' מנא הוא ר' מנא ב' (עי' ערכו) כאשר טבחה כל הענן שם והוא כי ברור החטשי. — ולא מצינו לר' יוזן זה מאמרם נדלים גם לא היה טהורם בעין בני דורו, ועקר. גבוד הנשיאות של דע הלל נאוסף עם מות ר' יודה נשיאה א'.

ברבות פ"ג ר' ע"א איתא כד דסק רבי יודה נשיא ב' בר בירה דר' יודה נשיא דחף רבי חייא ב' אבא לרבי זעירא בכינישתא דעתנה ר' יוסיון וסבאיה. ובתחילה החשכה נראה שהטיבור נמשך אל מיטתה ר' יודה נשיא ב', אך אהוי העין לא תקדים המשערת הוצאה מל רהלא ר' יודה נשיא ב' לא מת כי אם ברור החטשי שורי שאל לר' מנא וכמו שוברנו, ר' חייא ב' אבא מת והבה שנים קומות ליה, הדרי ר' שטאל ב' נחמן קיבל אכלהות על ר' חייא ב' אבא ור' זעירא קיבל אכלהות על ר' שטאל ב' ר' מחנן (רכות שם), ור' זעירא וזה דברו דרכו של ר' מנא ע"י ערך ר' יונת, ואך עילתה על התעת שרי' חייא ב' אבא היה בmittah ר' יודה נשיא ב' וגם ר' זעירא מות כבר בחו' ר' יונת אביו של ר' מנא ולא מצינו כלל שר' מנא ראה אותו. — אבל כבר הערט בעין הקורם שנם רבינו הקדוש נקרא לטעמים ר' יודה נשיא, והאמת יודה דרכו שווה לר' יודה נשיא ב' בר בירה ר' יודה נשיא" הוא ר' יודה נשיא א' וועליה יפה להסביר הזרות שרי' חייא ב' אבא ור' זעירא חז' בmittתו.

ר' יודה נשיא א' האיריך ימים שורי' היה עם ר' הוועיטה רבו של רבי יוחנן ומת אחר ר' יוחנן (עי' ערך ר' יוחנן וערך ר' לעזר), ומת קודם ר' אכתי שורי' ע"ז פ"א תל' א' איתא אמר ר' אבבו ואני לא שאלמי ר' גמליאל ברבי מהו לילך לדיד וכורח ר' רינ' הוא בן של ר' יודה נשיא א' ומשמעו שרבו יודה לא היה כבר בחיים. ור' יוחנן מת ר' אלפסים מס' (עי' ערכו). ונראה שרי' יודה נשיא א' מת זמן מלך אנטוכטנים (ע"ג) ומפני הרעה נאפק הבדיקה, וזה עללה יפה שורי' ר' חייא ב' אבא היה בmittתו ורבי חייא ב' אבא מות בימי ר' יוסיה ר' יונה וכוראותו מיללה ר' יוסיה טלח כתוב לר' יוזן נשיא, והזה בימי ר' מנא בגין ר' יונה ור' מנא היה אוד ק'ב ע"י ערכו, ולפי מה ששמענו שמת ר' יודה נשיא א' קודם שנת ע"ג יודה בגין מתחתו ובין ר' מנא כ' שנה. ור' יודה נשיא ב' מת בימי ר' מנא (עי' ערך ר' יונת, ר' מנא ב'), והשנה אינה ידועה, ונכח שמת בשנת או' ייב לר' מנא וועל' למשיאות ר' יודה נשיא ב' ולמשיאות אביו רבי גמליאל כטו ס' או ס' ב' שנים. ויט' נשיאות ר' ג' לא נמשך הרבה הרבה שנים שורי' בנו

זהה כבר נשיא כיתם ר' יומתא, ונראה שמשיך יט' נשיאותו של ר' יודה נשיאה ב' הו ט' שנה ויוור.

רבי יודה בר זעירא סוטה פ"ז הל' ד' (כ"א ע"ד) אמר רבי יודא בר זעירא יהוקפ' מלא עדות כי הוקף שמו.

רבי יודה בר חנינה בדור השני. הורותה פ"ה מג' קרוב לסתוק עז' ר' חזקה ר' אחא בשם רבי יודה בר חנינה לא מצינו שהוו בית שמאלי בית היל אלא בדבר זה בלבד. — כהות פ"ד הל' ח' (כ"ח ע"ד) ר' שמעון בן ליקש בשם ר' יודה בר חנינה נמנו באושא בכותב נכסו לבנו הוא ואשתו נוינן מהן (ועי' שם קורט לה ר' שמעון בן ליקש בשם רבי הודה בן חנינה). ועוד שם ר' שמעון בן ליקש בשם ר' יודה בר חנינה נמנו באושא במפקדי את הוקן והכתו ינתן לו בושתו שלם מעשה באחד שהקפיד את הוקן והכתו נתן לו בושתו שלם אמרין ר' יודה בן חנינה הות. עוד שם רבי שמעון בן ליקש בשם ר' יודה בן חנינה נמנו באושא שהיה אדם מפריש חותש מנכשו למצות. ועי' ערך ר' יודה בן לוי וערך ר' יוסי כי ר' חנינה.

רבי יודה בר מיטם שביעית פ"ה הל' ט' (ל"ז ע"א) ר' יוסי בר חנינה קע' על כל פרקאת אה' אמרת (משמעות דרכו שלום) או על הדא הלכתא אית' אמרת רבנן דקיסרין בשם רבי יודה בר מיטם מן מה דלא תינן בנימין אלא הדא הלכתא הדא אמרה על הדא הלכתא אה' אמרת. (ובנימין סוף פ"ה ח' משובשת). — סוכה פ"ה הל' ח' (נ"ה ע"ד) ר' יודה בן מיטם בשם ר' אחא קרי'א מסיע להן תניא וכו'. — ועי' בכלורס פ"ג ס"ה ע"ד א"ר חמא יודה בן מיטם היה ברוות' ומוניה ע"ט דיחוזו.

רבי יודה בן לוי בדור החשני. דמאי פ"ה כד' סוף ע"ד אבא אנטול' זבן פדי' טן זארמאי אתא לבני רובי יודה בן לוי שלח למונמה ביריה דיתקע' להה ויהב להה מעשיה כי אה' כס עיטה ר' יוחשע בן לוי אמר ליה מאן יעכיד דא וכו'. — שבת פ"ב ט"ז סוף ע"א ר' יוחנן שאל לה' יודה בן לוי מהו לטלטל כל' קורייס בשבת וכו'. — סוכה פ"ב הל' ח' (נ"ג ע"א) רבי חזקה ר' אחא בשם ר' יודה בן לוי לא בצענו שהוו בית שמאלי לבית היל אלא בדבר זה בלבד. ועי' ערך ר' יודה בר חנינה.

רבי יודה בר לקרה סוכה פ"ד הל' ז' (נ"ד ע"ד) רבי יודה בר לקרה בשם ר' שמואל בר חמן משורב בית המקדש ספק יין קוש' וכו'. רבי יודה ב' ר' סימון מ"ק פ"ג ס"ג ע"א כס רבי יומיתא עם רבי יודה ב' רבי סימון, וע"ש שהוא בנו של רבי סימון הנזכר להלן ערך רבי סימון.

רבי יודה בר פוי בדור הרביעי. סוכה פ"ב הל' ח' (נ"ג ע"א) רבי יודה (הורותה פ"ה מג' ע"ג ר' יומיתא ולרבנן נקרא רבי יודה) בר פוי ור' איבבו בר נער' הון יתבין וכו' אמרין נצא לחוץ ונלמוד ונפקן ושמעון ר' חזקה ר' אחא וכו'. — מ"ק פ"ג ס"ג ע"א רבי בא בר כהן אמר קוטש' ר' יוסי רבי יודה בר פוי בשם ר' יותנן בדור עמו כס ר' יומיתא עם ר' יודה בר פוי איל אתה שמעת מ' אביך הדא מילחאה וכו'. וכן ברכות פ"ד ז' ע"ג דברי יודן

קופורקיא אמר קומי ר' יוסי ביש ר' יודת בן פסי קוריין בריה קם ר' יוסי עם ר' יודת בן פס ובו. ראה פג' הל' א' ר' יעקב בר אהא רב' איבר' אמר ביש ר' יודת בר פסי קדרשוונו ונור קם ר' יוסיה עס רבי יודת בר פסי ובו. — ועי' ערך איבר' בר נמרו, רב' חזקיה, ר' פסי. — ר' יודת בר פס היה מלה טלהן טהרהן פסא הל' ב' רבי רטמה בעא קומי רב' זעירא ובו' והוואר לעל עד רב' אהא.

רבי יוחנן ברוד הרכבעי נזכר הרבה פעמים בכל מסכתא ומציטו הרביה פעמים שר' מא בעי קומי רב' יוחנן. עיי' ביצה פ"א הל' א' (ס' סוף ע"א) וקידושון שב' הל' ר' (ס'כ ע"ד) ובמ"א. ועי' תענית פג' מצ' עא בינו' דר' יוחנן נזרין תעשי ושות טישרא בזומישא מלך ר' מנא לגביה אמר ליה בנק דאנא צד מטו דניישין, מכל אלה נראה שורה ר' יוחנן רב' של ר' מנא. ובמ"מ כתובות שב' הל' ר' (ב"ו ע"ג) אזחא אמר אומר ראיית שתי שעירות בכרמו רב' ר' תנוי ואחד אמר ראיית שתי שעירות בכרמו רב' בא אמר אומר ראיית שמי ר' יוסי לר' חני והוא רב' יוחנן סבר דמוהי אמר על דברבה אמא מלגן לא כל שכן עליה (ועיי סומה פ"א הל' א') מזה נראה שרב' יוחנן זהה תלמידו של ר' בא (ב').

ר' יוחנן מגדריא ברכות ס'ט י"ד ע"א תענית פסא ס"ד עיב' ר' יוסי כד יעקב סליק מכקרא ר' יוחנן מגדריא עד והוא חתן נתת טישרא ושבע קליה אמר אלף אלף ורב' ריבונות (בן הווא בטמ"מ תענית) החיבין להורות ורב' אמר לה הרא מנא לך אמר ליה והבין הווא רב' סימון טברך. ובמ"מ תענית הנ"י רב' סימון ר' פ"י דבי ואיבר הווא תלמידו של רב' סימון, וכודר' הרכבעי.

רבי יוחנן ענתרונדריא תענית פ"ב פ"ה ע"ג שבע של שבעת מניין ומר רב' יוחנן ענתרונדריא (וברכות פ"ד ח' ע"א בטיעות ענתרונדריא) בגין שבע אוכירות שכובות במופר שדר לום השבתה. — שם ס' ג' ע"ג אמר רב' יוחנן ענתרונדריא טהירא טפיעין לר' יוחנן ובו.

רבי יוחנן קפודקיא ברוד' הרכבעי. פאה פ"ז עיג' בלאים פ"ה הל' א' רב' יוחנן קפודקיא בעי קומי ר' יוסי חתן אמרין (אן בסיס בלאים וכיצל' נס בסיס' פאה) ודער אייל' קידין זעם ובו. — תענית ס'ד פ"ז עיב' ר' יוחנן קפודקיא אמר קומי ר' יוסי בשם ר' יודת בר פס ובו' ר' יוסי זה הווא רב' יוסי ב' ע"ד ערך ר' יודת בר פס. — ור' יוחנן נקאה על ארץ מולדתו קפודקיא הנודעה כאבאו הקפטן.

רבי יוחנן אבוי דר' מתניה ברוד' הרכבעי, נזכר בהרבה טקומות. דמאי פאה כד סוף עיג' בלאים פג' סוף הל' א' (ושם איתא בטיעות אבוי דבר' טהיליא) חלה ריש ס"ד הל' ב' ערלה פס' א' ס"א ריש עיב' ובמ"א. ועי' לקמן ערך ר' מתניה. ובמ"מ כתובות ס"ד הל' א' איתא רב' יוחנן אבוי דבר' יודת אבוי דבר' מתניה. וטהאה שיש תנין פס' ומל' רב' יוחנן אבוי דבר' מתניה.

רבי יוחנן בריה דר' איבר' ברכות ריש פ"ה רב' יוחנן בריה דר' איבר' אמר במתנות ירושל' הו (אלילו ואלישע) עסקין.

רבי יוחנן בר נידייא שבעית פ"ז ע"ד אמר רבי חייא בר בא רבי יוחנן בר נידייא טשקה במלוא ו/or. ולא היה מאחר לו ר' הילוי ע"י ע"ד ר' חייא בר אבא.

רבי יוחנן ב'r ישמעאל שכת פ"א נ' עד בשלשה מקומות נקרא רבי יהודה הנשיא רבונו ניתנן וכ"ז (ע"י ערך ר' יודה נשאה א') אמר רבי יוחנן כי רבי ישמעאל בית דינו חליק לעלי' בניתנן. — שם פ"ג הל' ב' רבי יוחנן כי רבי ישמעאל החדי מדורק טטרוף תגורה ומיטון תלמא בסון וטיטני עליהן. ועוד מבר שם פ"ז ח' ע"א ובסות פ"ד ו' ע"ב ובקצת פ"א. נדרים ס"ד הל' ב' (לח' ע"ז) וכן חסוי מגניה נבכין אמרהן אדר יוחנן כי דבר ישמעאל שטר בטילן חן נוטלין (כך הובא בר' נדרים ל' ע"א וכן הוא כהוטם ויזיה ובר קראקא וקראטאיין בטעות אמר ר' ישמעאל). — ברכות פ"ה ט' ע"א נשחכח ר' יוחנן זה הרבה. רבי יוחנן כי ר' ישמעאל מנוגה באוריותה בגין חותם נולחה שעעה טניה וחכינה טודורא לה. ו/orה שאהו או ר' ינאוי וועלא כי ר' ישמעאל ע"י ערכם. ובטע חולין קרי' ע"ב נבר רבי יהודה בר ישמעאל.

רבי יוחנן בר ר' יהודה חמא דכבר תחתין הענין פ"א הל' ז' (ס"ד ע"ד) ר' יוחנן ברית דבוי חמא דכבר תחתין בכתוב ארבעים שעשרה טשה ברה. רבי יוחנן בר חניין ערלה פ"א ס"א ריש ע"ב אמר רבי יוחנן בר חניין טטמא ראלל מן הכרית כתמי מיטבללא ביה. — פסחים פ"ד הל' ד' (לא ע"א) סכין מסיר אסילו ביצה אסילו קלוקם אמר רבי יוחנן כי ר' גאנק ובלבד מן השחתה. — וכטמ' מהדרין פ"ג ע"ד רבי יוחנן בר חן בשם רבי דרכיה אמר הקב"ה לישראל בני אם ואיתם זכות שטפה וכו' לנו והדבקן בחוד ובר ועי' לו מאמר גדרל בהגדה ריש ס"מ ע"ז.

רבי יוחנן בר פלא שבעית פ"ה הל' א' התבר רבי יוחנן בר פלא קומי ר' יונה הרי חוכמן ורי חן חונטן קורות ראש השנה וכו'.

רבי יוחנן ב'r שלום ברו ורביעי, שכת פ"כ הליד (ר' ע"ד) רבי יוחנן ב'r שלום ור' מנגינה חד אמר בשלה עדר נקדות וכו'. עיזובן פ"ה כ"ב ע"ד רבי פינחס סליק להבנא וכו' אמר ליה ר' יודה בר שלום וכו'. דמאי פ"ז כ"ה ע"ג רבי יוחנן בר שלום בעא קומי ד' יוסי עד כהן בזווישן וכו' והוא רבי יוסי בר. — ו/orה רבי ר' יוחנן ב'r שלום הם בהגדה יטרא פ"א הל' א' (לח' ע"ב) אדר יוחנן כי ר' שלום למזה סנק הקב"ה מתח אהורהן לשיבוד הלוחות לטלטן שטוחתן של צידוקים קשה לעני הקושש בירע והוא כשבוד להוות. ר' ר' פ"א הל' א' (נ"ז ע"ב) אמר רבי יוחנן כי ר' שלום כתיב כי שתה תדשס ישב שם זיאק וכל ישראל אמר לו חק אני אמרתי לך אל חתנויך וביקשת להחותך בס חזק שאין נימכן לך. — נדרים פ"ג לח' ע"א אמר ר' יוחנן בר שלום ביצחן ממוקט יצחן.

רבי יוחנן גדרל האמוראים של הירושלמי. והוא בעל סדר התלמוד זה כמאמר לרמבי נטהחו לאר' הנטניות וכבר כתכנו בפרק הקודם שכונת הרמכס שהוא החולול לסוד והتلמוד יוזלט ע"ש. — ר' יוחנן נקרא

בירושלמי רה פ"ב הל' ז' (נ"ח סוף ע"ב) בן הגות וبنגלי בכתה מקומות בר נphant וע"י רשי סנהדרין צ"ז ע"א ד"ה טכאמ. — רבי יהונתן למד אצל רבי לפ"י היבנלי חולין קל"ז ע"ב ובידינו בר וזה יתיכנא י"ז שורון אחריות דבר קמה רובי וכור וועלש נ"ד ע"א. ובירושלמי משפטן שלא שיטש את רבי אלא שראה אותו. ע"י ביצה סה הל' ב' (ס"ג ע"א) רבי יהונתן ר' שמעון ביל תירחון אמרין און לא וביק לאותו ר' אלא בגין החמק אנטקעתה דרבנן גולניין דידיה. ואפשר שהוא בודך טליתה הובונה שישיטש אותו טוחן וכורבי היבנלי. — נ"מ ראה ר' שמעון בגין אלעד בקטנותו ושמע טפון. מעשותה פ"א מ"ה ע"ד אשר רבי יהונתן על ביחס רובי ושותפה קללה דרבנן שמעון בגין אלעד חיב מני מבנין בע"י טלאען וכור. — ע"ק דבוחו ר' ינא', בגין מצינו בדרכה מקומות שר יהונתן למד אצל ר' ינא', ע"י רבבות טפ' פ"ד ובמ"א, וכמס' קידושן פ"א הל' ד' (ס' סוף ע"ב) אתה ר' יהונן תלמידה דר' ינא'. ור' י"י שכח אותו מאד וקרא עליו הולמים והב טביס בגין לו וענין תן לחכם וחכם עוז וכור בלאם פ"ח לא י"ב יכחות פ"א ב' ע"ג. — ר' הושעיה רבה היה רבנו, ר' יהונתן למד אצל בקיסין ושמשו אותו י"ג שנים אף שלא היה צריך לילתו ע"י ערך רבי הושעיה רבנה. (ובבבלי עירובין נ"ג ע"א אותו אמר ר' יהונתן ר' יטם נדלתי אצל רבי אורשא בריבי ולא לסתורי מטהו אלא דבר אחד במשנתינו וכו'). ואיש ישיב ר' הושעיה עם רבי יהוננה נשאה ובא רבי יהונתן ושהל לו אמר רבי הושעיה לר' נשאה ששהל לו טילה ונערן וכור נערן לא מסדר לה יכחות פ"ח מ' ע"ב. ועוד הקשת לרבי הושעיה קידושן פ"ב הל' ח (ס"ג ע"א). — ר' חנינה היה רבנו של לוי קרא רבי כיבורים פ"ב סה חבר ע"י ערך ר' חנינה. — לר' הושעיה בן לוי קרא רבי כיבורים פ"ב סה ע"א מהלחה ששתה רובי יהונן תמן אמר ר' הושעיה בן לוי לקינה של נבללה הושקה אמר ליה לא בן אילמן רבי ראייתני בניס' שניהם וכור אך כל החנני שם משוכחת עיש וע"י ערך ר' יושע בן לוי. ויזהר ראה להבאה וראיה מטה דאיתא ע"ז פ"ב הל' ז' (ס"א ע"ג) ר' יעקב בר אחא ר' שמעון בר בא בשם רבי יהונתן בן לוי מפני געלם שם נשמחן לשם ע"ז שמע רבי יהונן ומר ישה למתרני רבי וכן הוא שם הל' ח הרי שקרא רבי יהונן רבי יהונן ומר ישה כפינויו. אך גם בזה יש ספק בהני ואין המקם להאריך. — וקצת ערא שלמד ניב' אצל ר' יהונן. ביכורות פ"ב ס"ה סוף ע"א ר' יהונן שאל ליבי יהונן כסידון של שנים או בסידון של תקופות (ע"י בבל ר' דה טו ע"א ושם הרי בע"א טיביה רבי יהונן מר' ינא') ועי' לךן. — בירושלמי לא מצינו שלמד אצל רבי יהוא אבל בכלי חולין נ"ד ע"א איתא אדר יהונן ולא נהדרה לה לאוthon תלמיד שישיטש את רבי רבה ורבי חייא והאלחים כל אותן שנים שישיטש אותו תלמיד בישיבה אני שיטה בעמזה. ובירושלמי סנהדרין פ"א הל' א' (יח' ריש ע"א) איתא ר' יהונן אל מזין קומי רבי חייא רבה איתיב נביה חד תלמיד וכור. — וכן עראה מן היבנלי שהוקה היה רבנו של רבי יהונן ומזה שיש להסתפק כמה בירושלמי ע"י ערך חקיה.

רבי יוחנן היה מודע מאוד מאד. ועיי' עז ריש פג' בד דמק' רבי יוחנן אמרין לא קנייניא אמרין דלא הוות איקנין דבוחנה. ובכגבי' כאם הרכה טויריים מיטשו של רבי יוחנן. יותר מזה הוא גיטעה גנול נטישו בתורה ובמצוות וקהל של ר' יוחנן נשמע טוב ההלכה. וכבר כמי' גערתו זיהה שטשו ושיחחו חכמי הדרה. עיי' ריה פ"ב הל' ר לעליכו השגה מתחילין מן הנזק וכבר נבנש רבי יוחנן והוא היה הוקן שבנן אמרין לא אמר הרוי והאגה טקדיםות בעיבורה ובו אמר ר' יונתן ראה הלשון שלמדנו בן הגפה וכו' עיש'. ולן ד לשם טוב מבנים ומכוונות (כי כתו בינוי בתיו עיי' נבנ' ברכות ה) הן בתמלוד ירושליין גנולסרו בבל, כי נס גנטה כל דיבנו רמי' עד טאה, והבללי מלא על כל גדרתו ממארתו של ר' יוחנן וכאו לבל עיי' החכמים אשר הלאו או שבו לבבל. והרבה הלכות וסדר קדושים ונפרת רמס' וגעם הן לר' יוחנן אף שלא נמצא תלמוד ירושליין למס' קדושים ובבר העורו על זה בספרק הקודם. — הלכתיו של רבי יוחנן מתחודדות מאד. ועיי' מגילה פ"א הל' י"ג (עיב ע"ב) רבי יוחנן עבד תלת שנים ומלג' דלא נתת לבית וועראן מן צעראן (אפשר'erמן הגער שטחו בינו), בסופה חטא רבי אלער' בחלהמה לטעוד סני' נתת וטחדת לנו טילה וכו'. — ומלבד עטוק הלכתיו מצינו לו טאמרים שם עיקן של תורה. נבות פ"ב ר' עיג' דמר' רבי יוחנן כל מילא דלא מהזרא טספין להמן ארין סג' — שאה פ"ב י"ג ע"א חינה פ"א הל' ח אמר רבי זעירא בשם ר' יוחנן אם באת הלכה תחת יידך ואין את יודע מה מיבח אל חיליננה לדבר אחר שהרי במתה הלכמה נמאו למשה בסני' וכן לשלוקות בטשנה. — ישבת פ"א נ' ע"א רבי חזקה רבי יוסטיה ר' חייא בשם ר' יוחנן אם ימל את לשישל את השטונה עד משה מששללה ואם לאו או תסוש ראנשן ראשון או אדרון אדרון. — ואף ע"ש' יוחנן מחייב שאור ההלכה וחור לסת לה מסעד עד סני' בכל זאת טכידיל בגין הרבר הנאמר בתורה וכן ההלכת הנבעת מן הדודיש וקורא אותה איט' מהוז. ערלה פ"ג הל' א' טספין פ"ב הל' א' רבי אבוח' בשם ר' יוחנן העושה איטפאלים משור הנמקל ומתקמן שעדר עלי' הסכח איט' לוכה שאן לא תעשה של מחרוד מלכאי הרטס' לוכה וכו' וכן מצינו לדבי יוחנן במא.

ר' יוחנן אוטוב לסת לילימ. כלאים פ"ח לא' עג' ר' חייא בשם ר' יוחנן ששה ספיקות הן הצלוף נאיין בכתה שטאי' בעלי חרס' בכל' נהר בגין בית שטאי' חולות הנטאים בשרצים נבית שטאי' טול' מצרי' בערים ואנדורוגנים בארים נבי' בחחה ובר' הבל. — עירוכין פ"ט כיה ע"ד חינה פ"ג ע"ש אמר ר' יוחנן בישת וקיזויה ומבי' וער' ועם הארץ חטאים (בחינה גני' חוטאים). — לדבי יוחנן נראה יותר טוב לאוקט' המשנה בתרי' גנא' וכבוד מעמא (וכאותם מעמא בדורבה מקומות רהטשנה איטה כתרי' תנאי, עיי' חלה פ"א נגי' ע"א רבי איט' בשם ר' יוחנן על הדבר הזה הלבטי' אצל ר' ר' דושעיא ורבא לקסין ואמר לו שני תלמידים שנ' אותה עיש' ועיי' דברי' המשנה פ"ד בל' ח' העדה א') טלאוקט' נחד' חנא ולשכש המשנה בתרי' טעמי' וזה שאמר בכלי' ביש' פ"א ע"א מאן דמתוינט הבית אל'בא רחוד תנא מוכלמא מגאית בריתיה

לפי מסותא. והבדוק בירושלמי ייכן שגם בתלמוד ירושלמי זה הוא רשות של ר' יוחנן. — עוד זאת לר' יוחנן שהוא אהוב לפעמים לשתן נעל על לשון. מיק ס'ב פ"א ע"ב סנהדרין ס"ח ב"ו ע"ב אמר ר' יוחנן אם הוביזין לבובי ידא הירדן בעל נבולן.

ובמה גורלוים דברי ר' יוחנן בתגובה והם נזכרים טלב מל"א חד וחוגיגות. ברובות ס'ב ד' ע"ג ר' יוחנן ומי והוא אמר לא טליה שני ארונות היו מהליכן עם יש"ר נטבר ארונו של חי העולמים וארכונו של זוקף וכו'. בבל' מילחה י' ע"ב אמר ר' יוחנן טען מה לא אמר כי טוב בחוזקה זו לשין שאין תקבה שתחם בטפלתן של רשעים. — עוד שם ואמר ר' יוחנן טרי דסחיב ולא קרב זה אל זה כל היללה בקשנו מלאכי השרת לזרם שירה אמר הקב"ה טעהך די טובעך בם ואחתם אוטרים שודת. — ירושלמי ב"כ ס"ח ו' ריש ע"ג רבי יוחנן אכילה קפוד ויזוב לעבריה שמי חסר ריזוב לעבריה וכי אנטשיה להלא בכחן עתני עישן. — וכן מצינו מחלוקת בעונה בר' יוחנן. סנהדרין ד"ש ס"ג תחין בני ניש הזה לנו דין בגאנטומיא אמר חד לחבירה מה דדר' יוחנן אמר מתקבל עלי' שטע ר' יוחנן ומור לא כל טניה מיטריסטא בעל דרישה אלא שטמען מלחיחן תחן וזה צורכא כתבין ומשלחן עוברא לדבגן. — וכפרש עם תלמידיו היה ר' יוחנן ענו' כחו. יבמות ס'ב י"ב סוף ע"ד סנהדרין ס"ג ב"א סוף ע"ב רבי יוחנן בעי ביבמה טרי מדריך אחר טרי תחביב ר' לעור. והבתביך ועלתה יגטמו השערה כד שטעה ר' יוחנן אמר יפה ליטנדט ר' לעור עירובין פ"א י"ח ע"ג אמר ר' אחא קפ' ריש לקיש לר' יוחנן וטילטל. — ואשאדור החוזר ריש לקיים דרינו של ר' יוחנן לא קפ' עליו ר' יוחנן אבל אמר בנתת מה אעשה שבנני חילוק עלי' בבל' כתובות נ"ד ע"ב פ"ד ע"ב.

ר' יוחנן היה בגערוותו בקיסרין ושם שיטיש ר' הוועשה דבנה ור' ינאי וד' חנינה, וכאשר היה בטולקון בכ' הלכות עם ר' חנינה עוב ציטורין והלך לו לטבריא — שבעית פ"ט הל' א' ביצה ס"א תל' א' — וירשב שם עד יום מותנו. ומעט בא ר' יוחנן לטבריא נטהלה היישנה שם ועטורה בתתקה עד חתימת ירושלמי. — בטבריא התעסק ר' יוחנן וריבת עם ר' יודה נשיאה ור' יהודה נשיאה טביה שטע לו, ע"י ש"ך ר' יודה נשיאה א. ודו' אבתו והלך הריבת סעדים מציטוריון לטבריא אצל ר' יוחנן ע"י ערך ר' אבונו ב'.

ר' יוחנן לא ירד מטהו לבכל והוא ברעשו לילך לשם ולכל פני שטמאן וכאשר שם לדין פעסן שטע שטעה שמת שטואל שבטן פ"ז ח' סוף ע"ג חולין צ"ה. — רב הדה יקר פלאו בעיניו, חולין נ"ד ק"ג, וקראוו ריבוי שבכבל שם צ"ה. ובכל זאת לא נשא לו פנים בתורה ושלחה לבבל שאין חרין עם רב באחד מהליכיו. ס'ב ס'ב ל"א עד ר' יוחנן שליח לדבגן והמן תרחן טילין אמרין אמרין בשם רב ור' לילית ארינן בן אמרין יטה חורא לא התדי בה אלא בעילה ראשונה לכד וגאי אומר ולא בעילה ראשונה ולא בעילה אחורונה אלא לאוד כל המעשיות ואחר כן הביאו אליה ובעלתה אוד כל הטעושים ואתנן אמרין בשם רב סבור והה יואב שקדנות המטבח קליפות ואינו קלט אלא נט

וכך ואנו אומר לא מזכה קולט ולא לנו קולט וכו'. — מגדלי חלפיו של ר' יוחנן ד' שמעון בן ל קיש, ר' שמעון בן י'ם, ר' זמי ב' ר' הגנית, ר' כי אמי, ר' אסי, ר' אלעדר, ר' חייא בר אבא, ר' שמעון בר אבא, ר' אבגוי, ר' כי יעקב בר אידי. ואלה ה תלמידים לא זו לו בעית אחת. חלפיו ר' יוחנן האלשונים הם ר' שמעון בן ל קיש, ר' שמעון בן קיט, ר' יוסי ב' ר' הגנית, ר' אמי, ר' אסי, ר' חייא בר אבא, ר' שמעון בר אבא (עיי' ערך כל אחד על מקומיו). הנודע בכולם ר' שמעון בן ל קיש והוא לר' יוחנן כעין חבר. וחלפיו ר' יוחנן ואחריו ר' אבגוי, ר' יעקב בר אידי. עתלא לא נמצאו בין חלפיו ר' יוחנן לבין ר' גידרא. — חלפיו היה חברו של ר' יוחנן עיי' ערך חולפי.

בימי ר' יוחנן נתחדשו שני דבריהם. והחללו לצד' על הכול ור' יוחנן לא נעד בם. עז' פג' הל' ב' (מיב' עד') ביזו ר' יוחנן שרין צידא על כהלא ולא טוח בידיזג, סי' קודם לכן הוא אומרים והציגו אותו כמו הפסול, ויזוע ספרי האפוקריין שאנשי אלכמונרא החזקן בוהו ואסרו נם הגויה, ובימי ר' יוחנן תחילה לחזק העיזור ור' יוחנן לא מיטה בם. — ובימי באו הברים לבבל, ככל' יכתח סיג עיב (ונשכתה המלוכה הרשנה ובאה מלוכה אחרת הזרעה בשם אסכאידענדראאטמא שנה ב'כ'ח לפטדרם).

בשע' חי' ר' יוחנן רבו הדעות ועתשו הנחות, והגנן כאשר הוא באנרת ר' שרידא נאות שמתה בן פ' שנים שמת חקץ לששתה והוא שמת ד' אלפים לשט' לביע. — ומזה קודם ר' יודה נשיאה א' הרי ברכות פג' ר' עאי נבר כר זטך ר' יודה נשיאה ביריה דר' יודה דקה' ר' חייא בר אבא לר' זעירא וכו' (עיי' ערך ר' יודה נשיאה א' ר' יודה נשיאה ב') ולא מצינו שהה שם ר' יוחנן, וגם אילו היה שם לא היה דן ר' חייא בר אבא תלמידו לפניו לדקה' ר' זעירא ולטבאו ועיי' הוספות.

ר' יוחנן התאהה מפוד למד עולמים בביתו ה' פיר' שהוו דבריו נשמעו בכהני' ובבנוי' מדרשות (מק' פג' פג' עhn), ותפלתו נשטעה כי שמו לא יסוף לעד.

רבי יוחנן ענתרנייתא ברכות פ' עאי אמר ר' יוחנן עטנייתא בריתו כרזה הוא הגע תלסורי בצעעה לא בטהרה הוא משכח מה מעם ואת צועשים הכתבה.

רבי יוחנן דקצין ביצה פיה הל' ד' (סינ' עיב) רבי יוחנן דקצין בשם ר' נחום כי ר' סימאי וכלב נקופת.

רבי יוחנן בר מריא, מריא (מכיל עיי' ערך ר' יוחנן בר' מריא) ולספונים אויה עיי' סצונות הדרשות מריא בידילת' (בדוד החמייש או בדור השישי). סחחים פיה הל' ד' (לב' עיב) הכל מודין בשיפינה וכו' ומה טפליין בזירה ר' כי מאה אמר זירקה בעין שיפינה ר' הגנית אמר זירקה בעין הזיה אמר ר' יוחנן בר מריא (מריא) קרייא מסיע לר' הגנית וכו'. ומצביע לו ממשים בשפטו וכשטע אהרים בהלהנה ובתגרה. פאה פ'א טז ריש עיג' ר' יוחנן בר מריא בשם ר' יוחנן אין אגן יודען א' זה מזון חמיב או זירקה או גטילות הסדים כשהוואן

אומר והסיד ה' מעולם ועד עולם וכו'. חרכמות פרא הל' א' ואמר ר' יוחנן בר מליה ואמר בכאן ראטיר הטין מוחר וכו' ותק' סוג' אתה ע"ז פ"ב הל' ר' ושם בטיעות ר' יוחנן בר מדריא. ועוד נזכר בכורותים פ"ג סיד ע"ד עירובין פ"ג כד עכ' ועד באיה מקומות (וכערובין) אותה הוי רבי יוחנן בר מליה וצל בר מליה).

רבי יוחנן בר שללא שבת פ"ד ר' ע"ד רבי יוחנן בר שללא הרא אמרה תמן דבמר איזה צרך מחסותו ציבור וכו'.

ר' יונה ראש המדברים בכל מקום, וכסדרת בס' עדות ואין כמעט הלכה מכם פאה ואילך אשור לא נזכר בה ר' יונה, ונזכר נס בכנכל' באיזה מקומות ונקרא תענית שם בגין ע"ב חיקיטא דארעא דישראל. — ר' בוחז: ר' הילא ע"י ערכו. ושאל נס מר' זעירא, ערלה פ"ג ס"ג ע"א, ר' יונה בעי' קיט' ר' זעירא תמן בנד דתניין הכא מהו לספוק בו את הטענה וא Kapoor לקובלה אמר ליה אפילו למאן ראטיר חמן מוחר הכא אסור וכו'. — ונם ר' יומתיה היה דבר. מיללה פ"ד הל' ה' (עה ע"ב) וזה תמן ר' יומתיה ועקב אמר ר' יונה לר' יוסי ווועגן אמר ליה וזה דרכ' מעקב. חלה פ"ב הל' א' ר' יונה בעא קיט' ר' יומתיה איזהבת קיט' ר' יומתיה וכו'. ושם פ"ב הל' א' ר' יונה בעא קיט' ר' יומתיה בשעה שנכנסו לאرض ומצא קמה לחה מזו שהחאה אסורה משום הרש וכו'. וקצת נראת ש' ר' יונה היה לר' יומתיה כגון תלמיד חבר כי חולק עליו לפעמים. וכן נראה שהיה ד' יוסי, ר' יוסי שע' לו בכתה הלוות, ר' יונה ור' יוסי הם חברו של ר' יונה ד' יוסי, ור' יוסי שע' לו בכתה הלוות, ר' יונה ור' יוסי הם ראשיו הדור ורבכיע. והוותה בינויהם ברית אהבה, עד כאשר מת בנו של ר' יוסי ובאה השמעה אל ר' יונה אשר היה או באזר השליטים כל היום בתעניתן. נהרים פ"ט הל' א'. — ר' יונה זכה לסתה תלמידים ותלמידים בנו וגוזל ר' יונה עיר ערכו. נס הוא לו והכח תלמידים ודודים ע"י סוף פ"א.

ר' יונה אמר חנינה פ"א הל' א' יכמתה פ"ט הל' א' ב' ליה כלליו רובי כללון כללו אין למון מן הכללות ע"ש. ועל עצם שכלו טודים רוב מאמרי ובסרט מאמרי במק' מלאים. — גם בגדה מצינו לו מאמרי יקרים, ומה נכבד מאמרי סוף פ"ח דפאה אשורי נתן לדל אין כתיב באן אלא אשורי מישכיל אל דל והוא שמסתכל במצוות איך לעשוה. ועייש המעשה כיצד היה ר' יונה עושה כשותה וואה בן טובים שידר מנצטו אמר לו בני ישכלי ששמעתה שנפלה לך ירושה טמוקם אחד טול ואת פורע וכו'. — וכן שטענו לו מזות חזנות ברכות סיד הל' א' ר' יונה בר הוה מצל בכניישתו היה מצל בלחישת ר' הוה מצל בברוחה היה מצל בקהל עד דילוף נבי בתייה צלהיה מיניה. ועיי' יומא פ"ח הל' ה' (טה ע"ב) העונרא דדליך שנפלה בשבייהה דרי' יונה בשכלה.

ביש' דרי' יונה היה עת קיטה לירושלים ונרב הדרום וטשל או בסודיא טשנה הקיסר אנטונינוס וישמו נאללום. ואלאלום זה תלך בסודיא מן שנות קרא עד שעת קיד' והוא איש אכזר ודע מעלהים ושר צבאו אורסקינס.

ואיסקינס עליה מזכיר לאין להלום נגד היזדים ברורים איש טרוד או ברוטי וכמו שזכרנו פ"א. ונראה שאיסקינס הפקד עיקר המלחמה בוד אדר מישרין אבאו ודווא בעצמו לא הילך לדרום, ולבן לא נטאו זורן טולחמה זאת אבל רופור הרומי אפסיאנות מארצעלליות אישר היה אורוב נאמן לאיסקינס וטסבור חסיד נבוותין. ועל העת ההיא בא היטר שביית פ"ד לה' ע"א מנדירין פ"ג כ"א ע"כ ר' יונה ר' יוסי והתו ליטמי בישכת לאיסקינס בלבד בשבייל חילו, וכماישר שאל ר' מנא בט' של ר' יונה את אביו הילא בירביס אס"י על מצוה קלה יתרוג ואל עבור השיבנו ר' יונה שאיסקינס לא אתיובין להעבר ישראל על המצוות אלא שרוצה לאככל מות חטה ע"ש. והיטר הוה מודה שלא היה לב איסקינס רע ליהודים כלב נאלאם אודוני, אישר עשה בעבירות זודן למור על היזדים שלא תעת בזום הגבורים ובראותה חולין ק"א ע"ב שמודה הוה והבטה על העת החאת, אבל איסקינס לא חזר ליזדים בדורות. נס היטר של הרושלמי יכotta פט"ז פ"ז ע"ג בהוא ואיסקינס עם איני ציפורן שהאמנו לעיל פ"א, מודה שאיסקינס לא בזה להשחתה והיזדים וכماישר מרדן בו איה צירושאי הוויה ים עם הקישרים בדורות לא עשה טשנט בכל העד ולא דה אורה כעפר לזרע בדרכ' ישי' צבא רומי מאנו וכבר הרגנו בוה הידירן בטיח' שנת פ"ג. ובמס' מנילה סני ולה' א' (עד ריש ע"א) איתא ר' שטאלן בר מהן בשם רבינו יונתן תורה חסידה אין קוראים בה ברבים והוא תני בבראשית עד התבעל בו קרא עד ויו בזום השטמי בזודר עד ויוו בנגע הארון מותר לקירות בו ברבים הוא איסקינס אוקד אורחות דגןבראה איתון שאלן ל' יונה ול' זכה מות רקות בספר ברבים אמר לנו אס"ד לא דאדר אלא מן נו דנטשוחן עניטה אינן ובנן לחון אהורי ע"כ. זהה המעישה מודה בהשכמה ארשונה על רעה ברולה אישר געשתה עי' איסקינס ששרוף ס"ת ואנן לך מעשה ישנה יוזר נודלה משורת תורה אלקני, אך כאיש נד אל עוטק היטר יבוזר לנו שאיסקינס לא שוף סית כלל לדראב לב היזדים ולכחות טקש"ה, כי האוביים אישר עשו מאו בשאט נפש המעישה דער עד לבלה, בחשכם כי בה דכאו טרהורת והשאיין תלך אחר אבל שרומו אותה עד לבלה, בחשכם כי בה דכאו לב היזדים ושפכו על ישראל קלון וכות. ואם לבונה זאת שוף איסקינס את החורה איך לא זהה טקס כלל לשאלת הגנבראי מטו לקרות בספר ברבים, והלא חספ' כלו היה כבר מסכתל אש! אבל האמת יודה דרכ' איסקינס לא שוף כלל סית לחדרב' היזדים כי' בטולחה אישר היה או לא איסקינס עט היזדים נשורתה סית באירוא רשם, והקובב שנשותה עי' שללו שוללים אש בכית' אישר שם היה הפטיר, והירושלמי קיד ואמד ורא איסקינס אוקד וכו' והסנה בטולחתו של איסקינס.

עוד יש לנו לחוביד, איסקינס היה ב' פעמים בסוריה. הפעם הראשון תהה טמפליה נאלאם וסעם השנית בשעה ק"כ עת החלומו עם הפסליים. ובעה הטולחמה הזאת היה תזוקה התיל ביב' איסקינס כי הוא היה שר הגבאים אף שם ראש שר' הגבאים נין לאיש אדר ושם אובייניאנס. עי' עכ"ז באורך אבל מארצעלליות פרק ר' יוסי ב'. ובמס' ברבות סית צ' ע"א איתא ר' יונה

רו' יוסי עלון קומי ארתקים בגאנטוליא חתמן וכוק טן קויטהן אמרין ליה טן קויטי אילין זודאי את קאשס לך אשר להן אפזדאן דהני אמא הו' בקרבנא ונזה עב'. והנראה ישוה המאורע היה בעית הווית ארתקים בסוריא בטעם שנות והיה או' נשוא פנים טאוד, וולבו ר' יונה ור' יוסי לקלט פון' בגאנטוליא עדר המלפה. ויצא לנו והשערה האות טמה שכטמי נאללום הוותה כליז' ספק קבלת פנים לשדר צבא למכתש ולסכה נזרחה להטקל פנים בקאנת נאללום בישרי וברוע מחשבות לבו להם ולכל העם. — ובנורו לנו בוה שר' יונה זהה עדר בחיים' שנת ר אלטס קב'.

וראינו עד מה להעיר על איך מאסדי השם דושלטי ובכלה. זומא פ' א הל' א' (לה' ע"ד) אתה ובמי' ישווא (פ' מישוח מלחתה) עובד בשטנה רב' יוסיה בשם ר' יוחנן ובנורי הקודש אשר לאחרון מה תלמוד לומד אחריו לדורותה של אחריו אל' ר' יונה עפ' היזה לא אמר עובד אללא וכו'. וזהה בשיטות המכמר יש' יונה שפצע את פ' ר' יוחנן זהה אינו נראת ישורי רב' יוחנן מה שמת ליט' ור' יונה די עוד קיפ' גם ר' יוסיה רבו של ר' יונה נראת שללא שפצע כלל את ר' יוחנן (עמ' ערך ר' יוחנן). ונראה בגיןו שיש באן טס'. — ובכלל' ב' מ' עיא איטה ואטער ר' יונה אהקדישות זו' יוסיה וכו' ותיריזו מיטטה ד' יוחנן. ובבר' ניל'ה רישי זיל חולין זיך דערעו דיכל היכא דאייה טיזום פלוני לא שטעה מסין, ועכ'ס נזוק בוה' שנטקוטם דאייה טיזום לא שטעה דוקא מסין ועי' בפתחה וזה הפרק. — ובכלל' נישן מ' איטה אדר' יונה אמר ר' יוזא עד שתות ובטס' חולין פ'ג' ר' יונה אמר ר' יוזא מבלהה (עמ' במדרש') והוא נבן שיר' יונה שטעה ניכ' מ'ר' יוסיה ובמה שדברנו לעיל בראש' הערך מוא' וחללה פ'ג' ע"ז. — ובנטק בחרות ל' ע"א איטה רב' יונה ור' יוסיה תלמידי ר' יוחנן והוא נבן, אבל עד איטה שם ואמרי לה ר' יונה ור' יוסיה תלמידי ר' יוחנן ובצ'.

רבי יונח בטוריה בדור החמשי. כלאים' ספט הל' א ר' יונה בטוריה בעי קויטי ר' טנא חמן את אמר בן צבונין בן למאי ורכא וכו'. טק ס'ב הל' ב' (פא' ע"ב) רבי יונה בטוריה הוה ליה סעון שאלו ל' הווא מוש' מונחון בטחדודא. — ור' יונה בטוריה מונר באיזה מקומות. כלאים' ס'ח לא עין ב' טעטיטם. וער' יומא ס'ח מ'ב ע"ב, עירובין פ'ג' כי עד דנדדים ס'ט הל' א נויר פ'ז נ'ה עין (צלי' קרי' מברשל ע"ש) ועוד באיזה מקומות. — ובצ'ה נודע ור' יונה חביבם הלוטו לשם ע"י ערך ר' אבוחו ב' וגם ר' יונה דעריך הקודם הוה לטעטיטם בטוריה. והזהה בדורך בבל לא' עיי' ברכות ס'ג' ר' סוף ע"א רב' יאס' שטעה דאיתא ליבוריה שאל ר' יוחנן טיסר את בצר' גמבדר שאל לר' שטען ק'ן לקיש' כע' בטוריה. ועי' בnelly ע"ז ניח' ע'ב.

רבי יונתן בדור הראשון ובדור השני. פאתים פ'ז הל' ב' (ל'ג ע"ב) דמר ר' יונתן קומי ר' חייא ר' כהה בשם ר' שטען בר' יוסי בר' לקומיא ליקון על החוטש' שנת ר' בר' חווה וער' השקלא וער' ביט' וכון' ר' חייא. — ברכות

סוב ד סוף עג ר חייא רוכא ור' יונתן הו טהילין קומי עסוה דריש נר
יוסי בר לקניא ווועי בעליך שם י"ח ע"א. — וכעת נראה שהה תביד
של ר' ישא רבו של ר' יונתן, ברכות פ"ה ט"ע א ר' ישא ור' יונתן הו טהילין
באשלטן חמתן חד ואמר להן שלטבן רביה ובו. פאה פ"א טז ע"ד רבי
יונתן ור' ישא הו יתיכן אתה חד בר נש ונסק רגלו ר' יונתן אמר לה ר'
יעי מה טיבו זהה שללים לך פון יוסי ובו ועיי בכל כתובות סט ע"ב ושם
הבי ר' תענא ור' יונתן. — ר' יונתן עליה עם ר' הננא ור' יהושע בן לוי
לודושלים, טיש פ"ג נ"ד ע"ב. וכמס' העניות ס"ב צ"ו ע"א אחת ר' תנינה ור'
יונתן תרידון אמרין בטלה מילת תענית. — ר' יונתן שאל את פ' ר' יונתן
בhalbכ' ביכורים פ"ב ס"ה סוף ע"א, ור' יונתן אמר על ר' יהוקה ר' ס"ב נ"ה
סוף ע"א ראה הלשון שלפלנו בן הנטה, ע"ז ערך ר' יונתן. — מאטריו של
ר' יונתן ברכ' ונטגאים ברוב המסתחות לו והוללה הירוזה בכל טהרען חזק
מעז וגע זשר שבת פ"ז ד"ד ע"ד (ועי' ערך ר' יעקב בר אריך). ורבבה
אמוראים אמרין בשצ'ו. ר' שמואל בר מהן (ביבלי' בר מהני) הוא תלמידו
הדק ברכ' חמץ ואמר בשטו בטקומות אין טפער.

ודע דאיתא בכל נימן עג ע"ב אמרה רבנן קטה ר' יהוק משטה
דר' יונתן כי אמר ר' יהוק ידען דבראי בכנלא לפרטיש כי האי טעם ע"ב,
ואין זה ר' יונתן דעתך זה.

רבי יונתן דבית נוברין יוסא פ"ז הל ה (מד סוף ע"ב) טעל ר' סיטון
בשם רבי יונתן רבית נוברין ישע' רבריס לא הודה בהן כשרה וקבעה להן
התורה כשרה ואלו הן האומר לשון ר' יהוק וההדר נפש' בשנה ובור'.
רבי יונתן ביריה דר' יהחק בר אהה פאה פ"ה חל' א' שקליט פ"א
הל' ב' רבי יונתן ביריה דר' יצחק בר אהא שמע לה מן הרוא אין מעכין את
השנה לא בשבעית ולא במצואי שביעית וכו', ובידיש פאה שם הגי ר' יהוק
כט' ר' יונתן.

יונתן בן עכמא' ברור השלשי. חרומות סוף פ"א שבת ס"ב ד' ע"ד
אמר ר' אבינו שנה לי יונתן בן עכמא' בת בן שורה עומרה ער' שבת עם
חישכה וכויה ער' וכתובו שמן שרפה הר' זו מוסאה לתומו שטן של חולין
ומולקע אמר לה ר' עוזרא מה טביה אמר לה אדם נרול הוה וכקי' במשנעו
הזה פ"שתה.

רבי יוסף בר ABI' מן האמוראים הקרטוניים. תענית ס"ד ס"ה ע"ג ר'
יהוק בשם רבי יוסף בר ABI' תלחותו הוא טבקשין לפרק וזה טשה
טושין וכו'.

רבי יוסף בר ABI' זמינא תענית פ"ג הל' ב' (עמ' ע"א) רבי יוסף כי ר'
זמין בשם ר' יהוק טפי מה אמרו שדי מנתן מחרין את עצמן טפנ'
שטעקן לילין.

יוסה ביריה דר' יהושע בן לוי תענית פ"א הל' ו' (ס"ג ע"ג) עוזה
בר חמא יוסי ביריה דר' יהושע בן לוי בשם ר' יהושע בן לוי בתעניית ציבור
מרתע פניו דיין ורגלו כחדנו בתשעה באב טהירין דיין ומעכין על פניו ביום

הכיפורים מרחוץ ידיו וטקחן בפה ומבעיד את המפה על פניו. אבל יוסא פה הל' א' גויהה בר חמא ר' יוסי ב' ר' חנינה בשם ר' יהושע בן לוי. — ומהבבלי יוסא עית ע"א ויעזר בר חמא וכו' אמר לוי לדי יוסוף (זהוא יוסי בדורשטי עיר ערך ר' יוסוף) בריה דר' יהושע בן לוי נראה שמדובר תהונתיה היא עיקרת אף שבבבלי שם הענן קצת משונה.

רבי יוסה בר יעקב עיר ערך ר' יוסי טנדלא.

רבי יוסטה יוסטה, כי ר' סיטון עירובין פ"ז ע"ג ע"ג רבי יוסטה כי ר' טמן בשם ר' נייחם אין מרט שלטן לדוד עמנוא וכו'. שקליםים ריש פ"ב אמר ר' יוסטה כי ר' טמן אחיא כטאן ואמר תודטן על הגבר ועל העזד להונחות וכו'.

רבי יוסטה יוסטה בר ישונם ברור התמייש ובדור השישי, חלטדו של ר' מנא. חורתות פ"א טח ע"א רבי יוסטה בר שעומם בעא קומי ר' מנא תונין הרכינה ומיצת הרי זו תרומה ואת אבר הבן וכו'. וכן שאל לפני ר' מא מיש פה הל' א' שקליםים פ"א סוף הל' א' ולא נטמא ממואה טהור לטהרע. — שכיעית פ"ז ערך עד אמר ר' יוסטה בר שעומם לשינויו הנלוות לטהורי אמנה הן עתרות לומר ישירה וכו'.

רבי יוסטה כי פ"ח פ"ז ערך רבי יוסטה רוח לה עבדא קומי רבנן והיבנאה קס קומי ריש לךש וכו'.

רבי יוסי יוסה, יוסה, יוסה, אסא, אסא, אסא איסי, א' הוואר אשי וחלמדו בבני חלמד דרב ושותיאל וועללה לא'. וכטמ' ברותם פ"ב ה' ע"ג מוכר מה שאירוע לו ע"מ והוא ליגאנ בכווא לא'. ובכלי קדרוןן לא ערך אהוא שברה לא' טפי שאמו צאהן מן הדעת ושאללה טמננו דברת לא כן. ובדורשטי ברותם פה ר' ע"א אהוא דנטל לשות טר' יותן לצאת לקראת ארין אמר שכא לא' ובקדושיםן שם הוא קצת בענין אחר. והכל מה שנזכיר בבבלי על שם רבי אס' מוכר בדורשטי על שם ר' יוסי כי שעניהם אחד. ע"י סוטה ס"ד הל' א' ר' גויהה ר' אלילא ר' טפא ערבה הלכה למשה מסני וביבל' שם לד' ע"א ואמר ר' אם איזקן עשר נטיעות עדבה ויטוק החטט הלכה למשה מסני. — באיזי למך אליל ר' יוגאנ ווות מנזרול חלטדי ר' יהוקן. כלאים פטש לב' ערך ר' יוסי גם חטמי יוסטן למחמי ר' חיה רוכבה ולספוא חמא ווונען דיה וכו' עני' ואן חמץ הדוא ר' זחת בר נש' וער' תורה נידרי' אהא לבני ר' יהוקן אמר ליה חמתט בחלמי ודקיען נפל וחד מן חלטדי ספק ליה אמר ליה וחבט את ליה און אמא חמ' ליה אמא חבט ליה ערכ' כל תחלטדי קומו וחבט לדי זחת ע"כ. — ובדורשטי נקרא לטעמים נ"כ רבי אשי ולפעמים נקרא אשי (בלא רבי). שקליםים סוף פ"ב אמר ליה ר' זעירא לרבי אשי חמתט ר' בא כבר והיינו להתקד את אשנת איש. — שכיעית פ"ז סוף הל' א' אמר אמר חטטה להבביו בערים לא יטירען אלא בערים. ובכלי

שם מ"א ע"א אמר ר' יודוה אמר ר' אפי הטלה את חכון בעדרים ציד לפדרעו בעדרים. — כתובות פ"ח הל' ח' (ילב ע"ב) אמר ר' והוא שתהה הטעאה יתרה על השבה וכו'. ועיי' בבל שם ס' ע"א אדי והוא והוא ישיש שכח כנדר והטעאה (ובישינו). — מגילה ס"ד הל' ב' (עה ע"א) ר' אדי אומר איטפלין בהגא ואדי חדר אמר חור וכו'. — ונקרא ניב אפס, איס'. סוכת פ"א הל' א' (רבב ע"א) בהגא ואפס עליון והוון קומי רב וכו'. — גדרים פ"ג הל' א' רב ושפטואל תירחן אמרין אילן חנ' צירין הוחר הבוכ החוב איש' ומ' אמר ליה שפטואל וכו'. וכמס' עירובין ס"ז סוף עד איתיה אמר ר' ישה עד דאגא חמן שטעה קל רב יהודה שאל לשפטואל הפריש שקלו וחת' וכו'. ובשקלים סב הל' ה אמר ר' יוסי עד דאגא חמן שטעה קל רב יהודה. ושם ס"ז הל' א' אמר ר' ישא עד דאגא חמן וכו'. ובגמ' ס"ד ניב ר' רטר רבי יוסי עד חמן שטעה וברori דנקרא בהגא אמרין עצמי ר' ישא, יוספה, יוסא יוס' ובכלל ר' יוסי הוא ניב' ר' יוספה ר' ישא והוון ר' אדי דכל' וכמו' שכתבנו בראש הערך. ריש עוד קצת הוכחה להה בטה' שאטר שטעה קלה ר' יודוה שאל לשפטואל ו/or אמי היה תלמידו רשפטואל. וכן איתיה תורות ריש פ"א אמר ר' יוסי קשייתה קומי שפטואל והו' ניתנן וכו'.

ר' אמי נשבעה בספסוף והזה בסכנה מודלה עד שרדי' זונע נתיאש טבנו וטסר ר' שפטוען בן לקיש נפשו עלי' והצילו. תורות סוף ס"ח ושם נקרא ר' איס'.

ר' אמי הוא טבולי אטוחאי הכבלי והירושלמי, ובכלל גיטין נ"ט ע"ב נקרא בהגא חישיבא דארץ ישראל. — ירושלמי שמת פ"ט הל' א עירובין ס"ז כד ריש ע"א נזכר לשנה דורך ליבורו עם תלמידיו שלא השיב אלא על כל דבר בטקומו ובאשר שאלהן פylie בטם' שבת כלתנות עירובין עבר להשיפ להט ער' שבאו לפסע עירובין. — ובכלל ב"ק ס' ע"א איתיה שפטואל לא עיל' קטה' דבר אמי ואיב' היה נבר' נרול' בהוותו בכלל. ועיי' חות' חולין קיט' ע"א שבמני ר' אמי היה עיש'.

רבי יוסי, ישא ב' הוא ר' יוסי חברו לר' יומת תלמידיו של ר' הילא עיי' ערך ר' יומת. ובעה קומי ר' סטמן ר'יה ס"ד הל' ב' ו/or סטמן קראונו ברבי עיש'. — ר' יונה ו/or יוסי הם הגורדים גדור' ורבכען, והתוון לטימי' בשבחה לאנטקינס נם הילכו לאנטקינס לקל' פניו כאשר הובא כארימת עד ר' יונת. ו/or יוסי האיריך ייטים מ"ד יונת. עיי' ט"ש ס"ד הל' ס' (נ"ה ע"ב) כהרא ר' ר' יונה (בצ'יל' ובאשר טמכה הענן וכן הובא תורה' ברכות קב"ז ע"ב דה' איטוד וכן הוא ברשות אדי, ובorzות ויניצאה והגטשיות אחריו איטוא' כפעות רבי יהה) ורב' יוסי הוון שוחטן נרביה בר' ר' יונה אמר ר' ימי' מאן לרב' יוסי וכו'. — שקלים סב הל' ב' (כ' סוף ע"ג) אמר ר' ימי' מאן קומי ר' יוסי ואין חטין רבקן טבון אמר ליה וכו' ר' יונה אמרך לא אמר כן. עיי' ערך ר' סמא' ב'.

ר' יוסי גור' בטקומות אין טסדר בירושלמי. ובזה לו פשא' ומפני של תלכה עם החכמים אשר באלאנברוריא עיי' קידושן ס"ד ריש עד ר' ימי' תנחות כ'

ספה שלחה לר' יוסי חרבן עובידין מן אלכסנדריא, ואטמוראים הגוררים שם והם ר' פנא ור' בילה מודים שהו ר' יוסי ב'. — ועיי' מגילת פא היל' ב' (ע' ע"ב) אשר ר' יוסה ליה באן תל להוות בשני ולית באן חל להוות בשכת חל להוות בשני צומא; רבה בחד בשוכא חל להוות בשכת צומא רכה בערכותה עבר, הרי דרי יוסה היה בקי בקבאות החודש ע"פ החשבון, וגט עירובין סוף פג' איזתא ר' יוסי מישלח כחיב להון (לכני אלכסנדריא ע"ז) אף על טר' שצחבנו להם סדרי מועדות אל תשנו טנהן אכחותם נהו נפש ערכ, וזה סדר מועדות הוא קביעות המועדות ע"פ החשבון ובמו שט' בעל ק'ע לר' פרוש, והמאמר רטניליה שהבאנן מחוק הפרוזות זה. וכן ט' בעל ס'ט. גם יוסא לנו מה שפטטו של ר' יוסי ב' היה גROL אלכסנדריא. — ויש להעיר שאף שרבי יוסי היה בקי בקבאות ע"פ החשבון אעפ' בו מקדשין בא' נס ביטז ע"פ הראייה עיר' ברבות פג' ז עיג' גמה קורין (בראה של להוות בתענית) ר' יוסי אמר קורין ברבות וקללות . . . . ר' יונן קפודקה אמר קומי ר' יוסי בשם ר' יודה בן פוי קורין בראש חורשך קמ' ר' יוסי עם ר' יודה בן פוי אמר לה את שפטעט טאנקן הרא טלאה אמר ליה אבא לא היה אמי' כן אללא בעין טב על ידי דאנין דען הווא דיש יהוא (כל' רישם הו' מקבלן עדות הוורש ע"י פא') קורין בראש הוודש הא שאר כל' המקומות קורין ברבות וקללות עיר', ורב' יוסי הנזכר מה הווא ר' יוסי ב' עיר' ערך ר' יודה בן פז (ועי' ווספה).

ר' יוסי נזכר ג' ב' בביבלי, ובירושלמי לא נזכר שם אביו אבל נזכר בביבלי, מנותה ע' ע"ב אלא או איחמד אסיפה איתמר אם השיריו קודם לעומר העומר מתוין מא' קודם לעומר ר' יונה אומר קודם היכאת העומר ר' יוסי בר' נבדא אומר קודם קצירות העומר. ובירושלמי החל פא נ' עיג' איתה אם השיריו קודם לעומר העומר מתר ר' יונה אמר קודם להיכאה ר' יוסי אומר קודם לקצירות. — ועיי' בביבלי ברבות לג' עיב אללא על עין צפוד ניעו רחפן ס'ט פלני בה תרי אטמורא בטעלבא חד אמר וכו' וחד אמר טפבי טפטייל קאה בטענשה בראשית, ובירושלמי מגילת פג' הל' ט' (עיה ערג) ר' יוסי בשם ר' סטפן בנותן קאבה על טודתו של הקב"ה וכו' וכבר כתבען בראש הערך שר' יוסי ב' אמר לפני רב' סטפן. — ונזכיר עוד בביבלי וורי אטמורא בטעלבא ורב' יוסי בר' אבן ורב' יוסי בר' נבדא שבת ב'א עיב צז עא ועיי' ערך רב' יוסי בר' בנן וער' עולא.

ושמעון ר' שוחר לר' יוסי היה שלמדו ליטחוו במתורה תניניא. עי' ספסום ספה לב' עיב יכתח פא ב' עיד, ואטמוראי בבלאי מצינו זה לכדו לר' אשוי עיר' ב' ב' קני' עיב. ורבינו הואי פDIST' בונה ר' ריש ר' דריש ע"ש ב"ש' ובש' טלהו בו בטחדורה תניניא וכאמס שאל לו ר' פנת שבחתילה שנה כהיך אדור' השביב לו הוא קכעה נבק' בטחדורה (ונס ר' אשוי ב' ב' שם חור' בו בטחדורה תניניא ע"ש). — נס מצינו לר' יוסי שטהוד להעטד המשנה כזרחה נטקסם שר' יונה טשבשה עיר' ספסום פא הל' ב' ר' ר' ס'ב הל' א.

ונגה לרוב מקומו טוביה עליו אם הוא ר' יוסי א' או ר' יוסי ב'. בטקומות שכא אומר ר' יוסי או ר' יוסא בשם ר' יוחנן הוא ר' יוסי א' שהוה תלמידו של ר' יוחנן, וכן כשהוא אמר אבורה בשם ר' יוסי איש מה לפניו ר' יוסי ב' רבי יוסי זה הואר ר' יוסי א' כטובון טעמו. ועיי' ברכות פג' ר' ע'יא כד רתק רבי יוסא קילל ר' חייא בר וזה אבללו, הואר ר' יוסי א' דורי ר' שטואל בה יצחיק קילל אбелלה על ר' חייא בר אבא קדום ר' זעירא קובל אбелלה על ר' שטואל בה יצחיק איב' מת ר' חייא בר אבא קדום ר' זעירא וביש קודם ר' יוסי ב' שדרוך טיס טיס טר' זינה שהוה תלמידו של ר' יוסיה תלמידו של ר' זעירא. וכן בשבאה ר' יוסי וכטנא או ר' יוסי ור' אמי הואר ר' יוסי א'. — ולהתקן בטקומות שכא ר' זינה ור' יוסי או שאמר ר' זנא לפניו ר' יוסי הואר ר' יוסי ב'. וכן ישנorder אבורה אשר חי בזמנ' ר' יוסי ב'. עיי' ערך ר' תנחות בר' חייא. — ולפעמים הרבר נסכך, כך כדי שיש פג' דעוז כד רתק ר' יוסא גמל קסטולין דיטריה ומכו אמר לך ר' זעירא וכבר אפשר שהואר ר' יוסי א' ור' זעירא הואר ר' זעירא או ר' יוסי ב' ור' זעירא ב'. וכן פאה פ"א פג' ע"א ר' זעירא בע"י קומי רב' ישא פג' מה נהrig אהוניבו ועיי' ערך ר' זעירא א' ר' זעירא ב'.

רבי יוסי בר' ברכות פ"ה הל' א' רבי יוסי בר' (ובטו סחים קו ע"ב רה מקיש אריסטא הגי אמר ר' יוסי בר' בון ועיי' בראשית שם) נהיגן תמן בטקומות שאיןין זכר וכבר וכטר כל המתאר לעיל פג' ערך תמן, רמא פ"א סוף הל' א' (כ"א עד') ר' יוסי בר' בון ואון כל העולם כלו לפניו וורטו כל הדיטין שבעולם וכו'. ועיי' ערך ר' פנתה.

רבי יוסי גלילייא ברוד השליישי וקצת ברוד הרכבעי. ברכות פג' ר' עב ר' זינה ור' יוסי גליליא בשם ר' יוסא בר' חנינא אין שואלין הלהה לפניו מפטחו של מת. שבת פ"ג ר' עב ר' יוסא סלק נבי ר' תנחות בר' חייא בעא טיעברתיה (מנווה קפנה נשכת) קומו אמר לה' בנטית ר' יוסה גלילייא סלק קומו יוסי בן חנינה בעא מעברתיה וכו'. ועיי' ערך ר' תנחות בר' חייא. — שם פג' הל' ו' (י' עד') ר' זינה ד' יוסה גלילייא בשם ר' יוסי בן חנינה חמור משלים קל וכו'. מכז' נראה שהואר ר' יוסי גלילייא תלמידו של ר' יוסי בר' חנינה.

רבי יוסי דברר דין דמאי פ"ב כ"ב עג ר' יוסי רכבר דין בשם רבי (נראה דציל דבי יוסי) בן טורה המפני האפורין בכית' שאן הקמה והשופטים וכו'.

רבי יוסי דדורתייא שבouteות פ"א הל' ח' (לג' ע"ב) אמר רבי יוסי דדורתייא קומי ר' זינה הבן צורבה למיטני איב' ידו של ראש חדשין קידוץ ביום חיפורות וכו'.

יוסי מעוני סמזרין סוף פ"ב תורה יוסי מעוני בכתישתא בטירפרא שמעו זאת הכהנים לסתה לסת אחיך לעין באורייתא לא זיבית לךן כד מהנאא וכבר עיש' שקיינדר בית הנשיא על שטורשייע לעישות ור' יודע' נשיא' שטע' וכעט עלי' ור' יוחנן ור' לקיש פיטסו לר' זון נשיא' ואמרי עלי' נברה דבא

הוא, ווושי מערבי לא נשא גם לפני הנשיה ע"ש. ועי' ערך ארטשטיין, וערך רבי יודה נשאה א'.

רבי יוסי צידניא (פי' מן צידון) ברכות פ"ד הל' ח' קרוב לסוף ע"א רבי יוסי צידניא בשם ר' יוחנן לפני תפילה הוא אומר ה' שפטינו חפתח וכו'. — תרומות קרוב לסוף פ"א ר' יוסי צידניא בעא קומי ר' יומתיה דלא כן מה נן אמרין ר' מאור ור' שמעון וכורערא דצ"ל צידניא בדרלית כמו בברכות. וממה יששאל קומי ר' יומתיה יש לדון על דרכו.

יוסי בר אישיאן סוכה פ"ד הל' ו' (nid. סוף ע"ג) יוסי בר אישיאן בשם ר' שמעון בן לקיש ציריך הספלים להיות פקונן בשעת הנסוך וכו'.

רבי יוסי בר בון בדור החמישי. שבעית פ"ז הל' ב' (לו' עד) רבי יוסי בון בון בעא קומי ר' מנא מהו לטחון עם הגוי בארץ. ומצינו בהרבה מקומות שר' יוסי בון בא אחר ר' מנא ומתרץ קישתו או חולק עליו עיי' שביעית שם קרוב לסוף הל' א' עירובין פ"ה כ"ב סוף עד כתובות פ"א סוף הל' ה' (ב"ה ע"ג) וכט"א, ולא מצינו במקומות אלה שדבר פא"פ עם רבי מנא, מהו נראה שהאריך ייטם אחר ר' מנא. — ר' בון הוא סוף גדורני האמוראים דירושלמי ועתו שקעה החמה ובני א"י אף שקטנו גם אתריו איה המכטם, והוא בחלמו ירושלמי בערך ר' אשי בתלמוד בבלי. — לרבי יוסי בון נמצאו הלכות לאין מספור ומתלן מעמידות על עומק שכלה. ופתח דבריו יאיר שער הירושלמי כי נמצאת לו בפתחת התלמוד זה ברכות פ"א הל' א' הלכה חדומה ע"ש. ובהרבה מקומות מתרץ מאמרי האמוראים הקודמים לו, גם אמר הלכות בשם ר' יהושע בן לוי, בשם ר' שמואל בר בא, בשם ר' זעירא, בשם ר' חסדא, בשם ר' יומתיה וכו'. ואמר נם בשם רבא הכרו דאביי, ביצה פ"א הל' א' ר' יוסה בון אמר איתפעלון ר' זעירא ור' אבא בר יוספה. — ואפשר שבימי רבי יוסי וכו' והוא רבא ר' יוספה. ר' יוסה בון נקבע קצת קושי הגירות, וכן נראה שהרי הקיטרים אשר מלכו בימי ר' יוסי בון והם יוילאנט, יאוואנט, ואלאענטיניאנות משנת קכ"א עד שנת קליה וקצת הباءים אחרים, קראו דורו לאמנת היהודים ונתחרשה החקילה אשר נפרדה בין בבל לא"י ע"י הגירות ע"י פ"א, ועלו מחדש התלטרדים מכלל לשם ולבן נודע בא"י טאמר זה דרכא.

ר' יוסי בון מכר בכלי ברכות לג' ע"ב שבת כ"א ע"ב צ"ז ע"א בשם אמורא דמערבה ובכלי נקרא ר' יוסי בר אבini. ובכלי ברכות שם אמר פליני בה חרי אמוראי במערבה ר' יוסי בר אבini ור' יוסי בר זבדא חד אמר מפני שטמיטל קנאה במעשה בראשית וחדר אמר מפני שעושה מודתו של הקב"ה רחמים. ובירושלמי ברכות פ"ה ט' ע"ג מגילה פ"ד הל' י' (ע"ה ע"ג) אמר ר' יוסה בון לא עבדין מכות שעושין למורתו של הקב"ה רחמים. ועי' ערך ר' יוסי ב' וערך עולא.

רבי יוסי בר ביבי ביבין מגילה פ"ד הל' ט' (ע"ה ע"ג) תננה רבי יוסי בן ביבי חשלין מרכעות שחורות הלכה למשה מסיני. — שקלים פ"ג

רבי יוסי בר ביבי ביכן — רבי יוסי בר פיטוס

הלו ב' (מז ע"ב) הכות מוג בכתה אמר ר' יוסי בר ביבן פיטוס רבי יוחנן נשפטין סן הדוא וכו'. שם ע"ג כתה הוא שיעורו של בות ר' יוסי בשם רבי יוסי בן פון, וזה יוסי בר' ביבן בשם רבי טומאול אגכנייס על אגכנייס על דום אגכע וטחצ' וטליש אגכע. ועוד שם ר' יוסי בר ביבן בשם רבי יוסי בר ביבן טומאול.

רבי יוסי בר זטרא סנהדרין טו' פז' ולא כן אמר ר' לודז' בשם רבי יוסי בר זטרא אם טהננין הן כל בא ר' עולם אין יובלין לבראות גו'ש אחד ולזרוק בו נישטה וכו'.

רבי יוסי בר' חנינה מגרול תלמידיו של ר' יוחנן בראשונים ויאס לפני ר' יוחנן ור' יוחנן ספוגה. וראה שהיה קצת זוחר טרייש בן לקיש ע"י יכחות פח' ט' עד ר' יוסי בר' חנינה בעא קומי ר' שבעון בן לקיש טה' כמה קול חוטין בדבר אל פחה חיקק וקבל ע"ש. ואמר בשם ר' ריש לקיש טיק פג' פ"ב ע"ג ר' אבחו ר' יוסי בן חנינה בשם ר' שבעון בן לקיש ויתמכו יט' כי אל משה יט' שבעה כי ישנים אלל ישלאים וכו'. — וכן אמר כלאים חד' כ"ש ע"ב גבי' בשם ר' יודה בן חנינה ובמס' סוכה פ"א הל' א' (ביב' ע"א) איתא ר' שבעון בן לקיש בשם ר' יוסי בן חנינה מען ארבע קיטים וכו' אלל נטש' כלאים חד' כ"ש ע"ב גבי' בשם ר' יודה בן חנינה ובמס' עירובין פ"א יט' ע"ג הגרי בשם ר' יודה בן חנינה, ועי' ערך ר' יודה בר חנינה. — לר' יוסי בר חנינה מצינו כתה הלהות ביזושלמי ובככל וכטה הנטיס אטיז' בשפטו, דבר אבחו והרבה פעמים, ר' עזיהה, ר' הילא (טיט' פג' נד' ע"א), ר' אבן בנט' טר' עוקבא בהרבה טקומות. ובככל ביך ל"ט ע"א אתה רבי יוסי בר חנינה דיניא הוּא ונחתת לעוטקה דידינא. ועי' ערך יוסי בריה דר' יהושע בן לוי.

רבי יוסי בן יוסי ניטן פ"א הל' א' (טיג' ע"ב) רב בא וכו' בשם אבאו בר חנינה שניים שהביאו את הנט' אינו ציריך לוט' בפנינו נכתוב וכטנו נחתם רבי יוסי בן יוסי בשם ר' יוחנן ציריך. ועי' ברכות פג' ר' ע"ג המעשה דר' יוסי בן יוסי היה אותו באילוף ע"ש.

יוסי בר מנשיא, מנישיא מלילה פ"ב הל' ב' (עיג' ע"ב) ר' חלפו רבי טהנה יוסי בר מנשיא בשם רב וכו', וטיק פג' פג' ע"ג ר' חלפו ור' (צלל ר' כטנו בנטילה) טהנה יוסי בר מנשיא בשם רב. וראה דום בנטילה צל רבי מנשיא ור' מטיאו הוו פ"ט.

רבי יוסי בר' נהורי רוכות פ"ג ר' ע"ב לא כן איז אהא בשם ר' יוסי בר נהורי כל מה שאמרו בקמן לא אמרו כדי להגנו וכטט' סוכה טיג' הל' ר' א' (ניג' עד') רבי יוסי בן נהורי כל שאמרו בקמן כדי להגנו.

רבי יוסי בן פז' שקלים טז ע"ג, ע"י ערך ר' יוסי בר ביבן.

רבי יוסי בר פיטרים ברוד הראיישן, טיק פג' פ"ב עד' ר' יוסי בר טיטרים חמי דר' יהושע בן לד' קרטיא הוה ליה וועבדא שלח לה בר קרטיא תרין תלמידין וכו' וכטט' עז' פג' הל' א' זבדי' בר לילא ור' יוסי בר פיטרים וכו' יהושע בן לוי אשיין תלמא פסוקן טי' דטכין וכו'. ע"י ערך זבדי' בר לוי.

רבי יוסא קצדרא ביב' פ"ז הל' א' ורבי יוסא קצדרה חתניה ורבי יוסה כשם ד' יוסה סטפנן נתוב מלעיל וסטפנן מHIGH מלען אני אומר נמרו לעשונות קדושון גמורון וכו'.

רבי יוסא בר ברחותה דרבוי יוסא גמ' פ"ז הל' א' (nid ud) טרפה שעשאה נבללה רבי יוסא נר ברחותה רבי יוסא בשם ד' רותה איתפלין ר' יהונן ור' שטען בן לקש' ר' יהונן אומץ חביב שחמים וכו'.

רב יוסוף נברנות שב' הל' א' ר' חונה לר' אורי רב יוסף רב יהודה בשם שטואל צרך לקלל עליי מלכות שטמים מעוזם. שם סוף הל' ב' דבי חונה רב יוסף ודיברתו בס' פיקן שיש לך רשות לרטרךך. וכן נמצאו בשאר מקומות שאמר ר' חונה (וחוא ר' חונה ב' עיי' ערכו) בשם ר' יוסף. ודע דיטוט פ"ז הל' א' איתיה ר' יוסה כי ר' בן ר' חונה בישם רב יוסף נאמר כאן שני על פי שנים עדם ונאמר להלן שני ושיארו שני אניות במחנה וכו'. וכשכובעת ס' פ' הל' א' איתיה ר' יוסי כי ר' בן ר' חונה בשם רב יוסף נאמר כאן שני וכו'. ובאמת יוסי וויסוף אחד והעicker יוסף אלא שכאי אמור בלשון רפה יוסי, ואאן לך תנא או אמרדא ירושלמי שעקראי יוסף ולהיפך הבעלבים נקראי יוסף ולא יוסי עיי' נסבדנו ר' יוסה המשנה סוף עמוד 174. ובתקום שנטצא בירושלמי רב יוסוף הבונה על ר' יוסף דרבנן אלא שהסתורין נישתבשו וכתבו לפעתים ר' יוסי במת' ד' יוסוף, עיי' ברכות פ"ד ח' ע"א ר' אחא בשם רב' יוסי צרך להודיע בה ר' בר בכל יום והוא אמר ר' ר' יוסוף בבבלי שם כת' ערך — וכבר הערכנו בפתחה הפרק שעבדו ר' רבנן נקראו בירושלמי בכינוי דב' כאיש הא בכבבלי ולא בכנור ר' ר' כי, נישתבשו גם בוה החסורים מאחר שטענו וכתבו יוסי במת' יוסוף כתבו גם כן ר' ר' באיש הוויגלו אצל האמורא הדושלמי ר' יוסי. — וכן מצינו הרצאות להעף שכתו ר' יוסוף במת' ר' יוסי. מדרים פ"ה הל' ר' ר' (לט' ע"ב) שטואל בריה ודרכו יוסוף כי ר' בן וכור תעל בריה ר' ר' יוסי כי ר' בן, וכן פאה סוף פ"א ר' יוסי מוטט לה הרא ר' יהונן קנס קנסו בثان אל' ר' יוסוף וכור תעל ר' יוסי, ר' יוסוף לא עלה טיטטו לאין וו' יהונן לא זיד לבבלי. גם ר' יוסוף קדם קצת בוטן לר' יהונן עיי' ערכו. וממה שאברנו שר' יוסי דירושלמי הוא לפעתים ר' יוסוף ולא ר' יוסי א' ולא ר' יוסי ב' נמצאו בקבנת מקומות טורבה וחוקם.

רבינו ינאי, ינאי ברוד הראשון וקצת צורה מר' חיה עיי' דמאי ריש פ"ז ר' ינאי הוה ליה תנאי וואי שאל לר' חיה. דובכה וכור אמר לה' עתרו את להמנין שורה על ישמדאל. — ולא מצינו ד' ינאי בין תלמידיו ובינו הקדוש אין ברכות שב' ר' ע"א איתא כד דמן ר' יהונן נשיאה אמרת ר' ינאי ומfn כהונת הווים, וזה ר' יהונן נשיאה הוא דבטי הקדוש עיי' ערך ר' ר' יהונן נשיאה. — מtbody ייש להחכיד ר' יהונן. עיי' ערכו. ומהסיטו ר' יהונן ר' יהונן ר' יהונן נשאה שהה ר' יהונן בפוף לר' גיא. — מתלמידיך ר' יהונן, ואמר הרבה פעימות הלוות בישמו, וגם על מהניז של רבנו שם עיניו. עיי' ברכות פ"ד ח' עין שטפנער ר' יהונן נשאה ר' ינאי עופר ומחליל בשוק של ציפרין. עיי' ערך ר' יהונן.

טהלכתיו של ר' ינאי. ברכות פ"ב ה ע"ב ר' ינאי ערך א"ר מהונקה שללו הגיע זמנה להאות ונישאתה. — הרכות פ"א ט' עד ר' יוחנן בשם רבי ינאי וה אחר טשלשה מקורות מחוודין בתורה ובא הילך כי אין לו חלק ונחלה עטף טמה שיש לך ואין לו אתה חייב ליהן לו יצא בברך וכו'. — שם פ"ב ט"א ע"ג ר' יוחנן בשם ר' ינאי וה אחר טשלשה פרדשות שהן מחוודין בתורה כל חלב צער נבל הלבriz ודק מה קיטין אם למד שון הורטן מן התירוש על הדין ומון הרון על התירוש התבין הר תירוש וצער הר ישני טני אלין ואין תורטן ולא מערין מוה לעל זה וכו'. — שם פ"ה טה ע"ב ר' יוחנן בשם ר' ינאי וה אחר מל' פרדשות שהן מחוודין בתורה ובאות אל' התבון אשר יהוה ביטט הדם וכי יש בון עכשו ואין כון לאחר בון וא' זה וזה שהוה עמוד ע"ג המובח ונודע שהוא בן נירושה או בן הלהגה שעבדתו בשירות. — ונמצאו לר' ינאי עוד כמה תלבות גדולות ועי' בתשובות פ"א הל' י' (כח ע"ד) ועי' נכל' שם פ"ג. — ב"ט פר' מדריך תורה מעות קטנות וכו' עיר ב' במאמר לעיל ל"ז ע"ג.

ר' ינאי היה מפיה עלי. תענית פר' הל' ב' (ס"ה ע"א) אמר ר' לוי מנילה יוחנן מצאו בירושלים וכותב בה הללמן דודו וכור ר' ינאי מן דעלן. — טושבו היה בציפורין, וכן מורה המאמר בברכות ר' ינאי היה עמוד ומחפלן בשוק של ציפורין, וכן מה דאמר ר' ינאי בתשובות פ"א הל' י' חומו שכטיפורין בעל, ותקט שט כל העגון על ציפורין.

ומטרדתו הקיימות ענותו, וראה אך השיב לר' יוחנן קדושין פ"ג הל' ג' (ס"ד ע"ב) ולינאי עלילא את שאל טילה בקדושים. — ר' ינאי בכת לבת המדרש אשר נמשך ימים וימים נט' אחר טווח וככל מוקם שנאנדר דבית ר' ינאי הבונה על בית מדרשו של ר' ינאי זה בית המדרש היה בעכברי. עירובין פ"ח כ"ה ע"א חזקה (בעל ר' חזקה) לא אמר בן אלא ר' חזקה ובו אפי' דמי פלקן לעכברי ושמפקן מרכית ר' ינאי הלהה בר' יודא ע"ב, ואפשר שר ינאי הילך בסוף ימץ מציפורין לעכברי. — ועי' נהנה פ"ב הל' י' ר' רבי אללא ר' יוסי בר תנינה בשם דבית ר' ינאי ובו וכל זה לאות שבת רבי ינאי הוא בית המדרש של ר' ינאי דעך וזה ולא של ר' ינאי דעך הבא.

רבי ינאי, ינאי, כי ר' ישמעאל בדור השלישי. הרכות פ"ה טה ע"ג רבי ינאי כי ר' ישמעאל איבאש סלקון לבניה ר' יודא ור' הוועיטה וד' בון בר כהנא וד' תנינה חמוץין דרכן מפרקתה (עי' ע"ק אלה והתבטחים) וודכת הלבות אמוץ בשמו. — ומוכר ניכ' נכל' חולין נ'ה ע"ב בעי ר' ינאי בר ישמעאל ניטל מקום השודרה ומולו קיט' וכו'. ובירושלמי ברכות פר' ח ע"א איתא רבי ינאי כי ר' ישמעאל וכו'. וכן כתוב בעל סחד (וכן טורין ניכ' הנק' ב' פעוטים בשם).

רבי ינאי זעירא ברכות פ"ג ו ע"א פר' פ"ג הל' י' רבי ינאי זעירא דטך חמוי הוא חמי והוא היה רביה שאל לר' יוסי ואיך לה שמע ר' אהא וכו'

(ובנוסף הגי ר' חמא וכו'). — שבת פ"ז ה סוף ע"ב ר' ינאי געלא נטול עוזדריה ואודינה בעא מיזהויה בישכטה וגערו בו חבדין וכו'. — וועש פ"ב ה ריש ע"א ר' זעירא ר' ינאי ר' יומתא בסמ"ר יהושע בן לוי עראן דרבנן וכו' זהה ר' ינאי הווא ר' ינאי וערדא, דר' ינאי רבנו של ר' יהוקה ור' ינאי כי ר' ישמעאל קרטו לר' יומתא, ואפשר שישש סה טס ורבנן ר' ינאי וערדא ר' יומתא ומוה יש לדון קצת יש'ר נאי וערדא הווא ברור הרכבעי, עיי' ערך ר' יומתא (ווגבי ר' אהא — עיי' ראש הערך) — הוא הא גאנונה שלא מצינו אמורא דבי תמא ברור הרכבעי). — ונקרוא ר' ינאי וערדא להברילו מון ר' ינאי הראשון מה נ"כ. מחזק והשערה שצלי שבת פ"ב ר' נאי וערדא ר' יומתא. — וויש נ"כ ר' ינאי: ר' ינאי רבנו של ר' יהוקה הווא ר' ינאי טחס, ר' ינאי כי ר' ינאי ישמעאל וווער בכל מקום בסמ"ה זה, ור' ינאי וערדא. ובכל סוף מנילה איתא אמר ר' ינאי בריה דר' ינאי סכא מסטה דדר' ינאי רביה מומב שותגנאל וווער וווארה דבי ר' ינאי הרשאנים האחד הווא ר' ינאי וערדא ור' ינאי סכא הווא ר' ינאי כי ר' ישמעאל (וטה נלבד שר' ינאי וערדא הווא בנו של ר' ינאי כי ר' ישמעאל ושהיה ברור הרכבעי), ור' ינאי רביה הווא ר' ינאי רבנו של ר' יהוקה) וערדי בעליך סוכה נ"ב ע"א ר' ינאי אסר ר' וודא, וווארה נ"ב שהווא ר' ינאי וערדא אך בדוחשלטן פ"ד שם נ"י אורתה.

רבי יעקב תנינה ריש פ"ב ר' תען בסמ"ר רבי יעבן אילן ציפאראַי חוויה חוויש ואפלת.

רבי יעקב ברכות פ"ח י"ב ע"ב תניא רבי יעקב קושי ר' יומתא מברכין על הבשיטים של נרים, וויבור נ"ב בסוגיות אחרות.

רבי יעקב אידמניא ניטין פ"ז הל' ז מ"ח ע"א רבי נתמן בסמ"ר רבי יעקב אידמניא מה דהיא ערינה לרב' שטמען פשיטה לרב' יוסי בר' חנינה וכו'.

רבי יעקב גובליא ביט' ר' יהוקה, ינטות פ"ח ט' ע"ב קידושין פ"ד הל' נ' (סזה עד') תען ר' יעקב גובליא (ברכות הנ' גובליא) קושי ר' יהוקה ... ר' יעקב ר' יהוקה טפער לא ישא טפערת כדי שיכלו טפערין מן העולם. — חלה פג' הל' א' רבי יעקב גובליא בסמ"ר חנינה הלכה כר' לעזר נן עריך ור' יהוקה חולק שם על זה ע"ש.

רבי יעקב דרוםיא בדור השלישי. סוכה פ"ד הל' ב' (נד ע"ב) רבי יעקב דרוםיא בעי מתניתא דלא כר' דוסא וכו' וו' לעזר השיב עליו ע"ש. ומצינו באזהה טקומות ר' יעקב דרוםיא בעא קושי ר' יוסי עיי' מש' פג' כד ע"ב ברכות פ"א כי ע"ג הוריות פ"ג פ"ז סוף ע"א. ור' יוסי זה הווא ר' יוסי א' (ר' אס). — ור' יעקב דרוםיא נטיר עד סוכה פ"ג הל' ה' (גע' עד') העניטה דריש פ"ב וכוכבא.

רבי יעקב דרוםגה ברכות פ"א ב' ע"ב רבי יעקב הדרומנה בסמ"ר רבי יהודה בן פ"ז בוככ אחד ווואי יומ שנים לילת. — ור' יעקב דרוםגה אינו אחד עם ר' יעקב דרוםיא דעורך הקודם רבי יעקב דרוםיא והוא ברור

רבי יעקב דרומנה — רבי יעקב בר אהא

השלישי ור' יעקב דרומנה אמר משטה דר' יהודה בן סדי אשר היה ברוד
וחכימע עיי' ערכנו.

רבי יעקב דברך חנן ברכות פה ט' ערך ר' יעקב דברך חנן בשם
ריש לקיים בשעה שעשרה אברחות זקון רצוי נשכעתו לו שניין זה טל מכך
לעלום וכו'.

יעקב איש בדור גבוריא נבויה ברוד הרכמי. ינותן סיב ד' ע"א
קדושין פ"ג סיד עד יעקב איש נבויה (נקיוושין נבויה) אלול לצור
שאלין להו מהו מינד בריה וארטיה בשוכתא וסבר טשרא להן מן הרא
ויתלו על טשחוטם לבית אבוחם שטע ר' הגי אמר יתי איזהוניה דילק
ובר (עיי' הגי קדושין). מהו נראה שהוה זומר טר' הגי עיי' בד' צז' ושם
אותה עוד עובדא אחריניא רטשי יעקב איש נבויה (ושם בטבעות נבויה) ואמר
ר' חמי אה לך. — נבויה פ"ג סיח עד תרומות יעקב איש בדור גבוריא הו'
אומר לעץ הקיצה ובו ידע הוא הנה הוא הפרש זב וכופה (כבל) לא
בכספייא איתטני וכל זה אין ברכבו לא חיטם כללם. ועי' ערך רבי יצחא
בר אלעורה.

רבי יעקב עטסונייא ביט' סוף פ"ד תנאה ר' יעקב עטסונייא כתו אין
טפישון ולא יטא להה צוד נטך.

רבי יעקב בר אבא שנזרין פ"ג כה ע"ג רבי יעקב בר אבא בעא קומי
רב הבא על הקטנה מהו וכו' ועייש' שאמר רב עיגן תנזמי ר' יעקב בר אבא
בדינא וכו'.

רבי יעקב בר אביה עיי' ערך הבא.

רבי יעקב בר אבאי' ברכות סיד ד' ע"ד ר' יעקב בר אבאי' בשם ר' אהא
שפר גמלך באיש חלך אל בית האלהות שטהור עצמן מישתאה נקרא אל
בית האלהות שתהא טהרה ונקי. ובפט' מלחה ח' ע"א עג' ר' יעקב בר אביה
בשם ר' אהא שטהור וכו' ונראה שהוזוא מיט' ציל בר אבאי' כתו ברכנות. —
טיק פג הל' א' ס"א ע"ד רבי יעקב בר אבאי' בשם ר' ששת נמננו באראשא
שלאל לדורות זוקן. — ועיי' בבל' זטמא צ"ז ע"א אמר ר' שיטוי בר אשוי
אישכתה לאבוי רוחה טסוד לרבי וכו' ואפ"ה שזה הוא ר' יעקב בר אבאי'
ועלה מכבול לא"י בעריזתו ולכן לא מטר בכבול.

רבי יעקב בר אבאי' דרבידלייה שכיעיטה סיב ל"ג עד תנאה רבי יעקב
בר אבאי' דרבידלייה גמעו ומת נמו אסורה לקיטמו.

רבי יעקב בר אדרא בר עתלי' נישן פ"א הל' ב' (ט"ג ע"ג) רבי
יעקב בר אדרא בר עתלי' בשם ר' לער הלהת בר' מאיר בגיןין והוא ר' יהודה
טסטכל כי וכו'.

רבי יעקב בר אהא ביט' ר' חזקיה. ברכות סיב ה סוף ע"א ר' חזקיה וכו'
יעקב בר אהא הוו יתבין בתוד אחר וכו', ושם פ"ג ר' ע"א ר' חזקיה וד' כתן
ו' יעקב בר אהא הוו טפיטילין באילין מלשונתא דציטורי וכו'. ור' חזקיה וזה
ברוד הרכמי עיי' ערכנו ואיב' ר' יעקב בר אהא הוו בן רוד הרכמי. —
ונכנתנות פה הל' ה (ל' ע"א) אמר ר' יוסי לר' יעקב בר אהא נהור והויתון

אמין את זו דעתה בשם ר' שמעון בן ל קיש מאן חמי הקרש וכו', והוא ר' יוסי כי שהה כדור דרביעי. ועיי' כלאים ס'ב הל' ה' (כ"ז ע"ד) ר' יעקב בר אחא בשם ר' יצחק בר נחמן בשערת לעתדר וכו' ר' יעקב בר אחא בשם נרמשה בשעה להלע' אמר ר' יוסי וכו' לא בא ירושע לפרש אלא לעובי עכידה וכו', גם מזה נראה שרי יעקב בר אחא היה כדור הרביעי, כי ר' יצחק בר נחמן היה כדור השלישי עלי' ערפו. ולעומת זה איתא ברכות פ"ז י"א סוף עיב ר' זעירא ורב' יעקב בר אחא ור' חייא בר בא ר' חנינא חבירו ודבקו היה יובן ואוכילן נסב ר' יעקב בר אחא בכוא וכיריך ואמר נברך וכו', הרי' שהיה עם הריאשונים בדור השלישי. וחודר מזה איתא שכח פ"ז ד' ע"א ר' שמואל בר רב יצחק היה לה' עוכרדא שלח לנבי ר' יעקב בר אחא גני ר' חייא בר בא אמר ליה וכו' והודיע לה' טרנן וכו', הרי' דר' שמואל בר רב יצחק שהיה קצץ קשייש טרייש זעירא (עיי' ערכו) שלח לר' יעקב בר אחא. מות טראת שחוו ב' ר' יעקב בר אחא האחד סקדומו דוד השלישי, והשני בדור הרביעי. ואפשר שהאחד הוא ר' יעקב בר אחא בר אידי דרעך הבא וצ"ע. — ומן מאמרי דר' יעקב בר אחא ברכות פ"ג ו' עיג' ונחין תמן ב' אללאי (צל' ר' אללאי) בראשית המתנו וכו' אישת בבלאי הרים וכו' יזרוחה בן תהודה בבעל קריין. ועיי' בבלי ברכות כ"ב חולין קל"ז אמר ר' נחמן בר יצחק האידנא נתנו עלמא בורוי תלת סבי בר אללאי וכו'.

רבי יעקב בר אחא בר אידי. דמ"א קרוב לסוף פ"א רבי יעקב בר אחא בר אידי בשם ר' חזושע בן לוי לא יעשה (לחקדים שנ' לראשונה בדמאי) ואם יעשה מה שעשה עשו.

רבי יעקב בר אידי כדור השלישי תלמידו של ר' יהונתן, ור' יהונתן היה מתחנך עליה וכארשר בעס על ר' אלעד סיסו ר' יעקב בר אידי ואמר ליה ר' יהונתן ידע את לפיסים, ברכות ס'ב ד' עיב שקלט פ"ב מ"ז ע"א פ"ק פ"ג עיג' ואמר דרכה פעמים בשם ר' יהונתן. — גם אמר בשם ר' יהונתן, שכח פ"ד י"ד עד ר' יעקב בר אידי בשם ר' יהונתן חוץ מעין וגין ושגד. ואפשר שצ"ל בשם ר' יהונתן. ועיי' בבלי פסחים כיה ע"א כי אחא רבען אמר ר' יהונתן בבל טהראין חוץ וכו'. — ואמר נבי בשם ויש ל קיש. — חביריו של ר' יעקב בר אידי: ר' הילא. ברכות פ"ג ס"ה ע"ג ר' הילא ר' יעקב בר אידי והו ייחין עבר שמואל בר בא וכו'. — ר' יצחק בר נחמן, פאה סוף פ"ח שקלט פ"ה מ"ט ע"א ר' יעקב בר אידי ור' יצחק בר נחמן הוון פרנסן והוון ייחין לר' חטא אבוי ר' אוושעא חד דינר וכו'. — ד' נחמן (בר יעקב) שלח מבבל שאלה לר' יעקב בר אידי בד חמאת בר ארא שליח צין ובعود שהלך השליח מה ר' יעקב בר אידי. בבלי ביצה ב"ה ע"ב.

ר' יעקב בר אבון, בון כדור השלישי. ברכות פ"ג ר' עיג' אמר רבי יעקב בר אבן כל עצמן לא התקינו המביבלה הזאת אלא שלא היו ישראל תחרונשיין הללו וכו'. — מ"ט פ"ד נ"ד עד אדר זירן בר נירא ר' יעקב בר בן מניין עלו' עד שבמושבו וכו'. — ועיי' פ"ק פ"ג הל' א' (פ"א ע"ד) שרצת לננות את ר' יוספה ועיי' ערך ר' יוסטה.

רבי יעקב בן (בר) דמאי, דמאי ס מהוריין פ"ב הל' א רבי יעקב בן דמאי מפסיק ביעחון ר' מאדר אומר הויה בפניהם הדה זינגא וכו' (וקן הווא הוויתות פ"ג הל' ו' טיח ע"א וכבר קראקה אותה ר' יעקב בר רמי ורבנן בר דמי וכן הווא כי ליהן). — שם פרדר כיב ע"א אמר רבי תלמידו ותוקה היה לבי וזה ס מהוריין את השערן ומטהטו טאה פעטס וכו' אמר ר' יעקב בר דמי ההוא תלמידה קטעו מפואר דמי הה. ועריך בבבלי לרובנן י"ג ע"ב ס מהוריין י"ז וכתר שם. — ס מהרים פ"ז הל' ה' (לbg ע"ג) תנינאי הבאה עם הפקה הויה נאכלת תחילת ונור ר' יוסי כי ר' בן בשם ר' יעקב בר דמי שללא יבא לידי שביתה עצם. ועי' יגנות ט' ר' יא י"ב ריש ע"ב ושם אמרו רבנן דקיסרי בשם ר' יעקב בר רמי. ובכטט' מכות פ"א לא ע"ב אתה אמר רבי יעקב בר דמי.

רבי יעקב בר זבדי ברוד הרכבע. וקצת נראה שהיה תלמידו של רבי אבהג. שביעית פ"ד לה' ע"א הורי ר' ניא שעשו חורשין חירשתה ראשונה וכו' אמר ר' יעקב בר זבדי קומי ר' אבהג וכו'. נהנה פ"ב הל' ו' (ט' ע"ב) ר' יעקב בר זבדי איזיטי קומי ר' אבהג דס שעד באודם וודס תנינאי בשחרור וכו'. ס מהרים פ"ג הל' א' (כיט סוף ע"ד) אמר ר' יעקב בר זבדי ר' אבהג מפקד לחתונאי דלא מזמן קומפייא אלין על אילין דלא יהתחן ויהתען. — וננטט' כלאים פ"א הל' א' אתה ר' יעקב בר זבדי בעא קומי ר' יוסיה טגיזון ר' ר' שטעהאל כי ר' יוסי וכו' ור' יוסיה הויה מכתבל כי' ע"ש. — גם אמר בשם ר' יוסי. וכפסחים פ"ה הל' ר' לב ע"ב אתה ב' ס מהרים ר' יעקב בר זבדי בעא קומי ר' יוסיה. ופסחה שבבעא מכותות שהבאות קומי ר' אבהג ור' יוסיה מבדוד שות ר' יוסיה הווא ר' יוסי ב'. וכן הוא דאיתא ברשות פ"ג ר' עוזרא ר' יעקב בר זבדי תובן יתבן וכו', זה ר' עוזרא הווא ר' עוזרא ב' תלמידו של ר' יוסיה עיי' ערבו. ועי' נהנה פ"ב הל' ז' (ט' סוף ע"א) מעשה באשת אהת משל בית רבי שהחלה דואה רטס שחדרין את עובדא קומי ר' יעקב בר זבדי וקומי ר' יצחק בר טבלוי וביקשו לטפתותה אמר לנו ר' חלבנו וכו', ועי' ערבעם. — ר' יעקב בר זבדי נזכר בכמה מכותות ואמר בשם עצמו ובשם אחרים.

רבי יעקב בר סומוי, ס"י ס מהרים פ"ד הל' ט' (לא ע"ב) אמר רבי יעקב בר סומוי קומי ר' יוסי כל עמא מורי שקוידין וכו' ועי' ערך ר' סומוי, ואם זה ר' יעקב הוא בנו של ר' סומוי איכ' ר' יוסי המכבר מה הוא ר' יוסי א' עיי' ערבע, והו ר' יעקב בר סומוי ברוד השליש. — מעשיות פ"א הל' ר' מיט ע"א) והוא תנינאי ר' יעקב בר סומוי מאיפותיו הווא תורם את הנגרן משתייעך האלה וכו'.

רבי יצחק רובא, רבבה מלוי חזקן, ביש ורבינו הקדוש. מיש ריש פה זונא שאל לר' מה ניתני כרט רבעי או גנטע רבני אמר לנו פקן שאילן ללי יצחק רובא דבחנתה היה כל מתנויה ע"ב. והנה מצינו חכם מכונה זונא בימי ריבינו הקדוש עיי' ערך ענא א', ובכלתו ספק שצצ'ל זונא שאל וכו' (ולא זונא) מה מוכחה שר' יצחק רובא דוי בימי רבי התסדור הממשנה. — ויש עוד לוגביה

של הנזכר מה הוא וביבו הקדוש ולא ר' יודה נשאה הגירה נב' רבי באיה מקומות עלי' ערבו (וכאשר נתקענו בהשכלה לזרע התשנה צד 15) דמי' שם אורה ר' ועדיא קיבל לסביא והוון בזוטו דר' יצחק רובא שלא בתנין כל מוגנית טניה. זהה ר' יודא וזה ר' יודא א' (ולא ר' ועדיא ב') שהוה נרול בדורו ולוי יאות קיבל על החבטים של זמן קודם, ר' יודא א' ח' בזמן ר' יודה נשאה א' בטבואר בירכו, והל' קיבל לסביא והוון בזוטו דר' יצחק טורה על זמן רחוק.

טארכין של ר' יצחק רובא כתעם כולן בשם רבינו. ברכות פה ט' עב רבי יצחק רבכה בשם רבי הלכת כר' אליעזר בום טוב שחל להיות בטמאו שבת. (ובכל' ברכות לג' עב' איתא ר' יצחק בר' אבדיט טשומ רביבנו אמר הילנא, טה ערואה שר' יצחק רבכה והוא ר' יצחק בר' אבדיט. ועי' שם שכתה ט' עב' ר' יצחק בר' אבדיט פעם אחת נכסתי אחר ר' לבית המתהען, ועי' תוי חולין קי' ע"א דה אילא תנא). — ברכות פ"ז י' עב' ר' אחא בר יעקב בשם ר' יצחק דוכה ר' ישחאה ואולך בשאר או ביצה דהה או' אשר בר'יא נפשות בנות וכו'. — שם סוף פ"ז ר' ר על כל תביה ותוכית שהוה פוחת היה טברך עליה ומזה היה או ר' יצחק דוכה בשם רבי ברוך החטוב והטובי (ונראה דצלא רשות על כל חביה ותוכיה וכור' והסופרים טעו ורבה פעמים בוה עלי' רבי המשנה צר 26 העלה ובஹוטות צר 4). — ר' פ"א הל' י' (ג' ע"א) ר' יצחק רבכה בשם רבי טלק' וציבור ניזחין בכל יום. ונמס' סנהדרין פ"ב הל' י' ע"א) איתא ר' יצחק בשם רבי הטלק' וציבור ניזחין וכו', מזה נראה שגם בטקום שבא ר' יצחק סתם הובנה לפעריטים על ר' יצחק רבכה וכן שבא ברכבה מקומות ר' הושעיא סתם הובנה על ר' הושעיא רב' עלי' ערבו. — ועי' סוף ערך הבא.

רבי יצחק בדור השני ובדור השלישי. חפוץ של ר' איסי א'. כלאים פג' הל' א' רבי יצחק ור' איסי הון זיכון מקשי' וכו'. — ברכות פ"ט הל' ב' (ליג' ע"א) קדרושן פ"א הל' י' (פ"ט סוף ע"ד) ארטלאח תפחת אמתה אמא עובדא קויט ר' יצחק אסיד תפחת תפחת ר' איסי טיק' טינה וכו'. — סנהדרין פ"א הל' א' ר' בא ור' בנימין בר' יפת הו דינין קויט ר' יצחק וגעק דינא עם ר' בנימין אהא ר' בא בע' טיטרוף על ר' איסי ואלף טומחה ש侃פ' ודן דיננו ר'ין. — וראינו מה שר' יצחק היה מוטחת, ובן נראין נישא ונחן עמו בכל' תענית ה' ביזדושטי ובבל' שהוה טרול' דווין. ר' נחמן נישא ונחן עמו בע' ערך ועי' לו שם טליאה יפה. וראתה שר' יצחק הה בן בבל' ועלה טשם לא". — ר' יעקב בר' זנדי אסיד בישטו ט'ק פ"ג הל' ה' (פ"ג ע"א) גומ' עללא בר' ישטעהאל אסיד בישטו גודיס סדר הל' ב' (ליה עט). — ולפעמים ר' יצחק סתם הוא ר' יצחק רבכה אבל אין לטעות מה לוי' שאו יצחק רבכה אסיד בישט דבי, או שהטעינה טווה שהוא ר' יצחק רובא עלי' ערך הקודם.

יצחק דיבבא ביצה פ"א הל' י' (ס' ע"ד) יצחק דיבבא שאל לדבי יהונן פטו טישחן קדרישן ביזט אסיד אל' שדי' ויב' לי' ואנא שט. אבל

יצחק דיבובו — רבי יצחק בן אלישיב

ברן ניצה פ"א קפ"ז ע"ב תנ"ר ר' יצחק שאל לר' יהוק ובר' אל' שר' וועי ערך שאחו.

רבי יצחק עטושיא כדור השלישי. ונראה שהיה תלמידו של רבי עזרא. סופה פ"ג הל' א' מניין ששרה נאכלן איתיה ר' זעירא לבי יצחק עטושיא והנא לה ובור. — פ"ק פ"ג הל' ה' (ס"ב ריש ע"ב) ר' דיטה הויה לר' יצחק עטושיא ואיתו ואמר ר' דיטה בריה ר' יצחק עטושיא. — סאה פ"ח כי סוף עד ר' יצחק עטושיא אמר קומי ר' זעירא בשם רבינו ר' ינאי אונן חין ובור. — ועוד דברן ניצה קפ"ז ע"ב איתור ר' יצחק עטושיא שאל ר' ריש לקיש מה לשחק קוניתין ביזמא טבא אל' בת' לי ואנא שתי ע"ב ובירושלמי שלפענינו ליהא להה התאפר. ועי' בערך וקדום והשנות בכל שגן צל': יצחק דיבוב (ולני הרן שהבאו שם ר' יצחק) שאל לר' יהוק טבו לשחק קוניתין ביזמא טבא אל' שר' ר' יצחק עטושיא שאל ר' ריש מה' ובור אל' שר' ריב' לי ואנא שתי. והסוד רילג משורה לעשרה ועי' סת'.

יצחק בר יונתן נהה קרוב למפו סיב' יצחק בר יונתן ווי' הווא הוון יתיכן אהת הווא איתא ושאלתון אמר לה יצחק בר יונתן החמי עשר מנה וכבר.

רבי יצחק חיננא בר יצחק זומא פר' הל' ר' (פ"א ע"ד) אמר רבינו אהא בר יצחק בשעה שבנה שלמה את בית המקדש צר כל מני אילנות להבנו וכבר (וובא ערך ר' אהא בר יצחק) אישטו יבשו אמר רבי יצחק חיננא בר יצחק בשעה שהעמד מנסחה צלם בהיכל יבשו דכתיב ושרה לבנון או מלך. ואפשר שצלי ר' יצחק בר חיננא בר יצחק.

רבי יצחק בר אבא בר מהסיה חברו דיד הנגאל. מגילה סיב' הל' ב' (ע"ג ע"א) רבי יצחק בר אבא בר מהסיה ורי הנגאל הוון יתיכן קומי רב חד אשר זודים וחורה אמר יהודים. — ברכות ס"ז " עד' יצחק בר אבא בר מהסיה ורי הנגאל הוון יתיכן חד אמר ברוך שעתן ריח טוב בעז' נשיט וזרונה אמר ברוך שעתן ריח טוב בעשב הארען וכבר. וועתה שהה בן גבל ולא עלה כלל לא".

רבי יצחק בן אלישיב בדור הרביעי. סוכה פ"א הל' י' (נ"ב ע"ג) סכ' ספ"ל אותו פועל אלא כאשר עטיר וכבר מה' לישן תחתיו האב רבי יצחק בן אלישיב הרי טיט הנזוק משליטים במקות זהן מטבלין בו והכא משליט בסוכוה ואסור לישן תחתיו (זהו מאן בnal סוכה ר' יט). ועי' ברכות ריש פ"ז שהביא השם דאיי סמו שטבלין למלוד איזוב טבנה וכבר דבינו טה לעיל פ"ג. — טיש פ"ב הל' ה' (נ"ב ע"ג) ר' יצחק בר אלישיב בעי נטמאו בגובלין לא יסדו שאן סדין את הקדריטים להאכילן לכלבים ועיש שר' יונה שחק על דבריו ואמר ודין נוטרטין, וטשטע שעוי ביטוי ד' זונת. — גם מאיינו בבל הענית ביג ע"ב שר' מי' (זהו ר' טנא בנו של יונה ע"ש) היה שכח קמיה ר' יצחק בן אלישיב.

ע"ז ריש פ"ג איתא בר דרכ' ר' יצחק בן אלישיב איתעקרין שובען איסקופין טבעל בתים דגלא לא אמרין דהו תליין בוכותה.

רבי יצחק בר אלעזר בדור הרביעי ובכיסין. דסא ס"ב בג ע"ב אמר ר' מנא אולת לkusrin ומי שאלית לר' יצחק בר אלעזר אמר לי וכו' ... יעקב איש בדור גנוריא (עיי' ערכו שהה בדור הרביעי) אמר עלייו (בכורות פ"ג ס"ג ע"ד) וה' בחילך קדשו דוא ר' יצחק בר לעדר בבנישטה דטורתא דקיסין. — ונראה שהיה רבו של ר' הושעיה ברathy. עיי' טיק ס"ב הל' נ' (פ"א ע"ב) ר' יצחק בר לעדר הוה מסקר לר' הושעיה כי ר'athy וכו'. בלאס צז' ל עג' אד מנא אולת לקיסין ושטעית ר' הושעיה ברathy בשם ר' יצחק בן לעדר. עיי' ערך ר' הושעיה כי ר'athy.

ר' יצחק בר אלעזר אמר הלכות בשם עצמו עיי' במקומות שהבאו וקחו שן הל' א' הרי זו נימת שלשים זום און זה נתן כירחות אד' יצחק בר לעדר הדא דעת אמר טקדיות בשקייטה בכקי וכו' עיי' דסא ס"ז ב"ז ערך מוד' פט הל' נ' וכטמא. — ואמר בשם ד' נהמן בר יעקב שבת פ"ז הל' א' (ט' ע"א).

ישעיה בר איסטמיה יכחות פ"א ב עג' יצחק בר איסטמיה אמר רבי שטען בן לקיש בעד נתני שש עשרה נשים חילצית פוטרת ערתה.

רבי יצחק בר ביסנא שקליט' פ"ח הל' ר' בשטוני ושתרי ריבוא התחנעת ר' יצחק בר ביסנא בשם שמואל נהמא. עיי' חולין צ' ערך ושם איתא ר' יצחק בר נהמני, ובטס' תחדר כתש ר' ינאי בר נהמני והוא טעות עיי' ראשית תיבות ר'.

רבי יצחק בן נופתא תלמידו של ר' מנא. שנת פ"ג ר' ערך רבי יצחק בן נופתא בגין קומי ר' מנא עשה בן בשנתה (שעדיה טן הקילוח) חיב משותם מפשל עשה בן בבשדר בחלב חייכ' משותם מפשל. — סחאים פ"ז הל' ב' (לד' ע"ד) ר' יצחק בן נופתא בעא קומי ר' מנא אילו היה נפקח למ"ד מן העיבור בפסח וכו'.

רבי יצחק בן הקולא בדור השני. פאה פ"א מ"ז עג' נדרים פ"ח הל' א' רבי יצחק בן הקולא ור' הירושע בן לוי חורזון אשין קלקס לדק (ציל כירק ובון הוא גנדרים) ולטיעשות (לטיעשות) ולשביעית וכו'. — בתוכות פ"ב הל' נ' ניטן פ"ג הל' ד' ר' עוזיה ר' בא בר זבדא ר' יצחק בר הקולא (גניטן הקולא) בשם ר' יודן נשיאה ובילד ר' יצחק בשם ר' יצחק מלכת וכו'. — שם פ"ג סוף הל' א' ר' בא בר זבדא בשם ר' יצחק בר הקולא בבב טוקט שניינו אמר ר' גמליאל רוחה אני את דברי אודטן הלכה ביזגא בו (ובבנבי' שם כתש ע"א אמר ר' יצחק בן אלעזר משפטה דוחקה כל טוקט וכו'). — ביב פ"ה הל' א' ר' אבדו בשם ר' יצחק בן הקולא כל מה שאת יכול להלחת במקום תלה ועיי' בערך שאחר.

רבי יצחק בר מבלוי בדור הרביעי. קיוושן פ"ג הל' א' רבי יצחק כד טכלי בגין קומי ר' לעדר מה נשק מה שקנה בה הראשון כמה וכו' ונגידה ס"ב איתא שהה במעמד עם ר' יעקב בר זבדא ור' הילכו עיי' ערך

ר יעקב בר נבורי. — וכטמ' רמא ס"ב כ"ב עיר איזהו חד בר נש אירית
חרוא אשפלה וקפלתון לר' יצחק בר מבלוי שאל לר' יהונן, ובבר העוט ער
תגנית בן שטוחל דעת' לר' זשי והוא ר' יוסי בר'. — ודע רבכלי ספסים קיג'
סוף ע"ב איזהו הו ר' יצחק בן טבלא הו ר' יצחק בן חקלא. ונראה שרבי
 יצחק בן חקלא איתנו ר' יצחק בן חקלא ועריך הקורת דר' יצחק בן חקלא זו
בדור השני דהא אמר עס ר' יהושע בן לוי, ור' בא בר זבדי הקרטן בדור
השלישי (עיי' ערכו) אמר הרבה פעוטים בשטו, ר' יצחק בר מבלוי זו ברוד
הרביעי וברטובם טהך ונידה שהיה עם ר' יעקב בר נבורי ור' יהלום והם בני
דור הרביעי.

ר' יצחק בר יונתן נהה ס"ב נ עיב יצחק בר יונתן ורב חונא (וכר' קראקוּ
כטעות ורב) הוו יתיכן וכו'.

רבי יצחק בר מטי ברכות פ"ז י' ריש עיב ר' יצחק בר מטי קוטו'
ר' יוסי כי ר' אבן בשט' ר' יהונן אפי' אונילן פולמן רבתוב יטלא ט' תחלה.
וככללי שם ניא ע"א איזהו תרגט' ר' יצחק קסוסאה קמיה ד' יוסי רב'י
אבן פשיטה דר' יהונן וכו'.

רבי יצחק בר מרין סוכה ס"ב הל' ה' (גנ' ע"א) ר' יצחק בר מרין
הו שושבניה חדוד בר נש שאל לר' לעדר וכו'.

רבי יצחק בר משרשא שבת פ"ב הל' ד' (יג' עד') אבל אם כתב
רו' על נבי טקרא וסקרא על נבי דיו חיב ר' יצחק בר משרשא בשט'
רבנן תחיב ישיחס טישום מוחק ומושום כותב. ועיי' בכל ניטין ר' עט' ע"א.
ר' יצחק בר מתנה ע"ג ס"ג הל' י' (מג עיב) ר' יצחק בר מתנה
זה טסתטיך נר' יהונן טטן אללי דובל' מזו גינער קומט' וכו'.

רבי יצחק בר נחמן בדור השלישי, והוא נבאי צורקה עס ר' יעקב
כד אידי עיי' ערכו. וכטמ' שמת פ"ד הל' ד' (יד עד') פלע' ר' יעקב בר
אידי ור' יצחק בר נחמן אליבא דר' אלעד ע"ש. — יכחות ט"ז הל' א' (ז' עד')
ר' זואר שאל לר' יצחק בר מתמן לסתה טפנ' בכבוד הוקן וכו' ועייש' קודם להו ר'י
 יצחק בר מתמן אמר בשט' ר' יהושע בן לוי. — נהה ס"ב הל' ד' י' עא ר' י' י' י' י' י'
 יצחק בר נחמן וכו' אבודטא דטן חטא הוון יתיכן איזה חד בר נש אמר ר'י
 יצחק בר מתמן לר' אבודטא וכו'.

ר' יצחק סחורה מנילה ס"ג הל' ו' (עד עיב) יצחק סחורה שאל לר' יצחק
ראש חורש שלל להוזת בחגנותה נטה קדרין אמר ליה קורין שלשה בראש
חודש ואחד בחגונתה.

רבי יצחק בר רדייפה עיי' ערך ר' יששתה.
ר' יוסטיה ואמרוא הודיע תלמידו של ר' יהודא. וועל' לא' (ואשא'
שעללה עס ר' יוסטיה ערך ר' עזריא א') ושם וכמה לתלמידים נחלים, ר' יהונן,
ר' חזקה עיי' ערכם, וזה חכמי דוד ורבכיע הוו סריס לטשטעו בעמאנא
בערבי זה השיך. — וולטובי ומארובי של ר' דיטה רבנו כחוישט וגולט
טיזסדים על אורי הסכירה גנטה ושקיות האמת. וזה כיסס וכן אישר החדש
ב' יומתיה בעוד הוותו בנכלה. בתלטוטו בכל' נטנא כי טלניך אשד וקשתה

לפעמים להביא ר' יודא לזר ניחוך שאל נ"ב שאלות ע"ש החידור של קורי עכבריש כגון ה' ברכ' ב' ג' ע' ברכ' אהת ברוך י' אתה וגלו אהת חזון מ' אהמה, עד שהגביאו טביה המודרש (אך ע"ש כתו). ובאי לא עזב הזרח דריש במשא ומתן של תורה, ואחת ביטאלתיו הזרח הדרות היא ה' דרישים פ' ב' קרוב לסוף הל' א' סטר חמד שהתה כמתה מיתחו בעירשה או בסקללה ע' ב' וזהו אינה יוצאת מגד ההגין הגבן. — ואפשר אף שהבד כהווינו בא"י שנשתבש הרכת בעוז בככל אוצר על כליאו שם טפשאי פשוט דיתבי נארעא השוכנא וכו', ואף שהחטט נכל לא גערו בו וקכלו הנגאי הזה ע"י חתובות עיה ע"א טיט' ר' יוסיה היה פועל כטומן, כי חבט' איז' זו מתקבכים הרכת ודידי חכמי נבל וכמו שבאו נפרק הקורם.

בימי ר' יוסיה הייתה צירה בטבריא וכן אויב לשלול שלל, ור' יוסיה פסק על כל איש חילקו למלא תאות השולל. טק פג' פ"א עד, ועי' ש"ר יעקב ב' ר' בנין רצה לנורו על שsuccם עליו טירות נקי. ואפשר שהוא השולל היה השלטון של הרומיים אשר היה מושבו כקיסין ע"י עין ר' אבתו, כי אין היה דרכם של הרומיים הפטונאים על הארץ לנוש את העם ולחת עליהם כספים. — וטהורוף זהה נראה שר' יוסיה היה או נרול בא"י. ונראה כי נבר הילך שמו לא"י בעודו בבבל. ע"י נבל' ביב' קסה ע' ב' דשלוח מטה תבאייא ל' יוסיה עד אחד נבtab ועד אחד על פה מטו שציטומו וכו'. — ומה דעתה בכל' כתובות עיה ע"א דתא ר' יוסיה רבי זהה הבא לא הוועדי טאי אקאטי רבן צל' ישוא לאו דוקא והבנה שלא היה חשוב או בעי' חבט' נבל'.

ר' יוסיה היה בימי ר' אבתו, ע"י בבלי טפחים פ"ד ע"א אמר ר' יוסיה לר' אבן כי אוילת لكمרי דרי אבתו וכור עיש. וזה נ"ב מונט ר' יודה נשיאה ב' מנילה פג' ע"ד עין ר' יוסיה טישלה כתוב לר' יודן נשיא לשנוא את אהובך ולהוב את שונאנך. טוה נראה שכבר רל או כבר נשיא רביית רבי כי לא הוא גדורלים בתורה (ע"י עין ר' יודה נשיאה ב'), ولكن ספק נ"ב ר' יוסיה הטועה על האכיבור ברכ' עוברא דטיק ולא ר' יודן נשיא. — נטה דין ? עיב' איתא אמר נטערנא ר' יוסיה, וזה טוה קצת שאין הרכת שנים אחריו עלוונו לא"י.

ירמיה ספרא ע"י ערך טפחים.

רבי יוסיה בר ווה כתובות פ"א הל' י' (כיה ע"ד) פלטיא מהו רבי יוסיה בר וא ר' יוסי אמור ברוב. ובבבלי נזכר ר' יוסיה בר אבא עם ר' ר' ועם ר' אשי ע"י ברכות ב' ע"א טפחים קיז ע"ב, ור' יוסי המזכר כאן הוא ר' אשי. — ומפניו בהרבה מקומות בירושלמי אמר ר' יוסיה אמר ר' ר' ונראה שהוא ר' ר' יוסיה בר ווא ר' ערך זה.

רבי יוסיה בר חנינה שבת פ"ד הל' א' (ו' קרוב לסוף ע"ר) טועין כתובות ונפרדות ובכינוי יונה ר' יודה בר פוי כישם רבי יוסיה בר חנינה דתא

רבי יוסי בר חנינה — רבי ישמעאל אבוחה דר' יוחנן

דתויר בשלא רבת רקבוכיתן וכו'. אך בראש ההלכה איתא ר' יוסי בן פוי בשם ר' יוסי בר חנינה הדא דתויר בשלא רבת רקבוכיתן והגוי הוואת נראית יותר נכוונה.

רבי ישמעאל אבוחה דר' יוחנן ניטין פ"א הל' ב' (ט"ג ע"ג) רבי ישמעאל אבוחה דר' יוחנן בעי ואפלו טעמו לענו. — ומצינו שלשה חכמים נקובים על שם אביהם ר' ישמעאל, והם ר' יוחנן בר ר' ישמעאל, ור' ינאי ב' ר' ישמעאל, ועלא בר ר' ישמעאל (עי' ערך כל אחד ואחד). וקצת נראה שהואה ר' ישמעאל דעתך וזה ומזה יש' ג' לחייב שר' ישמעאל היה טפוזס בדורו; אבל באמת לא מצינו לו מאמרם כי אם מעש מער. — והנה בירושלמי מצינו בדורה מקומות התנא ר' ישמעאל ולא נזכר טulos תני ר' ישמעאל, ואם מזכיר לפעם נספרי הראשונים והאחרונים מן הירושלמי תני ר' רבי ישמעאל הוא ט"ס וכבר הערנו על זה בספרינו דרכי התשנה צד 144 וכחכמתו לצד זה. — ויזוע שקצת חכמים היו עוסקים בלבד בליתור הבריות ונקראים שני הילכות, ולרוב לאחרשו מעצמן דבר בהלכה ושנו לניד באחנת אסיפה הבריות עיי' בספרנו שם 313.

הכונה שהוא הך ברייה ואלא שהוא בעל התואר. ועל פי ההצעות האלה נראה לחפש דבר בעניין המחבר של המכילה. המכילה נקרא בספי הראשונים מכילה דר' ישמעאל (עי' בספרנו שם 308) אבל לא נמצא בשם מקום בשני ה תלמודים המכילה נקראת על שם ר' ישמעאל, וגם שם מכילה במכוון על המכילה דס' שמות לא נמצא בשם. עיי' בכל שבעות ט"א ע"ב רתניא הילכתא ספרא וספ"י וחוספה, וגם שם נפקדה המכילה. لكن נראה שהמחבר של המכילה אינו התנא ר' ישמעאל חברו של ר' עקיבא כ"א האמורא ר' ישמעאל דעתך זה, והוא היה שונה הילכות ואסקף התשניות והבריותות לס' שנות והצין יחד בדרך טורש המקרא (עי' דה"ט 307), ויען הטלאה הזאת היא גדרה מדר היה מהברה נכבר בעניין בני דורו וכינו בניו הנROLLים אחרים. — ולעומת זו מזכיר התנא ר' רבי ישמעאל בכלי והוא איזה חכם מבית מדרשו של ר' ישמעאל (עי' ספרנו שם ערך התנא דר' ישמעאל) וקורם הרכה לר' ישמעאל מדור המכילה. ור' ישמעאל זה האחרון אסקף במכילה שלו גם דברי התנא דר' רבי ישמעאל והביא אומות על שם ר' ישמעאל ולפעמים הביבא סתם כל' שם אוother, וכן נמצא נ"ב כתנאים אחרים שהישם מוכיר ששם על מאמרם והמכילה. מביא הב Amar בlij' שם התנא. — ובזה יבואו על נסן דברי היירושלמי ריש מס' הל' פ"ב הל' ד' (כ"ט ע"ב) ר' יוסי בשם ר' שמעון תני ר' ישמעאל כן (כ"ל וכן כהב בעל שורה יהושע שצ"ל כן, ובפסחים איתא בתעות בן) ר' יוסי ר' זעירא ר' שמעון בן לקיש בשם ר' ישמעאל אמר ר' מנא אולית לקסטרין שטעית ר' אהוה ור' זעירא (בפסחים הג' ר' אהוה בר זעירא) ואכא (בפסחים בתעות ואנא) הויה אמר בשם ר' ישמעאל נאמר לחם בפסח ונאמר לחם בחלה מה לחם שנאמר בפסח דבר שהוא בא לידי מצה וחמץ אף לחם שנאמר בחלה דבר שהוא בא לידי מצה וחמץ ובפרק ומצאו שאין לך בא לידי

מזה ומעט אלא חשתת הפטין כלכך ושאר כל הדורמים אין כאן לידי מזה
ומעט אלא לידי סדרון עכ' וגגה חהילה רבי הירושלמי קשות טאוד להלמן,
ולפי מה שהנחות יוצאו כוה פשוט מרותה. "ר' יוסי" אומר וביריה דלקמן,
נאמר לחם בספק בשם ר' שטען, "תני ר' ישמעאל בן" סר גומ' ר' ישמעאל
תני במקילהן כן, וכבר הערכנו בערך ערך אמר פלויות כי שעה פרדר
הירושלמי כשרצה לביא ראי' ללבוי אמורא ערש. "ר' יונה וכבר בשם ר'
ישמעאל" סר' ר' יונה לא תני לה בשם ר' שטען כי אם בשם ר' ישמעאל
(הרבנן), "אמיר ר' בנא וכו' ושותיע ר' אהובה וכו'" סר' דאסר ליק' ביריה סדר
„אבא הוות אמר בשם ר' ישמעאל" סר' ר' יונה דהו אבוי של ר' מנא (עד' ערנו)
זה אמר לה בשם ר' ישמעאל וכן ר' אהובה קורת לה ר' יונה ר' זעירא ר' ישמעאל
כן לקיש בשם ר' ישמעאל נאמר לחם וכו'. ועיי' במקילהן ט' בא
ט' שבעה יטס מצוז האכלו שוטע אי כל מצוז בסבבון תל לא האכלו
עליו חוץ וכו' ועיי' בבלי ספסחים לה' עא. — ומסכים זה של הירושלמי
עליה בכירור שכוקום שאוטר הירושלמי תני ר' ישמעאל אין כוונתו על תרנא
ר' ישמעאל, וכבר מרבנן שהירושלמי אמר בכל מקום על המקילהן תני ר' ישמעאל.
ולא תני דבי ר' ישמעאל.

וזע לנו מן הכללי יש להוציא שכוקום דאותה שם תני דבי ר' ישמעאל
אין הבונה על המכילהן, והרי בהרבה מקומות מ貝יתו תני דבי ר' ישמעאל על
קראי דם' ויקרא, עידי שבת ציו עיב' תני ר' ישמעאל האיל ואושרו בדורות
סתם וכו', עירובין בא' הא תני דבי ר' ישמעאל לשוב הכהן וזה הא
שיבנה זו היה באה, ובחו' ניב' ע"א והתניא דבי ר' ישמעאל והגישאר ברם
ימאה והגישאר יטעה וכו', חולין סה' ר' ישמעאל תנא אל' כללי' כללות
ואלו פרשי פרשות ארבה זה גובאי וכו', שם ציו דבי ר' ישמעאל תנא בטיט
בטיט' בטעים וכו', ועיי' חולין ק"ז עיב' ובמיא שהובא התנא ר' ישמעאל
אקריא רם' ויקרא. ולא מצינו מועלם שנידור במקילהן לסת' ויקרא, אין זאת
כ'א שהתניא ר' ישמעאל הוא תנא אשר חדש הלכות מן המקרא, וגם
כא' לרשות טשיות ישנות ולפצעים נבדות שהחומר נודשת בתן וכו' עידי עכיז
נסדרו שם 144 עד 146. ורבינו הובאו ניב' לפצעים במקילהן עידי סדר
המקילהן בתקן דסחים לה' דסרים הכאים לזר' חוטין וכו' וכן מוחות כט'
ב' וכברים וזה קשין לטשה וכו' ואלו הן מורה וראש תודש וכו' עידי' מכילהן
ט' החודש ועוד אחרים. — ונזה יובן ניב' מה שהובאו למפעלים בגבב' מאכלי
המקילהן בשם תנו רבנן או הגיא ולא בשם תני דבי ר' ישמעאל, עידי' ברכות
כ'ן ע"א והתניא וחם השטש ונמס בארכע' שעות וכו'. והוא מהמכילהן
רש' במקילה' ומוכר ירושלמי ברכות ט' הל' אל' נשם דתני ר' ישמעאל. —
פסחים ה' ע"א תניא נמי הכא אך בזום וראשון השכחים שאור מבניהם
מעיטים וכו' והוא מהמכילהן ט' החודש ט'ה. — שם מיא עיב' בטיט'
אין ל' אלא בטיט' שאור טשעם טנן וכו' והוא מהמכילהן שם פ'ז
בארה' שניי האוטרים. וכל אלה מאכלי' והודוטים להם אשר הוכאו
בל' תזר' או תניא הם מהמכילהן אשר סדר האוטרים ר' ישמעאל

רבי ישמעאל אביה דר' יודן — כהנא

דעך זה והוכאו כל תץ כתו שהוכאו הספרוא הפסחי ולחוב נם התוטטהו
כל חיד או תניא.

רבי ישמעאל בר רב יצחק יומא ס"ב הל' ז (ט' ע"ד) רבי ישמעאל
בר רב יצחק ר' יותנן בשם ר' שמעון בן יוחי פר ושער של יום היכירויות
צריך כהן. ועיי' ערך ר' שטואל בר רב יצחק.

אות ב"ג.

ר' כהן עיי' ערך ר' כהנא.

כהנא הוא ר' כהנא דבבלי תלמידו של רב בירושלמי נקרא בכל
מקום כהנא ולא ר' כהנא עיי' לסתמן. — רב כהנא עלה לא"י בעצת רב כאשר
מוכר בכלי ב"ק קיז' ועייש' באורך כל המעשה. והוא רק בשנים כאשר עלה
לא"י ופגע בו לח' ואמר לו מה קול בשיטים וקיבל עינשו על זה, וכן היה
עובדא בגין בלילה אחר. ירושלמי ברכות פ"ב ה"ג. — ונראה משם שלא עמד
ימים וכיס בא"י ונטל רשות מר' יותנן במאמר טלצי'ו: בר נש דאיתמה מנכרא
לה (קזה בו, לא"י קרא איתה) ואיתהה אדכוהי (בכל) מוקרא ליה להן יזיל
לה, ור' יותנן השיב לו ייזיל להן דמתקין לה"י ושב לבבל ע"ש. —
ובריה ריש פ"ד איתא רב' יותנן ורשב"ל הוו יתבין מקיש'יו וכו' עבר כהנא
אמר הא נברא רבה ונישאל ליה וכו', הר' שהיה החשוב הרבה בעני ר' יותנן
ורשב"ל והוא שואלן הלכה טמנו; ובירושלמי ברכות הגבר שבעה שורה
תלמידו של ר' יותנן. ועיי' כלאים פ"א צ"ז ע"א כהנא שאל לריש לקיש
המבע בחיות הום מהו וכו'. וכן שם פ"ג ריש הל' א' כהנא בשם ר' שמעון
בן לקיש כולהן חוץ לששה. — והנה תורות פ"ד טין ע"א גלה פ"א נ"ז
עד' איתא כהנא שאל לשטואל לא מסתברא הרין מדורע וכו' אמר ליה
ואנא סביר כן אלא הסלק (בטט' הלה נהגי כד חיטוק) לאירוע דישראל את
שאליל לה כר סליק שמע הדא דעת ר' יוסי בשם ר' יותנן וכו', משמע רבא
לכאן בדרך כל היבאים ולא כאיש נס מפחד חמת המצוק, ובבבלי ב"ק אחיה
שברח מאימת המלכות ע"ש. מכיז' עראה תנכון בדעת התר גיטין פ"ד ע"ב דבר
כהנא עלה ב' פעמים לא"י ותק' רודה שר' יותנן ור' שמעון בן לקיש שאלו
טמנו והה אוחרי באו סעם שנית לאי. — וכבר ברבינו שהו רק בשנים
כאשר עלה לא"י, וזה היה בפעם הראשון, ולכן קראו לו כהנא ולא ר' כהנא
וכיוון חדש דש' וקרו לו חמץ בן. ומגinit נ"ב לאמוראים אחרים שנקרוains
בשם הפטרי בally' כינוי ושם מעיד על נזולתם, שטואל וכו' ווריאשון עראה
יומר לפה שבבבלי נקרא רב כהנא (ועיי' הוספות).

כהנא הוא מנדולי האמוראים של דור השני, ורוכ מאמרייהם פ"ר
שכלו, והרבה אמוראים אמרו בשם, ר' אליעזר, ר' יומתיה וכו' ערך ועיי' ערך
יאשיה. — בירושלמי וכן בכלי מוכר גוכחה. פעמים ועיי' לו פלטול ארוך עם

רבנן רחמן תגינה פ"ג הל' ב' ע"א ע"א. ועי' מנהגות כ"ג כד שם הובא המלול זה בשינוי קצת ואיתא שם כי סליק ר' כהנא אשכחינו לכני ר' חייא דתבב' וקארני וכור' הויה שוה המשא ומתקן של תורה הה לה נמי' ועם חכמי' צ"ע.

רבי כהנא ברוד הרביעי שנדרין פ"א הל' ב' (יח ע"ג) רבי כהנא אמרני (פר' נסמק) קוטר ר' אהא בר יעקב ועל ר' אהא בר יעקב כסעה מניה לעיבורא וכור' ועי' ערך ר' אהא בר יעקב. — עוד שם ר' חייא בר' וזה הוה קאים מצל' ועל ר' כהנא וקס' להה מן תורי מצל' חסל ר' חייא ותחיב להה בגין דלא טענער קוטרי שי' ר' כהנא מאירך געלחותה נין רחסל אמר נון אthon בגין לעזורי רבנן אמר להה רבי אנא מבית על' קאתי דתביב אם יתכסר עון בית עלי' כוונה ובמהנה אין מתכסר אבל מתפללה. — פאה חד' יח ע"ג ר' כהנא ור' חילשיה חד אמר תוך הוד ותוך המג' ותוועה אמר וכור' ועי' ערך ר' חילשיה. — ר' כהנא האריך ייטס ע"י שנדרין שם שרבי חייא בר' ווותה התפלל עלי' מהה לו עד דאיתעדון טופרי סוטקין נהוגה ובקמן.

ווארה דזה ר' כהנא הוא ר' כהן הנזכר לטענים בירושלמי. ע"י ברכות ט' ג' ר' ע"א ר' אשי ור' חזקה וובי' כהן ור' אהא בר יעקב הוון טשיילן באילן פליזותא דציפורין הבינו' לכיפה וסידיש ר' כהן הבינו' לפוקם מורה וחדר אקלון וכבר מבואר מוקד שנדרין הרואש העץ שר' כהנא היה כבוי ר' אהא בר יעקב והוה כתן, וככבותות פ"א הל' י' (כהה ע"ד) איתא ר' יהודה בשם רב כהן קרונה של ציסתרן היה עכברא, והוא סט' וציל בטו שהוא בבל' שם י"ד ע"ב אמר ר' יהודה אמר רב בקרונה של ציסטרן וכור'.

רב כהנא בריה דר' חייא בר אבא שבת פ"א י' עד ר' כהנא בריה דר' חייא בר אבא ר' אהא מס' מה בשם רבי יהונתן שמן בטלול מבוטל. — ביצה פ"ב הל' א' ר' כהנא בריה דר' חייא בר' נמי' אמר וככלך שלא יערם.

כהנא בר מלכיה ברכות פ"ח י' ע"ב עד כמה דזו טזרות ר' יוסי כי ר' אבן כהנא בר מלכיה נשם וב' עד ביזתיהם. — ובכל' עירובין ד' ע"ב איתא להדר לישנא דר' כהנא בר מלכיה חיינ' דב' כהנא דר' חייא דר' כהנא בר מלכיה להדר ורב כהנא בר מלכיה להדר.

אות למד'.

ר' לא, ל'יא ערך ר' הילא.

רבי לא דבפרא שנדרין פ"ז ב"ג עד ר' מני הווי לבי לא דכראה לקרוע ולהתאבל כי אתה ולא ליטשות כי יוסי. זהה ר' מני הויא ר' נמי' שנותן ברוד חמפני ע"י ערנו. ועי' ערך ר' הילל דכראמא.

רבי לודה תענית סג הל' יב (ס"ז ע"א) מדו תונת אמור אדר ובו לודה לישן ניטרין הוא אפרה בעיינ' אטיה, פ"ז בעל קמן העדה חונת באית כיש הווא אפרה וצע. וכמה שצירש בו בעל יסח' הווא דוחק גודל יור' עיש'. ואפ' השודש חונת ניטריא כל' יונת: ח' צְעָפֶגֶת ונת צְעַעַעַת. ועי' הפסות.

לי' בר סמי, סמי, סומי וככני לרוב לי' תפם. מנדורי תלמידי רבי אשר השליטו לסדר המשנה עיר' ודרכי התשנה פ"ג. — י'נמתה פ"א הל' א' לוי בר סמי בעא קומי רבי נתני ישש עשרה נשים וכו', ובכלה שם י' עא אהא עאל'ס' בן ברקה לוי בטהנתה. — לוי בר סמי היה גודל טאוד כתהה ורבי אמר עלי'ו שהוא בר נש' דוכחותה, ומאשר באו בני סטוניא אגבל רבי ישאל' טבטו שיתן להם איש והוא דריש דין והון וסוער תנן להם לוי בר סמי, י'ז' ב' הסיפור באורך ינמותה פ' י"ב י"ג ע"א ב' ז' פ' א' וכבר האריכנו בהז' לעיל פג ע"ש. — וכמ' תענית פר' הל' ב' (ס"ח ע"א) בתק' עובדא שרבי צה' לפ' מותו שיטמו ר' הינה בראש ור' הינה לא קיבל הבוד הוה עד ריטמו ר' מס ע"ש אהא בוזל' וזה תן זו בס' אמר אין הינה קドמי אגא תיינן אין ר' מס דודומיא קדמי אגא תיינן עיב' חקן זה היה לוי, עיר' בבלי כתובות קג ע"ב. — טקום ישיבת לוי לא טדע. וכמ' תענית סג' הל' ח' (ס"ז ע"ד) אהא לוי בן סמי באו הגיסות לעיזו גטל סדר תורה ועלה לראש הנג' אסר ר' מן העולמים אן בטלה וזה מלחה מן ר' מן סדר אורחותא יעלון לנ' ואם לא יזלון לנ' סן יד איתבען ולא אשבחן עכ', וגמ' שם לא מטר שם עיזו. — לי' בר סמי הראה ברעה לפני רבי ונפסח ולא נטרוא ברכות פ' י' עג, ועי' בבלי סוכה נ"ג ע"א תענית ביה ראי' מלע' נ'ב' בשכלה שהטיח ר' בר'ים על עין' ניטריא. והבעשה טובא תענית שם הווא דומה קצת להן מעשה דני'ות דירושלמי תענית, אך בתק' דירושלמי לא הטע כל' טעליה, ובכלי' שם אמר ר' ארא והטיח ור' איב' הו' תרי' עבדרא.

לי' ייד לבבל. ובכלי' קידושן ע"ב ע"א משכע קצת שדור לשם בכדי' רבי דובי אמר לו שם וראני תלמידי חכמים שבבבל, אך לא' לס' מה ששי' רשי' שם דיה הראי בעל טשלות ודוטות הוו לוי, לא ייד בבל לבבל בחזי' רבי אחר' מות רבי שישב ר' חנינא ר' באש' ייד לבבל והויה אמר הויה בימי' דבר, עיר' בבלי כתובות קג. והוה נשא וגונן עם שטואל ולא עם רב, ואפשר שקבע סוטבו בנדראעא סקומו של שטואל. מתחות ליה עיב אל' לוי' לשטואל לא תחיב אבעיך' עד דטערשת לך' וכו'. — ושטואל נב' בו בכדו ואמר נטש' בבל' עזובין י' ע"א שני מסעים, סוכה ד' ע"א, נדרים ס' ב' ע"א. וду' ר' יודה' נדרים ס' ר'יא הל' ב' (ט'ב ע"ג) אהא ר' עזיא' בשם שטואל כל' הגדרים אמת טיב' חזק מטהותת גני'ית על' פלמי' ואה' גני'ית פלמי' עלי' יאנ', והוא ביג'מו המאמ' שאמ' שטואל בבל' נדרים בשם' לוי' ובירושלמי' טשטע' שהוא מאפיינו של שטואל. וטראה שלוי' אמר המאמ' זה בכבול' ושם אמר אותו שטואל בשם' לוי', וטכבל' הביאו אותו תלמידים העולמים לא' ומטע' שם לדוד על' בשם' שטואל עיר' ס'ג. — לוי' מות בכבול', וזה עלה טפה דאיתא

ברכות פ"ב ה ע"ג כד דמק לוי בר טיטי על אביך דשטיואל ואביך עליו, ואביך דשטיואל לא עלה מיטז' לאי ועייש משל נחادر בחוך והטפר וטפחים כד היה רבי לוי בר טיטי חביב לפני הקב"ה מכל ארכ' הווד כי זה כל האדם כי זה מכל הארץ.

רבי לוי ברוד השמי וכדורו השלישי. סופת פ"ה הל' א רבי לוי וזהו ט' חמוץ הוון נובן חרוץן שלען טיעול מצמזהה קהלא קומי ר' יוחנן על ר' לוי וורוש זונה בן אשתו מאשר היה רכוביך ובוי בשוכתא הווריתא אמר ר' לוי ליזהה ביר נחמן מבן לך אילין ורוחן סלעלא ועל מצאת' קהלא קומי ר' יוחנן על ואחד קוטהון ישא ליסטרנו ר' יוחנן אמו מאשא' ואביו טובלון. — סנדידין סוף פ"ג ר' לוי הוות לה' דין עם חד בר ניש על עסן כהים והוא דינין קומי ר' לעוד לאחד נצרי דין הביא ראיה שאלו לוי יוחנן וכו'. — ר' לוי הוות החשוב בעני בני דודו, ר'יה סדר הל' א' ר' זעירא מספק לחכרייא עלון ושמעון קליה דר' לוי דרש רלית אישער ורואה מספיק שרשותה רלא אוילון ועל ואחר קוטהון כתוב אחד אושר ים תרעה וכותוב אחד אושר וברון תרעה הא באיד בשעה שהוא תל בחול יומ תרעה בשעה שהוא תל בישכת זברון תרעה. זה המאמר הובא ניב' בכלי רה' ריש פ"ד ושם איתא אמר ר' לוי בר לחטא אמר רבי חמא בר הונינה. — מתרין סfib הל' ב' (כ' עב) והוה ר' זעירא מספק לחכרייא עליון ושמעון קליה ור' לוי דרש רלית אישער לה' דהוא מספק שרשותה דלא דיבוקון. — ויש להבריל הרכתה בגין לוי ור' לוי, לוי הוא מדולדול הרוד והראשון תלמידו של רבי זעירא טשניות וביריות ועם נוצר שמו בכתמה הלכות וסוניות עטוקות, ור' לוי היה ברוד השמי והשלישי ונודע צור לבעל אגדה וודוש טקאות. ונראה שהה ר' לוי הילך לעכיה ולבן בא בדורבה סקנות אמר רבי לוי בעבדיא קורין וכו'. עיי' ויקרא דבנה פ"א ר' לוי אמר לשון ערבי הוא בעבדיא קורין ללביא סבא. שם פ"ה אמר ר' לוי בעבדיא קורין לנויא עיליאו וכן במתא.

רבי לוי סובייא, סובייה עירובין פ"ז כ"ז סוף ע"א וריש לקיש בשם לוי סובייא כמעיה פבד לדב' הזה מתניתא. יומא פ"ה הל' ג' (מיה עב') ר' שפטען בשכ' ר' לוי סובייה כטוד ביום הבשורות היא מתניתה (ונראה דעתל ר' שפטען בן לקיש דריש בן לקיש אשר בכל מקום בשם לוי סובייה). — עירובין פ"ז כ"ז עג' אמר ר' שפטען בן לקיש בשם לוי סובייה (סובייה) בגין (צילean) וכשאר הניה בעל קיע) בגורבת בציזוריין בגין (פאן) ביאתנה גפרכת בעיסוריין. ופסחים פ"ז הל' א (לגן עב') ר' שפטען בן לקיש בשם ר' סובייה תנן גפרכת וכו' ציל בעשם ר' לוי סובייה (סובייה).

רבי לוי צנבריא פ"י טען צנבריא (עדי ערך ר' יהו) כדורו השלישי. שביעית פ"ו לו עד מקום שהוא נאכל ולא נאכלה בו להשכד בהמותו שם דבר ר' צנבריא שאל ר' יצחק ולר' אשי ואסרן. — שם סוף לסת ע"א תבן של שביעית מהו שהוא אסור טשומ סחון ר' לוי צנבריא שאל לר' נב' בר

רבי לוי צנבריא — רבי לעזר, אלעזר

צנבריא ותשרא. — גמבר עוד עז' סיב הל' י' (ט'ב ע'א) מליא דלי צנבריא הוות מובן פורין ר' יעקב בר אחא נשם ר' יוסא עבדו של נאמן נאמן פ' נעריו של לוי צנבריא הוות מוכברן סיירות ואמר ר' יעקב סיירות וכור פ' שהם נאמנים על המעשרות (ודלא כשי' בעל טני משה שם).

ר' לוי בר חותה, חותהא סופה פ' הל' א' ר' לוי בר חותה אל לקסין שמע קלון קריין שמע אל ליסחין בעא מעכban שמע ר' יוס' ואוקעד אמר כך אומד אני כי שאיתו יודע לקורת אישורת לא יקרינה כל עיקר אלא יזא בכל לשון שהוא ידוע. — שבת סוף פ' אמר רבי לוי בר חותה ולא כבר עשה כן בעולם הזה ההדר ענה גנברגנץ אמר הוא אנא חי נוביין וכו'.

לוי בר נזירה ברכות פ' ב' ר' עיב לר' בר נזירה אמר כל האוצר שטעהו טעם אומרה שסתומה רוחשות עכו בCKER ובר ועיי' ערך ר' שמעון בן מודה. לוי בר פאטוי (וכראקא בטעות פטחי וכקראטאשין ספסוי) טנילה פ' ג' הל' ח' (עד עיב) לוי בר פאטוי שאל לר' חונה אילין איזורייה מהו דיקרינן חור וינך לפצין לאזהירן אמר להה אין לך טעם ברכה לפנוי ולאחרוי אלא קללות שכתורת בתים וקללות שבמשנה תורה.

רבי לוי בר פלטה תורות פ' טז עיב ר' זעירא אדא בר נישן ר' בירוי רבי לוי כד פלטה זקן אחד בשם רבי שישים ואחת (בציט) אסודות וכו'.

רבי לוי נמי דטאו פ' כ' עג' רבי לוי נמי בשם ר' יונה כל טבל דאן קיימין הכא טבל לאשון ולשוני. — שבת פ' ג' ר' עיא והוא רבי לוי נמי עאל טיסח עם ר' יונה חמץ חד בר נש מולך על נרחה וכו'. ינמות פ' י' עיב ר' לוי נמי בעא קומי ר' יונה ניחא כת בון שנישאת לישראל וכו'. טבל זה עראה שר לוי נמי הזה חלטדו של ר' יונה.

ר' ליל ב' ר' אלטס עיי' ערך ר' היל ביריה ור' אלטס.
לבסא עיי' ערך אלטס.

רבי ליעזר ביצה פ' הא הל' ו' ר' ליעזר ור' אבא טרי ור' מתניה ור' סחוא לאורטסנים בשוכתא שמא יצרכו ל' הריכים. וכבר האריכנו בויה ערך רבי אבא טרי. זהה ר' ליעזר ור' ברוד ורביעי שורי היהוד העם ר' אבא טרי ור' מתניה ואינו ר' ליעזר דעךן הכא.

רבי לעזר, אלעזר (במס' ברכות אתה תמיד אלעזר, ובככל בכל התסכנותות אלעזר והוא ר' אלעזר בן פרת דרבנן) טהורל' האמוראים של רוד השלישי ועלה מבבל לאין. רה סיב הל' ז' מהדרין פ'א י'ח עג' אמר רבי לעזר בר סלקית להכא אמרית הוא נבי חזא, וכן איתא בכל' חוכות קיב' ב' פ' חולין קי' ור' דודא עליה מבבל. ובככל שיטיחס רב' ישטואל ואמר לפעמים רבי זה לבני זה עיי' עירובין פ'ה עיב ס' עיא כתבות עז' עיא חולין קי' עיב וכטמא. ובאי' הזה מתלהלדי רבי יוחנן הושבבים תמיד לפטני, וכטאוד בסע' ר' יוחנן על שטגר ראה הלמה ולא אמרה ממשטו פסחים ר' יעקב בר אידי ואמר לך כל עפא (כגיל ובן הוא טיק), וברכות יש בטעות עלמא עיי' ליל סיב ערך כל עפא ומיג' כ' עיא) ידען דר' אלעזר חלטודה דר' יוחנן וזהו

ושוב ודורש והתורה שלך היא, ברכות סב ר' עב' שקלים סב מז עא פק
סב פג עב' ועיי' מנדרין ס"א דל' א' (יח' ריש ע"ב) ושם אתה דר' לעזר
הה לה יוזק תלמד חבר ועיי' ליקמן.

הגה קידושן ס"א הל' ד' (ס' ערב) אתה ר' יהודה שלח לך אלעא
שומד שטמך לשוטר אל הראשן חיב ר' יוזק אמר השען (כל הדאסון ובן
הגה בעל' פס' חיב ר' השען חיב חתן תנין השודר סהה מטבחו
והשאלה לאחד ומטה כורכה ישבע השוטר שמתה כורכה והשואל טשלט
לשוטר וכט' ר' אללא בשם ר' ינאי וגונא שנין לו רשות להשאיל וכט' וט'
ר' היהת כן אין השואל רשות להשאיל ואון השוטר דשא להשכיר וכט' ר' כי
יעידא בעי' קומי ר' יוסא האיך עברין עבדאו אל תרי' כל קבל אלרכעה לא
עבדין עבדאו בסוגיא (פ"י ר' היהת ור' ינאי סביר אין השואל דשא להשאיל
וכט' אל' שומד שטמך לשוטר וזראשן חיב וכט' ר' אלעזר ר' יוזק, הוי
כאן ארבעה ר' היהת ר' ינאי ר' אלעזר ר' יוזק, ושטמך אמר השען חיב וט'
יהודה מספקא לה' הרי כאן שנים וטשיטא דאן וטבירות של שנים בטוקם
ארבעת, בן פרישו המפרשים), אמר לה' תרי' אינן ר' לעזר תלמידה
דר' היהת רבה ר' יוזק תלמידה דר' ינאי, (פ"י ר' היהת ור' לעזר מהשכית לוד'
דר' לעזר תלמידה דר' היהת ואוב' אמר כתו שקיבל מרטו וכן רבי יוזק
תלמידה דר' ינאי מהשכית לחדר עם רבו ואוב' אין כאן אלא תרי' כנידר תרי').
הסוגיא זאת הובא קצתה בחובות פיט' הל' ה' (לע' ע"א) והעליה טמונה שר'
היה היה רבו של ר' אלעזר. ואפשר שבתחילה לטד אצל ר' היהת ואחר טוח
ר' היהת לטד אצל ר' יוזק, אך הדרט צע ולא מצינו בשום מקום שרבי
אלעזר לטד אצל ר' היהת וקצת נראת שר' היהת מת קודם שהגיע ר' אלעזר
להיות תלמידו, והרי נס ר' יוזק לא מצינו בשום מקום לטד אצל ר' היהת.
ונם טמה שאמר ר' יעקב בר אידי לר' יוזק כל עטא דעתן דר' אלעזר
תלמידה דר' יוזק והוא ישב וווריש שלך וכט' שהבאו קודם לה' שללה שר'
יוזק למד היה רבו של ר' אלעזר. לבן נראת בבודו טמה שאמר השם ר' כי
לעזר תלמידה דר' היהת אין הבונה תלמידו ודי' אולא שביבל טוקם עשה
דברי ר' היהת עקי' וסבר בותחתה. וכן עלה טמה ואזהא יבנת טיב הל' נ' (נ'
עד') אמר טמצה ואיסור קדושה חלץ לה נטחה ערתה וכט' עללה ר' יוסת
אוב' איזהullenך ר' לעזר (אמר נטחה ערתה נבל' ור' יוזק אמר לא נטחה
ערתה ר' שמי טהלי' שטעה טהטריא על דר' שמי דבכל אחר ר' לעזר
סתמ' לר' היהת רבה דתני ר' היהת איסור טמצה ואיסור קדושה חלץ לה וכט'
עללה נטחה ערתה עקי'. — ועיי' תורות פ"ח מ"ה עג' עז' פ"ב מ"א ע"א
רפלי' ר' הגינה ור' יוזק בן לד' לעין גילוי חור אמר יישן טהור וחדר אמר
ישן טהור וקבע אחר סטמ' ר' לעזר לר' הגינה. גם מה הבונה שהוא
הולך בכל מקום בשיטת ר' הגינה וסבד לי' בותחת, אבל לא שהה תלמידו
של ר' הגינה דהה לא מצינו בשום מקום. — והע' דעתם שקלים פג' הל' נ'

אהוא דר' לעזר שאל ר' יוזק בן לד' ע"ש.

ר' אלעזר היה כבר מוחוד בימי נעורתו. עי' ברכות פ"ב ה' ע"א רבי חייא ר' סיא ר' אמי סלפון מעבר גנינה דר' אלעזר שעון קללה דר' יוחנן אמרית טילה אמרין מן נחות שטעה לה טינה אמרין וייחות ר' אלעזר רהוא זורי סנן (ועי' בבל שם ט"ז). — והטעשה זה מורה נ"ב שר' אלעזר היה כבר בערוותו בא". וקצת לאחר שא"י היה אז מולדתו ושמש שם כמה שנים את ר' יוחנן, ואח"כ יוזד לבבל ולמד אצל רב ושמואל ומשם חזר לא"י עז' נאמנו הנה נך כר סליק ר' לעזר שוכנע לעיל. ורק עבדה דר' יוחנן בסע על ר' אלעזר ור' יעקב בר אידי פיסוס ואמר שר' יודע שהוא תורו של ר' יוחנן היה קודם נסיעתו מא"י לבבל, ראם היה ר' אלעזר בן בכלי לשם שיטש רב ושמואל ואח"כ עליה לא"י ולמר אצל ר' יוחנן הלוא אפשר שהוא תורו של רב ושמואל? — ונראה נ"ב שאחר חזרתו מבבל וקנה לו תורה הרבה מלמודים של רב ושמואל נתעללה להיות תלמיד חבר לרבי יוחנן וכמו שזכרנו בראש הערך.

ואמרו של ר' אלעזר הילך ואור בונגה הוות. בראשתו היה תלמידו של ר' יוחנן (ובב' ושמואל), ואח"כ נעשה תלמיד חבר לר' יוחנן, ונראה שא"ז אמר עליו ר' יוחנן יש להימני ר' אלעזר עי' מגילה ס"א הל' י"ד (ע"ב ע"ג), יבמות פ"ב י"ג ריש ע"א, וכוסוף נקרא מורה דראעא דישראל בבל' זומא ט' ע"ב ניטן יש עיב' נהра צ"ז ע"ב, גם היה נדור בבית הגשיא (ר' יודה נשיאה א') עי' ערך ר' חייא בר אבא. — ונראה שנΚαι מורה דראעא דישראל אחר מות ר' יוחנן וירוש לקיש וזה אוו נдол מאוור כל אנשי דורו. ובבלי נהра שם איתא טעם אדר' חולוש מאד ואפשר שהוא הוספה מאוחרת. (מה דאיתא בבל' זומא ט' ומה ר' אלעזר דרומה דראעא דישראל לא משמע ר"ל בהיה, המכונה שהויה נдол עד שבסוף היה ראש כל חכמי א"ז, ופירוש זה נראה עיקרי). ומיצינו בר' אלעזר שלשה לנולה (כלוי הוראה עי' בבל' ביצה ט' צ"ב קללה), ונראה שהוא נהר בנית הדוחו מורה דראעא דישראל. — ונזכרות מונרכ ר' אלעזר שהוא עופק בשוק החתחון של ציפוריו וסידינו מוטל בשוק העליון, בבל' עירובין נ"ד. ונдолוי חכמים אצנו משטו של ר' אלעזר בכתה מקומות. עילא (מעשרות ריש פ"ג ניר פ"ז הל' ב') רבי זעירא (מעשרות פ"ד נ"א ע"ב וכטמ"א). — ר' אמי ורבי אסי שכחו ל"א כבר בערוותו עי' הר' דרכנות. דלעיל, ובמ"ט פסחים פ"ג סוף הל' ז' (ל' ע"ב) איתא רבי חייא ר' יוסי ר' אמי ענן לתייה נבי ר' אלעזר אמר לנו אין היוחנן אמרין לה נמל חסר אמר לנו ולא הויה חמן חורנן וכו'. — וכטמ"ק פ"ג הל' ה' (ס"ב ע"ב) איתא ר' לעזר הווי לר' שמעון בר בא עצמו היה תלמידי ר' יוחנן. — עי' ערך ר' לוי שהלך למידן קומי ר' לעזר.

הלווהו של ר' אלעזר רבות ונגולות, ומהן מקום שכא במחולקת עם ר' יוחנן ונמצאות בדורבה מסכתות. — גם אמר הלות נגולות וככלים. שבת פ"ד י"ד ערך חד בר נש רחים אותה ניזומי דר' אלעזר וכמו אמרנו שאלוון לה מהו

חיעדר קומי ויזה אמר ימות ולא בן מזו ישמע קלה ולא יטוט ימות ולא ק' (ועדי בבל סנהדרין עיה ע"א). — סוחרים פ"ב הל' א' כל סקום שנאסר לא תאבל לא ח אבל לא אכלו את חותם אישוד הגינה כסיסור אבלה עד שבאו הכתוב ושרוש לך בשם שפורש לך באבר טן הח' ובילה (ועדי בכל סוחרים ב"א ע"ב). — מנילה פ"א הל' י' שליטים הקיבו נני נח (ס' נס שליטים ולא טכעיא עלות ולא פוקן טר ושי' בן חנינה ראמר דוקא עלות עיש'). — שם הל' י"ד חזה ושוק לבתים בכתה גROLלה ולבעלים בכתה קפנה. — כתובות פ"א הל' א' מצא החתח פתוח אסוד לקיימה משותם סעך סותה (ועדי בבל כתובות ט' ע"א). — והרבה מהלבותז ומאציז נוצר בבל ונסוף שם בגינה ובגינה. — ועוד לו כללים נדולם. טיש פ"א הל' א' (רב ע"ג) אין מהרשין על הגוזית. עוד שם אין טוטיסין על ההלבה. — סוחרים פ"ג הל' נ' (ל' ע"ב) כל טקום ששנה דבר מחלוקת חד ומינה סתם הלכה בססתם.

ונמה נדולים דברי ר' אלעזר בהגינה והמה מוסרים על אדרני הבינה יעופק המוסר ונכם באם בכנכל. סוכה ט"ט ע'ב נдол העוישה צדקה יוזר מצל הקרןנות וכו', נдолה נטילות הסדרים יותר מן האזכרה וכן אין דרך שתולמתן אלא לש החסד שכנה וכו'. ביב ט' נдол העוישה יותר מן העוישה וכו'. — שם מא' דרכיך וילבש צדקה בשערין לזרך לך מה שירין זה כל קליפה קלהה מצלהת לשערין נдол אף צדקה כל מזרחה וזרחה מצלהת לחשבון נдол וכו'. שם נдол העוישה צדקה בסטר יוזר טפשתה וביב. סנהדרין צ"ב ע"א לועלם הוה קבל וקיטם. — ומה טוקום דמיון בענין הילטוד והרעעה. סוכה ט"ט עיב מא' דרכיך פיה פתחה בחבנה ותרות חד על לשונה וכי יש תורה של חד ותורה שנייה של חד אללא תורה לשמה זו הא תורה של חד שלא לשמה זו הא תורה שנייה של חד. סנהדרין צ"ב ע"א נдолה דרעה שנינגה בן שני אחותות וכו'. — שם כל אדם שיש בו דעתה כאלו בבנה בית המקדש בימי וכו'. וכן נודיע כהו של ר' אלעזר בטיקות אין מסגר במאמץ אמרת של מוסר והישורת המתידות.

באגרת ר' שדריא גאנן חוכב ובשנת תק"ע איספר ר' יהונתן ר' אלעזר בשחתה חזא ע"ב. אבל מן הירושלמי נראה שר אלעזר והאריך טיס טיס יהונתן, דבנטם נדרים סוף פ"א איזא ר' חזיה בר אבא אתה לבי ר' לעזר אל פיס ל' יהון נשיא דרכוב ל חזא אינירא דראקו וכו' (זהו כבערך ר' חזיא בר אבא), ואם היה עוד ר' יהונתן דל' שבק ר' יהונתן אשר היה נдол בכתה הגשיא והוא הוה רבנו. גם הרבה הלחנות של ר' אלעזר מאציזו לפני פשותן אוד מות ר' יהונתן.

רבו לעזר דרומיה, מיא, מיא, מיא, בדור החמישי, פאה פ"ח הל' ב' (כ' ע"ד) רבוי לעזר דורותה בעי קומי ר' יוסי טני' דרבוי אלעזר וכו', וזה ר' יוסי' הוא ר' יוסי' ב' חביב ר' יהונתן, עידי יוסטיא קרוב לסוף פ"ו אמר ר' לעזר דרומיא נבלת העוקף מההוד מהצתה בכל מקום וכו', וכך איר דיטה ר' יוסי' ואיר

רבי ליעור דרומה — רבי ליעור בר פרטאי

מן ע"ש. — חנינה פ"ג הל' ב' (עמ' עא) אמר ר' ליעור דרומיא לא ק אמר ר' יוסי כי ר' זומנה בשם ר' יוחנן טעמי מה אמר שדי מנות שבירין אה עצמן וכו'.

רבי ליעור כי ר' חנני ברוד החטישי. שקלים פ"ג הל' ה' (כ' עג') ורבי ליעור כי ר' חנני היה מפקן לר' מנא חמא לוד ארממי מפקען מנוסחה ומפרק לכרא אמר להה גרא הוא אמר ר' יוחנן הנמצאו כד נני נמצוא בטליא. ועי' ערך ר' מנא ב'.

רבי ליעור בר חנינה שבת פ"ג הל' ז' (ו' עג') ר' ליעור בר חנינה מעשה זהה שטישלו סוטה מתחת הנר שבת.

ר' ליעור כי ר' יוסי אמר קמיה ר' יוסי כלאים פ"ח הל' ב' (לא עג') אמר רבי ליעור כי ר' יוסי קומי ד' יוסי שנייא היא שהוא יכול למחרח חרען זוכן, תלה פ"ב הל' א' הזכיר ר' בן חנא והבטוב ואבלל מעברו ואבן מטהה הסוף לא בששה עשר התוכר לר' ליעור כי ר' יוסי קומי ד' יוסי והבטוב מטהה הסוף יצאו בני ישראל ביד רמה לעיני כל מצרים לא בחמשה עשר יצאו (ונריש חלה פ"ב הל' א' וטור רה ב' ע"א פרדה ואקריבו עומר הגי בעשרות קומי ר' דוסא). וכן נודרים ס"ד הל' ט' (לח' עד') אמר ר' ליעור כי ר' יוסי קומי ר' יוסי. — ובכטט מנילה פ"א הל' ט' (ע"ב סוף ע"א) תורות פ"ג מ"ז ע"ד איזאנ ר' יוסי בר הוה בעי למפקתרה לר' ליעור כי ר' יוסי הוה אל למנים עמו ע"כ, ומולא אמר ליעוד בריה גראה שר' יוסי והזריות הוא ר' יוסי א' (ר' אס' ז' ע"ד) ור' יוסי אבצ' של ר' ליעור הווא ר' יוסי ב' וזה ר' ליעור כי ר' יוסי ברוד הרבעי. אך מציטו חונטו סנהדרין פ"ג הל' ה' (כ"ד עג') ר' שפטען בריה דוד הלל בן פ"ז בעא קומי ר' הילן בן פ"ז וכו' ולא אמר קומי אבוח. גדי ע"ז סוף פ"א ר' איתא ר' תנחות בר חיה בשם ר' ליעור כי ד' יוסי ואשי תיבנה קטנה וכו' ר' ר' תנחות בר חיה היה בן דוד שלישי ורביעי ע"י ערנו. אבל מעשרות פ"א הל' נ' (מיט ע"א) איתא ר' למד כי ר' יוסי בשם ר' תנחות בר חיה משיכטרו מנות שבענו וכו' בגין מ"ק פ"א הל' א' איתא ר' ליעור כי ר' יוסי בשם ר' תנחות כי ר' חיה, אף שכביר הערכו שם בני דור אחד אמרו לפעמים זה בשם זה מיט גראה עיקר שאבוי הוה בעי למפקתרה לר' ליעור כי ר' יוסי והה ברוד החטישי, ובכטט עז' יש לטזט (עמ' ש' ר' ליעור כי ר' יוסי ר' איתא בשם ר' תנחות בר חיה.

רבי ליעור בר מטרום מנילה ס"ד הל' ב' (עה עא) רב חננה אמר שלשה קידות שבירות לא יסתהו מעשה... . הזכיר דבי ליעור בר טרומ והוא חני המפטיד בנביא לא' ישות מעשרים ואחד ספוקים וזהו עשר' ג' (מ"ח ע"ב) תלהא עשרה ותלהא עשרה וחדר שלשה. ובכטט חנינות פ"ג הל' נ' (מ"ח ע"ב)

נשיות בקינדר ושם איתא הזכיר ר' ליעור בר מטרום קומי ר' זונת.

רבי ליעור בר פרטאי מנילה ס"ד הל' ב' ר' חנונות פ"א הל' ז' עג' חנינה בר שלמה בשם רבacha עומרא קומי דבי וכבעא פיעבד טרנק אמר לו ר' בבי ליער בן פרטאי בן ננו של ר' ליער בן פרטאי ר' לא נך למחדיג בשם קעינע אללא איב עשו איננה בקיות וחער כהה עבד-טרשכיג עב. ועי' בבל' כתובות

ק' עד ניטין לג' ושם קאי אהא דא"כ מה כה ב"ד יפה ע"ש. ומתבו המפרשים דוק' ירושלמי הוא דוק' רבבלי וכורטונח מן הסוגיא. — אך בירושלמי איתא ר' לעור בן פרטא בן בנו של ר' לעור בן פרטא ובבבלי איתא פרטא בן של ר' אלעור בן פרטא בן בנו של ר' פרטא הנדרול. ועיי' סתיתות זה הפרק בענין השני בשמות בין היירושלמי והבבלי, ושה אין למחלוקת על היירושלמי כי יש בו הטענה עוד טוות גROL בטה שכחוב אלא א"כ עשו איננה בקורת ע"ש.

אות מ"מ.

מנגילה אחוי דר'ABA BAR CAHEN נוכחות פ"ב ו' ע"א מנגילה אחוי דר' אבא בר כהן אמר קומי ר' יוסף בשם ר' אחא מיטהה כהן לנשיאת כפים, ובניר פר' הל' א' הגי' נכילה.

רבי מישא בדור השלישי. ערלה פ"א הל' ד' (ס"א ע"א) אמר רבי מישא לר' זעירא תרחש מלין אחון אמרין ואינו פליגין חדא על חדא. — מעשרות פ"ה הל' ב' (נ"א ע"ד) אמר ר' מישא לר' זעירא ודא הוא דרובי אילו תנא בעל ד' ייחדי וכו'. — ברכות סוף פ"ב שבת פ"א הל' ב' (נ' ע"א) ר' יוסא ור' שמואל בר רבי יצחק (שבת הגי' ר' מישא ור' שמואל בר ר' יצחק) הו יתבין אכלין בחדא מן אילין ננייתו עלייתו אתה עונתא דעתחאת וקס ר' שמואל מגיליא אל' ר' מישא לאナン אלון רבי אם התחלו אין מספיקין. ועיי' שקלים פ"ג הל' א' ר' יודית ר' מישא ר' שמואל בר ר' יצחק שנין נתלון עליה אבותה העולם. וקצת נאה שרבע שמואל בר ר' יצחק היה רנו של ר' מישא. — ברכות ר' קרוב לטסה ע"ז מישא בר בר' דר' יהושע בן לוי אמר מן דעבר מבאות עשו להן (להפלין) כיס של טחן ונונן על לבו שנא' שווית ה' וכו'. ואפשר שהסתמך ר' מישא הוא ר' מישא בן בנו של ר' יהושע בן לוי. — ר' מישא אמר בשם ר' יהונן שבת פ"א ב' ע"ג.

רבי מישא בר ירמיה נור פ"ט הל' ד' (נ"ז סוף ע"ד) עד כמה מטריחן עליו (גב' שכנות קברות ע"ש נמשנה) ר' יוסף בשם רבי מישא בר ר' יהומיה עד מ' אחיה.

רבי מלוך בדור השלישי. סוכה פ"ג הל' א' רבי מלוך בשם ר' יהושע בן לוי נחלק המתאים כמי שנפרדו העלין (ובבבלי שם ל' בע' ע"א איתא אמר ר' יהונן אמר ריבביל וכבר' ציז ע"א אמר ר' מתון אמר ריבביל). ב"ב פ"ח הל' א' ר' מלוך בשם ר' יהושע בן לוי הלהה בר' וריה (דאמר אחד הנק ואחד הכת שזין בטמה האם). חולין מ"ט ע"א אמר ר' מלוך אמר ר' יהושע בן לוי הלהה בר' שבעון ע"ש. וממה דאמר ר' מלוך חמץ בשם ריבביל נראתה שהיה תלמידיו של ריבביל (ונם נראה שעיקר הגי' בבבלי סוכה ל' בע' ב"ק ציז אמר ר' מלוך אמר ריבביל וכמו שהוא ירושלמי סוכה). — ונוחולין שם איתא ר'

מלך ערכאה ופי' רשי הדר בערכאים, ואפשר שפזרושו שודוא מארץ ערביא, אך טמה דאריהם שם ראנא ור' חייא בר אבא וכור קלעיק לאתורי דר' מלוך נאה יותר כמי' רשי'.

רבי מנא, מני א', בדור השני. שבת פ"א ב' עין ר' חייא בר אבא בעי' קומי רבי מנא וזה לא חזק והזאה היה אמר לה שבן חספיא אומגיא עובדין כן, סמנים פ"ד הל' ט' (ל'א ע"ב) ר' חייא בר אבא בעי' קומי ר' מנא לאונולן בלא פידון אי אפשר וכו' אל הגוב' הזה מחלמן בד' אחד. — מש' פ"א הל' ב' (ניב' ע"ג) ר' לעדר בשם ר' מנא אין אומר לו שיתן לך טלהה וכו'. ור' חייא בר אבא ור' לעדר הו בדורו השלישי ואב' זה ר' מנא אינו ר' מנא דוד החטימי עיר ערך הבא. עיר ערך טרי' יותק רם שקרש ואכללו טווח וכו' (עי' דושלטי יוטא פ"ח הל' ג'), ור' מני הוא ר' מנא וא' היה בימי ר' יוחנן.

וזע רכיזלטי שביעית טז ל' ע"א איזהו עולא בר ישמעאל בשם ר' תעינה רבי ור' יוסי בר' יהודה נתתקן לעט ואיתקלון נבי ר' מנא וכו', זה ר' מנא הוא תנא ונזכר ירושלמי ברכות פ"ז י' עין ר' יונה ור' יוסי מלוקן למשתתתיה דר' חנינא ענתניה וכו' אמרין נשבק אלופנה וגיטוי לן לסתתיה רתני ר' מנא אמר טישום ר' יהודה וכו', וממר ניב' מלילה פ"ב הל' ב' ר' מנא אמר בשם ר' יהודה שאמד טישום ר' יוסי הגליל הפסיק בה בר' לקרות את מללה לא יצא ידי חובתו. ובככל מלילה י"ח ע"ב ר' מנא אומר טישום ר' יהודה אף כסירוגין אם שורה כדי לנמוד את מללה חור לראש ועיש.

ר' מנא ב', ונקרא ניב' ר' מונא, מני בדור החטימי בנו של ר' יונה, ואמר בנטה סקומות, "ר' יונה אבא". רמאי פ"ד ב' ר' יוסי ע"א, שביעית פ"ד לה' ע"א ובט"א. עיר' מלילה פ"ד הל' ג' (עה ע"ג) ר' מנא בר' דהות טורי' בחבודתה טילין דישבען מן אכבי בכחותה זהה אמר בן קן אמר ב' בשם ר' יונה טילין דישבען מן אכבי בכחות וערדא זהה אמר בן קן אמר יונה עיש'. — ובככל תענית ב' ע"ב ר' יונה אכבי דר' מני כי זהה מצעריך עלמא לטשי וכו' ותו ר' מני בריה וכו'.

רכותו של ר' מנא ר' יונה ור' יוסי. ואפשר שלמדו אצל ר' יוסי אחד טות אכבי ר' יונה, ור' יוסי האריך ימים מר' יונה עיי' ערך ר' יוסי ב'. שקלים פ"ז הל' ה' (ני ע"ג) איתא ר' לעדר כי ר' חני היה מספק לר' מנא וכו' (עי' ערך ר' לעדר כי ר' חני) אמר לה' בן קן אמר ר' יוסי רבי הון שרואו אותו יהצא וכו'. ושם (סוף ההלכה) אמר טנא קומי ר' יוסי ואין חתן רבנן טביזין וכו'. — נב' אמר קומי ר' יהודך, ביצה פ"א הל' א. עיר' ערך ר' יהודך. — נב' קראי לר' חוקה רבי ביצה פ"א הל' ב' (ט' ע"ב) קם ר' מנא עם ר' חוקה אמר לה' מן הן שמע ר' רב' (ציל' רבי) הרא טילחה.

חכמי של ר' מנא ר' חנינה ב' (עי' ע"ב) ור' מנא היה קצת גדול מטנו. וכפסחים פ"ו הל' א' איתא שלשה הניזו בצרין' בעולם הזה ויזשו חזי' העולם

הבא ואלו הן יוצן בן שאלות ולאלו בין עדריה ובקביה בתורה ובין ריבנן ודקstein אמרין אף ר' חנינה רציפורין לר' מנא, וזה ר' חנינה הוא ר' חנינה ב' (וכבר העדנו שהחומרים מחליפים לרוב חינוך חנינה), כי אין להפוך שהוא ר' חנינה רציפורין (עיי' ערבו) שהה לא היה כלל מהחומרים הגרוחים. וכן איןו ר' חנינה רבו דרכי יותן לה לא מצינו שהה איזה ר' טנא בזאת ר' חנינה, גם אם אותה תעניית פ"ד פ"ה ע"א אמר ר' חנינה בזאת מארכבה זיין אין בנין הרא מלחאה (הר' פס ע"ש) ליתআ ידע אין בנין הדעתה סליק מן טיברא לסייעון והענין עקום איסטרין מועל בשלהה ר' שמעון בן הפלטה וכו', ולא אמר אין בשבל ריזיד מנגשאות? הרי שהוא ר' חנינה רציפורין וסחרים והוא ר' חנינה ב' חברו של ר' מנא ב'. — ועיי' רבות פ"ג ר' ע"א נידר פ"ו נ"ז ע"א בר דמכת נהורי (בנד הגי יהודני) אהתיה וד' יהודה נשאה שלח ר' חנינה בחר ר' מנא ולא סליק אמר ליה אם בחזרה אין מטהאנן להן בש' בטיחתן וכו' ואלה האבודאים הם ניב ר' חנינה ב' ור' מנא ב', ור' יהודה נשאה הנזכר פה הוא ר' יהודה (יזון) נשאה ב' ע"י ערכו. ובמס' ניד אהתיה דר' יודן נשיא. — ושרה שפטעת שיריד ר' חנינה בגיפורין מישיאותו לכבוד ר' מנא ישב ר' מנא בגיפורין. וכטנורין פ"ג ב'א ע"ב אהתיה ר' מנא בר עאל פרוקלי בגיפורין הורי טפקא נחותמא בשוקא. ונראה שהה פרוקלי (פרוקלאטום) הנה עשרה עת החום של גלאלים וקאנטאנטום, ובימי הטלבים אשר קמו אחריהם היתה קצת חרזה להודים, אבל השער הזה לא בזוק כי אם להנאה עצמו וכמו שטפרש שם השם על עובדא אחדו. — ולפעמים חלק ר' טנא לקשין ושפטע שם חכמים שדרשו. ע"י ערך ר' אהוואר זעירא, ערך ר' חקיה ועך חכמים אחדים. — ר' מנא ור' יוסי כי ר' בון הם הגרולים בדור החמישי, ע"י ערך ר' יוסי כי ר' בון. והלכות של ר' מנא רבות עד מאו, גם הוא לו זרבה תלמידים. וקצתם מבקרים על ערכם.

ונגה לרוב יש לברך בטקס שבא ר' טנא אם הוא ר' מנא א' או ר' מנא ב'. עירובין פ"ז ב' ע"א ר' אליעזר ור' אבדימי חורייזו בשם ר' מנא, קדרושין פ"א דיש הל' כי (נ"ט ע"ד) ר' ישא בשם ר' מנא ובו המה ר' מנא רטיקות אלה הוא ר' מנא א' האבודים בטיקות אלה בשטו ר' אליעזר ור' אבדימי ר' ישא זה במלם קודם ר' מנא ב'. ע"י ערכם. — ולהלן קדרושין פ"ג סוף הל' כי (ס' ע"ד) ר' מנא שאל לביה אבוי ר' יוסי היך ר' רבנן נהוג עבד וביר הוא ר' מנא ב' ור' מנא א' קדם לר' יוסי א' וכו'. — ולפעמים נראה קצת הרבע כסוף כהunk רטיק פ"ד פ"ג ריש ע"ב כתורא ר' אבן דמן במודוא ולא נטול לה ר' מנא חסר והוון צפוריאי אסמיין עד מות שנא בחר מוערא עבר לה אקיימה וכו', וכן שקליט סוף פ"ה ר' אבן עבד אלין תרעיה רסודא ר' בא אהא ר' סאנס לביה וכו', הנה יין שנמצאו ר' אבן א' ור' אבן כי ע"י ערכם ר' מנא א' ור' מנא ב', ור' אבן א' כי בימי ר' מנא א' ור' אבן ב' חיו בימי ר' מנא ב', יש באן ספק כי הם האבודים או בעלי המשחת. וכבר הערנו על זה ערך ר' אבן ב'. ובבאי בטקס שישי ר' מנא סתם בלר' שלא מבר אהא

אומר היטהורה על ר' מנא א', והוא רונו נכלו ר' מנא ב'. ועם ברך רשקליטס
ותעניות נאה שدوا ר' מנא ב'.

רבי מנא בר חנחים עז' סיב סיב ריש עיא ר' מנא בר חנחים אלל
לצורך והחדר חוטטן שלן. ועיש שאבדר עלוי ר' היה בר בא לדר יוזק אדים
גנול הוא וזהו לפתק את יום גבורת. עשי טיש סיד הל' ז' (nid עז')
דאדי יוסי בשם ר' מנא בר חנחים וכיר אין קרע נקבה בסחות משה פרומת.
מנחם בדור השלישי. עיזובין פ' ב' עד עג אמר ר' חני' בר דמיין יתבן
קומי מנהם היין אמרין שלא האבר אינו בסותר אהילום וכו'. טיש סיב
הל' ז' (nid עז') ר' תנוי אמר קוטי ר' זעירא מנהם בשם ר' זעירא כל שאמרו
ברטאי מחלין בודאי מחלין אותו מרוחק. — פאה פ' הל' ז' (ר' יוסי עג')
זה עשוין בטן סיגון מנהם בשם ר' יונתן והוא שدوا חותמן בשתה. —

שבעה פ' הל' א' ר' יוסה בשם מנהם ר' עקיבא עבר כשייטה וכו'.
מערבי מערבי ררכות סוף פ' ר' ר' זעירא ורב חדרא
הוין יתבן חנן באילין תקיעתא מן וצלאן ארת צלהא ק' ר' חדרא מצלא
אמר לה ר' גבורה ולא בכיר צליין אמר לה מצל' אנא וחור וטצעל דתחתי
טעדבא לחנן ואטראן (בריה הנוי ואטראן חנן) בשם ר' יוחנן הלכה באילין
תקיעתא וכיר אמר ד' זעירא ואותה כל חנאי חני' בשם ר' גמליאל עיכ. וברך
מערביים הם חכמים הווידים מא' לבבל (עי' פ' ז') ור' זעירא ורב חדרא ישבו
או בכбел, והל' דתחתי טעדבא לחנן אינו טהייק דהה לו לדר חדרא לומד
וינחתי לבאן, ובחליו ספק הוא שירית לשון ותלמוד ירושלמי. — ערלה קרוב
לשם פ' ג' והבלאות מדרבי סופרים שבואל אמר בכלא הבים לא כלאי דרעים
טשור ר' יוחנן אמר בכלא הבים לא בכלא זעיט אמר ר' חנן כד'
נהחנן טערבי דהמן אמרונה בשם ר' יוחנן וקיינטה עיכ, ובל' לחנן ס'
תלטדי איז' ידו לבבל ואטרזה שם בשם ר' יוחנן, ואמר ר' חנן עז' שהו
מערבייא אווטרים הלכה של רבי יוחנן בכבל באטורא (כטדריאו) דשטיואל
קיינטה (ונס במכרות וכיר יש לקיים קצת הנוי דתחתי וכו' לתחנן).

מנשה מnilה סיב הל' ב' מנשה הויה זעירי ר' זעירא ואנgenes
אמר לה' חודה בן דלא כוונת.

רבי מריינום בריה דר' הוועעה רביה נישן פ' הל' ז' (מצ' עא)
בריה (עכד) מאיר לוחזה לארץ ר' יאסיה בשם ר' דהה דכא אמר טשור
רבי הוועעה רביה אמר טשור רבי מריינום בריה דר' הוועעה אמר
אסור וועש.

רבי מותון טיק פ' הל' ז' (סיג ע"ב) ועל דמו שליטדו הכמה מניין
ואליישע דהה והוא מצעק אב' אב' וכיר רבי מותון בע' קוטי ר' יוחנן
ומאלישע אנו למידין תורה אל מותון מותון וכו'. עשי' בבל שם כי' ג' א'
אמר לי ריל' לבי יוחנן אליז'ו ז' והוא אמר לי כיין דכתיב ולא ראהו
עוד וכו'.

רבי מניה מנ דבתרתא ערלה פ' א' ריש עד אמר וכו' מניה מנ
רבתתא מקום שאן דוב משפטין אמר לא חישב סטורה.

ר' רב מנחן ברוד השליש. ונזכר וורכת טעימות בבל' ולפעמים גם בירושלמי. תעניית פג' הל' ריב (ס"ז ע"א) ר' בריה ר' אבא בר כהנא רבי זעירא בשם ר' זעירא וכו' ואיתו ואיתרין לה בשם רב מנחן והנזכר אמר ר' זעירא כל מה פה כל אלא אסיל' הוא אמר הבן ר' יריך קיימת וכו'. רב' מנחנה ברוד הרבעי ובדור החמישי. ביצה פ"א ס' ע"ג ר' ליעדר ר' אבא מדי ורב' מנחנה הדוי סחטה לאסתקנס בשובתא, ע"י ערך ר' אבא מדי. — שכת פירב י"ג ע"ד ר' זעירא כי ר' שלום ור' מנחנה חד אמר כשלא עירב נקודות וכו'. — כתובות פ"ד הל' ח (כ"ה ע"ד) וכי בנים מהן ... ר' יוש כי ר' בן זעירא ומני זעירא והו יתכן שכון טיפח והוא בני בנים שעטן הו אב' נחום של הילן וכו'. ריש בה שירתו נירשאות ע"י גיטין פ"ה הל' ג' ועיי' ערך ר' זעירא כי ר' שלום.

אות נ"ז.

ר' בון נחום ברכבת פ"ט י"ד ריש ע"א הענית פ"א הל' ג' (ס"ד ע"ב) ר' חוקה ר' נחום ור' ארא ור' בוני (בחטענית ור' אדא בר איכטומ) הווין יתבן אמר ר' תנחות (ציל' ר' נחום ור' הווא בתענחת) לר' ארא בר אבביה לא טהרבאו לברכת נאסר וכו'. — ברכות פ"ד ח' ע"א ר' זעירא שלח לר' נחום בגין ר' גייני בר' ישמעאל אמר לה' אויז הויא מען שבע מעין שמונה עשרה דרשטאל וכו'. — ביצה פ"א הל' ט' (ט' ע"ד) ר' נחום אמר שטראל בר אבא בע' זעירא ליבש אסוד וכו'.

ר' בון נחום אחורי דר' איליא ביצה סה הל' ב' (ס"ג ע"ב) ר' בון נחום אחורי דר' איליא בע' קומי ר' יהונן (בנ"ד של אבנטלה) אמר לה' לא חasad ולא תשורי.

ר' בון נחום כי ר' סטראלי ברכבת פ"ז י"ב ע"ב ביצה סה הל' ד' ר' בון יהונן דקצין (ככינזה ודקצין) בשם ר' בון נחום כי ר' סטראלי בלבד הנקספת (בבגזה בגקספה). טעשותה פ"א מ"ה ע"ד ר' איביט בר נער' ר' תנחות בר' עילאי בשם ר' נחום בר סטראלי והוא שהזאה חרצתה שלין נארית מבחן. — מליל' פ"א ע"ב ע"ב פ"ג ע"ד ע"א סנהדרין כיש ע"ג ע"ז ריש פ"ג איתא ולמה נקרא נחום איש קדוש והקדושים שלאhalb הבית במצוות טבעע מיטיו. ובבבלי סנהדרין קד ע"ז כי גני מנים, אלא שנבל' ספחים שם נקרו חנן דקאד' החסם תנאי הוא ראנדר ר' יהונן בון של קדושים אמר אתה וכור מאן גיטו בנן של קדושים ר' מנחם בר סטראלי וכו' רלא איסתכל בעדרתא דחווא ע"כ ומן הירושלמי עליה שר' נחום כי ר' סטראלי זהה אסורה. — וכן נבל' אמר ר' יהונן הכל פקם בשטן, ואפצע שדהו ר' יהונן ודקצין ע"י ריש העך.

בירושלמי ריש פ"ג דע"ז איתא כד רמק' ר' נחום בר סטראלי חנן איקוניא מולוגין אמר כמה דלה חמתון בחורי לא חמתון ברוכבזה. ובבבלי פ"ק כ"ה ע"ב איתא כי מה נפשיה .... ור' מנחם בר זיסי (איל' בר סטראלי

רבי נחמן בר ר' סטמائي — רב נחמן בר רב יצחק

וכאשר הינה ר"ב) אישתען צלכנייא והו ליטחולציא. — והעריך ערך מחלל
הביא ה"ז דירושלמי כוה"ל כד דמק ר' מנחם בר סטמאי חפון ונור ואפשר
שהוא ע"י אשגנות החופרים כמה שהויגלו לקורות נכלי ר' מנחם.

רבי נחומייה בריה דר' חייא בר אבא ברכות פ"ג ו' ע"א רבי
נחומייה בריה דר' חייא בר אבא אמר לא זהה עבור תחות נפתחה וקסין.
וכבר כתבענו ערך ר' חייא בר אבא שר"ח בר אבא היה כהן.

רבי נחומייה בר מרדוקבן בריה דר' יוסי יסמות פסיד הל' א'
רבי נחומייה כד מר עוקבן בריה דר' יוסי אמר תלהא עבר גורש מאן דאמיר
מנני גוריה גורש מאן דאמיר שאינה יכולת לשמור את ניתמה אסורה וכו', וכתו
יבמות ק"ג ר' ייצה זו הנני ר' נחומייה בשם ר' יהודה. — פאה פ"א ט"ז
ע"ג ר' יוסי בר יעקב בר זבדי בשם ר' אבגו ר' נחומייה בר עוקבן ומתייה בה
בשם ר' יוחנן הפריש ביןורים טכני מטורח פטור מטורחה גדרולה.

רב נחמן אמר בשם ר' מנא או קומי ר' מנא שבת פ"ב ד' סוף ע"ג
פסחים טוף פ"ה ט"ק פ"א הל' ה' (פ' עד') וכמ"א, ונראה שהויה כדור
החמיישי. —

נחמן סבא ברכות פ"ב ד' עד מנילה ריש פ"ב הקורא למטרע לא
יצא ר' יונה אמר תנא דב נחמן בר ארא ר' יוסי אמר תנא נחמן סבא והוא
כורך הויתון יהו (ועי' בבלי שם). ונראה שנקרא נחמן סבא להברילו מן רב
נחמן תלחיזו של ר' מנא. ואפשר שנחמן סבא הוא אביו של רב שטואל
בר נחמן.

רב נחמן בר אדא ע"י ערך הקודם.

רב נחמן בר יהודה עירובין פ"ז כד ע"א מהו ליסטך על שיחותי
חיצות ר' יעקב בר אחא ור' זעירא תריהו חד בשם מר עוקבן וחדר בשם
ר' נחמן בר יהודה נסטכן על שיחותי חיצות בשכת הראשונה מודוק.
רב נחמן בר יעקב הוא סתום ר' נחמן (חגינה דריש גלותא וכו'
דרבא) ובכלי. סוכה פ"ד הל' נ' (נ"ד ריש ע"ג) תמן אמרין רב ששת
ר' נחמן בר יעקב חד אמר שלשה בר עליין וחורנא אמר אסילו בר אחד,
ובכלי שם מ"ד ע"ב וכמה שעירותה אמר ר' נחמן כי בורי עליין לחן ור' ששת
אמר אפי' עליה אחד וכו'. — ברכות קרוב לסוף פ"ד ר' זעירא ור' נחמן בר
יעקב הוא יתבין מן דמצילין אחת צלותא כס ר' נחמן בר יעקב מצלייא וכו', וכן
אתה בירושלמי כתעת בכל מקום ר' נחמן בר יעקב אם הכוונה על ר' נחמן
הראשון כל' חברו דר' ששת ווביה דרבא. וכבר כתבו התוי נישן לא' דה'
אנא שבירושלמי תוכח בדורותינו טובא דר' נחמן בר יעקב הוא חברו של ר'
ששת. — ועי' ערך רכנן דתמן.

רב נחמן בר רב יצחק מבר לפעמים בירושלמי. ב"ב פ"ג הל' נ'
(נ"ד ע"א) שטואל אמר יש חזקה לנורא אמר רב נחמן בר רב יצחק קרייה
מסיע למתה ודמר שטואל ויתן לה המליך טריס אחד וזה. — נדה פ"ב נ' ע"א
רב נחמן בר יצחק שאל לר' חונה מתני' שנמצא מפתח עלייה ולפניהם וכו'.
وعי' עירובין ריש פ"א ואמר ר' נחמן בר יצחק בשם ר' יהושע בן לוי הלכה

בר. יצחק בן עקיבא ומקשין עליו והוא לא אמר ר' יצחק כד נחמן בשם רבי יהושע בן לוי הלכה וכו'. ריש כאן פטש וביל כל מוקם או ר' נחמן בר יצחק או ר' יצחק בר נחמן, וכן בתקופה דינה יש מוקם ספק, ובככל גדרה י"ז עיב מוכח שור חונה הנזכר מה בירושלמי הוא ר' חונה תלמידו דרב, ואיך שאל לו ר' נחמן בר יצחק שהורה קנת מאוחר לרבה ע"י חור ניתן לא ריה אלא. אישר על כך נרא מוקם להוסק אם נזכר ר' נחמן כד יצחק בירושלמי כל עיר ואפשר שהמוסרים טעו בזה, ובאמת כימי אבוי ורבא לא על לא"י כי עלתה או חמת המציק על דושבה וכמו שזכירנו בerrick הקודמים ולפניהם לא נסרו אבוי ורבא בירושלמי (ולבד מוקם אחד מכר רבא ע"י ערך ר' אבא בר זוקף) וכן בימי ר' נחמן בר יצחק לא על עוד התלמידים. וגם אם גני ר' נחמן בר יצחק נזכורה לא מזכר ר' גני בר יצחק ב"א במעט מקומות זהה מורה ניכר שלא הרבו התלמידים ללחת לא"י ביטח.

נחמן בריה ודרכי שטואל בר נחמנני. שבת פ"א ב' עד נחמן בריה ר' שטואל כד נחמני בשם ר' שטואל בר נחמני חמש תשובות מיתנות דינו בית דין למלל ממללן. — מנילה פ"א הל' א' (עי' ע"ב) נחמן בריה ר' שטואל כד נחמן שתחה ושנון טיק שון אסורה בຮספה ומשחה טיק שאסוריין בתענית וכו', וע"ש שהסביר ל' חלנו וא"כ היה בדור הרביעי.

רבי נוחא בר סבה כלאים פט' הל' א' לאיזה דבר נאמר לא עללה עלייך דבר נוחא בר סבה ר' יוחנן (צ"ל יוסט) בשם ר' עירא שאם היה בדור גדול קצחו יש בו כלאים ומונח באץ וטקחו אין בו לא יסכה בו מעד החנני. יבתות פט' הל' א' ר' נוחא בר בכא בעי' קומי ר' זונה מה לינשא ואסיפל קדש וכו'.

ニックומבי טיק פ"א הל' ה' (ט' עד) סנהדרין פז כ"ג עד תנא ניקומבי קומי ר' זונה אין שיעוד לליקות עבתרו.

רבי נסא, נבאה, ניסא, נימה, ברור ורכבע. עדובן פט' הל' א' דבר זהה אמר ר' נסא שאל מהו לטלטל בין הפסים. — שביעית סדר לה ע"א ישראל מגוזן על קדוש השם ואין הגי' מגוזן על קדוש השם ר' נסא בשם ר' לעדר שטע לה מן הרוא לדבר הזה שליח ה' לעבדך וזה ישראל מגוזן על קדוש השם ואין הגי' וכו'. וכן אמר בשם ר' לעדר סנהדרין פ"א כ"א עד ספדים שזכתה בתהן ארץ ישראל אלין מוציאין אותן לחותה לאין רבי ניסי בשם ר' לעדר אם כתוב על מנת להזביא מושגא. — וטציגו כמה מאפרים ל' נסא ונם כמה שhortora עיר' ב"ט סוף פ"ג וסוף פ"ת. — וברכות פ"ז ר"א עיב אתה אמר ר' נסא כמה זטני' אקליה' עם ר' תחלפא' אבא ואם אגניני' בר טסי' תביב' ולא זטנן עליל עד שדבאתו שמי' שעורת' עיר' ערך ר' תחלפא'. והע ר' אבא פ"ט, והכי איתא סוף מס' חורות אמר ר' נסא אנא לא חבים לאבא אמרה הו אטרה לי אביך והזה אמר כי שאין לו שטן של חולין מדליק שטן שרפה בהונגה עיב. והקולה ניכר מוה שאבוי של ר' נסא היה גורבא מרבנן. — וברכות פ"ג ר' סוף עיר' אורה שלא רצה ר' טנא ליטמא

למהדרש אחותה זו, קהודה אף שרי תניינא שליח בחריה (עי' ערך ר' סנא ב') איתא איד ננא במתהון עשו אותן כתה סצוה, והרי שתוהה עם ר' הילנא (הננה) ור' מנא בני רוד חמישי. ואפשר שסתמא רdeltaים מנאיא זה האמור כלדי נבר איד ננא.

רבי נתן דרומה עיזובין פ"ז כג עיג מהו לשכור רשות מן החומיניך ר' הילנא ור' יונתן סלקין לחמתה הנדר אמרין נתנן עד שיבואו זקי הדודים לכאן אהרא רבי נתן הדומה ושאלין להה ושרא וכו'. ומזה נראה שההה חכם טסוסום.

רבי נתן בר אבא ברוד השלישי. פ"ק פ"ג סוף הל' א' בזיא רבי שמואל בר אבא וטמא אחותה והוה יתיב מצאי טרדי סליק ר' לעדר ולא ססתום סליק רבי נתן בר אבא לביה וכטחון וכו'. — ע"ז פ"ב פ"ב ע"א נתן בר בא אמר קומי שמואל דעת אנא טפרשה בין עובי דנים טפאן לעובי דנים מהוין וכו' (וחובא תורה ע"ז ט' ובשאר רואשנות). וכוהיל נתן בר ר' בא אמר וכו').

נתן בר הוועעה בימי ר' יוחנן. תורותם פ"ז הל' א' תמן תבין אלו הן הלקין והתיק אלו נעירות המכאת אמר לוקה והבא את אמר טשלם אמר ר' יוחנן למדין היא מתניתן אם התרו בו לוקה אם לא התרו בו טשלם ור' נתן בר הוועעה אמר כאן נגעיה בגין כבונת וכו' סבר נתן בר הוועעה למקומות טבות ותשולין טשלם ואיתן לוקה (וככל כי חוכות לב איהו התייעץ כאן באחוינו נעלה כאן באחוינו בטנחת על שם עילא ע"ש כל הסוני), ואפשר שעילא הביא זה התייעז סאי לבבל וקבעו טשרדי הגבלי על שמו) ונשנית הסוני זאת חוכות פ"ג הל' א'. — חוכות סרג הל' נ' (ליה ע"ד) וחובא ביב' פיש הל' א' נתן בר הוועעה בעא קומי ר' יוחנן חז' שם י"ב החודש ונחטפו הגיטים וכו'. — וממר האמורא חז' בבל' ביכמות פיש ע"א ובפרא בשם ר' נתן בר אושעיא.

ר' נתן בר טובי ברכות פ"ד י' ע"ב ר' נתן בר טובי בשם ר' יוחנן אם יש ביום כדי להאטפל שתוין תפילה הפנה קדמת.

אות סמ"ך.

ר' סוביה עיי ערך ר' לוי סוביה.

רבי סידור חלה פ"ב נ"ה ריש עיג כתיב הוא השיב את גבוי ישראל וכו' ר' הילנא ור' מנא חד אמר כל מה שכיבש יוציא כיבש זה וכו' נתן רבי סוד מסיע לר מנא וכו' עיי ערך הבא.

רבי סימאי, סימאי ברוד הראשתן. משפט פ"ב נ"ג ע"ב וסוח נ"ג עיג פ"ג שהוא מודה נעשה ר' לעדר בשם ר' סמי לא נתנו מפטן לסת מה

ק' קיטין וכו' או זו רבי שהיה מורה לח' ואסף למת הוא אומר זו סכתה. — ביצה ט' הל' ב' (ס'ב ע"א) חד תלמיד בן דוד ישוע בן לו' אל לאגטודם איזתון לה' וודרכסקא ואבל חד תלמיד בן דוד ישוע בן לו' אל לה'ן איזתי לה' ודרכסקנה ולא אבל אתה ואמר קוטי ר' בכיה אמר זו נגה כשיתות ר' בכיה דוד סיטי אמר אין הנרי צדץ הנקן. — קידושין פ' ג' הל' טו (ס'ד ע"ד) ר' סיטי והוה כדור פטורייא הלכה בר' מרטון. — ועי' שבת פ' ז' מ' ע' עד סדר יהודת בר' עבדין הווי במכשוריין שיתוא ייזון בוכסא אתה חד תלמיד בן דוד סיטי ושאל לה' ולא אוניביה אמר ניטר וזה שלא עבד על פתחה של תורה. ועי' ע' ז' כבי וע' ז' יהודת בר' ח'ית.

רבי סיטן בדור השלישי, תלמידו של ר' יוחנן בן לד' ורב מאטרין הם בשם רבנו. — ר' לעדר שאל לר' סיטן ולא אוניביה ריש פ'ח דשלקים ר' שם נקרא ניכ' ר' שפטון. — ר' סיטן היה חברו של ר' אבוחו שבכיתת פ' ז' הל' ע'ג ר' סיטון ור' אבונו הון ייחיבן אמר ר' אבוב וילך יהודת את עזה וחוץ גבולה וכו'. וקצת טראה שהזה ר' אבונו נдол ט' סיטון, ע' שבת פ' ז' ע'ג אמר ר' סיטון שרי' לר' אבונו מיסב קילוחית בשכת. טושבו של ר' סיטן היה בדורותם כמושב רבנו ר' יוחנן בן לו', וכי עזרה באשר הילך לדורותם שאל לה' הלכה ע'י ערך ר' זעירא א'. תלמידו של ר' סיטון ר' חנינוס כי ר' ח'ירא ואמר בגון ר' סיטון ר' כי עבד עלי' עבדנו. ר' סיטון חקן תקנת טוללה. סוכה פ' ז' הל' א' ר' סיטון מפקד לאילין דמחשבין יגבען ועתהון ר' לא חעכובן לא חוקימת בשכת' ולא ערבתא בשכת' החון אדרחיקון עבדון חוקימת ולא חעכובן ערבתא, והובא חור סוכה מג' דיה לא איקלע.

ר' סיטון אמר לא לבד בשם ר' יוחנן בן לד' כי אם גם בשם חכמים אחרים. שבכיתת לו' ע'ג ר' סיטון בשם חילפי ר' ישמעאל כי ר' יוס' ובן וקבר נמנע על אוור אשקלון וטזרהו וכו' ועי' והאמור ארמי יהא טמיאה טשר ארץ העסיטים אדר' סיטון משותשה האנודה אונכיס זום. — מנילה פ'א הל' א' (עי' ע'ב) ר' סיטון בשם ר' ישמעאל בר' נחמן משפחה ומשפחחת איל' הכהנים מדינה ומדיינה איל' הכהנים וכו'. — ט'ק פ'ג הל' א' (ס'ב ע"א) ר' סיטון בשם ר' חנינה שני זונות והוא אחד מעטנתן ואחד ציד.

רבי סיטון בר' זבורי זבורי, זביה, זבדא בדור השלישי. סודות ס'ט הל' א' סופה פ'ה כל ע'ב מדרים ל'ט עד ואחריה כי דמר ר' סיטון בר' זביה נעלמו של ארון הובט מצאו תחת המוכחה. — שבת פ' ז' הל' א' (ס' ע"א) בעין קוטי בריה דד' ישא את מה שטעת בן אבן ר' אמר לנו ר' חזקה לא אמר בן אל'א ר' סיטון בר' זביה הוא פשעם עם בריה דר' יוסה וכו'. — סופה פ' ז' הל' ה' (כ'א ע"ד) אמר ר' סיטון בר' זביה וארות אין חסר אובי הפלון וכו'. וסוכת פ'ב הל' ח' (ג' ע'ב) איזתא התיב ר' סיטון בר' זבר קוטי ר' אל'א וכו'. ועי' ברכות ט' הל' ע'ג ס'ט ר' סיטון בר' זביה עאל ר' ליא ואיסטר

עלדי' ארבעה דברים תשמשו של עולם וכור אילו אם אבדו יש לנו חליפין אבל חליפת הכם שמת טי מביא לנו חליפתו טי מביא לנו חליפתו. ועי' ערך ר' הילא.

רבי סיסי משלמות פ"א מה ע"ד ר' חייא בר ארא בעא קומי רבי יוחנן בסה"ק וספריות מז שיחו היין במעשרות אמר לה ר' יוחנן בשם רבי סיסי כתיב עשר חעשה את כל חכמתך אך דבר שהוא נורע ומצתה יצאו כהון וספריות שאין מורות ומגיטות.

ספרא מלבד החכמים אשר עסוק בתורה שבע"ט, בלאוט התשנה והכרייתא ועומק כוונתן והיקור הרין וכור, נמצאו עד בירושלמי ספראי ובלי ספראי. ועסוק הספראי לסי מה שעולה מן הירושלמי היה לקורת התורה ונרכם (וכנראה נ"ב להשכלה לעם) ולמהցיא תכיבור די וחותה. מנילה מצד ה' ר' שמעון ספראי ודריכנת אמרין לה' בני קיorth קטע בירבורייא וריקונין בנין אתה שאל לר' תנינה אמר לה' אין קטען רישך לא תשמען לך ולא שמען לך ושערן לה' מן סחרותך. — וויאה שהספראי היה נ"ב מלמד תינוקות. רמאי פ"ז הל ר' (כ"ז ע"ב) ר' יוחנן אלול לחדר אהירה אשכח ספראי איזים אמר לו' מדו' בן אמר צי' אמר לה' אסוד לך ומה אם מלאמתו של בשור ודס אהתא' אסוד מלאמתו של הקביה לא כל שבך. נבל' סופת ט"ט ע"א ראי הגROL אומר טום שרב בית התקדש ישרו חביבא למחד ספראי וסרי רשי' ספראי מלמד' חינוקות. אך שם אותה עוד וספראי כחונאי, וכי דחון הא פ"א מ"ג איתא באמת אמרין דחון רואה הדין תינוקות קראים, הרי דחון הא מלמד' חינוקות? ואPsi' ששהחן היה מלמד' תינוקות קטנים וספראי מלמד' תינוקות גורלים. וזהר נראה שבלי' המשנה דחון הוא המלמד' תינוקות (חון הוא נ"ב). שם כלל לרואה מה הם צרכי' יצבור ע"י ת"ט שבת פ"א מ"ג יוסא פ"ג (ט"א) ובולשן ההמן הוא קראים מלמד' תינוקות ספראי ולשיצ' חון וזה מה דאיתא סומה שם וספראי כחונאי. ועי' יבמות פר' יג ע"א בני סטוניא אתון לבני רבי אבנין לה' בעיא חנן לן תר' בר נש דדייש דין וחון ספר מתני' ועכבר ל' כל ארבעין. — ולספראי באו נ"ב הנשים לשאל שלאל שלאלות. חענית סיב' הל' יג (ס"ז ע"א) רב אהא בר יעקב מפקד לספראי אין אתה אהא משאלא'ך איטריך לה' בכל מעען חון' משבות ויטים מוכנס' וראשי' וודשיט' וועל' של מועד וונגה וסורום. — והוה פחת מהחכם. מנילה מצד ה' הא' זעירה אילו היה ההוא ספראי (ר' שמעון ספראי ודריכנת הגוכר לעיל) ביזומדי' (צל' ביזומדי') מנתחה חכמים ע"כ. וזה שאמר ראי הגROL שר' חביבא לסתורי ספראי, ועי' ברכות פ"ד ? ע"ב אמר לה' וויא שאלה'ו וטער (ר' ספראי). ומוציאו אויו אנשי' נקובים בשם ספראי. ירמיה ספראי. ברכות שם מנילה פ"ג הל' ו', ירמיה ספראי שאל לר' ירמיה ראש חדור' שח' להוות בשכת' כהה קורין. — שלטיה ספראי. שם, שלטיה ספראי שאל לר' מאן הנע עצמן שח' לה' ראש חדש של תעבה להוות בשכת' ולא שבעה אינן קורין וכו'. — רב הונא ספראי ע"י לפקן. — רב המונוא ספראי כ"ב פ"ג הל' נ' רב המונוא ספראי

שאל ל' הגי כתוב אחד אומר קומתו שלשים אמה וכתוב אחד אומר קומתו עשרים ובר' (ונכט סוכה ס' הל' א' איתא ר' סיכון מפרק לאילן רמחשין דיבין רעהון רלא והעכדרן לא חוקעתה בשכטה ולא ערנתה בשכטה וכו' והוואר לעיל ערך ר' טיטון, ואפשר שהספריא הו נ' ב' המהשבי). והספריא המכונה אך לפעטים בבני ר'.

ונראה שאלת הספריא ע' שהו עיר עסן לקרא והוויה נרכם וכמו שכטבנו התעסקו נ' ב' בהקדה החזרות והחזרות, וגם בעל המסתורה. ע' כלאים פ' ג' הל' א' ר' הגי אמר צעריה חטשה כל הון ראנא משכח לה ו' (צ'ל ו' ר' כלוי זועעה) אנא מחק לה' אשთאיילה לב הונא ספרא דסידרא ואסר זועעה (צ'ל זועעה) טלייא. — ויש עוד בוה דבר הרשות שאסר זועעה טלייא, ובשני החלומות לא השתרשו בת' מלא על הוראה זאת ואיך בעל המסתורה (כלוי במסתורה) אמר טלא חסר, וזה מורה נ' ב' שאלה האנשימים הם הוו בעל המסתורה, וכן שפטינו הרבה ספריא נטברית ייחסו האחרונים בדין והבשרה לבני טבריה.

ומציגו עד לפעטים היה איש מבנה קרא. ע' נכל' ברכות ל' עיב' יותיב ר' הניגא קרא קביה ר' ניא ותיב וקאבר הגלפה ס' הזות. ופסחים שם קרי ע' איתה קראי טוסיפון אף את אלל מנהל ברוך ישתח וכו. וע' דושלמי כלאים פ'ט לב' עד שבת פ' הל' ב' (ר' עג') וכי תעינה אמר עד יהות כל ספרה אמר ר' ניא איסרו לו לר' גניא צא וקרא. וע' נכל' קדרישן פ'ט ע' א' עיט שאגי קרייא וכו' אבל אמר לה קרא אנא עד דקי אויריא נבאי וכחבי בדזקע ע'ב. וקצת נראה שקרה נבכלי הוא ספרא בידושלמי (ומה דאיתא בבל' ברכות ר' הגינה קרא הוא ע'ס' הוזולמי אשר זכרנו לו צא וקרא, ר' הגינה זה חכם טפזרום ונודול מספריא או קרא). — ומצינו נ' ב' שקראיו להගיטים נזרלים קראי. נכל' עז' ט' עיא אל טנא לך הא מטלחה קראי שטע' ל' טרב משטאול ו' ר' יוחנן, ושי' רשי' מ' חכמים נזרלים שעם ברי לספקן עליהם בעל המתקא. (ואפשר שבעירוף הכוונה זאת אמר ר' הגינה קראי).

רב ספרא נכל' פסחים נ' ב' עיב' רב ספרא נסך מאיר להל' הו כהדייה נרבה חזטרא דשביעית וכו'. חולין ק' עיב' אמר לה' האבי לר' ספרא כי סלקת לחם בע' טניינו כנדרא מה אתה ביה וכו'. — ובוזולמי לא מכר רב ספרא אבל כלאים פ'ט לב' ע'ד' איתא אובי (צ'ל אובי) דרב ספרא שאל לה' זעירא מהו בathan פריטן ט' גולחות וטיקטערין בחותם דביתן וכו'. ונראה שרב ספרא ידר בגנערותו לבכלי וחור אך לפעטים לא' וכו' ולא ישב שם יט'ם רנים. — ובכלי ע'ז' ד' ע'יא איתא משחטבה לה' ר' אבוחו לטיini נרכ' ספרא דарам נודול הוא וכו' עיש' כל המעשה. ונראה דרב ספרא הוא שאל. בדיק וסביר ידענו שנשתבשו בדרכה מקומות נבכלי' שמות האתנוראים דאי'.

אות עין.

רבי עוזיאל שקלים פא הל א' מ' פ' פ' הל ב' וכט' מ' פ' ל' ב' זין
וכר ר' חקיה ר' עוזיאל ברה דר' חונייא רבית חווון בשם ר' חונייא רבית
חוון פ'א פ'א יק'א בדי שהחומרה קוראה לך בספה ואומרת לך טרוש. —
ביצה פ' הל ב' (ס'ב ע"א ועי' שבת פ'א ר' ע"א) ר' געדא בשם ר' ב'
סברן טימר טווען לטע ר' חקיה רבי עוזיאל ברה דר' חונייא רבית חווון
טווען טמיש.

רבי עולא ברוד התיחסו. שקלים פ'א הל א' התיב רבי עולא קוט'
ר' מנא וזה תנין בני פרקים בשנה הדרון את הלשכה וכו'. — שבת ס'ג
הל ה' ביצה פ'ג הל א' ר' עולא אמר בעון קוט' ר' אהא מה ניתני כל
המוחוד צידה חיב' ושאיו מחומר צידה פטוש וכו'. — ברכות ס'ב הל א'
אד עילא הדאשון להיזד והשני לציבור והראשון להלטוד והשני לטמעה,
ונראה דעתך אדר עולא.

עלא בידיה מנילה פ'ב הל נ' (עמ' ע"ב) עלא בידיה ר' לעוד בשם
ר' חנינה (כ' פעטס), וכן ס'ק פ'ג ס'ג ע"ב.

רבי עילא דקיסרין סחומי פ'ג סוף הל ב' (ל' ע"א) לא היה שם
אחר כירבא בו שהחמיין עד איכן ר' יעקב בר אהא ר' עולא דקיסרין בשם
ר' חנינה עד כדי דילך ארבעת טיל. — נהה פ'ב הל ר' (ני' ע"א) או זה
הארום וכור ר' יעקב בר אהא רבי עולא דקיסרין בשם ר' חנינה וכור עד שלקה
וشنטה. — וקצת טראה שר' עולא דקיסרין הוה תלמידו של ר' חנינה (וגם ר'
חנינה הוה בקיסרין עיי' ערך ר' חנינה א'), ואיב הה ברוד השער.

עלא בר ישמעאל והוא הנקרא בכבלי עלא ס'ט. מובא פ'ה הל ה'
(נד' ע"ג) ר' געדא עלא בר ישמעאל בשם ר' לעוד שלמי חנינה שיחתנן
מערב הרגל אינו יוצא בהן די חוכמו ברגל התיב ר' בא והתי חנינה ארבעת
עשר יצאנן בה מסומ שתחה וכור (וכור הבאנו הטעוי לעיל לי' ע"א). ובכלי
סחומי ע"א אמר עלא אמר ר' אלעדי שליטים שיחתנן מערב ר'ם איטו זמא
בחן לא מסומ שתחה ולא מסומ חנינה וכור עיש. — ניתנן פ'ה הל ה'
(עמ' ע"ב) עלא בר ישמעאל בדין הוה אצר נודעה (צ'יל לא נודעה) לרבים
לא תבכר ולמה אמתה המכדר שלא היה מוכח שטם. ובכלי שם נדה ע"א אמר
עלא דבר תורה בגין נודעה ובין לא נודעה אינה מכורה. — גם בירושלמי
נקרא עלא ס'ט. ר' מא' ס'ק פ'א עלא בר ישמעאל בשם ר' יוחנן טומר הוא
אדם את טבלו במאה אחת של טבל כי'יך הוא עישת וכור נתת עלא לחנן
ואמרת בשם ר' יוחנן וכו'. ואפסחד שנקרוא פה עלא ס'ט מסומ שכביר קוט'
עלא בר ישמעאל אבל ברוב התקומות נקרא עלא בר ישמעאל (אפסחד
שלא להחליפו עם רבי עולא הגבר לעיל אף שהוא נקרא רבי עולא
ועיי ליקמן).

ועלא בר ישמעאל אמר וזהה פעמים בשם ר' יוחנן אבל לא מזכיר שדבר עמו פארס ורק יש ספק אם היה תלמידו של ר' יוחנן. — אמר ציב בשם ר' אליעזר. מעשיותו ריש סיג עלא בר ישמעאל בשם ר' לעזר והזאת מורה לכל. מוד פיש היל ב' (מי עג') עלא בר ישמעאל בשם רבי לער מעטה דר' אליעזר ונילח הגיר ובר. וכבר זכרנו הstory וסביר פיד היל כי שאמר עלא בר ישמעאל בשם ר' לעזר.

עלא בר ישמעאל היה בר איז' ווד לבבל, ובבבל מת. ונראה שירד שם כבר במנוחתו והזכה לעולות וליריד דרכו ישיבו היה בגנבל, ולן נקיא עלא נוחתא. ככלא מסיט ללב עיג' עלא נוחתא היה אודטן חתן וו' ועייש שכבה בשעה מיתהו ואמר אמא סובר מרגלית נו ארעה טסاكتא לא רומה הפלמה בחיק אמו לפלמתה בדוח נכירה. ועיי' בכל תחוכות קראי ע"א (ושם אמר ר' אליעזר על עלא מה דאיתא בירושלמי שאמר עלא עצמן ועיי לעיל פג' בעין השנויות). — ועלא ירד כבר לכבול קדום עלות ר' יודה לאי. סוכה פ"ד הל' ה' אמר רב' וועה עד דאנא חומן שמעונגה עלא בר ישמעאל בשם ר' לעזר בר מלקין האה שמעונגה ר' יודה בשם ר' לעזר וכו'. ועיי מס' סוב' הל' ז (מי עג') ר' יודה אמר מה בחלמה בר' ימי' (ציל דיויכל) לעולא בר ישמעאל קפודה שטינה וכו' וביקת עראה שוה המעשה היה אחותו שעלה ר' יודה לאי וכבר זכרם שעולא חד עילה למפעט לאי.

ודע דנמגא בירושלמי ר' עלא בטקום דאיתא בכבלי עלא. הוריות פ"א הל' י' (מי' ע"א) הווע ביד לעוקר את כל הנוף וכו' ר' חזקה אמר מברך ולא כל דבר איז' דילא טבעות ולא כל מצות. וככלי שם ד' ע"א מא' משפט אמר עלא קרי ביה וגולם פרבר חזקה אמר קרא ועשה אחת מכל מצות מכל טבוח ולא כל מצוח עיב. הנה היך דרבנן הוא אך דירושלמי ואף שנטחלו האוטרים וממה שאחד בכבלי חזקה (וועאה זעל ר' חזקה) הוא בירושלמי אמר דר' הילא זלעך וכבר זכרם בטג' שה נטצא מדריכת מוקמות. ועיי מס' סוב' פ"ה נז' ע"א תנ' ר' ימי' בר גני' קומי' וכו' לא בר ישמעאל ואם גאנל איש טבעונדו זdem, זהה טודיה קצת צ' שעולא היה נקיא ניכ' הילא כי דבי לא הוא ר' הילא עי' עיך ר' הילא. — אבל מאה בבודד שיש כאן טס' וביל לנד' קומי' וכו' לעולא (ולא בר ישמעאל), לעולא לא נקיא בשום טקם בשם וכו'. ונק' עראה זבורן והוירות יש טס' או בירושלמי וביל עלא או בכבלי וזל' ר' הילא כי עלא איז' ר' הילא.

חולין קליא סופ' עיב איתא עלא היה היב מתנה למכנתא איז'יב' רבא לעולא וכו' אמר לה רבי טבוק וכו'. והוא עראה זdem שקרה עלא לרבא, שורי איתא בכבלי פה'ס ל' עיב' יתיב דכה וכו' זוקף אהורהה זdem יודה וזוקף ד' יודה קפיה רעולא אמר לה ר' רביה ז'ר' זוקף דרכחו של רבא והאך פעלא זבורא, ועיי דעלא היה קשיש מרביה זרב' זוקף דרכחו של רבא והאך זקיא לרבא וכו'. גע'י זולקן קקיד פיא' שבעלמא ר' נתמן רבינו של רבא עס' עלא (וכבר' נתקשה בעל סחד' דרכ' בוה' והגיהו בעז'), אבל עראה ברוד'

שציל ר' עלוא והוא ר' עלוא אשר היה בדור החמישי בימי ר' מנא עד ערך ר' עלוא והיה זשר מרבא שחו בימי ר' יונה. (ולטוטן אפשר לקיים ניב הגי כהוירות בכ' הצלטורים אלה ריש לנוirs בכבלי ר' עלוא, אבל לא נמצא בשום מקום שהחכם האגרא היה נקרא בשם ב' עלוא).

מן עוקבאו, עוקבן ברכות פ"א נ' ע"א אמר מ' עוקבאו הוויתין הזה משכיבין וקוריין אותה וכור והוכא בבל ברכות מ' כל' ברייאת ע"ש. — עירובין ס"ה כ' עד (וסוף ס"ב דמכות) ר' זעירא בשם מ' עוקבאו אין טקדין אלא בחבל של חמשים אתה. — שם פ"ז כד ע"א ר' יעקב בר אהא ור' זעירא תיריחון חד בשם מ' עוקבון וכו' (והובא לעיל ערך ר' נתן בר יהודה). — שם פ"ז הל' א' ר' יונה ול' יוסי תיריחון חד בשם מ' עוקבון וכו'. — מגילת פ"ג הל' ב' (עד ע"א) מ' עוקבאה משלחת כתוב לריש נלהוא דהוה רטס וקאים מושקין ישראאל אל חשתה וכו' (והובא חור נישן ר' רדה אמר ר' יצחק). — והנה מרכינר מ' עראה שהאמורה זה היה בר בבל והוא מ' עוקבאה הנזכר לרוב בבלוי והה ביטוי שטוחאל. אך מנילה ס"ד הל' י"א (עה ע"ג) איתא ר' מ' עוקבון בשם רבנן דחנן לא רומה גנאי יהוד באיכור וכו' וזה בשם רבנן דחנן טורה שדאמר היה בא"י, ולא מצינו כלל שמר עוקבאו תלך לא". — עירובין ס"א י"ח קרוב לפסוף עד רבנן דקסין בשם רב' עוקבאה בשאנן והרצין עודף וכו'. חגינה ס"ב הל' ד' (עה ע"ב) רב' עוקבאה בשם ר' זירושן בן לד' לא היה עוישה בן אלא בשבות ויבם טובים וכו' מסיע לרבי עוקבאה ע"כ, מכל זה עראה שהו שע"י אבודאים האחד מ' עוקבאו או עוקבאה דכבלוי, והאדר רב' עוקבאו או עוקבון והה בא"י. המודרך בחמאדר מיליה פ"ד ח' ר' מ' עוקבון בשם רבנן דחנן ייכן בכל שצלל ר' עוקבון והוא ר' עוקבן דאי", והאדר טעה ע"י שגדת לשון מ' עוקבאה והסוף טר. — עוד איתא מגילת ס"א הל' ז' (עה ריש ע"א) מ' עוקבאה אשכח חרין אונין בהרא כתיב ושרר באפי' וכאי' חבורי מוספה על שחה תלחן יוסfn וכו', ובתו ריה יט' ע"ב רדה אוד הובא בזהיל עוקב' אשכח וכו'.

רבי עוראה, עוזרה, בדור החמישי, אמר לרוב קומי ר' מנא. ע"י' שבת קידוב לפסוף פט"ז עירובין ס"ב ריש הל' א' פסחים פ"א כ"ח ע"א ב' פטמים (ובקראקה בטעות נטעם השנית ר' עוזרא) ניתנן פ"א קרוב לפסוף הל' א' שבאות קרוב לפסוף פ"ה. — ואמר ג' בשם ר' יודה. מ"ד פ"ט סוף הל' ב' ר' עשרה בשם רב' יוזן אמר ואכילה חיטר כאן וכו' גן הגז וכו'. — ובמס' תענית פ"ד הל' ח' (ס"ה ע"ג) ר' עורה בשם ר' זעירא כי ר' סטמן הלחות הו טשאי ארבעים טאה וכו'. — מעשרות פ"א הל' ה' (ט"ט ע"א) ר' עורה בעי' ארין לא גנתרה מלאת השדה ואת אמר אבן אלא ביני וכו'.

רבי עוזירה ברכות כ' ריש עד' רבי עזריה אמר על הוא דר' שמעון בן לקיש ובלו השפטים והארץ וכו'. — שבת פ"ז ט' ע"ב אמר רבי עזריה קומי ר' מנא תפטר בזדון וכו'. — ואפשר שהוא אחד עם ר' עורה (ועוד) דורך והקדמת.

רב עטרם פנות פרא הל' ה' (לא עא) ר' בא בר טמל רב עטרם רב מנה בשם רב המלה את חבירו על מנת שלא לתוכו השכיעית משפטו (ונכון' שכיעית פ"ז ל"ט עג' נשמטה ת' ר' קודם רב עטרם ע"ז).

רב ענן שכת ריש' ס"ג רב חלבו רב ענן בשם רב לא שט אלא עליה וכו'. — ינתות קרוב לסת' פש אפר להה כן אמר ר' זעירא רב ענן בשם רב. — ור' ענן נזכר ורבה פעמים בבבלי והיה תלמידו של שטראול ואמר ורבה פעמים בשמו.

אות ט"א.

רבי פרידה, פרידה הוא אחד עם בר פרידה, ווועכא לפעמים בטקום אחר אווח מאמר בשם רבי פרידה ובtekoom אחר בשם בר פרידה. עי' עז' בר פרידה.

רבי פרדת בנו של ר' אליעזר ואמורא של ר' יוסא מנילה פ"ד הל' י' (ע"ה עג'). ואמר לבך בשם אהדרם. זמא פ"ב הל' ג' (ל"ט עד) פינן לרישון ממחה רפניט' ר' פרדת בשם ר' לעזר והשליך אותה אצל המתבה קדרמה וכו'. סוביה סוף פ"ד ר' פרדה בשם ר' הוושעה מי סומת נספלין בלית. וכן אמר בשם ר' הוושעה ב"ק פ"ד הל' ח' (ר' עג'). — ונכון' עדווון פ"ג כיו' עג' איזה ר' פיטן בשם ר' יוזיען בן לוי בשם רבי פרדת טפני קלקל פיסות ע"ב, וועה הסופר שטי טיעות שתכתב כי פעמים בשם, וכן כתוב ר' יוזיען בן לוי בשם ר' פרדת וויביל היה קשייש מר פרת. וויאה שאצ'ר ר' סימן ר' יוזיען בן לוי בשם ר' פרידה עי' עז' הקדום.

פ"ז שם חכם. ברחות פ"ד ז' עין תענית פ"ד הל' א' ראש חדש של לחדות בתעניית . . . . נמה קורין . . . ר' יוזען קסודיקא אמר קומי ר' יוסי בשם ר' יודה בן פ"ד קורין בראש החודש קם ר' יוסי עס ר' יודה בן פ"ז אמר לה את שטעת טאנין הווא טילחא אמר ליה איכא לא הווא אמר בן תוכ'. — פ"ז הווא ניכ' בשם משפטה חסוכה ביטים הום. וויריות סוף פ"ג ארילן ר' ר' זעירא בשם דר' הוועה הוועה עילן ושאלין בשליטה דונשייא בכל יוס וווען אילן וויבי הוועה עילן קרמי אילן ר' ר' זעירא דונשייא בעי מוחונטה הוועה סיג' הל' א' חד סאן אילן ר' ר' זעירא אילן דונשייא וויבי. עז' עז' סיג' הל' א' חד סאן אילן ר' ר' זעירא אילן דונשייא וויבי לא סקבל עילן וכו'. ואפשר שהרטשמה הוועה נקרה על שם ר' פ"ז איכא של ר' יודה, ואייכ' היה איש מסורסם.

רבי פטוריין יומא פ"ד הל' ד' (מ"א עד) דרב טווע ר' בבי ספראק' אהוה דר' הוועא בשם ר' בא בר בינה ווועה לאש מצחה בנפרית. ובבבלי נמא ר' אנטוקין בית ה ע"א חולין פ"ד ע"ב.

רבי פינחס ברו הרבעע, בר נבל תלמידו דרבא ועלה לאין. שעובין סה ביב עיד חור (צ'יל בעד) ר' בבי פינחס צילק להנא חזא בסתה

השקרת דנוהוא אמר להן חלקות עירונכם אמר לה ר' יודה בר שלום וכו' ובאו"י למד אצל ר' יוסי חכמי דוד יונה. מטבחים פאה הל' נ' (להלן ערך) יבמות פ"א ב' עד במחוזה תניינא חור ביה ר' יוסי אמר לה ר' פינחס לא בן אליק דבי וכו'. וכן קומי ר' יוסי פאה פ"ז הל' ב' מחותוכס סיח היל' א' ולמה לא חגינהה טקל' בית שטאי ומוחמי ביה וכו'. — הבריו של ר' פינחס ר' הונא ר' חזקה ור' יוסי וכו'. פאה פ"ג י"ז עד ר' הונא ר' פינחס ר' חזקה טלקון מכקה לר' יוסי וכו'. מגדדין פ"ג ב"א עד ר' הונא ר' פינחס ר' חזקה חזקוק (עי' ערך) לא עלין בסדרה כההוא יוסא וכו', ועייש שטוכה שר' פינחס עלה בבד ביטוי ר' דמתה. — לרי' פינחס גמגאים והבה מאמריהם כן בשם עצמו הן בשם אחרים, ובבבלי אמר לרוב בשם ר' רבא.

וזע רבנןות כי היל' הו (ר'א עא) ניטן סיח היל' ז' איזמא ר' יוסי שאל לו' פינחס היך סבר רבי אמר לה ר' יוסי אמר לה חזרךך דלאו בן אמי כוחב עלייך זיין טפרא ע"כ, וזה תפטע דאיך שאאל לו' יוסי ל' פינחס ואמר לה היך סבר רבי והוא זה ר' פינחס. ועראה שבצל ר' יוסי בר', או ר' יוסי כי ר' בן עיי' ערך ר' יוסי בר', והוא זו ברוד התמיישי ואופישר שהה תלמידו של ר' פינחס. — ועיי' ברכות פ"ב ה' סוף ע"א אדר טנא קשייתה קומי ד' פינחס ואשי' חיטר וכור אמר ר' יוסי קיימתי כי דמר ר' יוסי בר' אהא וכו' גם פה עראה רצבל ר' יוסי בר', דאיך אמר ר' יוסי כי ר' רבו דרי' פינחס רשל' ר' טנא קיימתי אקי' שהקשה ר' טנא לפני ר' פינחס.

רבי פינחס דיו' פטחים פ"א סוף היל' א' אמר דבי פינחס דיו' אמי אמר בשעה ששדרין הגניש שם חמוץ. רבי פינחס כי ר' זובי טק פ"ב היל' א' אמר דבי פינחס כי ר' זובי טגבין בעשיות וכו'.

רבי פינחס כי ר' חנניה שקליטים פ"ב היל' א' דבי פינחס כי ר' חנניה זו אמי מדי חד אמר אילו שלישלו בני העדר חhilלה וחורנה אמר וכו'. ועיי' שבת פ"ד ו' עד הרב ר' תען והתני והטשבבד בית לחובבו וכו' אמר ר' חנניה טני העבריים אמר ר' פינחס כי ר' חנניה אם טני העבריים נתני וכו'. והבתה זה ר' חנניה שהשביב על קו ר' תען הואר ר' חנניה ב' חוץ של ר' טנא, ו' ר' פינחס אשר הקשה עליו גראה קמת שהואר בנו של ר' חנניה אשר השיב וכבר ידענו הווילוטם בגין חנניה ותגנית, ואילך זו ר' פינחס כי ר' חנניה בודד התמיישי. — וגם וך דשקליטים דראש הדעך ר' פינחס כי ר' חנניה דו' אמא טרי וכו' מורה על זה, והורי ר' אמא מדי היה בדור התמיישי עיי' ערך. פישיטה שבעית פ"ז ל' עט פישיטה אמר קומי ר' יוסי שאלתך לך אהא ושרוא ע"ש.

רבי פליפא, פלייפה, בר פרומת אמר קומי ר' יוסי מנילה פ"א קרוב לסוף היל' א', ועיי' פ"ד הל' ב' (עמ' עא) לשם איזמא פלייף. — תעניית פ"ד היל' נ' (סיח ערך) והתיב ר' פליפה בר' חיטחה קומי ר' זעירה.

רבי סמ' א' בדור הראשון נקרא נ'כ ר' סס דודו ובבבל ר' אמר. תענית פס' סמ' ע"א אמר לית אנא מקובל על' מהמג'יא עד זון דהמן ר' סס קומי (עיי' ערך ר' חנינה), ועיי' בבל כתובות ק'ג — יומא סמ' הל' ח (מצ' ע"א) ר' הושעה בשם ד' סס בטיגות הברושים וכו'.

ר' סס ב' קידושן סג' הל' ח (סיד' ע"א) החיב ר' סס הגע עצמן שהותה שחתונו, וקאי על תיווץ דר' יהונתן ע"ש.

ר' פרינורי דקיסרין תורותם פרא מ' עד ר' פרינורי דקיסרין אמר ר' לעזר כי ר' ישטראל (צ'ל ר' לעזר ר' ישטראל. עיי' בסודווען שם).

רבי פרידא, פרידוי פאה ס' כ' סוף ע"א וריש ערב דברי אמר לבי פרידוי לית את חמץ לי הוה טעה דנו רימך וכוי' איתוח קומי חרי' טולין' בגין ריש שתא לנטמא ריכא וכוי' והוה אפוקי' שטוטטה וכוי' באזהה שעיה התד רבי לך זיך בטוגא שביית טיר. וזה המשעה האחרון הובא נ'כ ביב' פיט' הל' ג' (ז' ע"א) ושם איתוא רבי פרידא. וזה אין ספק שלבי הנזכר זה הוא רבינו הקדוש, כי הלא הוא התוד זיך בטוגא שביית. ואפשר שיש להקות פרידא פרידי (בדלית) והוא ר' פרידא מונדר בבבל.

רבי פרנץ אמר בלבד בשם אחרים. ססחים פס' הל' ג' תענית סוף פט' או'ו' הויא היל' גדרולה רבי פרנץ בשם ר' חנינה ודו' לאלהו ואלהו. סוכה פט' ג' הל' א' ר' חננא ד' פרנץ ר' מותגה ר' יוסי בר מנישא בשם רב' לולב טחה מלבד שורתו. ובבבל' בהרבה מקומות איר פרנץ אד' יהונן.

אות קורף.

רבי קוראים עללה פט' סב' סב' ע"א אמר רבי קוראים (בד' אד' נ'כ' ר' בירית) לא שהוומה מעלה את העליה אלא שהוומה מאטרמת עם החולין להעלות את התורמה (צ'ל העליה וכואשד הויא בר' אד').

רבי קוראים דאיתרתו ביצה פט' הל' ח' (ס"א עד') אמר רבי קוראים דאיתרתו למץ ט' שיש בידו למחות ואית טוחה קללה תוליה בו. וכטוף פס' דשכת נ'כ' ר' קוראים דירסת, והשאה והעקר דאיתרתו, והכונה מעיד איתרתו וזה אודטיא (Urmia) העד גדרולה הדודהה בארץ סטם.

רבי קריספא קריספי, קריספה, קריספרא ובבבל' כווספה, אמר בהרבה מקומות בשם ר' יהונן, ונראה קצת שזה תלטדו. — ואמר נ'כ' בשיט אחריהם. בשם ר' יוסי בר חנינה שקלים זה ולו' ר' הל' ח'. בשם ריש' כן לקיש' בכתות ס"א ב' ע"ג. בשם ר' חנינה בן נטאל מנהדרין סג' נ'כ' קחוב לטוף עיב. — סוף פט' איתה ד' קירוטשי רטט' בטוגרא ועפדיון ליה אכרייא סברין טטרן מן דעתיה דר' אמר וכו'.

רב קני בק' פ"ח הל' ח (ו' עג) חyi רב קני לכעיטה אחת לרוכבה
שלש למקלונקota חמיש עשרה.

אות ר' ייש.

רבי רואבן סתדרין פ"א הל' א מהו חותמו של הקירוש ברוך הוא ר' ביבי בשם רבי רואבן אמר. — שבת סוף פ"ז דמי לב ראליהן אמר רואבן (ציל ר' רואבן) באותה שעה יד מלך וספורה להחוא ורישיא על פסו אמר ליה תקין טילך וכבר אותה ליה חור ומר ביריך אליהון ר' שודן וכו', והבונה דזועת. — כתובות טרא הל' ז (ליד עג) ר' רואבן בעא קומי ר' טנא עברי שניות טוח שייכלו בתורתה, וזה ר' טנא טראה שהוא ר' טנא א' (עי' ערכו), ר' ביבי אמר בשם ר' רואבן בתאמיר דסנהדרין, ר' ביבי ח' ברוד השלייש במכואר בערכו, ורחוק שבעה ר' רואבן קומי ר' טנא ב', אשר עוזם ליטחו היה ברוד החמיש.

רב זה ראי' ראש האמוראים כיהע, ולמד אצל רבי ר' חייא באי זיד לבכל וסדר שם ישיבה בסורה וחור לא"י בימי רבי. עיי' ירושלמי כתה פ"ז הל' ב' (יט' עג) רב כד נהת לחמן אמר אנא הוּא בן עזאי דהמא אמר חד סב שאל ליה שני גוזנים והעל נבי והוּא כד טילך להבא אתה לנבי רבי וכו'. — ונראת שלא נשחאה או יטים דכitos באי. ומצינו שישלח בכתב שאלות לרבי מבבל לא". בבלי כתובות ס"ט ריש ע"א ועי' ירושלמי ניסען פ"ה הל' ב' (טז ע"ד). — שם העצם של רב הוא אבא (עי' בערך ע"ז אבא) וכן קראו אותו שטואל בהרבה מקומות בבבלי. ובירושלמי ריש ב' ק' ב' סוף ע"ב אמר רב יודוה בשם שטואל אין שטן לא לנגב ולא לגולן ולא לשואל אלא לניזיקן ואני אומר אף לשואל שטן, וכן אמר רב אבא (ציל אף לשואל שטן), וכן ואני אומר והוא אמר דיד יודוה והוא בין טאמיר טסנו) ואבא (הוא המשך טאמיר של שטואל) מודה לי ומאן הוא אבא (הוא אמר של סתום הירושלמי) רבי (ציל רב וכן גינה הזרושה הקצר) או אבא בר אבאות. הרי שהירושלמי נסתפק למי נתברן שטואל בקיירות שם אבא. (בקצת נראת שיש כתה פ"ט דלא נמצאו בירושלמי אמורא בשם אבא בר אבאות, ובעל ס"ט כתוב שם שהבונה על אבאות דשטוואל לפסי ציריך להבונה אבא בר בא דזה היה שם דאבותה דשטוואל). — ובירושלמי לא נמצאו בשום מקום אבא אם הובנה על רב כי אם ר' ביבי, והוא שם כבוד וכמו שקראו רבי' הקירוש רבי.

לב נמצאים הרבה מאמורים בירושלמי ונקוטים אינם נזכרים בבבלי, וכבר הערט על זה בסיג' ואפשר שאמורים כאישר היה באי', ורוב מאמורים הוכאו לאוי עיי' התלמידים שעלו מכבול להם.
ודע דבבבלי ביצה י"ד ע"א יבמות פ"ח ע"א איזה על טאמיר דרב מהבו
עליה בטעבא, ובירושלמי לא נמצאו בשם מקום חוכא אדרבי רב או אדרבי

אמורא אחר בבלאי או בן אי. וגם על ביריתא אמרה לפניםם בבבלי מה כת עלה במערבה עיי' שבאותו בז' עא ליד עב, והוויה תמה שהביריתא רשותות לצד ר' שמעון אומר חד' סאן וחיב' בסקדון וכור הובא בירושלים שם פ"ד הל ה' (לה עיר) והשס לא מחש' עליה כלום וגיא. (ובבלי מהדרין י"ז טסק' השס מהבו עליה במערבה והוא ר' יוסי בר הגיאן).

רובותנו שבנוליה שבת סוף פ"ה ביצה פ"ב הל' ח' ר' זעירא בשם שטואל שוד שעיסוק רע יוצא בדורותיכא שלו ורובותנו שבנוליה נהנו כן. עיי' בבל שבת ריש נ' רביע ל' בירה ר' רבי הונא חמד שעסקו רעים מזו ואמר לה' ה' כי אמר אברך משפטה ושטואל הילכה בחגניתה עיש'. — ווע' דרבנן מהדרין י"ז איתא רשותו שבנוליה רב ושמואל, וגעעך הדירושלמי מביא בשם שטואל שוד ור' יתוא ואמר עז רמותינו שבנוליה נהנו כן.

רבנן דאגנתא עיי' לעיל פ"ט ע"א.

רבנן דנהה טהדרין פ"ג בא ע"ב רבנן דנהה הווע פיש' חטע ביטחאת (לטוקלא עיי' ר' טנא ב').

רבנן דקיסין בן נקראה היישבה אשר בקיסין, ונזכר בירושלמי צ' טעטס (כט' זעירים לערך ב' טעטס בס' טודע ל' טעטס בסוד נשים י' טעטס וכוסד נוקין י' טעטס). ואמרו בשם עצמן או בשם הכתבים אחרים. — ואלה הכתבים אשר אמרו רבנן דקיסין בשם. בשם ר' יוחנן טביה פ"ג הל' א' ובט"א. בשם ר' אבהו ברכבה טקומות. בשם ר' יודה בר טביה שביעית פ"ה ל' ע"א נימן פ"ה ט"ז ע"ג. בשם ר' חייה בר טיטוס חרנות טביה עיג. בשם ר' יעקב בר אחא שביעית פ"ה לח' ע"א שבת פ"א נ' קרוב לפסוק עיג. בשם ר' הילא יכחות פ"י י' ע"ג. בשם ר' יוסי כי ר' בון שבת פ"ה י"א ע"א עידוכין פ"ט כה' עיג טהרות פ"ה ל' ע"ג. בשם ר' יוזף ע"ד. בשם ר' נסא, ניסי טטהות פ"ב כיש' ע"א מוד צ"ז נ"ד ע"ד. בשם ר' אחא בטנות טביה הל' ע"א. בשם ר' הונא שבת פ"ג ר' טפ' ע"א. בשם ר' יצחק בר נחמן טביה פ"א נ'ב ע"ב. בשם ר' חייה בר יוסוף הוריות פ"ג ט"ז ע"ד. בשם ר' חסדא קדושן סדר טביה עד. בשם ר' יוסמיה כלאים בית' ע"ב קדושין פ"ב טג סוף ע"א. בשם ר' עוקבת עיזובין ברכות פ"ד ריש ז' עיג. ר' יוחנן ודריש לקיש ביצה פ"ה טג דיש ע"ב, מוד פ"ג סדר ובט"א עוד בשם הכתבים אחרים. — וכן אמרו איזה מלמן רב ור' יוחנן ברכות פ"ד ריש ז' עיג. ר' יוחנן ודריש לקיש ביצה פ"ה טג דיש ע"ב, מוד פ"ג נ'ב סוף ע"ג וכו'. — ויש מן הכתבים שאמרו בשם רבנן דקיסין: ר' חזקה עז פ"ב ט' ע"ד. רב בהן דמ"א פ"ג בז' קדושין פ"ב ס' ע"ד. ובנן דקיסין אמרו נ'ב בשם עצמן. ומכללו זה מה שודשו ניסטריא עיי' שבת פ"ז ט' סוף ע"ב רבנן דקיסין בן אמרה לא חסנה כלום אל'ק' חד ליט'ר תלחן ח' תפניא. — וווער עוללה מה שאמרו ום בשם הכתבים אחרים על מה שאמרו ום בשם עצמן. וכבר כתבענו פ"א שעראה שלוא הווע ראש ישיבה בקיסין מפטת ר' אבוח ואילך, ולען לא נתהדרשו שם הרכה הולנות ולומר

התורה חזרו לחוב על רבינו והאשונם. — ואלה רבן וקסין וזה סמות רבינו אכחו עד רוד החטפי או הששי כי אמור משטה דוד יוסי כי ר' בן אשר חי בדור החטפי.

רבנן דתמן הם החכמים ובבבל, והירושלמי מצד אוחם חסיד כל בנוור גם נשוא ונוחן בדבריהם עיי' לעיל סג'. ומפני לא פעריטים רבנן דתמן וכככל' לא פער את הסופר. ולפעמים פרוריק הרכת 'רבנן דתמן' עיי' בתחום פ"ח הל' ז' (לח' ע"ב) נפל' זהות ונפחים ר' אבן בשם רבנן דתמן טנאי רחמן טנאי בשגלו לה דורות ולא קירען נפחים ולא קירען אבל אם נפל' לה זהות וקידען גנאים וקידען לא תקון שעדרין שפתה בית אביה קיים ע"ב, וכן הוא טסקת הגבלי שם דעת עב. — ועי' ט' ש' פ"ד נינה ע"א ניטין פ"ה תל' ט' על רעהן ורבנן דתמן ניטה רחמן אפרין בשם ר' נחמן בר יעקב כל שאוונגן לו אנה וטשללו צירר והוא גוטל' המוציא בדיו כמושיא באשפה אנה והוא גוטל' צירר והוא משליטו מילו גול טפבי דרכי שלום אנה וצירר והוא גוטל' וטאגיען וטביין לאחר ומילו מל' נמוד וט', וכככל' לא מבר זה המאפר ר' נחמן בר יעקב, ועי' בבל' נישן פ"ה אמר ר' בא' כי מדות בקען צירר וירק אנה גוטל' וט' וקצת יש' לחפות שאנם שם לא מבר המאפר דד' נחמן. ועי' מה שהבבנו לעיל סג' בענין האפערים של אסודאים בכלים' הגטנאים בירושלמי ולא בבבל'.

ועדי ערך כהנא וסב' ערך חתן בענין רבנן דתמן וחתן.

רבמי. רבבי עז' פ"ה תל' ר' יアイ שאל שלוח לרבני ולרבני עיי' ערך ר' אמי, ר' אמי, וככבר העורנו על זה לעיל ריש סב.

רבבי דרישפה אמר לבך בשם אדרים. פאה ס"ד פ"ה סוף ע"ב ר' דרישפה איה פלנין ר' יונה ור' יוסי חד אמר הרארו ליטול זמה ותורה אמר וכו'. בחרות ט' הל' ט' (לא עד') ר' דרישפה ר' יונה ר' דימתה שאל' אשא קירחו ומי ועי' הגי קידושין טיב הל' ה' (סב' עד'). — בחרות ט' הל' א' רבבי דרישפה ר' אהא בשם ר' בן בר בתנא. — ונראה שהיה בדור החטפי.

רויבין חינה פ"ג הל' ר' (ערש עז') אמר ר' יי' דרבנן היו אומרים בחרותה שנענשה על נב הקדרש ור', חיל' רשי' חולין ב' עא ר'ה ייקבלן ור' יוניס בני ר' חניה עכל'. ואפשר שט' ור' בוןין אמרה זה טפשטעוותה ושורשת הנruleות. וכן נראה הבונה חלה פ"ד סוף ע"א עד' שבאו ור' בוןין וכטלו אותן עיי' בחרותה שם וכבר דרכנו מוה בטיח' שנות א' עד' 360.

רבבי רוטנוב שבת סג' ו' עג' שורי רבינו רוטנוב הונצ'א מהחה פ"ל בית רב' טלאהה נחלט' נשנת (עמי' בבל' שם ט''). — ינמות פ"ד ט' סוף ע"ב קידושין ס"ד הל' ו' יעקב בר אידי בשם ר' ירושע בן לוי טענאה בטשפתה אותה בירודום (קידושין) הני' בירודום) שהוו קריין עליה ערעד' ושלה רב' את רב' רוטנוב לבודקה ומצא שנתגנירה זקינה פחות מכת' שלש שנים ויום אחד והבשיה להחומה עכ' והמת' ר' ירושע בן לוי חפסיד' וזה המעשה ח' בדור הראשון, וזה מדבר עכ' רב' הנטהוה ביטים' שעבורי, זהה מורה שרב' הנבר כאן הוא רבנו ר' בוןינו הקדרש ולא ר' יהודה נשיאה, ואיב' ח' ר' רוטנוב בדור הראשון. — ועי' טגילה פ' א'

הלו ייב (עיב עיב) שובי שלוח ר' רומנו לאנטונינוס לבנות לו טבנה, ומתקע טענה ריבבות מבואר שהוא רבינו הקדוש, וזה ייסע אוור על אנטונינוס הגօר מה ואן בנן הטעם להארך. וכבר וברט על אנטונינוס שהוא בימי רבי כמ"ה שנת אי צד 469 ודרבי המשנה ערך ר' יהודה הנשיא.

ריש גלוותא נס בא"י נודע רוב תקפו של ריש גלוותא ובבבל. שבוטעת ס"א תל' א (לט' ע"ד) מלך רוב חיליה וארקתה וריש גלוותא. ועי' בבל שם ר' עיב — נס נגזרים בירושלמי טסודים טריס גלוותא ואינם בגובל. טופה סיה הל' ה' (ב' סוף ע"ב) בהדא ריש גלוותא איטלק עילוי חד פירקלין ארבעין על ארבעין רימלינה וחטן אתה לבי ר' והוא אמר ליה פיסון דיסכון טיך עשרין על עשרין בזון ועשרין על עשרין אוור זמן ואות מיתגר פלניא. — ביצה צא הל' ו (ס' ע"ג) ר' יהונה וחורי לריש גלוותא ליצאת בבלס. — וריש גלוותא נקרא בירושלמי ניכ' נשיא. החגית סיד סיה ע"א שטואל ואילין רבית שללה הון שאילין בשלטה ונשיא בכל זם והוון אילין רבית שללה עילין קרטוי ותבן קרטוי פלון איך לשטואל ואיתיבוגה קרטוי עאל ר' לחמן וטל לה שטואל איך ואיתביבה קרטוי. ועי' ערך שטואל.

אות ש"ז.

רבי שבתי, שוכני כדור השלישי. חלה ס"ב הל' ב' (נ"ח ע"ג) ר' יוסי בשם ר' שבתי ונבו להלה ולטמיה דים אדם מהלן ארבעה טליין. — מנזה דין הל' א' כי ר' יוסי ר' יוסא בשם ר' שבתי כל יטיו של בן סודר וטוהה אין אלא שששה חזרשים בלבד. ועי' בבל שם ס"ט ע"א ושם אראה שלשה חזרשים, וכן צל בירושלמי עי' בהטניה שם. — ניטין פ"ג הל' ב' (מד' ע"ד) מז' טבאי התקנה ר' שבתי בשם חוקה טבאי תקנת בנות ישראל שלא ידו מצויות להחריש (ובן הוא בשני קצת בבל שם ב"ז ע"ג). — סוכה סוף סיד עד בדורם טס'ין אמר רבי שוכני קצת בבל שם ב"ז ע"ג). — נודים ס"ה הל' ה' (לט' ע"ב) חד בר' נש' קידש במספר תורה ר' שבתי ור' חזרא אעלמן עוכרא קו"ט ר' אשי ואוצר אינה מקודשת ועי' ערך ר' חזרא. ב"כ ס"י הל' א' באיזה כתוב משערין אותו ר' יוסא בשם ר' שבתי מלא תחיתת ידי העדים עיב. — וכל מקום שנזכר ר' יוסא בשם ר' שבתי הוא ר' יוסי ב'. חזק ונדרים ר' שבתי ונבי קו"ט ר' יוסי הוא ר' יוסי א' עי' ערכם. — ועי' ב"כ ס"ט הל' א' בהדא ארטלהה וד' שבתי ונבר אתון בנן קדבן לבי לעדר וכו'.

ר' שבתי דעתקו שכיעת ס"ב הל' ח (לט' ע"א) אמר רבי יוסה הורה רבי לעדר לדבי שבתי דעתקו בהדא דרבנן שמעון שוו. עי' ערך רבי אלכסנדרי גזרוק.

רבי שלוא דינה (כלו מנו עיי' ערך רבנן דינה) שכת סב ה' ע"א מה בגין הטziel טמה שיבור מה בגין הטziel טמה שבוחה רבנן ודקיסין נשם רבי שלוא רונה לא דומה הטziel מנוהת של מחללה לטziel חוץ מנוהת של מחללה.

רבי שלוא בד ביןא סמיהרין פיה הל אי אמר ר' זעירא תנא רבי שלוא בר בינה כי הדוה לאישן בן לא שחורה ובן אב, ובכבל שס' טה ע"א איתא כי איתא ר' ריטי אמר אמר נטערכא כי יהוה וכו'. רבי שליה טבות סב לא סוף עד טהו ושב עטם רבנן דקיסין בשם רבי שליה שם היה תלמיד חכם שעשן לו בית ובוד. ואPsiיר ישוה ר' ר' שליה הווא אחד עם ר' שלוא דינה דעך דלעיל, ובשניהם איתא רבנן דקיסין נשם וכו'.

רבי שמוי, שטואל בדור החמשי. שכת פג ה' עד רבי שמוי פצץ לאדריא והגנורא אמר לה ר' מנא והתני בר קמרא וכו'. שקליטס פג הל א' ריה פ"א הל א' ר' שמוי נשם ר' בן בר חייה בשליש עשו אותו בר שפטען וכו' קמ' ר' מנא עם ר' שמוי וכו'. גדיים פיטס סוף הל א' ר' מנא נוד וסליק ללביו ר' שמוי איל אילו היה יוזע שהבריות והקון טין דאות נדרן וכו' (וכירן נדרים בא סוף עיב הנרי ר' מונה נוד סליק לנבי ר' סטואל). מעשרות פיה הל א' ר' שמוי אמר קמ' ר' יוסי בשם ר' אחא מה ואדרר רב וכו'. הגה סכל זה עראה ישר שמוי היה חבורו של ר' מנא כי ותלמידו של ר' יוסי כי וח' ברור החמשי, ודמאי פיה הל א' איתא ר' אחן ר' שטואל בשם ר' אחא בשם ר' אחא שטע לה פון דבורה וכו', וכן שקליטס סוף פ"א ר' אחן אמר ר' שמוי בעי וכו' ועי' ערך ר' אחן ב'. מה עראה שר' שמוי דוחזרה והבניע וברור החמשי. — ובי

שמוי נוצר בהרבה מקומות בירושלמי, וגם בככלי ממר לפעמים. שטואל הוא שטואל יהונית החבוי דרב, האמורא גדרול הידוע, ומוכר לרבה פעמים בירושלמי ונזכר גם שם בשם שוק. בתוכות פ"ד הל ב' דבי זעירא שליח ל' נתמן בר יעקב וכו' מעשי ידי הכת של מי אמר לה שוקד אמר לעגמתה בגין שוקד שטואל. ועי' בכלי שם פג עיב ושם תנוי שקד עעי' בראש' שם וכברוך ערך שקד. ואPsiיר דריש לטנות בככלי שוקד וכן שהוא בירושלמי. — בירושלמי נמצאים ורבה טאמרים לשטואל אשר לא הוכאו בככלי וכבר העלו על זה בסרך הקורם. — ועי' המעשה דשטואל ואילין דבית שליה שהבאות ערך ריש לנחותה, והירושלמי מציין שם אמרין אילין דבית שליה און תוניין און וקיביל על'ו שטואל טיבת חילתה. וכל זה מודה על טירח ענתגתו. — וראה שטואל לא עלה טיטו לאין, ואפ' שטאנינו בכלי ב"ט פיה עיב שטואל יהונית אסיה דרב' אפשר שליח לו דרכי רשותה בככלי.

ר' שטואל א' החל עס' ר' איסי לונביה מלוכיה ועי' ערך ר' איסי ועיך וער בר חנגן. סנהדרין ס' ב' כי עיב פ"ד כיב עיב ומניין לדיני נשות שטוחלין סן חדב תנא שטואל הקון קמ' ר' אחא ואמר דוד לאגשו וכו', שם ריש פיה מנין לשבע חקdot תנא שטואל הקון קמ' ר' אחא ואמר

ודוד לאגשו ונור. ונראה שהה שמואל הוזק והוא ר' שמואל וערך זה ובל כל מקום ר' שמואל חזקן (אף שהבנוי זיין הוא עד קצת כי בוחשטי לא נאמר בשום מקום זיין כי אם סכא או דוכא). ובככללי סוטה "עב" איתא אמר שמואל סכא חסוה דרי' שמואל בר אמי.

ר' שמואל ב' בדור הרביעי, ואמר דרביה פעמים בשם ר' גידרא. עי' כלאים סיב הל ז (ביח עיא) תרומות ריש ס"ד עדרובין פ"ט סוף עיין זטנא פ"ד הל ז (מיה עיב) וכטנא. — ואמר ניב בשם ר' אבגו. שבת ס"א ד' עיא רבי שמואל בשם ר' אבגו בית הל לפען טלאביה הזרט טלאביה איסטר. וקצת נראה שתה תלפיו של ר' אבגו. עי' סנהדרין ס"א י"ט סוף עג' א"ד שמואל קשיטה קומי ר' אבגו וכו'. עי' ס"ד הל ז' א"ד שמואל אגא חסית ר' אבגו רבע באחרות. — ודע דערובין סי' כ"ג עב' איתא אמר ר' שמואל באהתו של פומי שהשכבה חצר שללה שלא מרעת בעלה אריה קומי ר' שמואל ושדרא עיב, ונראה שאית לא ר' שמואל א' ולא ר' שמואל כי כי אם שמואל יריזאטה (ומ ר' טיס), כי ר' בא ואומר שם אמר לרוב בשם רב' ושמואל. עיר ערך ר' בא א'.

רבי שמואל קפודקיא בדור השלישי. בברות ס"ב ח' עב אמר רבי תען שושבינהה דרי' שמואל קפודקיא הוינא וכו'. חלה פ"ג הל א' ר' יונה אמר רבי שמואל קפודקיא חד זע דבנן חד אסר בגין קשייש בו בר' הועלות וכו'. — ומוכר בלא ביני דבי (ונראה שהוא טיס) סחמי פ"ז הל ז' (לעג עג') שמואל קפודקיא אמר לפרט יש בעשיותה מצחה, זטנא פ"ז הל ה' (סגן סוף עד) הוכח שמואל קפודקיא טעה יטמא את איטוריין.

רבי שמואל בר אבדומא, אבדומאי בדור החמישי. שבת פרט הל' א' (עי' סוף ע"ד) רבי שמואל בר אבדומא הויה עכברא לטמנוע לר' ששעה (בריך הגי' שישנא) ביה אונשן מיטיה אחמל שאל לר' טנא אמר לו דוחה למסור שאל ל' יתקח כד אליעזר וכו'. פ"ק פ"ג הל ה' (ס"ג ע"ד) ר' שמואל בר אבדומאי רטכת איטיה קומי טוערא תמניא זטנן אתה שאל לר' טנא וכו'. תנינה פ"ג הל ז' ע"ש סוף עב' אמר ר' שמואל בר אבדומאי קומי ר' טנא בתרומה און קיטמן, מכל זה נראה שתה תלפיו של ר' טנא. — ומוכר עוד בברות פ"ז י"א עיב (ושם ר' שמואל בר אבדומאי), פאה פ"ג הל ה' או (ר' שמואל בר אבדומא), חלה פ"ג הל א' עי' פ"ג הל ה' (ס"ב עד ר' שמואל בר אבדומאי) וכטנא.

רבי שמואל בר אמי בדור השלישי. קידושין פ"ג הל ב' (ס"ג עד) ר' עירא בדור הרביעי רטך ר' הילא בדור תניינא אתה עכברא קומי ר' תנינה חבירוין דרבנן אל רבי שמואל בר אמי לא זאת הויה ר' הילא אמר לך וכו'. — ובביבות פ"ז י"א סוף ע"א איתא איטי אבוי רישטואל בר איטי (עי' ערך), וזה מזהה שר' שמואל בר אמי הויה אוטס טפורהם ונקרא אבוי על שמו. עי' ערך ר' שמואל בר רב יצחק.

שפטואל בר בא — רבי שפטואל בירה דר יוסי כי ר בת

שפטואל בר בא, אבא ברוד השלישי. ביכורו פ"ג הל' נ' (ס"ה ע"ג) ר' הילא ר' יעקב בר אידי הווון חביבן עבר שפטואל בר בא וקמו לון טן קומי אמר לון תורתני גבעון והוא שאיין זיין וורוא שאון תורה עומדת טמי בנה. — יבמות פ"י הל' י"ד (י"א ע"ב) קידושין פ"א נ"ט סוף ע"ב שפטואל בר בא בעא קומי ר' עיריא בפרשיות נחלת אה עבר בן בן בכון והמא (גבי י"ע) לית עבר בן בן בכון, ועייש ש"ר עיריא אמר על קידושין מאן דמל לה הדא מלהוא אמא משקי לה קדריטון. — נזד פ"ג הל' ד' (ג"ב ע"ג) שפטואל בר בא בעא קומי ר' עיריא נטמא באותן היטים מה זה וכו'. — קידושין פ"א נ"ט ע"ב שפטואל בר אבא בעא קומי ר' יוסא המא כתוב והשב המא כתוב והשב וכו'. — פ"ח מ"ז הל' ה' (ל"ג ע"ג) תנין חנינה ארבעה עשר וכו' ר' יעקב בר אהא בישם שפטואל בר אבא זאת אומתת שהדא רשות וכו'. — ביצה פ"א הל' ט' (ס' ע"ד) ר' נחום איז שפטואל בר אבא בעא הדא טפרתא וכו'. — האמורא זה נזכר ברוב טקומות בלא כינור ר' ואפשר טמי שלא היה מוסמך ובראותה במאחר רבינוותם שהבאנו בראש הערך וזה שאיני זיין וכו'. ועיי ערך ישעון בר בא).

רבי שפטואל בר חייא בר יהודה ברכות פ"א ב' ע"ב רבי שפטואל בר חייא בר יהודה בשם ר' חנינה התחליל גלגל מהה לשאקו ארם עומד בראש דוד והבטל זיהר וטבל כס הנויל וועלה ואוכל בחרומו וכו', וכן אמר ב' פעוטם בשם ר' חנינה מיש פ"ג הל' נ' (גד ע"א).

רבי שפטואל בר חנינה יוסא פ"ה הל' ד' (ט"ב ע"ג) מזו למגילה רבי שפטואל בר חנינה בשם ר' לעיד נפצעו. — טיק פ"א הל' ח' (ט' עד') ר' יוסא הורי לשפטואל בר חניני סירוג שוי וערב וכו'.

רבי שפטואל בר ינא הענית ס"ב הל' א' רבי שפטואל בר ינא בשם ר' אהא ה' ובריטו והה מקשש האורדון חדר וכור ע"י ערך ר' אהא. וסוף פ"ב רטבות הנרי ר' שפטואל בשם ר' אהא, ובמהירות פ"ג מ"ז ערך ר' איןא בשם ר' אהא, וכככל זטמא כיון ר' שפטואל בר אהא. — הענית ס"ב הל' י"ד (ס' ע"א) ר' שפטואל בר ינא בשם ר' אהא הווא דעת אמר נשאן חולקת אלל סתם וכו' וביבמות פ"ד ר' רישי ע"ב תנין ר' שפטואל בר איןיא, העיק איןיא, איןיא ויניא ט"מ.

רבי שפטואל בירה דר' יוסי כי ר' בן ברוד הששי. רה פ"א הל' א' (נו' רישי ע"ג) רבי שפטואל בירה דר' יוסי בן ר' בין ברוד הששי. רה פ"א הל' א' וגטצא וכו'. — ועוד שם סוף העוטר שלא תאמר שמא יטמא זכת פטול וכו'. — קידושין פ"ד הל' ח' (ס' ע"א) ומץין שהונן על החוקות וכי שפטואל בירה דר' יוסי כי ר' בן אמר כתוב ומכה אביו האמו סחת דעת וכו' רבד בירא הווא שוה הוא אביו ולהלא חוקה הווא שוה הווא אביו והוא אמר והוינן אף הווא הדונן. ועיי חולין י"א ע"ב רישם יליף ר' מני מטהה אביו ואביו דאלקין בתר רוכא. הרמב"ם פ"א ט"ל איסורי ביתא הל' ב' תפס הירושלמי לעיקר עיש.

רבי שטואל בר ר' יצחק מנהול האמוראים של הדור השלישי ואמצעי כאם בדורבה טקומות. ר' טישא (שקלים פ"ג הל' א') ובו זמה ור' זמה (ר'ה ס"א הל' ב') ואמוראים אחרים אמרו בשמה. ואומר מה קיבל ר' זעירא אכילהות עליון, ברכות פ"ב ר' עזרא. וכמעט ע"ז פ"ג הל' א' כד דרכך ר' שטואל בר יצחק אמר עירקען ארידיא דאריעא דירושאל. ועריש שהה בעל נטילות הסדרים וכאשר מת נפקת בת קלא ואוצר ווי דרכך שטואל בר רב יצחק גיטול חיסדא (ועדי פאה פ"א מ"ז ע"ד ובשינו, בכלל בחובות ר' עזרא). — וכמעט פנתרין פ"י ב"ט ע"ב נשתבה שלא ראה קרי מיטוי ע"ש.

ר'ה פ"א הל' ד' (ג"ז ע"ב) איתא אבוי ר' שטואל בר רב יצחק חס על ערתה וגוט חרך יומין (וכמעט חלה פ"א הל' א' איתא בר אבוי ר' שטואל בר רב יצחק). ונראה אבוי על שמו לרש' שהודה אדם טפורה. וול' רישי חולין לה' ע"א ר'ה אבוחה דבר אכזרים וזה אכזרם עצמו ומכירין הו את הבן ולא את האב והו קורין אותו על שם בנו סטמן לו ע"ב. ועיי' בכלל פסחים פ"ג ע"ב מהקוף לה ר' נתן אבוחה דר הונא בריה ד' ר' נתן סריחות כיה רב החילפא אבוחה דרב הונא בר החילפא ובמא, וכחגיג טהך התאן ר'יס בטקומות אלה שם האב ע"י כדוגמתו לפסחים פ"ג.

רבי שטואל בר מהמן דור השלישי. החל' עם ר' יודה נשיאה אל ר'יקל'יאנס, תורות טופ' פ"ה ועדי ע"ק ר' יודה נשיאה א'. — ר' שטואל בר מהמן (חוץ בקצת טקומות נקרא ר'יש בר מהמן), ובככל חמד דריש בר מהמן היה תלמידו של ר' זתנן ואמר בטקומות אין טפער בדורשלא וכוכבי השם. ועיי' בכלל פסחים ב"ג כד יתיב ההוא מרכין קפהה ר' שטואל בר מהמן ובר אמר לר' זתנן דרכך מהאי קידא קאמד לה. שם ב"ב קכ'ג' ע"א בעא פ"ה ר' חלפו טרי' שטואל בר מהמן מטה ראה עיקב שנמל בכוורת סראבן וכו' אלא ר' זתנן דרכך לא לך אמר. — ואמר ניב' בשם ר' יהושע בן לוי ר'ה פ"ד הל' ר' (ג"ט ע"ב) אד' שטואל עד מהמן פשומ' מעשה שאודיע וכו' איד אהא בר פסא קומי ר' זעירא חביריא בעין קומי ר' שטואל בר מהמן בשם ר' אמר לה אמר להן וכו' בשם ר' יהושע בן לוי. — ותגאזו לרי' שטואל בר מהמן הרבה טאמיריות בשם עצמו, גם חכמים אחרים אמרו בשמו. שקלים פ"א הל' א' ר' תען בשם ר' שטואל בר מהמן שלש תורות נאמרו בסדרה התואמת תורות ארונים וכו'. — שם ר' אילא בשם ר' שטואל בר מהמן וכו' העוברים וכו' ובנה אצל צין טיקן שטצינע על הקברות. — תעניינה טופ' סג' א' זו היא החל' העותלה וכו' ולמה באילין תורה ר' שטואל ר' זעירא ר' אבוחה בשם ר'י שטואל בר מהמן טפי' שירודת נשפטים כללה ברן. — ועיי' חנינה פ"ב ע"ז ע"ג ר' יוזן נשיא שאל לרי' שטואל בר מהמן מטה ר'ון דסיטיב פולו לחזב בעדינות וכו' אל אין לך כל מקום וטוקם שאיתו טמונה על ביתו של וכו' אמר לה ר' לעוד דרכך לא הוות חדש בן וכו', וראה שט' ר'ך נוספת ע"י טגיא דלישפא. ובבד' ס"ב מוסף ר'כרים ח'ל ר' יודה נשיאה שאליה לבני שטואל בר מהמן אמר טפי' שטצינע עליך שאיתה בעל הנרתת מא' דרכיב.

רבי שמואל בר נחמן — רבי שמואל אחוי דרב ברכיה

סלו' ובר אל אין לך כל מקום ומקום שאין לו איש מטונה על בית שלו
ובו נך כי שטמונה על בית של עולם הקב"ה ביה שמו על בית של עולמו
אל או דטבדין ולא משכחין שאלית ל"ר אלעור ולא אמר כן וכו'. ויש
בזה השתנות והוספה כדי אורתן אשר לא הבין תרי בית ושינה אותה לתוי'
בית, עיין ברמביין פ' מקץ פסוק כי ארני שהביא הבהיר נסחתה הרישומי. —
אבל מה שטומיף היבץ שלפנינו מפני ששמעתינו עליך שאתה בעל הגנה עיש
יש לו שודש כי מצינו לך שמואל בר נחמן רוחה מאמורים באגדה.
רבי שמואל בר נתן אמר בשם ר' חמא בר תנין ברבות נ' עד
שבת פ' בג' הל' א.

רבי שמואל בר סוטר ברכות פ"א ב' ע"ג ר' חנינא בר אנדרי בשם
רבי שמואל בר סוטר המלאכים אין להן קפוץ ומה טעם קרבת על חד טן
קמייא קיטימא. ובבז' פס' איתא לבך אמר ר' שמואל ולחות בר סוטר. ואפשר
שהוא אחד עם ר' שמואל בן סופרטאי דעריך הבא.

רבי שמואל בר סופרטאי, סופרטאי, סופרטאי נלאים פ"ג ריש
הל' א' אמר ר' שמואל בר סופרטאי (בר"ש התני' בר סופרטאי) משנין את למד
ארבעה וכו'. ב"ט פ"ד הל' ב' (ט' ע"ד) ר' יוחנן דבר דירין וכו' אתה שלא
לרי' ינא אמר ליה מתרב תורה מעות קונית ולמה אמרו אין קונית שלא יאמר
לו נשromo חיטך בעליה נאמן. עיין סנהדרין פ"ז הל' א' שנס שם אמר ר' שמואל
בר סופרטאי בשם ר' אבונו. — מנילה פ"ב הל' א' אמר ר' שמואל בר
סופרטאי תיפזר שהותה כתובה נגנטמן, ובכל' תענית י"ד ע"א נקרא ר' ב.
שמואל בר סופרטאי ע"ש.

ב"ט פ"ב הל' ה' (ה' ע"ג) איתא עובדא המורה על עצם יראת שמים
שלו. רבי שמואל בר סופרטאי סלק לדמי אוכדה מלכחה רילניה דידה
ואשכחיה אפקת כrho במדינתא טאן דמחoir לה בנו שלשי' יומן יסב אבן
ואבן בדור שלשי' יומן איתר רישיה לא חורייה נו שלשי' יומן בדור שלשי'
יומן חורייה אמר ליה לא הוות במדינתא אמר לה אין אמרה לה ולא שמעת
קלא דכראה אמר ליה אין אמרה לה ומה מ"ר לה בגין דמחoir לה נו
שלשים יומן יסב אבן ואבן בדור שלשים יומן יתרם רישיה אמרה לה ולמה
לא חורייניה נו שלשי' יומן אמר ליה דלא תיטрон בגין דחלתו עבדית אלא
בגין דחלתו דرحمנא אמרה לה ברכ' אלון דירוזא.

שמואל בר שליח מנילה פ"ד הל' ב' (ע"ה ע"א) ר' חלבו ר' מתנה
שמואל בר שליח בשם רב שבעה חוץ טן הפטחי, ונראה דעתו רב שמואל
בר שליח שכן נקרא תמיד בכבלי.

רבי שמואל אחוי דרב יומא פ"ג הל' ח' (ט"א ע"א) רבי שמואל
אחוי דרב בעי אבדו (הנורות של אשכוז) מהו לעשות תחתיתן של והב.
ועיין ערך הבא.

רבי שמואל אחוי דרב ברכיה שכת סוף פטץ אמר ר' עירא קומי
ר' מנא אפללו ר' ישמואל לא יידיל וכו' אמר רבי שמואל אחוי דרב ברכיה

ריבכיאל וכבר. והיה בדור החמישי ודוא קאי אקי שהקשתה ר' עדיא קומי ד' נסנא
וזיה אויחי דרב ברכהה ב' עיי' עירטו. אך ערלה ס'ב ריש הל' א' איתא ואמר
גמליאל זונא ל' זונען בן אמר שטומאל אותן דר' ברכהה, ואיב' היה אויחי
חדר ברכהה א' בדור השביעי (עיי' ערך ר' ברכהה א'). ונראה דריש בסוף ערלה
משם ובל לא ק אמר שטומאל אותן דרב עיי' ערך הקדום. — וכוכב' ביצה
ספ' הל' א' אמר ר' שטומאל אויחי דרב ברכהה כל שהוואר מהוסר נשבים מהוסר
צדקה, וכו' והוואר בעניטמו (כטילט' שתנות) מאפרת דשטומאל בבל' שם בז' עיי',
הכי דעת מהוסר צידה אמר ר' יוקף אמר ר' היזודה אמר שטומאל כל שאמר
הבא מצודה וגזרונו עיב', וחין סעך שהגביל מודיעיך ושמואל חבורו דרב הווא
האוות, דדא ר' היזודה תלמידיו דשטומאל ואומר בכל מקום בשם' הווא
האוות, מה שטומאל. עיין יש טעם בירושלמי, ואפשר שציל ר' שטומאל
אתון דר' ברכהה אמר שטומאל וגער.

רבי שטלאי ספחים פ"ה הל' ב' (ל'ב ע"א) רבי שטלאי אמר נמי וכי
יזתמן אמר לה אלולין אנדרה אמר ליה ספחות ייש כידי מאכוני שללא ללמד
אנדרה לא לבבלי ולא לרוחמי שחן נמי תורה ומוטשי תורה ואת נהרדיין וזה
בזרות, (ובכללי שם סיב עיב ארחות ר' שטלאי אתה לך מני ד' יוחנן אל' נוינגי)
ל' מ"ר ספר יוחנן אל' מהוון את אל' מלוד ונבר נגענו בווה בס"א ע"ש)
אמר לה אמד ל' הדא מילחאת מה בגין לשם ושללא לשפט מה בגין לאוכלהו
ושטלא לאוכלהו. — שקלים ס"ד הל' ב' (מ"ח ע"א) ר' אחא ר' תנומות בר'
חייה בשם ר' שטלא מניה סבר העזירה גונפלין שכין טורנות הלשכה, (ובכלל
תחובות קו' ע"א חוכמה זה האמור בשם ר' ר' תנומת ר' יוחנן, נס
אתה שם מנדחו ספחים בדורותם). — ר' שטלא נוצר נס בכבלי באיזה
סקופות, עיי' סוף ספחים וככט'א. ועי' ערך דבנא.

רבי שמלא הדרומי שכת פ"א י' עד עז' ס"ב חול ז' (מ"א עד')
 יצחק בר שמואל בר טרוי נהיה לנכיבן אשכח רבי שמלא (בעז' שמלא
 בלבד רבי) ההורומי יתיב ודורש רבי וכית דינו התדו השם, ע"ש שרב לא
 רצה לשפטו ול אמר ר' שמלא ההורומי כתו ושמואל און. לרוב אבל דלא
 כן אנא כתיב עילן זון מפרא דר' שמלא אמר לה בשם רבי וכית דינו. —
 עיר' בnelly עז' לוי ע"א טהרתן ואולר ר' יהודה נשיאה אכתבה דר' שמלא
 שפעעה אל' שמלא לא היהת אמש ביה המודש נשתחררו את השם אמר
 לו ביטנו תחיד את הפת וכו' ואשכח שה ר' שמלא שפעעה דר' יהודה
 נשיאה הוא ר' שמלא ההורומי (נס אפשר שהוא אחד עם ר' שמלא דעתך
 ההורום). — ובכל' ב"ב גרא ע"א ניכר ר' שמלא שפעעה דר' ינא ע"ש.

ר' שמלאי דבריא מnewline פ"א סוף הל' יג (עיב עג) ואלהו מקוב כשבעת אסור הហמת אד שמלאי דבריא אל ובוטרך עשוית ובידוחך עשוית. רבוי שמעון בלוותא פחחים פ"ד הל' א' חענית פ"ד ס"ז סוף עד פמ"ז שהחדר מעכבר ר' יעקב בר אחא דבי שמעון בלוותה בשם ר' חנינה ולפרש על בני ישראל זה הדבר.

ר' שמעון דיממה טאה פג הל' א' הבודק את שודו שנים ושלשה ימים חור בו תני ר' שמעון דיממה קומי ר' זעירא אסכלו לאחד שלשה או ט' וכמס' גדרים פס' הל' י' ליחא, ושם נקרא ר' שמעון דיממא חור בו.

ר' שטעון דתנומת' ברכות טר ר' עב אד שטען דתוספות חור
הדברים לויין עכ' והוא כתו רבא Tosafot בבל, כל השונה חוסמת
וע"ז ערך ר' יודא הנא. ובמהדורין סב הל' כי (ב' ע"א) הגי דבר שטואל
דאומנתה.

רבי שמעון חסידא מעשרות ס"א טה עד ר' יונה בשם רבי שמעון חסידא נקיין דרב בכירין אסוד וזרבבים נהנו כהן הותר ואינו נזוקן.

רבי שמעון נזדמן שכת פ"ב ה' ריש ע"א ר' אתה ר' שיטין בשם ר'

שטעמַן בר בא גוֹא אָבָא. ביז'ושלְשָׁל לְרוֹב בָּלָא כִּנְיָר וּרְבָּא רְבִּי
לְפִי שֶׁלָּא נִסְתַּקֵּר וְכַשֵּׁר יְבוֹא לְקַמֵּן (וְיִ-עַד שְׁבָאָל בָּר בָּא) וּכְבָבְלִי רְבִּי
שְׁמָן בָּר אָבָא, הַהָּה בָּן בְּבָל וּלְהָטָם שְׁמָן לְאָבָי. חֲלוֹן צַ'עַב אָסֵר לְהָרְבִּי
חוֹעַן לְבָב שְׁמָן בָּר אָבָא דָבִי בְּיַעַר חִשְׁלָה אָשָׁרִין וְהָתָה לְאָל חִינְלָמְשָׁוָם אֶל
חַמְשָׁש תּוֹתָה אַפְּקָן וְעַיְיָ רְשִׁיאָם, וְרִי יְוָעָן קְרָא אָוֹתוֹ בְּבָלְיאָ שְׂכָת פָּדוֹ חַ
סָפָעָא. — וְלֹכֶד אַגְּלָל רְחִינָה וְאַגְּלָל רְיִוָּנָן וְזָהָה נִכְבַּד מָאוֹד בְּעַיְיָ
דְּבוֹתָוֹן. וְכַאשֵּׁר רְצָה לְצַאת לְחַלְל וְלְבַקֵּשׁ שָׁם מְרַגְּנוֹתָו כִּי הָהָה עַנְיָ מָאוֹד (עַיְיָ
לְקַמֵּן) וּבָא לְפִי רְחִינָה וְאַסְמָר לְהָבָב לְחַדָּא אַנְיָא דָאַקְרָב נִיסְקָן
לְמְרַגְּנוֹתָלָא בְּרִיחָתָא הַשִּׁיב לְרְחִינָה לְמַדָּר אַבְּיָהָולְךָ אַגְּלָל אַבְּחָחָן
דוֹ אַסְמָרִים לְנִשְׁעָה אָוֹת שְׁלַחְתָּה שְׁהָחָה לְנוּ בְּאַקְרָב יְהָזָאל הַחֲרָה הָלָה
לְצַאת לְחַתָּה לְאַרְצָן. טִיק פָּג הַלָּא. — וְרִי יְוָעָן אָסֵר עַלְיוֹן בְּכִירָהָם סָגָן
הַלָּי (סִיחָה עַד) כֹּל טַשְׁאָנוֹ טַכְדָּר מְעִיטָה שֶׁל אַפְּרָהָם יְכִיד טַעַתָּה אַבְּחָחָן
שֶׁל הָה. — וְזָהָה מְפֹוָעָת לְרוֹא חָאָא עַיְיָ רְכִבָּתָה פָּבָד יְעַבָּר אַלְעָד סְלִיקָן
מְבָקָא לְרִיש בָּר אָבָא אַלְלָן בָּנָן דָאָא חַשִּׁישׁ וְאָנָא קָרִי שְׁמָעָן וְמְתַגְּמָמָן נִסְקָן
אָנָא דִּי חֻבְּתִי אַלְלָן רִי יְוָתָה בָּעַל קוֹמִי רִי יְזָרָא בָּנָן דָרִי אַלְעָד
(אַלְעָד) דִּעְוָרָשׁ בָּר אָבָא מְדָרָקָן בְּמַגְוָהָה מְגַנֵּן הָרוֹדִי לְהָה וּרְבִי עַיְשׁ (עַיְיָ)
סָהָה פָּא טִיך עַג שְׂכָת פָּז יְעַד שְׁהָקָפָד עַל רִי אַבְּחוֹ שְׁאָמָר נִשְׁמָר רְ

ר' שמעון בר אבא אמר משפטה דד חנינא. מיליה פיד תל ר' (עי' עיב) ר' יעקב בר אחא ריש בר אבא בשם ר' חנינה ואומר ר' שרבי עליל ובאו לפניו טן הקרען שטן לו בעשונה מן המפללן שטן לו בנו וכמו וכן בכתם. ועי' ערך ר' חנינה המעשה הראשוני בנטה רמד שטואל ואומר ר' חנינה לשמעון בר אבא איטל בקייבתק עיש באורך. וקצת עראה כתה שדריש

בר אבא היה כהן ושבוביה אסורה ליהן, ولكن איש אוקטיא שביחון מברא (יעש ונכלי כוותה כי עז) אמר ליה ר' חנינה אישטאל בקיינטן. — נסעה שמעון בר אבא היה אחד של ר' הירא בר אבא ששיגריהם היו סגיט ושיגריהם על טבל ושהם היו תלמידיהם לר' חנינה ולר' יוחנן.

ועיק מורתו של ר' שמעון בר אבא היתה לו טר' יוחנן ואמר בררבנה טקומות טשנו. ומאתבטו לר' יוחנן ולחותתו היה משותה אותו בעבודת שירות. שבת פ"ז ח סוף ע"א שמעון בר בא היה משמש קומי ר' יוחנן וזה מושט ליה טרילה כהרא דתני בדרכ' הארי כשהוא נועל נעל של ימן ואחכ' נועל של שמאל וכשהוא חולץ של שמאל ואחרך ק' חולץ של ימן (ומה אמר זה מודיע לנו ר' יוחנן ע"י ברכות פ"ה ט' ערך שמעון בר והוא בעא קומי ר' יוחנן דבר שהוא נהוג וכו' חכמים חולקין עליון, והוא כבב' שם ליב' ע"א בשינוי קצת אל רב ישמן בר אבא לר' יוחנן מכרי אנשי בית הנורלה תיקנו להם לישראל מדנות ופסילות קרויה והברלוות נהור היכן תקון. — וקצת חכמים אמרו בשם. נישן פ"ה הל' ב' (מז' עד') ר' שמעון ו' יעקב בר אידי בשם ר' שמעון בר בא אמר וברותינו נכינו לה מן הנטולין (ס' פרנצה טטטלאל דרומי ערש).

זהה שנמל כהו בטוראה לא זהה להתמצאות, ור' אבמו אמר בכורוס פ"ג סוף הל' ב' (פסה עד') ט' גילה עדר מעין ד' יוחנן אבמו ריגליהה (פי' שהוא מן ריל' של כל' הקטן שבטלטדיין) אויתמי שמעון דטערירא (שמעון בר וזה ע"ש שהוא מענוהות והוא תכשיט הראש בילד' מן הנורלים) לא אהממי. — ושם קדם לה שמעון בר והוא הו כד מסקסום (בר' קראטאסין מונה על החזר „אול ציל ברמסקסום“) ואיתממי ויקין מיה והוא לא אהממי. ועיי' בבל טהוריין ר' יוחנן היה מצטער עליה ר' שמעון בר אבא דלא היה נבייחו דלייסטכיה. — ונם נכחים היה ביש מוליה. דישולמי בכירום שם שמעון בר והוא הו בק' במגילהא בכל מילה ולא הו לה עיגול טכילה והו ר' יוחנן קרי עילוי נם לא לחכמים להם. וכבר כתכנו בתחלת הערך שרבבה ע"ז למאי לחיל ר' חנינה לא הגויז לנצח.

ר' שמעון בר אבא יראה נשטו בטורה ובזהה בשעת מיתחו על עין טהורת. נוד פג' הל' ה' (ניב' עד') שמעון בר והוא מי דעך הוה אמר הוא נסכא מיכא והוא נסכא טיפה עיש.

רבי שמעון בריה דר' היל' בן פ"ז טהוריין פ"ג הל' ה' (כיד עז) רבי שמעון בריה דר' היל' בן פ"ז בעי' קומי ר' היל' בר טו' מהניתא באשת אחת שיש לה שפות ורבה אבל אם הו נשים הרבה והעלמות הרבה בהעלם אחר הו. ועיי' עיך ר' לעוד כי ר' יוסי.

רבי שמעון בן זכיה רדא סיב' כיב סוף עין רבי יונגה בשם רבי שמעון בן זכיה הפטין האסורי בפניהם האגון והארון והשומישלן וסול' חמץ.

שמען בר חייה — רבי שמעון בר יוסי בר לכתニア

שפטען בר חייה עירובין פה בז' עיד ר בא נר טמל שפטען נ
חייה בשם רב נטהוזן לוטוּהן.

רבי שמעון בן חלפורה, חלפთא שקלים סד הל' ב' ר חנינה רברת חווין ר בא בר זכרא בשם רבי שמעון בן חלפורה של פרה בשתי סלעים וטחנת. — פאה פ"ג ב' ע"ב אמר ר' שמעון בן חלפთא קלח אחד של חרדל היה ול הוייר עולה בו כעולה בראש התנא (ועי' נבל' כתובות קרא ע"ב). — שם אמר ר' שמעון בן חלפთא הנה מעשה שאמר רבי חזיה של לבנו בסביבן עליה והבא לנו נהנעד מן התבנית עללה והושיט דו ומזאה של דבש. — ועי' ברות פ"א ב' ע"ג ר' חייא רבה ור' שמעון בן חלפთא זו משליכן בתודה בקעת ארבל בקיצצתו והוא אויליה השוד שבגע אודה אמר רבי חייא דרכה לר' שמעון בן חלפთא ברכיו כך הוא נאלתו של ישראל בתהילה קיטאה קיטאה וכור. ושם דבר ה' ע"א איד שמעון בן חלפთא אין לך כל שמחוק ברכה יותר מן השלום ומה טעם ה' עוז לעמך יתן ה' ירכך את עמו בשלום (וקבעו לה' המאמר במשמעותם ט"ז עוקץ). ועי' חנינה ס"ד ס"ה ע"א אמר ר' חנינה זכות מארחת יומין אין בנין חדוא טילוח (דרלא רציה להתרומות עד זמן דחתני ר' סס ע"ז ר' חנינה) לית אנא דעת אין בנין הדוחה סליק מן טיבוריא לציורין והוינו עיקם איסטרין מיעול טישאול בשלהה דר' שמעון בן חלפთא. — וזה רוכב אלה הטעורים מראים ש"י שמעון בן חלפთה היה מן האמוראים הדואשנות של ר' חדור הראשון, אך עז' דבר ה' (ט"א ע"ד) אהוא ר' שמעון בן חלפთא ר' תען בשם ר' שטואל בר' נחמן בכיסים ללובשן וכו', הרי שהיה בדור הישלי' או בדור הרבעי' עז' ערך ר' תען וען ר' שטואל בר' נחמן, וכן חנינה דבר ה' א' (סתה ע"ב) טפריש ר' שמעון בן חלפთא דבר ר' שמעון בן לערש רצאי משוננה של רשותו וגנינה עז' אש' גנינה עז'.

ואפשר דהלוואה אין תלותה, והוא שני אמוראים האחד ר' שמעון בן חלפהו והאחד ר' שמעון בן תלפהו והאחד קודם והשני מאוחר, והסופרים בלבלו ובתוכו הלוואה בטקום הלוואה ולחץ (או אפשר שהאחד הוא רבי שמעון ביה והאחד ר' ישמעאל ביה וכבר זכרנו דהמ' 24 שהסופרים מען לרוב בן ר' שמעון ור' ישמעאל).

רבי שמעון בר יוסי בר לקניא — רבי שמעון בן יוסי קבט

הגי' ר' ישמעאל בר יוסי אקלע לבי ריש בן יוסי בן לקניא, אבל מטה דאיתא בירושלמי שם והוה ר' יהושע בן קירה צווה ליה הלא בר המרא וכו' אמר לה ולא קוץן נסחין נסחתי וכו' ובאשר הוא בכל בית פג ע"ב בעובדא דברי יהושע בן קירה עם ר' שמעון בן אלעזר נראה דברי הירושלמי היא עיר) הרי לך שר' שמעון בר יוסי בר לקניא היה חטו של ר' אלעזר בר שמעון ואיך היה כן התנהם. ועי' בסחדך שהאריך מות.

רבי שמעון בן יוסנא ע"י מנילה פ"ד הל' ה' (עה ע"ב) העובדא עם ר' שמעון ספרא רשותה.

רבי שמעון כי ר' ינא שבת פ"ג י"ד ע"כ פט"ז מ"ז י"ד ר痴 רבי שמעון כי ר' ינא אני לא שמעתי מאבא אהותי אמרה לי טשטו ביצה שלדה בים מוכ סומכין לה כל בשכלי שלא תחמלל אבל אין כוסין עליה מל', שם מוף ע"ד גוּכוֹה זה הפטאמר בהול': אמר רבי שמעון בר אמי לא שמעתי וכו' ונראה שהוא טיס ובצל ר' שמעון כי ר' ינא. — טק ס"ב הל' ב' (ס"א ע"ב) בהרא ר' שמעון כי ר' יני קפף ברטה במוערא חומוניה כל עמא וקצתן בתريا בשתא חדיתא שכקה יוכש. ועי' בגבלי טק י"ב ע"ב ושם נאמר כל זה על ר' ינא.

רבי שמעון בן יוסי תלמידו של ר' יוחנן, שעלה ס"א הל' א' (ט' ע"ד) רבי שמעון בן יוסי בעא קוטי ר' יוחנן נתנו צד החthon לסייע והעלין לטאבל צד החthon לטאבל והעלין לשני וכו'. — קידושן ס"א הל' ה' (ט') ע"ג חד בר נש טי דטך אמר גתנו כל נכס לפלוי חור ואמר כתבו וחנו ר' לעוד וריש בר יוסי בעלן עובדא קוטי ר' יוחנן וכו'. ועי' ב"ב ס"ה הל' ה' (טז ריש ע"ב) ר' לעוד ר' שמעון בן יוסי בעלן עובדא קוטי ר' יוחנן וכו', ושם הל' ט' (טז סוף ע"ב) ר' שמעון בן יוסי בעל עובדא קוטי רבי יוחנן מהוות לאחר מותתו מתנה מהוות ולאזר מיתה אינו נת ועייש. וכל אלה החקומות פוריות שר' שמעון בן יוסי היה תלמידו של ר' יוחנן, והוא אמת נרול וסתלדר ר' יוחנן הראשוני. נימן פ"ה הל' ב' (טז ע"ד) ר' יוסי איתפקד מREL ויתמן והוא חמן בעין פרנמה אויל עובדא קוטי רבי אלעזר וקוטי ר' שמעון בן יוסי אמר ר' שמעון בן יוסי לא מוטב שיחתרמו טן של אכיהן ולא מן הגדרה אמר לה ר' לעוד ר' אליל יבואו לפני רכחותינו אין גונען בו וכו'. — מהרין פ"ג ב"א עד ר' יוחנן היה יתיב מקיש איטשא את האה בר נש רשות הלהכת בר נון אמר לה ר' יוסי בר חנינה וא' ר' שמעון בן יוסי אמר יוקט לעיל וכו' עד ואיתבחון ר' יוסי בר חנינה אלא מסקא ר' שמעון בן יוסי לעיל ר' דרוה איגשא רבא. — ומוכר עוד בט"א, גם בגבלי בא באיזה טקומות ושם שמו ר' שמעון בן אלקיים, אך בגבלי שמען קצת שהה קמן מר' אלעזר. ע"י חבותות נ' ע"כ שאמר לפני ר' אלעזר וקרא אותו רבי, וגם אמר טשטו חולין ז' ע"א, ורי אלעזר אמר לה ר' דרב שחרראשונים לא אמרו טעם תשאלנו בבית המדרש כדי לבישני ב"ב ס"א ע"א ע"ב, ובבודשולט רונצן שהבאו לעיל קרא ר' אלעזר לר' שמעון בן יוסי רבי ונראה ממש שהה נרול מר' אלעזר.

רבי שמעון בר כהנא — רבי שמעון בן לקיש

רבי שמעון בר כהנא ספקים פג' הל' ב' (ל' עא) ר' שמעון בן לקיש בשם רבי שמעון בר כהנא אמר טרולDEL אסוחן מושילדות וכור היבור למוטאה ואית חיבוד לחיות. — רמאי פג' בג' ע"ב חלה סוף סיד ר' שמעון בר כהנא היה מספק לח' לעוד (בחלה קפס) מיחזק שמי וכור, ודרי (בחלה סיג) אמר לה איתי לך קם (בחלה קפס) מיחזק שמי וכור, ואפשר דודוה זופר מ"ר אלעדי ואיך אמר בספקום ריש בן לקיש בשמי? ואפשר שובי רפס חלה לר' לעוד הוא עיקר, ושמעון בר כהנא והוא התנא שמעון בר כהנא והונא חלה שם אמר ר' שמעון בן נמלאל אני רואי את שמעון בן כהנא שותה יין של תרומה בעכו, ונץך ליטנות בטקס רמאי וטפס חלה שמעון בן (לא ר') בר כהנא וכור והיה סובך לר' אליעזר והוא ר'יא בן הורקנוס. ואפשר שיש לנו רום נם בטקס ספקום ריש בן לקיש בשם שמעון בר כהנא והוא התנא הגורר סוף חלה.

רבי שמעון בר ברסנא (ה) ולפעמים ברסנא. מצינו עד בשם ברסנא, ברסנא. עיר מס' שביעית פט' הל' ז (ל'ש עא) אמר ר' זעיר ואבא דלא ספיקת עלי אשთאלת לאילן דבית ברסנא ואטירן נהגין הוינא וכו'. ובטעס טיק פג' פ"ב ע"ג איתא כהדא נמלאל דיקנחתה קברונית ברוסאי בנין, והעיקר ברסנא (ככ"פ) רנן איתא במנחות פ"ה ע"א אמר ר' יוסי אף חזני פרישים וכבר אחוי אלטלא ספיקות לירושלמיים זה טבאיון מון ובר. וטכנית מקום בשם ברזון.^{*)} ונראה שכירויים הוא אחר עם ברסנא (וכתוסטה מגמות ניטת הנ"י ברחוים והוא פט). — ר' שמעון בר ברסנא הוא בן עד או נבר שמו ברסנא.

ר' שמעון בר ברסנא נזכר באורה מקומות. שכת פג' הל' א' רב כד היה טורי בתבorthה היה אמר ר' מאר נגבירוא והה טורי ר' יהגן המנרדל אמר ר' שמעון בר ברסנא כדי ישמעאל כי ר' יוסי ודיש לון רחני ר' ישמעאל כי ר' יוסי אמר משומ אכיז כל רבד שהחיבין על זוזו כרת ועל שנגתו חפתה ועשהו בשכת בון שונג בון מיד אסוד בון ל' בון לאזרחים. — ואמר בשם ר' אהא, רמאי פט' הל' א' (וכקאקא ובקראטאסין איתא שם בטעות ריש בר טנא) עירובין פ"ה כיב' עד יוסא פט' הל' ז (ט"א ע"א) רה פ"א ריש הל' א'.

רבי שמעון בן לקיש תלמיד חבר של ר' יוחנן, ור' יוחנן מכירנו מאריך אותו, "בגנרי", בכלל חסובות ניד ע"כ סיד ר' יוסי ופי רשי' שקול כתומי. שמו נודע בדורש לט וככל, וחשי התלמודים מלאים משפטים אל שסתום טמאתיו בהלכה ובוגרתה. והיה מתחודד ורבבה כאשר מורה חזק ליטרתו, ובכלל מתחזק כדי ע"א אותה אמר עולא ודרואה את ריש לקיש בבית המדרש כאלו עוקץ ורים ושותהן זה כוה ע"כ. גם ברגינה נעמו טמאתיו. — ר' שמעון בן לקיש ראה את ר' יוסי ערך ר' יוחנן. ואמר כמה פעמים בשם ר' יוחנן

^{*)} cf. A. Neubauer, La Géographie du Talmud, p. 220.

ונם בשם ר' יהודה נשיאה, ור' אלעזר אמר בשם ר' יוסי בר חנינא (עי' ערך כל אחד ואחד על טקוט), ועוד אמור הרכבה אסורה בישטו.

ר' שמעון בן ל קיש היה בעל כה הרכבה וטבר נושא להציל רבי איסי (אסי) אשר נשכח בספסחא, ור' יותן (ויראה שצל ר' יוחנן) כבר תהייאש מרי איסי ואשר עליו יטרך החת נסידין, חרותות סוף פה. ושם אמר כי הטעורה איך הצל ריש ל קיש טקוטו של ר' יוחנן אישר לךו לטביהם עיז. — וכול גורל כהו החל עד בבל ושם הטעורה על הטרדה בהנורות ומפלצות עז' בבבלי נישן מז עיא ביט פיד עיא ושם אהיה שחת קודם ר' יוחנן. ועש' שר' יוחנן קענחו על שורה לטביהם קודם שנא אצל, וכן בא בכבלי בהרבה טקומות ישREL הויה לטביהם אבל בירושלמי לא נמצאו לא זכר ולא רמז שיצא רבי שמעון בן ל קיש טולם לليسחטה.

רבי שמעון בר מטייא טnilה פ"א ע"ב עד רבי שמעון בר מטייא בעא קומי ר' לעזר מה הדראה שליה או ישלה וופيقן שללה.

שמעון בר נרישיה מלאים פג הל' א ד ב' בר בתנא שמעון בר נרישיה בשם ר' שמעון בן ל קיש נוטים לזרוכה ישנו, וכן הוא שם היל ה' (כח ע"ד) אך שם אהיה שמעון נרישיה, מוה גראת שערש הוא שם מקום ור' שמעון נקיא על שם טקומו (אבל אותו נרש רכבל).

רב שיעעה בריה הרב חננאל טnilה פ"א ע"ג ר' שיעעה כריה דוכ חננאל אמר ציריך לסתום היא למטה מרוטבתו יש לפיד עיש ושם שיעעה עי' ערך ר' שמאול בר אבדומא).

רב ששת אמודא בבלאי דעת ומוכר כאיה טקומות בדוחשלמי.

אות ת"ז.

רבי תחליפא כדור ורכני. ברכות פ"א ב' עד ר' אהא רבי תחליפא (CKERAKA ובקראטאשן כתובות תחליפא) חמוי בשם ר' שטראול בר נתמן רבו ואל החטאנו וכו'. — פאת צד הל' ז' (ר' ע"ג) רב בוגנא דבי תחליפא זו אמר תחן היד וחוץ המג'ן וחור אמר תחן היד ואפלו לאחר המג'ן. — שחת פ"ב הל' א ר' תחליפא שאל לר' חסידא ולא כן אלוף רבי שבת שלחה להרות בבחינה שאסוד לואות טבען לאוד הטענה. ועי' ערך ר' נסא. — ובכלי כתובות ז' ע"א ר' תחליפא בר טערבא איקלע לבבל בירך שית אריכתא וכו'. שם פ"ק כ"ז ע"א כי אתה דרכן אמר ליה והויה פרנק ור' תחליפא בר טערבא שטה וכו' ובכמ"ן נדרים נז' ע"ב שנודען כ עלא הבני' משונה קמת עיש.

רבי תחליפא קיסריא תענית פ"ב דיש הל' א' ובראש הנזיא אמר דכי תחליפא קיסריא בר' לפרנסו לא דומה הטענה מעגמו למלה מהר.

רבי תחליפא קיסרי — רבי תנחים כי ר' חייא

וככלי שם מצ' ע"ב הגיר ר' אבא דתנן קשי' וכירף הגיר ר' אדר ואבראי'ש הגיר ר' זורה רמן קשי'. — סוטה סוף פ"ה איש חם וישראל (ازוב) אמר רבי תחליפא קיסרי שזוה ויתן. — מדרים פ"א הל' ב' (ל'ו ע"ד) עד ברון עצמו מהו שקריט לשליטים כלשון קנס וכור אמר ר' תחליפא קיסרי שניא ר' חייא שנו כלשון שהחטם את הקודום בו בלשון התempt ב' את הנכטים וכו'.

רבי תנחים יכחות פ"י ר' יא ע"ב השיב רבי תנחים על הקי' שהקשה ר' שטואל בר אבא (ע"י ערכו) קומי ר' עדרא ואמר ר' זעירא מאן דטר' ל' חדא טילחה אנא משקי ליה קניישין, ע"י קידושין פ"א ניש ע"ב ושם הגיר ר' תנחים. ברכות פ"ד ז' ע"ד ר' תנחים בר איסכולטיקא מצל' הי' רצון מלפינ' ה' אללו ואלה' אבותי' שהשבד והשבה עולו של ציד הרע מלביבינו שנך בראותנו לעישות רציניך וגוט' חיביכים לעישות רצוניך את חוץ' וגוט' חיציות ומ' מעכ' שאוד שבעשרה גולד' וירען לפנק' שאן בנ' כה לעטוד' בו אלא' הי' רצון מלפינ' ה' אללו ואלה' אבותי' שהשבד והשבה טעלינו והכיניעו ונעשה רצוניך רצונינו כלכ' שלם. וככל' ברכות י"ז ע"א איזה' קד' חפילה בשם ר' אלכסנדר' וכסיגנון אחר. ע"י' מה' שהעננו לעיל פג' על סגן התפלות וירושלמי וככל' — ע"י' ערך ר' תנחים.

רבי תנחים אדרעי'א, אדרעי'א תענית פ"א הל' א' (ס"ג ע"ג) כתיב ואמר אלה' התשבי' וכור אם יהוה השנין ואלה' טל' וטשר' וכור ר' ברכיה אמר ר' יוסה ורבנן חד אמר בן על הטל' בן על המטה' נשמע לו חורנה אמר וכו' מאן דאמ' בן על הטל' בן על המטה' נשמע לו אין חורנה רדו' של טל אמר ר' תנחים אדרעי'א ספ'ין טשר' נדר' שטור' טבללו' וטור' בול'. — שם (ס"ג ע"ד) ואין רופאים חפל אמר רבי תנחים אדרעי'א ואדרעי'א תקודה חפלט. ע"י' ברכות פ"א מ' ע"ב ושם הגיר אמר ר' תנחים אדרעי'ה ספ'ין טשר' נדר וכו'.

רבי תנחים בוצרי'א כלאים סג' הל' א' אמר ר' תנחים בוצרי'א וכן היא בערונה שכערונות היא מתניתה.

רבי תנחים כי ר' חייא בדור השלישי וכדור הרביעי. ברכות פ"ה ט' ע"א ר' זונה בשם רבי תנחים כי ר' חייא זה שהוא דראת חלום קשה ציד' לממר' הי' רצון וכור (ועיר' לעיל ב' ע"א). — שבת ס"ג ו' ע"ג ר' יוסא סלק' נבי' ר' תנחים בר' חייא בעא מיעברתיה קומי', ע"י' ערך ר' יוסי נילאי'. — תענית פ"א סוף הל' א' (ס"ד ע"א) ר' אחא בשם ר' תנחים כי ר' חייא איל' ישראל עותים תשוכנה יוס אדר' טד' היה בן דור בא מה טעם' הום אם בקהל' חשתנו. — טיק' פ"א הל' א' (ס' ע"ב) ר' לעזר כי ר' יוסי בשם ר' תנחים כי ר' חייא עד כדי ישיעשו ברגלי' התאות. ע"י' ערך ר' לעזר כי ר' יוסי. — שם ס"ג ע"ג ר' חוננא בר' ספא סלק' נבי' ר' תנחים בר' חייא נפק לבכח לביש' סגניריה וכור אמר לה' הרא טק' לך אמר לה' הבן וזה ר' טמן רבי עבד. — טג'ורין פ"א י"ח ע"ג אמר ר' כהנא חבר הוינה ואעל' ר' תנחים בר' חייא לקויש' החוש — והעליה טכל אלה' שהה תלטתו של ר' טמן

והוא היה ברור השלישי, והוא מראשוני ונזרלי הדור הרביעי, שתרי העלה ר' כהנא לקדושה החודש ור' כהנא היה בדור הרביעי עיי' ערכו. רבי תנחים בר חנינא ברכות פ"ז ח' ע"ב אמר רבי תנחים בר חנינא צדיק אדור לחד לו טוקם בנית המסת להתפלל ומזה טעם ויזה ודוד בא עד והאש וכו'.

רבי תנחים בר יוזן ברכות קרוב לפ"ז אמר רבי תנחים בר יוזן כבוד הווע קדום לכבוד לילה וכבוד קדושת הלילה קדומת קדושת הווע. ובכל סחומי קה ע"א הובא כל' ברייתא וכבר הערטנו על זה לעיל כיד ע"א ע"ב. — יוסא סב הל' א' אמר רבי תנחים בר יוזן מה את שמע טינה נאמר בראש המובח ע"ש.

רבי תנחים בר יוסיה ברכות סוף פ"ד עד תנחים בר יוסיה ומתנויא אמירה כן סד ברכות אומר אבות וגכוות וקדושת השם ע"ש. — ניטין פ"א חל ב' (טיג עין) רבי תנחים בר יוסיה וזה בחזר וחוזן שאלאן ליה והוא מורה אמר (ציל אמרין) לה לא בן אולפן רבי שאסוד הלאheid להרשות הלכה לפני דברו עד שהוא דחוק טפנו שנים עשר טיל נתנהן ישראל וזה ר' מנא רקע יתיב בעיסויין אמר לנו יתי עלי ולא דעתית. ובמס' שביעית פ"ז לו עג' הגני ר' תנחים בר חייה הזה בחזר וכבר אמרין לה ולא בן אולפן רבי וכור ווא ר' מנא רבק וכור, וא"כ הוא ר' מנא א' הדא ר' תנחים בר חייא היה ברור השלישי ובדור הרביעי עיר ערבה, גם מגרי רטס שביעית נראה שהוא ר' מנא א' דעיקר כושבו של ר' מנא ב' היה בעיסויין (עיי' ערכו) ואך השיב ר' תנחים בר יוסיה יתי עלי ולא דעתית.

רבי תנחים בר עילאי מעשרות פ"א מ"ח עד הענינים והאכשין משיכניאשו . . . . ר' איביו בר נמי רבי תנחים בר עילאי בשם ר' תנום בר סימאי והוא שתורה הרצגה שלון נראית מכוחו. — תרומות פ"ב פ"א עג' שבת פ"ג הל' א' אמר ר' תנחים בר עילאי אף ראשיא לסתות והאשי קללות עישו אותן בתבשיל שהוא מצטתק וופת לה. — חענית פ"ב הל' א' (ס"ה סוף עין) חדש ר' תנחים בר עילאי ובכוננו שדי ישראל והטלק ואמרו צדיק וכו' נתנוין אין כתיב כאן אלא נגענו לא אישותם.

רבי תנחים בר פפא אלכסנדריה וברור הרביעי. קידושין פ"ג הל' ז"ר (ס"ד ע"ד) רבי תנחים בר פפא שליח נמי לר' יוסי חרין עבדין מן אלכסנדריה אחד בפניה ואחר באשת איש וכו'. וזה ד' יוסי הווא ר' יוסי ב' ראותה התם דאמר לר' מנא סב וחותם.

רבי תנומתא ברור החמישי. ברכות פ"א ב' ע"ב א' גז' בן השיטשות אמר רבי תנומתא לשיטה של רם שהוא מנוחה על נמי חודה של טרף נחלקה השיטה לאין ולכין וזה בין השיטות. — שקלים פ"ז הל' א' מ"ט ע"ד אמר ר' תנומתא אתקשיות קוטי ר' פינחס אהיה כרי' יודה וכור (ו' פינחס היה ברור החמישי עיי' ערכו). — עז' סב הל' ח' (פ"א סוף עג') ואלו הן (חמתש השאות שבתודה) שאת אדור טבור משוקרים וקס הלא אם תחשוב שאת או

שאתם לא תטיב וכור ר' תנומוא מוסף הרא ובני יעקב באו מן השורה כמשמעותם או כמשמעותו האנושית (ועי' בכל יו"ט נ"ב). — ועוד ממצוין לו הרבה מאמריהם ורוב מאמריו הם בהגדה. ונראה דהא דעתיתך ברכות ד' ר' תנומוא כר איסכולוטקיא מצלי וכו' (יעי' ערך ר' תנומוא) וה ר' תנומוא הוא ר' תנומוא ובירוחלמי בא לפעמים ר' תנומוא במקומו ר' תנומוא, ואיסכולוטקיא (ασκολάσσως) כוננו כל' זיון המאהדרת איש מלומד בחכמת הדיבור וודישין, וכן מצינו כיר פס"ד יי"ול ר' יהושע בר חנינה שהוא ארכולוטקיא (אדרורייתא). ור' תנומוא ע"ש שהיה נודע לבעל הנדרה נקרא כר איסכולוטקיא. — ואפשר שמשמעותם זה נקרא המדרש תנומוא על שם.

בחתימת זה הבהיר ראיינו למשך איזה דרכirs בשמות האמוראים דהירושלמי. רוב שמות האמוראים מוקרים בכתביו הקורש, ונשתנו לפערם ע"י רוכת המכתה של בני א"י כגון יוחנן, יוסי במת יופך. וכן סיטון הוא שמעון וכבר מצינו סיטון ושמעון (ע"י ערך ר' סיטון). ומזה סיטאי, סיטי. — וגם נשתנה לבעמיס השם ע"י הכהרים והוא שם עברית. כגון ר' ביבי והוא בכ"י עורא ח' א, ר' ביבי עורא ב' מ"ש נסוי (אך שם הוא יש נתני ע"י לקמן). ולפעמים הישמות פרטיזים נעהו משמות חזאים כגון אבא פון אב, רחומי פון רחום, טבומי הוא יומ טוב, וכו. וכן משמות המקרא, חנינה (ואפשר שהעיקר חנינה), חסידא פון חסיד, נחמן פון נחמה (ואפשר שהוא מונחים).

ונמצאו גם שמות יונים ורומיים ובשינוי קצח, ולרוב א' או "ב'" 50. אלכסנדר, אלכסנדרי, והוא *Ἀλέξανδρος*, פליפה, פליפה והוא us. ניקומכ, ניקומכוס, *Νικόμαχος*, לבסה, *Λίλιππος*, פטרוקי (אפטורוקי) *Φίλιππος* בחילוף לטיד וויש, אבטכו *Εύμαχος*, פישפה *Πηόλιχος* *Σπένσιոπος* (ונחלה פס לשם כמו גלוסקא עיי' ר' טומפי ער' גלוסקא). ונמצאו נ' שמות אשר נקבעו בשם החן כל' יונית או מותאר: אנדרי והוא *Ἄνδρις* — אפסטר שווא *Ἄντερ*, קירויים *Κύριος*, פרושו *Ἄρχων* — ומיצנו כבר בתחוםים קדומים שמות יוונים: אנטינוס והוא *Ἀρτύρος*, Bassianus, וולום אבקולום *Εὔκολος*. — ושמות רומיים: ביסני *Justinus*, יוסטיניאן, *Julianus*, טיברי *Tiberius*, יוסטיניאן, *Justus*, מריון *Marius*, *Julianus*, Marinus, מריאן *Marius*, (ואפשר שם מריאנוס הוא *Peregrinus*, *Romanus* וכדומה. — ואפשר שהשם ביט' הוא Bassus ולא שם נתני במקרא עיי' לעיל.) — וכן הרבה שמות הם טושאלים מל' סורס.

עוד יש להזכיר על וא דאותא בבל יומא לח ושם רשעים ירבך דלא אסקן בשפטיהם. ונראה רבא' לא חשו לה דורי מצינו אמרו ושמע רבנן כי הרים, וביתם הוא שם איש אשדר זיא ל旻ונות כידוע. וכן נמצאו ר' חייא בר טפס, ר' יודה בר טפס והוא שם הדורתי הידוע איש הריבר בית טקדשנו. און להאריך.

פרק חמישי.

מפרש הירושלמי, והתלמוד הירושלמי אשר בידינו היום.

כבר קדם לנו בספק שלישי שע"ז יחד העתים הלו ודו"ל היישובת באי ולא נסחד הירושלמי טראי. זה לא אמר להשכית זכרון התורה והקדים לה שם ושותיות בבבל ושותה ישבו בסאות לטשפת נם אשר תחתית תלטוד בבל, והוקמו על רוחני התורה המכונה רביבת סבוראי והוואנים, ועל שבטי האגושים הנורולים האלה היה המשא לעבד עבדות והקווש לסיטים סירור הבבבל ולהעמיד אותו על חכונתו למשך יוזע הקורא בו. ולפי נודל הטלאביה אשר עלתה עליהם, מבעופף אללה העמל והשകודה להצעין ליטוד הבבל לא נשארא להם פגאי ליטוד הירושלמי, ואפשר שלא בא כלל לזריזם, لكن לא נזכר הירושלמי לא כספריהם ולא כתשומותיהם. והרי הספרים הווודר וראשוני אשר בידינו והם הלכות גדולות וס' השאלות לדר אבא משכבה לא נתקיים בשום פקם בהלכותיהם על ההירושלמי, ורק הגרות בבא כהן אשר מקומות בירושלמי ונראה שאלה הנורות נודעו להם מקבצת הגרות בספר מיוחד וכען והרכות וטודרש תחומרה וכו'. ובבר עמד הנאן רישל ריש דל על זה בכרכם חמד שנות וריה וויה בון ברכבים כי נענו. ונוסף לבבआ עד ראייה ליה מפה ואיתא בשורת שערין צדק חרג שע"ז הדא טילטה בעי לה כמתה כל' מן קמי מרד רב יטמואל ראש כליה ולא פשתה נבריא וקדיש איתה ואול לטרינת דים ואתני בהרא (ציל כהרה) ראי לא אווי לסתן סלוני לנטול קורוש ומפא דמסנא לא אתה מאי טי מדליק קידושין לנשין וכי הבן דאין אונס בנישן אין אונס בקידושין ובטלין קידושין או לא ולא איפשרתא עיב. והנה הדר הוה אשר הוא מסוכפן בו כמתה כל' ולא אושטמא הוא שמי בפירוש בירושלמי קידושין מג' היל' ב' (ס' ג' ע"ד) והכי איתא שם: ר' אכיה בשם ר' יהונתן סוד הסופתון כך הוא אונס טלון בר פלון מפרקש לך את פלני ברת פלן על מנת ליתן לך מוקמת פלן ונטנינוך לוים פלן ואון אתה יומס פלן ולא נסחיק לא הוי ל' כלום אודע לו אונס ר' יהונתן אמר אונסא כמאן דלא עבד רשבל

אמר אונסא במאן דעכבר על רעתה הרשכלי היך צין לטעמך דאן אתה זים פלן ולא הוותי בונסה לך לא ידא עלייך כלום ר' יוחנן רטיך סקוד לבתיה ריחון עכברן בראשכל (ויעי' ברן בסודיוו ליף קוזשין וליב' עב בסוגי הדואט לאשה והי את טקדשת עיט שאנן לך מאותים און). הרי הירושלמי לא זהה דוען לד שטואל ריש כליה, ור' שטואל ריש כליה זו במאן השכיעית עי' אמרת רשות: „וומר מלך רב יהודה זקנו ישווא אבי לאכינו בר טר שטואל ריש כליה ואש שמה ריג. (ובנה דארואה בדורותיו הירושלמי' ברבות טיג מדר שטואל ריש כליה רביה דר' אהא טשבחא עט' שוכנו טטבו, דר' אהא טשבחא לא עליה לנאנות ולא תה לו ריש כליה), הרי לך דעם במאן השכיעית לא זהה עוד דוען הירושלמי' בביבל (ויעי' הוספות).

והראשון המכין הירושלמי הוא ובינו סודית, וקדאו בשם תלמוד ארץ ישראל עיי' שורת שעיר זדק ח' שב סי' ט. ונראה שהגיעה לה המאורע אשר אידע לו עם הקדאי שלמן בן יוחנן. והקראי היה העתידי ובירט על המשפטים בתרודה שבע'ם ואמר שרבו מהחולקות בין החכמים והראשונים עד ישרתו זה את זה. וושג' השיב כי שקר ענה כהן ולא נמצא דבר זה בתלמוד, או החזיא שלמן בר יוחנן הירושלמי וזהאה שאחאה שם (עיי' לעיל פ' ערך ר' יהושע אונייא) שהרנו וכו', עיי' ס' ליקוטי קדמוניות מאת שפתה פיניקית במסמכיהם שהביאו המאכר של שלמן חיל: וכבר בחישיש הפיזוטוי (הוא רסן) שלא היה בין בית ישמא ובין בית הלל תלמידה או ישורטן קצתם לקצטו והבאתי תלמוד סדר ועוד אשר לאנשי א"י ושוחתי ההלכות שוה המעישה מכר בתן ופירוש עיקב בכך אחרים כוה הלמדי עמו לבכל לדבר אין סילף היפותטי את הדברים ליטחון עיבר והגה אין אישם כוה לשוגג כי לא ניחש כוון וברוי שלמן, כי בכבלי לא נמצא באמת דבר זה שהוא תלמידי ביש בתלמידי ב"ה והירושלמי לאodus או בכבלי (ההচכם פיניקי) הפתוח שם שלא ברין ובירט כלאי רסן). ואוד אישר הביא שלמן הירושלמי לבכל והוגיא מסנו דברים נור המשפטים בתרודה שבע'ם ראה רסן ול שעת לעשת לה לעסוק נם בתלמוד ירושלמי והביאו כבר לפקס דין בתשובה רס' שעיר זדק שופטו. ומיט רסן נשחסן הדירושלמי בכבלי. — וכואיש שרבו היישוב בכבלי חוץ לירושלים בסבדר, ואפסר ישבא לשם עיי' תלמידי רבינו ניסים תלמידיו של רビינו ראי אישר ישב בקייראון מול ארץ סגד ובכינוי ניסים עסך ודרכה בירושלמי (עיי' תולדות ובינו ניסים לשל רם). והבטוי סגד עסקו בירושלמי ובככל' כאחד, ואך בטקס שהרושלמי והככל' חולקים נתן משפט הכהונה להככל' והעטידה הhalbba על פז וכמו שזכרנו בס' ערך בשם זורי'.

ובחרת לא Nadu הירושלמי ביטים הראשונים, ווארה שבא לשם מסדר
ביטים רבתונו של רשי", ולא עסכו בו כי אם לפרקם כי לא נמצאו בידם כי"
מעט קומץ היושלמי. ואשר מורה על זה הוא כי רשי דל לא דרבנה
לרביה הירושלמי בסדרו לבבלי וכונתה מקומות שבכואו אותו מראן דרכיו
שללא ראה בעצמו הירושלמי. עי' רשי' ברבות ל' ע' א' ריה ועת העזר

מצאות בהן אמורי במערבה כשהעורך מושך את האדם אם העורוד קורם לטים מה האדם ואם האדם קודם לטים מט העורוד עכ"ל. והוא בירושלמי בטקומו (ביבות פה ט ע"א) מה עסקה והרין חכבריא כד הוה נבית לר' נושא אין בר נושא קידם לטיא חכבריא מית ואין חכבריא קודם לטיא כד נושא טיה. — שכת צב ע"א דיה שבן משא נבי קחת ובשים רכינו יצחק כד יהודה מצאות שאמר בשם רכינו הא שטעודש בהשיט ירושלמי ופקות אלעד בן אורון המכון שמן המאויר וקורתה הסטיטים וכו' ער סוף הריבוב, והוא בירושלמי בטקומו (וכזהו שניי ע"ש). — ניתן לו ע"א רישי דיה בשכיעות כוון היה וממצאות בחלמדי רכינו יצחק שכתב כמו נישן בירושלמי מפני שאין השכיעת נהוג אלא כוון שהוחבל נהוג שנאסר וזה רבי השכיעת שמות וכו' והוא בירושלמי בטקומו נישן פ"ד הל' ג' וגמ' שכיעות (פי ע"ג) זה רבר השכיעת שמות רבי אומר שני שמיין שכיעת זולג בשעה שהוחבל נהוג השכיעת נהוגת וכו' (ואפשר שהוא בקונטרוס של רישי לר' נושא במס' שכיעית עיר לסתן סי' ל כתבי י"ד של הירושלמי).

וכבש בעיל' הנותר רבנו קונדריסי הירושלמי והחר בכנאן הירושלמי בטקומות אין מספר, אך נראה שהקונדריסים שלחtem הוו חבירים וגפכו בהם הרבה מאටרים. וזה עליה מטה שמקבאים הוו לעיטם קישיא מן הירושלמי כל תזרע ותזרען תזרע כשם עצם, והתזרען וזה נמא בירושלמי שלפענו. עיר תור ביצה לד עיב רה ואשר טבאן אני נוטל מקשה בירושלמי מהלוא שיטתיו רכיש וכו' רייל רלה קשה רלא מהלוא שיטתיו רטוקה רבעה עדיף עכ"ל, והנה קרי הירושלמי שמקאן הוו הוא רבנו שיא תל ד' (ס' ע"ג) והירושלמי בעצמו טהרין מתזרע הוו ויל חומר הוא רבנו שיש בו רוח תריס עיב. ולהרך מביאן הוו מאטר הירושלמי לאמת, והירושלמי שלפענו קשה על זה המאטר וחוזר בו. עי' תור שבעות כ"ג ע"א סוף דיה נט' שבר שבד מגדוד ועוד יש לומד וד' תריה ולפ' דשתה בכלל אכילה כרילף בירושלמי מטבחים וכל דם לא אכילה וא' בשקריש וכו'. והירושלמי זה הוא בטקומו שבעות פ"ג הל' ב' (לד' עיב), גם מ"ש פ"ב הל' א' יומא פ"ח הל' ג' וול ר' יונה שמע בולחן ספה על כן אמרתי לבני ישראל כל נפש טכם לא תאכל דם מה נן קיטין אם בדם שקריש וכו' והשים מקשה ע"ז ומסיק חז' ר' יונה. — עי' וו' כתובות ט ע"א דיה וא' בעית איטא שכתבו וריל ראתמא קלא אית לה בראמיין בירושלמי וכו' ואית איב' בספק ספקא נמי תיאדר ות' ר' ריה רוכא דברצן איטו רוח נטוד עכ"ל. והנה מן הירושלמי שבכיאו התוס' מונה דדובנא הדzon הוא דוב נטוד, רה ל' הירושלמי כתובות פ"א הל' א' דאמר ר' אילא בשם ר' אלעד מצא הטענה שתורה אסור לקידמה טשומ ספק סוכה וחוש לפרט שמא אונסה היא קל' זיא לאונסה ואיפלו החוץ לה טשומ אונסה לא ספק أحد ספק אונסה ספק טרחה טרבי תורה להחמד (פי ולטה לך לומד קול זיא לאונסה א"ז אין קול זיא אסורה) אמר ר' זיס' ואס' תורה לה טשומ אונסה שמי' ספק אונסה ספק טרחה ספק טרחה ספק משנתארה ספק עד שלא תארט שמי' ספיקות טרבר תורה להקל

(פי משה צריך לוטר קול יוצא לאנושה). הרי טמה מיהוישלי והויכן רצון הוא רב נבוד ותמי נס בטקום ספק ספקא. מה ראה שוך ירושלמי ואפר' החוש לה משומש אונסה ובוי לא הויה בקונטרס זר"י בעל חור שם. — יותר נראה שלא היה כלל בטקום זה הירושלמי גנוד עיני הרי זיל ואך לשמע את שמע דאיתא בירושלמי גנוד עיט ווועט מאמר הירושלמי רק לשמע און. עיי הנחת טרדי נישן פי תסא והובא בתמ"א א"ח ס"ק קב"ח ס"ק לש מעשה בגין שיצק טס על ד רוח והקשה לו תלטד הא שניינו בירושלמי המשמש בכתונה טעל והשיב לו אין קרוישה בזמנ הויה דקייל בעיריהם עליהם קרוישה עליהם או לא עיב. והנה מן הדושלמי שאלת התלטד לרוח טמה דם בזמנ הווע אסוד לשמש בגין. זהה לשון הדושלמי ברכות פ"ח י"ב עיב אבא בר בר הגה ורב הונא דהון ירבנן אבלון והוא ד זעדא קאים ומשמש קומפהן עלינו ושען תוריון בהדא זידה אמר לה אבא בר בר חמה מה דיך תוריון קען ובעם עלי אבר' אמר לה לא טיסך ראת רביע זודא קאים משמש וועד דהוא בגין ואיך שטואל המשמש בכחונה טעל עיב, והנה אבא בר בר הגה ד' חונה חוו כתה שנים אחר הבית בידוע ואפאי כעס אידי של אבא בר בר חנה עלי על שהשתמש בכחונה, וזה טורה שללא הויה הקונטרס של הירושלמי בעט ההוא לעני רוח ווועט הירושלמי זה בלבד על דיז מה שאמר לו אותו תלמיד.

ומצענו שהטור טקשן ומחרצין, והקושיא והתויזע הם בירושלמי כטעט בטקומו. עיי תוי נישן עיב עא דיה קול ואית אמא נקט פדר בגין טטני נמי אהיא לאפוקן דמבעהה ורבנית ראש בלא קול ויל וטאטהרא דרבנית דטגניר מוגן נטנו קול וכו'. והנה בירושלמי שם פ"ז הל' א' אהיא אמר לסופר בחוב ולעדים החובו סוף דבר עד שישטטו אה קול ולא אפליל הרין בראשו ואת אמר ליה כן אמר ר' מנא אה בן הוא שטיעת קול היא הרכנת הראש עיב. עראה שבכל זה המאמר היה חסר מן קונטרס חור.

ובאייה מסכנות ונכערת בטמ"ק טכיאין חור הירושלמי בריך וכלי חזרן וזה להם לעינט לביר הפשטה והלהבה. וכן הויה הירושלמי טס גיעס מן טס פאה ואלך בישלטות לפני ריבינו שטנק וכאשר יבוא להן. גם לזראשונט בדורות אוזהי רשב"ס ווית' וו"י לא נמציא חזרן בקונטרס הירושלמי שלחן, וזה ייכאאר להטעין בס אוד זועג, בשורת מהרים מיזטכונט, בריש"א בראי"ש זברין. וזה מורה שליטו הירושלמי היה חולץ ואור ביטי רבוחיט וראשונט.

ונם ראשוני האזרונט זרביש והשבץ והשבץ ובר שקו על ליטו הירושלמי, ומחדמי קאיו בסצ'ו בסוף טשנה הנרייל לעשות בה. אך איז טות בעל כייט אקס פליכוד הירושלמי גנונו, והאזרונט (חוין מבעל תישך וקצת אפרשי הטשנה) לא ישטו לבם להירושלמי ביא לבבלי וראשונט וטוד וכו' וכו'.

והנה הנדרל באחרוניים בעל השך זל אישר הראה רוב בקיאותו כمعיט בכל סעיף וסעיף לא הביא הירושלמי ברא בטקומות שבר קדמונו בראשונים, וטקומות מעטים יוצאים מן הכלל. ונם בטקום שחוירן האחרוניים על הירושלמי שננו לאעטמים כמחיכ ברואה ולא עית בו ברואו. — עי' מהרשא מיק נ' ע"א כתום דיה אין דינן במתה שהנני הבני בירושלמי סיה רבלאים וכאת לא נמצא בנ' בירושלמי. ובנבר דרבינו כוה בעל קרבן העדה שבת צז ע"ב (ורשות ריעסיה) דיה החמד. — וכן יש לחמות בכמה שבתב המזרחי שבעות כד ע"א תול דיה אלא כדבנא אבל קשה ראתני תקשה לריל מתק ברייחא דבאי חור לעיל בירושלמי שבועה שלא אוכל מצה ואכל מצה כליל סחח חיב עככל, ולוי סחח המזרשיא את הירושלמי הבן שהן שבועה שלא אוכל מצה וכו' איטו ברייחא אלא שתם טימרא הדיחס ירושלמי, יותר מוה הירושלמי אמר בירושלמי שהוא לכדר לד' יוחנן, חיל הירושלמי שם פג' הל' ר' (לד ע"ג) על דעתיה דר' יוחנן (דאית לה' אסור כלל, שם הל' נ') ואמר (על אמר) שבועה שלא אוכל מצה אסור לובל מצה כליל סחח ע"כ, הר' לך ודליל ולית לה אסוד כלל (שם הל' נ') טהור לאכול מצה כליל סחח. ואחריו אשר הקרטון לדבר בכלל על ההפניות הירושלמי ועל ההעתקות בו נבו אל כוונת זה ופרק כשי מה שיעידנו בראש הפרק.

מפרשי הירושלמי.

מפרשי הירושלמי נחלקים לשתי אנוזות: מהם מי שפדרשו הירושלמי אך לפירוקם, ומהם מי שפדרשו בשליטות טכ' אחת או כמה מסכנות או כל הירושלמי.

לא נמצא לאחד מן הראשונים זל שעשה בירוש שלם להירושלמי אבל הם טפרשים אותו לפירוקם, כל' מכיא לפעמים מאקרים של הירושלמי לסיד הולכה או לכאר על דיזהם דברי הגבלי, ומורי הבאים מארבי הירושלמי למונה זאת טופיסים פירוש להירושלמי בטקום שדבריו צרכין פירוש. והראשון אשר חיל לפרש הירושלמי לפירוק בדרכו וזה הוא הר' י"פ דל בחיבורו גדורע. (וכשי תדריך נקרא הירושלמי לרוב נמרא דברי טענבו או נמרא דאי'). — וכונתית רבו וגזרול הילך ר' יוסוף בן טינש בחיבורו לטס' ב' ובכיאר מסכנות כשי מה שהובא בדברי הראשונים. — ר' בוגנו שטשןן משני הנידל לעשות לפרש הירושלמי בטזיושו למ' זעיט. להבדר הזה לא נמצא חוץ טפס' ברבות נמרא בכילת כא' רישלמי, וכל מפרש זה האמור יesa בהכרח עניין להירושלמי לפצוא על יוז דרך מללה, וכן עשה הר' י"ל. הוא הבא בטקומות אין טפס' הירושלמי הבא לפרש המשנה והוסף בו ביאדר, אבל תריך יוז נס על מארבי הירושלמי אשר אינם ביאר לפרש המשנה והוסף אותו עליהם בטקום שהם חוטמים. ובאוור דריש נרא אoor, הוא סולל הפסילה בירושלמי ס' זעירם בטזיושו ובנדוטתו הטישנות לפעמים מני הירושלמי אשר בידנו.

הרמב"ם ז"ל הוא נ"ב מטפורשי היירושלמי לפרק זה נפירioso להמשנה רס' זעדים הן בחיבורו הנadol יד החוקה. ובפירישו למ' איעס מביא הרבה פעמים היירושלמי כל' „אמרו בנמרא“, ולפעמים מפרש המשנה סתם וניכר לכל מעין שהՓירוש זה לחקת מהירושלמי, והרמב"ם ספק על הקורא שיטמאן מוקור הפרוש וכמו שעשה בפיזורו לשאר סדרים בעניין הבעל. ורבינו ז"ל לא האריך לבאר דברי היירושלמי והביא בקיצור העולה מן היירושלמי והוסיפה פירוש אך בתיבות מעטות, והגנה מזהירות ומצחיקות עין המשער. — ונס' – בחיבורו הנдол האיד נמייב בהירושלמי במה שהעהלה על פFER זה הלכות אשר טקווין בנם' דבנ' מערבא ובפרט בספר זעדים, ויבואו לנו בהן הפישט במאמרי היירושלמי אלה והדרך אשר דרך בו ורבינו הנдол, גם יגאו לנו גירסאות אהירות אישר היו לפני רבינו. ובונת הרמב"ם ז"ל לא היהת לריש היירושלמי וכמו שעשה הר"ש לפיעמים כ"א לריש על ידו המשנה ולבאר ההלכה. — ודע דהרמב"ם כתוב בפיזורו למס' תריד פ"ה מ"א ח"ל: ולא ביאר הבעל מה היה תרומות התינין אלא שנחכאר בתחילת ירושלמי ואוטרו בדין היו שקורין עשרה הרכבות בכל' יומ' ויום אלא מפני מה אין קורין אותן טפנ' התינין שלא יהיו אוטרים אלו לבודם נתנו למשה מסני ונכבר אוטרנו זה בהלכות ירושלמי שהברנו עכ"ל. ולא כיינו לאור זה החיבור גם לא הובא טאחד המחברים גם יש ספק אם הבונה על פיר ליירושלמי או על העתקה ההלכות אישר נובעות טמןו.

הראב"ד ז"ל מפרש היירושלמי לפרק זה בהשנותו על הרמב"ם הן בפירישו למס' עריות הן בחיבורו הלכותיו אשר הוכאו בדברי הראשונים, ופירישו מחודדים מאד.

ועל הטוב ייכר האיד הנдол בענקים, הוא הרמב"ן ז"ל המפרש כמה מאמרי היירושלמי בחיבורו מלחמות ה' וכשהר חיבורו להשים גם בפירישו על התורה. ופירושיו מישרים הזרות ושםים הרכסים לטישור.

וכמה טובות עליינו לבבלי התרז ז"ל בפירושיהם לכמה מאמורים של היירושלמי המובאים בדבריהם לישר מסלה הבעל.
ונגידים דברי שאיר הראשונים: וביתן נתן בעל העוזר המביא כמה מאמרי היירושלמי (עיי' הפסחות), הראב"ן בספרו אבן העוזר, הרוזה', בעל אור זרווע בספרו אשר יצא מתריש, חלטידי רביינו יונה, הרשב"א בחידושים לכמה מסכתות, הרא"ש בהלכותיו להשים ובפיזורו (בפיזורו למ' זעים הילך בדרך הר"ש ובו תמן יתרות עיי' בספרנו דרכי המשנה פ"ה), הר"ג, הריטוב"א, בעל נימוקי יוסף, והרביה ראשונים אישר הוכאו בשיטה מקניצת. וזאת לדעת, הנגידים אלה הובילו לפיעמים היירושלמי-בשנויו איה תיכה אישר אינה עיקורת כ"ב ואן לשפטות מוה על שניינו הני', וגם הבעל הוכא לפיעמים בספריהם בדרך זה.

הראבי"ה עשה פירוש רחב לכמה מאמרי ירושלמי כפי מה שמכר בהקדמתה לדפוס קראקה חול': ווין אישר המציג את מציאותו לירינו

אשר יכולות לסקל הפסילה העולה ביה אל בתמי אב ולהר' המבשלה' האיל אשר מזגנו און לנו בספרים עתיקים מרכש מתוקם והוות בעלהם טריים באור תורה טריים הן המת ספר והראיה אשר העתק ברביהם כבירים מגל ביטים ארידים הויזה אבי ובא בחשין צירום ול שם בגבורים וכו'. והספר הזה ספה כלת ולא נמצאו עוד (ועי' חיש טרות פא טיב ר'ה טרי').

והראשנות של השאהו לט' ברכה לא לר' חמבריהם כי אם נט' בתשוכותיהם אשר נט' גגה טרצות או רבקות רכיב על ירושלמי וכברט עי' נידואות לפעמים טשנות וטבות מתיראות אשר לפניו. נט' נמצאו להראשנות ורבה מאקרים בדוחלמי אשר אינם בירושלמי שלפנינו, עי' ספר אמר' בינה להרב טריין וזה דל.

הן כל אלה פעלו הראשונות דל, אבל לא השאירו לנו פודש טהרה על ירושלמי. והפרוש של יעקב בן אפרים אשר הבודך הקראי שלמן ק' רוחם (עי' לעיל) לא נזכר נט' לאחד מן הראשונות, לא זה המתברר ולא סדרן, גם לא نوع מרבי שלמן אבות החצר.

וירושבא דיל כתוב חסר הckergn: ואשר אמרת לפרש לך טה שאמרו בירושלמי פ'ק דדה נבי צ' ישראה את החודש אשר ר' יצחק רביה תורה בכל לשון ובר' חמה אי כמה אתה שוואלי בפורוש ירושלמי ואתך יש' לכל אב למקרה ולפדרשו ררב הגדור ר' יהודה בר' יקד זל עכל, אך בכ"ז לא יצאנו מהפקם אם חביר ר' ר' בר' יקר פורוש להירושלמי, נט' לא בא לדרשו רבר טסדרשו של ר' ר' בר' יקד חזק טמה שהביא הרשבין בסצ'ז מון אבות פ"ד טיא (עמי טה שבכתב בוה הכהן ר' רב' צטבער מ"ח שנת ט').

ונගול לעשות פודש להירושלמי נט' להאחים. בשנת הי' שס' יא אן לאוד פודש קדר להירושלמי ולא נודע שם טהרו. והאדורש זהה הוא קדר חן במנינו כי מסדרן אף קצת מאמרי ירושלמי ונודע יתבונן בכל טסנה, חן בבניינו כי טה שטדרש איט' יוד' לרוב לעיקר הענן.

הר' יהושע בנגנשתי היבר במסאה החמישית לאלא' הששי פודש לאזהה טסנות הירושלמי וקרא שם חיבורו שדה יהושע. ואלה הן הטסנות אשר פרישן: טט' זיעם, ברבות, פאה, חלה, ערלה, ביכורים. טט' מועד, טס' נזקן, בכא קמא, בכא מביעא, בכא בתרא, טבות, הויזה. — וכעל שדה יהושע בא לפרש השם נט' להרץ טחוט רבר' הרטביס והכל בא אצלו בערבוכא עד שקסה לפעמים על הקרא למא אל תוקן רבר'. נט' ברה בבל טקוט טן הנגרות בירושלמי ולא פירש אותו כלל. להרב המתברר היה הו לפעמים טסנות טשנות מן הגירסאות אשר בירושלמי שלפנינו.

כעל שדה יהושע כתוב בזקומו לס' זיעם שכאו לדוז' שטע' שלשה טסנות ירושלמיות אשר פורש מוהד שלמה סיוריין (ובכם פ"ד מהל' טגנות עניים חל' י' נקרא הרץ שלמה אסכילו) מסדר זיעם ומט' יקלים

ומס עדויות ע"ב. ומה שכתב מס עדויות הוא שלא בדוק, חיל בעל שם הנדרלים: מורה שלמה פרילוי מזגאי ספרר... וחיבור פ"י לדודשטי סורוש טופלא על ספר דעים וشكلם ויישנו בעיהק דושלים חובי' והנאי מאד נס דאיתיב כי' שהזכיר נטה על מס עדויות שקיבע מרבנן תלמוד דשיבת לה ותוספ' נפק בלאן תלמוד וכיאר עליה פירוש רוח ובאה לדי נטה ז' ונרכתי עליה ברוך יחלק וכו'.

הרבר ר' אלעזר איזקרי עשה פודוש למס נרטות. ולא דעת אם הוא אחד עם ר' אלעזר אוביי בעל ס' תדרים באשר ההליט המוצאים זה החידש לאור בזימאנט (עיי' ליקון ספרי הירושלמי בדורות).

הרבר ר' אליה מווישניצא והוא התנווד בתרנית מולא ונקרא לרוב ראש חבר שנת חי' פודוש לכל ס' גערען, וטרכו היברו לכאר השפט ולפעמים הוסיף לעשרות הוספות ברוך בעלי הוספות. נס עשה פירוש למס שקלים, בכא קמא, בכא מציעא, בכא בצרא.

הרבר טויה דוד פרענקל בחלילת מאה הששת חותר פירוש לנ' סדרים, סדר טוען, ס' נשים, ס' ניקן. לס' טוען ולס' נשים בשיטות, לס' ניקן לביר למס' סנהדרין, שכונות, טבות. — שם הספר קרבן עדת, וכן כלל פודוש הדודשטי ווספות להקשות ולפרק דברי הראשונים והאחרונים. וההוספות קרא בשם שדי קרבן.

הרבר טויה סיטה פרגנית חיבור קרוב לעת ההוא חיבור שלם לכל הירושלמי. והחיבור נחלק לשני חלקים, פ"י טישה וטראה הנסים. בפ"ג טישה טריש השפט, כטראה הנסים טוסף קישיות ותירוצים וזהד אל דברי הראשונים וכו'.

הרבר טויה ישראל תלמידו של תנאן מזרא ווילנא חיבור פירוש למס שקלים וקרא אותו תקלין והרין. הרבר טויה יצחק מקמראנה עשה פירוש למס שקלים וקראו בשם פ"ג זוקן.

הרבר טויה נחום פריביש חיבור שנת תקבא ס' שלם ירושלים לס' טוען ובונת החיבור אינה לפחות הירושלמי ביא לערץ מהך וכרי הירושלמי והראשונים והאחרונים. וככטוף החיבור הביא מהচבר ול כללים להלכה בטקסט שחולקים היכל' והירושלמי, או שהגביל מספקה לה ולהירושלמי טשטט פשיטא לה (עיי' נס יד מלכי חלק ב').

הרבר טויה דוכרוש אשכנזי חיבור חדש על סדר דעים וקרא אותו שעיר ירושלמי (עיי' ליקון ספרי הירושלמי בדורות). בעל חירות כתוב מס' מוטה ריש סיט וכטמא' שבע ר' אברהם עשה פירוש להירושלמי. ולא יצא לאחד. נס מהחרדים יש אשד פודשו הירושלמי לסדרים. —

הרבר הנול' מהדרי' קארו טריש מאמרי הירושלמי בחובוז ס' כהף משנה ונפרש בפודשו לספר השבע' של יד החזק, ומزاد התביב אישר הילך בו ורטבים דל, נס מביא הריבת טוריושים להירושלמי מהדרי' קוריקם.

הרבי מורה אליה ווילנא הגקרה כפי כל הנאותן חיבר ס' שתות אלה והוא פירוש להמשניות ר' זעירם. החיבור הזה כולל פירוש אורך ופירוש קצר. נסידוש הארוך מפרש הרבה הרבה המתרכז על הרכה מאמרי הירושלמי השיעיכים למשנה ונום אמריות הכאים בפני עצם וכורך הר' שוכנו לעיל נם הוסיף להגנה הירושלמי ולהעמד ניסאות חדשות. — והספר הזה לא יצא מידי המתרכז עצמו כי"א מדי תלמידיו אשר העלו על הספר מה ששמו מפי רכם, ולכן נמצאו בו לפחות דברים שלآل בדוק. — ורב מורה צ'ו מפרש נום בשאר חביריו הירושלמי לפיקודם. ובס' שעורי ירושלמי הובאו הנחות של מורה צ'ו לשם זרים וכן בס' תקלין חדתין.

הרבי מורה ישראלי תלמידו של מורה צ'ו חיבר ס' פאת השלחן וכן ליקט דיני פאה ורמאות אישר לא באו כבש', וחילקם לסייענים ומעירנים ועל כל סעיף הוסיף פירוש ורראה בו מקור הדין, וען כי הדינים אלה נובעים לרוב מן הירושלמי הבוא הרכה מאמרי ירושלמי וביאר אותו בשמו ובשם רבו.

הרבי נסים אברהם אשכנזי חיבר ס' נחמד לראה ד' חלקים (שאלונייק) שתות תקף'(ב) והוא כלל פלטולים להירושלמי.

ואחרון חביב הרבי מורה שטומאל יפה קיבץ כל הנחות של הירושלמי וחיבר פירוש על ההנחות אלה הגקרה יפה מראה (וינויציאה שנה ש'') וכבה הספר נמצאו לפחות ניסאות משונות מהניסיונות אשר לפניינו. — ורב מורה צ'ו ייחיאל מיכל אב"ד דק"ק ברלין הצעיא (ברלין שנה תק'ט) ס' יפה מראה והוסיף עליו הנחות.

התלמוד הירושלמי אשר בידינו הום.

בזה המאמר נדרפה לדוש א) על איכות הירושלמי אשר בידינו.
ב) על הירושלמי ברופם. ג) על כתבי יד הירושלמי.

א) איכות הירושלמי אשר בידינו.

פני הירושלמי כoso מאו חוויל הטיעיות וכבר נשחת הדורו בימי הראשונים עי' שניות הסופרים. זה חלק כל כתבי יד אישר לא רבו המיעינים בהם ולא חמהה עליהם עין היהודים לעשויות נדר ומסוכה בפני הכותבים הנמהרים. וכן על הכללי עללה הנורול הזה לולי כמו רבותינו הראשונים וכחנו הניסאות והסרו הקטשונים והעמידו בתבוחקה על יושה. לא כן חלק הירושלמי כי לא רבו מאו הוהנים בו, נוסף לויה כי היה מושליך הרבה מאות שנה — בימי הגאנונים הראשונים — בקץ זית' ואישר זכרנו למלعلاה. וכבר נחכו החרוי יכמתות קיד' סדרה מר סבר וזרכה דברים יש בירושלמי שצורך להפכם ע"כ. וכן הר' ש' בפירושו לשם זרים משבש הירושלמי בהרבה מקומות, וכן שאר הראשונים נמיו אומר שיש טיעיות בירושלמי והגנוו כפי מראה עין

בניהם. חול הריב'א בישרת הטווחות לזרטבּן סר צי' בכר ידעת ישרבו
השבוריות בנוסחות הוירושלמי והסנה הנruleה לטעות השגחת הלווטרים בו
ואין עמדים עליו ורק אחד בודך עכ' ופעת בא הוירושלמי נרטות ורבתה הצרה
ונולדו טויות חרשות ואין אתנו יודע עד מה.

עד מה יש לנו רשות להגדה, והלא אם זדים אנתן לפשוט דעת
ביהוירושלמי ולהעטיד נסחאות חרשות נבי העולה על וחוט לא ישאר לנו
יתר בטוקם נאנן וריבת הדרון על העודר עד לא נאנר עור זה הוא הירושלמי
של אטודאי אי' כיא הוירושלמי של מחר פלוני. لكن נחקרו לרעת עד היכן
הראשה לנו להגדה, וזה יצא לנו אם געטו על אונן ישניות הפסיריות וכמתה
טענו. ולפצעים יש לנו מראה טוקם אם באה אותה סוני' כשנים או
בישלה טקומות ואין ראה זו ראה זו.

הספרים טעו והשתיטו לענטים תיבה אחת והוא משנה כל הענין.
פסחים פ' הל' ב' (לי' ענ') וכאן הויאל ואברלה נרמה לי' שיבוא הין
קדם. ובכבות פ'יח הל' א' איתא ובאן הויאל ולא אברלה נרמה לי' שיבוא
הין קורת. והג' בברכות הו האגונת, ובפסחים והשיטים הוסף ת' ו' ולא. —
ובכן פסחים שם וכאן הויאל והין נורם לאברלה שתאברה אברלה קודמת,
ובכבות שם וכאן הויאל ואין הין נורם לאברלה שתאברה אברלה קורתת, הג'
בברכות נבונה ונכסחים משוכשת. — בלאים פ'ד הל' ד' (כט' עב') אמר ר'
יערא טורה ר' שטעון בן לקיש לענן שבת שហמזה מצלת יותר מעשר,
ובעדווין יט' עג' סוכה פ'א הל' א' איתא שאין הפהה מצלת והוא הגנן
ונכלאים הג' משוכשת. — טיש פ'ב מג' עג' אחר ר' הוישעיה ר' יודה
היא, ובחרותות פ' הל' א' איתא דלא בר' יודה, והוא הגנן, ובמ"ז
הג' משוכשת.

ובכלל נאבר שככל מקום שבאה אותה סוני' כי פטעים לא הגין אותה
הפסחד הדראשון כי אם בטוקם אוד (במסכתה אחת), והבא אודרו חשב למשפט
להזינה נם בפס' אודרת איש שם נ'יך טקומה (עי' לקמן בגבי יד של
ירושלמי), ובחוינו להרייך מכל אל כל השיטים תיבה גם ישרה גם שעדרות.
עי' סחות פ'יא הל' א' אמר תנ'ו שרה פלוני נבי פלוני נבי שיטים או עדר
שאמור חגייה בגזען וחגייה בדורות ע' ואין שוד לה המאפר. אבל פאה
פ'ג הל' יט' (יז' עד) איתא אמר תנ'ו חגי שרה פלוני פלוני וחגי שרה
פלוני פלוני נבי שיטים או עדר שיאמר חגייה בגזען וחגייה בדורות ע'.'
הפסחד הדראשון כהה הagingן לנבר בטוקם פאה והבא אודרו הביאה ממש לטעם
טהובות כי נם שם טקומה ולא כתב ברוך והשיטים תיבות. — עידוכן פ'ג
טסקא (הל' ב' כ' עד) השולח את עירובו בד' וריש שותה וקפן נר' אמר
ר' לעץ צירן לעודר עמו תמן אמר ר' יוסה בשם ר' ששת לר' לעודר בר' יוסי
בשם ר' אבן כאומר הרי אני מעשר על זיך איטן צירן לעודר עמו והבי את
אט' הבין עכ', ובטעירות פ'ב הל' א' איתא ר' יוסי בשם ר' ששת לר' לעודר
בי' ר' יוסי בשם ר' אבן האומר לחבירו אני מעשר על זיך איטן צירן לעודר

עמו חנן תנין (יעזרין פ"ג כ' סוף ע"ד) נרנו באילן לפעלה מעשרה טפחים איתו עירוב לפעלה מעשרה טפחים ורי זה עירוב אמר ר' לעז וזרען לעמדו עמו והבי את אסר הבן עיר, וכל זה כדברי הספר החתום. אבל עיקר הפטני נשניה בטם יעזרין, ובא אריה אחידון והביה משם לטם מעשרות ובחווא לכתוב דילג מהל ב' להל ב' וכותב בפקום משנה ב' השולח את עירובו ביד חזיו וכור משנה ב' נתן באילן לפעלה מעשרה טפחים וכו'. — נישין פ"ז הל' א' אסר ר' חנוי קוטר ר' יוסי ואחרין אילין פלונתא כאילן פלונתא דתנין תמן זהה מרבר עם האשה על עיסקי נינה וקדושה ונתקן לה נינה וקדושה ולא פרדר ר' יוסי אסר דיזו ר' יודה אסר ציריך לפרש ואתיא דרב' ר' יוסי ודיזו נתן כר' יודה. ובטם מיש פ"ד הל' ז' (נזה ע"א) איתא ר' הגי בעי קוטר ר' יוסי רבי ר' יוסי ור' נתן כר' יודה דתנין תמן אפשיש שתקבל לה וכי עיש ואין שחר לכל המתאר שם. אבל עיקר הפטני נשניה בטם נישין וטשם הובאה ע"י סודר מאוחר לטם מיש וטעה בחווא לחתוב. — וכן יש לדין בכל טקום שבא בטם אותה הפטני על מכונה ובטם אותה היא שנייה בטעות, שעיקר פקומה בטם אסר שם היא בא כל טעות וישם היה שונה אותה המסדר ודאיישן וטשם הובאה אותה אחרון אל טם אחרה. ע"י ברכות פ"ג לרשותה קבורי את המת תען אין מוציאין את המת וכו' ואיתה סוגר נשנית נ"ב נהדרין פ"ב הל' ב' (כ' ע"א) ושם הוא מלאה שיבושים, ועיקרת בטם ברכות וטפס ברכות הובאה לטם נהדרין. — וכן הא דאיתא קדושין פ"א הל' ה' (ט' ע"ד) תמן תנין קרע כל שהוא חייב בספאה ובכיפורים דרב' ר' עקיבא קרע כל שהוא מזו טב אמר ר' מתניתה חישבר וכו', ובטם פאה פ"ג סוף הל' ח' (י' ע"ד) תמן תנין ר' עקיבא אסר קרע כל שהוא חייב בספאה וכו'. ובטם פאה הל' ח' תנין עראה עד שהר הווא משנה במקומה גם כל העין אין מזון אבל עיקר הפטני נשנית בקדושים וטש מקומה עיש ושין שדר "תמן" על המשנה רטס פאה, וטפס קדושין הובאה לטם פאה (וכבר הערנו על זה לעיל פ"ג). ויש להוסיף עוד סוגיות רבות אחרות. — וטמה שוברינו עליה שהרכבה פעמים עיקר הפטני נשנית בטם המאוורת לשי סוד המשנה להפטן אשר לשם הובאה הפטני מאוחר בתקון דרכותן פ"א ואפה פ"ג, יעזרין פ"ג ומעשרות פ"כ, נישין פ"ז ומיש פ"ד וכו', תה ניב וראיה למזה שבתבונתו לעיל פ"ג מאמר ר' שהוחשטלתי לא נסדר בואר ונבקע בלבד טמה שגמצאו בכרי של אריה הפטnis ע"ש.

ולפעמים נשניתו סוגי אחת כהרבה פקומות ואין אותה נצילה מן הטעות, תה בא ע"י נשניתה הפטנים ויש להן אותן אותהTheta טחן תברותה. ע"י הפטני דאן וחוויכין טחה וטבן וכו' ריש פ"ג דרכותן מנילה פ"א הל' ח' כתובות ריש פ"ג, והוorder מופעת הפטני דרכותן. — ברכות פ"ב לרשותה וקוראה את שטע לטוי נרכחה לר' יוסי וכו', והפטני זאת איתא נ"ב תרומות פ"א הל' א' מנילה פ"ב הל' ד'. וטשפת הכתובה להפטני רטס מנילה וטשפת כאה לטם ברכות וטם תרומות. והזחר משובשת הפטני רטס ברכות. — עליה פ"ב הל' ח' (ס"ב ע"א) דשביל אמר מה פלינן כשהשכית ואחכ פ"ג

אבל אם פם ואחת השביה אף ר' סודה וכו'. והסוני זאת איתא נ"ב תורותות פי היל' כי וקצתה ע"ז פ"ה הל' ג. ועקרה נשנית בטעמ' עדלה ומשם הובאה לטעם חרומות באישר מוכיה היל' בטעם חרומות תמן תנין ישרון שנפלל לחך כוד של טם וכו', וזה שעדרין שנפלל הוא טעה בטקומה בטעם חרומות, אבל בטעמ' עללה שירק שעדת תמן תנין על המשאה חרומות שעדרין שנפלל. ומטמא ערלה הוכאה הסוני נ"ג לטעם ע"ז ושם היא משובשת הרכה.

הסופרים טעו בטעות הדומות במקצתו או בכתוב וברורה. תורות ט' טיב סוף עד מנין שאין עליין אמר ר' יונה כתיב וכו' וגיל שהן עלין והסופר טעה במקצתו אליף והדא, ובערלה פ"ב היל' א' איתא על נון מנין ישן שלין. — עלה פ"א היל' ד' (ס"א ע"ב) ואמר ר' אבהו בשם ר' וחנן כל איסוריין משערין ביל' בן. ואין שחר למאמר זה, ועיקץ ביל' בן, ונפל ר' בן על היינו וטהה הטעוד וכותב נון בט' זו, והובנה על הא ואיתא תורות פ"י היל' א' ט"ש פ"ב היל' א' כל האיסוריין משערין אותן ביל' ביל' כלו קפלות. ומցינו בהרכבה מקומות שהחוושלטי מביא ר' תחולת המאמר הנאמר בטוקום אדר ואטרור בר' (ועי' לעיל פ"ג). — ברכות פ"ו סוף ע"ג ר' הווען בן לוי אמר בשבעה הבן דיא סתניא, וביל' בשבעה' (ביל' בשבעה) הבן היא מתנייא, ובן ויבא בראש'א בחזרשו לטעם' ברכות ובראשית שם, וטהה הטעוד והשיטיט הקו על העין בתוי' בשבעה, וכותב ב' בטוקום' ב' בתוי' הבן. — ינות ט' היל' ב' (ח ע' א') ר' סיכון כישם הילדי' רבי ור' ישמעאל ב' ר' יוסי וכו' הקער נמו על אבן אשקלון ושורות, ביל' אדר והוא כבו אדר (ועי' ריש ט' מה שבתבנו בוה' בישם הרטבנ'), ובן הוא שביעת פ' היל' א', והסופר טעה וכותב ר' ריש בט' בירת. — כלאים פ"א היל' ט' (ט' ע"ב) תען פנה שטמנה בטבל וציל בתבן, והטעוד טעה והחליף תז' וטית' ועי' בא נ"ב לטענות אחר ה החליף נון ולט'.

הסופרים טעו ותוספו תיבה אחת או החליפו תיבת כתיבת ורביל' להם או החליפו ואותיות באותה תיבת עצמה. שביעת פ"ב היל' ז' (לד ע"ב) בגין חורי בן ר' יוסי באילין עליל' קולקסייא שאסוד וציל חורי ר' יוסי באילין וכו' ובאישד הוא נדרים פ"ז היל' א' (קצת נראת שכיל הסוני הובאה לטעם שביעת בטעם' נדרים וריש עוד מה בעות אדר ע"ש). — תורות ריש פ"א ותנין הכל בשירין לכתב את הגט חוץ מחריש שוטה וקטן, וטהה הטעור בין חוץ ואפלו וציל אשי חזין. — דמאי פ"ז סוף היל' ב' (כיה ע"ב) לפיקך אם חור הגני ונגניר או שטמן לשואל אדר טודר ע"כ, ציל תודם והסופר ה החליף מקום האותיות באותה תיבת (ובן עשו נס המדרשים בטם' דמאי פ"א ב' ע' ושם אותה בר' קראקה וקראטאסין הא שתרים שישבו אין בהן מושם הגנית ע"י, וציל שיבשו ובאשר הוא בר' יונציאה). — ובן השטמו הרבה פעמים חרי אין ועי' א"א לפצוא הפתחה בהסונייא.

הסופרים שנו הרכבה בטוקום שיש פלונטה בין שני תנאים או

אמוראים והחוליו האוטרים. הורותם סוף פג' ותגין חתן קרישן נוים אין
חיבין עליהן משום פיגול וגונר וטמא השוחטן בחוץ טטר רבי ר' יוסי ד'
שטענן מהיב ע'כ, ציל חייכ רבי ר' יוסי ד' שטענן טטר רבי ר' יוסי ד'
הסוני דאמר השיש וכי קדושים אין תורה ור' שטענן טטר רבי ר' יוסי ד'
נורס וכור. — וכן החליטו ועדבכו הבנות אשר האחת שחייבת והאות שוללת
ולחפק, והטורים כתבו החוז בם השלה, והשלילה בם החוז. שבת פג'
הלו א' ורק עכורה נטע פחות שלשים יומם לפני שביעית ונכנה שביעית
אן חמד חדד אין כן חמד אין חמד טינין אין כן טינין נטע פחות
שלשים יומם לפני שביעית ונכנה שביעית אין חמד חדד יש כן חמד
אן חמד טינין יש כן טינין ע'כ, ולל זה אין לו שור והסוד טעה
ועודבכ' הבנות והחליף יש כן ואין ביש וככל נטע פחות שלשים יומם
לפni שביעית וכור אין חמד טינין יש כן טינין נטע פחות שלשים יומם
לפni שביעית וכור אין חמד טינין אין כן טינין, ועי' הורותם פג' מוף
הלו ב' (ט'א ע'ג). — ובכלל כל מקום שיש בכות זמות ורכו הפטורים
לחטאנו ובלבלו הוכנת. ע"י נתן פ"א הל' א' היה כחוב בו מנהה ואמר
בבני נכתב וכמי נמחם מאדר שעורדו בטל אgel הגט ערו בטל אgel המנהה
או מאדר שעורדו בטל אgel הגט ערו קיים אgel המנהה, וציל להדק או
מאדר שעורדו קיים אgel המנהה ערו קיים אgel הגט ערש. — רמאנ פ"ז
הלו ב' (כח ע'ב) מתניתא מסייעא להבריא החומר שדה וכו' מתניתא מסיעא
לי לא החומר שדה וכו' וציל בהעך מתניתא מסיעא לר לא החומר וכו'
מתניתא מסיעא להבריא. גם יש חילוק אשר בסוני שם וכן סה הפטום
להאריך ועי' בפירושינו שם. — וכמה יש מן הבילול פאה פ"ז הל' ב' חסר
חוון כל זמן שיש לו חתחן אין לו ברואשו וכו' ערש וכו' בטמא.

הפסורים טעו וסתבו מה שציריך להוות לטשה לפעלה וכו'. חרומות פסי הל' ז (מ"ז ע"ב) ר' אבוחו בשם ר' יוסי בר מגינה וחכע ציד בסאמיטים ציד והלווא אין ציד דן מטה מציד אמר ר' אבוחו חשכית יתה קרוב למאתים ע"כ והמאמר אמר ר' אבוחו ציל קורת ולהלווא אין ציד וכו'. — וכן חטאנו במתה שכתבו „הלכה“ שלא במקומה, ברכות ס"ח (יב ע"א) הל' ג' מה מענהן רכית שטאו וכו' מתניתא בשלוחן של שיש ושל פריקם שאית טבל טומאה. הלאה ר' מה טuffman רכית שטאי שלא יטמא משקן שכטמה וכו' ונהג הלכה ר' מתחילה מן מתניתא בשלוחן של פריקם ושם ציריך לדושם „הלכה ר“. זה ומשמעות נסחאות ג' ב' בט"א.

הסופרים טעו ודיילנו טשורה לשווה או מפאמר למפאמר עי' תיבות דמות. רפא צץ תל' ה (כיז ע"ב) חמן תניין המניה סודות להווות מפאיש עליתן מעשר שני ע"כ, והוא מהמשנה רגנץין פ"ג המניה סורות להווות מפאיש עליתן חרומה ומטעורה מעוזות מפאיש עליהן מעשר שני. והוכשר ריילן מפאיש עליהן א' עד מפאיש עליהן ב'. — כלאים פ"ד תל' ר (כ"ט ע"ב) אין חמדת מלטמעל לא אמר רבינו כלום, והוא שיבוש גמור ע"ש. וכמס' עירובין

ס"א ריש ע"ה, סוכה ס"א הל' א' אזהר אין חיטר טלטעלן יאות אמר ר' חנוי אין תמרן מן הצד לא אמר ר' חנוי כלום, והסופר דילג בכלאים מן אמר עד לא אמר. וטעות כזו נמצאה בחורבה טקומות ועין לקמן סי' ב'.

הסופרים טעו והבניהם לפניו אל תוך חסר מה שהיה כתוב על הגלילין, וכבר הערט על זה סי' ד' לח' ע"א. וכי' פיק' סי' ע"ג ר' חננא בר פפא סלק נביה ר' הגותם בו היה נפק לבניה לביש סנטדריה מטו סנטדריה מאין דלא חסוחן ע"כ. וכן מטו סנטדריה עד חסוחן הוא נליק כאשר ישפטו כל קדוא.

והנה מכל אלה יש לשפטו איך טעו הסופרים ועד היום יש רשות להגנה הירושלמי אשר לפניו, והקשה שבנהות הווא טלי' החזרון בטוקום שטעו הסופרים עיי' דילג מתיבה לתיבה אם לא נמצאה הטלי' בטוקום אחר. — ועוד יתבאר לקמן סי' נ' שהחזרו לפעמים שורות שלמות בטוקום שאיא לתוכה המעות בהאותם אשר זכרנו, והוא נשוב מלהגינה ידינו ונקבל שבר על הפרישה יותר מן הירושית.

ב) הירושלמי ברכות.

הירושלמי בא ברכות או בשליחתו כל' ח"ר סדרים עם קצת ט' נרת, או אריה סדר או טכחה בפרק. הירושלמי יצא בשליחתו בראשונה בוניציאה כל' שנת הרותם. ובחרף הקורת להספיר (טיטלבלאלטט) חקק: תלמוד ירושלמי — רפס בכיתת רינאל בומבויניג מאוגורושא — גורה ונשבח לטאי' עלטא רעה ורעין רזיב לבא לאשלמא תלטודא דילן ובטיריה וברדונגה דיליה און שרין למיינר תלטודא רכני טערבא דיא רعوا דשכנתיה תרא בסיעיטה דילן ומבה לאתחלא ולאשלמא הא חיבורא בגין דכיווא נהווא דהיא חיבורא חיכון כל אינן וחכען אולפן וברטם כקישטא דין חרץ שטיא: — בוניציאה.

בדרכו לפני ס' מועד:

ובאו טי' ציריך (בראש הרף) — סדר מועד — רפס בכיתת דינאל במכורני מאוניזיא בחורטונגה רטלאה עילאה בזיציאן וקרדיניאן שרינא לאדרסא בעייקא דונשפתקא סידרא תניניא רהטלודא רכני מעדבא והוא סידרא רטמעד דיא רعوا דזורה ינחר עילן וטיריה יהא בסיעיטה דילן לאנחרא אין לשלען בלא ביטופא בטרע פלטורי: — בוניציאה.

בחורף לפני ס' נשיט:

שופר אטוניים (בראש הרף) — סדר נשיט — רפס בכיתת דינאל בטמבדוני מאוניזיא — כשמך רבן עלטן שרינא לגלאה בטמאניא אברא סידרא תליתאה רהטלודא רכני מעדבא והוא סידרא דינאל ונשיטים בכען טינק בטמו טינק דיזיך ונחוך דנור תמד ולא ספק ינור עלאן לטיבן ול' חילא דיניך באורה קשות רלא נסאי ימיא ושתאללא כהאי חיבורא ומיועל וויסוק בשלם כלא כיטופא: — בוניציאה.

בתרפ' ל' מס' מיקון (וקצת ט' נהה):

שאו שעריט וראשיכם (בראиш דקה) — סדר ישועות — ברשו וכהורטנו רטלאן עילאה שרינא לנלאן צידרא רביעאה רתלטודא רבני מערבא והוא צידרא דישועות דה רעו און קרטוחו דיעץין וזהו עילאן וזהו בסיעטה דילן לאשלמא צידרא תבישאה ומולא תלטודא אטן:

וכסוף הספר:

עד כאן אשכחנא מהאי תלטודא ולאינא טובא לשלהא אטין ואהנידן בכל דוכחן ופרין ולא אשכחנא אלא אילין ר' סדרין גולדפנא יתהן בנילען במאני אכרא ושורלא בעיוגא בןין ושקלין ווירין כהר טובא ליטך באחד קשות בנידש' הרישות עם תלת טופון אחרין רוקחות דוחן קרמאנא כד הוזיא מנהן נטא חיבור וכען נצל' ובכען חתנן מן קנס אללה דיא עילאה ריעען קרמאנא תשלוט האי תלטודא ומבה לאשלמא לה דראק' יאות ומבה לאשלמא היד הנרוול עם הרגנות מיטיגות וכור, והשים בכל רוטס בוטבדני תקסום שמניה ואשל הנרוול חרב ובוי דור פיצ'קען יצו אשר כילה קציטס און הברט ומבה להתחיל ולהשלים כל שאר ספרי והקדש אטן.

ומטה שנאמבר בראש וכסוף הספר נכל לעסור על שנת הדרסתה, בראש הספר נאמר ריחב לנו חילא לאשלמא תלטודא דילן, וכסוף הספר ומבה לאשלמא היד הנרוול עם הרגנות מיטיגות וכור, והשים בכל רוטס בוטבדני נשלם תחולת שנת רסג' (עי' מיח' שנת יז 155) וס' היד ר' בומכדרני נרטס שנת רסג' אל' גרטס היושלמי רוטס בומכדרני שנת רסג' וס' רס'.

ומטה שנאמבר בסוף הספר ושקלין ווירין בהן טובא וכו' עם תלת טופון אחרין רוקחות וכו' נאה קנט דכבר בא היושלמי בדפוס קודם ד' בוטבדני, וקצת טורין עז הנגרסאות בס' שדה זושע ובס' ישת מראה המשנונות לפעמים מהגרסאות שלפנינו וכמו שהערכנו לעיל. אך לא נשמע טעולם שהירושלמי נרטס בכל או בפרט קודם הדרסתה בומכדרני ואפשר שנדפסו אינה מסכנות ואבדו באורך הזמן. — וויזר נראה שהרי טופון לא רזק והכונה על כתבי יד עיי' לקטן סי' נ.

בדפוס זה מסודרת המשנה רכל הפרק בראש כל פרק ופרק וכל משנה מצוינה בפט „הלהה“ ואח‘ ב’ באה הגמ‘ הזרות על המשנה ומצוינת הלכה של המשנה: הלכה ב’, הלכה ב’ וכו’ (הלהה א’ אוניה צריכת ציון) וטפרשתאותן ולפעמים נא בנט ‘הלהה’ בלי שום מאמר המשנה ולפעמים הונאו בהצין איזה מלhot המשנה וכאשד הו אכזין תלמוד בכל. — וטס’ ברכות יוצאת פן הכלל, המשנה מובאה לחוב בשליטות בהצין והוא משנה לפעמים בנוסחתה בראש הפרק (עיי’ לעיל פג). — ובאיתה מסכתות לא נזכר הלכה ב’ הלכה ב’ וכו’ לביר הלכה, הלכתה. וכן הו אנטם ברכות. ולפעמים נא בנטרא בטקסום הלכה ‘‘טנגי’’ עם איזה חינות של המשנה בראש הפרק ולא נזכר מתני ב’ טנגי’ נ. (כטט שבת). ולפעמים

נרשם פס' (טסקא) ולא נאריך פס' ב' פס' ג' (בנטם עיזובן). וכטט'
מעשרות פס' ג' ומפ' קדרושין פד' א' בערכוביה להלה ופס'. — ולפעמים צוין
ההלה איתו מדריך כלל וכן הלה ב' וקאי על משנה ב' וכור ובכר הערנו
ע"ז בדה"ט 265.

הקלף והאותיות יפות וארך לפעמים אין להבריל בין האותיות הזרומות
בית' ב"ת, דלית ר"ש.

ברשות זה בא בקעת מקומות — והם מעטים — ס.א. ברכות ז' ע"ב
וחטונה מטבחו בין לבן העם טשנה אחרונה ס.א ראשונה. — שבעות
סוף ס"ה וראת עדי טבחה בגין ואמר שבתאי מאחר שאין ס.א שישי, בתורייתו
טמש פטוט ס.א חיב.

הירושלמי נרשם שנית כישלומו קראקה. ברוך שלפני הספר חקוק:
תלמוד ירושלמי. נודה ונשבח לטראי עלמא וכו' וכטו שהוא ברשות ווינציאה
(טומכני). ועוד נספרו שם אריה שורות המספרות טעלת הספר וכו' נוקף פה
סודוש (זהו החודש הקוצר הנזכר לעיל), וכטוף הדף: „נסוף מה קראקה
תחת ממשלת אדרונינו מלך הארץ יונמנור השילישי וכו' ווקם על ידי יצחק
בן הרץ אהון נציל מקק פריסצין מן הטיציר קראתי ה' וכו'". (שנת ש"ט).
הבריט נבלע באותיות הטעוק, וכן הוא בהרבה דפוסים הכאים להלן ואנחנו
נכטנו חמד בקיצור הטר הועללה מן הפסוק). — מעבר לדף נטצעה הקרימה
המספרת בישכה ירושלמי ובו אין בנגואה וכו' המדרשים שינם את מתנו להוציאו
לאוד וואוי לכל מנקש ה' להבנינו אל ביתו. — ונשכח אל ההקרימה שיד
חוויות וענינו בענין התקורת. — וכטוף הספר מפיים עד כאן אשכחנא
טהאי תלמוהא וכו' וכטו שהוא ברשות ווינציאה עד ונכח לאישלמא לה
קרא יאות.

הירושלמי ר' קראקה הוא העתקה דף ברוך ואות נאות של הירושלמי
ר' ווינציאה (ואך בס' ערים נטצאו אריה שניגויט) והמדרשים תבוחר תחת לשונו
המקדר אישד טבטן לך הרכום הוות, ולא הבינו נס בריטן. וכטט' דרכות שנייה
לרבוב והציג אצל ההללה סטמן מכבוד ההללות, הלכת ב' הלה ב' וכו', אבל
הרע לעשרות כמה שבאו בז' טיעות אישד לא נטצאו בר' ווינציאה. נס הציג
השתות בראשי תיבות אישד תן בר' ווינציאה בטילואם, בנן ר'יש ונשאר הורבר
כטפע אם הוא ר' שמואל או ר' שטען, ר'יך ונשאר הספק אם הוא ר' תנינה
או ר' חנינה או ר' חסא. — עוד זאת השותה המדרשים שלא
השאר רוח בין הלה ב' הלה ב' ווילאה הקורא לנטצוא הלה.

הקלף של ר' קראקה שודר מאור והאותיות לפעמים טקלקלות וכברט'
אותיות הזרומות.

על פ' הירושלמי ר' קראקה נרשם מאו ווילאה הן הירושלמי כשלמות
than אריה סוד או מסכתא נברט וארך טעטס יוצאים מן הכלל וכאשר
ונגיד להלן.

הירושלמי נזכר שלישית בשלמות בקראטאשין, ועל הרף שלפני הסיד החקק: „תלמוד ירושלמי כמו שנזכר בוגינציאה בשנת (ה' אלף ו-רכ'*) לב'**) עם פירוש קצר על הנילון הכרוסים קראקא (משנת ה' שס'ט) וכןו אליו הנחות ומראת מקום טפסחה לסתומה בירושלמי ובשיס כבלי מיכליה ספרא ספ' חוספה תודריש. והכא לבית הרום מאת מהז בן צין בענדרען קראטאשין בשנת תרכ'ן לעק". וכבר ב' נמצאה הקורתה להוטוציא לאוד ומכת מעתק דתרי המנויות ר' ויניציאה בסוף הספר ורבבי המורדים ר' קראקא בהקדמה, נס מוכד שנות החכמים מתרבי הנחות ומראת מקום של רפוס ה', והם הרוב טורה למן כראן רב בנטיגיידטיל, הרבה טוה זול טסלאכאדק זיל, הרבה מורה פרדי בן מירה יצחק דורה וייסטאן חיות טמאראנוו.

הרומים הוא על קלף יפה ובאותיות מה יהודות והוא מלחה בטליה כרפוס קראקא (אללא שננסכו עוד מעות רפוס ה'). ומה שכתב בפתח הספר „כמו שנדרס בוגינציאה" לא רזכיר המדריס נונגה, כי לא היה כלל לפניו ר' ויניציאה ואישר מוכח מן הספר.

הירושלמי נזכר רכיבית בשלמות בקראטאד משנת חרכ' עד חרכ' כרפוס הישותים נגיד הרב טסלאואוטא מורה התגינה לייא ומורה יהושע הייש שפדרא עם פרוזשים שונים ועם נר טערבי וען משפט טזרובים מורה זאב איטגנא ומורה זוקה שאול הילוי נאטאנואהו, ועם נילין השם מדבניט אללה. נר טערבי כולל מסורת השיט בכל וירושלמי חוספה תודריש מיכליה וכו' וען משפט מורה פקסם והלמה בטימונו סטיג'ן ושיע. — נילין השם טול והעדות והודושים מאת רביבים אלה. — ועל צד הירושלמי נרשם מקום פסוק תג'tz' המבאים כתלמוד זה.

הרומים הזה הוא על קלף יפה מאד ובאותיות מה יהודות אין כתשוו לטוב הכל ופוצץ הירושלמי, אך על זאת יודה לב הקורא שלא הגינו המדריסים כל המשנה של הפרק בראש הספר כמו שהוא ברכום ויניציאה וקראקא, ועוד' שנו בטעמ' ברכות ולא הביאו הסקא פיש ר' יהודא אומר והודעה את הים הנרול אומר ברוך שברא את הים ובמן שודאוו לריקים אויסר ברוך עושה בראשית, וכן פסקות אתירות המשנותן מן המשנה (עי' לעיל פ'ין). נס לא הרפיסו כלל משניות הפרקים אשר אין להן נטרא, וכבר הראינו בס' דרכ' המשנה פ'ג' מה ששש כהה מן ההפרש.

המדריסים לא ניל' ע'ס איזה כתב ד' או רפוס וודיסו הירושלמי, והם לרוב ע'ס ר' קראקא.

ונכתב על הסידן אך יצאו לאוד חלקו הירושלמי של רפוס זה. בשנת חרכ' יצא לאוד ס' טוער עם פ' קרבן העדה ושידי הקרבן (ונר טערבי ונילין השם והם בכלל סידר ואין צורך לכפול ולשעתו ושורם בכלל סידר). ובסוף הספר פ' פני משה ומראת הפנים ויצא מה בראשונה לאוד. בשנת חרכ' יצא לאוד ס' נזוקן עם פ' פני משה ומראת הפנים

* ניל' קמ'ג'.

ונוכנו עלינו חידושים נוקטים בשם ציון ירושלים מעת הגאון מורה יוקט
שאלות הלוי נאומנותהן.

בשנת חרכז יצא לאור ס' זעיר עם פ"י פני טשה וטראה הפנים ועם
ס"ר טרה אליעזר איזקרי (זהו מכ"י אקסצארד) על מס' ברבות. רשי פירושים
אללה יצאו פה בראשונה לאור. — וס' זעיר נראה קצת עט' רשות
אטמשטדרם עיר' لكمן.

בשנת חרכ"ג יצא לאור ס' נשים עם פ"י קרבן העדה וש"י עדת, ועם
ס"ר פני טשה וטראה הפנים עם ציון ירושלים.

אללה הם רשות הירושלמי בישלטאות. ופרש' דפוסי הירושלמי הם:
לפי פרץ, תלמוד ירושלמי סדר מועד עם פ"י קרבן העדה ותוספות
הביבניות שירוי קרבן מורה הנגון הכלול מהודר' דוד נדו אבד
דיקק רעסכא נדפס בק"ק רעסכא שנת תק"ג".

תלמוד ירושלמי סדר נשים עם פ"י קרבן העדה וכו' (כמו בס'
מועד) נדפס בק"ק בטלין שנת תק"ג.

ואלה ב' סדרים הם י"ט ד' קראקה ונשתנו לתרעון בטה שלא בא
המשניות בראש הפרק והצר' והקרים אישר אין להם נטרא.

„תלמוד ירושלמי מסדר נשים עם פ"ר פני טשה והוא חיבור נפלא
מעשה וב ונורא אישר פעיל ועשה והוציא לאורה הוא הוכח השלים והכלול
היה דבר המועלג בשרה מיטה טרגלית וכו' ואל סני יצא גינה לו סכיב
ומראתו עטוק מן האור והם חוספות מרכבה על העיקר נחדרים טובב וכו'
וקראם בשם מראה והרים. שitet תקי' באטשחדרם".

„תלמוד ירושלמי מסדר נזיקין עם החיבור פני טשה וסדר טראה
הപנים אישר חיבר ואין ותיקן הרוב המועלג הנגון המועלג במוזר' משה
טרגלית וכו' שנת תקל ליווט".

נס אלה שני סדרים נשתנו בטה שלא באו המשניות בראש הפרק וחסרו
המשניות אישר אין לנו נטרא.

סדר מועד בן תלמוד ירושלמי עם פ"ר קרבן עדת (העה) ושירוי
קרבן בשני חלקים, ונמצאו אחר כל חלק והלק הנחות ותיקינות וגם חידושים
OTOS ורכות, אישר מקומות באו מורה המהאג המפורסם מורה נזום פריביטש
כ"י וכו' וקראם בשם שלום ירושלים ונתקה לה כל טראה פרש' טכחות
ירושלמי. ווין תקפ"א".

„ספר שריה יהושע הוא ביאור לקצת טכחות מהתלמוד ירושלמי
החלק והריני טבנו איש ביאר ברוב בגין ורב עין התור' הנגול הרין הטזוני
רב וצעדים חמד פניו הוחם במוזר' יהושע בנבנשחה וכו'. קושטנדינה שנת
תב"ב". — ובא פה התלמוד ירושלמי רטס' ברכות פאה עדלה חלה בבורות,
והלגרות נשמרו באישר כתבנו לעיל. — הרומים נשחת מאד והאותיות
טושטשנות.

„תלמוד ירושלמי עם פרדוש על קצת טכחות מס' מועד וס' נשים
וס' מיקן הנקרא שודה יהושע. קוטאנדריא שנת תק"ד". — כוח הרומים באו

לבד המטבחות דת טוער נשים ונימקן אישר להם הפרזרש שודת יהושע (עד' לעיל). וdotsה הוא עליה מאור על הדרותם והקדום.

„תלטוד ירושלמי מן מסכת ברכות ול' זורעים כולה ומסכת שקלים עם פרוש מספיק מאור ותוספות קצתן אישר אין חיקוק וחיבור (חויבר) החורי ורכנן ברה אלה בן מורה יהודה ליב וביל מתנור במדינת פולדא עיר התוספתא וומכילהה וכו'. אמשטידלים שנת תע"ז. — הדומות היה מלא שבוחשים ונם משונה מאור מדרות ווינציאה וקצת נראת שהוא נעשה עס איזה כי' אישר מגא המתדים, אף שדרדרים והטבריש לא דרכו טהה מאומה, והוא מה הטבריש תמק ברוב מקומות סדרו על ר' קראקה ולא גרביש ישדר זה משונה מדר' קראקה. — המכ' אישר זהה לפני המתדים הוא לסוגים מעולה על הבי אישר זהה לפני המתדים ר' ווינציאה, ורוב מקומות הוא נועל מטנו והוא מלא טיעות ושבוחשים. עי' דמאי פה י"ד ע"א ד' יוסי בשם ר' יונה בישם חוקה אין כללה וכו' (בן הואר בר' קראקה וקראטאשין) והוא שיבוש נטור כאישר מורה הכלל, „כשם“, וכדר' ווינציאה שם כד' עיר נא על נוכן ר' יוסי בשם ר' פרה ר' יונה בשם חזקיה, ועי' סיד"ז. — בdotsה זה שם מתניין פלניא על ר' ברונור' וגתרם בול' נוטל, ובמשנה אהיה בתמים ובגנורנות. וכו' ווינציאה מתניין פלניא על ר' יוחנן וגתרם ובגנורנות וכו'. — כלאים סוף פט' בdotsה זה ר' ירמיה כי' הואר ובנו מדו שיצטרפו בבלאים הואר עבידה הואר לביש מאין דכתן ושעך פסקו לרמר וענלה על חריזהן עכ' ואין שדר לה. וכדר' ווינציאה היך עבידה הואר לביש מאין דמר ובריה לביש מאין דביתן נסב פסקו לדאמ' ענלה על חריזון. — וכן נטאו הרכה שבוחשים בdotsה אמשטידלים ולפעמים נפקדו שורות שליטות. דמאי פ"ב ו' עיב' ר' אבון אמר רבי אמר אדר טקומו והורי ליה סהדא דרי' כד' שמעון, וכדר' ווינציאה כי' עד ר' אבון אמר רבי אמר אדר טקומו ור' אלעדור כי ר' שמעון אמר אדר טעמו ר' אבון אמר אדר טקומו והורי ליה סהדא דר' אלעדור כי רבי שמעון. — ולפעמים הגי' בdotsה אמשטידלים טכונת יותר מד' ווינציאה. דמאי פ"ז י' סוף עיב' עד שלא נראת לעישר מעשר בטניות. וכדר' ווינציאה בג' סוף עד עד שלא נראת לעישר בטניות. אבל קצת נראת שהגניא בטקומות נאהה הן תקונים מדי המנחות. — בdotsה זה שמות התנאים והאמוראים הם לדוב נושא חיבות ר' ר' ריש וכו'.

„תלטוד ירושלמי מן מסכת בבא קמא ובבא מציעא עם פרוש טספיק מאור ותוספות קצת אישר אין וכו' מהדר אליזו וכו' מתנור במדינת פולדא וכו'. אופיכאך שעת תפ"ה.“

תלטוד ירושלמי מן מסכת בבא קמא בכא מציעא בכא בתרא עם פ"י מהדר אליזו וכו', פראנקופרט דטין 'שנת חק"ב'.

„תלטוד ירושלמי סנהדרין שכובות טכונות עם פ"י קרין העדה ושדי קרין כלא הדרעת מקום ומן הדומות (טיטללאטט).“

תלטוד ירושלמי ברכות עם פ"י מטה ומראה הפנים ללא הדרעת מקום ומן הדומות.

„טס' שקלים עם תלמוד ירושלמי עם הגנות הנאן ר אליריו מווילא
ופר' טרה ישראל בן מודה שטראל, הובא לראשונה לדפוס בטענק שמת הקעב
וועחה פעם שנתה שטענטען תרכז“.

„טס' שקלים תלמוד ירושלמי עם פיר פני זוקן מזרב טרה יצחק
טקאטארנא. לבוב גרייא.“.

„ספר שעורי ירושלמי טלט ^{א)} פודוש נחמד על סדר זעים עם
הגנות על ב' טס דמאי ושביעית טביבנו גורול מאוד גוללה הנרא מווילנא
(ב) הגנות וחידושים על איזה טסחות משאר חדרים מהירושלמי ^{ב)} הגנות
וחידושים על איזה טסחות תלמוד בכל' וזריך מבבוז חרב הגאנן גורול
וכר' טרה דובערדיש אשכנזאי. ואראשא תרכז“.

ג) כתבי יד של הירושלמי.

כתב יד של הירושלמי בטו חמו ואינם נס בכתבי ערך הספרים בפראיין,
לאנדאן, טינכען וכו' (ואפשר שבטי גנחו ברומי במאטיקן), ואך בבית העקד
הספרים בערד ליעין במדינת האלאנד נמצאו כי יש הירושלמי והוא מעמכן המלומד
ההנול סקליגער. הב' הוא בשני ספרים גודלים (אלאנטען) הפרק והאיישן
טלט ס' זעים ומועעד עם איזה דפסים דפסים יבבות, הפרק השני ס' נשים חוץ
מן אותן דפסים דפס יבבות הכתובים בכירק הריאשן (והוא עיי' ישנות המדריך
ספרים — כובניער — אישר ישנה נס' בטיס עירובין ולא דינק הדיסס כסדרן)
עד סוף נזקן ואיזה דפסים דפס נזה וכמו שהוא בר ויזיאת. — בסוף
ס' מועד נילה הוסף שם' ושות המכيبة, ח'ל:

אני יהיאל ביד קיטיאל ביד גנטין ורופא נ'ב'ת א' כתבתי זה הספר
ירושלמי מסדר זעים וטסדור מועד ל' מעתה ביד בניטין ביד מעתה והעתקתי
ספר טשובייש וטוטעה הרבה עד מאוד ושה שיטולו להבן ולהשליל בו
הגנתה בו כפי עניות דעתני, וודע אני ישלא הגנתי לתוכלת השוביושים וטוטעות
אשר מצאתי בהעתק הדוא ואע' לחיצים לסקך הקרא בספר הזה ומצאנו בו
шибושים וטיעות דיניין לזכות ואל יתרה כולם כי והש ברחמיו ישלה זרוי
וינקיי משניות במה שנ' ישנות ט' ביבן טנסטורות נקיי וזרחמן חכה ר' מעתה
ביד בניטין ביד מעתה להנות בו הוא ורעו ווע' דען עד סוף כל הזרחות
ויקיים עליו ועל דען ועל דען ווע' מקריא שתחוב לא יטוש סדר התורה הו
טסך והגנתה בו יוטם וללה לטען תשמור לעשות כל הכתוב בו כי או צלחת
את דרכך ואו חשלל ונשלם ביב' ייטים לחודש שב' של שנית חמישית
אלפרים וארכעים (טס') ותשערת וארכעים לביריאת עולם.

אשר תלמוד ידי עברו מסעד
לפני להזות.... וויל.... ומועד
בסדר הורעים נס במועד

חידתי תני תורה לזרען
וגם עתה תמנני מהסרו
שני סדרי ירושלמי לכלות

ואלה הדברים נשנו כוסף ס' מילן (אך נטקסים מט' ערומים ומט' מודע כתוב מט' נשים וכט' גוינן גם נפקר השיד' היהדי וכו'), והותם: ונישלים בבה ייטס לחודש אוד הראשן של שנת חמשת אלפים ותשעה וארבעים לפרטאות עולם.

הכ"י כחוב באזהות ישות ויחסות וארך באזהה מקומות קצת התבב מטרешפלש. המשניות באות בראש כל פרק, והפרק נחלק להלכות, המאמר ונשנה ונכלל בכ' מסכתות בכתב בכ"י רק במט' אחת ונישפט במט' אחרת. עי' ד' ווינציאה ברכות פ"א ב' ע"ג ר' דלא ר' חייא ר' רבא ור' שמעון בן חלשתא הו מהלין בהדרא בקעת ארבל ור' גרשא יוסא פ"ג ט' ע"ב, ובכ' נשפט במט' יוסא. — בר' ווינציאה ברכות פ"ב ד' ע"ב ר' יהונתן וזה מסכתן על רבי יעקב בר אידי והוא ר' אליעזר חמי לה' וכור ונשנה בכ' בשינוי קצת שקלים פ"ב ט' ע"א, ובכ' נשפט במט' שקלים (המאמר זה משולש סוף פרק פ"ג עז' ושם והוא ניב בכ"י). — בר' ווינציאה פסחים פ"י הל' א' זורה שלאל רל' אישיה במתה והוא שייעון של בוסות וכו' עד סוף ההלכה ונשנה שקלים פ"ג ט' ע"ב, ובכ' נשפט במט' שקלים. — ולפעמים כחוב בכ' קודם ההשיטה נריש (עי' לעיל לו' ע"א). בדפוס ווינציא' סופה פ"א הל' א' רבא בשם ר' ירמיה אף בעידי סימן בן ומר עד סוף ההלכה ונשנה מט' בתוכות פ"ב בז' ע"ג, ובכ' נשפט במט' תוכות וכחוב שם „ניש להליכתא קרטיתתא דוטטה“. — בגדודים פ"א סד ע"א חתן גינין ר' יהונתן אומר כת ר' ומר כח' חלל זכר וכולחן פקרא אחד הן וזרישן וכו' ונשנה בעניט קודשין פ"ד סי' ע"א, ובכ' הוא לכל במט' קודשין (כ' שם מקוטו) נשפט במט' בכודים וכחוב שם „ניש בקדושיםין פרק רביעי עשרה יהונתן הל' ו' ר' אליעזר בן יעקב או".

ונראה שהוא היה מנגנון החומרם להשתטט במט' זאת מה שבא כבר במט' אחרת, ובזה יובן במתה ינראה לפצעים א' בדרכי ריבוחיו בעלי התוט' שהשתיטו הירושלמי בטקומו והביאו המאמר בטקומו אחר. עי' חוס' סוכה ר' יט' ע"א דה לא' יודא ובירושלמי דברות פ"ג שאכלו משמען דאויר מצערף ואין ישמע תחתיו כסרי והקונט חזו לשונו אן קיימין בסוכה וכו', והמה זה הירושלמי הוא מלה בטלת בטקומו בסוכה שם וחזר מכאן הירושלמי ד' שאכלו. — שם מס' ע"א סודה והא א' ד' יהונתן ודוכחות אשכחן פרק א'ן טעפידין (ג'ל פרק ר' ישמעאל) דאל ר' יהונתן לר' חייא בר' אבא הלין תלת מלין סלקין טן ניכין ע"ב, והמאמר זה הוא באן בסוכה בטקומו. — כתובות ע"ה בר' ד' נפללה בה בטק' פ'יאה דירושלמי פרק ב"ש בע' ר' תנחים קמ' ר' יוספה אלא תני לה נבי דרכים שהם טקוי ב'יש וכו', והוא מה בירושלמי בטקומו. — ולפי מה שיצא לנו מהכ"יאן אנו מובחחים לנו לעוזה שכ' של בעל החרו הוו חסרים בטקום זה (עי' לעיל), אבל נאמר בבירור בכ' של חוו השיטטו החומרם אלה טקומות של הירושלמי במט' סוכה ומט' תוכות ומט' עז' לע' יהו כחובים במט' ברכות פאה ובכ' (ובכ' אף שהוא טאהרת לטס' סוכה עין שעיקר טקוט' השתטה הוא בכ').

ונחזרו לכ"א דליידן. מלבד אלה הטענות שוכנו אשר השםיט הסופר בכונה נמצאו הטענות ע"י מהורת הסופר אישר דילג מתינה לחיצה הדומה לה או מישורה לשורה או כמה שורות ולפעמים גם באותה שורה. והטעינות אלה רבו כמו רבו בכ"י זה ונוכיר קצתן לדוגמא. בדפוס ויניציאה תרומות פ"א הל' ב' (מ"ז ע"ז) ומפני שציריך מהשכבה יהא משקה סורה מעיקרו טמא הויאל והן צריכין מהשכבה יהא סורה מעיקרו טהור. ובכ"י ומפני שציריך מהשכבה יהא משקה סורה מעיקרו טהור, ודילג הסופר מן יהא הראשון עד יהא האחרון. — בדפוס ויניצ'י מ"ש פ"א הל' ב' (ט"ב ע"ד) מה נפקה מבניהון ולדה בכור והקרישה שלטים מן דאמר לא התירה התורה לך בכיסף מעשר אלא שלטים בלבד קרייה מן ואמר בלקיחתה פקעה ממנה קדושת מעשר אינה קרייה. וככ"י מה נפקה מבניהון ולדה בכור והקרישה שלטים מן דאמר בלקיחתה פקעה ממנה וכו' ודילג הסופר מן מן דאמר הראשון עד מן דאמר השני. — שבת פ"א הל' א' (י"ג ריש ע"א) בדפוס ויניצ'י רבי אחיו אומר בשם רבי יותנן היה עומר ברישות הרכבים ו록 לטללה מעשרה רואין שאם חפול אם נחה בתוך ארבע אמות פטור ואם לאו חייב והנני שטואל מרשות הרכבים לרשות הרכבים ורשות היחיד נאמען רואין שאם חפול נחה בתוך ארבע אמות פטור ואם לאו חייב חמן את אמר אין הרשות הרכבים מצטרפת וכו'. וככ"י ר' אחיו א' בשם ר' אליעזר בשם רבי יותנן היה עומר ברישות הרכבים ו록 לטללה מעשרה רואין שאם חפול נחה בתוך ארבע אמות פטור ואם לאו חייב תמן את אמר רשות הרכבים מצטרפת, ודילג הסופר כמה שורות טן ואם לאו חייב והראשון עד ואם לאו חייב השני. — ודרילונים כאלה הן קטנים הן גודלים נמצאים כמעט בכל פרק, ולפעמים חסר קצת המאטיר בסופו ע"י דילוג מחמת חיקות דוטה. פאה פ"ז כ' ע"א בדפוס ויניציאה אי זו היא עלילות כל שעאן לה לא כתף ולא נטה יש לה כתף אבל לא נטה נטה אבל לא כתף למבעל הבית, וככ"י חסרים התcheinות יש לה כתף וכו' הרי היא של בעל הבית. — תרומות פ"ד הל' ה' ט"ב עד בדפוס ויניצ'י כמה דביה שמי אמרין קדרשו מודעןין כן רבי אליעזר אומר קדרשו מודעןין, וככ"י כמה דביה שמי אמרין קדרשו מודעןין והשאר חסר.

ולפעמים השםיט הסופר קצת המאטיר בכונה ואין לעמד על סוף דעתו. בדפוס ויניצ'י פסחים פ"ז הל' ט' (ל"ה ע"א) אמר רבי בן בר חייא ירדנו לה כשיתת רבי ישמעאל כמה דרי ישמעאל אמר תמן תינוק שעבר זמנו ניטול בין ביוי ובין בלילה והכא עיבר ומנו נשף בין ביום בין בלילה. וככ"י א' רבי בן בר חייא ירדנו לה נשחתת ר' ישמעאל قول' ע"ב, וכי יודע למצוא פשר הרבר? ר' ישמעאל לא נמצא בכל הסוגי.

בហבי' נמצאים הרבה ראשי תיבות: ה'ק בם' הקב"ה יש' בם' ישראל, א' בם' אמר, ר' בם' רבי, ווק באמוראי ררבנן נכתוב תמיד ר' בעי' לעיל ריש פ"ד. הירושלמי ר' ויניציאה מסכים עם ה'ק' זה אלא שמרחיב וראשי תיבות. ה'ק' הוא בדפוס הקדוש ברוך הוא או הקב"ה, יש' בדפוס ישראל, א' בדפוס

אוצר או אמן, וכן לדוב ובי ולפעמים ר'. — נס זהה להדרות ווינציאת
שהרולנים של ה'כ"י נתמכים כטילואם. — וכבר הפנו לעיל מאמר המנויות
در' ווינציאת בסוף הספר שכתבו: ושקלין ושרין בזון טובא למקן כאורה
קשות בנידיש היישורות עם חלה טופון אחרין רוקיות דחוון קדמא. נס
העט שעראה הבונה על נ'כ"י. אפשר שה'ב' זה הויה בבספר אלה נ' שטוטן
(כ"ז) אבל יש בהה מקום ספק, כי נמצאו טיעות בדר' ווינציאת איש אין בכ"י
זה. עיי' ברוסט פאה פ"א פ"ג עיין אמר ר' יוז'ן פָּרוֹקְרַיא בועא קוט' ר' יוס'י
חמן אמרין עיי' אילן קרוין דיעיט וצ'יל אן זיעיט ובי'ן והוא בכ"י. (?)
בכ"י חוכם הרכה הנחות על הצד ווון כאות לטלא הרולנים וקאנן
לחיק הטעיות. והנתנות אלה אין מ"ד הסופר ה'כ"י באישר ניכר מתקן האותיות
ונס מתקן הירוי הדריה בנתנות (ואךacha הנתנות למלא הדילוג ה'ן מ"ד
הסופר גער ייכתקן). — וקצת הנתנות נכתבו כיריו שחר ואותיות טשנות
מן שאר הנתנות, וזה טורה שהוו שמי מנהיחס זה אחר זה, והאודהן טילא
מה שלא כתוב גוראש. זהה ניטר בפרט שבת פרא הל' א' נגלאן המאמר
ה' ר' אbatchו א' בשם ר' אלעזר ובור שהבאנו לעיל.

הנתנות אלה נראן נלקחן מהירושלמי ד' ווינציאת. וכע"ז פ"ב הל' ב' נמצאו
ספוס ר'יך בכ"י במאצע השורה וכנתנה על הצד כתוב „ישו בן פנרא"
והוא בדר' ווינציאת ע"ז שם ט' עד. — ולפעמים הדנהנה נאה לבאר אלה
טלה. כתובות פה הל' ח' (בדפוס ל' ע"ב) דאיתן לעי' וכותב על הצד „פ"י
יעין עף ויגע בחרונות ירושלמי לעין ומשלחה. — ונמצא בדר' ווינציאת חלה
ס"ג ניטר עיב על הצד „ער' הריש בן אודת דלא" ולא נמצאו בנתנה בכ"י,
ואפשר שלא חיש המניה לבתנו, עין שאינו בערך הספר ד' ווינציאת.

* ועי' נס' דמ' סטינשנайдר קטלוגוס ספרי אוניברסיטת לונדון, Lugduno-Batavorum auctore M. Steinschneider, p. 342.
וסה סטינשנайдר, ווינציאת נפק ס"ג כ"ז, זו מול כללן גזירות וקידוך מקוון, כלות כמה
מלטאות טפליט נס' כ"ז, וסס מלטאות נס' ווינציאת ועוד שטוטן. וזה מוס גטפל טפליט דליידן ר' יהו
נספק ס"ג כ"ז פסק מהט נפק סטינשנайдר ד' ווינציאת.

הוסףות.

לך ט ריש ע"א.

אחד „וירבה פעמים בא נקיון כי ובר והוא במת הכלמי“ יש להוסיף
ובעדין ערך כן ה איתה: בירושלמי כי מתגננת פ' כן היא מתגננת עכ"ל.
אבל מטה שנמצא בכתם כי בירוד אחד כ"ק נראית יזרר ברובינו.

לך יין ע"א.

לענן הירושלמי יש להוסיף: ואדרין את לו כלה עוד את ערך לו
שי עוד את מתקשתה בה, ומאמר בתשובה לשואל דבר אש"ל תזרענו עראה
פ"שומ. ניתן פט הל' ז (ט ע"ד) ר' רזיה בר איש בשם איש האומר אני
וז וטפרים נפנ' אותו להוציא בעי ר' רזיה קומי ר' אבצ'ו וכוכן אמר לה
ארין אר לוי (צל לו) אם טפנ' ריח רע מפנן כל שכן טפנ' הי נשע עיכ'
וקן בא ברוכה טקומות ואדרין את לו. ואדרין הוא במת עדין עיי דרבנן פ'
כי תצא ס' לא תתעמד בה. וכן הוא בירושלמי לדוב.

לך ביה ע"א לתוספתה דבני בבל.

וקן עראה מן התוספתה דבני בבל הביריתא ביב קללה עיב חד איה
הוא דיתיקי בל שכתוב בה דא תהא לטיק ולחיות, כלה זה הוא לשון
דייתיקי וכמו שפי' וירושבם שם. אבל באמת דייתיקי הוא טלה זונת נַעֲקָלָא,
ושחרונו צוואת המת. וזה מוכיח שהביריתא זאת נשנה בבל, ובבל לא
הבט ל' יונת וכיודע, لكن פרדשו בענין זו.

לך ט"ז ע"ב.

סוף דה והחכמים מסדרי המשס' יש להוסיף: ועי' ביב סזה עיב חד
צער שעתקנו ולבסוף קבעו ובר מי לא ר' אליעזר ולא רבנן ר' ר' אליעזר,
והמשס' נישא ונוחן שם הרבה לנטזא לאיזה ר' אליעזר ורבנן נתבון הטקשה
מי לא ר' ר' וא' וכו', וזה מורה שדק הא מי לא ר' ר' וא' ולא רבנן אמר בדור
קדמון ובדור געלמא והדור והדורן נתקשה למוצא פש' הדבר. וכבר
הברטו מהו במת'א.

לך מ"ח ע"א.

אחר „מה טורה שהכל קהא לפעמים ישבת טבריא על שם ר' יוחנן“ יש להזכיר: ועיי' דירושלי תענית פ"ד ס"ג סוף ע"כ והשכתי כל משושה וכי דרומה מתן חנה ציוראי נגן חדש טיבrai נגן שבתה (וכבר הבאו המאמר לעיל ד' ע"ב), וככל תענית כט' ע"כ הובא השלטת דריש ור' יהודה ושביגן אם מראה או כל החדש או אותה שכת ואיתא תם אמר ד' יוחנן וישראלן פקרא אחד ודישו דרכיב והשבתי כל משושה חנה וט' טאן ראנר מראה מנה ומז' כל החורש מהדרשה ומצ' כל השבת משחתה ע"כ. והוא מוסר על זה המאמר דירושלי כאיש יין כל משכלי.

עד יש להזכיר שם אוזר „וועס עסדה על מבונה אוזר הווע היישבות בא"י“ ובממשעה דלעיל יש לקיים שר' יוחנן ותודה למד הדירושלי באאה דמוסים ואבידיס והבאיס אוזריו והחיבו את איזד החל לעשנות, וכן שמניט בעינן התוועטה שער' זה אבן פנה ור' נחmittה ואוזריו ר' חייא ור' אושעיא העמידו הבנין על מבונו. עי' דה"ט צד 306 211.

לך מ"ט סוף מסטר ד'.

הרמ"ס בפדוושו לטפס' מכות פ"ג ט"ז כתוב וכשהחזר לו נס קן ואטרא לו זה שאותה שותה ובר' וטסיטים וכן פ"י דירושלי ע"כ. וזה הירושלי הוא נזיר פ"ו הל' ה', וזרבביס לא הוברו בפדוושו למד וגמ' מכת' הובנו, מזה טראה שעורה עד לפני הרמ"ס זיל הירושלי לא"ג דמכת' וכמו שעורה לפני בעל הור' הירושלי דטפס' נהה מפַגְן ואילך ולא בא לדען.

ודע וחתשב"ץ כתוב בסוף פדוושו לטפס' קיעיס וול': והסדר התמיישי חכמת הווע ס' קידשים שאצין חכמת יתודה שנפטר לכהנים שנפטר בהם יוזו טשפטן ליעקב וככל הסדר יש תלמוד נבל' ועם דירושלי זולח' מס' מדרות ובר' ע"כ. ואין הבונה אנט' שלמתה של הירושלי לא' קידשים והרי לא הה דירושלי להה חט' להראישוניס אשר קידומו, הריך' זיל ובר' האיך היה להדרשב"ץ. ונראה נס מה כמו שבחנו לעיל על הרמ"ס שלא הוא לפני הרשביין כא' איה רפנ'. — וככלל נאמר כל זמן שללא נמצאו ברכבי הראישוניס מאטריס שלטטי אשר חזותם וונינט מוכחים שהם מירושליים לא' קידשים יש להחליט שלא הה ירושלי לא' וזה ולא נון אל דמוסים וראיות הצעניות, אשר טקון לרוב הטהורות ושננתה הלשון או שגיאת הספרות.

לך נ"ב ע"ב.

הירושלי מסטר והולך נדרטו: אטרא לה ריקלייט חזיא בזק ריקלייטיאנס טלאא לא בזק. וככדי איתא אטרא לה לדיקלייטיאנס רע' חזין איקlein ברם לדיקלייטיאנס טלאא אנק טשעכרים. — ובירושלי מסטר: ואטאלן אין לא מסטר לא ברומי זעיר ולא בחבר עז. ואם המאמר זה צא מפי דיקלייטיאנס הבונה ולא בחבר זעיר על הפרשיות המכוניות הנדרים

טעח טלק האסכענידען (עיי' פ"ד סוף ערך ר' יהון) ודיוקלטיאנות נלחם או
בכ', כי מה שפדרשו הפסרשים ולא בחבר זעיר בתה' קמן אין לו שחר
בpsi שד נבא רומי. אך נס אם הבונה פרטי נראת זו שדיוקלטיאנות יכיר בpsi
יהודים העוטרים תחת טמיינתו נברות שונאיו אגישי טלהתחו ווזהותם מותם.
למן נראה שהוא המאכער הוא סתם ירושלמי ועל הסודו מסיים ואפי' כן לא
מכסי וכור (עיי' ערך ערך כ' נ' אל תוכה ל' מן יאנאך לא חיכת לטקננא
רלא ניסבק). ובכ"ר שם איתא בוהיל: אמר להון אפי' כן לא תבחן לא ברוטי
זעיר ולא בטלמיד זעיר ע"כ, ישנה התאמער ללשון יותר טובן ושם אותוpsi
דיוקלטיאנות.

לד' נ"ה ע"א.

עיי' ערך ערך אבי' שהשיבו ר' שרואו ובנו ר' הא' לבינו ניסים על
שאלתו ששאלת את בפירושו דרבנן כל ובמכל וכל רבי מאיר יישראל והשיבו
לו: וואי כמו שישטעה כי ר' מהכט' א' הפסרין שם בסנהדרין שלתקן ראנדרין
לענין סטמלה זקנים וקסין דסבנן להה וקץ להה רבי ורבנן להה רשותה לטוח דין
קסות ורב מהכט' בבב' הפסרין בישיבות שלתקן ציע' לאורה רהה אין סטמלה בחוזקה לאוין
בבל הפסרין בישיבות שלתקן ציע' לאורה רהה אין סטמלה בישיבות בבב' להיות בתוד
ויראותה בבב' סנהדרין י"ד, אבל הבונה ישנתמה בישיבות בבב' להיות בתוד
(הנrollות). ונזה נצה' מה ששערתו בתודולו שובי וזה לנו רבד' ינני' נזה'. —
והנה בות מרויק הרכה מה שאמוראו' דבבל נזכיר בירושלמי בשם רב עיי'
בפניהם. אלא שלפעוטים סטמ' נא' איזה תבטים אשר על' לשם מבבל עיי'
בבב' בחובות י"ז ע"א ושם נקראים בירושלמי רבי בטנו רבי אפי', רבי אסוי,
רבי זעירא, רבי יודטה.

והתמונת היה נקרא רבי, נס זוקן. וקדום והתחמות לא נקרא חכם דאי'
לא בשם רבי ולא בשם רב עיי' פ"ד ערך שיטאול בר בא ועריך שיטען בר
בא, והוה בכלל חבר. עיי' סנהדרין פ"א ריח ריש עיג' תבידים טהו ליננס
לעימור והזודש אמר ר' החשעה חבר הוייאן ואעל' ר' שיטאול בר ר' יצחא
לקודוש החודש וליננס דעת אין סלקות טמייניאן אין לא וכור אמר ר' בתאגא
חבר הוייאן ואעל' ר' תנחות בר וחיה לקודוש החודש וסלקית טמייניאן הדא
אשרה שבביריס נכסמן לקודוש החודש חבריס מטו ליכנס לעימור שננה
נשטענה מהרא טעשה כרבנן גטליאל שאמר יקורי שבעה זקנים לעיליה
ונכטנו שטונגה אמר ט' הוא שגנבים של' ברשות עמד שיטאול הקמן על רגלו
ואמר אמי' ננטשי שלא ברשות החלפה נברחה לי וכור עיש'. ומה שפטשיטא
לי להש' שיטאול הקמן היה חבר נראה טמה של' היה נקרא
בכינוי רבי.

וראינו להוסיף עוד איזה דבריהם בענין המתני' והטנויס. עיי' המתני' היה
להטמונת רין טומחה, והיה לו רשות לרין איסור והותר דיני מטונות, נס היה
לו רין זוקן לענין שניין לו דמי' בשחו טשלט' בחרבות פ"ד כ"ח ע"ד, ושאן
מגדין אותו אלא אם כן עשה בירבעם בן נבט טיק פ"ג פ"א ע"ד. — ולא היה

טמיען כי אם חכם אישר היה טומענו באיז', ואם היה בשעת ההתקנות מחלטנו עית לזרוע. עי' ביכורים פ"ג ס"ה עד רבעין דקיטין אבן טמץ' גז' בחוצה לאין ע"ט להזר ר' יצחק בר נתן הוה בעיה ומוניה עית להזר ר' זמייא הוה בצד ומנוגה ע"ט להזר. ושמעון בר ב"א לא נחמנה כאשר הוה בחיל עי' ביכורים שם, ונראה שלא היה דעתו להזר וכן עליה טפה ואיטה שם דר' אבינו שלח לו שבוא לא"י (ומה דאיתא בבבלי סנהדרין זד ע"א דאן סומכין אם הסומכין באירין וגומכין בחיל נאה רמיידי בגין דעת הגומכין לחזר, כן עליה טפה שהביא השם שם ראה מרד שמן בר אבא והוא ר' שמעון בר בא עי' ערכו, ע"ט הדברים אלה אין בגין מחלוקת בגין הדושלמי והובני. ועי' רמב"ם ס"ד מהל' סנהדרין הל' ו).

והתקנות הוויה עית הנשיא ועם ב"ד וכראתא סנהדרין פ"א י"ט ע"א איז בא בראשונה הוה כל אחד ואחד ממנה את תלמידיו בנק ר' יהנן בן זבי טינה את ר' לעיד וכו' חזרו וחלקו כבוד לבית הוה אמור בית דין שטינה שלא לדעת הנשיא אין טינוי טינוי הנשיא טמא שטינה שלא לדעת בית דין טינוי טינוי חזרו והתקינו שלא יזוז ב"ד טמיען אלא מושעת הנשיא ושלא יהוא הנשיא ממנה אלא מדעת ב"ד ערך. ולהתפסותם בתורה זו אומרים דברי שכח בשעת התקנות עי' בבבלי כתובות י"ז ע"א.

לפעמים לא היו טמיען כ"א לדברים אף שהטינה היה ראיין בכל הרבים, עי' תבנית פ"א הל' ח' (עד ע"ג). ולהזוב לא מיט לראיית טומי בכוורות, וזה עשו לכלב הנשיא. עי' בבבלי יומא ע"ח ע"א. ועי' ירושלמי התבנית רבי להזר נורדים וללאות כתם' מן דרכך בעא נבי בריה טומי בכוורות אמר לו איטו סופך לך על מה שאתה לך אבא. ועי' נדידים פ"י הל' ח' ובבבלי סנהדרין ח' ע"א. — ולפעמים לא היה טמיען בגין להמן, עי' ירושלמי התבנית ונדרים שם: מהו למונות זקניהם ליטם נשבעניהם מן הרاء ר' חייה בר בא אהא לבני ר' לעיד אל פיס לוי יהון נשיא ר' יוסטוב לי חרוא איניא דאיך ניסוק לפרטני לאירוע בריחתא פיסחה וכותב לה' הר' שלחנו אליכם אדם נדל' שלחונו וכותבנו בו עד שהוא מעז אללו ערך. (אפשר דבק בזואה בנו הוא שיש לו רשות להגד בכוורות זה הוא שיטוטים עד שהוא מבצע אצלו).

ונראה שעיו טמיען לפעמיםacha חכמים ביחיד זה שהה נקרא פיתקה. בכורים פ"ג ס"ה עד ד' ומוניה הוה בצד ומנוגה עית להזר אוף ר' יונה הוה בפיתקה ולא קיבל עלי' מהטינה אמר עד ומון דמיתני ר' טינה ר'. ועי' לעיל ערך ר' זמייא. — ופיתקה פרטונו גורל ומזה משמען קצת שהוא טמיען בלבד ר' זמייא. טסער קצוב ביד התקנות אישר שטומות יוצאו בנדול וכו' להזות מטויות. אך חענית ס"ד ס"ה ע"א אהא רב' הוה טמיין תרין טמיין ומר מדודנן סקד לרבה אמר לא תעבד בן אלא מי בולחן בחזרא ערך, لكن נראה ששם פיתקה טושאל להתקנות, כלו להזות גנורל ותוד המגוים.

ועוד מצינו כיון כבוד מנילה ס"ד ואמר שם ר' זעירא על ר' שמעון

ספרא רשותנית אילו הוה והוא ספרא בזוטי מיליה חכמים עיי לעיל עד
ספרא, ואפשר דחכמים אחר עם רבי נלו' ספרא.

ויש עוד מה להזכיר הא דאיתא ס"ב הל' ג' ר' יצחק כי ר' לעוד
הוה טפרק לוי וושעה כי ר' שמי רהוה פרוש אין את ידע דעת טברן
ואילנא טורכא לך ואת אתי משתי נבן ובן ואיל לא לא תובין עב. ונראה
שפרוש איטי בינוי כבוד אלא בא לומר שהוא מורה ררחה במציאות וטראק
את עצמו מבל רנוד אישוד. — ואין פרוש רוח המתאר ענן עם הפורושים
הגמורים במשנה וירושלמי וככל.

לד ס"א ערך אבוי.

עיי' בandal נדרים ס"ב ע"א אמר רבנא שר' לה לאודועי נשיה כאחרא
דא' ידע לה' וכור והבינה בה להודיע שתווא חכם ע"ש, וכונת המתאר של
אבי' שהבאנו בראש העץ הוא להזכיר תה' ציריך למסוך את עצמו אם נהגנו
בו כבוד יותר טליתו. — וממה שללא וביא היבלי וזה המתאר ראי' לא
נדורים ולא בנסיבות סוף ס"ב נראה גיב' להוכיח שאבוי' דערך זה הוה אמרו
דא' ולא אבי' תלמידיו דרבנה.

לד ע"א ערך בר קפרא.

אפשר שבר קפרא הוה מא' קפראות ועליה משם לא', ונראה בר קפרא
על אי טולחו. וכן ר' אליעזר הקפרא נראה שהוא מא' זה ונראה הקפרא על
שם הו'. ■

שם.

להערכיס ראות ב' יש להוציא: בני מרינחא. שבת ס"ב יג' עד וכותב ולו
השופך אמר ר' חייה בר בא אילין בני מרינחא ערוצמן סנן בר חד טינחון
כע' משלהה פילה מסטריקן לחריטה והוא כתב כתמי טילין והען דמקבל כתבייא
הוא שופך דיז' שאן בה עפץ והוא קלט מקום הכתב.

לד' ע"ח ע"א.

אזר ומותה. נראה שר' זורא היה כתן יש להוציא: וברכות פ"ח ייב עיב
איתא בסטרוש שהוא ביהן. עיי לעיל קליג' עיב ושם הכאנו כל המתאר.

לד' ס"ב ע"ב סוף ערך ר' חייא בר אבא.

עיי' בכל כתובות ח' עיב כי הוא דיז' חייא כי אבא סקי' בינה ודיחס
לקיש הוה ואמרי' לה מתני' בריה וריש לקיש הוה.
ר' חייא בר אבא היה שומן הננות. ירושלמי שבת טמא טז' עיין ר' חייא בר
בא הכא חד סבר רגודה אמר או מה כתיב טבאות תקוע יהה דמתבטה. ואפשר
שללא קסדר אלא על כתובי ספרי תנדרה, עיי לעיל ס"ג. ועיי בכל סוטה
ס' ע"א.

ליד פ"ז סוף ערך ר' חנינה בדיה דר' אבחו.

ועיר בימות פ'ב היל' ד (ט' עד) ר' זעירן בשם ר' חנינה אישת חמת' אסורה טשומ טראיות העין اي תימר תורה ורי דוד שנשא רצחה בת אלה שמע' ואתנה לך את בית ארכג'יך ואת נשי ארכג'יך בחקן עיב. ובככל' שם בא' ע"א איתא בבריתא ומורה אמר באשת חמי', ושם עיב' איתא אמר דכא' וככל' הוא חמו' עודה אשת חמי' פטורת עיב', הרי רלישת הגבלי' פשות אשת חמי' פטורת. והתר' הביאו שם מעשה ורתי פק' לאיסיד וכיהרושלמי' נגר הגבלי', וחב' שם הרא' שטהא אדר' נך אביו עכל' עי' והירושלמי' טרי' בחרות האחרוגים. והגאון בעל נדע ביהודה אשד כל' ח לא אם לה חופה הרכת על זה בתשר' כיז' חלק' האדע מחדוווא קמא דאס' לאשד לופר' ק' תלוא' ר' חנינה בעל' טיטרא' זאת בירושלמי' קם ררכבת לבא' דמתה' נגבלי' אשת חמי' (ע"י לעיל ערך ר' חנינה שהוה ברוד' הראשון ובא' היה בימי' ר' יונה, ברוד' רובייע'), אך רצח להנ'יה בירושלמי' ר' זעירן בשם ר' חנינה בדיה' לר' אבחו', ור' חנינה בריה' ור' אבטו' מבר' אחיב' בירושלמי' שם וול' ר' דימת' בשם ר' לעוד שע' חוננים שנשלו' בביה אשד אבון' להגשה טפי' טראיות העין אהא עובדא קומי' ר' חנינה בריה' ור' אבטו' אמר' יסבון' באחר' דלא' חכמן' להן' עיב'. ונמ' כזה לא נהה דעתו של הגאון ול' הנם ר' חנינה בריה' ור' אבטו' קם' להבאה דורי' ר' אבזו' היה תלפטזו' של' ר' יוחנן עיב'. ועי' יש להסביר הלו' מצט' באיה אטומאים' שבגדים הגיעו להרואה שע' הוות' אחריות' וטעאה שנחללו' לחם' לעת' וקוטעתם. אבל' יש להביא ראייה ברורה שר' חנינה בריה' דר' אבחו' לא היה מאוחר' להבאה דורי' ר' זעירן אמר' בשמו' כאיש' הובא בה' חנק', ור' זעירן היה ברוד' השלישי' וברוד' רובייע'. וכן ר' חזקה' אשר היה היה בדור' רובייע' אמר' בשם ר' חנינה בר' דר' אבזו'. וכבר הג�' בעל' גו'ב' ורבע' כתמה' והסכים' שהגבלי' והירושלמי' חולקין' בין' אשת חמי'.

ליד צ'ין ע"א ערך ר' יודה נשיאה א'.

או'ר' אשד הווא הסבר וזה לבית הורוטם בא' לידי' החקירות אשד חוקו' החכמים מסטממען¹⁾ וסורים²⁾ על' דיאקליטינס, על' טסענו' ועל' המלחמות אשד גלום וועל' שאר' קורותו. והחכם מסטממען העתיק הרכה להعتمد על' טכונם זון' וטקום החוקים — פערדרונגען — אשד יצאו' מחתה' ז' דיאקליטינס' וווכיה' בבורו' שנטצאו' לו' נ' פערדרונגען טקון' שעת' ד' אלפס' פון. וזה או' בטמפריא³⁾. ונהג אין ספק שי' יודה נשיאה אשד דבר' עס' ריאקל. והוא ר' יודה נשיאה א', ור' ח'יא' בר' אבא פצע' על' קבורי' בזוז' להאות

¹⁾ Th. Mommsen: Ueber die Zeitfolge der Verordnungen Diocletians. In den Verhandlungen der Berliner Academie J. 1860.

²⁾ Kaiser Diocletian und seine Zeit, von Th. Preuss. Leipzig. 1869.

³⁾ Drei Verordnungen, unterzeichnet Mai 31. Jul. 14. Aug. 31. Tiberiade aus dem J. 286. Mommsen das. S. 423.

דיקל. (עיי' ערך ר' חייא בר אבא פ"ב ע"א) שנה מז', עת באו דיקל.
לאرض הקדום בפעם ראשונה בהיותו קיסר, (והחכם גרעיטן הילך בפעם קליגטאן
אשר טעה הרבה בזה¹⁾ ולכן נכס כפרצת דוחקה מאד.)

והנה דברי מאטמונע בורורים מצד ראיותיו ואין להшиб עליהם. וככז' יש
כאן מקום ספק شبירותלמי איתא בדור מעשה דר' יודה נשיאה שדיקל. היה
או בפניהם ושלח לר' יודה נשיאה לטבריא שיבוא לפני פניהם, ובן משכיעות
פשט עיי לעל ב' ע"ב נראה שדיקל. היה בפניהם. וכן מזה נראה הוכחה
להשערתנו שאלה המعيشם דפניהם היו טרם היוו קיסר.

לד' צ"ד סוף ערך ר' יודה נשיאה ב'

בכתבי הקיסר يولיאנוס אשר השאיר אחריו נמצאה אנרת מלאה דבריו
שלים ונרכна אשר כתב אל היהודים ובתוכה אומר שכבר בוה אל האח
יולאו' נשיאו הגנבר טead יולאַגְפּוֹן וועסְמָלְגַעֲמָאַתָּאַסְוָן אַלְגָּלְבָּוָן (Tougalobus).
הוא הילל בנו של ר' יודה נשיאה ב', וכן הסכימו נחבי קוזות היהודים. אבל
העומד על חשבון הנשיאים ומי מלכות של يولיאנוס רודה שא"א לומר כן,
שהרי يولיאנוס מלך מן קכ"א עד קכ"ג ובתיו לא הגע הלל לנשיאות כ"א
אבי ר' יודה נשיאה ב' (או אבי אביו ר' גמליאל). וכן נראה בכרור שיש כאן
ט"ס וצ"ל *Tougalobus* במת' (וועסְמָלְגַעֲמָאַתָּאַסְוָן) והטעות בין אותן ג' ואות ג', וכן בין בין אותן
א' ואות ס' הוא מצוי بكل בכתבי יוניה) והכוונה אל ר' יודה נשיאה ב'.

ובענין טיבתו של يولיאנוס ליודדים ובמה שרצה לבנות בהתק' בירושלים
לא הארכנו, כי לא נזכר דבר מזה בירושלמי. (ואפשר משום شيء מלכוותו
הוא אכן מטעים, ובבנין בהתק' לא נתקיטה מתחשבתו). וכן שם הקיסר זה לא נזכר
בירושלמי כ"א בדרך העבריה בעלטמא נדרים פ"ג הל' ב' (לז' ע"ד). וזה המאמר
הובא שכובות פ"ג הל' ט' (לד' ע"ד) ושם איתא דיקלישיאנס במת' לולינוס
דט' נדרים. וכבר העיד ע"ז החכם גרעיטן שם צד 494.

לד' צ"ז סוף ערך ר' יוחנן.

ור' שורייא נאן איש דבריו בניוים ברוב מקומות על ארני האמת קילע'
נס בוה אל השערה بما שכתב שר' יוחנן לא דאייך ימים יותר מפ' שנה
ומת שנתה תק"צ לשטרות והוא שנת ד' אלפים ל"ט ל"ב'. ועל כן לא נזכר
כלל ר' יוחנן עת באו דיקלישיאנס לא"י, כי דיקל. בא לשם שנת מז' (ולפי
השערתנו שהמעישם הנכרים היו בעוד היוו שר צבא הוא בשנת מ"ג) ואו
כבר מת ר' יוחנן. וזה מוכיח בכרור שר' יוחנן מה קורם מיתה ר' יודה נשיאה

¹⁾ Mommsen das.: Clinton, der in den Fasti Romani annimmt, Diokletian sei erst im J. 297 nach dem Orient gegangen, hat geirrt. — Mommsen sagt ferner das. S. 349: Clinton hat sich nicht genügend mit dieser Partie beschäftigt.

א', דורי ר' יודה נשאה א' ריבר עם ריקלטיאנים ובכו שוחחנו ב/topicsות
ל'r יודה נשאה א'. — ועיי סוף ערך ר' לעזר.

ל'r ק'יא ערך ר' יוסי ב.

סוף סג' העיזובן איתא ר' אבוחו אל לאלבנונדריאה ואשעינן ללבין
בשבתאות שמע ר' סיטר טן סי' יכול להן ר' אבוחו בכל שטא עיב, (אוור שטע
ר' חדר איזה חינה ואפ' השם דבל ר' כלור ר' יוסי, ונבלע הדר) וסידושו, ר' אבוחו
הליך לאלבנונדריאה חיל או ריש ראשון של תב' שבתות ואמר לאגשי לאלבנונדריאה
ליטול לולב בשבת, ושטע ר' (ר' יוסי והוא ר' יוסי א') ואמר הב' ימל ר'
אבוחו לחמר להט בן בכל שנה, בלו' הב' היה שם ר' אבוחו בכל שנה שיחול
יש' ראשון של תב' שבתות, ואיב' יש' לחוש לקלקלא שלא היה בקיימות
בקיבועא דירחא ויטול ביט' ראשון בשבת. ואחיך איתא שם ר' יוסי מישלח
כתב להן ובי' וכמו שהבאו בפנס, בלו' ר' יוסי חולק על התא ד' אבוחו
וסבר דאן ליטול לאגשי לאלבנונדריאה ביט' של תב' שלל להוות שבתות אף
שהם בקיימות בקביעועא דירחא (ונראת שזה הוות קצת זמן עד' רק מעשה
דר' אבוחו ואה' כבר שלחו להם סודרי סודרות, ור' יוסי זה הוות ר' יוסי
ב') טיט לא ישנו מנג' אבותיהם, ור' יוסי לא אמר זה וכבר אגטילה לולב
אללא על כל מה שהוא נהג במסום פסקא רימא בלו' אבל כי' ייטם מוכים
של נולות. — והזגא טוא דר' אבוחו שבאי' שם הו' בקיימות בקביעועא
ירחא הו' נוטlein לולב ביט' ראשון של תב' שלל להוות בשבת, ראל'כ
איך עללה על לב ר' אבוחו להחיד לבני לאלבנונדריאה נשלת לולב ביט'
ראשון של חנ' שבתות. וזה בטמאר הביבלי סוכה מג' ע"א אינו דידי
בקיבועא דירחא ל'יזה אין הב' נמי וכו'. אך זה לא קיימת שם בטמאן,
הובי איתא סוף ר' מג' וריש ד' מד והא יוסטוב ר' ראשון לרידין לא דחי
ולידרתו וזה אמר לירדו נמי לא דחי ואלא קשיא הג' תרחי וכו', הרי
החותם מחליט רלא דחו בומן שאן בית המקרא קיים נם לבני א', וזה
נראה קשה מאור שדי' טובח מן הירושלמי שבאי' הו' הו'זין! — ואפ' השם
רוודאי ביטם והראשונים הו' נוטlein בא' ביטם ר' ראשון שלל שבתות ואחיך בא'
אי' החכמים וגננותם שלא ליטול בין ר' לבני בכל לא דחי וכו' שלא לעשות
אנגדות ועיי' רישי' ריש מס' דה' לרידין. והוויה זה בעין ר' שבתתיליה לא
הו' עושין בא' לדעת בעל המאו ריש ביצה' כי' זום אחד ואחיך הננתנים
לעשות ב' ייטם (אף שם אין החעם ממשם אנגדות). ועיי' בטמפלות ה'
וכראיש ריש ביצה'). — וב' התודיגים של התיס' בסוג' שם אמרת, הא
רטשנוי מג' ע"א אין הב' נמי בלו' דחו לירדו מה היה ביטם הרשאונים
קדום שהננתנים שלא ליטול, וזה רטטיק התיס' ר' מס' דה' לרידין נמי לא דחי' נושא
ביטם האזריגים (זהו רטשנוי היטם מס' מס' לא אידי' ואידי' בסוג' שבית המקרא
קיים באן בסקרוש כאן בכובלין ולא מטרץ ר' רה' טוליכן וכו' לבי' הנטנת
טירוי שלא ביטם בתמק' וקדום שהננתנים צל' ובזטן מאוחר נשכח בבר' שלולב
הו' ניטל טעולם אשר זמן בהתמ' ביטם ר' ראשון שלל שבתות). — ואפ' השם

שהגן בפוגיות נשנו בעת אשר לא עלו בני הכל לאוי ולא ירו בני א"י
לכל (עי' הוספה ל' קל'ב) ולא דעו בני הכל כלל טהרה א"י ולן צדקה
לשם ולשם.

לך קיט ע"ב ערך כהנא.

עי' ערך עך אכ"ל אבל שטואל ודאי בון והוא רישא דהאטורי
לקירה ומשום דבלחו שטעה לא קרייז וב' ולא אסתמך התם ולקייז וכי
עליל, וזהה שטם טעם זה נקרא ר' כהנא בירושלמי בתנא שורי בעט
ראשון לא נשחטא שם ורבה וכמו שכתבנו בסוף, ואפשר שאחריו עללו
בעט שנייה לא חי ורבה יטם ולא היה שותה לטטו, ולndo שלתו לא
רבן לקחו ר' כהנא וקרוו אותו כהנא, וכמו שבתב העורך בעין שטואל.

לך ק"י ע"ב ערך ר' לודת.

הירושלמי ורשות נימטריא גוטרייקן. נימטריא: ברכות פ"ב ה' ע"א
רבנן אמר אהן טלא משיחא ונור ר' היושע בן לוי אמר צמה שמור ר' יוחנן בריה
דר' אייכן אמר מנהט שמור אמר חנינה בריה דר' אבוחו ולא פלני חושבנה דההן
כהושכניתה דההן והוא צמה הוא מנהט. — שבת פ"ז ט' ע"ב ר' חנינה
דצטירוקן בשם ר' אבוחו אלף חר למזר תלין הא חטשה וכו'. —
גוטרייקן: תענית פ"ג הל' נ' (ס"ז עג) בעין ארבעה דברים הנשטים געערין
ונור בעין שופכי רטס מניין כי הרם הוּא זביב את הארץ כי הרם הוּא זיין
אף על הארץ (עי' ספ"ר פ' מס' עג). — שם הל' ו' (ס"ז עד) ולמה נקרא
שמו נבי' זו נבי' דינא רסיה. — שנורין פ"א הל' א' טו' חותמו של
הקדוש ברוך הוא ר' ביבי בשם רואין אמרת טו' אמרת אמר ר' בן חנן שהוא
אללים חיים וטולק עולם. — ועי' תורות פ"ה הל' ב' (ס"ג עג) אמר ר'
אבוחו כל יטינו והיינו טוען בה כסקל הוה של סומא עד שלטוננה מן השכן
ニימטריא קבא בטה עבד עשרן ודר בעין כתה סטה עבדא תשען ושית בעין
וכו', רשות הכהנה כספישו הכתה החשבן (ולא חשבן האותיות), אבל חינוך
גוטרייקן לא צגינו בירושלמי. וזהה שנוטרייקן נכלל בニימטריא. (עי' בפ"ר
טשי' רבר לר' עקיב ר' יוסטאן צר' 13. ומה שבבאה שם המאמר דר' לורה
דעדען „לשון נרטטיוון הוּא“ וחתק ע"ז סודותיו ע"ש, סדר שאיתו מונה גורבן
לו כי גורי בירושלמי ר' יונציאה וקראקה נימטריאן. ומה שרימתה להרש
כי תחת הוּא כל' את נ"ש כנ"ר קידומו כהה ועל קבנן העודה).

ודע רשותה שיש כהמאמר אשר הוכא בערך זה אויה חסרון ועיקר שם החכם
גוטרייקן ע"ז שנות הפטורה. וכבר הריאנו רגוטרי ערך ר' אבוחו א' עיי' לעיל הוספה ל' ר'
ז' ע"כ, וכן גוטרייקן שם ואומרא שנורין פ"ד הל' א' אמר ר' ביבי תלמיד ותוק
זהה לובי והיה טהור את השדץ וכו' וכן בון בטמ'א. — גם נהאה קצת שטאות
לההה צל לוּדואה כל' אותו חכם היה מן לד' (זהה זה החכם בלבד מכונה
על העיר לד' עיי' לעיל ר' ע"א).

ליד קל"ב ע"ב.

עיי' הוספה ל"ר יוסי ב' שביטם האחרוניים של תלמוד בבבלי (ביבט הסכוראי או קרוב לוות) לא ידעו בני בבבלי נס המונוג של איז. זהה מונוגה ע"י התלהות הנגרלה אשר היו בין הרטימיים והחת טומשלם הוותה או איז'ן בבבלי ובין חזמיים אשר פישלו באיז', ולא עלו בבבלי לאיז' ולתקון. ומוא נברה יד הקאלישען ובאה איז' תהת ד' טלב' שטעהל עלו בני בבבלי לפעטס לאיז', ווי' אהא משבחא בעל השאלות עליה לשם באשד גבריה טר ר' נטורי שטעהה לנאנ' וכראתא באנארה ר' שירא. ואעטבל לא נבר הירושלמי בשאלות. ונראה שר אהאי לא האריך ימים אחורי בווא לאיז'. — ומהנה שתת חרכ'ה ייא לאוד בוואריא סדר ודוב עטס ושם הובא הירושלמי בנטורה מקומות. אך לאו טר ר' דב איש החם על ההוא סדר, נס לא הריע המתזיא לאוד איך פגא הא' ומזה תוארו מטה הכתוב המוכיחה עליו. וזה ר' סעדיה גאנ' לא ידע הירושלמי עד אשר הביאו שלמן הקראי לבבלי (עיי' בנטורים) ור' עטס קדם ורבה לדסן.

ליד קל"ד ע"ב דבינו נתן בעל העדרון.

דבינו נתן בעל העדרון טביה הירושלמי בכמה ערכיט ונווע דהום עצם דיעתו וששעדי הירושלמי חז' מהווים לפנין, ובכיז' נראה שיעיק בנות דבינו חמחד דיל לא הוותה לבאר הירושלמי ביא לפיד על זו המשנה וברייתא ותלמוד בבבלי, מה בן מלאת בעל העדרון להביבל למלאתו להירושלמי. הנה כារן נעד אל החובד גדרול הווה בנבל' ינוד לט שהחובר כא לבאר הטלת הקשות בטשנה ברייתא בבבלי ומודשים (ונגטרם ברכות טסחים וילטדנו), ובכאשר טורם זרבבה ערכיטים, ונס לקבוץ מאטרים עניינים אל ערך זהה שם המשוחוף לבבלים. עיר' להדנא ערך א'ב, שם הובא אכזיבי, האב זואי' בכתו בקדושה בעקב' וט', אכזיבן דבובל'ו דם, אב הטומאה דרבנן, אבותה הטומאה דאוריתא, אבותה מלאות ארבעים חסר אחת. וכן עשה בערכיטים אחרים. ובמקום שהענינים ננדדים לנטר הפריד השם המשוחוף לכמה ערכיטים, — ובבחינה הראשתונה נאמר העדרון הוא אוצר טלים (ווארטעלעקסיאן), ובבחינה השנית יאמר עליו שהוא אוצר עניינים (יעאללעלעקסיאן). ומבחינה הב' ניב' שכא הערך לפרש מאטרי הטשנה וברייתא. עיר' ערך א'ב, אהל כ', אה ב' וכדורותה, וכן ניב' בא לפרש מאטרי הביבלי והמדרש בטקומות אין טסחים. ומזה הענין ניב' שעשה בעל העדרון ערך לשם פרשי להיעיד על המדרש והקדוד בו עיר' ערך אבדהן, איז'ן, אהאב, איז' ב', נלי', או בטקום שבסצ'א לשלחה בו דברים הממצאים אוור על כמה עניינים עיר' ערך אכזיבי. — ומזה ניב' שעשה ערך לפסוק טפסוק תניך עיר' ערך אכזיב טשיט ההלכה היוצאת טבנו, ונס עשה ערך לאיזה תיבה אשר עליה יסוד המדרש עיר' ערך בהחולנות.

ובאשד נדרוש על התקום אשר הכנין בעל העדרון להירושלמי נראה

שהירושלמי לא הוכא לרוב כ"א או לפреш המתראה עיי' ערך אדורטליך, או לפреш המשנה והבריתותה עיי' ערך אגר ב', כבע, כלל ב', ערך א', ברתלה וכור, או לפреш הבהיר עיי' ערך כבוד כוונ,רכשתה ב'. אבל לפреш אמרי הירושלמי בפני עצם בעין מה שטפריש המשנה וכו' לא בא. ונס פירוש המlot לא מצינו בא ערבים מעטים, עיי' ערך אלנסהון, אפנקריסון (ושם נשאר המליה kali פירוש), כיינ, פקע א.

ומצינו בהרבה מקומות שבכיא אמרים מן ב"ר, ילמדנו וכו' ועיקר מקום אמרים אלה הוא בירושלמי ובכלל העורך לא הביא הירושלמי. עיי' ערך אלטן בכ"ר והΚολ נשמט בית פרעה ר' יוחנן כד היה האכל אליטן וכו', והוא ירושלמי נדרים פ"ז הל' א' (והגי' שם חלטן וכן הוא בכיד שלפנינו עיי' ר' רב טוסטיא ערך חליטין). — ערך אלטן א' יש מפרשין חאלמנה שפט שקר בשלשה עניינים והוא טפוריש בכ"ר איחפהין אישחתקן ע"כ, והוא בירושלמי חגינה פ"ב הל' א'. — ערך אלטן ב' בריש ילמדנו ברכות פ"ט ג' ע"ג. — ערך עיי' ישבן שלין וכו', ויעקו ירושלמי דההקה"ה רואה בתיה עיי' ישבן שלין וכו', והוא בירושלמי סוף פ"ח דחוותות. — ערך אלטן ב' בפסחים דההקה"ה לטלך שהוה לו אוליגין וכו', וזה בירושלמי ר' ר' פ"א הל' ב' נז' ע"ב). — ערך ביב וכיריש ב"ר מלך בשר ודם בונה בלטין במקום הביבין וכו', והוא בירושלמי חגינה פ"ב הל' א'. — ונם במקום שבכיא הירושלמי עם הב"ר וכו' מקרים לרוב המודרים להירושלמי. עיי' ערך ארנטן ב', דטס ד', דנסטס, כד'.

ונראה שבימי העורך לא נפרצו עוד קונטרסי הירושלמי החת אשר ספרי הרבות פטיקחא ילמדנו היו ביד כל. לבן מכיא בעל העורך הב"ר וכו' ואך במעט מקומות מכיא גם הירושלמי. ומהו הטעם הסב ערך מלאכחו להמשנה וכיריה ותלמוד בכלי ולא להירושלמי, ודי לו אם מכיא הירושלמי לפריש המשנה וכו'.

ודע דבערך אבל איתא בוהיל': אבל ארי אין לנו בניטין כפ' טי שאחוו בגמרא הרי זה גיטר מהוזם פ' כיון דאמר אם טתי מחולי וזה ע"פ שאבלו ארי ומה לא נתקיים תנא שחרוי לא טתי טאוונו חול' והוא הדין נפל עליו הבית או נשכו נשח אבל אם התנה אם לא יעמוד מחליו ונשכו נשח הרי נתקיים התנאי כי לא עמד לפיכך זה נת וזה אינו גש ע"כ, והנה מה שפרש באן בעל העורך הוא מהירושלמי גיטין פ"ז הל' ר' ובבעל העורך פריש זה הפירוש מעצמו ולא הזכיר שהוא מהירושלמי! גם הוא נאה וזה שהסביר גיטין ע"ג לא ירד לזה החילוק ע"ש ואין דרכו של בעל העורך להביא פירוש מעצמו והוא גנד הבהיר. לבן נראה בבירור שחייבין בה בעורך ב' חיכות ובצ'ל שלחו מתחם אבלו ארי אין לנו בניטין וכו', והעטיק בעל העורך לוטר והפירוש של אבלו ארי אין לנו הוא שחרוי לא נתקיים תנא שחרוי לא מטה מהוותו חול', וחם הוא א"י וכידוע, טעתה זה שלחו מתחם אבלו וכו' והוא מה שנאסר בירושלמי ולא היה צורך לבעל העורך להביא הירושלמי.

ט פ ת ח.

.א.

אב. האב נקרא על שם בנו אם והבן אדרט מטעסוב. ר' קכיז ערך רב שפטואל בר רב יצחק.

רב אבא הוא רבה דרבנן ונזכר בירושלמי וכן בכתה טקומות. ניח עיב.

ר' אבא טריי ונקרא ניב ר אבאטי בדור (הרביי ובדור) החמישי. התיר סיטה לאראשוןם. — ונמצאים לו בטה מאטרם. ניח. ני.

ר' אבא טריי אחוי רה יוסי נראה קצת שעוזא אחד עם ר' אבא טריי. ניח ע"א.

אבא בר אבחו עיי ערך רב.

אבא בר בא ונקרא ניב רבה בר בא הוא אבבה דשפטואל דרבנן וזה ביטוי רבי ור' יהודה נשיאה. ניח ועיי אבה אבוי דשפטואל.

אבא בר רב בגונא הוא רבה בר הוגה דרבנן וכינוי ר' חזרא. — לא עליה לאין.

אבא כהן בר דלייא ונקרא בגבנלי אבא כהן ברדלא. ניח ע"א.

אבא בר חנה אבוי של אבא בר בר חנה. בגבנלי ולא עליה לאין. — בר פלוניתו דרב.

אבא בר בר חנה בבלאי. עליה לאין ולמר שמו אצל ר' יוחנן וחוץ לרבנן. ניח.

ר' אבא בר יוסף תוא דבנא דרבנן ונזכר אך מעט מזעור בירושלמי. ניח עיב.

ר' (צעל ולא רב) אבא בר יוסטה ברוד השני תלמידו של רב ור' זעירא אמר בשמו. ניח. ניח.

ר' אבא בר בתניא ברוד השלישי. בעל אנדרה ונלחם מעתה. ניח ע"א.

אבבה אבוי דשפטואל הוא אבבה דשפטואל דרבנן. עיי אבא בר בא. ולא עליה לאין.

ר' אבחו א' בעל אנדרה. ניח עיב.

ר' אבחו ב' ברוד השלישי. מטלידי ר' יוחנן ואחרוניים והוא תביב לרבי יוחנן. — טושבו זהה בקיטין. ונמצאו לו כמה מאטרים בכלל מסכתא.

אהב להעתק בחשבונות. — אמר בשם ר' יוחנן, וגם בשם ר' שמעון בן לקיש ור' אליעזר ור' יוסי בן חנינה. — ר' זעירא זהה בעין תלמיד

חבר לרי אבחו. ר' יוסטה שאל לפניו. ר' יונה ור' יוסי תלמידיהם. — ר' אבחו זהה קרוב למפלצת והוא לו ובכוותו עם אנשי האמונה התרשה. —

כימיו זהה נשיא ר' נטלאיל בנו של ר' יהודה נשיאה. — ר' אבחו

התקד לבני אלכסנדריה ליטל לולב ביום טוב והראשון של תג שחל
לזהות בשכנת. נח עד ס. הוספות קמו ע"א.
ר' אבדרטא נחותא ברור השליש. זהה רגיל לילך ללבול ואפסדר שהוא
ר' דיטי הגור בבל. ס. ע"א.
ר' אבין א. ר' לעדר אמר בשמו. ס. ע"ב.
ר' אבין ב' ובככל נקרא רבין, ברור ורביעי וכדור החטישי. זהה רגיל לילך
לבבל, ואמר בא"י בשם רבן רחמן. ס. ס"א.
אכיאי אכאי דירושלמי אינו אכאי בבל. ס"א ע"א. קמיה ע"ב.
ר' אבינה כדור השליש. ועוד מזכיר ר' אבינה אחר שזו כדור מאוחר.
ס"א ע"ב.
ר' אברהם בן דוד (ראבד) טבריש הירושלמי בכתה טקומות. קלד' ע"ב.
אנדרה ע"י הנרת.
ר' ארא כד אחוה הוא ר' ארא כד אהבה והוא בעל מעשים טובים.
ס"א ע"ב.
ר' אחא ברור ורביעי. זהה תלוד ונזכר בהרבה מקומות. ס"ב ע"א.
אחרונים. האחדרנים לא עסקו הרבה בירושלמי טבות טורי קראו ואילך.
קלג' סוף ע"ב. קלד'.
ר' איליא, איליוו, אילוי, אילעא ע"י ערך ר' הולא.
ר' איטי א' ובככל ר' איטי וכן בפעמים בירושלמי, תלמידו של ר' הוועעה
וז' יוחנן וחכם טבורוסם. — החל עצל ובניהם טלטאה להצלל גער בר
חננאו. ס"ג.
ר' איטי ב' ובככל ר' איטי, ברור השליש וברור ורביעי, והוא עם ר' יהודה
נשאה ב'. (ועי' תור עט ליג' ע"ב). ס"ג ע"ב.
ר' אליה ווילנה טבריש ורבה אמר הירושלמי בספרו שנות אליהו ובשאר
ספריו. קללו ע"א.
ר' אליהו טווישניא עשה פרושׁ ל' צעים ולאיזה שאר טקומות
ירושלמי. קללה ע"ב.
אלכסנדריא שם הוא המכמי חותה. ר' ע"ב.
ר' אלעזר אזורי עשה פרושׁ להירושלמי טם ברכות. קללה ע"ב.
אטורה. בירושלמי תרין אטורהן, תלהן אטורהן. — רוך הבבל נה.
לח' ע"א.
ר' איטי בכלייא ברור ורביעי ואמר ורבה פעמים בשם רבן רחמן. — קרא
לד' אקא ורבותינו שכאי. ס"ד ע"ב.
ר' איטי, איטא, איטי ע"י ערך ר' יוסי א. איטיסון כגון פאמפערציגער ברוטי. — האריסטוניס חוקטו ע"י הקיסר יוליאנוס
והו מכית גשיא. ס"ה ע"א.
ארטיקינס שר צבא רומי שולח מנהלים מגד היהודים כדודום. — לבו לא
זה רע להיהודים ולא שפה כת. — זהה כי פעמים בסודיא. ב. נ. גת.
ארטיקינס שם איש יהודי ו' אבא טרי וטביו היוו ליה. גיה ערך ר' אבא טרי.

ארק ירושאל. נארע ירושאל השחטשו כל סוחיטה וכל זונת. — הברת
אנשי א"י רכה. 2. ח.

ב

ר בא א' בדור השלישי. זדר לבבל וחור לאין ואחר כמה פעמים בשט
רכנן והמן. ס"ה ע"ב.

ר בא ב' בדור השלישי וכדור הרביעי. חבור של ר' דמתה ור' דמתה נהג
בו כבוד. — ר' זונה ור' יוסי שאלו לפניו. — עליה מבבל לאין.
ס"ה ס"ז.

ר בא בר זבדא בדור השני (וקצת בדור השלישי) ונודל ברוחות. זדר לבבל
וחור לאין. ס"ז ע"ב.

ר בא בר בון בדור החמישי. תלמידו של ר' יוסי ב' ושאל נם לפני
ר' יונת. ס"ז ע"א.

ר' בא בר מטול ובכבל ר' אבא בר מטול בדור השלישי. בן א' ושאל בכר
לפני ר' רושעה. — נוצר הרבה בירושלמי ובכבל. ס"ג ס"ז.
בכלי מבבל באו הרבה חכמים ומלמדים לאין. — הברת אנשי בבל
ר. ח.

בכלאי קבשו להם בית הכנסת בציגורין. ס"ג ע"ב.

בכלי (חלט/or) לשונות וסגן המתוירים לגבנלו. — התעם מה שמניה
הגבול נקל המשנה. — הגבול סוכב בכלל על שני אוניים. — הגבול
מעטיק מן הירושלמי ומחייב חור דרנא יזרע. — והקשיות המתוירות
אשר הווטטו בגבול נמי האמוראים לא יצאו לפערם טהרה. —
השנין פלני בה ורי איזורא לא נמצאו בגבול בא נזנחה תרי
טערבא. י"ח. ב"א. כ"ה. ל"ג. לה. ל"ט.

ר בון נוצר הרבה בירושלמי ואית אחד עם ר' אבן. ס"ז ע"ב.

ר בון בר חייה תלמידו של ר' יזרא ור' הילא ורבו של ר' דמתה ודיבר
ס"א"ט עם ר' טנא. ס"ה.

ר בון בר בנהו בדור השלישי ומון החכמים המתודסים בדור הרביעי. ס"ה ע"א.
ר ביבי בדור השלישי ומוכר בירושלמי ובכבל. ס"ה ע"ב.

בירוא שם טקום ואויה חכמים נקראים על שם. עיי ערך עללא בידיה.
ר' שמלא ר' ביביא. ס"ה.

בית רבי. המשנה של בית רבי. י"ט ע"א. כ' ע"א.

ר' בנייה בדור הראשון. חכם מפורסם ונחת מחדשו נקרא על שמו. ס"ט ע"א.
בני טרינחה. כתוב שליהם. ס"ה.

בצורת. עד בז'ך בכל לאין והרבה חכמים הילכו לשם. ציט ערך ר' זונה
בצורתה. ס"ה.

בראשית רבבה. הירושלמי והבראשית רבבה זה לעומת זה. — משמה לפעמים
הסדר של הירושלמי. נ"א. נ"ב.

בריותה. ני' הבריותה בירושלמי משונה לפעמים מני' הבריותה בבבל. — בריותה ידועת לירושלמי ולא לבבל ולתקון. — השם טסוף לפעמים פודוש על הבריותה ומכליע אותו בדברי הבריותה. — מאפרים בבבל כל' בריותה ובירושלמי הם מימי אטומאי. — הבריותה שבירלמי נאה לפעמים עיקר גדור אותה ברייתא בבבל. — ני' הירושלמי בבריותה ברכמה מקומות שללא בירושק. — הירושלמי מביא לפעמים רוק עיקר ענן הבריותה. — הירושלמי משפטם לפעמים שם התנא מן הבריותה. ב' עד צ'ג.
ככבי הוא כמו כי דבי בכר בני היישוב. והוא נ' ב' בינוי כבוד וכן כי דבי. ע' ע'יא.

בר אכבי טרורו שליח צבונו.
בר דלייה שם מקום והוא שם בית ועד לחכמים.
בר פרדיה ברוד והראשן. בן אחומו של בר קפרא. ר' זושא בן לר' אמר הרבה פעמים בשמו. — הלמזהו נאריו לפעמים בבבל על שם בר קפרא. ע' ע'יב.
בר קפרא תלמידו של רבינו הקדוש היה שונה משניות ובריותה. — ישכבר ברודום ור' הוועעה כי הביא בריותה שלו לזרען. — נקרא בר קפרא על שם א' מלוחו. ע'א. קפיה ע'ב.

.ג.

הנאנונים הראשונים לא עסכו בירושלמי.
גאללים איש רע מעלהם ווקם לשולטן בארצות הרים ע' הקסר קאנטאנטום והזריב הדורות. — נר על היהודים שלא להעתנות בהיכ. ב' ו'זה עב' (בחוק ערך ר' זינה).

ניטריה. ע'יב
נירדא כי נר היהודים הוועשים בגירוד. ע'א ע'יב
גמליאל זוגא ברוד השני. נמר איזה פעמים. ע'א. ע'ב.
ר' גמליאל בר א' בנו של רבינו הקדוש. ביקש להגיה רטה בסוריה. ע'ב ע'א.
ר' גמליאל בר ב' בנו של ר' יהודה נשיאה, בוט' ר' אבגו. שם.

.ד.

ר' דוברוש אשכמוני חיבור שער ירושלמי לט' זעיט. קליה ע'ב.
ר' דוד פרענקל חיבור פורש לט' טועד ולט' נשים ולאזיה שאר סמכחות דירושלמי וקראו קרבן העדרה. קליה ע'א.
דור. משך דורות ואטומאים בירושלמי ודור הדורות. נד' ע'ב. נ'ה.
דיינין נהגדעה בימי דבריא הראשון ונראה שלא הוא נחביב ורבה בעין חכמי אר'.

דיקליטיאנום הוצר לבני פנים ולר' יהודה נשיאת. — היה טוב להודים אחריו הביע למלכתו. ב'. ג. קמץ ע"א.
ר' דניאל בריה דרב קטיניא ברור השלישי, בבלאי וברוז דר' זעירא. עיג ע"א.
דסוט ויניציאת. קליט. קליט.
דסוט זאטמאן. קליט ע"ב.
שם. דסוט קראקא.
דסוט קראאסן.

דרודם. בדורות אי' ישבו כמה יהודים. — שם כולל לחלק יהודה ושם פרט להגבול החקוב לאורים. — בדורות ישבו חכמים נזולמים. — היהודים בדורות מרדן בANELLOS והוא נחרבה הדרודם גלו חבטה הרודם לטבריא. ב' ע"ב. ג' ע"א. ה' ע"ב. ר' ע"א.
דרוטאי שם לקביעה החכמים אשד ישבו בדורות. — בבל נקאים זקי ר' עלא. עיג ע"א.
דרך ארץ מס' דורך ארץ היהודים לירושלים. קכ"ח ע"א (בתוך ערך ר' שמואן בר בא).
דרשת הטקרא בחלוף אוחזות להלכה בירושלים. מ"ט ע"א.

ה

הנדת תבלית הנדרת. — דרך הדשה בתורה בירושלים. — הנרות בעניין דשאה בירושלים ובבבל. — מסורות בירושלים ובבבל. — להגבלי יש זיר שאות בכח הטלה. — הנרות בכבל ועקרן בירושלים ולופן. — דושי הנרות כאו לאעטם מגיליל לכבל. — הנרות הירושלמי והמודש רכה. סיט עד נג' ע"ב.
ר' הונא א' בכבל, תלמידו ודרכ' שטאל שאל טמנו ולהלה. נוכר בדרכה סקומות בירושלים ובבבל. עיג ע"א.
ר' הונא ב' ברור זרכיע ועלה מבבל. — תלמיד חבר ודר' ירטה ואמר בשם ר' הונא א'. עיג ע"ב.
ר' הונא רוכא רציסטורין אמר בשם ר' יוחנן ואחריהם אמרו בשם, — טעות הירושלמית דבנה בהגנת חי' רוכא (רכה). עיג ע"ב. עד.
ר' הונא צפורהה מכר בכבל ולא בירושלים ובירושלמי נקרא ר' הונא סתם. עד ע"א.
ר' הושעיה דבנה ובבבל ר' אורצעיא מסוד והוסטה ונקרו אב המשנה. — למפר אצל ר' חייא ובר' קרא. — מושנו היה בציגורין וקורם لكن בדורות. — מברזיל תלמידו ר' יוחנן ואמר בשם, וכן ריש לקיש ר' אלעזר. — היה בישיבה עם ר' יהודה נשיאת. — נהיל בטעים מוכים. עד. (ועי' ב' ע"א שאכן גם ביריות המתנורות לביריות ר' חייא). ר' הושעיה (חכון דרבנן) ברור השלישי. היכא מגנזרה דבר קרא טן דרומה.

ר הושעה כי ר שמי ברוד החתייש. היה פרוש. עזה ע.א. חוסמת קפה ע.ב.
ר הילא ראש המרכיבים בדור השלישי עם ר עזריא ור עזריא שיבתו טרוד. —
רבס של ר זונה ור יוסף. עזה ע.ב.
ר היל ב' ר וולט כתוב פודוש איזה הלכות על פינקטה. עוז ע.א.
ר הטוננא דרבנן בדור השלישי. רבלי ותלמיו דר יהודה. — היה ספק
שם.
ר הטוננא בדור השלישי. רבלי ותלמיו דר יהודה. — היה ספק
ערן ע.א ע.ב.
להפריה.

.ג.

ר ווא עי' ר בא.

.ד.

יבורי בן לוי ברוד הראשון ור יהון אמר בשם. עוז ע.ב.
ר זבדיא נראתה שותה ברוד הרביעי. — ר גבר דרבנן לא מוך בירושלמי.
עוז ע.ב.
ר זבא דאלבנסנדייה ברוד החתייש. שלוח שאלות מאלכמאנדרה לא
זהה בעל השבותות. עוז ע.ב.
זעיר בר חיננא בדור השני. אמר איזה הלכות. נשבה בספסוסא. (ריש
להוסף על הערך: שביעית ט"א הל' ד' ר עזריא בר חיננא ובכלל שלא
ישות מחשבן טורשעים ע"כ, ונראה בכך שמדובר עדין בר חיננא).
עוז ע.ב.
ר עזריא א' בדור השלישי. עליה מכבב לא"ז. קדוחו בגיע לשם. —
למוד בא"ז אבל ר אלעד גם אבל ר א"ז. — לר אבל זהה בעין
תלמיד חבר ור' אבדו נג' בו כבודה. — היל להזום וידיבר עם ר'
סיטון. — זהה בימות ר יהודה נשיאה א'. — ברבנן באים ורבנה
מאכרים אשר אמר בא". — תבזירנו נזול דוד השלישי, ותלמידיו ר
דימה ר יונה ר יוסף. — מידותיו. — מת בא". עזה. ע.ט.
ר עזריא ב' ברוד החתייש. תלמידו של ר יוסטה ואמר הרבה פעמים בשם.
עזה ע.ב.
ר' עזריא תנאי. עיט ע.א.
(עדי דרבנן נפק בירושלמי. עיט ע.א בתוך ערך ר עזריא ב').
ר זריין ברוד השלישי. רבבלי נקרא ר זרייא וכן לטעמים נם בירושלמי. עיט.

.ה.

ר חביבה אמר בשם רכנך דהתקן. — אתו ר חביבה האוצר ברבנן. עיט ע.ב.
ר אני וגיא להזאה בדור השלישי והה חכם פטורעם בדור הרביעי ונול

קנָב

מר יתיה ור' יוסי. — נמצאים לו הרבה מאמריהם והזה רגיל למליצה. עט. ס.

חוקיה מנROLL האמוראים הראשונים. עליה עם ר' חייא אביך לאין גזבר שם. — מאמרייו בירושלמי ובבבלי. — יש מקום סכך אם זהה דברו של ר' יוחנן. ס"א.

ר' חזקיה ברור הרכبي. תלמידו של ר' יוסיה ואמר הרבה פעמים בשמו. — שפטו טפי ר' אבוחז ואמר בשמו. גם אמר בשם ר' הילא ור' אושא. — חבירו של ר' יוסי ב' ורבו של ר' מנא. — מאמרייו רבנו פאוד ונזכר ניב בבבלי. ס"א ע"א.

ר' חייא סדר התוספתא ובתחילה עליה כרעתו לספר משנה שלמה. כ"ר. כ"ה. הירושלמי ובבבלי טלאים טנוול תורה ומעשין. — בעל פלניא דרי דיא. — חלק לדודם.

ר' חייא בר אבא ברור השלישי. עליה מבבל לאין. — רבותיו. — החל לאות ריאקליטיאנים. — חלק להלן מהדור השלישי. — מושבו היה בטבריא והלך לירושלים לצוד לרומים ולירום. — הארך ימים והזה אצל טהרה ר' יהודה נשיאת. — חבירו. — ר' שמואל בר ר' יצחק קיבל עליו אבלות. — סתם ר' חייא הו ר' חייא ב' אבא (אם לא שמקומו מוכחת עליון שהוא ר' חייא סדר התוספתא). — היה שווה הנירות. ס"א ע"ב.

ר' חייא בר אדא א' בר אהתיה רבן קסרא ותלמידיו של ריש לקיש. ס"ב ע"ב.

ר' חייא בר אדא ב' תלמידו של ר' מנא ב' ושאל כמה פעמים לפניו. שם.

חייה בר בון הוא ר' חייא בר אבן רבבלי, ובידושלמי נפטר רק לאחרים. ס"ג ע"א.

ר' חייה בר יוסוף ברור השני. עליה מבבל לאין וחולק עם ר' יוחנן. שם.

hilfosi ובבבלי אלפא חבירו של ר' יוחנן. — קורתונו. — מצינו לו הרבה מאמריהם בענייני קדושים. — אפק ברייתות ובכיא קצתן על הספר. — לא דעת כ"א ברייתות ר' חייא. ס"ג. ס"ד.

ר' חיננאה ברור הרכביי נפטר בהרבה מקומות. — שני חכמים נקברים בשם זה.

חכמי בבל החיקו במסנה של חכמי טבריא. ב"א ע"ב. — נהנו כבוד נרול בחכמי א"י. — נפטרו בירושלמי בשם דובנן רחמן או ר' תמן. ט"ע. א"א.

חכמי גונים ברין נמלח בן וכות. ט"ה ע"א.

חכמי ארץ ישראל עסקו הרבה ברכבת ברייני טומאות וטהרות. ל"ד ע"א. — נפטרו בבבלי בשם מערכא או תמן. ט"מ ע"א. — נשאו ונתנו הרבה כרבבי חכמי בבל. ט"ע. ב'. — חכמי א"י ידו לבבלי. ט"ז ע"א. — עסק ורבה בס' קדושים. מ"ה ע"ב.

ר' חלבו ברור הרכביי. נפטר ורבה פעמים. ס"ה ע"א.

ר' חמא אבוי דר' הוועעה שני חכמים נקברים בשם זה, האחד זה ברור הראשון ומושבו היה בדורות, והשני ברור השלישי ומושבו בטבריא. ס"ה ע"ב.

ר חנינה. תלמידו של רבי וובי צוה לבנו שיטמה ר' חנינה בראש. — היה טכבל ועלה בערתו לאי וישב במצרים. — אמר בשם רבי ויטמן טפי בר קרא ור' חייא. — חבירו. — תלמידו. — היה עניו מאד. נס לא אמר הלבנה לטענה אם לא ישטע אותה בכירור טפי רבי. — מאטרן גנולים ורביכם. — האריך טים ומת אדור רב ושבואל. ס"ג. פ"ט. ר' חנינה בריה דר' אבהו ברוד השלייש. ס"ז ע"ב. קמצ' ע"א. ר' חנינה א' ברוד השלייש, נקרא לוווב חרבון דרכן. — ר' חני ור' דרטה אמרו בשטו. ר' יונה תלמידו. — היה חכם טהורסם ומוכר נ"כ בכבלי. פ"ח. ר' חנינה ב' ברוד החטישי. תלמיד חבר לר' מנא. ס"ח ע"ב. ר' חסידא נמר ורבה בירושלמי ובככל. — המתארים בשם בירושלמי הם לפעתם מאטרין בכבלי ולפעתם מתגנרים להכלי. — לא עליה טיטין לאי. — בירושלמי נושא ונוחן ורבה בס' דעתם. — נקרא נ"כ בשם ר' חסידא. — עירובוב הפסורים בותה. ס"ט. צ'. ר' חסידי הוא ר' חסידאי. וראה שמוכר נס בכבלי. צ' ע"א.

ט.

טיבדרה. בראשונה לא ישבו בה הדגה החבטים ומיות ר' יוחנן ואילך הותה עיקר בית ועד. נ' ע"ב. — חכמי מצריה העטידו הטשנה על טבונה. נ' ע"ב. — ר' אבון שלח בנו לטייריה לטלטוד תורה. נ"ט ע"א. ר' פבי ברוד הרביעי ואמר בשם ר' יאשיה. צ' ע"ב. ר' טבלאי, בככלי ר' טבל, וזה כימי ר' נתמן. שם.

י

ר' יאשיה ברוד השלייש. תלמידו של בהנא ובנו של ר' ינאי. צ' ע"ב. יהודרה בר חייה בן של ר' חייא והנתנו של ר' ינאי. נקרא נ"כ כל כבוד כי רבין. ר' יהושע דרומיא ברוד הרביעי. עלה מן יהודה טפי חמת המזיק ולמד לפני ר' זונא. צ' ע"ב. ר' יהושע בן לוי בדור הראשון וכבוד השען. מושבו ברודום. — חבריו. — תלמידו. יש טקס ספק אם נס ר' זונן תלמידו. — מאטרין דביס בירושלמי ובככל. — בככלי מכות יחסלו לו מתארים אישר קצתם לר' יהושע דרומיא. — נעל רוח ישותו. — בככלי באים טסורי גמלאותו ולא מכוו בירושלמי. צ' ע"ב. ר' יהושע בנכניתו חוכר סזוזש לאזה טמכחות הירושלמי, ושם הסזרוש שדה ירושען. ר' יודה נשיאה א' והוא הנדול במשיאות של בית רבי. נ' ע"ב. — מכר בטשנה ונקרא נ"כ טקומות דבוחינו. — תלמידו של ר' חייא ותבורו של

ר' יהושעיה ונם ר' יוחנן היה מבני חברתו. — ריש לקיש אמר ורבה טעמים בשם. — היבטי והרו' מבו בו כבוד טמי הנשאות. — מודה עשו. — הפקה שקרה לו עם דיקל'תאות. — לא נקיא רבי כא' בשר בני רוחו וכמי תלמידיו. — הארכ' ייטס ומת אוד מות ר' יוחנן. ציב עד זיך.

ר' יודה נשיאה כי בדור הרביעי ובדור החמישי. רבייה היו עם ר' דטהה ועם ר' אישטו כ' ור' מנא כ'. — טפַך ייט' נשיאותו. — והקס' يولאנט שבב' לאורת שלום. ציב. זיך. קמץ ערב.

ר' יודה בר חנינה בדור השני והר' לוי אמר ורבה טעמים בשם. ציד ערב.

ר' יודה בר טיפס רבן דיקשין אמרו בשם.

ר' יונתן בדור הרביעי, ממר' הרנה טעמים. — תלמידו של ר' מא' ורבו של ר' מנא. ציה ערא.

ר' יונתן כי ר' שלום בדור הרביעי, וגטאות לו ורבה טעמים בדורה. ציה ערא.

ר' יונתן מסוד והירושלמי לדעת ורמכבים והבנה בות. פ"ג. ט"ד. קמינו ע"ב. — שימוש בילוחן רבי נם ראה ר' שמעון בן אלעד. — רבתו. — הירושלמי והבבלי מלואים מאפרים והרבה הלכות דס' קדושים בן לר' יוחנן. — מבית לו מאפרים אשר הם עיקן של תורה. — סבידל בן חזיר התאמיר בפדרוש בתורה ובין הלכה והנعتן מן סדרה הטקאה. — דברי ר' יוחנן בדורה. — מדרוזו. — בעניזה וזה בקיטין (אהול בצעירותו) וכטף קבע ישיטו בטבריה ושם ישב עד זים טוחו. — תלמידיו הראשונים ואחרונים. — ר' יוחנן מת בן ס' שיט תקצ' לשפרות. ציה עד צין.

ר' יונגה בדור הרביעי. ראש המורדים וכופרט נס' דעתם. — ורבותו. — ר' יוסי חברו וביניהם ביתית אהבתה. — זכת לכה תלמידו. — מאפרין בתלה ובסבנה. — מדרוזו. — ר' יונה ור' יוסי הילטו לקל' פ' אנטקיאם באנטקיה. צ'ין. ציט.

ר' יונתן בדור הראשון ובדור השני. חברו של ר' יוסי ור' יונה בן לה. גטאות לו ורבה מאפרים ור' שמואל בר נתמן אמר לרוב ציט. בשפטו.

ר' יוסי יסת' יסת' עד עין ר' יוסי או ר' יוסי כ'. ר' יוסי א' הוא ר' אס' דרבנן תלמידו. של רב ושומאל. ועלה מכבול לאי ושם היה מנהל תלמידו ר' יוחנן. — נשכח בסמסונוא וריש' לקיש הצללו. — חזק ליטותו עם תלמידו. ק.

ר' יוסי ב' חfibו של ר' יוסי ומוכר בדורות טקנות. — זהה בק' בקביעות והודש פ'ם החשוכן. — ביטח הו טקישן בא' עיט' ורואה. — ממר' נם בגבבל ושם נומר נם ואבזו. — חזר על ליטותו במדזרוא תניינא. ק". קי'א. קמץ ערא.

יוסף טעוני קינדר בית הנשא גט פci הנשא לא נשא. קא עב.
ר' יוסי כי רב בון ברוד החטפי. סוף נדול האמוראים דאי' והאריך ייטס
סרי פנא. — אמר בשם האמוראים הקדושים לו גם בשם רבא. —
נזכר גם בבל. קב עב.
ר' יוסי כי ר' חנינה מטלדי ר' יוחנן הראשונים. — אמר בשם ר' ריש בן
ל קיש. הלכה זו בו בירושלמי ובבל ונקרא בבל נחوت לעוטקא
דינא. קב עב.
ר' יוסף הוא ר' יוסף דבל. — הטענים טעו לפעמים וכחטו ר' יוסף כת'
ר' יוסף ולתקן. גג עב.
ר' יוסף קארו (כעל כת') טבריש בכתה מקומות טאמרי הירושלמי. קליה עב.
ר' יהיאל מיכל חוסוף הנחות על ס' יפה מראה. קליז עב.
ר' יהיאל עיי עך ר' הילא.

ר' יונאי ברוד הראשון וקצת זומר טר חיא. — היה בPOSITION רביו הקדוש. —
מנזר תלמידיו ר' יוחנן. — הלכתו. — היה מבית עלי'. — מושבו
באסטרון. — טידחוו. — בית מדרשו נטש בעכברי ייטס ובים אורי
סותוג. קג עב.
ר' יונאי כי ר' ישמעאל ברוד השלישי ואמר בשם בית ר' ימי. קג עב.
ר' יונאי זעירא נקא בן להבדיל מן ר' ישי הראשון. ווי חכמת נקדים
בשם ר' ימי. שם.

יעקב איש כסר נבורייה ברוד הרכבעי וקצת טר חני. קד עב.
ר' יעקב בר אבוי אפשר שהוא בנו של אבוי דבל. שם.
ר' יעקב בר אחא ברוד הרכבעי. וראה שהוה עז. ר' יעקב בר אחא או
ברוד השלישי. שם.
ר' יעקב בר אידי ברוד השלישי. תלמידו של ר' יוחנן, ווי תמן שלח
לפניו שאלת מובל. קליב עב. קליה עב.
יעקב בן אפסדים חיבור פריחש להירושלמי. קליב עב. קליה עב.
ר' יעקב בר זבדי ברוד הרכבעי. אמר לפניו ר' אבינו ולפני ר' ירמיה וגט
קיה עב.
יפה מראה עיי ר' שטואל יפה.

ר' יצחק רוכח ביטי רבניו הקדוש ואמר בטעמ' בכל מקום בשם.
קד. קז.
ר' יצחק ברוד השני וברוד השלישי; עליה מבבל לאוי והוא מנדרול
הרווד. קז עב.
ר' יצחק עטושיא ברוד השלישי. שאל לר' ל קיש. (ועיי בפניהם. וקצת
נראה דברך דסופה וראש הערך ציל ר' חייא בריה ור' יצחק עטושיא,
חווק קצת ישלחמו של ר' זעירא שאלו ליחס ל קיש. ודע ולא מצינו
ברודשלמי שרי' זעירא דיבר עם ר' ייש ל קיש. אך עיי בבל טבילה כיה
עיב וצע).
ר' יצחק בר אלעודה ברוד הרכבעי. טשטו בקיטין ונשבחה תורה. קז עב.

ר' יצחק בר נחמן בדור השלישי והה עם ר' יעקב בר אורי. קי' ע"ב.
 ר' יצחק מקטארנה היבר פרוש צני זוקן לטמי' שקלם. קליה ע"ב.
 ירושלים. בירושלם לא היה בית וועד להכתים טימי' חרכן הבית ואילך. —
 יהודים עללו לשם נס קורם טלך אנטקננטינום. ר' ע"ב.
 ירושלמי (חלמור). הירושלמי מתרכ' ב' חותמת לאחת. ח' ע"ב. —
 לשונות הירושלמי. ט' ע"א עד י"ג ע"א. — סינון הירושלמי.
 י"ג ע"א עד י"ז ע"א. — הדברים המתוודים להירושלמי. י"ז ע"א
 עד י"ח ע"א. — דרך הכתבה בירושלמי. י"ח ע"ב. — משכש
 המשנה בקהל. י"ט ע"ב. — בירושלמי כאות לפעמים ביריות ותלמוד
 בקהל וכן הוספות על שם אמרוא. כ"ד ע"א. — הירושלמי איתן
 טפרש לפעמים משמה הארץ נאה. כ"ח ע"ב. — לפעמים טקעה
 על המשנה וטהלק בלא תיזון. ביש ע"א. — לא נמס לרייך ורבה
 במשנה. שם. — לפעמים עוד על ריזק קל. ביש ע"ב. — לפעמים
 טהרין המשנה ברוחך נודל יותר מן התבכל. שם. — איתן טבצא
 המשנה טפישותה. ל' ע"א. — איתן טהרין המשנה ברוח חסדי
 מהסרא. שם. — טקיט בקייזר המשנה על מבנה ולובו באמור כי
 מתגיהה. שם. — איתן טרייך חכמים היוו תנא קפא. ל' ע"ב. —
 איתן מרייך במגנא ובלי רושנה. שם. — לא נהית לטר תנא
 ושירות. שם. — מנתה לפעמים הביבה בקייזר. ל' א' ע"א. —
 איתן מהדר לחות שעם כמא פלני ביריות או תנאים אחרדי. שם. — וחדש
 לפעמים הטקיא בדור וחוק. שם ע"ב. — ורדן מדריש הטקיא להירושלמי
 ולהבכל. שם. — הלטוד טפודיש הטקיא הוא להירושלמי לד'
 בעין אנטקיה. לב' ע"א. — איתן טעטיק לעבור על כל צドדי וקורשיא
 התבכל. לב' ע"ב. — תיזוצו של הירושלמי נוד לפעמים זוז
 מהתיזון של התבכל. שם. — לפעמים טהרין בחרוץ וחוק הרבתה.
 ל' ג' ע"א. — שקלא וטרא בירושלמי התבכל לא נהות כלל לה.
 שם ע"ב. — מרמה טילאה לטילאה ברטון חלש. ל' ד' ע"ב. —
 הקשיות בירושלמי הן לרוב לד' בעין העורות. ל' ה' ע"א. — דרך
 שקלים וטרא של הירושלמי קרוב לדורך האמוראים והאשוננס דרבנן.
 שם ע"ב. — נתינה שעם להברל דרך הלטוד בין הירושלמי ובין
 התבכל. שם. — הירושלמי טרטו לבער על אזהה משנתה. ל' ז' ע"א. —
 לפעמים מביא בלבד הרישא וכונתו להקשות טן החטא. שם. —
 לפעמים מביא הסיפה והקשיא הוא מן הרישא. ל' ז' ע"ב. — מקדים
 ררכה נס ברכבי האמוראים. שם. — לפעמים טפרש ודרכי התבכל
 באחו עניין חותומים. ל' ז' ע"א. — לפעמים מאיריך ורבה לפלא
 צווך. שם. — מהדר למגנא פלני ופלוני אמרוי רבר אוד הווא בעין
 סיון להקל על הזכרן. שם. — סיינס בירושלמי. שם ז' קמ"ב ע"א. —
 טקדר בטקוט אוד ומרחיב בטקוט אחר. ל' ז' ע"ב. — מתגיה
 המכחות. שם. — גויסות טאותות. ל' ח' ע"א. — מתגיה שלמות

כל' שם אופר. ליט ע"א. — פוניות שלשות אשר אין סקוטן כהך עניינא. שם. — לפעמים חסר צוין הביבא של המשנה. ט ע"א. ר יומתיה בדור השלישי וכורור הרביעי. רבו ר' זעיר. תלמידיו ר' יונה ור' חזקיה. — מאטורי רבו כיירושלמי ומה שיש בנים וכן מאטורי כוכביה. — ביטוי בא אויב לטיבריא לשולש כל. — ר' דימתה היה נחל אאי, ושם בעוד הויתו בבבבל היל' שמו לאי. — שליח אמתה לר' יוחנן קח ע"ב. נשיאה כ'. ר' ישמעאל אבורה דר' יוראן, שלשה הכתבים מתקומו על שמו. — דינה שוניה הלכות וחיבור המכילתא. — תנא רבי ר' ישמעאל איתן אחד עם רבי ר' ישמעאל. — התגנאה דבי ר' ישמעאל קדמ' הרכה לר' ישמעאל אבורה דר' יוחנן. קט. ר' ישראל חיבר ספר חקלין חרוטין לטמי' שקליט נם מסר' מאטורי הירושלמי קלדה. קלנו.

.ב.

ר' כהן עיי' רב מנא. כהנא הוא בכבבלי רב כהנא, תלמידו של רב. — עליה מבבל לאי' ולא עסיד שם ייטם רבסים וזה לבבלי וטשס עליה שנייה לאי'. — והה תשוב בעני' ר' יהונתן וריש לקיש. קט. ר' כהנא כדוד זרכיעי. היה כתן ונזכר לפעמים בשם ר' כהן. קי' ע"א. כללים להלכת כהן ע"א. — כללים בחוקות סדר האמוראים ותלמודו זירושלמי. כרמינה שם מקומות. קב"ש ערך ר' שבעון בר טרמיה. כתכ' ז דליהן. קמ"א ע"ב עד קמ"ג.

.ל.

ר' לא, לוי עיי' ערך ר' הילא. לוֹה, לדוד לנדר מכרת בשם נתן עיי' דודם. — טכע של א蓋ש לה. ז. ג. לא היה שם בית ועד להכתבים. ר' לודה ודושן גמתרין, קי' ע"ב. לוי נדר סייסי מגורלו תלמידי רבי. — הדבר איש קהה לו עם בני סקוניא. — טקם מושבבו לא נודע. — ייזד לבבלי ושתמואל נב' בו כבוד. — מות בכבבלי ואבתו דשתמואל עשה עליו מספר נורל. קי' ע"ב. ר' לוי בדור החשי וכורוד השלישי. בעל הנראה וחישוב בעני' חנמי דהו. קרי' ע"א. ר' (כיאל ולא רבי) לוי סוכיא ריש לקיש אמר בכל מקום כישמו. שם. ר' ליעוד כורוד הרביעי והוודה עם ר' אבא מדי ור' מתנה. קי' ע"ב.

ר לעזר (אלעוז) בדור השלישי. — נעל בא' ולמד אצל ר יוחנן ויד לבבל חור לא'. — חולק לרוב בשיטת ר' חייא ובשיטת ר' חנינא. — היה כבר מחרד בימי גדרותה. — אוחר חותמו מבבל לא' היה לר' יוחנן תלמיד חבירו. — אוחר מות ר יוחנן וריש לקיש נקרא סירה דארעא דישראל. — לו הלוות נחלות וככלים. — דבריו בהגדה. קייג ע"ב. ר לעזר בנו ר' יוסי בדור החמישי ואמר לפניו אביו. קייג ע"ב. ר לעזר בן (ככל ולא בדור) סדרתא יש כמה שניי ני בין החוזלטן והבבל.

ט.

מאמה. מאמריהם של אמרוראים בבליים בדור השלישי ולא מבריך בבל. ט ע"ב. — מאמריהם של אמרוראי ראי' בבל ובירושלמי נפקדו אף שלל אותו העין בא בירושלמי. ט"א ע"א. — בבל אמרוראי בשם אמרוראי ראי' ובירושלמי נפקד שם האומר. שם. — הBEL מביא מאמר אמרוראי ראי' וכי מה שהוא טהורין בירושלמי ולהען. ט"א ע"ב. — שינוי בירושלמי במאמר של אמרוראי בבל מאשר הוכא בתלמוד בבל והדע נראה עם הירושלמי. שם. — לפעמים בא כדי מקצת מאמר של אמרוראי ראי' ולא בלו והבבל אישיך לה טיריה ולהען. ט"ב ע"א. — טיריה. בין הירושלמי והבבלי במאמר של אותו אמרוראי. ט"ב. ט"ג. — אך מתוך הכתובות והשינויים בין הירושלמי והבבל. ט"ג ע"ב. מ"ד. — מאמרי חכמי א' נחפשו בבל מעת בוא עללא ר' רימ' ור' אבן לבבל. מ"ד ע"ב. — מאמרי חכמי בבל החפשו בא' טמי ר זורא ור' ירימה וקצת קודם לה. ט"ה ע"א.

מחכו עליה בטעיבה עי"ז ערך רב. טידות. הבריתא ר' יג טיזות דר' ישמעאל מבה בירושלמי. — הירושלמי מביא אותה מידה כל אוחר. — בירושלמי נמצאו חולקין על אותה מידה דר' ישמעאל. כח ע"א. בכילהה הוכאה במנה מקטות בירושלמי ומתרבה ר' ישמעאל אבבה דר' יוחנן. כ"ז ע"ב. ר' טולוק ברור השלישי אמר חמד בשם ר' יהושע בן לוי והוא דר' בעריבא.

ר' מנא א' בדור השני ור' חייא בר' אבא בבא לסגנו. קיד ע"ב. ר' מנא ב' בדור החמישי, בנו של ר' יונה. — דבוחז ר' יונה ור' יוסי. חבירו ר' הגנית, היכח כתוץ לוי טנא. — ר' מנא הוה בקסין והליך לפעמים לציטורין. — הלבוחז רבו מאד. — סתם ר' מנא לחוב ר' מנא ב'. קיד. קפסו.

סודת, המpora מתייחסת בדין לכלול טבריא. קיד ע"ב. מעדרבאין בן נקראו חכמים אשר יוזדו מא' לבבל. קפסו ע"ב.

טפרש הירושלמי מחלקים לשתי אגדות.
ר' טשה בן פיטון (וטכין) טפרש הירושלמי בכמה בקומות ועשה חיבור
להירושלמי. קלדר ע.ב.
ר' טשה בן נחמן (רטבן) טפרש הרכה מאמרי הירושלמי. שם.
ר' טשה מדרנית חיבור חדש לכל הירושלמי ושם החיבור פni טשה.
קללה ע.ב.
כ' ע.ב.
טשנה. לבני א"י הו' ב' גומחהות הטשנה.

ג.

נוה שם מקומות כאשרן א"ז. מושב חכמים. ע"י רבנן דעתה. ר' ישילה דונת.
ר' נחום כי ר' סימאי נקרא איש קדוש הקריסים וכוכבי ר' מנחם בר סימן.
קמץ ע.א. (ונראה שההה ברור השמי כי אביו ר' סימא היה ברור
וראשון. ע"י ערך ר' סימא. ועיי' בפתחה להה חפרק ניד כלל ז').
ר' נחום פורייביטש (כבל) עשה חיבור להירושלמי וקרא אותו שלום
ירושלמי. קללה ע.ב.
נחמד למדראה ע"י ר' נסום אברהם אשכנזי. קליז ע.א.
ר' נחמן בר יעקב הוא ר' נחמן דרבנן ובדורותיו נקרא חתיר ר' נחמן בר
יעקב. קליז ע.ב.
ר' נחמן בר רב יצחק דרבנן סעך אמר נחמן בדורותיו. קליז. קריג.
ר' נסא ברוד ורבינו. אמר בשם ר' אליעזר גם בשם עצמו. אביך מה בילדותו.
קמץ ע.א.
ר' נסום תלמידו של רבינו הגאנל עסק הרכה בירושלמי. קליב ע.ב.
ר' נסום אברהם אשכנזי חיבור ס' נחמד למדראה להירושלמי. קליז ע.א.
נשוא. הנשואים בדורן הירושלמי הם זרעו של רבינו והקדושים נטעו בהם כנדה.
כ' ע.ב. — הנשוא נקרא בכינוי בכור רבינו. ציג סוף ע.א.
נתן בר הושעה ביטר ר' יוחנן וגופר בדורותיו וכוכבי. קרי ע.ב.
ר' נתן בעל העדרך מביא במה מאמרי הירושלמי. קלדר ע.ב.

ה.

סדר. סדרי הירושלמי אשר בידינו הם. — לכ' מהדורות חז"ן טעם נוה לא
היתה טעולם נטרא ירושלמית. יה' ע.ב. מיה ע.א.
סדר ר' עטרם. קמץ ע.ב.
סוגיות לפעמים הן אחת בדורותיו וכוכבי, ולפעמים משנות בדורן ובשיטות
האומרים, ולפעמים הכבלי טריזוב העניין, ולפעמים משנות בעיקר העניין
בשיטות האומרים והסננים. ט' ג'.
סופרים. דרך שניית הסופרים בדורותיו. קליז ע.ב עד קללה.

סידור. דעת הר' י"פ נסודור הירושלמי. ט"ז ע"א. ט"ז ע"א. — דעת הר' יונתן. ט"ז ע"א ע"ב. — דעת ר' חיות וראיותו. ט"ז ע"א. — דעת ר' של ר'פ. ט"ז ע"ב. — אמן סידור הבכלה. ט"ז. ט"ח ע"א. — סידור הירושלמי עליה בלבד סמה שסודו איזה חכמת קנא הטוסטה לעצם. ט"ה. — הירושלמי לא נסוד מעולםCAA לד סדרים הראשונים ואך איזה דפים נמצאו למכ' קדשים. ט"ח ע"ב. קפ"ד ע"א.

ר' סימאי מנהולי הדור והראשון. קרי עב.
 ר' סיטון בדור השלישי. הזכ מאמריו בשם ר' חזשע בן הל. — נקרא ניס
 ר' שמעון. — ר' אבוח' חבור' וגדרול טפנו. — טושבו ברודום. — תיקן
 קרי.
 חקגה נדלהה.
 סיופורים. מה בן סיופורים ורבבי לטופורים ריזושלט. מ"ט דיש ע"כ.
 — סיופורים בכבלי אשר עיקם כיזושלט. נ"ע"כ. — קצת סיופורים
 שאו בכתב לבבל (בציל).
 סכניין שם פקוט ישם ישבו חכמים הראשונים ואחרונים. ה' עבר.
 ר' סעדיה נאוון. הוא הראשון אשר שחה בלבמוד היזושלט בכבלי.
 הסבכה אשר הנעהו ללבטור היזושלט. קליב ע"כ.
 ספררא. עסק הספררא. — ספרא פחות מתקבם. — הספריא בעלי המוסאה.
 קרי. ק"ט.
 ר' ספרא זיד בענאותו לבבל וחור אך לשפעים לא". — מאמריו לא מבנו
 ביזושלט. ק"ט.
 ספרדי בשם הווא היזושלט ע"י תלמידו ורכיו נסמי. קליב ע"כ.
 סדרונגא שם מקומ (קוזב לים טבריא). ס"ז ע"א ערך ר' בא סרגונת.

32

עלול אבד יstemעאל הוא עלל רכבל. ידר מאן לכבול ושב לטעמים לאין. — נקרא עלל נחותה. — מות בכבול. — לא נקרא כשות מקומ וילא או לא. קרייט. קב. עוקבא. שמי חכמים נקומות בשם זה, האחד טר עוקבא והוא כלוא והאחד ר עוקבא והוא טר אין. קב עב. עין טב שם הו טקדיש החודש הרכת פטפטם. ה עיב. עכברדי שם מקום ושם היה בית חדש של ר גיא. ה עיב ויעי עך ר יטיא א.

.9

סאת שלחן עיר ר' ישאל.

ר' פינחס בדור הרביעי. תלמידו של ר'aca ועלה מכנל לא"י ושם למד אצל ר' יוסי חברו דר' יונה. — אמר הרבה הרבה מاطרים בשם עצמו ונשפטו אחרים. — ר' מנא שאל לפניו.

סני זקן עיי' ר' יצחק מקמאריאנו.

סני משה עיי' ר' משה מרנלה.

ר' סס א' בכנלי ר' אפס, בדור הראשון ור' הושעה אמר בשם. קכ"ב ע"א.

צ.

צדוקי. שם מקום נבליל. עיי' ערך ר' אלכמונדא הצדוקי.
ציפורין עיר רבת יישובה בצעון א". — בית הכנסת לכני נבל בציגורין.
טבע אנשי ציפורין. — קצת יישוביה הוו בקשר עם הדרום נגר
הרוומיים. ג'. ד'.
צנבראי. סית של צנבראי נשוף בימי מלחתם ארתקינס אבל לא עיי'
ארתקינס עצמו. צ"ח ע"ב.
צרפת. לזרמת נא הירושלמי בימי רכותו של רישע. קל"ב ע"ב.

ק.

קיסרין על שפת הים הנזול. — מושב כמה חכמים. — לא היו קבורים
שם מתים. ד' ע"ב. ה' ע"א.
קיסרין קרוב לפקוד הורדן. — היהודים היושבים בה השתמשו כל' יונית.
ה' ע"א.
קרא בכנלי הוא ספרוא ירושלמי. — נם חכמים נדולים נקראו לפעמים
בכנלי בשם קראי. ק"ט ע"א.
קרבן העודה עיי' ר' דוד פרענקל.
ר' קרייספא בכנען כדורספרא, אמר לחוב בשם ר' יהנן. קכ"ב ע"א.

ר.

רב. בכנלי, למד אצל רבי בא"י וידד לבnel והז לא"י ולא נשתהא שם
יטים רבים. — שלח שאלות בכתב לא"י לדבי. — לא נזכר בירושלמי
בשם אבא. קכ"ב ע"ב.
רבותינו שבגנולה הם רב וشمואל לפני הבנלי ובירושלמי לא משמע כן.
קכ"ג ע"א.
רביבנו הקדוש בן נקרא מסוד המשנה נם בפי הירושלמי. — ונקרא רבי
סתם בפי כל הדורות ובירושלמי נקרא נ"ב ר' יהודה נשיאה ור' יודון
צ"ד ע"ב.
רביבן דקיסרין בן נקרא ועד החכמים וקיסרין מטה ר' אבוח ואלא. —

אמרו בשם אחרים ולפעמים בשם עצם, וגם קצת אחרים אמרו בשם. ר' רחנן רתמן הם החכמים דרבנן. ולפעמים איתא בירושלמי מאמר בשם ר' רובין הם בני ר' חייא, ומשפטו זה נחלם. ר' דותי שם ערך בבבלי. ר' רותנוס ברוד הראשון. תלמידו של רבי הירוש, וזה שלו לאנטונינוס. ר' ריש גלוותה רוב תקפו נורע באיז. — בירושלמי נתגאו סיפוריים מריש גלוות ואינם בבבלי. — נקרא בירושלמי ניכ' נשיא. כך ערך.

ש.

ר' שבתי ברוד השלישי. אמר בשם חוקה ר' יוסי ב' אמר בשם. כך ערך. שדרה יהושע, עיר ר' יהושע במנשטי. שליח ציון בן נקאה האשע אשר בינו שלז נבי נבל שאלות לאיז. שלום ירושלים עיר ר' נחום טיבניטש. ר' שלמה יצחקי (רשוי) לא הובא להביא הירושלמי. קליב ערך. — פירוש רשי לפסח חמזה ומה שנזכר שם לירושלמי. מה ערך. ר' שלמה סיריליו בית אדריו בכ' פרושים לאורה מסכתות הירושלמי. קללה ערך. שלטן הקראי וביא הירושלמי לבבלי ביש ר' סעדיה נאנן. קליב ערך. ר' שמון ברוד הרביעי ובדור הרביעי. תלמידו של ר' יוסי ב' והצד של ר' מנא ב'. שטואל חבירו דרכ' מכר בירושלמי בדורות טקומות ונום כסוקם שלא נזכר בבבלי. — בירושלמי נקרא ניכ' שוק. — ענותנו. כך ערך. ר' שטואל א' החלק עם ר' אמי אגאל זביה מלוחאה. — נקרא ניכ' שטואל הוקן. ר' שטואל ב' בדור הרביעי. תלמידו של ר' אכיהו ואמר דברה פעעים בשם ר' יהודה. שטואל בר ב' בדור השלישי. הקשה קרי נרוללה לפני ר' יהודה. — לא היה טומטן. ר' שטואל ב' בדור השלישי. מאמרו בעין חוקה שם. ר' שטואל כד דבר יצחק מנדרל ואמרוראות של דוד השלישי. — ר' יהודה קובל עלי' אכילותה. — שכחו. ר' שטואל בר דב נתמן בדור השלישי. החלק עם ר' יודה נשיאה או אל

דיקלטיאום. — אטר נחרכה טקומות בשם ר' יונתן רבו גם בשם ר' יהושע בן לוי.

ר' שפטואל בר סיקרטאי אמר בשם ר' אבהו. מעשה המורה על עוגם דעת שמים שלו. שם עב.

ר' שפטואל יפה חיבר סיפה טראה להנרכות הדודשטיין. קלץ עא. שמות האמוראים דירושלמי ברבות וכשאר מדרשים. נ"ג ע"ב. —

טקרים לרוב בכתביו הקודש, ולפעמים געתכו משמות תואריהם או טקומות הטקהה. — ונמצאו נס' שמות יונים וזרמיים וגם שמות של פורס. קליא עב.

שפטעון בר בא, בכנכלו ר' שמן בר אבא עליה מבבל לאי ולמר שם אצל ר' הניתה ואצל ר' יוחנן. — היה נברה בעיני רבי חייזר וטפוחם לר' חייזר. — עיקר חורתו היה ט' יוחנן. — לא נחטגה משום שהה משל. קב"ה. קב"ה עא.

ר' שפטעון בן חלופתא בן האמוראים הראשונים של הרוד הראשון. קב"ה עב.

ר' שפטעון בר יוסי בר לקוניה בן האמוראים הראשונים וקצת עראה שhort. מן התנאים. שם.

ר' שפטעון בן יקיים ובכנכלו ר' שפטעון בן אליקים מנדרול תלמידי ר' יוחנן הראשוני, ר' יוסי בר הניתה הרבה בשכחו. קב"ט עא.

ר' שפטעון בר ברנסנא טקומות ששפטו ספסנא. ונוסר באזיה טקומות. קב"ט עב.

ר' שפטעון בן לקיש תלמיד חבר של ר' יוחנן ור' יוחנן כיכזו טaad. — היה מחודר הרבה גם בעל הגנה. — טסר נושא להציל ר' איש. — לספריו הבלתי שיש ר' שפטעון בן לקיש יצא ללסתות קודם שבא אצל ר' יוחנן לא נמצאו דמו בירושלמי. קיל. קב"ט.

ר' שפטעון משנין (רש) טריש והרבה מאמרי הירושלמי בפירושו למ' דעתם. קלץ עא.

שנית אלתו עיר ר' אלה ווילנא.

שער ירושלמי עיר ר' דוברשו אשכמוני.

.ת.

תוספתא. התוספתא טקמת לפעמים עם הירושלמי ולפעמים עם הכנכל ולפעמים לא עם הירושלמי ולא עם הכנכל. ב"ב ע"א. — התוספתא ר' חייא. התוספתא ר' אוושעיא. התוספתא רבני הכל. התוספתא רב ר' דליה. כת"ה. קמ"ג ע"ב. התוספתא. קמנרטה הירושלמי של בעלי התוספות זו חסרת. — בעלי

קנח

הוועסות ידעו לפעמים מאטרי חווישלט אך לשמע און. קליאַג. —
טערשים חווישלט בנטה טקנות. קליאַג עיב.
ר תחליפא בדור זרביעי ובכבל נקרא ר תחליפא בר טערבא. קל עיא.
חסילות. טסה התפלות ביוחישלט ובכבל. נ. עיא.
חטן אָן לדוב נטבן על בבל ולפעמים נס על ארונות אחורות. ריב. ייג.
ר תנחות כי ר חייא בדור השלישי ובודה זרביעי. — תלמידו של ר
סיטן. העלה ר כהנא לעיבור החודש. קל עיב.
ר תנחות כדר ספא באַלטנדיראת ובודה זרביעי. — שליח שאלות לר' יוס.
קליאַג עיא.
ר תנחותם בדור החמישי. רוב מאטרי בונגה וטטעם זה נקרא התנחותם
על שם.
תקלין חרtiny עיי ר ישראָל.

תיקונים.

י"ב ע"א שורה ב' מסוף העטוד אל אחר צל על אחד. —
ט"ז ע"א שורה ח' כשותפים מאכד הטעם צל כשותפים הח"ס
מאכדר. — י"ט ע"ב שורה ר' מסוף העטוד האדם צל אדם. —
כ"א ע"א ט"ז מסוף העטוד לאחיתת צל לא היהת — כתף עט
שפוץ של עכודה צל של קרבן. — כ"ד ע"א ט"ז מסותה צל
טמונות. — שם ע"ב ט"ז טקסום אחד צל טמוקום אחר. — כ"ה
ע"ב ט"ז מגין שכלו צל הנזון שכלה. — ל"ב ע"א ט"ז דוע צל
ירועה. — ל"ד ע"א ט"ז כ' הקשטים אל היקשיטים וכן צל תמד היקש. —
ל"ה ע"א ט"ז שכיד תלמוד צל תלמידה. — ל"ט ע"א ט"ז בחמותה צל
בחומתך. — ט' ע"ב ט"ז אהבו צל מהבו. — ט"א ע"א ט"ז אם אם
אם צל אם און. — שם ע"ב ט"ז טסוף העטוד צל ר' אטן, ר' אלעוזר
בטאטרו. — נ"ד ע"ב ט"ז טסוף העטוד צל ר' אטן, ר' אטן, ר' אלעוזר
ר' חייא בר אבא, ר' אבגנו. — ס"א ערץ אבוי שה וחלשון המאמר
צל ולשון המאמר. — ס"ב ע"א ט"ח אהבה צל אהבתה. — שם
ע"ב ט"ז תענא ואלב צל חיננא ואלב. — ס"ד ע"ב ט"ז אם אוד
ר' רבוחינו שבכבלו אטנו חזיה שבעה" יש להוספ' "לסני ובוחינו שבאי"
אטנו חזיה שבעה". — ע"ג ערץ ר' הונא ט"א הוא רבי הווא צל הווא
רב הונא. — ע"ח ע"א ט"ב מסוף העטוד והבי צל דברי. — ע"ח
ע"ב ט"ב ערץ ר' נא צל ר' אבא. — ע"ט ע"ב ט"ט מסוף העטוד
במקומותם הפטנו צל בטקומותם שהטאנו. — ע"ט ע"ב ט"ז שר' ברוד
השניא ציד להוספ' ובדורו החלשי. — ס"ד ע"א ט"ז מסוף העטוד
לא אפק צל לא ידע. — פ"ט ע"ב ט"ז להבנית צל להבנית. — צ' ע"א
ט"ז מסוף העטוד נהדים פ"ז צל פ"ז. — ק"א ע"א ט"ה בקביאת
צל בקביעת וכן שם ש"ת. — ק"ב ערץ ר' יוסי בן יוסי שר' הוּה
אות צל אהן. — שם ערץ ר' יוסי ביר נהוראי ט"ב גמורא צל
נהוראי. — קי"ג ע"א ט"ז המוסדו דונם צל התוסוד ורוכבם. — קי"ט
ע"א ט"ג והעדרון צל תעדרון. — קל"א ע"א ט"ז וזה היה צל
אשר היה. — קל"ב ע"ב ט"ז רבעי טעריה צל ר' טעריה גאנן. —
קל"ו ע"א ט"ז וזה טכל צל והוא כולל. — קט"ד ע"א ט"ז מסוף העטוד
מסופ' העטוד וארית צל ודריות. — שם ט"ז מסוף העטוד
שכתבנו צל שכתבנו.

BIBLIOTECA NAZ.

Vittorio Emanuele III

XXIII*

B

62

NAPOLI

XXIII*

B.

62.

